

Tình Yêu Ngọt Ngào Của Trung Tá

Contents

Tình Yêu Ngọt Ngào Của Trung Tá	2
1. Chương 1: Cô Thất Nghiệp	2
2. Chương 2: Yêu Cầu Của Anh Ấy	6
3. Chương 3: Cô Lỡ Hẹn	11
4. Chương 4: Sự Bảo Vệ Của Anh	15
5. Chương 5: Cô Rất Yêu Anh Ấy	20
6. Chương 6: Kỷ Luật Của Anh	25
7. Chương 7: Hơi Ấm Của Anh	28
8. Chương 8: Cô Bị Hôn	32
9. Chương 9: Cô Không Tham Lam	36
10. Chương 10: Sự Che Chở Của Anh	40
11. Chương 11: Sự Chủ Động Của Cô	43
12. Chương 12: Tuần Trăng Mật Của Anh	48
13. Chương 13: Bạn Trai Cũ Của Cô	52
14. Chương 14: Anh Muốn Tối Nay	56
15. Chương 15: Cô Bị Mắc	60
16. Chương 16: Sinh Lễ Của Anh	65
17. Chương 17: Cô Thích	70
18. Chương 18: Anh Diễn Tập	73
19. Chương 20: Đi Đăng Ký	78
20. Chương 21: Hôn Lễ	82
21. Chương 22: Anh Thuộc Về Cô	87
22. Chương 23: Em Nên Chờ Đợi	92
23. Chương 24: Anh Ấy Sẽ Không Thua	94
24. Chương 25: Cô Không Thẳng Thắn!!!	97
25. Chương 26: Anh Trở Về	100
26. Chương 27: Chuyển Biến Của Cô	105
27. Chương 28: Cô Bé Của Anh	109
28. Chương 29: Đêm Tuyết Của Cô	113
29. Chương 30: Triền Miên	117
30. Chương 31: Cô Ở Quân Doanh	120
31. Chương 32: Sự Quan Tâm Của Anh	124
32. Chương 33: Cô Bị Cường Hôn	128
33. Chương 34: Tập Kích Bất Ngờ Của Anh	132
34. Chương 35: Cô Bị Bạo Lực Gia Đình	137
35. Chương 36: Nhược Thủy Của Anh	140
36. Chương 37: Cô Bị Bắt Cóc	145
37. Chương 38: Tình Địch Của Anh	149
38. Chương 39: Cô Bị Thương Nặng	154
39. Chương 40: Anh Ghen	157
40. Chương 41: Kỹ Thuật Lái Xe Của Cô	163

41. Chương 42: Phúc Lợi Của Anh	167
42. Chương 43: Kẻ Thù Cũ Của Cô	171
43. Chương 44: Tình Yêu Của Anh	175
44. Chương 45: Cô Bỏ Đi	179
45. Chương 46: Anh Bị Ngược	184
46. Chương 47: Nói Rõ Với Cô	188
47. Chương 48: Anh Chịu Thua	192
48. Chương 49: Cô Về Nhà	196
49. Chương 50: Trong Phòng Tắm	201
50. Chương 51: Cô Muốn Ôm Anh	205
51. Chương 52: Sự Hy Sinh Của Anh	209
52. Chương 53: Anh Là Huyền Thoại	214
53. Chương 54: Lòng Anh Vẫn Vẹn Nguyên Như Cũ	218
54. Chương 55: Tình Yêu Của Chúng Ta	222
55. Chương 56: Người Yêu Của Cô	225
56. Chương 57: Anh Muốn Xuất Ngũ	229
57. Chương 58: Cô Được Yêu Thương Vô Cùng	233
58. Chương 59: Chân Tướng	237
59. Chương 60: Cô Mất Tích	244
60. Chương 61: Chiến Trường Của Anh	248
61. Chương 62	254
62. Chương 63	258
63. Chương 64	263

Tình Yêu Ngọt Ngào Của Trung Tá

Giới thiệu

Cừ Thừa Sâm là núi băng độc miệng, là đội trưởng kiêm huấn luyện viên của đội hành động hạng nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ngot-ngao-cua-trung-ta>

1. Chương 1: Cô Thất Nghiệp

Bạn có từng trải qua cảm giác sau khi trúng thưởng hay chưa?

Có thể phút trước bạn còn mừng như điên, giây lát liền không rảnh bận tâm năm tháng đã ở trong cuộc đời bạn lưu lại vết tích.

Cuộc sống luôn lấy đi của bạn vẻ rực rỡ, sáng lạn vốn có, cuộc sống yên tâm, thoải mái mà lúc trước bạn từng trải qua sẽ không còn nữa. Vật mà thượng đế muốn dành tặng cho bạn, không biết là một món quà hào phóng, hay là con đường tình yêu sai lầm?

Ôn Miên đời này từng trúng hai giải thưởng lớn, lần đầu tiên là trong giấc mơ của cô xuất hiện dãy xổ số trúng lớn, lần thứ hai, là cô gặp được Cù Thừa Sâm.

Vào mùa hạ, thành phố Nam Pháp luôn trải qua thời tiết nóng bức. Thành phố này lấy chính trị làm trung tâm, một năm bốn mùa đều mang đậm màu sắc lịch sử.

Ôn Miên thu dọn bàn làm việc sạch sẽ, kê thở dài, sau đó cô gọi điện thoại: “Chu Như? Buổi tối có rảnh hay không? Hết giờ làm mình mời cậu đi ăn.”

Bên kia điện thoại là một giọng nữ trong trẻo: “Hôm nay sao lại mời mình?”

Ôn Miên trầm tư, ngón trỏ tay phải vòng quanh dây điện thoại: “Mình.....vừa bị tổng giám đốc đuổi việc rồi.”

Bạn tốt chẳng những không an ủi cô, mà còn cười khanh khách không ngừng: “Cậu nên nghỉ việc từ sớm mới phải, công việc không có tương lai như vậy, mình vốn không thích đâu.”

Ôn Miên dở khóc dở cười.

Cho dù cô không thích công việc tồi tệ này, nhưng không biết phải nói như thế nào với gia đình.

Buổi chiều, Chu Như đến chỗ hẹn đúng giờ, mở cửa xe BMW dừng Ôn Miên, Ôn Miên đứng ở bên đường, ôm một chồng lớn những thứ linh tinh, xoay người ngồi vào, quay sang ghế lái sang trọng đứng nghĩa dành cho người giàu có đắc ý cười cười.

“Nghĩ xem muốn đi đâu ăn? Mình ổn mà, mình không muốn làm người thất nghiệp nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đâu.”

Chu Như liếc mắt nhìn mái tóc dài lay động theo chiều gió cùng cử chỉ không nóng không lạnh của Ôn Miên, buồn cười nói: “Sao cậu lại bị đuổi việc?”

Vẻ mặt Ôn Miên không đổi, chỉ thản nhiên nói: “Việc riêng”

Chu Như cũng không hỏi nhiều, nhớ tới cô bạn này đã độc thân hơn nửa năm, lại thuận miệng nhắc tới: “Mình đang muốn tìm cậu nói chuyện, nhà anh họ mình đang vội tìm người yêu cho anh ấy, cậu không phải luôn có thiện cảm với quân nhân hay sao? Anh ấy là Trung Úy không quân, có hứng thú làm quen hay không?”

Ôn Miên lần trước thất tình là do bạn trai quen ba năm bắt cá hai tay, hiện tại cô không chắc chắn, có nên bắt đầu lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết để yêu đương.

“Quân nhân không phải là sở thích của cậu hay sao?” Ôn Miên đổi hướng đề tài tán gẫu: “Trước kia cậu rất mê ‘anh tiểu Sâm’ kia mà.”

“Cậu nói anh ấy á, anh ấy đã là trung tá rồi.”

Chu Như nói, ‘anh tiểu Sâm’ của cô đã sớm được chọn tham gia vào nhóm bộ đội đặc chủng đặc biệt nhất, nay còn được phụ trách chọn lựa, rèn luyện ột đám sĩ quan cấp ủy trở thành nhóm quân tiên phong. Người đàn ông này đủ cực phẩm, đáng tiếc. Chu Như thích náo nhiệt, chịu không nổi hôn nhân trong quân đội. Nếu một năm rưỡi còn không gặp được chồng mình vài lần, còn không phải bức cô điên hay sao.

“Mình không quá trông mong cậu chấp nhận hẹn hò với anh ấy, đã sớm nói cậu chính là một người không có tiền đồ, đàn ông đưa đến cửa đều bị cậu đá bay.....”

Chu Như còn chưa đủ kích bạn tốt xong, đột nhiên che bụng, sắc mặt xanh xao, đầu muốn gục xuống vô lăng: “Không ổn, hình như đi cả của mình đến....”

“Bây giờ?!” Ôn Miên nghe vậy giật cả mình.

Vậy phải nhanh chạy đi tìm chỗ có thể mua băng vệ sinh, còn phải tìm toilet gần đây.....

Cũng may phía trước không xa, có một cửa hàng tiện lợi 24h, Chu Như vô cùng lo lắng lái xe tới cạnh đường.

Ôn Miên hạ cửa sổ: “Bên này là khu vực cấm đỗ xe!”

“Mặc kệ nó, nhiều nhất 10 phút mình sẽ trở lại!”

Ôn Miên cảm thán, khó trách mọi người đều nói không thể giảng đạo lý với phụ nữ.

Rất không may, cô mới chờ trong xe chưa đến vài phút, phía sau một thanh niên trẻ liền chạy xe máy đến, mặc một bộ đồng phục màu đen của cảnh sát giao thông, đội nón bảo hiểm màu bạc, mang kính đen, ngón trỏ gõ lên kính xe của cô: “Không thể đỗ xe ở đây, phạt tiền 200”

Ôn Miên liền vội vàng xuống xe, muốn giải thích: “Anh cảnh sát giao thông, 5 phút, chúng tôi lập tức sẽ đi”

Cậu cảnh sát giao thông vừa viết hóa đơn phạt vừa xuyên thấu qua mắt kính đánh giá cô gái trước mặt vài lần, im lặng tiếp tục hành động hợp pháp một cách trôi chảy.

“Lái xe là bạn của tôi, cô ấy đột nhiên không khỏe nên mới ngừng lại, tôi không có chìa khóa cũng không biết lái xe..... Anh có thể thông cảm hay không?”

Anh cảnh sát giao thông trẻ không ngừng bút trong tay, cậu xem cô gái này mặt mày thanh tú, nhìn rất ôn hòa, không giống như kẻ lừa gạt, vì thế thái độ có vẻ dao động.

“Nếu thật sự là.....”

Ai ngờ phía bên kia, Chu Như không hiểu tình huống vừa xuất hiện liền lớn tiếng: “Đừng phạt, đừng phạt! Tôi lập tức lái xe đi!”

Cảnh sát giao thông kia cười cười, tiện tay lấy xuống mắt kính, dưới vành nón hé ra khuôn mặt anh tuấn sạch sẽ: “Tôi thấy cô ấy tinh thần rất tốt, không giống không khỏe a.”

Chu Như gia cảnh giàu có, khó tránh khỏi được nuông chiều từ bé, gặp chuyện không vừa ý tính liền trở nên nóng nảy, Ôn Miên có thể hòa thuận với cô ấy, không có nghĩa là ai cũng có thể.

Cô nhìn đối phương liếc mắt một cái, tràn ngập mùi thuốc súng “Anh nói chuyện gì thế, anh mới có bệnh!”

“Cô không cần gấp, tôi không phải có ý kia”

“Vậy anh phạt tiền tôi, anh có xin lỗi không? Coi chừng tôi khiếu nại đó!”

Anh cảnh sát giao thông đẹp trai bị lời nói của Chu Như chặn họng, sừng sốt, ánh mắt khiêu khích nhìn cô đáp trả “Cô không tuân thủ quy tắc giao thông, còn có thái độ ngang ngược với cảnh sát.”

Ôn Miên đứng bên cạnh xoa xoa mi tâm, muốn nói phạt thì cứ phạt đi, cùng lắm thì cô trả tiền, hướng chỉ anh cảnh sát này cũng chưa nói muốn phạt tiền, nhưng ý này Chu Như lại không đồng ý, muốn khuyên vài câu cô ấy lại không chịu nghe lời cô.

Ngay lúc này, đột nhiên có một ánh mắt làm cho Ôn Miên bất giác rung mình. Nhớ rõ anh của cô trước khi mất tích từng nói, cảm giác này giống như bị người khác nhốt trong một cái hộp kín, còn bị đâm một dao, khiếp sợ từ trong tim.

Một chiếc Audi A6 lặng yên không tiếng động từ từ đứng ở phía sau bọn họ, anh cảnh sát giao thông nghiêm nghị nhất thời hết chỗ nói: “Người phía sau, xe của anh sao lại để ở đây? Không thấy tôi đang viết giấy phạt sao?”

Thân xe không dính một hạt bụi, cậu đi qua cúi đầu nhìn một lượt, hắc! Thì ra là xe có biển số quân đội, khó trách ngang ngược như vậy.

Một người quân nhân bước ra, mặc quân phục màu xanh phẳng phiu, quân hàm trên vai là hai gạch hai sao. Anh cảnh sát trẻ tuổi nhất thời bị người này làm hít thở không thông, cung kính cúi chào anh ta, người đàn ông lạnh nhạt quay sang, Ôn Miên lập tức sừng sốt ngay tại chỗ.

Cù Thừa Sâm

Vị trung tá mặc quân trang đứng dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, da thịt từng phơi nắng qua vô số lần nên có màu sắc đẹp hơn người thường rất nhiều, chỉ có điều vẻ tuấn mỹ của người này, nhìn rất hơi hợt, lạnh lùng.

Mỗi nếp gấp trên quân phục của người đàn ông đó, đều là một thanh lưỡi lê sắc bén.

“Chào sếp Cù!” Chu Như vui mừng tiến đến, cô thật không nghĩ trùng hợp đến vậy, Cù Thừa Sâm ít khi nào không ở trong quân đội, không biết là anh ta được nghỉ hay là ra ngoài làm việc.

Con người đen thâm trầm, ánh mắt nghiêm nghị, thân thể thẳng tắp đúng tư thế điển hình của quân nhân. Mà khí chất của anh càng bình tĩnh, quyết đoán, thi thoảng lộ ra chút ít ý cười thần nhân mang theo vẻ đặc ý.

Cù Thừa Sâm quét mắt lên bảng số trước ngực cảnh sát giao thông, dù sao, anh cũng nhìn Chu Như lớn lên từ nhỏ, nếu như gặp phiền phức, khó tránh khỏi cần hỗ trợ: “Cô ấy có chuyện gì?”

Cảnh sát giao thông giải thích chi tiết tình huống với Cù Thừa Sâm, cũng không phải việc lớn gì, trung tá Cù nhìn Chu Như liếc mắt một cái, sau đó ngoài dự đoán lại đem tầm mắt rơi vào trên người Ôn Miên.

Cô cẩn thận phát hiện, ánh mắt đầu tiên anh ta nhìn người khác đều theo thói quen của tay súng bắn tỉa, đầu tiên là nhìn mi tâm của đối phương, sau đó thông thả dời tới trái tim.

“Có thể xử lý tốt đúng không?”

Chu Như nào dám phản kháng, cẩn thận nói “.....Sếp cứ yên tâm!”

Cù Thừa Sâm làm việc công và tư rõ ràng, không muốn làm khó vị cảnh sát này, hướng chỉ vừa rồi anh ra mặt, nên cậu ta sẽ không còn dám cố ý làm khó dễ các cô “VẬY ĐƯỢC, KHÔNG KHÉO HIỆN TẠI TÔI ĐANG VỘI.”

Vội vàng nói vài câu với Chu Như, đợi vị sếp lạnh nhạt này lên xe, cậu cảnh sát trẻ tuổi cũng thu hồi hóa đơn phạt “Được rồi, mau lái xe đi, lần tới chú ý.”

“Anh cảnh sát, anh không phạt?” Chu Như được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Tôi là tôn kính gia đình quân nhân” Cậu cảnh sát đẹp trai nói xong, chỉ hướng cô gái vẫn không hé răng bên cạnh “Không nhìn thấy sếp có hứng thú với người đẹp kia sao?”

Tay mở cửa xe của Ôn Miên rung rung một chút, cô trúng đạn rồi.

Cù Thừa Sâm xuyên qua kính chắn gió nhìn bóng dáng tinh tế trong xe phía trước, trong tầm mắt nhiều hơn chút bí hiểm. Anh lấy ra cái bùa hộ mệnh luôn mang theo bên người, những đường tơ vàng thêu hoa đã bị máu làm hoen ố, làm phai mờ màu sắc lúc xưa.

Bên trong để một vật đã cũ: bức hình một người xa lạ.

Trong ảnh chụp là một người con gái tóc ngắn nhếch miệng cười ngây ngô, chính là Ôn Miên.

Trung tá Cù cảm thấy có chút ngoài ý muốn, có chút tò mò với cô ấy, là vì trên tay cô có vết chai do súng, hay là vì nụ cười không quá chân thật trên mặt kia, còn có, chủ nhân của vật bị mất này là ai.

Khó trách người ta nói, thế giới rất nhỏ, chẳng qua cũng chỉ là khoảng cách giữa tôi và bạn.

Ôn Miên trở lại với không khí lạnh bên trong xe, Chu Như cất giọng đầy chế nhạo: “Đây là lần thứ hai cậu nhìn thấy anh ấy đúng không?”

Đúng vậy, nếu cô nhớ không lầm, lần trước gặp mặt bên người trung tá Cù còn có một bạn gái là mỹ nhân.

Ôn Miên nghĩ nghĩ, hỏi “Sao anh ta còn chưa kết hôn?”

“Không biết nữa, độc thân nhiều năm”

Cô và Chu Như đến nhà hàng kiểu bên cảng ăn tối, về đến nhà thì đêm đã rực rỡ ánh đèn.

Căn nhà cũ thuộc diện nhà nước có hai cánh cửa sắt. Ôn Miên thật vất vả lấy ra chìa khóa, sần nhà dưới chân rung động theo bước chân của cô. Cô vừa vào nhà thì thấy mẹ Ôn đang cố hết sức di chuyển cái thùng trang phục lớn.

“Tan ca chỉ biết la cà bên ngoài, muốn tìm người làm việc nhà cũng không thấy ai”

Ôn Miên theo thói quen cột mái tóc dài lên, sau đó mới giúp chuyển đi cái vật nặng trĩu kia. Chiều cao của cô ước chừng 1m65, cũng không tính là rất cao, nhưng làm việc nặng cũng coi như là thuận buồm xuôi gió.

“Vậy là được rồi, ngày mai con tìm người thu phế phẩm đến chuyển đi”

Bà Nghiêm vội vàng nói “Ngày mai con không cần đi làm?”

Sau khi Ôn Miên gạt lời trách móc ra khỏi lỗ tai, nhẹ giọng nói “Con bị đuổi việc rồi”

Mẹ Ôn bị con gái làm cho tức giận không nhẹ, các cơ trên mặt nhăn lại. Ôn Miên bất đắc dĩ cười khổ, hiện tại bà Nghiêm ước gì người lúc trước bị mất tích là cô đi.

“Hừ! Mẹ nói con cũng đừng tìm việc nữa, sớm một chút lập gia đình mới tốt! Từ nhỏ đến lớn không lúc nào làm ẹ bất lo, học trường cảnh sát còn có thể học đến bị người ta đuổi, thật vất vả mới tốt nghiệp được, tại sao lúc tìm được công việc lại không thể làm lâu?”

Không biết phải giải thích thế nào, Ôn Miên không dấu vết cười cười, xoay người đi đến trước di ảnh của ba Ôn.

“Ba con sớm hay muộn cũng bị các con làm cho tức giận đến sống lại!” Bà Nghiêm một mình lải nhải nửa ngày, mắt thấy con gái mềm cứng đều không ăn thua, bà quả trách đến cuối cùng cảm thấy không còn ý nghĩa, đành phải thôi.

“Trong tủ lạnh còn thừa đồ ăn, ngày mai tự mình giải quyết, còn có, một hồi đem tất cả báo chí tạp chí của con thu thập hết”

“Dạ vâng”

Đi trở về phòng ngủ, Ôn Miên chia các tạp chí ‘Thế giới danh thương’, ‘Quốc phòng tri thức’ làm hai chồng, trong lúc vô tình, cô nhìn thấy chính mình trong gương.

Mái tóc đen dài có vẻ hơi hỗn độn, bởi vì vốn mềm mại, có những chỗ tự nhiên xoắn lại tùy ý, mắt to xinh đẹp rủ xuống.

Ôn Miên giơ tay lên, dịu dàng vuốt ve ảnh chụp dán phía trên tấm kính, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ không thể nói rõ.

Thanh xuân của ai chưa từng lưu lại hồi ức.

Tình yêu của ai chưa từng khắc cốt ghi tâm.

Tình yêu, không phải là quãng thời gian du lịch. Mỗi một kỷ niệm ấm lạnh đều đã thành quá khứ.

Thật muốn cảm ơn vận mệnh, để cho cô ở giữa ngã tư đen tối của cuộc sống, có thể trở lại điểm bắt đầu, gặp lại người đã từng là bèo nước gặp nhau. Ban đầu chỉ mong lấy được nửa tắc khổ tâm của anh, lại không ngờ rằng có thể thu hoạch được một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Cô có thể tin tưởng, điều may mắn nhất trong cuộc đời, chính là bất ngờ gặp được anh.

2. Chương 2: Yêu Cầu Của Anh Ấy

Cha của Ôn Miên là một kiến trúc sư công trình bình thường, qua đời trong một sự cố, đến nay đã được 20 năm, trong nhà còn có anh trai Ôn Tình lớn hơn cô vài tuổi.

Nói về Ôn Tình, anh ấy là bá vương nổi tiếng của vùng lân cận, một thời gian dài qua lại với đủ hạng người, còn cùng chúng đánh bài đến thiếu chút nữa gây ra họa lớn, má Ôn không chịu nổi, lấy cái chết ra uy hiếp mới thành công đưa anh ấy vào quân đội.

Ôn Miên lúc đó còn không hiểu được thế nào là bộ đội, chỉ biết rằng người anh ngang tàng của cô đã nhanh chóng thay đổi, trở thành anh hùng trong lòng cô. Trong một lần thi hành nhiệm vụ, anh ấy đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn, sau vài tháng tìm kiếm, vẫn không có tin tức, cuối cùng đành phải tuyên bố anh cô mất tích.

So với cuộc sống vất vả của nhà họ Ôn, gia đình họ Cù lại theo dòng dõi tướng quân, có gia cảnh hùng hậu. Ông cụ nhà họ Cù là tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, chiến tranh Việt - Hoa đã mang lại cho ông vinh quang

to lớn, trở thành truyền thuyết được lưu truyền cho con cháu, được mệnh danh là người lính Phong Hỏa ý chí kiên cường.

Các thế hệ theo sau của nhà họ Cù cũng không thua kém, Cù Viễn Niên cũng được coi là dũng mãnh nhất trong các anh em. Gần đây ông vừa được thăng chức trở thành tư lệnh quân khu, được trao quân hàm thượng tướng.

Tư lệnh Cù và vợ sinh được hai nam một nữ, trong đó Cù Thừa Sâm chưa đến 30 tuổi đã trở thành trung tá, không thể nghĩ ngờ anh ta là một đứa trẻ kiêu ngạo. Cù Thừa Sâm tính cách lạnh nhạt, có lẽ đó là một trong những nguyên nhân khiến anh ta trở thành tay súng bắn tỉa xuất sắc, chỉ trừ một lần duy nhất ấy, còn lại, bất luận là trong chiến đấu, chiến lược quân sự, đấu tranh sinh tồn, hay vận chuyển vũ trang,..... anh ta đều có thể hoàn thành một cách xuất sắc.

Gần đây, kỹ thuật huấn luyện binh lính của trung tá Cù ngày càng vang danh. Những trinh sát mà Cù Viễn Niên sắp xếp bên cạnh con trai thứ hai của mình thường nói, tình cảm của cấp dưới đối với tính cách bình tĩnh, ngoan tuyệt, không có tình người của huấn luyện viên Cù luôn là vừa yêu vừa hận.

Cù Thừa Sâm lái xe tiến vào khu vực được canh gác nghiêm ngặt gần thành phố Nam Pháp, toàn bộ gác cổng ở đại viện quân khu đều cúi đầu chào anh. Chiếc A6 màu đen ngừng lại phía trước một tòa biệt thự nhỏ, trung tá vừa xuống xe, anh bảo vệ Tiểu Ngô liền thông minh chạy đến mở cửa, sau đó xách túi hành lý đi theo phía sau.

Mẹ Cù là bà Bùi Bích Hoa vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng có thể gặp mặt con trai bảo bối rồi.

“Mẹ”. Trung tá kêu một tiếng với vẻ thản nhiên.

“Mẹ nghe Tiểu Ngô nói, đội hành động của các con gần đây lại nhận nhiệm vụ? Đi, mau cởi bộ đồng phục này ra, mẹ muốn kiểm tra thật kỹ!”

Đứa con này hàng năm ở trong quân đội phải chịu gió chịu nắng, bà làm mẹ tất nhiên là rất đau lòng. Nếu trong nhà còn có một người con dâu lo lắng cho anh còn đỡ, đáng tiếc đứa con ngày đã sắp 30, chuyện lớn cả đời vẫn không có tin tức gì.

Cù Thừa Sâm viện cớ né tránh, Bùi Bích Hoa đành phải nhờ Tiểu Ngô vào nhà bếp mang nước nóng bà đã chuẩn bị ra, quay đầu ra lệnh cho con trai: “Còn không mai đi! Nghiêm, bước đều bước!”

“.....” Cù Thừa Sâm từ nhỏ đến lớn vẫn luôn không biết phải làm gì đối với tính tình hoạt bát của mẹ.

Hai mẹ con ngồi ở phòng khách tâm sự, đề tài vẫn là bàn đến hôn sự của anh, Cù Thừa Sâm không chút khẩn trương, bình tĩnh tìm cớ né tránh.

Người đàn ông này luôn có biểu tình thản nhiên, nhưng trong mắt lúc này lại mang theo chút dao động “Con và mẹ làm ‘thỏa thuận trước hôn nhân’ được không?”

Bùi Bích Hoa nghe được lời này trong lòng vui mừng “Thế là sao?”

“Con sẽ nhanh chóng tìm được một người vợ, nhưng mà..... mẹ cũng phải đồng ý với con một điều kiện.”

Đây là vấn đề khiến Bùi Bích Hoa lo lắng nhất, vất vả đấu trí đấu dũng với trung tá Cù, hôm nay con trai cuối cùng cũng đồng ý, chấp nhận chuyện hôn nhân, bà đương nhiên sẽ không từ chối.

Vậy mới nói, không thể nghĩ ngờ Cù Thừa Sâm quả thật là có tố chất của một tay súng bắn tỉa, đầu tiên anh sẽ nhắm chuẩn mục tiêu, diệt trừ hết tất cả chướng ngại vật xung quanh, sau đó bóp cò một cách chính xác, một kích giết chết.

Sau khi thỏa thuận xong với mẹ, Cù Thừa Sâm trở về phòng một mình, trong tay anh là số điện thoại của Chu Như. Sau vài hồi chuông, điện thoại được kết nối.

Trung tá Cù đầu tiên là hỏi thăm đối phương vài câu, sau đó mới đi thẳng vào trọng điểm. “Anh có việc muốn nhờ em”

“Sếp Cù, chỉ cần anh nói một câu, em đảm bảo sẽ tận lực giúp sức”

Cù Thừa Sâm như nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi cô “Người bạn lần trước của em tên gì vậy?”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó mới truyền đến âm thanh hơi thở của Chu Như, Cù Thừa Sâm đoán có lẽ là cô đi đến chỗ khác để nghe điện thoại. “Cô ấy là bạn học từ thời trung học của em, Ôn Miên.”

“‘Ôn’ trong từ dịu dàng, ‘Miên’ trong từ hoa vải?”

“Không phải, là ‘Miên’ trong từ mềm mại”

Cù Thừa Sâm ngẩn người, hiếm khi cảm di động cười trống rỗng “Có thể sắp xếp cho anh gặp mặt cô ấy được không?”

“.....Việc này sao? Tất nhiên là không có vấn đề!” Chu Như ngay lập tức liền không thể bình tĩnh.

Cù Thừa Sâm liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, anh hiện tại có thời gian rảnh, sau khi trở về anh giải quyết công việc hơi vội nên hiện tại có mấy ngày rảnh, nếu như có thể sớm làm xong chuyện này thì thật tốt.

Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên anh buột miệng nói “Đêm nay được không? Ngày mai anh phải quay về bộ đội.”

Chu Như cân nhắc hồi lâu, cô nói “Được, vậy lát nữa anh đến đây đi, em và Ôn Miên đi chung đấy”

Sau khi kết thúc điện thoại, Chu Như vẫn không dám tin, sếp Cù mà trước đây cô từng thích, từng sùng bái lại muốn gặp mặt cô ấy, chẳng lẽ anh thích cô ấy?

Chu Như trở lại quán cà phê, lúc này Ôn Miên đang cầm trong tay một ly Mark, lẳng lặng ngồi nghe người đàn ông đối diện ba hoa khoác lác.

Mỹ nhân Chu ngượng ngùng cười cười, xen mồm nói, “Anh họ, hai người đang nói cái gì vậy?”

Anh ta là trung úy không quân họ Cao, tướng mạo ngời ngời, chẳng những thân hình cao lớn, mà còn khoác trên mình một bộ đồng phục không quân màu xanh phẳng phiu. Lần trước cô có ý muốn giới thiệu anh họ với Ôn Miên, là muốn cô ấy có thể tìm được một đối tượng để hẹn hò.

Ai biết được tự nhiên lại xuất hiện một trung tá Cù đầy khí phách!

Chu Như thầm than thở trong lòng, Ôn Miên này số mệnh đào hoa, thật sự là khiến cho cô cực kỳ hâm mộ nha.

“Vừa rồi nói đến việc gốc của các em lúc còn ở trung học.” Trung úy Cao nhìn Ôn Miên cười rộ lên. Thật ra mà nói ấn tượng đầu tiên của anh dành cho cô rất tốt, cô gái này đáng người xinh đẹp, lời lẽ dịu dàng, chỉ nhìn qua liền cảm thấy là một cô gái thích hợp để kết hôn.

“Anh họ có lẽ anh còn không biết, Ôn Miên trước kia có học ở trường cảnh sát đó.”

Trung úy Cao vừa nghe, liền cảm thấy bất ngờ. Ôn Miên liếc bạn thân một cái, không hiểu tại sao đột nhiên cô ấy lại nhắc tới việc này.

“Cô Ôn không phải nói học ngành quản lý sao? Sao lại.....”

“Lúc trước có xảy ra một số việc, sau đó tôi thi lại.”

Trung úy Cao thấy cô không muốn nói rõ nguyên nhân, cũng rất phong độ không hỏi cặn kẽ.

Cảm giác của Ôn Miên đối với anh ta cũng chỉ có thể nói là không xấu. Chiều nay Chu Như tìm cô trò chuyện, lại không đoán được mình bị gài vào Hồng Môn Yến.

Nhưng mà Ôn Miên lại không biết, lúc này Chu Như cũng đang đứng ngồi không yên! Cô thật lòng muốn tác hợp cho bạn thân cùng trung tá Cù, nhưng nếu như vậy lại thấy áy náy với anh họ. Ôn Miên chỉ thấy cô ấy cảm thấy không ngừng khuấy cà phê, dường như là để giảm bớt căng thẳng.

Hoàng hôn dần buông xuống, trong quán cà phê chỉ còn thừa thớt vài người, không biết có phải do nhiệt độ của điều hòa quá thấp hay không mà Ôn Miên đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Trung úy Cao không kiên nhẫn nhìn về phía cô, nhưng không ngờ lại chạm phải một ánh mắt phía sau cô, anh mở miệng kêu lên, biểu hiện vô cùng kinh ngạc “Huấn luyện viên Cù.....”

Ôn Miên ngẩn ra, quay đầu liền thấy người vừa mới bước vào cửa tiệm mặc một bộ đồng phục màu xanh, đôi mắt sắc lạnh tràn ngập khí lạnh.

Cô có chút ngỡ ngàng.

Cù Thừa Sâm cất bước đi đến, nhìn thấy vẻ mặt của những người này, trong chốc lát, so với tâm trạng gọn sóng của ba người đang ngồi, anh có vẻ bình tĩnh vô cùng.

“Huấn luyện viên Cù, chào anh!” Trung úy Cao đứng dậy một cách vội vàng, cung kính cúi chào “Tôi là.....”

“731, tôi nhớ rõ.”

Anh quả thật nhớ rõ người này.

Người trước mặt này chính là trung úy không quân, thuộc nhóm quân sĩ mà bộ đội đặc chủng các anh vừa nhận từ quân khu khác, là một người xuất sắc trong nhóm, đáng tiếc cậu ta bị trừ điểm quá nhiều trong lúc huấn luyện hạng mục ở căn cứ, cuối cùng không được tuyển chọn.

“Anh họ, trí nhớ của huấn luyện viên anh thật tốt” Chu Như ở trước mặt ‘anh tiểu Sâm’ của cô hoàn toàn mất khống chế, tiến đến ngồi ở chỗ anh họ, làm cho trung tá Cù không thể đến gần Ôn Miên.

Cô gái kia mỉm cười, xem như chào hỏi, Cù Thừa Sâm còn chưa mở miệng nói chuyện, trung úy Cao đã muốn xen mồm vào “Huấn luyện viên Cù, tôi muốn thi lại vào năm tới.....”

Cù Thừa Sâm là trung đội trưởng của đội hành động hạng nhất tại bộ đội đặc chủng, hàng năm đội này tiến hành tuyển chọn hai lần, chia thành hai trung đội nhỏ để thay người mới.

“Trên quy định thì có thể, tuy nhiên đối với người từng tham gia tuyển chọn bị trừ điểm chắc chắn sẽ càng nghiêm khắc” Anh nói xong, khéo môi khẽ nhếch lên cười nhẹ.

Hai quân nhân tuổi còn chưa đến 30 đang chậm rãi trò chuyện, đột nhiên, trung úy Cao phát hiện cô gái tươi cười ôn hòa kia đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, dịu dàng nói với cô: “Cô xem tôi vừa thấy huấn luyện viên đến, liền nói toàn những chuyện nhằm chán.....”

Ôn Miên nghe vậy ngẩng đầu, mắt lại lần nữa nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt không thân thiện của Cù Thừa Sâm, suốt cả một buổi, vị sếp này đều làm cho người khác có cảm giác nhìn không thấu, thật sự là làm cho người khác khiếp sợ.

Ôn Miên mạnh mẽ giữ vững tinh thần “Là tôi đang bận suy nghĩ việc riêng, sáng sớm mai tôi còn phải tham gia phỏng vấn.....”

“Bây giờ quả thật là không còn sớm” Cù Thừa Sâm tự ý thay cô làm chủ “Tôi lái xe đưa em về.”

Tình huống hiện tại là như thế nào vậy?

Ôn Miên vừa định dịu dàng từ chối, đối phương liếc nhìn cô một cái, liền nói “Đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với em.”

Cô thật sự đoán không được tâm tư của trung tá Cù, điều này quả thật là ngoài dự liệu của cô, vì thế cô vội vàng nhìn về phía Chu Như, người phía sau lại cười vô tâm vô phẩy.

Ôn Miên tự nhủ, chuyện gì đang xảy ra thế này, thật là khiến cô nghĩ không thông mà. Anh ta đã chủ động mời cô, nếu cô thẳng thắn từ chối thì thật không nể mặt anh ta, huống chi mấy năm nay Ôn Miên cũng nghe qua không ít chiến tích vĩ đại của Cù Thừa Sâm, quả thật cô cũng rất sùng bái người đàn ông này.

Còn chuyện anh ta muốn tìm cô để làm gì, không đi theo thì làm sao mà biết được. Nếu hiện tại cô từ chối, không phải là quá kiêu ngạo hay sao?

Trung úy Cao nhìn thấy hai người sóng vai đi ra khỏi quán cà phê, liền giơ tay cộc đầu em họ một cái.

“Anh! Quân nhân sao lại có thể lạm dụng bạo lực với người khác như vậy!”

“Chu Như! Em nói giải thích rõ ràng, cô gái của sếp mà cũng dám giới thiệu cho anh! Anh thật bi thương mà!”

Mà đồng chí họ Ôn, người đã được bọn họ nhận định là ‘cô gái của sếp’ đó, đang yếu yếu ớt ngồi trong chiếc xe Audi A6. Bên trong xe ngoại trừ hương vị không khí nhàn nhạt, còn kèm theo hơi thở của vị trung tá kia, giống như khói lửa đi qua, thuốc súng tràn ngập.

Cù Thừa Sâm nhanh chóng khởi động xe “Tôi có mấy câu hỏi, em chỉ có thể trả lời ‘có’ hoặc ‘không’ ”.

Ôn Miên vừa mới ngồi nghiêm chỉnh, nghe anh nói như thế liền choáng váng. Cô suy nghĩ, không hiểu lắm quy định này là do ai lập ra?

Cù Thừa Sâm nhìn về đám mây màu hồng ở phía trước, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra một chút lạnh nhạt nhẹ nhàng. Cô phải thừa nhận, vị trung tá mà cô gặp này mặc quân phục cũng có thể hấp dẫn đến thế.

“Có bạn trai không?” Anh hỏi.

Ôn Miên nghe vậy quay sang, ngay cả thở mạnh cũng không dám, suy yếu lắc đầu “Không có”

“Có suy nghĩ không thích quân nhân hay không?”

Cô lại lắc đầu “Không có”

“Có muốn qua lại với tôi hay không?”

“Không có”

Ôn Miên trả lời theo bản năng, kết quả làm cho vị trung tá bên cạnh rất không hài lòng, bộ quân phục trên người càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng của anh.

Cô lập tức sửa miệng “Có! Tôi không hề có ý không muốn”

Được rồi, cô vẫn là đang nói tiếng người sao.....

Ôn Miên lo lắng lau mồ hôi “Sếp Cù, là như thế này, anh hỏi vấn đề này quá đột ngột, cho nên tôi chưa kịp tiêu hóa”

“Vậy bây giờ tôi cho em thời gian” Cù Thừa Sâm cười nhìn cô “Nhớ kỹ, nếu muốn cự tuyệt phải đưa ra được lý do, ví dụ như là không có hứng thú, hoặc là đã có người trong lòng.”

Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh, khiến cho không khí trong xe lập tức trở nên trầm mặc.

Tâm tư của Ôn Miên trở nên hỗn loạn, cô nghĩ mãi cũng không rõ sao tình tiết lại phát triển phức tạp đến mức này, thân phận của anh ta cao quý như thế, sao lại khăng khăng muốn chọn cô?

Thật lâu sau, chỉ còn lại tiếng ồn ào náo động bên ngoài xe.

“Ôn Miên” Cô bị thanh âm rõ ràng của Cù Thừa Sâm làm cho tỉnh lại, không hổ danh là sếp, đến lần đầu tiên kêu tên cô cũng bá đạo như vậy.

“Sếp Cù, tôi có thể hỏi nguyên nhân không?” Ôn Miên biết đây không phải là hành vi trong lúc nhất thời xúc động của trung tá Cù, tuy anh ta là người trầm tĩnh, lạnh lùng, nhưng mỗi một vấn đề đưa ra lại rất quyết đoán.

Cô chỉ muốn biết, điều gì khiến cho anh ta quyết định như vậy? Chuyện này dù sao cũng là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết, hơn nữa thân phận của Cù Thừa Sâm lại tương đối đặc biệt, họ sẽ không có nhiều cơ hội gặp mặt đối phương, anh ta sẽ càng không có thời gian để lãng phí cho việc hẹn hò vô bổ.

“Em cũng đã đến tuổi kết hôn, tôi lại bị người nhà thúc giục, ấn tượng của tôi đối với em rất tốt, có thể tiến thêm một bước phát triển” Lời nói của anh không nhanh không chậm, Ôn Miên nghe được nghĩ nghĩ, cô đem chuyện này kết luận đây là để đáp ứng nhu cầu của đôi bên.

Cù Thừa Sâm bỗng nhiên lại nói tiếp “Ôn Miên, chuyện này không phức tạp như em nghĩ”

Cô không biết hiện tại trong lòng mình như thế nào, có lẽ là đã khấn trương muốn chết.

“Không cần vội lo lắng cho kết quả sau này giữa tôi và em, nhưng cũng không được trả lời qua loa” Anh thừa dịp đèn đỏ quay sang, ánh mắt thâm thúy không hề chớp nhìn thẳng vào cô “Tôi chỉ muốn biết em có muốn thử hay không?”

Nếu nói đây đơn thuần chỉ là có ấn tượng tốt, cũng không phải không có khả năng, một người đàn ông xuất sắc đến thế, lại hợp với một bộ quân phục cứng nhắc như vậy, thật khó làm cho người khác không có ý nghĩ kỳ quái.

Ôn Miên vẫn thật ngĩ không ra, trung tá Cù không thể nào không có đối tượng khác để hẹn hò. Sợ rằng những cô gái đó có thể xếp dài bằng cả một tòa thành nữa kia.

“Sếp Cù, chúng ta dường như chỉ là người xa lạ, chỉ mới gặp nhau có ba lần.....”

“Ba lần?” Ngay lập tức, trung tá Cù lựa lấy tin tức làm cho anh để ý, lời vừa nói ra khỏi miệng Ôn Miên liền muốn rút lại, nhưng đã muộn.

Cù Thừa Sâm nhìn cô chăm chú vài giây, sau đó, anh nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đã trải qua huấn luyện đặc biệt của bộ đội đặc chủng, hơn nữa còn là một lính bắn tỉa dũng mãnh, ngoan tuyệt, vậy nên thính giác và trí nhớ của anh vô cùng tốt, cho dù nghe lén trong hoàn cảnh tối đen như mực, cũng có thể viết nhanh hơn người bình thường. Cho nên, từng mảnh ký ức lại thoáng hiện lên trong đầu, anh rất nhanh liền nhớ đến lần đầu tiên gặp cô.

Không, phải nói là, đối với đoạn trí nhớ kia anh vẫn chưa quên, ký ức quả thực vẫn còn rất mới mẻ. Chỉ là lúc trước, anh thật ra là không để tâm đến cái tên “Ôn Miên”, hiện tại đã tìm ra mảnh bị mất, rốt cuộc cũng có thể ghép lại thành một miếng ngọc hoàn chỉnh.

Cù Thừa Sâm trầm giọng hỏi cô “Em học trường trung học Trí Viễn?”

Nghe anh nhắc đến trường trung học của cô, dự cảm không tốt của Ôn Miên quả thật đã linh nghiệm, lúc này không biết làm sao “Vâng Khi đó tôi cũng có vài lần gặp qua vị học tỷ đó, bạn gái của anh”

Cù Thừa Sâm hơi hơi nhú mày “Bạn gái trước”

3. Chương 3: Cô Lỡ Hẹn

Ấn tượng về lần gặp mặt đầu tiên của Ôn Miên và Cù Thừa Sâm là một trận mưa to và một lá thư tình, nhưng lại là bức thư tình cô viết ột người khác.

Trung tá Cù dừng xe ở ngay cạnh khu nhà của cô, Ôn Miên mở cửa xuống xe, vội vàng nói cảm ơn: “Ngại thật, hôm nay làm phiền anh đưa tôi về nhà.....”

Anh dường như là không nghe thấy, chỉ nhìn cô thản nhiên nói: “Ôn Miên, tôi chờ câu trả lời của em.”

Cù Thừa Sâm còn chưa thu lại ánh mắt, cô đã hốt hoảng chạy thật xa, khiến cho thần sắc lạnh nhạt của anh hiện lên ý trêu chọc. Là trung đội trưởng, đồng thời cũng là huấn luyện viên, anh phải phụ trách việc tuyển chọn và huấn luyện binh lính suốt một thời gian dài, tất nhiên sẽ có bản lĩnh nhìn người, chỉ một cái nhìn rất ngắn cũng có thể đoán được người ấy là người như thế nào.

Sau khi nhớ ra được lần đầu gặp nhau của hai người, Cù Thừa Sâm càng say mê hứng thú cô.

Thật không nhìn ra, cô gái này lại là một người hai mặt, haha, thật sự là rất thú vị. Đương nhiên, Ôn Miên tất nhiên sẽ không đoán được, vị sếp có khuôn mặt luôn không đổi này, lại có ý nghĩ như thế trong đầu.

Cù Thừa Sâm khởi động xe, tay phải đưa đến trước ngực thì đột nhiên nhớ tới, lúc này đã quên đưa bức ảnh cho cô. Hơn nữa, đây còn là nguyên nhân chính anh gặp cô hôm nay.

Cù Thừa Sâm tự giễu, anh mà cũng có lúc để xảy ra tình huống như thế này.

Thôi, thời gian còn nhiều. Huống chi cho dù anh có trở lại bộ đội, cũng có thể dùng cách khác để tìm hiểu rõ sự tình.

Cù Thừa Sâm lên tầng hai của biệt thự nhà họ Cù ngủ lại một đêm, sáng sớm hôm sau liền ngồi xe trở lại bộ đội. Căn cứ huấn luyện bộ đội đặc chủng nằm sâu trong núi của quân khu, nơi đây là khu vực bí mật, canh giữ rất nghiêm ngặt, ngay cả thân nhân của bộ đội cũng không cho vào, là vị trí quân sự quan trọng.

Đến chân núi, trung tá Cù đổi sang máy bay quân dụng, còn chưa đến sân bay, phía ngoài căn cứ đã có tiếng gió nổi lên ở khắp nơi bên. Đội hành động hạng nhất của bộ đội đặc chủng khóc không ra nước mắt, là ai nói bọn họ có thể bắt đầu những ngày an nhàn rồi chứ?

Đảo mắt nhìn qua, đã thấy bọn họ ở sân thể dục, xếp hàng ngay ngắn, chờ đội trưởng đến kiểm tra.

Điều này chứng tỏ Cù Thừa Sâm là một huấn luyện viên nghiêm khắc. Thật ra, lúc ban đầu không như thế, bất cứ ai nhìn thấy anh cũng đều nghi ngờ: người đẹp trai này là bộ đội đặc chủng sao? Phải chăng anh ta đến đây là để trải nghiệm cuộc sống quân đội? Người đàn ông đẹp trai lạnh nhạt như thế, đứng giữa một đám người, không khỏi thu hút sự chú ý người khác.

Nhưng sau khi trải qua huấn luyện cùng sát hạch, không còn ai dám không phục Cù Thừa Sâm, lý do rất đơn giản, một người dũng mãnh như thế ai dám không nghe.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ đã là 8h tối, Cù Thừa Sâm tắm rửa xong, một mình đi đến trung đội trợ giúp trong căn cứ, tìm được người phụ trách tình báo của trung tâm, đây là bạn của anh, thiếu tá Lục.

Thiếu tá Lục vừa nhìn thấy người khách đặc biệt này, ngay lập tức tinh thần tỉnh táo vui vẻ nói: “Ngọn gió nào đem ngài thổi đến đây vậy?”

Cù Thừa Sâm đưa cho thiếu tá Lục bức ảnh cũ, bảo anh ta: “Tìm hồ sơ của cô ấy cho tôi.”

Thiếu tá Lục đánh giá bức ảnh cũ đã loang lỗ vết máu này, lại nhìn đến cô gái trẻ tóc ngắn trong ảnh: “Là một Loli nha, làm nhiệm vụ gì lại cần đến tư liệu của cô ấy?”

Cù Thừa Sâm bình tĩnh liếc anh ta một cái: “Bí mật quân sự.”

Thiếu tá Lục và anh ta đã quen biết nhiều năm, anh ta bĩu môi nhìn vị trung tá, bỏ qua thái độ không tín nhiệm của anh. Cù Thừa Sâm không nói nhiều với anh ta, bóng lưng lạnh lùng đã xoay người rời đi.

Rạng sáng, thiếu tá Lục cử thông tin viên đem một tư liệu mật đưa cho Cù Thừa Sâm.

Trung tá Cù lật xem tập hồ sơ trên bàn, nhíu mày nhìn vị trung tá, bỏ qua thái độ không tín nhiệm của anh. Cù Thừa Sâm không nói nhiều với anh ta, bóng lưng lạnh lùng đã xoay người rời đi.

“Vào đi.”

Người đẩy cửa vào là đội phó A Tường: “Báo cáo đội trưởng, cần tập hợp gấp vào lúc 3h phải không?”

“Dự báo thời tiết nói thế nào?”

“Nghe nói sẽ có mưa to!”

Thời tiết trên núi thường hay thay đổi, phút trước còn có chim hót líu lo, phút sau có thể sẽ có cuồng phong gào thét.

Cù Thừa Sâm nghe vậy, hài lòng cười nhẹ một tiếng: “Tốt lắm, đêm nay sẽ huấn luyện ngoài trời.”

“Vâng!”

Trước ánh bình minh, một trận mưa to kéo đến, căn cứ tối đến nổi gợn tay lên không thấy được năm ngón. Kèn tập hợp vang lên, nhóm binh lính một giây cũng không dám chậm trễ lập tức từ giường bước xuống, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo.

Những người ở đây đều là tinh anh được quân khu chọn lựa, bọn họ không chứa chấp những kẻ yếu.

Đội phó đứng bên cạnh Cù Thừa Sâm nhìn đồng hồ, hét lên: “Trễ một giây trừ toàn bộ số điểm!”

Đội toàn bộ binh lính tập hợp đầy đủ, Cù Thừa Sâm khoanh tay trước ngực, toàn thân toát lên vẻ cương trực công chính: ” Chỉnh trang lại tác phong! Lần sau cài nút cho hàng hoàng rồi hãy bước ra!”

Đội hình lại một lần nữa hỗn loạn, nếu đây là quân chính thức, chắc chắn sẽ không xảy ra tình huống tương tự.

“Toàn đội nghe lệnh! Bên trái quay! Chạy việt dã 20km.” Sau khi hô khẩu lệnh, anh hạ giọng dặn dò A Tường: “Cậu đi theo huấn luyện bọn họ, tôi có việc phải đến trung đội trợ giúp.”

“Vâng!”

A Tường nhìn chằm chằm vào bóng dáng anh tuấn của Cù Thừa Sâm trong giây lát, cậu nhớ lúc trước đội trưởng đã đến tìm thiếu tá Lục một lần, chẳng lẽ hiệu suất làm việc của trung đội trợ giúp đã giảm?

Thành phố Nam Pháp sau nhiều ngày không mưa, tiết trời trở nên vô cùng oi bức, ánh mặt trời gay gắt khiến ọi người cảm thấy khó chịu. Sáng sớm tinh mơ, Ôn Miên tắt điều hòa, mở cửa sổ, những cơn gió hiem có lùa vào làm thổi tung mái tóc mềm mại của cô, tâm tình của cô cũng chậm rãi được hòa tan.

Bà Nghiêm cầm cây lau nhà tiến vào phòng, thấy con gái đang đứng trước bàn trang điểm, không nhịn được hỏi: “Con lại đi phỏng vấn nữa hả?”

Mấy ngày nay Ôn Miên cũng đã đi phỏng vấn vài nơi, đáng tiếc đều không có kết quả. Dựa vào trình độ học vấn và kinh nghiệm hiện có của cô, nếu làm việc tại một công ty nhỏ thì có vẻ hơi đáng tiếc, nhưng công ty lớn thì lại không tìm được vị trí phù hợp, bà Nghiêm đối với việc này của cô luôn có ý phê bình kín đáo.

Ôn Miên nhớ đến lát nữa mẹ còn phải đi chợ, liền nói với bà: “Mẹ, đêm nay con không về ăn cơm.”

“Lại la cà bên ngoài với Chu Như à?”

“Không phải, là một người bạn khác.”

Thấy con gái không nói rõ tên của người kia, bà Nghiêm lập tức hỏi: “Là nam hay nữ?”

“.....Nam.”

Nhìn ra được con gái khó chịu không muốn nói rõ nguyên nhân, mẹ Ôn tâm tình đột nhiên trở nên tốt đẹp: “Biết yêu đương là tốt rồi, chớ có đòi hỏi quá cao, cuối cùng lại trở thành gái ế.”

Ôn Miên đành phải cười cười, nhìn vào gương đánh một chút son môi, màu sắc sáng ngời làm cho cô nhớ tới màu ráng chiều lúc ngồi cạnh Cù Thừa Sâm.

Ngày hôm đó thực kì quái, làm đầu cô cả đêm đều là âm thanh bá đạo của người đàn ông này. Ôn Miên vừa về đến nhà, liền lập tức gọi điện cho Chu Như, nhìn hành động khác thường của cô ấy ở quán cà phê, chắc chắn cô ấy biết được sự tình bên trong.

Con nhóc này không phải luôn yêu thích Cù Thừa Sâm hay sao? Sao hôm nay lại muốn làm mai cho cô và anh ta?

“Mình dù có muốn kết hôn cũng sẽ không tìm anh ấy.” Chu Như nói với Ôn Miên trong điện thoại: “Không nói đến quân hôn cách trở, nếu ngày nào đó cậu đưa người đàn ông khác về nhà, sếp ở trong núi sâu chắc chắn cũng không phát hiện được, mà nếu quốc gia cần đến anh ta, anh ta phải lập tức thi hành nhiệm vụ! Cậu nói như thế có được xem là chồng không?”

Ôn Miên còn chưa kịp lên tiếng, Chu Như đã giành nói trước: “Nhưng mà cậu cũng không cần quá lo lắng, nếu cậu thực sự muốn tìm người đàn ông khác tốt hơn, trung tá Cù cũng sẽ không nỡ đưa cậu ra tòa án quân sự đâu.”

Con nhóc này còn mơ mộng hão huyền rằng sếp Cù sẽ ‘không nỡ’ nữa chứ, Ôn Miên : “Đồng chí Chu Như, cậu chẳng phải luôn là cái đuôi của sếp Cù sao ?”

Chu Như trong điện thoại hoàn toàn không để ý hình tượng cười to một trận: “Thật ra, nghiêm túc mà nói, trước kia mình còn trẻ, bây giờ tuổi đã lớn, đã không còn nhớ rõ lúc trước sao lại thích ‘anh tiểu Sâm’, hơn nữa còn không rõ tại sao lại luôn có cảm giác tự ti!”

Ôn Miên không thể không cười cô ấy: “Không phải vì anh ta là quân nhân chứ?”

Chu Như không phải rất thích quân nhân hay sao.

Khi điện thoại kết thúc đã là đêm khuya, Ôn Miên vui mình trong chăn không ngừng suy nghĩ, tình cảm thời niên thiếu, cô tất nhiên cũng từng trải qua, chỉ là cuối cùng không thành, đành chia tay.

Dù sao đó cũng là mối tình đầu, khi đó không lo lắng nhiều như vậy, một lòng một dạ dốc hết tình cảm vào, còn chưa phân biệt rõ là thích hay là yêu, liền lỗ mãng chạy đi đưa thư tình.

Không giống như bây giờ, muốn cùng một quân nhân hẹn hò còn phải băn khoăn nhiều như vậy, phải so đo tính toán thiệt hơn nhiều mặt.

Ôn Miên bỗng nhiên bật cười, cô từ lúc nào, liền biến thành một người lớn rồi.

Lúc trước, thích người kia chỉ vì nhìn thấy người đó có vóc dáng cao to, đẹp trai, có tài, tốt bụng, bây giờ gặp một người có điều kiện xuất sắc hơn, lại có ý vị sâu xa là Cù Thừa Sâm, vì sao lại không dám cho bản thân một cơ hội? Là vì thấy rõ khoảng cách đôi bên, không còn cho rằng tình yêu có thể vượt qua tất cả.....?

Thật ra giọng điệu nắm chắc phần thắng của Cù Thừa Sâm cũng không phải là không có căn cứ, sao cô không thể đem sự việc này suy nghĩ đơn giản một chút, hướng chỉ anh ta lại không giống bất kỳ người đàn ông nào khác, là Cù Thừa Sâm mà từ nhỏ cô đã được nghe thấy danh tiếng vang xa đó nha.

Đây chỉ là một buổi đi xem mắt, cũng không phải là đi đăng kí kết hôn.

Ôn Miên gần như mất ngủ cả đêm, sau khi tự an ủi chính mình, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Bà Nghiêm nhìn con gái thất thần trước gương, liền đi đến nhắc nhở: “Mới sáng sớm ngăn người làm cái gì, một lát nữa lại trễ vì kẹt xe.”

Thật ra hiện tại cách thời điểm phỏng vấn vẫn còn đủ thời gian, Ôn Miên trước tiên giúp bà Nghiêm làm chút việc nhà, lúc này điện thoại trên bàn vang lên. Cầm lên nhìn vào màn hình, là Cù Thừa Sâm.

Ôn Miên tránh tầm nhìn của mẹ, đi đến nơi bà không thể trông thấy, mới bắt điện thoại: “.....Alo?”

“Ôn Miên? Xin chào, là tôi.”

Tâm tình của cô liền trở nên khẩn trương: “Dạ vâng!.....Sếp Cù, chào anh.”

“Mong rằng em đã có câu trả lời thuyết phục không khiến cho tôi thất vọng.” Giọng nói trầm tĩnh giống lần trước, làm cho người ta không dễ dàng lãng quên.

“.....Tôi nhớ rõ lần đó anh có hẹn với tôi thời gian và địa điểm.” Cô nhắc lại nội dung lần trước Cù Thừa Sâm nói với mình, sau đó xác nhận với anh ta: “Đúng vậy không?”

Cù Thừa Sâm hiểu trong câu nói của cô còn có ý khác, khóe miệng hiện lên một nụ cười khó phát hiện: “Thật ra ngày đó tôi đến tìm em, còn vì một chuyện khác.....Tối nay gặp nhau sẽ nói.”

Cô thành thành thật thật nhận lời anh ta, bỗng nhiên lại ôn nhu mở miệng: “Sếp Cù, tôi, tôi sẽ không trốn tránh nữa, anh cứ yên tâm.”

Cù Thừa Sâm dường như ngăn người, thật lâu sau anh mới ần ần nở nụ cười: “Cho dù em có suy nghĩ đó, cũng không có can đảm đi làm.”

“.....” Ôn Miên bị anh nói đến không phản bác được.

Cù Thừa Sâm đưa mắt nhìn đội phó A Tường ngoài cửa, hơi trầm ngâm: “Tôi còn có việc, cúp máy trước.”

Âm thanh đô đô truyền vào màng tai, khuôn mặt Ôn Miên vẫn mang theo chút độ ẩm như cũ, cô không khỏi yên lặng khinh bỉ chính mình. Lần đầu tiên nói chuyện điện thoại cũng có thể khản trương đến đỏ mặt, thật là, sức đề kháng của cô thực kém cỏi.

Hàng năm rèn luyện trong bộ đội, hơn nữa Cù Thừa Sâm còn có tính cách lạnh lùng, nói một cách chính xác thì anh là một quân nhân không có hứng thú yêu đương. Chẳng qua, trung tá Cù cũng không đến nỗi không biết gì về việc hẹn hò, trước kia qua lại với người khác cũng đã có kinh nghiệm thực tiễn.

Cù Thừa Sâm chọn một nhà hàng giá cả vừa phải làm nơi gặp mặt với Ôn Miên, không khí ở đây cũng rất lãng mạn, vì giải quyết việc riêng, nên anh cũng không mặc đồng phục quân nhân mà đổi thành áo sơ-mi và quần tây.

Đáng tiếc người đàn ông này dù mặc cái gì trên người, trong mắt người khác, vẫn vô cùng sáng chói. Nếu không, sao có thể nhận được ánh mắt của không ít người trong nhà hàng như thế chứ.

Ánh mắt bề nghệ và con người đen xinh đẹp thâm trầm, mũi cao thẳng tắp, khuôn mặt nhìn nghiêng chứ đừng ý cười nhạt nhẽo và mỏng manh, đều tỏa ra khí thế lạnh lùng giống như một ngọn núi băng lớn.

Cù Thừa Sâm nhìn thoáng qua đồng hồ, thời gian gặp mặt cũng đã trôi qua từ lâu, người đẹp lại chậm chạp không xuất hiện. Anh gọi bồi bàn, bởi vì lái xe không thể uống rượu, nên gọi một ly Americano.

Theo lý thuyết, hành động trung tá Cù đối với việc đến trễ của cô gái này, so với nguyên tắc thường ngày của anh trong quân đội, hẳn là có hơi mâu thuẫn. Chỉ là, cho dù đêm nay phải chờ nữa, cũng không tính là cái gì, huống chi anh còn là một người vô cùng kiên nhẫn.

Từng mai phục trong vùng bùn suốt mấy ngày mấy đêm để ám sát mục tiêu, lúc ấy ý thức của anh do tập trung quá độ, nên thân thể đã mệt mỏi đến không chịu nổi. Thể lực không còn, đói khát suy yếu, nhưng vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ trong hoàn cảnh không thể tưởng tượng được.

Cù Thừa Sâm đợi ở nhà nhà gần một giờ, đã có chút thiếu kiên nhẫn.

Tình huống này dường như có chút khác thường, đầu tiên anh gửi tin nhắn, Ôn Miên không có hồi âm, sau đó gọi điện, cũng không có người bắt máy.

Dựa vào nội dung cuộc trò chuyện sáng nay của bọn họ, Cù Thừa Sâm loại trừ khả năng cô lâm trận bỏ chạy, như vậy chỉ còn có.....tình huống khẩn cấp.

Ly Americano vốn bốc hơi nóng bên tay, giờ đã lạnh, anh suy nghĩ gì đó, đưa tay gọi bồi bàn ở phía sau: “Tính tiền.”

4. Chương 4: Sự Bảo Vệ Của Anh

Ánh tà dương từ từ biến mất, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, xa xa ngoài bến tàu là một sắc cầu vồng mờ ảo, lâu lâu mới có một chiếc xe chạy qua ven bờ sông. Ánh trăng đêm nay thật nhạt, chiếu lên từng đường cong dịu dàng trên mặt Ôn Miên, ánh mắt của cô nhìn như đang cười, nhưng mà, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy ẩn bên dưới là cảm giác tràn đầy lạnh lẽo.

Người đàn ông áp chế cô trên mặt đất, mũi dao xẹt qua khuôn mặt trắng nõn của cô: “Ta đã đưa ra kỳ hạn cuối cùng, mau đem tiền xổ số của hần ra đây.”

Ôn Miên nghĩ nếu muốn đối phó với người đàn ông và con dao này, thật quá dễ dàng.

Nhưng còn những người khác thì sao, dù sao, ít không địch lại nhiều.

“Anh dù sao cũng là tổng giám đốc một công ty cho vay, kêu nhiều người như thế đến đối phó với một cô gái yếu đuối như tôi, có cần không chứ?. Hơn nữa anh không hề thiếu số tiền này.”

Năm người đàn ông trưởng thành đối phó với một mình cô, hơn nữa, đầu gối chân trái của cô đã bị thương, bọn họ còn trói hai tay của cô lại, Ôn Miên quả thật sắp giận quá hóa cười.

Mặc dù từng học qua trường cảnh sát, am hiểu võ thuật, nhưng bọn họ chưa chắc nghĩ cô có nhiều bản lĩnh như vậy.

Còn về lý do tổng giám đốc Trần Đông Dương vì sao có mặt ở đây, Ôn Miên cũng thực rõ ràng. Năm đó Ôn Tinh để lại khoản nợ với ân oán cá nhân của anh mà mất tính, chỉ dựa vào hai điểm này, họ Tần kia chắc chắn không dễ dàng buông tha cho cô.

Bình thường nhìn cô có vẻ dịu dàng, trở nên hung hăng như vậy, cũng là do hấn trêu chọc mà ra: “Người cho rằng Ôn Tinh không ở trong bộ đội, ta cũng không dám động đến người đứng không.”

Ngay khi dao của Tần Đông Dương sắp chạm đến cổ Ôn Miên, một chiếc xe hơi màu đen lập tức phanh lại, lớp xe ma sát mặt đường, phát ra tạp âm chói tai.

Cửa xe khép lại vang lên một tiếng động thật lớn, phá tan bầu không khí nặng nề. Cù Thừa Sâm lập tức bước nhanh về phía họ.

Anh tin giác quan thứ sáu của mình rất chuẩn, sau khi xem qua hồ sơ liên toán được cô có một ít phiền toái, cho nên sau khi ra khỏi nhà hàng, anh liền lần lượt kiểm tra những nơi Ôn Miên có khả năng gặp nguy hiểm, cũng may do lái xe nên không mất nhiều thời gian.

Ánh mắt lạnh lẽo của trung tá Cù bao vây bốn phía mấy người đàn ông, sự mạnh mẽ quyết đoán của anh, không cần quân phục, cũng vẫn có thể làm kẻ thù khiếp sợ, làm cho người ta có cảm giác như có mũi nhọn ở sau lưng.

Tần Đông Dương cảm thấy một loại uy hiếp không hiểu, hấn dùng tay trái nắm lấy cổ tay bị thương của Ôn Miên, tay phải cầm dao phát ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng.

Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, kiểu tóc chau chuốt giờ đây trở nên xốc xếch, rối loạn, dường như càng tăng thêm vài phần quyến rũ. Cánh tay bị thương vẫn còn chảy máu, bị một người đàn ông dùng sức nắm như thế, đau đến nhũu chặt mày: “Sao anh lại tìm đến đây được?”

Trung tá Cù nhìn thẳng vào đáy mắt của Ôn Miên, dường như trong tầm mắt của anh chỉ có một người là cô: “Việc này chỉ được phép xảy ra một lần, về sau không cho phép em đến muộn.”

Ôn Miên nghe vậy thì sửng sốt, hình như không còn trấn trọng như trước, người đàn ông này vậy mà lại có thể mang đến cho cô cảm giác an toàn và tin cậy.

Tần Đông Dương nghĩ rằng đây có lẽ là một công tử nhà giàu nào đó, dương cầm nói: “Người ít quản chuyện người khác đi, gia đình cô ta thiếu tiền công ty, chúng ta chỉ giải quyết chuyện riêng.”

Đôi mắt Cù Thừa Sâm không gọn sóng, anh trầm giọng nói: “Mặc kệ cô ấy nợ bao nhiêu tiền, tôi thay cô ấy trả hết.”

Đương nhiên anh nói những lời này còn có ý nghĩa sâu xa, nhưng Tần Đông Dương lại không biết, trong đầu hấn hiện lên một suy nghĩ: “Nói miệng không bằng chứng, người hiện tại lập giấy cam kết, chúng ta coi như thanh toán xong.”

Ôn Miên sợ Cù Thừa Sâm hiểu lầm, có chút lo lắng: “Anh đừng tin lời của Tần Đông Dương, anh của tôi đã sớm trả hết nợ, là do bọn hấn nhất định đòi lãi suất, nên đến đòi tiền tôi.” Cô hơi nghiêng đầu, nói với người phía sau: “Trước kia nhin các người vì là anh của ta, hiện tại anh ấy. Mẹ.....anh ấy cũng mất tích rồi!”

Cố gắng đem chữ ‘mẹ kiếp’ nuốt trở vào, Ôn Miên thật bội phục chính mình, lúc này vẫn còn suy nghĩ giữ gìn hình tượng thực nữ.

Cù Thừa Sâm liếc nhìn cô, khiến cho cô an tâm một chút: “Tần gì đó, (thật có lỗi trung tá không nhớ tên người.....) không cần lo không lấy được tiền, người cứ đến đại viện, báo với gác cổng, nói tìm ‘Cù Thừa Sâm’ hay ‘trung tá Cù’ đều được.”

Nếu Ôn Miên không bị uy hiếp, Cù Thừa Sâm đương nhiên sẽ dùng phương thức thích đáng hơn để xử lý, nhưng Tần Đông Dương này lại quá xảo trá, cho nên trung tá nói ra xuất thân của mình chính là muốn nói ‘Cô gái này là người của ta, sau này đừng động đến cô ấy.’

Cù Thừa Sâm thản nhiên nói xong, Tần Đông Dương liền ngậy ra một lúc. Hắn là người làm ăn, hai giới chính trị, thương trường đều có mối quan hệ, danh hiệu nhà họ Cù ở thành phố Nam Pháp hắn cũng coi như là có nghe thấy, dù sao Cù Viễn Niên năm xưa cũng là tư lệnh quân khu, chứ đừng nói đến chuyện họ cùng nhà họ Bùi - trụ cột trong công cuộc lập nước, kết thông gia.

Ôn Miên dường như đã hiểu ý tứ của Cù Thừa Sâm, nói đơn giản: “Tổng giám đốc Tần, hay người cứ đến nhà anh ta lấy tiền, nếu không về sau cũng đừng đến tìm ta.”

Cô còn chưa nói xong, khuỷu tay đã đánh về phía bụng đối phương, Tần Đông Dương chưa kịp phản ứng, cô lại giơ lên cổ tay bị trói, đánh mạnh vào gáy hắn.

Cù Thừa Sâm nhanh chóng tiến lên vài bước, quyền cước của anh đánh ra vô cùng bất ngờ, mấy người đàn ông đương nhiên không phải đối thủ của anh. Trung tá tuy chưa mặc quân phục, nhưng trong vô thức lại tỏa ra khí chất đẫm máu, anh đã quen với chiến đấu, cũng từng trải qua chiến trường chân chính, mùi vị giết chóc này, có thể cảm nhận được.

Bộ đội đặc chủng đánh nhau luôn không có quy tắc, lấy hiệu suất cao làm nguyên tắc, bọn họ có thói quen dùng thời gian nhanh nhất để tiêu diệt đối thủ, không cần biết là dùng thủ đoạn gì.

Nhưng ưu thế vẫn chưa duy trì được mấy giây, thế cục đột nhiên thay đổi, Tần Đông Dương cố ý tập kích đầu gối bị thương của Ôn Miên, một lần nữa bắt được cô: “Ôn Miên, xem ra người đã tìm được gia đình coi tiền như rác làm chỗ dựa.”

Lời nói này làm cho Ôn Miên bất giác sững sốt, Tần Đông Dương đột nhiên dùng sức, cô còn chưa kịp la lên, đã bị hắn ném xuống dòng sông lạnh như băng.

“Ôn Miên.” Sắc mặt Cù Thừa Sâm biến đổi, anh dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết hết đám tay chân bên này, tiến lên một bước trực tiếp đã gãy xương cổ tay của Tần Đông Dương.

Sau đó, không một chút do dự, anh nhảy xuống, không nhìn đến lực cản dòng nước, tư thế lơ lửng đạp gió rẽ sóng.

Hai tay Ôn Miên bị trói, đầu gối bị thương, căn bản không thể thuận lợi bơi lên khỏi dòng nước, mặt hồ lạnh lẽo tràn đầy bùn đất, cô cũng nuốt phải vài miếng, trong bóng đêm liêu chết giãy dụa.

Cô không muốn chết ở chỗ này!

Trong đầu chỉ còn lại khát vọng sống sót, sợ hãi dần nuốt trọn ý thức, bỗng nhiên có một sức lực từ phía sau nâng cô lên.....

Cù Thừa Sâm ôm Ôn Miên đang hôn mê lên bờ, lập tức nối lỏng cổ áo cho cô, may mắn cô chìm vào trong nước không lâu, dùng tư thế cấp cứu chính xác ấn xuống dạ dày của cô, không lâu sau cô đã có dấu hiệu tỉnh lại.

Ôn Miên khom người không ngừng nôn ra nước, ho khan kịch liệt.

Một âm thanh xa lạ mà quen thuộc vang lên: “Có cần hỗ trợ không?”

Cù Thừa Sâm ngẩng đầu, phát hiện người đến là cậu cảnh sát giao thông trẻ tuổi đã từng gặp mặt một lần đó. Trong lúc anh ta tuần tra trên đường đã phát hiện nơi này đó điểm khác thường, liền xuống xe bước tới.

“Thay tôi thông báo, nơi này có người rơi xuống nước, đã được cứu lên, là do xung đột cùng đám cho vay nặng lãi phi pháp.” Cù Thừa Sâm nói xong, đợi cho Ôn Miên ngừng nôn khan, liền ngồi xuống ôm lấy tay chân lạnh lẽo của cô: “Tôi lấy xe đưa cô ấy đến bệnh viện, cậu ở lại đây bảo vệ hiện trường, chờ cảnh sát đến thì bảo họ lấy lời khai.”

Cậu cảnh sát giao thông không nói gì lập tức làm theo, khí chất quân nhân của người này thật quá mạnh mẽ.

Mơ hồ nghe âm thanh đàn ông trò chuyện, Ôn Miên dần dần có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ của anh, không khí lạnh lẽo lan truyền toàn thân.

Một loạt động tác cấp cứu lưu loát chuyên nghiệp vừa rồi, cô nhìn thấy đôi môi sắc bén của anh, khó trách, những câu nói của anh thường giống như được bôi thêm độc được.

Bởi vì toàn thân cũng ướt đẫm, áo sơmi của anh dính sát vào da, nhìn ra được cơ bắp của nửa người trên, chứa đựng sức mạnh, còn mang theo hương vị ẩm ướt.

Ôn Miên trời sinh không thích dùng nước mắt để giải quyết vấn đề, cô cũng không nhớ rõ lần cuối cùng cô khóc trước mặt người khác là lúc nào và xảy ra chuyện gì.

Dù là khi ước mơ gia nhập trường cảnh sát bị tan vỡ, cô cũng không rơi một giọt nước mắt, giống như dù bất kì đau đớn nào cũng không đủ để làm cô suy sụp.

Nhưng giờ phút này, Ôn Miên cảm nhận được vô cùng rõ ràng bàn tay nhiều năm dùng súng của anh, cảm giác được sức mạnh của anh.

Rốt cuộc, nước mắt cũng rơi như vỡ đê, cảm xúc bị thương lan tỏa toàn thân.

“Không sao đâu, đừng khóc.” Cù Thừa Sâm nhẹ giọng nói.

Ngôn ngữ tuy rằng bộc trực, nhưng trong lòng Ôn Miên, lại có tác dụng hơn bất kỳ lời an ủi nào. Anh ôm khuôn mặt tái nhợt của cô nói: “Ôn Miên, gia đình em là quân nhân, đừng làm mất mặt anh của em. Nhớ kỹ, quân nhân đổ máu không đổ lệ.”

Rất nhanh, xung quanh bến tàu trở nên đông đúc, Ôn Miên được đưa đến một bệnh viện gần nhà để điều trị. Đầu gối và cánh tay bị thương đều đã được băng bó, sau khi kiểm tra sức khỏe toàn diện, cơ thể không có gì trở ngại.

Đương nhiên phổi và dạ dày cũng bị tổn thương nhẹ, chỉ có thể từ từ điều dưỡng, cần thời gian iệng vết thương khép lại.

Vì thế, trong một thời gian ngắn cô không thể tiếp tục đi phỏng vấn.

Ôn Miên và Cù Thừa Sâm đến gặp cảnh sát lấy lời khai, cô nói, Tần Đông Dương không biết nghe nói ở đâu, biết được tin nhà bọn họ trúng số, mới nghĩ đến việc tìm cô gây chuyện. Cô gặp được Tần Đông Dương và tay chân của hắn ở bến xe buýt, buộc phải bị bọn họ kèm hai bên, còn vì sao không dám kêu cứu, là do sợ bọn họ tìm người trả thù.

Ôn Miên ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, quần áo ướt đều đã được thay ra, tạm thời mặc quần áo bệnh nhân.

Giờ phút này tâm trạng của cô vừa ảo não, vừa khó chịu, sao có thể để cho sự việc phát triển đến mức không thể khống chế như thế?

Cù Thừa Sâm tìm đến cảnh sát, vậy có phải anh lo lắng cho cô hay không, nếu sau này không có anh bảo vệ, cô cũng không có việc gì. Giống như lời nói kia của Tần Đông Dương, anh đã là chỗ dựa của cô.

Có lẽ cô đã thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Cù Thừa Sâm đi tới, đầu tiên là thấy cô đang lau đi nước mắt, con người xinh đẹp còn hơi sững sờ: ” Tôi đi tìm thử xem có thể mua được quần áo sạch hay không.” Không đợi Ôn Miên mở miệng, anh lại nói: “Em mặc size nào?”

“.....M là được rồi.”

“Tôi biết.”

Sửng sốt vài giây, Ôn Miên mới kịp phản ứng, thì ra anh ta hỏi size áo ngực của cô.....

Tuy rằng, trung tá nhìn rất bình tĩnh, trầm mặc không lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng cô vẫn không khỏi mặt đỏ tai hồng, lí nhí nói, Cù Thừa Sâm nhất thời không thể nghe rõ, đành phải tiến đến gần cô vài bước.

Anh còn cố ý cúi người, cơ hồ là hỏi ở bên tai cô: “Mới nói gì?”

Ôn Miên cúi đầu xuống càng thấp hơn, ngón tay xoắn vào nhau vô cùng ngượng ngùng nói: “32C.”

Nói xong, cô lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt hai người giao nhau. Cô gái trước mắt tóc dài tản ra như sóng, ánh mắt trong suốt như nước, sắc mặt hơi hơi tái nhợt, còn có đôi môi mọng đỏ căng đầy.

Anh ra vẻ như không phát hiện nét bối rối trong đáy mắt cô, xoay người rời đi.

Ôn Miên ngơ ngác nhìn theo bóng lưng cao lớn, anh tuấn của Cù Thừa Sâm, quần áo của anh vẫn còn ẩm ướt, dính lên lưng, có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng của vai.

Hành lang bệnh viện luôn mở điều hòa, nhưng cô vẫn có cảm giác lạnh, liền cuộn mình trên ghế, cố gắng duy trì ấm áp.

Còn nhớ khi được người đàn ông này đưa lên bờ thì trong đầu cô rất hỗn loạn, từng nghe nói, con người trước khi chết trong đầu đều hiện lên hành trình cả đời, hoặc là những hồi ức đẹp đẽ nhất. Nhưng ở khoảnh khắc sắp chết đó, trước mắt cô dường như không hề hiện ra chút hình ảnh ấm áp nào.

Điều này có phải hay không nói lên rằng, những điều tốt đẹp đáng nhớ trong đời cô, không có gì cả.

Ôn Miên không khỏi cười nhạo, cô thật đáng thương.

Còn chưa có kết hôn sinh con, chưa trải nghiệm đủ lạc thú trong đời người, ngay cả anh trai của cô cũng còn chưa trở về..... Nhiều việc chưa làm như thế, sao có thể bỏ qua.

Nếu một ngày nào đó lời nói trở thành hiện thực, có thể cùng Cù Thừa Sâm trở thành người một nhà, thật là một chuyện tốt đẹp.

Ôn Miên nghĩ vậy, đắc ý cười cười, sau đó lại lắc lắc đầu.

Cù Thừa Sâm thay một bộ quần áo nhẹ nhàng, thuận tiện đưa cho cô một chiếc áo T-shirt và quần dài, cô cảm ơn anh, lơ đãng tiếp nhận.

Khi Ôn Miên kiểm tra bên trong thì thấy một cái áo ngực màu xanh đậm không có hoa văn, quả thật là . Vấn đề cũng không phải ở chỗ ngài trung tá mua nội y, mà là cô đột nhiên nghĩ đến, không hiểu màu sắc này, kiểu dáng này, có phải là dựa theo sở thích của anh..... hay là anh dựa vào phong cách của cô trong mắt anh mà mua?

Mới lần đầu tiên chính thức gặp mặt, cô đã để cho vị sếp của nhân dân mà đến cả thần thánh cũng không thể xâm phạm này đi mua nội y ỉn.....

Ôn Miên gương mặt đỏ ửng chân thấp chân cao bước ra, Cù Thừa Sâm chủ động cầm lấy túi quần áo trên tay cô: “Đi thôi, tôi đỡ em.” Sau đó, anh dường như muốn tiến lên công cô.

Đầu gối Ôn Miên tuy bị thương, nhưng quan hệ của hai người cũng không tính là thân quen, đương nhiên sẽ bắn khoả: “Sếp Cù, tôi, tôi có thể tự đi được.”

Cù Thừa Sâm liếc nhìn cô một cái, không chút khách khí: “Em đang lãng phí thời gian của mọi người.”

Ôn Miên bị anh chặn họng, không thể làm gì khác đành phải nghe lời dựa lên cái lưng rộng lớn kiên cố của anh, tóc dài ẩm ướt của cô xỏa ở phía sau, nhưng ngẫu nhiên cũng có vài sợi lướt nhẹ qua khuôn mặt của Cù Thừa Sâm, anh cảm thấy có chút dính dính, tuy nhiên, dường như lại phảng phất một mùi hương như có như không.

Ngồi xuống ghế phụ, Ôn Miên thắt dây an toàn, chột nghe anh nói: “Bác sĩ có nói, muốn em chú ý việc ăn uống. Đêm nay em còn chưa có ăn gì, vẫn nên tìm chút gì đó lót dạ.”

Cô bị sợ hãi, khạc nước, màng cứng dạ dày bị tổn thương, Cù Thừa Sâm suy tính một hồi, dừng xe trước của một quán mì, sau đó vào trong khoảng 10 phút, đem ra cho cô một chén mì nóng hổi.

“Trong xe ẩm áp, em từ từ ăn.” Anh kiên nhẫn tách đôi đũa ra, mới đưa qua cho cô.

Quả thật đúng như lời anh nói, cái trán của cô thậm chí rịn ra một tầng mồ hôi, Ôn Miên đưa mì vào miệng, trong ngực mơ hồ cảm động.

Cô cố gắng ổn định giọng điệu: “Thực xin lỗi anh, lần đầu tiên hẹn tôi..... còn gặp phải loại tình huống này!”

Chính xác thì, ngay cả cuộc hẹn của bọn họ bị lỡ rồi.

Cù Thừa Sâm giả vờ như không biết cuộc hẹn tối nay bị hỏng, anh chăm chú nhìn cô một lát, không nhanh không chậm nói: “Đây cũng không phải vấn đề, chúng ta bây giờ bắt đầu.”

Ôn Miên sững sốt, sau đó cô bật cười, tạm thời để chén mì xuống, yên lặng chờ đợi nghe trung tá Cù giới thiệu bản thân.

“Nghề nghiệp của tôi, trên danh nghĩa là trung đội trưởng trung đội tác chiến hạng nhất của bộ đội đặc chủng. Am hiểu súng ống, tác chiến và huấn luyện. Còn về phiên hiệu* cái này chắc em cũng không có hứng thú, hơn nữa tính chất của bộ đội đặc chủng rất đặc biệt, khó có thể giải thích chi tiết cho em hiểu, nhưng em có thể gọi nó là ‘hoa dao.’”

Hoa dao, hai chữ này nghe qua thật lạnh liệt trang nghiêm, sâu không lường được, quả thật giống như anh vậy.

Ôn Miên ôm một cái chén lớn, lại nhìn anh chăm chú, nhưng anh chỉ có vẻ mặt bình tĩnh.

“Tôi cũng nên giới thiệu.....”

Cù Thừa Sâm đánh gãy lời của cô: “Không cần, tôi có xem qua hồ sơ của em.”

Ôn Miên trong lòng giật mình, anh còn cố ý điều tra cô?

“Tìm hiểu em và gia đình em, chủ yếu là vì bức ảnh này.” Trung tá nói xong, yên lặng chớp mắt một cái, đem vật cũ bên người đưa cho cô.

Ôn Miên liếc mắt một cái, toàn bộ khẩu trang nghẹn tại cổ họng, chén mì nóng trên tay suýt đổ ra ngoài: “Sao tấm hình này lại ở trong tay anh?”

Cù Thừa Sâm không khỏi cười thần nhiên: “Không sai, là của anh trai em?”

Chú thích:*Phiên hiệu: Tên gọi bằng số của các đơn vị lực lượng vũ trang.

5. Chương 5: Cô Rất Yêu Anh Ấy

Ôn Miên nhận lấy bùa hộ mệnh Cù Thừa Sâm đưa cho, ảnh chụp ổ vàng còn lưu lại vết máu loang lổ, cô dùng sức lực thật lớn, mới có thể miễn cưỡng khắc chế cảm xúc của mình.

Cù Thừa Sâm nhìn bộ dáng này của cô, trong lòng than thở, cuối cùng vật cũng trở về chủ cũ.

“Anh lấy cái này ở đâu? Anh biết anh ấy?”

“Tình huống cụ thể tôi không thể nói được, hẳn là em có thể hiểu.”

Cô biết quân nhân có nguyên tắc của quân nhân, những chuyện bí mật thì sẽ giữ kín như bưng, chuyện không nên hỏi cô sẽ không hỏi.

“Tôi không biết anh của em, cũng không biết vì sao anh ấy mất tích, lúc tôi vừa mới gia nhập ‘hoa dao’, anh ấy đã rời khỏi.” Cù Thừa Sâm vì muốn tìm hiểu tin tức của Ôn Miên, còn cố ý tìm đến thiếu tá Lục, lúc đó mới biết Ôn Tinh là đàn anh của mình.

Thật ra thì, dù là trung tá cũng không thể xem văn kiện của Đảng, không thể tự ý điều tra trừ hồ sơ của những binh lính trong đội của anh, nhưng mà, vì để giúp Ôn Miên, nên anh đã bỏ qua quy tắc nhỏ đó.

Ôn Miên cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, nếu anh đã không thể nói, cô cũng không muốn gượng ép, dù sao cô cũng không thể bắt anh nói được, huống chi chuyện đêm nay trung tá cũng đã bị liên lụy, dù thế nào cũng nên cho người ta một cái công đạo.

Cô dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Anh ấy trước kia có viết cho gia đình mấy bức thư, cũng có đề cập đến chuyện được chọn vào bộ đội đặc chủng.”

Ôn Tinh ngốc như thế vậy mà có thể vào cùng một đội với trung tá Cù, Ôn Miên thật không dám tưởng tượng.

“Anh ấy vì để làm cho tôi và mẹ vui, từ trước tới giờ đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, anh của tôi cũng coi như là có hiếu, nhưng mà trước kia thật hồ đồ, anh cũng thấy đấy.....” Ôn Miên bất đắc dĩ nháp môi dưới, ra vẻ nếu không phải vì Ôn Tinh, cũng sẽ không bị Tần Đông Dương vì khoản tiền cho vay mà theo dõi. “Bọn họ thường cầm giấy nợ của Ôn Tinh đến đòi, tôi và mẹ vì anh ấy, cũng không dám nói gì, sau thì bán đi căn nhà lớn, mới miễn cưỡng thanh toán xong nợ nần.”

Ai có thể hiểu được, rất lâu sau đó, Tần Đông Dương còn có thể nghĩ rằng nhà họ Cù cất giữ một số tiền thưởng lớn. Ôn Miên nở nụ cười, có chút sung sướng không hiểu: “Anh có tin hay không, tôi đem dây số thấy được trong mộng viết thư nói cho anh trai, kết quả thì ra dây số đó trúng độc đắc, nhưng điều kiện tiên quyết là anh ấy phải mua vé số.”

Cù Thừa Sâm quay đầu, đáp lại đôi con ngươi trong suốt sáng ngời của cô, anh cười nói: “Tôi tin.”

Ôn Miên hứng thú tiếp tục nói: “Nhưng mà sau lần đó, vận khí của tôi lại rất tệ.”

Cù Thừa Sâm thấy cô muốn nói lại thôi, đôi mắt lộ ra một tia hoang mang, anh không khỏi phỏng đoán, cô có phải hay không đang nhớ đến khoảng thời gian không tốt đã trải qua ở trường cảnh sát? Anh có thể hiểu được do dự của cô, dù sao hai người cũng còn chưa thân đến mức để cô có thể chia sẻ tâm sự của mình.

Một lát sau, trung tá Cù nói: “Chuyện Ôn Tinh ở bộ đội đã làm gì.....Tôi không có quyền hỏi đến.”

Ôn Miên khẽ gật đầu, anh nói tiếp: “Nhưng tôi có hỏi thăm vài vị cán bộ cấp trên về anh của em.”

Cù Thừa Sâm nhìn về phía khuôn mặt lo âu của cô, không biết có nên nói chuyện Ôn Tinh cho cô nghe hay không.

Mấy vị đó nói về một ít chuyện vụn vặt trong sinh hoạt của Ôn Tinh, còn nói anh cô có kỹ năng hạng nhất. Ôn Tinh có thể trong hoàn cảnh hỗn loạn, ở giữa 700 con ngựa, trực tiếp bắn chết kẻ địch, anh ấy là người duy nhất từ lúc ‘hoa đao’ thành lập cho đến nay, được khen là ‘Vua đánh lén’, cũng là người duy nhất, có thể so sánh với tài bắn tỉa của Cù Thừa Sâm.

Có một chuyện vị trung tá này không nhắc đến, nhưng Ôn Miên tin tưởng, mỗi lần thi hành nhiệm vụ, đều sẽ mang theo bùa hộ mệnh mà cô đưa, có thể là do anh ấy gặp chuyện ngoài ý muốn, mới có thể đánh mất vật này.

Cô không khỏi nghĩ đến, liệu Ôn Tinh còn sống không?

Trong lòng nhất thời vô cùng đau đớn, cô ngẩng đầu, đáp lại hai tròng mắt tối tăm của Cù Thừa Sâm: “Anh có thể hỏi thăm nhiều hơn về chuyện của anh trai tôi được không?”

Cù Thừa Sâm không mở miệng, nhưng mà, anh cũng coi như ngầm đồng ý. “Anh ấy nghĩ thế nào lại đem ảnh của cô đặt ở bên trong?”

“Anh ấy nói tôi, năm đó tôi rất đáng yêu..... ”

Trung tá đánh giá đường cong dịu dàng trên khóe miệng của cô, không biết nói gì.

Cả người Ôn Miên giống như bị tầm mắt sắc bén của anh xuyên thủng, thật lâu sau, cô cúi đầu nói: “Cảm ơn anh, đã nói cho tôi biết những chuyện đó, anh sẽ không biết những điều đó có ý nghĩa bao nhiêu đối với tôi.”

Những chuyện mà anh nói, đã cho cô an ủi rất lớn.

“Anh của cô có bùa hộ mệnh bảo vệ, chắc chắn sẽ bình an vô sự.” Người đàn ông này thành tình nói một câu làm cho Ôn Miên hơi hơi trở mặt, nội tâm bỗng nhiên tràn ngập cảm động không thể nói thành lời.

“Vâng, sếp nói rất đúng.”

Cù Thừa Sâm khởi động xe, đưa cô về nhà, lúc này trung tá xem như là được sự đồng ý của Ôn Miên, lái xe chạy nhanh vào tiểu khu, dừng lại ở dưới nhà cô, anh cúi người xuống giúp cô mở cửa xe, sau đó cũng xuống xe ở phía bên kia.

Ôn Miên vẫn e lệ đỏ mặt như cũ, rất không quen, dịu dàng nói với anh từ phía sau: " Sếp Cù, anh đưa tôi tới cửa là được rồi, mẹ tôi đang ở nhà..... "

Cù Thừa Sâm nghe được giọng nói của cô không được tự nhiên, cười cười nhưng cũng không đáp lời.

Ôn Miên nghiêng đầu suy nghĩ: "Bà ấy nổi danh ăn nói chua ngoa nhưng tấm lòng lại mềm như đậu hủ, chuyện này còn phải gặt bà."

Cô không muốn bà Nghiêm phải lo lắng cho chuyện của mình, cũng không muốn bà phải đau lòng vì chuyện mất tích của Ôn Tinh, bởi vì thế nào đến lúc đó huyết áp của mẹ Ôn cũng lên cao. Cho nên, Ôn Miên không thể đem nguyên nhân thất nghiệp thật sự của mình nói cho bà Nghiêm biết, cô thà rằng bị mẹ hiểu lầm là hậu quả do chính mình gây ra, cũng không hi vọng bà biết được Tần Đông Dương cho người đến công ty cô quấy rối.

Cù Thừa Sâm nhẹ nhàng thả cô xuống, mắt anh nhìn về mấy vết thương trên người cô, mày nhíu lại: " Về nhà sớm nghỉ ngơi đi, chăm sóc bản thân cho tốt."

Ôn Miên "Ừ " một tiếng, cuối cùng cũng không biết nói gì cho phải, hai người cứ đứng trên cầu thang nói tạm biệt, rồi lại đứng ngốc một chỗ, Cù Thừa Sâm đối với cô thật cũng không chờ mong gì.

Ôn Miên cắn môi suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng hỏi: "Sếp Cù, anh thật không cảm thấy hẹn hò với tôi là thiệt thòi cho anh sao?"

Ôn Miên tự thấy điều kiện bản thân không có gì đặc biệt, anh nên tìm Chu Như vậy mới là môn đăng hộ đối.

Nhưng dường như Cù Thừa Sâm lại không hài lòng với câu nói của cô, âm thanh trầm thấp của anh vờn quanh tai cô, khiến cô mười phần lo lắng: "Với tôi mà nói như vậy là đủ rồi."

Đêm khuya, bóng dáng đàn ông và cầu thang tối tăm dần dần hòa hợp thành một màu, Ôn Miên chậm chậm trở lại phòng. Mẹ Ôn nghe được bên ngoài có tiếng nói, vốn định đi ra dạy dỗ con gái một chút, không ngờ vừa mở cửa, liền thấy Ôn Miên toàn thân bị thương.

Bà Nghiêm bình thường tuy luôn lớn tiếng với con gái, nhưng rốt cuộc vẫn là hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, bà chỉ vào băng gạc liền trực tiếp hỏi: "Con.....tay con sao lại như thế này?"

Ôn Miên yếu ớt quan sát bà Nghiêm, trong lòng hiểu rõ bà không thể chịu được nếu mình xảy ra sơ xuất." Mẹ "

"Rốt cuộc sao lại như thế này? Chân của con sao lại bị thương?"

"Không có việc gì, con đã đến bệnh viện rồi." Ôn Miên nhanh nhẹn cười giải thích: "Đêm nay cùng bạn ra cửa, liền gặp được một kẻ cướp..... "

"Đừng đùa lừa dối mẹ của con." Bà Nghiêm không ngừng khấn trương.

Con gái không chỉ tóc tai bù xù, còn thay quần áo mới, chuyện này nói như thế nào cũng không ổn.

"Mẹ đã nói rõ ràng rồi, nếu như con bị ai khi dễ còn không dám lên tiếng, không phải là con gái của bà Nghiêm ta!"

"Mẹ, ai dám khi dễ con chứ." Ôn Miên cười khổ, bà Nghiêm không chấp nhận thì không thể rời đi rồi.

Đang lúc Ôn Miên không biết phải giải thích như thế nào, Cù Thừa Sâm còn chưa rời đi, phòng kiểu cũ cách âm không tốt, anh nghe thấy bà Nghiêm lớn giọng.

Suy nghĩ một lúc, trung tá quay trở lại nhà họ Ôn, ấn chuông cửa, làm cho Ôn Miên trợn mắt há hốc mồm khi thấy anh.

Bà Nghiêm thấy con gái đứng cùng một người đàn ông bắt mắt, không khí còn vô cùng mập mờ, bà cắn bản liền quên đi vấn đề vẫn còn đang nắm chặt không buông kia.

"Anh, sao anh lại trở lại?" Ôn Miên nói xong, mới nhớ ra mình còn chưa giới thiệu sếp Cù, vội vàng thay bộ quần áo quen.

Cù Thừa Sâm không chút hoang mang, bình tĩnh nhìn về phía mẹ Ôn cung kính cúi chào: “Bác gái, chào bác.” Anh buông hai cánh tay thon dài xuống, “Đêm nay làm cho Ôn Miên bị thương, là lỗi của con.”

Hành động lưu loát sạch sẽ của trung tá Cù làm cho bà Nghiêm sửng sốt.

“Là một người quân nhân lại không thể bảo vệ cô ấy chu toàn, là trách nhiệm của con.”

Ôn Miên đứng ở một bên có chút xuất thần. Trung tá Cù là vì lo lắng cô sẽ khó xử, mới cố ý trở lại giúp đỡ cô, phía sau ngữ điệu lạnh lùng nghiêm túc này, là sự quan tâm anh dành cho cô.

Anh có phải hay không cũng có chút tự trách?

Bà Nghiêm từ trước đến nay đối với quân nhân luôn có thiện cảm, nếu không cũng sẽ không sống chết bắt Ôn Tinh gia nhập bộ đội, bà quan sát người đàn ông xa lạ trước mắt, thầm nói người trẻ tuổi này toàn thân tỏa ra khí chất quanh mình凛冽, không giống người không đứng đắn, khó trách bà cảm thấy anh cùng người khác bất đồng, thì ra cũng là quân nhân.

Bà nhìn đối phương mặt mày hớn hở: “Sếp Cù đúng không? Trước kia không có nghe con bé này nhắc đến cậu, các con làm sao quen biết?”

Khả năng tư duy và giao tiếp của anh tất nhiên cao hơn Ôn Miên, anh cùng mẹ Ôn hàn huyên một lát, liếc nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ treo tường kiểu cũ, biết rằng không thể quấy rầy bác gái đến khuya, liền yên lặng tăng nhanh tốc độ nói chuyện.

Cù Thừa Sâm sau khi giải thích mọi việc, lập tức đứng dậy cáo từ, Ôn Miên có chút cảm kích, chính là cô không nói rõ thành lời.

“Trời cũng sắp sáng rồi, bác trở về ngủ đi.”

“Ôn Miên, ngày mai tôi trở về bộ đội, đến nơi sẽ liên lạc với em, ngủ ngon.” Âm thanh trầm thấp của Cù Thừa Sâm mang theo tin tức đi vào lỗ tai cô, cô nghe được rất rõ, có một loại rung động chỉ tồn tại ở người khác phái mà lâu lắm rồi cô chưa cảm nhận được, làm cho cô không kịp xoay sở.

Khuôn mặt yếu ớt núp dưới ánh đèn mờ nhạt của phòng khách, Ôn Miên dùng sức gật gật đầu.

Theo lý thuyết một người quân nhân trẻ tuổi xuất sắc như vậy đưa tới cửa, bà Nghiêm làm trưởng bối phải vô cùng vừa lòng, ban đầu phản ứng của bà khi Cù Thừa Sâm đến chơi rất vui mừng, nhưng cuối cùng cũng chỉ thản nhiên dặn dò con gái mấy câu, cũng không có túm cô hỏi đông hỏi tây liền đi về phòng ngủ.

Ôn Miên vì thế nhìn ra được, mẹ cô rất không xem trọng quan hệ giữa cô và Cù Thừa Sâm, cô có thể hiểu được tâm tư của bà Nghiêm.

Tuy nhiên dựa theo tình hình hiện tại, cô cũng không băn khoăn mấy vấn đề này, cho dù trung tá Cù thấy được cô rơi nước mắt, nhưng quan hệ bọn họ vẫn còn xa lạ.

Đêm nay, Ôn Miên gục đầu lên cánh tay, ngồi trước bàn trang điểm, ngưng mắt nhìn về phía người đàn ông trong bức ảnh, khỏe mắt, đuôi lông mày của anh đều hiện lên vẻ lãnh ngạo, cô nháy mắt, khóe môi giật giật.

Anh trai, anh có biết không.

Bây giờ còn có một người khác, giúp em lừa gạt mẹ.

Trong lúc Cù Thừa Sâm ở bộ đội, có ngẫu nhiên gọi điện cho Ôn Miên một hai lần, hai người nói chuyện phiếm với nhau vài câu giống như bạn bè, sau đó anh lại bận rộn với nhiệm vụ huấn luyện mỗi ngày của mình.

Ôn Miên sau khi bị thương, cơ thể vẫn cần nghỉ ngơi, lần đầu tiên hai người chính thức gặp nhau trừ ăn cơm ra, trung tá Cù còn dẫn cô đến rạp xiếc xem nhóm Môi Thể Mộng Huyền biểu diễn.

Cù Thừa Sâm làm bộ đội đặc chủng ở ‘hoa đao’ rất ít khi được nghỉ, đợi đến khi hai người gặp lại, cũng đã là một tháng sau.

Lúc này đã là đầu thu, ở thành phố Nam Pháp, ở cách ngã tư đường, lá cây bạch quả đã chuyển dần sang màu vàng, sắc hồng của cây Phong Diệp làm đẹp vùng rừng núi ngoại ô, mang đến vẻ đẹp vô cùng ý nhị.

Ôn Miên mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt rất hợp với cảnh sắc bước xuống lầu, Cù Thừa Sâm chờ ở dưới lầu đang lẳng lặng tựa vào thân xe, vẻ mặt lạnh lùng kết hợp với một điều thuốc lá vẫn ngậm ở bên môi, anh mặc một chiếc áo khoác màu đậm, cả người tỏa ra khí chất nhẹ nhàng.

Đây là lần đầu tiên Ôn Miên nhìn thấy tư thế hút thuốc của anh, quả thật khiến cô say mê, giống như trở lại cô bé Loli mười mấy tuổi.

Thậm chí sau khi ngồi trên xe, Ôn Miên còn có chút hưng phấn, quay sang hỏi anh: “Anh cũng nghiện thuốc lá sao?”

Cù Thừa Sâm quan sát biểu tình trên mặt cô, cười nhạt lắc lắc đầu, vì thế cô lại hỏi: “Là do nguyên tắc trong bộ đội sao?”

“Nghiêm khắc mà nói, là nguyên tắc do chính tôi đặt ra.” Anh giải thích: “Làm một tay súng bắn tỉa, khứu giác nhạy bén rất quan trọng.”

Ôn Miên hiểu ngay lập tức, đối với trung tá Cù mà nói, cơ thể thường xuyên có mùi khói thuốc, khi ra chiến trường có thể sẽ trở thành nhược điểm trí mạng.

Nhưng mà, vì sao ở trong xe, cô có thể ngửi được hương vị riêng chỉ thuộc về một mình anh, hương vị mát lạnh lại bá đạo.

Cù Thừa Sâm liếc mắt nhìn Ôn Miên vẫn còn đang cười, tâm tình cũng tự nhiên tốt lên.

Chiếc xe vững vàng dừng trước tòa nhà Hưu Nhân Hội Sở, trung tá Cù khóa cửa xe, bình tĩnh nhìn Ôn Miên đi tới, anh không vội vàng cất bước, ngược lại xoay người, bắt ngờ duỗi tay về phía cô, làm cho bước chân của Ôn Miên có hơi chậm lại.

Cù Thừa Sâm ngay cả yêu cầu dặt tay, cũng có tác phong mang đậm chất quân nhân, giống như sắp khen ngợi cấp dưới của mình. Hành động của anh nhanh gọn quyết đoán, làm cho cô cảm thấy vừa không thể nói thành lời vừa vô cùng lãng mạn, Ôn Miên đỏ mặt tùy ý anh nhẹ nhàng nắm tay mình.

Ấm áp, thời khắc này không sớm không muộn, vừa vặn.

Cù Thừa Sâm tiến nửa bước đến gần cô: “Thích súng đúng không?”

Ôn Miên hơi hơi kinh ngạc, anh làm sao mà biết được? Cô đi tới đi lui không biết có nên nói sự thật cho trung tá biết hay không, dù sao một cô gái thích súng ống, vũ khí, cũng rất kì quái.

Ôn Miên thông minh chọn cách tránh nặng tìm nhẹ: “Lúc trước, anh trai có dạy cho tôi bắn súng.”

“Ừ, tầng hai tòa cao ốc này có nơi tập bắn.”

Ôn Miên lúc này mới hiểu ra, hành động hôm nay của anh là có suy tính từ trước.

Tòa Hưu Nhân Hội Sở này ngoại trừ nơi tập bắn như lời Cù Thừa Sâm nói ra, còn có phòng tập thể thao và phòng tắm, hai người vừa trò chuyện vừa chờ thang máy.

Chỉ chốc lát sau, thang máy xuống đến tầng trệt, cùng lúc có một người đàn ông xa lạ bước ra. Người này thân trên để trần, chỉ mặc một cái quần thể thao dài, trên còn cầm một túi lớn, có lẽ là muốn đi đến phòng tắm cùng tầng tắm rửa.

Khóe mắt, đuôi lông mày hiện lên vẻ lãnh ngạo, đường cong trên mặt sạch sẽ lưu loát, giống một người từng trải lạnh lùng sắc bén.

Cù Thừa Sâm nhận ra Ôn Miên bỗng nhiên cứng ngắc trong nháy mắt liền hiểu được, anh không kịp ngăn cô lại, không ngăn không được cô, cho dù người mà cô nghĩ đến kia, khó có thể có khả năng xuất hiện.....ở đây, lúc này.

Đơn giản là, người cô chấn động thật lớn.

Cô căn bản không thể khống chế được tâm trạng của mình.

Quả nhiên, Ôn Miên chạy đến, từ phía sau ôm lấy người đàn ông không mặc áo kia, hay tay cô siết chặt thắt lưng anh ta, tựa đầu vào cái lưng rộng lớn thẳng tắp, trong mắt tràn ngập hơi nước.

Cô sợ anh sẽ bỗng nhiên biến mất, kiềm chế tâm trạng của mình kêu lên: “Anh trai.....”

Người đàn ông giống anh trai của cô quay đầu lại, bộ ngực cơ bắp cọ vào cánh tay run run của cô, “Cô nhận lầm người rồi.”

6. Chương 6: Kỷ Luật Của Anh

Nhìn rõ cặp mắt sâu không thấy đáy của người đàn ông ở trần kia, Ôn Miên đầu tiên là bối rối buông lỏng cánh tay đang ôm lấy anh ta.

Thất vọng rũ cánh tay xuống, tâm trạng uể oải tới cực điểm, anh ta quả thật không phải Ôn Tinh, giống nhau đến thế khó trách được cô nhận sai.

Mỗi năm đi qua, trí nhớ của cô về Ôn Tinh ngày càng mơ hồ, lần cuối cùng nhìn thấy hình dáng anh trai đã là chuyện rất lâu trước kia, kí ức còn lại có lẽ chỉ là từng đoạn ngắn hời hợt.

Cù Thừa Sâm đã từng nhìn thấy ảnh chụp của Ôn Tinh, ngay cả anh cũng không thể không thừa nhận, hai người này quả thực quá giống nhau.

Người đàn ông này cao hơn 1m8, mồ hôi trên người vẫn chưa khô hết, hiện ra dưới ánh đèn, mũi của anh, lông mi, đôi môi không có một cái nào không giống anh của Ôn Miên.

Chỉ có ánh mắt, hai mắt của anh và Ôn Tinh không giống nhau, còn lại tất cả đều giống.

Cù Thừa Sâm nhận ra được, hai người bọn họ đều ngang bướng giống nhau, điều duy nhất không giống chính là, đôi mắt màu đen của người đàn ông này tràn ngập lệ khí, còn ánh mắt của Ôn Tinh thì lại mang vẻ quý quý.

Người này cũng không phải người lương thiện, Cù Thừa Sâm nhanh chóng kéo Ôn Miên trở về: “Rất xin lỗi, hiểu lầm.”

Người đàn ông xa lạ cũng nhìn ra được trung tá Cù không phải người dễ bắt nạt, anh ta có sở trường nhận biết nghề nghiệp của người khác, liếc mắt một cái có thể biết được đối phương ít nhất cũng là bộ đội đặc chủng, đôi mắt của anh quyết tuyệt như nắm giữ sinh tử kẻ khác.

Con người tối tăm nhìn lướt qua bóng dáng buồn bã của Ôn Miên, trên mặt người xa lạ không rõ có cảm xúc gì.

Đến khi người nọ đi rồi, Ôn Miên mới nhịn xuống cảm giác xúc động muốn khóc, ngượng ngùng nói: “Sếp, tôi sai rồi, mắt mắt lầm đúng không?”

“Là rất mắt mắt.”

Ôn Miên cúi đầu .

Cù Thừa Sâm nhíu mi: “Em rất yêu anh của em?”

Tâm tình của cô sa sút, hốc mắt hồng hồng bĩu môi: “Anh chưa thấy qua ai yêu anh trai sao?”

“Thấy rồi, nhưng chưa thấy qua ai biểu hiện mạnh như em.”

Hay thật, tâm trạng của Ôn Miên lúc này .

Cô không phục mạnh miệng, lấy giọng điệu mềm mại hỏi lại: “Anh thấy ở đâu?”

“Tôi cũng có một đứa em gái, lần tới gặp mặt em sẽ biết.”

Ôn Miên nhìn người đàn ông không nhanh không chậm nói chuyện, cô có thể khẳng định, dựa theo tính cách của Cù Thừa Sâm, anh sẽ không tùy tiện nói chuyện gia đình với người xa lạ, xem ra anh thật không xem cô là người ngoài.

Tâm tình của cô dần dần tốt lên, mới tiếp tục: “Yêu anh trai thì có sao đâu, tôi cùng anh trai tôi là anh em ruột, cảm tình đặc biệt tốt.”

Nhưng mà, cho dù bọn họ không phải anh em ruột, cũng không phải chuyện của anh.

Cù Thừa Sâm lấy tay chỉ chỉ cô, cử chỉ đầy hứng thú: “Đây không phải thói quen tốt, phải thay đổi.”

“.....Nếu tôi nói tôi đổi không được thì sao?”

“Không cho phép.” Cù Thừa Sâm trả lời theo kiểu ra khẩu lệnh làm cho Ôn Miên chấn động, cô nâng đầu nhìn anh, không ngờ người đàn ông này còn nói thêm một câu: “Tôi không cho phép vợ của mình yêu anh trai.”

Trái tim Ôn Miên ngay tức khắc liền đập nhanh, thật vất vả mới từ ánh mắt nghiêm trang của anh tìm được tia bờn cợt đắc ý, anh quả nhiên là đùa giỡn, trêu chọc cô.

Ôn Miên chỉ đơn giản nói: “Ai là vợ anh..... ”

“Ai cấm quân nhân khi yêu đương không được phép giở trò lưu manh.”

“..... ”

Ôn Miên đầu hàng, cô không thể nói lại anh.

Đáy mắt đen ẩn giấu ý cười, Cù Thừa Sâm đang suy nghĩ làm sao để tiếp tục an ủi cô gái nhỏ này, cô bỗng nhiên bước tới, nhìn nhìn chung quanh, thấy không có ai, thế là cô sợ hãi vươn tay, bỗng dưng ôm anh.

“Tránh việc về sau bị anh ghi thù, cái này không thiệt thòi đúng không?”

Cù Thừa Sâm mỉm cười, lát sau, anh mỉm cười nhàn nhạt: “Vậy sao, nhưng mà tôi còn mặc áo.”

.....Sếp, ai nói anh chỉ giở trò lưu manh thôi, người này phải là lời nói ác độc lại thích giở trò lưu manh mới đúng.

Đương nhiên, tất cả cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu Ôn Miên, cô làm sao dám nói như vậy với sếp chứ.

Cù Thừa Sâm nhìn động tác hốt hoảng rồi lại chủ động ôm anh của cô gái nhỏ, hiểu được là cô muốn được an ủi, nên nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc dài của cô, trong chốc lát không ai nói chuyện.

Ôn Miên ở trong ngực anh mềm mại cúi đầu, chủ động ôm anh cũng không phải là ý định ban đầu của cô, may mắn là anh không nhìn thấy biểu tình xấu hổ của cô.

Cô gái này có lông mi rất dài và đậm, nhìn còn có chút đáng thương, Cù Thừa Sâm dường như là xúc động trong lòng, nhất thời không biết làm gì, cũng may là cô không nhìn thấy ánh mắt của anh, anh nhanh chóng di chuyển tầm mắt.

“Ôn Miên, tôi cho em ba giây để điều chỉnh tâm trạng, 1, 2.....”

Cái ôm ấm áp cùng giọng điệu ra lệnh đều làm cho Ôn Miên vui vẻ, cô cười nhẹ buông anh ra, sau khi tâm trạng ổn định, cổ họng vẫn còn cảm giác đau.

Ôn Miên không hiểu lắm, bình thường tính cách của cô vô cùng mạnh mẽ, lại hết lần này đến lần khác rơi nước mắt trước mặt anh, giống như chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, cô có thể bỏ xuống lớp nguy trang của mình.

Hai mươi mấy năm nay cuộc sống của cô cũng không tính là thuận lợi, số phận của cô có nhiều sai trái, thời vận không tốt, còn gặp qua nhiều chuyện xui xẻo như vậy, đã sớm hạ quyết tâm dùng khuôn mặt dịu dàng này để lừa gạt mọi người, nhưng khi ở cùng với anh, cô có cảm giác như mình trở lại làm cô bé hiền ngoan mạnh mẽ lúc xưa.

Ôn Miên lau đi vẻ lo lắng trong đáy mắt, đổi thành một nụ cười ôn hòa.

Cù Thừa Sâm dắt cô lên phòng tập bắn lâu hai, đến đây cô mới biết được, ông chủ nơi này lúc trước là bộ đội xuất ngũ, từng là chiến hữu với anh.

Tuy nói việc buôn bán rộn, nhưng khi nhìn thấy Cù Thừa Sâm bên người dắt theo một cô gái trẻ tuổi, ông lập tức cảm thấy việc này rất mới mẻ.

Sự tích vinh quanh của trung tá Cù lúc còn là tân binh năm đó, có nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Tuy rằng phần lớn tân binh đều không biết gia cảnh của anh, nhưng dựa vào tính cách cương nghị của anh, lại có vóc dáng phát triển, đứng trong đội ngũ người qua đường cũng có thể nhìn ra được.

Càng không cần nói đến cuối cùng anh dựa vào năng lực bản thân gia nhập nhóm bộ đội đặc chủng hạng nhất kia, còn trở thành huấn luyện viên trẻ tuổi.

Lúc đó bọn họ kéo nhau bàn chuyện người yêu, cả đám không cách nào tưởng tượng được cô gái như thế nào mới dám gả ột người quân nhân như vậy.

Vì thế, người lính già này quyết tâm đi nhiều chuyện.

“Sếp, vợ của cậu có phải là em gái xinh đẹp trong tấm hình gửi đến lúc còn ở tân binh không?”

Mặc dù Ôn Miên chưa thấy qua cô gái trong tấm ảnh là ai, nhưng cũng không phải là mình.

Vị trung tá này cũng không vội phản bác từ “vợ”, anh là người trong cuộc, nhú nhú mày: “Mắt nhìn của anh thật hết thuốc chữa.”

Nội tâm ông chủ hồi hộp một chút, ngộ nhờ khi về nhà đôi vợ chồng son vì chuyện này mà cãi nhau, không phải là anh phá hư quân hôn của người ta hay sao? Huống chi người anh em trung tá Cù này anh đặc tội không nổi.

“Em gái em đừng để ý, lúc này là anh nói chơi thôi!”

Ôn Miên cười lắc đầu: “Không có gì, sếp của chúng ta mắt nhìn rất cao, theo lời anh nói, những người gửi hình cho anh ấy chắc chắn đều rất đẹp rồi.”

Bộ dạng hào phóng tự nhiên của cô là ông chủ càng băn khoăn: “Sếp Cù của chúng ta tác phong đứng đắn, cũng chỉ có một lần, một lần thôi!”

Hai tròng mắt đen của Cù Thừa Sâm thâm trầm nhìn về phía bọn họ, chiến hữu già cả người đều run rẩy: “Xem ra, anh nên trở về nói lại với mọi người.”

Con ngươi của Ôn Miên nhìn về phía trung tá Cù cười cười, dường như cũng không đem việc này để ở trong lòng.

Ông chủ đứng một bên, đột nhiên cảm thấy cô gái này không chỉ xinh đẹp xuất sắc, mà còn có một sức hấp dẫn khó nói thành lời.

Cù Thừa Sâm thật vất vả mới đuổi được người chiến hữu kia đi, hai người mình một vị trí tương đối yên tĩnh để bắn súng. Ôn Miên nhìn thấy con ngươi đen của người đàn ông vừa nhìn thấy súng liền trở nên lạnh lẽo, bởi vì cô rụt rè, nên hai mắt mới không sáng lên theo anh.

“Cái này là mô phỏng theo S.t.g.4.4, súng trường đột kích đầu tiên trong lịch sử.”

“Ừ, Ôn Tinh trước kia còn gọi nói là ‘gió bão gầm thét’.”

Nghe cô nói vậy, Cù Thừa Sâm không nhiều lời nữa, Ôn Miên thấy anh nhú nhú mày, không hiểu tại sao sếp lại mất hứng?

Cô vội lấy lòng hỏi: “Sếp, anh cho rằng để đủ tư cách trở thành một người tập kích, cần phải làm gì?”

Nếu hôm nay đổi lại là một binh lính của đội trưởng Cù hỏi cái vấn đề trù tượng như vậy, Cù Thừa Sâm nhất định đá bay người đó ra khỏi đội.

Nhưng Ôn Miên lại luôn được hưởng thụ những đãi ngộ dành cho khách V.I.P của trung tá Cù, anh nói một chút trọng điểm cho cô: “Nếu có thể ở những tình huống và hoàn cảnh khác nhau ẩn núp mấy ngày, học được cách ngụy trang, quan trọng nhất là phải biết đánh giá tâm lý quân địch, bởi vì trên lý thuyết, em chỉ có một cơ hội nổ súng, bởi vậy, không thể để hấn phát hiện được em.”

Anh nói rất dễ hiểu, cũng là những thứ cơ bản, quan trọng nhất, Ôn Miên gật gù đầu: " Trước kia tôi không hiểu, nghĩ rằng tay súng bắn tỉa đều là khí độ, tuấn tú, sau này mới biết.....thì ra bọn họ là những người rất tịch mịch, cô đơn." Cô dừng một chút, cảm thán nói: "Cho nên tôi thích nhất là tay súng bắn tỉa."

Cù Thừa Sâm chuyên chú nhìn cô trong chốc lát, thản nhiên mở miệng: "Tay súng bắn tỉa giỏi còn phải dựa vào hướng đi của viên đạn."

Dĩ nhiên, tài thiện xạ của trung tá còn dựa vào tài năng bẩm sinh nữa, cho dù là bia di chuyển, bia cố định, anh không bao giờ bắn trượt, bắn lĩnh sắc bén của anh thường khiến cho các anh em trong đội muốn cầm súng tự bắn chết mình.

Cù Thừa Sâm giống như Ôn Tinh trước kia, kiên nhẫn chỉ nòng nhắm bắn như thế nào, bốn phía có âm thanh nói chuyện của mọi người xung quanh, cũng không tính là quá yên lặng, nhưng Ôn Miên vẫn có thể nghe thấy nhịp đập liên hồi của trái tim, không cách nào ngừng được.

Lúc này anh đứng rất gần cô, cô bất tri bất giác liền quan sát ngũ quan của anh. Khóe miệng trung tá Cù có một độ cong trời sinh, như là ý cười nhạo thản nhiên. Diện mạo của anh thuộc loại vô cùng hời hợt, tác phong lại có chút dày dặn sương gió, nhìn rất trang nghiêm.

"Kêu em nhìn vào bia, em lại nhìn tôi?"

Ôn Miên bị anh nói sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn tràn đầy hưng phấn hỏi: "Anh không nghĩ là con gái thích súng.....rất không bình thường sao?"

Nàng cùng bạn trai cũ không bao giờ cùng nhau thảo luận về vấn đề súng ống vũ trang, người đó mặc dù cũng là con ông trời giống Cù Thừa Sâm, nhưng anh ta lại xem mấy cái này là bạo lực.

Vẻ đẹp của sức mạnh, anh ta không hiểu.

"Có chút lập dị, nhưng không có gì là không tốt." Cù Thừa Sâm nhìn bia ngắm, thấp giọng trả lời cô: "Có thể có sở thích giống nhau, hôn nhân sẽ không đến mức buồn tẻ."

Xem ra vị sếp này đã nghiệm đùa giỡn với cô rồi, 'anh thật ra một người khiến người khác đoán không ra', cô nghĩ.

Ôn Miên bắn trúng vài lần, xoay người hỏi ý kiến huấn luyện viên, anh cười yếu ớt: "Sức mạnh của tay còn chưa tốt lắm, phải luyện thêm."

Cù Thừa Sâm nói xong, phát hiện Ôn Miên đang nhìn ra ngoài cửa sổ, là một người đàn ông cao lớn tay cầm di động.

Người đàn ông kia ăn mặc chỉnh tề nhìn thật giống Ôn Tinh, hơn nữa, anh ta còn đội một cái nón lên, nhìn không rõ được ánh mắt, quả thật giống Ôn Tinh như đúc.

Ôn Miên vẫn rất để ý người kia, nhưng mà, Cù Thừa Sâm cũng không mấy quan tâm.

Cô gái xem trọng tình cảm như cô, rất tốt, giống như anh mong muốn.

7. Chương 7: Hơi Ấm Của Anh

Thế giới tình yêu giữa nam và nữ, vốn là nơi quy tắc quân nhân không đáng được nhắc đến, chỉ một nụ hôn cũng có thể làm cho những quy tắc luôn được duy trì hoàn toàn thay đổi.

Ngày hôm sau, trong giờ làm việc Ôn Miên nhận được điện thoại của Cù Thừa Sâm, vốn không cần phải lén lút nói chuyện, nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra ở căn hộ ngày hôm qua, cô vẫn mặt đỏ tai hồng đứng lên.

Giờ khắc này, dường như quan hệ của hai người mới có dấu hiệu xác định rõ ràng, Ôn Miên cũng bắt đầu do dự bây giờ có nên tiến thêm một bước hay không?

Thân phận và bối cảnh của Cù Thừa Sâm khẳng định rằng tình cảm này không thể kéo dài, anh chỉ cần một hôn nhân ổn định, hơn nữa hiểu biết của cô về anh cũng còn rất ít.

Mặc dù như thế, đáy lòng Ôn Miên vẫn vô cùng ngọt ngào, rõ ràng không phải mối tình đầu của nữ sinh, nhưng cô vẫn bị nụ hôn không theo lẽ thường của anh làm cho choáng váng.

May mắn là lúc ấy sếp vô cùng bình tĩnh, khi anh hôn cô, giống như một người nhàn hạ, tự đắc, trên mặt còn có nét tươi cười thản nhiên, hỏi cô có muốn đem mấy cây súng này về nhà ngắm nghía hay không?

“Anh có thể ra ngoài nghe điện thoại nhanh vậy sao?”

Biện pháp giữ bí mật của hoa dao rất nghiêm khắc, Cù Thừa Sâm lại là trung đội trưởng, càng phải biết làm gương cho người khác: “Bây giờ anh không có ở căn cứ, đang ở quân khu.”

Nghe được vẻ buồn rầu trong giọng nói của anh, Ôn Miên không nhịn được nở nụ cười: “Sếp, binh lính của anh lại gây chuyện hả?”

“Ừ, tối hôm qua có hai binh lính trong nhóm huấn luyện đánh nhau.”

“Vậy..... anh đuổi bọn họ rồi à?”

“Có đuổi một người.”

Những binh lính này người nào cũng là quân nhân ưu tú được tuyển chọn từ khắp cả nước, tràn đầy khát vọng và lý tưởng, ai cũng đều muốn ở lại ‘hoa dao’, chứng minh năng lực bản thân, cũng là tranh giành để góp chút sức lực phục vụ quân khu.

Chắc hẳn người bị mất đi tư cách quân nhân kia còn rất trẻ, thật ra trung tá Cù cũng không muốn nhìn thấy tình huống như vậy xảy ra, nhưng anh cũng có nguyên tắc của mình.

Ôn Miên sợ đề tài này không thích hợp, nên không dám nói tiếp, Cù Thừa Sâm đợi một lát, phá vỡ không khí trầm mặc: “Em đang có ý đồ gì?”

“Không có.....em không phải là đang làm việc hay sao?”

“Vậy em tiếp tục làm việc đi?”

Thấy Cù Thừa Sâm muốn gác điện thoại, Ôn Miên vội vàng ngăn anh lại: “Khi nào anh có thể trở về?”

Nói xong cô liền thăm mắng mình đã quá xúc động, đều tại thời tiết không tốt!

Mùa thu là mùa vẫn vương phiến muộn và nhung nhớ, ngay cả hai người bọn họ cũng có chút lưu luyến.

Tâm tình của Cù Thừa Sâm cũng không tốt lắm, chắc chắn anh ấy đang trách cô làm nhiều loạn quân tâm.

“Nhanh thôi, đợi đến khi đợt huấn luyện cao độ này chấm dứt.”

“Ừ, vậy anh chú ý an toàn.”

Sau khi gác điện thoại, Cù Thừa Sâm nhìn đội quân ngay ngắn ngoài cửa sổ, từng đội ngũ hình vuông trên thao trường hô khẩu hiệu huấn luyện khắc khổ, thể hiện rõ tác phong nghiêm chỉnh và kỷ luật trong quân đội.

Lúc trước, con đường này là do anh tự mình chọn, vất vả đến mức sống không bằng chết, đâu phải ai cũng muốn chọn con đường nhẹ nhàng, rộng rãi để đi, anh lại cố tình làm trái, đơn giản chỉ vì anh không muốn làm một người đàn ông gặp chuyện không ôn cũng bình thản xem như không có việc gì, mà muốn trở thành một quân nhân chân chính.

Sau khi Cù Thừa Sâm trở thành tay súng bắn tỉa, anh rất kiêng kỵ hai từ ‘khắc tinh’, giờ lại có chút buồn cười.

Anh nghĩ, cô gái kia có lẽ chính là khắc tinh của anh.

Lấy chuyện tối qua mà nói.

Trung tá vốn đang nghiên cứu kế hoạch huấn luyện tân binh, trước mắt là các loại tài liệu về lắp ráp súng ống, chiến thuật tâm lý, ngôn ngữ vùng biên giới, vũ trang dưới nước....

Bên trong phòng là ngọn đèn lơ mờ, anh sững sốt nhớ lại cảnh tượng hôn môi với cô dưới tầng hầm, độ nóng cơ thể cô, cảm giác mái tóc dài lướt qua ngón tay anh.....

Chỉ là một cái hôn lại có thể khiến cơ thể anh một lần nữa nổi lên phản ứng, thật may trung tá đang ở phòng đơn của ký túc xá, không thì khó tránh khỏi phải lúng túng, xấu hổ.

“Báo cáo đội trưởng!”

Cù Thừa Sâm nhíu mày, vẻ mặt không tốt, là ai xui xẻo đụng vào họng súng của anh?

Người đàn ông than một hơi dài, làm cho dục vọng nhanh chóng biến mất, sau đó anh cười khổ đứng dậy, ngoài cửa trừ đội phó A Tường đang đứng, còn có hai người vừa được chọn vào quân dự bị.

“Đội trưởng, 819 và 830 đánh nhau, mời anh hạ lệnh xử lý!”

Cù Thừa Sâm sau khi nghe đội phó kể lại, nhìn về phía hai sĩ quan cấp úy kết thù với nhau đã lâu kia, “830, cậu có đánh trả không?”

“Có.....”

“Người đánh trước đuổi khỏi đội, người còn lại trừ 20 điểm.”

819 không phục, trừng mắt nhìn anh, hai tay nắm chặt.

Dù sao cậu ta cũng là người vừa mới gia nhập, hoàn toàn không hiểu được ở đây mệnh lệnh của đội trưởng là trên hết, cậu ta không hề biết kiêng dè huấn luyện viên lạnh nhạt, vô tình là trung tá Cù.

“Tại sao chứ? Là 830 khiêu khích tôi trước.”

“Nói chuyện với đội trưởng trước tiên phải hô ‘báo cáo.’” A Tường thay đội trưởng nhà mình giáo huấn cậu ta, “819, người ra tay trước là cậu!”

“Báo cáo! Tôi muốn gặp đại đội trưởng! Các anh không có quyền đuổi tôi!”

“Cậu nói nhiều quá, đừng có lải nhải giống như đàn bà! Đây là mệnh lệnh! Mau trở về thu thập hành lý!”

A Tường thét lên với 819 xong, người kia nhìn về phía khuôn mặt nhìn nghiêng làm cho người ta khó chịu cực độ của trung đội trưởng, ma xui quỷ khiến thế nào lại ra quyền, công kích về phía anh.

Cù Thừa Sâm hí mắt, xoay người lại, vẻ mặt biến đổi, ánh mắt sắc lạnh giống như một con dao có thể đâm người ta vào chỗ chết, anh hung hăng đánh vào bụng 819 không một chút lưu tình, bộ đội đặc chủng đánh nhau vốn là vô cùng hung hãn, chút bản lĩnh này thật sự khiến cho người khác tò mò.

“Vẫn còn muốn biết nguyên nhân tôi đuổi cậu?” Trung tá một tay kẹp cổ người nọ, lạnh nhạt nói: “Đầu tiên, tôi là huấn luyện viên, muốn trở thành binh lính của tôi, điều đầu tiên phải làm, chính là nhớ kỹ tên của tôi. Tiếp theo, cậu không khống chế được cảm xúc của chính mình, còn tập kích huấn luyện viên, ai dám nhận cậu? Là bộ đội sao có thể vung nắm đấm về phía về huynh đệ cùng vào sinh ra tử với mình?”

A Tường đứng bên cạnh thăm than, quả nhiên là con ghê con không biết trời cao đất rộng, trái lại những người lính dày dạn như bọn họ, từ xưa tới nay, luôn tin tưởng đội trưởng giống như tin vào Xuân ca.

Phải biết rằng, hoa dao so với bất kì bộ đội đặc chủng nào khác đều đặc biệt hơn, tất cả những gì Cù Thừa Sâm làm, đều khắc khe nhất, lãnh khốc nhất, anh không lưu tình huấn luyện bọn họ, chính là để cho bọn họ dù có căm thù mình, cũng không phải chết oan uổng trên chiến trường, trong nhiệm vụ.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Cù Thừa Sâm kiên quyết đuổi 819 ra khỏi đội ngũ, anh không thể mang theo một oắt con vô dụng đi chịu chết, càng không gánh vác được sống chết của bất kỳ người nào.

Người nọ ôm bụng, đứng lên nhìn Cù Thừa Sâm bằng hai tròng mắt lạnh như băng, chà xát khóe miệng, rót cuộc hốc mắt nổi lên một tầng hơi nước: “Tôi vì lần lựa chọn này, đã chuẩn bị gần hai năm, hai năm.....”

Cù Thừa Sâm không phải không tôn trọng bọn họ, mỗi quân nhân rời khỏi nơi này đều là người đàn ông đáng để nhân dân cảm thấy kính nể. Nhưng mà, cậu bé này tuổi còn rất trẻ, ngay cả khái niệm bộ đội còn chưa hiểu hết, hoàn toàn không đáng được thông cảm.

Ba người trong phòng bỗng nhiên cảm thấy run rẩy một trận, cặp mắt đen của trung tá giống như đang ở trong hầm băng: “Tìm chỗ chôn mình đi, đừng đứng ở đây khiến người khác mất mặt.”

A Tường ngoài miệng thì đáp ứng, nhưng trong lòng lại yên lặng kháng nghị: Đội trưởng thân ái, hai người bọn họ đánh nhau, vì sao lại đem tôi ra làm vật hy sinh.

Thời điểm Ôn Miên tan ca trở về, tòa nhà cùng tiểu khu xảy ra hỏa hoạn, trên nóc nhà khói đặc cuồn cuộn, cô đứng ở bên ngoài, trùng hợp thấy nhân viên cứu hộ và nhân viên phòng cháy chữa cháy đang sơ tán mọi người.

Một bóng đen chạy ra từ đám cháy trong tiếng kinh hô của mọi người, anh ta đem đứa trẻ ba tuổi giao cho cảnh sát, động tác thông dong giống như đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Người đàn ông kia nâng tay áo lên lau mặt, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi tiền ra, dùng ngón tay bấm một dãy số.

Hình ảnh quen thuộc in vào sâu trong đáy mắt, Ôn Miên nhất thời không muốn rời khỏi.

Người đàn ông mặc một cái áo nhung màu đen, quần áo trên người làm nổi bật vẻ đẹp vốn có của cơ thể, cơ bắp cuồn cuộn không thua gì quân nhân còn tại ngũ.

Trừ lần đó ra, anh còn đội một cái nón len đặc trưng, vẻ mặt mờ mịt dè dặt giọng nói, tránh khỏi đám người vây xem.

“Có một hộ dân cư bị rò rỉ khí than ngoài ý muốn, tình hình cụ thể còn phải đợi báo cáo của bọn họ, đúng, nhân vật mục tiêu đã mất tung tích, hành động theo dõi gián đoạn.” Cùng lúc đó, dư quang khóe mắt phát hiện được một người xa lạ, thân hình thẳng tắp nhìn chằm chằm, “Ngày khác sẽ lại tiến hành điều tra.....vâng, báo cáo hết.”

Người đàn ông cúp điện thoại, đi thẳng về phía Ôn Miên.

Ôn Miên cảm thấy cả kinh, mạnh mẽ lui về phía sau vài bước, đang nghĩ có nên cúi đầu bỏ chạy hay không, đối phương đã mở miệng trước: “Lại là cô?”

Anh còn nhớ cô? Chẳng lẽ xem cô là người khả nghi? Ôn Miên đành lễ phép cười cười.

“Lại nhận nhầm?” Ngực khí của anh không tốt, nhìn thật sâu cô gái trước mắt: “Ánh mắt cô nhìn tôi, rất kỳ quái.”

Ôn Miên vội vàng nhận sai: “Thật xin lỗi, bởi vì lúc này thấy động tác bấm số của anh.....rất quen thuộc.”

Mặt của người đàn ông vẫn như cũ không chút thay đổi, Ôn Miên nhận ra được cảm xúc trong mắt anh ta không có ý cười và sự thân thiện, thật sự là trái ngược hoàn toàn với Ôn Tinh.

“Bộ dạng của anh rất giống anh trai tôi.” Sự đối phương cho rằng mình nói lung tung, cô lấy ra tấm ảnh chụp chung với Ôn Tinh trong cặp da, đưa ra trước mặt anh: “Làm phiền rồi, thật ngại quá.”

Người đàn ông giữ im lặng, con ngươi ở trên người cô đánh giá vài vòng, đột nhiên hỏi: “Cô sống ở tiểu khu này?”

“Đúng vậy.”

“Trong thời gian tới phải cẩn thận.” Một lát sau anh mới thấp giọng nói: “Có một kẻ sát nhân, bốn lần đều ra tay với đối tượng nữ tóc dài.”

Nói xong, còn chỉ chỉ mái tóc dài mềm mại phiêu dạt của Ôn Miên, làm cho Ôn Miên có chút sợ hãi trong lòng.

“Cảm ơn, tôi đã biết.”

Bên cạnh có người dùng tiếng Mĩ kêu anh: “Revolver, search end.”

Tả Luân, kết thúc điều tra.

Người nói là một đàn ông ngoại quốc, tóc vàng mắt nâu, áo gió màu nâu nhạt làm nổi bật thân hình lực lưỡng.

Thì ra anh ấy tên là Revolver, Tả Luân, cũng chính là súng ngắn có ổ quay.

Đây là một loại súng lục cỡ nhỏ, chắc là có rất nhiều người đã từng nghe qua, Ôn Miên cũng thích, bởi vì nó rất đẹp.

Sợ quấy rầy người khác làm việc, cô cũng không kịp chào hỏi, liền chạy nhanh biến mất trước mặt bọn họ.

Thật ra tâm tình Tả Luân không tốt, anh nhìn chằm chằm bóng lưng ôn nhã kia vài lần, thật lâu sau khi ‘a’ một tiếng, mới chậm rãi thu tầm mắt về, rời khỏi hiện trường cùng đồng sự.

Ôn Miên cho dù ngu ngốc cũng có thể khẳng định, vị Tả tiên sinh này thân thủ chắc chắn không tệ, suy nghĩ một lát, không lẽ là cảnh sát?

Ít ra thì, anh cũng là một người làm công việc trị an.

8. Chương 8: Cô Bị Hôn

Sáng sớm.....khi tỉnh dậy chỉ mới 7h, tinh thần của Ôn Miên vô cùng tỉnh táo, mái tóc đen xõa tung, cô đi đến nhà vệ sinh thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Vài ngày trước Chu Như có đến tìm cô, nói là giới thiệu cho cô một công việc hành chính, tuy rằng chỉ là thử việc, không chắc có thể ký hợp đồng chính thức hay không, nhưng so với thất nghiệp vẫn tốt hơn nhiều.

Ôn Miên nghĩ rằng bây giờ sẽ không có người tìm đến gây sự, nên đồng ý nhận công việc này.

Nghe nói, công ty của Tần Đông Dương đã bị niêm phong điều tra, một nơi cho vay treo đầu dê bán thịt chó như vậy lại có thể mọc lên ở thành phố Nam Pháp, muốn lật đổ cũng phải tốn không ít công sức, Ôn Miên không nghĩ nhiều, với khả năng và thủ đoạn của trung tá Cù, chọc tới anh thì đúng là xui xẻo lớn.

Đương nhiên Ôn Miên không biết, Cù Thừa Sâm còn đặc biệt chiếu cố tới từng đứa thuộc hạ đã khi dễ cô ở bến tàu nữa kia.

Đi làm cùng một chỗ với Chu Như, trên đường có bạn nói chuyện cũng náo nhiệt hơn, điều duy nhất làm cho Ôn Miên mơ hồ là, cô phát hiện mình chưa bao giờ lên kế hoạch cho công việc tương lai.

Từ nhỏ đến lớn, trong các bài văn cô đều viết muốn trở thành một nữ cảnh sát trừ hại cho dân, kết quả là giấc mộng của cô qua thời gian lại dần bị quên lãng. Bây giờ, cô chỉ có thể dựa vào chút quan hệ nhỏ nhỏ, thuận lợi làm việc tại một công ty trang sức, nhưng mà đây có phải là công việc mà cô mong muốn?

Ngồi ở ghế phụ của chiếc BMW màu bạc, vẻ mặt xinh đẹp của Ôn Miên đều bị cô nhấn lại thành một cái bánh bao nhỏ.

“‘Anh tiểu Sâm’ khó có khi rảnh được một ngày lại trở về gặp cậu, sao còn đau khổ như thế? Trước kia nửa năm mới thấy được bóng dáng của anh ấy một lần, bây giờ mỗi lần có cơ hội đều đến Nam Pháp, chắc chắn, cậu cũng thật là may mắn.”

Nghe Chu Như trêu chọc, Ôn Miên cũng không đáp lại, cô và Cù Thừa Sâm cũng đã nửa tháng không gặp nhau, trong lòng có chút ngọt ngào, có phải hay không, bởi vì cô cũng nhớ anh?

“Hai người cũng đã quen nhau cả tháng rồi, cậu cảm thấy trung tá là một người đàn ông như thế nào?”

“Không ngôn từ nào có thể hình dung!”

“Vậy tính là cực phẩm rồi!”

Ôn Miên cười cười không nói, bạn thân bên cạnh lại tiếp tục: “Mình nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cậu mới hợp với anh tiểu Sâm. Người như bọn họ ngay cả ngủ gà ngủ gật cũng có thể giữ vững tinh thần cảnh giác cao độ, có thể công kích bất kỳ sinh vật nào tiếp cận! Đối lại là mình nằm trên giường, không cẩn thận sẽ trở thành tàn phế. Nhưng cậu thì khác, cậu có thể tiếp nhận được.”

Lời nói của Chu Như, Ôn Miên có thể hiểu được, bộ đội đặc chủng cho dù có mất đi ý thức, cũng không mất đi ý chí chiến đấu.

Nhưng mà, miêu tả của cô ấy có phải quá khoa trương rồi không.

“Nếu nói như cậu, vậy bộ đội đặc chủng đều phải tìm vợ có võ à? Sếp Cù có thiện cảm với mình, là vì mình có thể chịu được sức mạnh của anh ấy?”

Về mặt Chu Như lướt qua một tia mập mờ, không có ý tốt cười: “Có chịu được sức mạnh hay không thì phải thử mới biết được, nhưng mà mình dám cam đoan, cậu nhất định hăng hái hơn người bạn gái lạnh lùng cao quý trước kia.”

Ôn Miên gõ đầu cô ấy một cái: “Nói bậy cái gì thế.”

“Đừng có cho rằng mình không đứng đắn, hai người không có nói về người yêu cũ của nhau sao?”

Cô suy nghĩ mông lung.

Bạn gái trước của Cù Thừa Sâm, cô thiếu chút nữa thì đã quên, còn có một người như vậy.

Ôn Miên thật muốn nói cho Chu Như, hiểu biết của cô ấy về Cù Thừa Sâm tuyệt đối nhiều hơn cô.

Cũng không phải vì người phụ nữ thông minh thì không cần quá so đo quá khứ của đàn ông, mà là Ôn Miên không cách nào tưởng tượng được, một trung tá phong tao sắc bén như thế, sẽ trao đổi tỉ mỉ chuyện tình sử với cô.

Huống chi, anh còn là một con người kín đáo, không thích kể chuyện tình cảm bản thân.

Thật ra thì chuyện của cô cũng không tính là phức tạp, cũng không phải là không thể nói với sếp. Ngoại trừ mối tình đầu Ngụy Tây Kiều đã chia tay gần hai năm ra, những người khác đến nắm tay còn không có.

Không đợi Ôn Miên mở miệng, Chu Như liền nhìn vào kính chiếu hậu bên xe, gắt giọng: “Anh cảnh sát giao thông, tại sao lại là anh?”

Cậu cảnh sát giao thông đẹp trai làm việc rất cẩn thận, cậu cúi chào hai cô, sau đó mới ra lệnh: “Dừng xe sang bên kia.”

Ôn Miên đợi Chu Như phần uất đem xe dừng ổn định, vội vàng dò xét nói: “Lần trước còn chưa nói cảm ơn, anh đã đi rồi.”

Cậu cảnh sát đẹp trai sửa lại nón, cười phóng khoáng: “Việc nhỏ thôi mà, vì dân phục vụ.”

Lúc ấy, cậu xuất phát từ ý thức trách nhiệm, cũng đi theo đến bệnh viện xem xét, phát hiện người đàn ông kia chiếu cổ cô vô cùng chu đáo, liền cảm thấy mình lo lắng thừa.

Chu Như cảm thấy kinh ngạc, liếc mắt nhìn bọn họ một cái: “Hai người sao lại quen biết nhau?” Hỏi xong, tức giận quay sang cậu cảnh sát: “Tôi không có vi phạm luật giao thông.”

“Đèn xe bên trái của cô hỏng rồi, không thể ra đường, không biết sao?”

Chu Như tức giận vỗ lên tay lái, nói lên cô đã hết kiên nhẫn: “Vừa mới hư, còn chưa kịp sửa lại, sao, anh có ý kiến không? Ghi giấy phạt? Đến đây đi đến đây đi!”

“Cô nếu muốn đem an toàn bản thân ra nói giỡn, tôi không ý kiến.” Đồng chí cảnh sát giao thông giương mi cười cười, đưa cho cô tờ giấy cầm trong tay: “Nhanh chóng đi sửa đi, không thì tôi giúp cô gọi điện kêu xe tải? Hoặc là, cô có thể gọi cho số điện thoại này.”

Chu Như đã chuẩn bị tốt vô số lý do thoái thác, trong nháy mắt không có đất dụng võ.

Cậu cảnh sát giao thông chỉ chỉ mấy chữ trên tờ giấy: “Cô gái, tôi tên là Vương Giác.”

Sau đó cậu lái xe máy rời đi, Ôn Miên cuối cùng cũng có cơ hội trả thù bạn tốt: “Bạn Chu à, bạn cảnh sát giao thông Tiểu Vương để ý cậu rồi kìa.”

“Tên cảnh sát giao thông ngu ngốc, mình cũng không hiếm lạ gì.” Tuy là nói như vậy, nhưng Ôn Miên lại thấy Chu Như dùng ngón tay thon dài của mình, nhét tờ giấy nhỏ vào hai lớp túi.

Mùa thu ở Nam Pháp, khí hậu khô ráo, cây Phong Diệp và cây bạch quả ở đây phát triển vô cùng tốt. Sơn Minh Thủy Tinh, cả khu dân cư đều ngập một màu vàng của lá cây rã quạt.

Ôn Miên sau khi tan ca không về cùng Chu Như, mà đến địa điểm hẹn hò với trung tá Cù. Mới chỉ gặp qua vài lần, anh đã đơn độc hẹn cô đến nhà anh, nếu anh không phải là sếp Cù không thể xâm phạm, Ôn Miên thật không dám đến chỗ hẹn.

Mặc dù gió lạnh thấu xương, nhưng quần áo cô mặc rất ấm áp, áo len thật dày làm cho khuôn mặt cô đỏ bừng, hai tròng mắt tràn đầy thần thái, vô cùng xinh đẹp.

Ôn Miên đứng trước căn hộ bốn tầng xây theo phong cách châu Âu, ẩn chuồng cửa, chỉ chốc lát sau, Cù Thừa Sâm bước ra. Anh còn chưa kịp thay quần phục, chỉ cởi áo khoác, bên trong là chiếc áo sơ mi quân đội màu xanh nhạt.

Căn hộ này có ba phòng, một nhà vệ sinh, một nhà bếp, cũng không tính là quá rộng. Hai năm trước Bùi Bích Hoa đã mua căn hộ này, nói là để cho con trai sau khi kết hôn dọn về ở.

Cù Thừa Sâm rất chú trọng riêng tư cá nhân, tuy nói đại gia đình quan hệ hòa hợp, nhưng anh có thói quen sống một mình, sau khi kết hôn cũng không thể dẫn vợ về sống chung với cha mẹ được, trung tá suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định tận dụng căn hộ còn trống này, thuận tiện chuyển tất cả vật dụng riêng tư của mình vào.

Ôn Miên vào nhà, tùy ý nhìn ngó xung quanh, cả căn hộ đều được trang trí theo phong cách giản dị thoải mái, anh bảo cô để áo khoác lên sofa, sau đó đưa tới cho cô một ly trà Phổ Nhĩ, cô cảm ơn, cầm lấy ủ trong tay thổi thổi vài cái.

“Bên ngoài không lạnh sao?”

“Vừa rồi tôi ở trong xe nóng đến đổ mồ hôi, cho nên không lạnh.”

“Hèn chi, mặt đỏ như vậy.”

Khuôn mặt Ôn Miên nháy mắt càng đỏ hơn, nhanh chóng cùng anh hàn huyên vài câu, Cù Thừa Sâm đứng ở một bên, cởi ra nút thắt ở cổ áo, “Lần trước anh có hứa với tôi, sẽ giúp tôi hỏi chuyện của Ôn Tinh.” Anh đi đến, nhìn cô cười đầy thâm ý: “Tôi cho em xem cái này.”

Ôn Miên nhắm mắt đi theo phía sau sếp, thì ra ở đây còn có cầu thang dẫn xuống một cái nhà kho nhỏ. Cù Thừa Sâm bật đèn, ánh sáng mờ mờ, bụi bặm bay lên làm cho cô ho khan vài tiếng, anh dặn cô chú ý dưới chân.

Ôn Miên nhìn kỹ vách tường cũ chung quanh, bốn phương tám hướng dường như đều chất toàn là súng!

Cù Thừa Sâm quay đầu, nhìn cô giải thích: “Phần lớn đều do bạn bè tặng.”

Những đứa bạn xấu kia mỗi khi tặng súng cho anh còn cố ý nói: Trung tá Cù, nhớ giữ cẩn thận sau này cho coi trai chơi.

Đáng tiếc, bọn họ lại không dự đoán được, những món đồ chơi đó của Cù Thừa Sâm, sau này đều để cho vợ của anh chơi trước, cô còn chơi vô cùng say mê!

“Một lát em nhìn thấy thích cái nào, tôi tặng em.” Anh nói vừa ung dung vừa chắc chắn, nhưng Ôn Miên nào dám nhận chứ.

“Không, không cần đâu, anh đưa tôi nhà tôi cũng không có chỗ để.”

Lúc cô nói chuyện, Cù Thừa Sâm đã đứng trước một cái thùng da màu đen trước mặt, Ôn Miên nghiêng đầu qua nhìn liền thấy, là một thứ vô cùng đặc biệt súng giả?

Cây súng bắn tỉa 95 này được bảo quản rất tốt, có lẽ là Cù Thừa Sâm rất thích nó, nói lên nó có ý nghĩa rất đặc biệt.

“Đây là vinh dự do hoa dao trao tặng cho đội viên ưu tú hạng nhất..... Em lấy ra nhìn thử xem.”

Ôn Miên nghe vậy, tự mình lấy ra, trên báng súng có khắc bốn chữ tinh tế uy phong: Bụi Gai màu bạc.

Nhất thời, lòng cô giống như vật nặng nào đó nện vào, cảm thấy có chút rung động.

Cù Thừa Sâm cho cô xem, cũng không phải để khoe công trạng của anh, sau đó, anh đứng sau lưng cô, thấp giọng nói: “Tôi nghe được Ôn Tinh cũng từng được trao tặng một cây như thế.” Anh nhìn về mặt mềm mại của cô khi vuốt ve cây súng, trong lòng không khỏi rung động: “Cây của anh ấy, gọi là ‘Lưu Tinh màu đỏ.’”

Trong đôi mắt Ôn Miên đã lẫn lộn rất nhiều chuyện cũ.

Năm đó, cô mới mười tuổi, anh trai dẫn cô đi chơi súng đồ chơi, bắn BB lên phố, làm những con chim sẻ trên cây bay hỗn loạn..... Anh ấy luôn làm cho cô cười, mặc cô làm nũng, để cô sôi nổi đi theo làm một cái đuôi nhỏ, trên mặt Ôn Tinh luôn chứa đựng nụ cười rục rịch, cô vĩnh viễn cũng không thể quên được, bởi vì từ nhỏ đã mất đi tình thương của cha, nên cô gần như luôn ý lại vào người anh trai lớn tuổi này.

Cô ôm cây Bụi Gai màu bạc, một nỗi cảm động không thể diễn tả lấp đầy lòng cô. Thật tốt, vào giây phút này, mọi oán giận, trách móc đều được thay đổi bằng một thứ tình cảm khác, cô cảm thấy vô cùng tự hào đối với Ôn Tinh.

Vẫn có những người như thế, luôn giữ vững sứ mệnh vinh quang, hy sinh cả gia đình và sinh mạng, chỉ để bảo vệ quốc gia, tạo dựng sự nghiệp.

Từ đầu tới cuối, Cù Thừa Sâm chưa từng cắt đứt bộ dáng trầm tư của Ôn Miên, anh chỉ lẳng lặng khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, chờ cô bình tĩnh trở lại.

“Sếp, lúc anh mới bắt đầu tập luyện tháo và ráp súng cũng thấy nhàm chán sao?”

“Ừ.”

Dĩ nhiên, lúc đó anh trốn ở trong chạn luyện tập mấy ngày liền, ký túc xá luôn tràn ngập mùi máu tươi, ngón tay không biết bị linh kiện của súng vạch lên bao nhiêu vết rách.

Ôn Miên mím môi, xoay người, tay đưa súng giả cho anh: “Có thể làm một lần cho tôi xem được không?”

Người khác hẹn hò đều là trước hoa dưới trăng, bọn họ thì tốt rồi, hẹn nhau ở trong nhà lắp súng.

Cù Thừa Sâm dọn dọn sạch sẽ một chỗ trống trên bàn, cô nhìn thấy, anh lộ ra đôi mắt u ám: “Nhìn cho kỹ, đừng có chớp mắt.”

Ôn Miên luyện tiếc chớp chớp mắt.

Toàn bộ quá trình, từ tháo dỡ đến lắp ráp, động tác của người đàn ông cực nhanh, hoàn toàn không thể dùng mắt thường để nhìn rõ, thậm chí cô còn hoài nghi mình nhìn thấy ảo giác sinh ra do động tác quá nhanh của tay anh.

Ôn Miên vui mừng giống như tìm thấy được báu vật, cười với người đàn ông không thể tin nổi này: “Anh là người có tốc độ nhanh nhất trong đội đúng không?”

Cù Thừa Sâm cũng không giấu diếm: “Đội trưởng đội hai nhanh hơn tôi 0,2 giây.”

Ôn Miên còn muốn tiến đến nhờ anh chỉ bảo bí quyết, dưới chân bị vấp một cái rương cũ mà té ngã, trung tá vội vàng vươn tay đỡ lấy cô, Ôn Miên bị anh ôm làm cho cõi lòng rung động, không chút suy nghĩ đã thốt ra: “.....Thật xin lỗi.”

Bởi vì cô ở trước mặt anh luôn như vậy.

Cô hạ mi mắt, bộ dáng phục tùng.

Cù Thừa Sâm thân mật thưởng thức khuôn mặt trắng mịn bóng loáng của cô, khóe môi hiện lên một chút ý xấu.

“Sau này không cần nói xin lỗi, cứ như vậy đi.” Anh nói xong, nhân lúc ánh mắt cô còn đang mê mang, một tay của anh bóp chặt cằm cô, bổ sung một câu: “Còn nữa, tôi cũng không xin lỗi.”

Khi đó Ôn Miên còn không biết, động tác nắm chặt cầm của cô về sau lại trở thành thói quen của trung tá Cù.

Bỗng nhiên anh cúi đầu xuống hôn cô, nụ hôn ấm áp tập kích đôi môi cánh hoa của cô, Ôn Miên e lệ định lui về phía sau, lại bị anh tiến lên một bước ôm chặt vòng eo, khóa lại phạm vi hoạt động của cô.

Anh vén tóc dài trên vai của cô ra, cánh tay khẽ vuốt làn da mềm người của cô, nụ hôn quyến luyến trên môi, lúc thì dịu dàng, lúc thì mạnh mẽ.

“Cảm giác thế nào?” Giọng nói rõ ràng của anh mang theo sự vui vẻ, kèm theo một chút khàn khàn khiêu gợi, cảm giác nói không nên lời. Cô chóng mặt suy nghĩ, khi trung tá mắng người, có phải hay không cũng có giọng nói mê người đến vậy?

Người đàn ông hôn từ cằm tới sâu, làm cho hô hấp chậm rãi của cô dần nhanh lên, Cù Thừa Sâm ép cô lên bàn, cô không có chỗ trốn, nụ hôn và giọng nói của anh cùng lúc mê hoặc cô, khiến cô chủ động vòng hai tay lên cổ anh, lưu luyến không buông.

Nhìn ánh mắt mờ mịch của Ôn Miên với cánh môi đỏ sẫm, cuối cùng sắp cũng cảm thấy hài lòng.

9. Chương 9: Cô Không Tham Lam

Sau khi hỏa hoạn kết thúc, Ôn Miên xem báo Tân Văn Đạo, nhưng trên đó không nhắc đến kẻ sát nhân, cô kinh ngạc, không lẽ tin tức này đã bị cảnh sát phong tỏa?

Nhưng một thời gian sau cũng là gió êm sóng lặng, cô cũng không để việc này ở trong lòng.

Cù Thừa Sâm có nói, đợt đợt huấn luyện cao độ này kết thúc sẽ được nghỉ, nhưng lại chậm hơn hai tuần so với dự tính của anh.

Những binh lính tham gia huấn luyện gần năm ngày trời chỉ được ngủ mấy tiếng, Cù Thừa Sâm mặc dù là huấn luyện viên, nhưng muốn đối phó với đám sói con quỷ quyết kia, cần phải cẩn thận từng bước.

Kết quả, đội hai phát sinh sự cố thương vong ngoài ý muốn trong khi huấn luyện, anh tham gia lễ truy điệu, viết báo cáo, lại kéo dài thêm một ít thời gian.

Ôn Miên biết huấn luyện thường ngày ở hoa dao luôn có giới hạn mức thương vong, đây không phải là nơi để chơi trò quân sự, những người có thể lưu lại đều xuất sắc, dũng mãnh, bọn họ không sợ máu chảy, không sợ hy sinh.

Cái mà hoa dao rèn luyện không chỉ có thể chất và ý chí quân nhân, mà còn có tinh thần quân nhân cao cả.

Lần đầu tiên Ôn Miên cảm nhận được, thì ra cái chết ở gần anh như vậy.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, có lẽ mỗi người đều có tâm lý trốn tránh, đến khi thật sự xảy ra sự cố, mới không thể không nhìn thẳng sự thật đau lòng này.

Cô thừa nhận, bản thân đã bắt đầu sợ hãi, sợ mất đi anh.

Cù Thừa Sâm đột nhiên hỏi trong điện thoại: “Lần trước em có nói muốn xem một bộ phim, có muốn đi không?”

Ôn Miên nghe thấy giọng nói của anh khàn khàn, sợ anh quá mệt: “Nếu sắp không khỏe, em cho phép anh ngủ một giấc trước.”

Người đàn ông cười nói không sao, cô lại vội vàng nói: “Vậy anh không cần tới đón em, em đón xe tới rất nhanh.”

Cù Thừa Sâm cười nhẹ một chút: “Được, lát nữa gặp.”

Không may, khi Ôn Miên ra đến cửa thì trời đổ mưa to, tình trạng giao thông rối loạn, cô vội vàng chạy đến rạp chiếu phim, bị những chiếc xe chạy ngang qua bắn đầy nước vào người.

Khi Ôn Miên bước vào đại sảnh, không thể nghi ngờ, toàn thân đã ướt đẫm, trên quần áo dính đầy vết bẩn lấm tẩm lớn nhỏ giống như những vết mực, món quà trong tay vốn muốn tặng cho em gái trung tá, đáng tiếc lúc ở trên đường bị hai đứa trẻ đụng ngã, thế thảm đến không thể nhìn được.

Khi Ôn Miên nhìn thấy trung tá Cù, hận không có một cái động để trốn, cô cúi đầu đưa qua cho anh cái hộp giấy: “Anh có nói em gái anh thích ăn bánh ngọt sữa tươi của Hồng Bảo Thạch.”

Không đợi người đối diện lên tiếng, cô lại thành khẩn nhận lỗi: “Em không cẩn thận làm rơi Anh, anh có ăn đồ ngọt không? Chúng ta cùng ăn được không. Còn nữa.....Thực xin lỗi, là lỗi của em, em không nên đến trễ.”

Ôn Miên biết trung tá Cù rất coi trọng giờ giấc, binh lính của anh người nào dám đến trễ đều bị phạt cởi hết quần áo lên núi chạy việt dã.

“Trời mưa làm cho đường cao tốc xảy ra sự cố mất nửa ngày, em xuống xe không cẩn thận.....quần áo dơ, lúc chạy đến đây bánh ngọt còn bị hai đứa nhỏ đụng phải.....” Sau khi nói xong, cô cười khổ: “Xem ra, còn chưa có đổi vận.”

Cù Thừa Sâm nhìn cô, trên mặt còn có vẻ tươi cười, thanh âm vẫn khàn khàn: “Anh không nghĩ đến mưa sẽ lớn như vậy, về sau nếu gặp phải chuyện này, không cần chạy như vậy.”

Một câu trấn an, làm cho cô cảm thấy vui mừng.

Ôn Miên không khỏi bật cười: “Em cũng không biết sao lại như vậy, chỉ cảm thấy.....nghĩ muốn chạy nhanh một chút.”

Cù Thừa Sâm ngẩng người, không khỏi cảm thấy ảm áp, cảm động.

Trung tá mặc quân phục phẳng phiu, cô không dám ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn quân hàm trên quân phục của anh, “Ôn Miên, tình cảnh ngày hôm nay với lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, rất giống đúng không?”

Ôn Miên cảm thấy không mặt mình sắp không tốt, gần như sắp khóc, nhưng lại cố gắng giữ vẻ mặt nhẫn nại, làm cho anh tìm được bóng dáng năm đó của cô.

Trung tá Cù đột nhiên dùng thanh âm trầm thấp đọc: “In delay there lies no plenty, Then e kiss me, sweet and twenty, Youth's a stuff that will not endure.”

Kéo dài phí thời gian, thời gian không nhiều, tuổi 20 đẹp đẽ, mời tối hôn ta, cỏ héo dương (cây dương) khô, tuổi trẻ dễ qua.

Đó là câu thơ của Shakespeare mà Ôn Miên viết trong thư tình.

Bên ngoài rạp chiếu phim mưa như trút nước, bỗng nhiên, như một đợt thủy triều cọ rửa trí nhớ ngày xưa của bọn họ.

Nhớ ngày đó, mối tình đầu của Ôn Miên, là đàn anh học trên cô hai khóa Ngụy Tây Kiều.

Ở trường học anh ta có thành tích xuất sắc vượt bậc, không ít trường đại học đã đến chủ động mời anh về học, thậm chí còn có cô gái sáng tác bài hát cho anh, hát rằng anh là một đoạn cong giữa minh nguyệt, nguyệt hướng Tây Kiều.

Ôn Miên cũng đã làm rất nhiều chuyện mà một thiếu nữ đang yêu thường làm, một trong số đó, chính là gửi thư tình, khi đó cô ngốc nghếch nghĩ, làm như vậy sẽ đổi được một vị trí nhỏ nhoi trong lòng anh.

Ngày kỉ niệm thành lập trường, rất nhiều học sinh đã tốt nghiệp đều được các thầy cô mời về trường, Ngụy Tây Kiều đã thay nhà trường đem về rất nhiều giải thưởng ở các cuộc thi hùng biện, sáng tạo..., cũng chấp nhận lời mời tham dự.

Điều tiếc nuối duy nhất là, cơn mưa to kéo dài cọ rửa ngôi trường trung học đã trải qua lịch sử trăm năm, lúc đó có một cô gái chạy vào cửa, không chú ý phía trước bùn đất ẩm ướt, lòng bàn chân trượt một cái, ngã sấp xuống trước mặt một người xa lạ.

Thật tốt, mặt cô dính toàn bùn đất, lá thư tình nắm chặt trong tay cũng hoàn toàn bị hủy.

“Đứng lên được không?”

Thanh âm từ tính thanh dật, vang lên giữa cơn mưa lớn, cô gái hơi hơi giật mình, ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt khí khái dưới ô.

Khi đó cô chưa xem qua ảnh chụp, không biết anh là thần tượng bí mật của Chu Như, Cù Thừa Sâm.

Cô gái khẽ cắn môi, chậm rãi đứng lên, gương mặt đen đen, ủ rũ rất giống con mèo nhỏ bị ướt mưa.

“Đợi một lát.” Người kia nhặt lên lá thư tình đã nhăn nheo, bắn thiu: “Cầm lấy đi.”

Cô bé xấu hổ và giận dữ, mái tóc ngắn dính sát vào hai bên tai, “Anh châm chọc tôi đúng không?”

Nghĩ lại, Cù Thừa Sâm không khỏi cảm thấy buồn cười, nói thực ra, vừa rồi cô bé này bị bêu xấu ở trước mặt anh, còn tưởng rằng cô đứng lên sẽ khóc lóc chảy nước mắt, nhưng hiện tại cô lại có thể kiềm chế tất cả cảm xúc, duy chỉ có khuôn mặt hiện ra nét hồng mềm mại.

“Nếu anh ta thích nhóc, sẽ không từ chối nhóc chỉ vì là thư tình bị bắn.”

Nhưng cô gái lại không đủ tin tưởng vào bản thân mình, càng khỏi nói đến việc toàn thân dính đầy bùn lầy, “Anh đừng xen vào việc của người khác!”

Người kia quả thật chưa bao giờ nghĩ sẽ lo chuyện bao đồng như thế, làm cho anh cảm thấy kinh ngạc.

Mà khi thấy ánh mắt ngập nước của cô lộ vẻ do dự, Cù Thừa Sâm vẫn quyết định nói tiếp: “Tôi chưa từng nhận được thư tình, nếu đổi lại là tôi, nhất định sẽ cảm động.”

Tốc độ nói chuyện của anh không nhanh không chậm, còn mang theo độ ấm.

Đôi mắt cô gái để lộ vài tia nghi hoặc: “Anh đừng lừa tôi, anh đẹp trai như vậy chưa từng nhận được thư tình sao?”

“Không có.”

Đây là sự thật, anh từ trước đến nay tính tình nghiêm túc, không thường tiếp xúc với bạn nữ.

Cô gái tóc ngắn rớt cục cùng cười rộ lên, cả người lộ ra khí chất không thể diễn tả, đôi mắt chứa đựng hương vị ngọt ngào, như một đóa hoa lan nở rộ giữa trời mưa.

“Hừ, vậy bức thư này cứ giữ đi, dù sao tôi cũng không thể đưa cho anh ấy được.”

Cù Thừa Sâm cười cười, mà xui quỷ khiến thế nào lại nhìn cô thêm một chút, giống như trong phim ‘lão kiêu đoạn’.

Màn mưa mờ lung, bóng dáng gầy yếu kiêu ngạo của cô càng lúc càng xa.

Sau này, Ôn Miên lại viết cho Ngụy Tây Kiều một bức thư tình khác, còn về chuyện hai người làm sao quen biết, yêu đương, đó là chuyện lúc cô vào đại học.

Ngày kỷ niệm thành lập trường đó, Ôn Miên còn bắt gặp bên cạnh Cù Thừa Sâm có một người đẹp học cùng khóa với Ngụy Tây Kiều, cô ta kéo cánh tay anh, hai người chắc chắn là một đôi yêu nhau cuồng nhiệt, có lẽ anh đến để tham gia hoạt động với cô ta.

Sau này, trải qua vài năm trắc trở, bọn họ độc thân, gặp lại nhau.

Cái gọi là duyên phận, thật đúng là có thể gặp nhưng không thể cầu.

Ôn Miên thả lỏng tinh thần, cô phát hiện gặp được người đàn ông này, đã là một ân huệ ông trời ban cho cô, có những tai nạn nhỏ cô gặp phải mấy năm này, đều đáng giá.

Còn đối với Cù Thừa Sâm mà nói, đây là một cơ hội đã muộn nhiều năm.

Anh thích cô có tên và tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, cũng thích cô mặt mày cong cong, khéo môi cứng cỏi như muốn cùng thế giới đối địch.

Mặc dù hôm nay cô có chút biến hóa làm cho người ta kinh ngạc, bọn họ đã bỏ qua một lần, anh không muốn lại bỏ qua một lần nữa.

Cù Thừa Sâm đón lấy hộp giấy trong tay Ôn Miên, nhìn về đôi mắt vốn lạnh nhạt lại nổi lên gợn sóng của cô: “Bánh ngọt lần sau chính em tự mình đưa.” Anh chậm rãi nói với cô: “Đợi đến lúc anh dẫn em về gặp ba mẹ.”

Ôn Miên nao nao, ngừng suy nghĩ, cô nhẹ nhàng nói: “Được.”

Chuyện Ôn Miên nhận lời theo Cù Thừa Sâm về nhà gặp trưởng bối, cũng có nghĩa khoảng cách để tiến đến hôn nhân cũng chỉ còn một bước ngắn.

Vì thế, Ôn Miên cố ý nghe ngóng tin tức về gia đình họ Cù, sau khi điều tra xong khả năng chịu đựng của cô lại tăng thêm một bậc.

Nhà họ Cù là gia đình quan quân thì cô đã sớm biết, nhưng ai biết gia cảnh của mẹ trung tá Cù lại không bình thường đến vậy, phải biết rằng nhà họ Bùi lúc trước đã cùng với lão Mao giành chính quyền, hai gia tộc ‘yêu nghiệt’ như vậy còn kết thông gia, người thường làm sao dám đối mặt với gia đình như thế.

Không hiểu vì sao, Ôn Miên đối với họ ‘Bùi’ này luôn có một chút sợ hãi.

“Sao cậu đột nhiên lại quan tâm đến những chuyện đó?” Chu Như cười gian ôm lấy bả vai cô: “Chẳng lẽ trung tá muốn cậu hiến thân cho bộ đội?”

Ôn Miên muốn giấu cũng giấu không được: “Anh ấy muốn dẫn mình đi gặp người trong nhà.”

“À, mẹ Bùi thì rất dễ sống chung, khó ở chỗ bác Cù..... trước kia nếu tư lệnh Cù Viễn Niên ở nhà, mình liền không dám qua chơi.”

Chu Như nói xong, Ôn Miên rũ xuống giống như quả cà tím, cô buồn cười suy nghĩ, nếu lúc trước trúng số được thì thật tốt, ít nhất giá trị con người cũng được ngàn vạn, đáng tiếc sau đó anh trai lại mất tích, không thể biết được đáp án.

Ôn Miên nhìn giống như tiểu nhân tùy tiện: ” Có phải bây giờ cậu không còn lưu luyến người ta nữa?”

“Cũng không phải, hiện tại người trong lòng của mình, diện mạo phải giống như ánh mặt trời, tính cách thông minh, còn phải thành thật, có thể yêu thương, chiều chuộng mình, thường làm mình vui vẻ.....”

Ôn Miên nghe xong, vẻ mặt nhịn không được cười: “Hình như mình nhớ đã từng gặp qua người đàn ông này.”

“Có sao? Ai vậy?”

Bị cô ấy hỏi đến thiếu chút nữa phum ra một búng máu, Ôn Miên thực chịu không nổi con nhóc này, còn không phải là cảnh sát giao thông Tiểu Vương kia hay sao!

Chu Như còn chưa nhận ra, nhìn bốn phía quanh các đồng nghiệp đang làm việc, nhỏ giọng nói với Ôn Miên: “Cậu lo lắng cái gì, trên đời này người có tiền có quyền chịu lấy cậu không chỉ có nhà bọn họ.”

Nghe Chu Như nói xong, Ôn Miên đành phải cười khan hai tiếng. Ngày đó nhận lời Cù Thừa Sâm không phải là xúc động nhất thời, thậm chí chuyện quân hôn này, cô cũng suy nghĩ kỹ càng rồi.

Cô đã sớm ngưỡng mộ trung tá Cù, hướng chi anh còn là bộ đội đặc chủng, nhà họ Cù không phải là danh môn vọng tộc bình thường, nhà làm quân nhân tất nhiên có nhiều quy củ, nhưng rõ ràng, trong nhà chỉ còn cô và mẹ, có chuyện gì cũng có thể tìm được người khoan dung.

Hơn nữa, trung tá Cù có thể thay cô và mẹ hỏi thăm tin tức anh trai, cô cũng không sợ Tần Đông Dương đến trả thù, đòi nợ.

Năm nay cô cũng đã hai mươi mấy, vấn đề lập gia đình không thể kéo dài nữa, càng không nói đến bất cứ lúc nào cô cũng có khả năng trở thành kẻ thất nghiệp. Ôn Miên thật sự không tìm được lý do từ chối Cù Thừa Sâm.....Không, lý do duy nhất có lẽ do yêu không đủ nhiều, cô không yêu anh đến mức không gả cho anh thì không được, đổi lại là người khác cũng thể thôi.

Nhưng lý do này, không phải rất mong manh, rất ngây thơ hay sao?

Cho đến bây giờ cô chưa bao giờ xem trọng tình yêu hơn sinh mệnh, cho dù cô còn chưa xác định được sau này mình có gặp được một người như thế hay không.

Nhưng ít ra, đối với Ôn Miên mà nói, anh có thể cho cô trách nhiệm và hứa hẹn, cô hẳn là nên thấy đủ, dù sao làm người cũng không thể quá mức tham lam.

10. Chương 10: Sự Che Chở Của Anh

Nhận được lời chấp thuận đến gặp ba mẹ của Ôn Miên, trung tá Cù bắt đầu phát huy hiệu suất làm việc mạnh mẽ, nhanh chóng của mình, nửa tháng đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Cù Thừa Sâm cũng đã có suy tính trước, anh không thích đánh trận mà không có chuẩn bị. Ôn Miên lần đầu tiên đến nhà, cô lại không có tài ăn nói, sẽ khiến mọi người trở nên gượng gạo, mặt khác, có chút vấn đề anh vẫn chưa xử lý ổn thỏa, nếu để cho Ôn Miên đối mặt với tính tình vừa cứng rắn vừa không tốt của tư lệnh Cù, nói không chừng cô sẽ phải chịu ủy khuất không đáng có.

Nếu muốn hỏi chuyện, để anh hỏi là được rồi, cần gì phải để cho cô nhìn sắc mặt của những người không quan trọng kia.

Cù Thừa Sâm cân nhắc thật lâu, quyết định sẽ để Ôn Miên gặp ‘đội quân tóc dài’ trong nhà trước. Bùi Bích Hoa vừa nghe nói con trai thứ hai muốn dẫn con dâu tương lai về nhà, mừng đến mất ngủ. Mà em gái Cù Thần Quang của anh tính tình thẳng thắn, cũng là một cô gái hiểu chuyện, có thể cùng chị dâu tương lai chung sống hòa thuận.

Ban đầu trung tá Cù còn gọi điện cho anh trai của anh, nhưng anh ấy có việc bận phải ra nước ngoài, lần này không thể có mặt.

Còn những người họ hàng thân thích, chờ đến khi bọn họ kết hôn gặp mặt cũng không muộn, bởi vậy mọi chuyện cũng tính là ổn thỏa.

Ôn Miên không biết trung tá Cù suy nghĩ vì cô nhiều như vậy, chỉ riêng chuyện làm thế nào để anh không mất mặt cũng đã làm tốn của cô không ít tế bào não.

Ngày hai người cùng nhau về nhà anh, một chiếc xe quân đội màu đen vững vàng đỗ dưới nhà cô, Cù Thừa Sâm hạ kính xe: “Lên đây đi.”

Ôn Miên khom lưng ngồi vào ghế phụ, anh thần nhiên nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, tuy không nói rõ là hài lòng hay không, nhưng vẻ mặt của anh cũng đủ để làm cho cô ủ rũ..... Là do cô ăn mặc không phù hợp?

Ôn Miên cũng đã cố ý chuẩn bị, từ sáng đã lấy ra bộ đồ công sở màu xanh nhạt, ủi vô cùng cẩn thận, ngay cả áo khoác đen bên ngoài cũng là hàng hiệu mua vào tết năm ngoái, tóc được chải cẩn thận buông xuống bên vai, khuôn mặt cũng được trang điểm vô cùng tinh tế.

Nhưng nhìn lại sắp của chúng ta đi, anh không mặc quân phục, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, bên ngoài khoác một chiếc áo mỏng màu nâu nhạt, khí chất cũng không thể nói rõ là trong trẻo hay lạnh lùng, anh vừa lái xe vừa liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt của cô, nhẹ nhàng dùng bàn tay to lớn của mình bao phủ: “Không cần quá lo lắng, thả lỏng.”

Ôn Miên lập tức không có tiền đề cúi đầu: “Vâng.”

Audi thuận lợi chạy nhanh vào đại viện quân khu, qua mấy cửa quẹo, cách biệt thự nhà họ Cù không xa, người đàn ông chợt dừng xe lại, tay vẫn đặt trên tay lái, vẻ mặt tương đối nghiêm trọng.

Ôn Miên nghi ngờ, nhìn theo tầm mắt của anh, thấy một người đàn ông mặc áo len sọc carô cất bước đi vào biệt thự, có cảm giác dường như đã từng gặp qua người đó.

Cù Thừa Sâm đợi một lát mới tắt máy xe nhưng không vội dẫn Ôn Miên vào nhà, anh lấy ra một điều thuốc, dựa vào cạnh xe hút.

Xem ra, sắp có một trận đánh ác liệt rồi.

Không chỉ có như thế, trung tá Cù phả ra một tầng khói thuốc thật mỏng, tầm mắt quét qua dừng lại ở mấy chiếc xe lân cận, quả nhiên.....Ông ấy còn kêu tất cả cấp dưới đến.

Ôn Miên chần chừ không biết có nên hỏi hay không, một cậu thanh niên mặc thường phục từ trong cửa bước ra, nhìn cậu có vẻ nhỏ hơn Ôn Miên mấy tuổi, nhìn thấy trung tá Cù liền đứng nghiêm, cúi chào hai người.

“Đây là nhân viên bảo vệ của cha anh, Tiểu Ngô.” Cù Thừa Sâm giới thiệu xong, vỗ vai Tiểu Ngô: “Đều đến?”

Tiểu Ngô mặt ủ mày ê: “Báo cáo trung tá Cù, đúng như vậy.....tư lệnh về từ tối qua, sáng sớm nay lại có vài vị thủ trưởng đến, trận chiến này chắc lớn.”

Cù Thừa Sâm đem rượu Mao Đài, thuốc lá, bánh ngọt đã thay Ôn Miên chuẩn bị đưa cho Tiểu Ngô để cậu vào nhà trước, xoay người nhìn về phía Ôn Miên: “Đồng hơn so với dự tính của anh, nhưng đừng sợ, hãy học theo tinh thần quân nhân, được không?”

Ôn Miên một lần nữa đứng ngồi không yên, cô khẳng định, ra mắt nhà mẹ chồng, cũng giống như ra chiến trường!

Cù Thừa Sâm nhẹ nhàng ôm eo cô, cô cảm thấy khuôn mặt nóng lên, nhưng đồng thời lá gan cũng lớn lên một chút.

Thời điểm hai người trẻ tuổi bước vào biệt thự, các vị thủ trưởng đang ngồi một hàng ngay ngắn trên salon trong phòng khách, cảnh tượng này thật giống lễ duyệt binh ngày Quốc Khánh.

Cù Thừa Sâm thấy cảnh này không khỏi bật cười, làm khó cho bọn họ rồi, trong lúc cấp bách còn phải bỏ thời gian đến xét duyệt con dâu tương lai nhà họ Cù, có thể thấy được, địa vị của anh trong nhà khẳng định rất cao.

Bùi Bích Hoa tiến lên đón, Ôn Miên thấy nhan sắc của người phụ nữ trung niên này được bảo dưỡng rất tốt, nhìn trẻ hơn nhiều so với tuổi thật, không hổ danh là phu nhân tư lệnh, bộ dáng thùy mị, thướt tha. Nghĩ đến bà Nghiêm mẹ của mình lúc trẻ cũng là một mỹ nhân, đáng tiếc cuộc sống không thuận lợi, bà cũng tiêu tụy đi nhiều.

Thật muốn làm cho bà Nghiêm có thể trải qua những ngày tháng hạnh phúc, nếu vậy cô làm con gái cũng được coi là hiếu thuận.

“Chờ sao chờ trắng, cuối cùng cũng chờ được cô gái nhỏ đến đây!” Bùi Bích Hoa rất có phong thái, vừa bước lên cũng không vội quan sát con dâu tương lai, hòa ái khoác vai cô: “Tiểu Ôn đúng không? Giới thiệu cho con một chút, bên kia đều là thân thích của ông nhà bác.....”

Ôn Miên đã thấy qua các vị trưởng bối, do quen biết Cù Thừa Sâm, nên cùng anh ngồi trên salon nói nói cười cười. Trên thực tế, mấy vị trung niên không giận tự uy này, đều là những nhân vật có thân phận không nhỏ, có người là chính ủy quân khu, người là tham mưu trưởng, bộ trưởng bộ an ninh,.....

“Vợ của thằng hai nhà ta thật xinh đẹp, không thua kém gì những minh tinh điện ảnh kia.”

Mẹ của trung tá Cù còn thân thiện hơn trong tưởng tượng của cô, Ôn Miên được khen làm cho khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ ửng.

Chuyện này cũng phải nói đến hiệp định ban đầu giữa Bùi Bích Hoa và trung tá Cù, là một người mẹ, điều kiện của con trai mình tốt như vậy, không lo cưới không được vợ, nhưng mấy năm trước sau khi thằng nhóc này chia tay bạn gái, cũng không thấy nó dẫn ai về nhà, càng không có dấu hiệu muốn tìm bạn gái.

Bùi Bích Hoa lo lắng nếu con trai không có ý định kết hôn thì phải làm thế nào? Hắc, vậy mà lần này nó lại chủ động dẫn đối tượng kết hôn về nhà, yêu cầu duy nhất là bà và con gái phải làm hậu thuẫn vững chắc nhất cho nó.

Bùi Bích Hoa từ trước đến giờ chỉ mong một nhà hòa thuận, con cháu đầy đàn, đương nhiên là vừa ý với đứa con dâu này.

Bỗng nhiên, mẹ Cù phát hiện cánh tay nhỏ bé của cô gái này lạnh buốt, “Tiểu Ôn không cần khăn trải, nhà bác hiếm khi có dịp cùng nhau ăn bữa cơm, bọn họ quanh năm suốt tháng đi lính ở bên ngoài, khó khăn lắm mới đến đây một lần, may nhờ có ông ấy mới có được bữa cơm thế này.” Bà nói xong, quay về phía con trai làm động tác thủ thế: “Mẹ đi xuống bếp chuẩn bị dọn thức ăn lên, Tiểu Ngô, gọi các vị thủ trưởng xuống!”

Ôn Miên vội vàng nói: “Bác gái, để con giúp bác.”

“Con còn có thể nấu ăn?” Tuy là nói với cô nhưng ánh mắt của Bùi Bích Hoa lại hướng về phía Cù Thừa Sâm đang ứng phó với các vị thủ trưởng.

Đã đến nhà họ Cù, xâm nhập vào nội bộ của trung tâm chỉ huy, Ôn Miên cũng không cần thiết phải che dấu nữa: “Trong nhà con có giúp mẹ giặt giũ, nấu cơm.”

Bùi Bích Hoa đã nghe con trai nhắc đến về hoàn cảnh của Ôn Miên, chính bà cũng có con gái, nhưng bình thường vô cùng cứng chiu: “Thực là một cô bé có hiểu chuyện, không giống con gái nhà bác, ở nhà cái gì cũng không làm, đều nhường cho bác làm..... ”

Mẹ Cù nhìn bóng lưng tinh xảo của Ôn Miên đi về phía nhà bếp, thừa dịp này nói với trung tá Cù: “Mẹ thể với đảng và nhân dân, không phải mẹ tiết lộ chuyện này.”

Người đàn ông cười nhíu mi: “Còn không phải là con gái của mẹ hay sao, nó tiết lộ cơ mật.”

“Hừ, bằng không, con còn định giấu giếm cha tới khi nào?” Lúc này, ông Cù Viễn Niên từ thư phòng bước xuống, Tiểu Ngô đi sau các vị thủ trưởng, làm tư thế giống như quần chúng gặp lãnh đạo.

Tư lệnh Cù trong quân đội nổi danh là gừng càng già càng cay, tinh thần chiến đấu so với năm xưa ngày càng tốt hơn, ông liếc nhìn con trai, vẻ mặt giận dữ không thể che giấu.

Lúc trước ông có nghe người khác nói về hoàn cảnh của cô gái này, quá khứ của cô không tốt chút nào, từng bị trường cảnh sát đuổi, tác phong có vấn đề, càng không nói đến anh trai của cô đến nay vẫn chưa biết ở nơi nào.

Tóm lại, chung quy người con dâu này không phải do ông chọn, trong lòng khó tránh khỏi có khúc mắc.

Ôn Miên giúp mang thức ăn vào phòng ăn, Bùi Bích Hoa đứng một bên xem càng thấy càng thích: “Đến xuống đây là được, nhanh đến đây ngồi đi, không cần gấp.”

Mọi người gần như đã ngồi hết vào bàn lớn, Cù Thừa Sâm chủ động kéo tay cô, cũng kêu người đem lên một chén trà nóng.

Cả người cảm thấy ấm áp vui vẻ, Ôn Miên nói rộng khoảng cách với Cù Thừa Sâm, lễ phép chào ông Cù: “Bác trai, cháu chào bác.”

Cù Viễn Niên đầu tiên là bưng chén trà cổ của ông không nói lời nào, còn chưa kịp nói chuyện, một người từ phòng khách thông thả xuất hiện trước mặt mọi người.

Khí chất của anh không giống người thường, đầu tiên là cái áo len carô cổ thấp quá mức bức người, cơ ngực và xương quai xanh nhìn được không sót một chút nào, trên mặt người đàn ông cũng đầy vẻ hấp dẫn và khôn khéo, nếu không nhờ vóc người thì thật khó chống đỡ được hiệu quả đẹp mắt đến thế.

Trừ bỏ bề ngoài, Ôn Miên còn nhìn ra được chút gì đó, phải nói từ lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông này, đã để lại bóng ma trong lòng.

Ánh mắt của anh ta và Cù Thừa Sâm ẩn giấu sự cứng cỏi giống nhau, nhưng không chỉ đơn giản cường đại giống trung tá, anh ta giống như ra vẻ đạo mạo, lại giống như đã trải qua chinh chiến sát phạt.....

Trong lúc ngây người, chén sứ từ trong tay rơi xuống, nước sôi đổ trên mặt bàn, nước đọng dọc theo cạnh bàn chảy xuống.

Ôn Miên hốt hoảng đứng dậy, Bùi Bích Hoa cầm khăn bước tới: “Có bị bỏng không?”

Phản ứng của cô từ trước đến nay không chậm, tay cũng kịp thời tránh đi rồi, nhưng lại không thể tránh khỏi sự chú ý của mọi người, khuôn mặt của Cù Thừa Sâm lạnh xuống, kéo cô tới cẩn thận kiểm tra, mới yên tâm khẽ thở dài một tiếng, thật thấp, quanh quẩn bên tai cô thật lâu.

“Em không sao, xấu hổ quá.....em không cẩn thận.”

Anh nhìn bộ dáng lo lắng ảo não của cô, không thể làm gì khác hơn, cười cười nhìn cô: “Lau khô là được.”

Nói xong, Cù Thừa Sâm nắm bả vai Ôn Miên, cúi người xuống khuôn mặt mềm mại của cô, hôn nhẹ lên trán, hành động che chở rõ ràng như thế khiến ai cũng hiểu được, cô rất quan trọng đối với anh.

Việc này khiến cho Ôn Miên hoàn toàn luống cuống, ‘đầu sỏ gây nên’ vẫn cười như cũ, sâu không lường được, đi về phía đối diện Ôn Miên ngồi xuống: ” Cô Ôn, không nghĩ lại có thể gặp mặt cô ở đây,”

Ôn Miên bắt buộc chính mình phải bình tĩnh, mặc dù cái hôn ấm áp của trung tá Cù đã làm hai bên tai cô nóng lên.

Cuối cùng cũng đã biết tại sao lại có cảm giác kiêng kỵ họ ‘Bùi’, tất cả đều là vì người này: “Trí nhớ ông Bùi cũng thật tốt.”

Cù Thừa Sâm nghe xong, khoe miệng tươi cười lạnh lùng: ” Chú út, công tác tình báo của chú thật tốt.”

Bùi Sách, em trai của Bùi Bích Hoa, so với trung tá Cù lớn hơn không đến hai tuổi, vô cùng hứng thú quan sát Ôn Miên: “Cháu cũng biết, đây là bệnh nghề nghiệp.”

Phòng ăn nhất thời rơi vào trạng thái im lặng, ở đây ngoại trừ Cù Thừa Sâm, người có quyền lên tiếng nhất là ông Cù Viễn Niên: “Hai người sao lại biết nhau?”

Bùi Sách nhìn tư lệnh cười yếu ớt: “Chuyện cũ năm xưa, không cần nhắc lại.”

Ôn Miên mặc kệ lời nói của anh ta, cả đầu cô hiện tại đều là cảnh cô nhận lấy ‘Di thư’ của Ôn Tinh từ trong tay người này.

Trí nhớ này thật không tốt, cô cứ tưởng đã quên đi nỗi đau kia nhưng lại không thể quên được.

11. Chương 11: Sự Chủ Động Của Cô

Mỗi đội viên của ‘Hoa dao’ trước khi gia nhập đều để lại một ‘di thư’, để phòng ngừa khi làm nhiệm vụ phát sinh sự cố ngoài ý muốn, chuyện này cũng không phải là mới.

Lúc Ôn Tinh mất tích, chính Bùi Sách và đại đội trưởng của bọn họ dẫn mẹ cô đi lấy ‘di vật’.

Nếu cô nhớ không lầm, cô còn nói lời quá khích và phát sinh xung đột với Bùi Sách, việc bọn họ đến thăm đã cho nhà họ Ôn một kích trí mạng, mẹ cô khóc càng lớn đến mức suýt ngất xỉu.

Những chuyện khủng khiếp này, cả đời Ôn Miên cũng sẽ không quên. Cũng may vật đổi sao dời, cô bây giờ đã không còn là cô gái trừu tượng khí quật cường chỉ còn hai bàn tay trắng của năm đó.

Nếu nói còn có điều khiến cho cô phải chú ý, chính là năm đó cô không biết Bùi Sách chỉ đơn giản là khuyên can bà Nghiêm hay còn có uy hiếp, tóm lại từ trước đến nay tính tình bén nhọn của mẹ cũng không dẫu lại những người ra vẻ nghiêm trang như vậy, còn có thân phận là quan chức cấp cao của cục trình sát gián điệp thuộc bộ an ninh quốc gia, vậy nên cô đối với Bùi Sách luôn có mấy phần kiêng kỵ.

Không ngờ hôm nay, bọn họ sẽ lần nữa gặp nhau trên cái bàn tròn này, cô trở thành vị hôn thê của cháu anh ta.

Chú út Bùi gơ chén trà lên: “Cô Ôn, tôi lấy trà thay rượu mời cô một chén, sau này trở thành người một nhà, chúc hai người hôn nhân mỹ mãn.”

Ông Cù ở một bên nghe được, rất không vui: “Tôi có nói là sẽ chấp nhận hôn sự này sao?”

Bùi Bích Hoa lập tức xụ mặt xuống, dùng cánh tay chọc chọc chồng, Cù Viễn Niên vẫn bày ra dáng vẻ như cũ: “Đây là đem hôn nhân ra làm trò đùa, làm cần!”

Trung tá Cù dựa lưng vào ghế, bộ dáng gió bão cũng không đổi đối mặt với cha mình: “Con cũng sắp 30 rồi, cha nghĩ con đang nói giỡn sao?”

Cù Viễn Niên nhú mi, bộ mặt tức giận, thân thích bên cạnh cũng không thể làm gì khác hơn là im lặng cười nhẹ, cha và con trai chiến tranh, người ngoài không thể nhúng tay vào, chỉ có thể xem diễn.

“Các con đã quen nhau bao lâu? Tình yêu có thể giải quyết tất cả mâu thuẫn sao? Con không nghĩ cô ta còn có mục đích khác sao? Cha thấy riêng chuyện thăm định chính trị có qua hay không cũng là một vấn đề!”

“Vốn cũng không có vấn đề gì, trừ khi cha cảm thấy có vấn đề.”

Ý của trung tá Cù muốn nói, hiện tại trên bàn ăn có nhiều người có bản lĩnh như vậy, chỉ cần tùy tiện giúp đỡ một chút, tờ giấy hôn thú kia đến ngày thứ hai là đã có thể đưa đến tay bọn họ.

Nhưng chỉ cần ông Cù không chấp nhận, xin kết hôn đến một tháng sau cũng chưa chắc được thông qua.

“Con giữ vững lập trường, nhưng hi vọng có thể nhận được sự chấp thuận của cha, không phải là vì sợ bị mọi người đàm tiếu, mà vì con tôn trọng Ôn Miên.”

Cù Thừa Sâm vốn là định hôm nào đó sẽ giải quyết riêng chuyện này với Cù Viễn Niên, nhưng ai biết Cù Thần Quang sẽ đem chuyện này nói cho chú út Bùi Sách, làm cho cuộc gặp hôm nay ngoài ý muốn trở thành một buổi thẩm tra.

Cù Viễn Niên dù sao cũng là tư lệnh quân khu chỉ huy quân đội, tuy nói ở nhà sẽ lộ ra chút tính khí chỉ Lão ngoan đồng mới có (bọn họ cho rằng đây là thành quả dạy dỗ của phu nhân Bùi Bích Hoa), nhưng chút tính cách này cũng không ảnh hưởng đến phán đoán chính xác của ông trong các trường hợp quan trọng.

Ánh mắt ông Cù liếc nhìn Ôn Miên, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, một phen động tĩnh lớn như vừa rồi, cô gái trẻ này cũng không có vẻ mặt bị ủy khuất, chẳng qua là vẻ mặt nhàn nhạt chờ đợi trung tá Cù hạ lệnh?

Bùi Bích Hoa bận rộn giảng hòa, Ôn Miên cũng làm bộ không có chuyện gì cúi đầu chuẩn bị dùng bữa. Chợt có người vỗ vai cô một cái, sau đó liền trốn sang một bên.

Cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, mới nhìn thấy khuôn mặt hé ra nụ cười ấm áp: “Chị dâu, bánh ngọt của em đúng không?”

Cô cùng cười: “Là Tiểu Quang đúng không? Chị mua cho em đó.”

Cù Thần Quang nhìn anh hai nháy nháy mắt, Cù Thừa Sâm cố ý không nhìn đến cho, chỉ lo gấp thức ăn cho Ôn Miên.

Cô em gái mất hứng, con người của cô đảo vòng quanh, chạy đến bên người ông Cù: “Cũng tại cha không tốt! Là tư lệnh quân khu, lại khi dễ chị dâu nhà ta, vậy sao được coi là anh hùng hảo hán?”

“Cần quấy! Con gái con đưa lại không có phép tắc, ngồi xuống ăn cơm!”

Cù Thần Quang sao lại chịu thua vị sếp này được, phải biết cô là bảo bối trong nhà của Cù Viễn Niên, chuyện này cũng nổi danh toàn quân khu!

“Con nói cho chú út, chị dâu đến chơi, cũng không phải để cho cha và các bác xét duyệt, đừng nói là người một nhà, nếu anh hai thích chị Ôn, vậy cha không chấp nhận cũng phải chấp nhận!”

“Không có chuyện của con, trẻ con qua một bên chơi đi!” Cù Viễn Niên nghe rằng trợn mắt, hoàn toàn không còn là hình tượng chói lọi của vị sếp kính yêu trong lòng các chiến sĩ.

Cù Thần Quang bĩu môi: “Người nào là trẻ con chứ? Cha thấy đứa trẻ nào học đại học chưa?”

Một câu nói khiến cả nhà cười ầm, Bùi Bích Hoa cũng kể con gái làm ầm ĩ với ông Cù, không có ông nhìn kỹ một chút, ông làm sao biết được sự lợi hại của đội quân tóc dài!

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô ấy, trái tim Ôn Miên bỗng nhiên xúc động, cô từ nhỏ đã mất cha, cho tới bây giờ cũng không biết cảm giác được cha thương yêu là như thế nào, tuy nói Ôn Tinh cũng thương cô, nhưng dù sao cũng không thay thế được tình cha con.

Không muốn vảnh mắt ửng hồng, cô nhất thời có chút tự giấu buồn cười.

Cù Thừa Sâm làm sao không biết suy nghĩ của cô, tay của anh một lần nữa choàng qua hông cô, trên mặt mang theo nụ cười có chút cứng chiều.

Ôn Miên thấy thế tim bỗng nhiên đập mạnh, im lặng không lên tiếng mặc anh an ủi mình.

Bùi Sách thấy cảnh này, hướng cô gái thất bím đuôi ngựa vẫy vẫy tay: “Tiểu Quang, tới đây ngồi.” Anh nói xong, thay cô kéo ghế: “Anh của cháu hiện tại đã có vợ, sau này cháu đi theo chú út đi.”

Cù Thừa Sâm giương mắt, trong mắt lạnh nhạt liếc nhìn Cù Thần Quan một chút, lại quay về phía Ôn Miên nói với cô: “Em gái này càng lớn càng không thân thiết nữa.”

Ôn Miên quýnh, không hổ danh là trung tá Cù, nói chuyện luôn thích châm chọc người khác, cô vội vàng lấy cơm gấp thức ăn.

Phải biết rằng, ‘yêu anh trai’ cũng có phân cấp bậc.

Thật may là sau khi bị Cù Thần Quang làm âm ỉ một trận, Cù Viễn Niên cũng không phê bình ý định kết hôn của con trai nữa. Mặc dù bữa cơm không mấy hứng thú, nhưng thái độ của đa số người nhà họ Cù làm cho Ôn Miên không khỏi cảm động.

Ôn Miên không chủ động đề cập đến chuyện của Bùi Sách, nhưng vừa nghĩ, Cù Thừa Sâm cũng có thể đoán ra được bọn họ làm sao quen biết, nếu cô không muốn nhớ lại, anh cũng có thể im lặng không nhắc đến.

Mà chú út này vì sao sắp đặt trò khôi hài này, còn không phải là vì muốn nhìn đứa cháu mặt lạnh này xử lý như thế nào hay sao, trừ lần đó ra, Bùi Sách anh e rằng cũng muốn gặp mặt Ôn Miên, xem cô có qua được hôm nay hay không, nói không chừng nhiệm vụ ban đầu của Ôn Tinh cũng là do bọn họ sắp đặt.

Buổi tối Cù Thừa Sâm đưa Ôn Miên về nhà, cô gái nhỏ ngồi kế bên vị trí ghế lái, tâm trạng không yên.

Sau khi đến nơi, anh quay đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Cô tận lực dùng giọng điệu cười giỡn che giấu sự chế nhạo: “Em đang suy nghĩ, cha của anh là tư lệnh quân khu, em làm sao mà đấu lại được.”

Anh cười: “Giấy chứng nhận kia, theo tính toán thì có lẽ phải chờ một tháng nữa, em có thời gian đổi ý.”

Ôn Miên cúi thấp đầu xuống, qua một lúc lâu, cô khẽ cắn răng, nói từng chữ: “Cù Thừa Sâm.”

Người đàn ông hơi sững sờ, đây là lần đầu tiên có chính thức gọi tên anh, mà ánh mắt của cô cũng vô cùng ủ rũ: “Em không thể xác định, đây có phải là điều anh muốn hay không..... ”

Cù Thừa Sâm nhìn chăm chú vào tròng mắt sáng trong suốt giữa màn đêm của Ôn Miên, không nói một câu.

“Có thể, em sẽ khiến anh thất vọng, khiến cho người nhà anh thất vọng..... ”

“Ôn Miên, anh biết.” Anh không cho phép cô nói tiếp, cho nên nhanh chóng cắt ngang, trung tá kẻ sát người tới, đem cảm đặt ở trán cô, trầm ngâm nói: “Anh muốn cưới người vợ như thế nào, anh biết.”

Hốc mắt Ôn Miên từ từ tràn ngập nước mắt, không phải hôm nay cô không có ủy khuất, mà là chỉ khi ở trước mặt anh, cô mới có thể đem toàn bộ ủy khuất trút ra ngoài.

Cù Thừa Sâm giữ chặt hai vai cô, trầm giọng an ủi: “Không phải em đã nói hay sao? Em thích quân nhân, bởi vì có thể cùng hưởng vinh nhục, Ôn Miên, trước khi anh không muốn nói đến hôn nhân, là bởi vì anh cảm thấy, thứ tình cảm này, quá xa vời.”

Quá xa vời, ràng buộc như vậy, gia đình như vậy.

Cù Thừa Sâm muốn cuộc hôn nhân này, không chỉ bởi vì cô thích hợp, một trong những nguyên nhân quan trọng nhất là, anh đã trải qua cuộc sống chém giết nhiều năm của một người lính, không phải bất kỳ người con gái nào cũng hiểu rõ tín ngưỡng cao thượng của anh.

Người đàn ông khẽ vuốt đỉnh đầu cô: “Nhưng mà, em không giống như thế.”

Thế mà, Ôn Miên không giống như thế.

Việc nghĩ một đằng nói một nẻo của anh, vinh quang và sỉ nhục mà anh không thể nói ra, sự thỏa hiệp của anh trước kỷ luật trong quân, khiến mình phục tùng, vinh dự của tay súng mà anh luôn kiêu ngạo, cô đều có thể hiểu.

Bình tĩnh mà nói, Cù Thừa Sâm quả thật không tin tưởng tình yêu, bởi vì anh chưa từng trải qua tình yêu chân chính, chưa kể nếu so sánh kỷ luật bộ đội, nó thật quá yếu đuối.

Nhưng khi cô gái bề ngoài dịu dàng nhưng bên trong lại ẩn chứa một nguồn năng lượng to lớn này xuất hiện, anh lại cảm thấy vui mừng, cho anh, anh không muốn những người khác nữa.

Ôn Miên nâng ánh mắt phiếm hồng lên, kinh ngạc nhìn nụ cười kiêu ngạo của người đàn ông trước mắt, vừa giống như trung tá Cù mà cô quen biết, lại giống như không phải là anh.

Ôn Miên nhớ đến trước khi đi, Bùi Bích Hoa kéo cô lại lặng lẽ nói: “Ôn Miên, mẹ Cù nói với con mấy câu thật lòng, hôn nhân là chuyện lớn cả đời, hai con cũng có ý kiến của riêng mình, chúng ta là trưởng bối cũng không tiện nhúng tay vào, nếu nó chọn con, sẽ có đạo lý của nó. Con ta là người như thế nào ta biết, chẳng qua nó rất xem trọng ý thức trách nhiệm, ai cũng không thể đảm bảo tình yêu có thể đưa các con đi đến cuối con đường, nhưng ý thức trách nhiệm có thể giúp các con duy trì hôn nhân. Ta thấy con nói không nhiều, có lẽ là bị lão già nhà ta làm cho sợ, nhưng mà..... thằng con kia chọn vợ, khẳng định sẽ không sai, bé ngoan, ta đem nó giao cho con, phải để cho ta giảm bớt tâm trạng lo lắng nhiều năm qua, nếu quyết định kết hôn, sau này phải biết giúp đỡ lẫn nhau.”

Cô sao lại không hiểu, trong đại viện này có biết bao cô nương khóc nháo đòi gả cho vị trung tá Cù ánh mắt rất cao này, anh lại tự mình lựa chọn một người bình thường như cô, cô cũng tin tưởng sự chưa chọn của anh.

“Thật xin lỗi.....” Đối với người nổi bật như anh, cô vẫn không đủ tự tin.

Người đàn ông không tán thành với những lời này của cô: “Ôn Miên, em không hề có lỗi với bất cứ ai.”

Không đợi Ôn Miên kịp phản ứng, anh chợt lấy tay thành thực đặt ở cằm của cô, nụ hôn lần trước của hai người, anh chính là dùng tư thế này, thật đúng là động tác theo quán tính của anh.

“Được rồi, không nghĩ nữa.” Khẩu lệnh của trung tá mang theo tình cảm dịu dàng. Trái tim Ôn Miên nóng lên, nhắm mắt lại, xúc động hôn lên môi sếp, xúc cảm trên môi cực kỳ dịu dàng, cô tựa như lưu luyến trì hoãn mấy giây, mới khiến cho nụ hôn nhanh này kết thúc, hoảng hốt muốn trốn xuống xe.

Cù Thừa Sâm dĩ nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, không tốn khí lực bắt được cô, từ trên cao nhìn xuống đem thất lực của Ôn Miên ôm càng chặt, lưỡi liếm qua đôi môi mềm mại của cô, bá đạo dùng đầu lưỡi dạo chơi trong khoang miệng cô, bàn tay của anh dán sát vào bên hông cô, nóng rực làm cho cô toát mồ hôi. Nụ hôn lúc đầu còn êm ái ngọt ngào, cho đến khi dò xét kết thúc, anh cuốn lấy đầu lưỡi cô, ép cô thừa nhận sự say mê.

Dần dần cô cảm thấy thiếu dưỡng khí choáng váng hoa mắt, bị hơi thở trong lành của anh chiếm đoạt tất cả tri giác.

Bọn họ thường cách xa nhau rất lâu, cho nên ít khi thân thiết, mà trung tá luôn biết tự kiềm chế dục vọng bản thân, nên khi bọn họ hẹn hò chỉ là nắm tay, thỉnh thoảng có hôn cũng chỉ là thoáng qua. Hiện tại cô mới phát hiện, Cù Thừa Sâm quả thật có tiếng cũng có miếng, ngay cả đủ loại cử chỉ thân mật tối nay ở nhà họ Cù cũng chỉ là để che chở cô, nếu không vì ép buộc tư lệnh cũng sẽ không ở trước mặt mọi người ôm ấp cô.

Nhưng thường ngày tự kiềm chế và tôn trọng không có nghĩa là không muốn. Chỉ là dục vọng của anh đè nén quá sâu, tình cảm nếu không đạt đến một mức độ nào đó sẽ không động vào cô. Nhưng nụ hôn chủ

động này lại phá vỡ sự tôn trọng lẫn nhau của bọn họ, nụ hôn của anh lúc này cực kỳ giống với tác phong trí mạng của một tay súng bắn tỉa, cô không cách nào phản kháng được.

Cù Thừa Sâm cũng có nhu cầu sinh lý bình thường. Đối với nhu cầu của đàn ông, mặc dù vẫn chưa yêu cô đến mức không cách nào kiềm chế dục vọng, nhưng lúc này lương tình tương duyệt cũng đủ để khiến anh quân lính tan rã.

Nụ hôn trên môi rất cực cũng không thể thỏa mãn suy nghĩ tham lam của người đàn ông, bàn tay nóng rực tuần tra thất lưỡng rồi chuyển tới phần lưng, mang đến cho cơ thể cứng ngắc của Ôn Miên một trận tê dại, trên mặt nóng hổi. Cù Thừa Sâm tiếp tục xâm chiếm, bàn tay trên lưng di chuyển một chút liền cách một lớp áo đặt lên một bên ngực rất tròn của cô.

Lúc này Ôn Miên nóng nảy rên lên một tiếng, phát hiện chân mày của trung tá cau lại, con ngươi tinh lạnh trầm xuống nhưng không dám động đây.

Một ý niệm muốn nhìn vẻ sốt ruột của cô hiện lên trong đầu, Cù Thừa Sâm trầm ngâm mấy giây, bàn tay quả quyết vén vạt áo của Ôn Miên lên, hai tay cũng gọn gàng dứt khoát tiếp xúc với da thịt bóng loáng nóng rang của cô.

32C, rất tốt, lớn nhỏ vừa phải, cảm xúc của bàn tay quá mức tuyệt vời, khó trách người ta nói hương thơm dịu dàng là phần mộ của anh hùng, loại hấp dẫn này quả thật có thể khiến anh hùng nhụt chí, trung tá đưa ra khẳng định đối với câu nói này, sau đó đem người kéo vào trong ngực, nắm bóp mân mê, trêu chọc khiến anh yêu thích không buông tay, nhiệt độ của cô đã làm tan chảy trái tim băng giá của anh.

Ôn Miên ngưỡng ngùng dùng tay ngăn cản, không dùng bất kỳ kỹ xảo võ thuật nào, loại kháng cự này giống như một con thú nhỏ, dùng bàn tay chưa thành thực muốn trốn khỏi ánh sáng của thợ săn, làm cho trái tim anh vừa mềm vừa nhột.

Anh hôn trở lại đôi môi nhỏ mê người của cô, cô thật mềm giống như viên kẹo đường, bộ ngực ngọt ngào mang đến xúc cảm không chỉ mềm mại, còn trơn bóng như tơ lụa.

Người đàn ông vừa hôn vừa yêu thương an ủi khiến cho cô không có năng lực chống đỡ, đầu Ôn Miên ngã ra, đã sớm quên việc này đang xảy ra ở nơi nào, cô cố gắng đáp lại phương thức triền miên mãnh liệt và cứng rắn này, giống như đang ở trên mây. Anh đè lên người cô, để cô cách một lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng và đang có xu hướng lớn lên giữa hai chân anh.

Bất luận thể nào thì tuổi của anh và cô cũng đã không còn nhỏ nữa, chuyện cưới gả hai bên cũng đã sớm không còn thuần túy như vậy, như cô rất may mắn có thể gặp gỡ một người đàn ông ưu tú như vậy để bầu bạn trong cuộc sống.

Anh cho cô không chỉ là vật chất và chỗ dựa, mà còn có trái tim vô giá và dũng khí tin tưởng bản thân.

Ôn Miên biết, thật ra thì bọn họ còn chưa hiểu rõ nhau, nhưng điều này không quan trọng. Quan trọng nhất là, người cô muốn sống chung hiện tại chỉ có anh.

Bọn họ có thể cùng nhau xây dựng tương lai, ngoài tương lai, những cái khác đều không quan trọng.

—————Đoạn chuyện vui—————

Cảnh tối lửa tắt đèn, bên trong bộ đội.

Miên Miên: “Sếp, anh đè lên em.”

Sếp Cù khẳng định: “Không có.”

Miên Miên: “Cùi chỗ kia”

Sếp Cù: “.....Khụ khụ, Ôn Miên.....”

Miên Miên: “Ừ?”

Sếp Cù: “Lúc nào thì làm”

Miên Miên: “Không thể!!”

Sếp Cù: “Nhà em.....Ừ?” Lời của anh còn chưa nói hết.

Miên Miên: “.....”

12. Chương 12: Tuần Trăng Mật Của Anh

Trung tá Cù là bộ đội có tiếng tăm, luôn được vô số binh lính chú ý nhất cử nhất động, còn hơn cả binh vương, hơn nữa bọn họ vẫn luôn kiêu ngạo về sức mạnh ngoan cường của anh, nay nghe tin anh kết hôn, cái tin ấy lập tức giống như mầm mống mùa xuân lan truyền đến mỗi góc của quân khu.

Đội phó A Tường không kinh ngạc như các đội viên khác, cậu đã sớm hoài nghi đội trưởng của mình có đối tượng kết hôn, nếu không một người say mê huấn luyện quân sự như đội trưởng sao có thể cứ nghỉ phép liền trở về, thỉnh thoảng còn cười đến làm cho lòng người sợ hãi.....Nhưng người vợ này như thế nào, thì ai cũng chưa từng thấy qua.

Anh thừa dịp lúc Cù Thừa Sâm bị một vị thủ trưởng gọi lên mật đàm, tán gẫu với thiếu tá Lục: “Anh nói đội trưởng muốn kết hôn, đại đội trưởng lại không giúp anh ấy, còn muốn ngăn chặn việc xin giấy kết hôn của anh ấy.....Làm vậy không phải là ảnh hưởng đến tinh thần bộ đội sao?”

Thiếu tá Lục là một trong số ít những người trong ‘hoa dao’ biết chuyện này, anh biết hoàn cảnh của trung tá Cù, biết được trong chuyện này tư lệnh Cù và con trai đang đối đầu nhau, quả thật có chút khó xử.

“Kêu cái gì, đội trưởng nhà cậu kinh nghiệm đối địch phong phú, đại đội trưởng có thể làm gì cậu ta hay sao?”

Hơn nữa, tư lệnh Cù từ trước đến nay rất dung túng cho đứa con trai này, chỉ dựa vào điểm này, Cù Thừa Sâm chắc chắn có thể đánh thắng trận này, việc anh cần làm đơn giản chỉ là dùng tư thế hiên ngang giữ vững lập trường.

“Cũng đúng, thật không có cách nào tưởng tượng được bộ dáng đội trưởng giờ cơ trắng đầu hàng.”

“A Tường, đội trưởng nhà cậu, chỉ cần là điều cậu ta muốn, cậu ta nhất định có thể làm được.”

Cho nên, anh ấy mới mạnh như vậy.

Cù Thừa Sâm có thể đạt được cấp bậc trung tá khi chưa đến 30 tuổi, chắc chắn không tránh được quan hệ với các trưởng bối trong nhà, nhưng dựa vào chiến công của anh, cũng đủ để lấy quân hàm vinh dự này.

Mỗi khi quân khu có tỷ võ, thi đua, diễn tập.....biểu hiện của anh luôn vô cùng xuất sắc, chứ đừng nói đến ‘hoa dao’ là một trong những nơi gian khổ nhất trong toàn quân, mỗi nhiệm vụ anh thi hành luôn kề cận với tử thần.

Lúc này tiểu tá Lục đang đứng ở thao trường, nhìn về lá cờ đỏ phấp phới phía trước, nhớ tới ngày Cù Thừa Sâm được thăng chức trung đội trưởng đội hành động hạng nhất.

Anh đã từng hỏi: Cậu liều mạng như vậy, có phải vì gia đình, vì muốn chứng minh cho cha của cậu thấy?

Khóe môi đối phương vẫn thờ ơ, kiêu ngạo như cũ, anh đứng phía dưới quốc kỳ, cao ngất, ngạo nghễ, cực kỳ giống một tay súng bắn tỉa núp trong bóng tối.

Trung tá giờ cây súng trường trong tay lên, nhắm thẳng và lá cờ năm sao đang bay phấp phới trong gió: “Nó.”

Không phải vì người khác, cũng không phải vì mình, mà vì ý nghĩa của nó.

Nó tượng trưng cho quốc gia này, tượng trưng cho gia đình, quê hương, cũng tượng trưng cho người bọn họ yêu.

Phải có quá khứ như thế nào, mới có thể làm ột người quân nhân trẻ tuổi như vậy cam nguyện dành hết thời gian, dâng hết tất cả áo xanh này.

Thời gian qua, bọn họ đã không còn là những người trẻ tuổi nồng cuồng nữa, mà đã trở thành những đại trượng phu có trách nhiệm nặng nề là gánh vác gia đình, thiếu tá Lục hy vọng, người vợ tương lai của Cù Thừa Sâm cũng có thể hiểu được, đời này bọn họ cúc cung tận tụy, rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Bên này, trung tá ở 'hoa dao' đang tiến hành cách mạng đấu tranh ngoan cường, bên kia Ôn Miên còn không biết phải nói như thế nào với mẹ về chuyện quan hệ giữa cô và trung tá đã vượt xa quan hệ bạn bè nam nữ.

Trong mắt bà Nghiêm, cô ngoại trừ di truyền vẻ ngoài xuất sắc của mẹ, những điều kiện khác đều không có, một người vô năng như vậy, gia cảnh lại không tốt, làm sao có thể nói với mẹ, bọn họ sắp sửa kết thông gia với nhà trung tá?

Ho khan một tiếng, nhiệm vụ vinh quang luôn luôn gian khổ.

Ôn Miên vừa định sửa chữa lại bảng chấm công, đã có người gọi điện thoại tới. Chu Như ở một bên giả bộ đi ngang qua rồi dừng bước lại, khom lưng muốn nghe trộm xem Ôn Miên nói những gì.

"Ôn Miên, là anh."

Chu Như vừa nghe đối phương và trung tá Cù thần tượng của cô, cười gian chọc chọc cánh tay, Ôn Miên xoay người, tránh sự quấy rầy của cô: "Ừ, anh nói đi."

Người đàn ông ở bên kia dẫn đo trong chốc lát, nói: "Anh có vị chiến hữu già ở Liêu Ninh, vẫn luôn muốn anh đến nhà ông ấy chơi." Không đợi Ôn Miên hỏi, anh đã không nhanh không chậm nói trọng điểm: "Cuối tuần có rảnh không? Có muốn cùng đi hay không?"

Nhất thời cô thật không biết phải trả lời như thế nào, để cho cô nói 'Muốn', dường như rất ngại. Còn nếu nói 'Không muốn', có khi nào bị trung tá trực tiếp tiêu diệt hay không?

Cù Thừa Sâm dường như đoán được suy nghĩ của cô gái nhỏ này, vẫn cười nhẹ một tiếng: "Tháng mười một bộ đội có diễn tập đối nội, sau khi kết hôn có thể sẽ không có cơ hội cùng em ra ngoài được, cho nên, cơ hội lần này rất khó có được."

Giờ phút này, Chu Như cũng hận không thể đoạt lấy điện thoại thay cô ngốc này đáp ứng!

"Bạn thân, trung tá là muốn cùng cậu đi hưởng tuần trăng mật trước đó! Tuần, trăng, mật!"

Đi nghỉ tuần trăng mật trước? Ôn Miên nghe nói như thế, thiếu chút nữa trực tiếp té xuống ghế, sau khi tỉnh táo lại cô đẩy cô bạn nhàn rồi không có chuyện gì làm này ra, xong mới đáp ứng: "Em có thể xin nghỉ, không có vấn đề gì."

Thật ra Ôn Miên suy nghĩ rất đơn giản, quân nhân phải ở trong quân đội lâu dài, làm huấn luyện viên 'hoa dao' như Cù Thừa Sâm càng khó có thời gian rảnh rỗi hơn, kì nghỉ lần này chắc anh đã gom góp từ trước, cơ hội đi du lịch khó có được như thế, dĩ nhiên không thể cự tuyệt.

Cù Thừa Sâm theo thường lệ hỏi thăm Ôn Miên mấy câu, lúc này mới cúp điện thoại, cô thở dài một hơi, chống lại đôi mắt nhỏ quuyến rũ như tơ của Chu Như: "Tiệc rượu của hai người khi nào làm? Cũng thể quên cho người làm mai là mình đây mười tám cái chân giò lợn đầu."

"Sao nhanh như vậy được." Ôn Miên cười yếu ớt, tiếp tục làm việc.

"Cũng đúng, trước hưởng trăng mật, sau đi công chứng, không nghĩ tới sếp Cù của chúng ta cũng đi theo trào lưu."

Ôn Miên mặc kệ cô, suy nghĩ một chút, cuối cùng không cam lòng yếu thế: "Cậu và anh cảnh sát giao thông nhỏ kia như thế nào rồi?"

"Đừng! Cậu đó, mình và anh ta không có chút xíu quan hệ nào hết! Anh ta là một người không có mắt."

Chu Như nhớ tới Vương Giác liền giận dữ, Ôn Miên nói người này có ý tứ đối với cô, nhưng cô chưa từng thấy Vương Giác biểu lộ tâm tư gì. Nhưng nếu không quan tâm cô, vậy một ngày ba lần sáng, trưa, tối gửi cho cô tin dự báo thời tiết là có ý gì?

"Azzzzzzzz, mình muốn nói, kể từ lúc Ngụy Tây Kiều bắt cá hai tay, mình không bao giờ.....tin tưởng vào tình yêu nữa."

Cô chẳng qua cũng chỉ là thuận miệng nói như thế, nhưng Ôn Miên không biết nghĩ thế nào, chợt không ngăn được miệng nói: “Chuyện này anh ta cũng chỉ có một phần trách nhiệm thôi.”

“Cậu thật là, bắt cả hai tay mà chỉ chịu một phần trách nhiệm?.....Chẳng lẽ hẳn là GAY?”

Ôn Miên trợn mắt nhìn Chu Như một cái, không nhiều lời nữa. Cô lấy trong ngăn kéo ra một tờ đơn xin nghỉ phép, bắt đầu điền từ tên họ.

Người đàn ông kia chẳng qua chỉ là đi Liêu Ninh thăm chiến hữu cũ thôi, sao có thể xem như là đi tuần trăng mật trước chứ? Chẳng qua, cả nước lớn như vậy, anh lại hết lần này đến lần khác lựa chọn Liêu Ninh, chỗ đó.....

Ôn Miên có một dự cảm kỳ quái, nếu như nói đây là do ông trời sắp đặt, cô cũng sẽ cố gắng thuận nước đẩy thuyền.

Sau khi tan sở, Ôn Miên kéo thân người mệt mỏi đến không chịu nổi về nhà.

Thành thật mà nói, công việc mỗi ngày của cô không nhiều, làm thêm giờ cũng chỉ là thỉnh thoảng mới có. Nhưng không biết thế nào, Ôn Miên cả ngày luôn phập phồng không yên, nghĩ đến ngày mai lại phải ngồi ở chỗ đó, cô liền hận không thể bệnh nặng không dậy nổi.

Cúi đầu lấy chìa khóa trong túi xách, không khỏi nghĩ đến Cù Thừa Sâm đang luyện binh trong căn cứ.

Anh luôn luôn nắm chắc thắng lợi trong tay, luôn biết mình muốn cái gì. Một trong những sức quyến rũ của anh chính là kiên quyết, dứt khoát, không giống như cô, đặc điểm lớn nhất chính không quả quyết, thật là khiến cho người ta chán ghét.

Bọn họ đúng là hai loại người khác nhau.

Ôn Miên cười chua chát, công việc không thích hợp còn có thể tùy lúc thay đổi, kết hôn mới chính thức được coi là một môn kỹ thuật sống.

Hai mẹ con đang ăn tối trong phòng khách, cuối cùng cô mới nhiệt tình nói ẹ biết mình có ý định sống chung với Cù Thừa Sâm.

Bà Nghiêm thật đúng là không giống những bà mẹ bình thường, bà thấy bộ dáng mỉm cười của con gái, đột nhiên hỏi cô: “Con ở chung với người ta, có gì phải ấp úng chứ?”

Ôn Miên luôn không có chút khí thế nào trước mặt bà, hèn nhát nói: “Không có.”

Khuôn mặt người phụ nữ như chém đinh chặt sắt: “Mẹ nói thật với con.....nhà chúng ta không xứng với nó.”

Cô nghe bà nói xong có chút bối rối.

Mặc dù, quả thật là không xứng.

Anh là trung tá, nhà ba đời làm quan, nhưng khi chuyện này bị bà Nghiêm bày ra trước mắt, trong lòng cô không biết là mùi vị gì, từ nhỏ thành kiến bà Nghiêm đối với cô khiến cô rất ảm ức, Ôn Miên muốn có một ngày, bà cũng có thể vênh vang vì cô.

Chẳng qua là, cô có thể lấy cái gì so sánh với Ôn Tinh?

Bà Nghiêm không để ý đến tâm tình của con gái, rốt cuộc có chút ý sâu xa: “Ôn Miên, mẹ là người từng trải, phải biết chuyện gì cũng phải có mức độ, vừa phải mới tốt, quá sẽ không được.”

Ôn Miên nhỏ giọng: “Con biết.”

“Con gả vào nhà bọn họ, không thể chắc chắn sẽ không có người nói ra nói vào, căn bản còn chưa tới phiên mẹ lắm mồm, con cũng sẽ phải ném mùi đau khổ.”

Lần trước không phải đã được ném rồi đấy thôi.

Ngày đó tới nhà, thái độ của Cù Viễn Niên đối với cô, làm cho cô đau đầu không thôi, coi như cả nhà bọn họ không có ý phản đối cô, riêng ông Cù thôi cũng đủ làm cho cô chịu không nổi rồi.

Giữa con dâu và cha chồng tồn tại mâu thuẫn, lâu dài sẽ dẫn đến bất hòa trong gia đình.

“Huống chi, chẳng may hôn nhân của các con sau này gặp phải trục trặc, luật pháp sẽ bảo vệ quân nhân bọn họ, con cũng không có ‘chỗ dựa’ thay con dọn dẹp tàn cuộc, nếu con muốn mang cả đời này đi đánh cuộc, cũng đừng trách mẹ không nhắc nhở con!”

Ôn Miên không dám nói hôn nhân của bọn họ sẽ thuận buồm xuôi gió, nhưng cho dù không có tình yêu, có lẽ anh cũng không đi trên hoa ghẹo nguyệt chơi trò ly hôn?

Cô dù có muốn tranh cãi cùng bà Nghiêm, cũng không muốn thừa nhận những điều này.

“Dù sao mẹ cũng đã nói, con không quản được nhiều như vậy, mẹ không cho phép con gả, con cũng muốn gả.”

Bà Nghiêm buồn cười, con gái cũng đã lớn, nếu không có chút tình cảm với vị trung tá kia, nó cũng sẽ không nói mấy câu giận dỗi giương oai kia.

Mẹ Ôn thấp cho chồng một nén nhang, nghiêm sắc mặt: “Con định khi nào thì mới dẫn người đến?”

“Cuối tuần anh ấy muốn đi Liêu Ninh thăm chiến hữu cũ, rủ con đi chung.....Chờ khi chúng con trở lại đi.”

Bây giờ Ôn Miên mới phát hiện, thì ra là, cô cũng có chút oán hận kết hôn, .

Khoảng giữa tháng mười một, thành phố Nam Pháp trời trong xanh. Nghĩ đến Ôn Miên là lần đầu tiên đi du lịch Liêu Ninh, Cù Thừa Sâm định trước dẫn cô đi máy bay đến Đan Đông, ngày thứ ba lái xe đi Thẩm Dương làm việc.

Ở phi trường, Ôn Miên nhìn hành lý, anh ở phòng chờ máy bay, hai người đi cạnh nhau, nhìn có chút giống cặp vợ chồng son.

Trước giờ cất cánh, rất nhiều hành khách cũng ngồi ở phòng chờ, bên ngoài thời tiết ẩm áp, Ôn Miên bị ánh mặt trời chiếu đến, ngưng mắt nhìn bầu trời xanh biếc.

Chợt, trung tá Cù cầm một bình nước bằng thủy tinh, áp vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Ôn Miên, cô giật mình kéo lại thần trí, kinh ngạc nhìn chằm chằm hai tròng mắt đen nhánh ranh mãnh của người đàn ông.

Không nghĩ tới huấn luyện viên của lính đặc biệt của có hành động trẻ con như thế, Ôn Miên đột nhiên cảm thấy trái tim ẩm áp, nhận lấy bình nước, người đàn ông nói: “Ôn Miên, có chuyện muốn hỏi em.”

Cô ngồi nghiêm chỉnh, chờ đợi chỉ thị.

“Em có hài lòng với công việc hiện tại không?”

Ôn Miên ngẩn người, sau đó không khỏi cười.

Cô với vừa rồi còn đang suy nghĩ chuyện đổi công việc, anh lại có thể hỏi ra lời, cái này có thể gọi là tâm linh tương thông trong tình yêu không?

Ôn Miên dừng một chút, nói: “Hoàn hảo.”

Nghe ra được Ôn Miên có ý khác, anh nói: “Anh có một người bạn ở trường quốc tế Nam Pháp, muốn tìm một giáo viên dạy võ thuật.”

Bởi vì là lớp tự chọn, tạm thời không cần bằng giáo viên, có chứng chỉ chuyên nghiệp là có thể dạy, Cù Thừa Sâm dùng lời thử dò xét cô: “Em có muốn đi không?”

Để cho cô đi dạy võ cho thiếu nhi? Sao lại nghĩ đến cô, là vì người đàn ông này biết cô từng thi chứng chỉ võ thuật?

Cù Thừa Sâm nhìn cô chần chờ không biết phải lựa chọn thế nào, anh lẳng lặng nhìn đối phương, ánh mắt lẳng đọng: “Đề nghị của anh là, nếu em không thật thích công việc trước mắt, có thể làm thêm công việc này, sau đó đi thi nhân viên công vụ.....Nếu em còn muốn làm cảnh sát, có thể có biện pháp.”

Chỉ cần thành tích của Ôn Miên đạt yêu cầu, tất nhiên có thể sắp xếp cho cô là công việc thích hợp trong chính phủ.

Trước kia không phải là cô không nghĩ đến chuyện này, nhưng lúc trước còn vướng phải chuyện món nợ, trong nhà không có chỗ dựa, cô tất nhiên không thể làm được, càng về sau ý định làm cảnh sát trong cô cũng không còn mạnh nữa.....

Ôn Miên cúi đầu, tạm thời không có cách nào quyết định, nhưng mà, cô vẫn rất cảm động, anh biết cô đang phiền não chuyện gì.

Suy nghĩ một lát, Ôn Miên quay đầu, cười cười: “Em muốn đến trường học dạy các bạn nhỏ.”

Ý là, trước tiên muốn thay đổi hoàn cảnh, còn chuyện sau này từ từ nói.

Cù Thừa Sâm cũng không miễn cưỡng cô, tự nhiên dừng lại đề tài này: “Lịch trình mấy ngày tới, em có thể xem trước một chút.”

Anh vừa nói vừa đưa điện thoại cho cô xem, ánh mắt Ôn Miên rơi vào mấy chữ ở hàng cuối cùng ‘phòng đôi khách sạn Cao Nhĩ Phu’.

“Phòng đôi..... ”

Nghĩ đến cảnh ngủ chung một giường với Cù Thừa Sâm, làm cho Ôn Miên quỳnh lên. Tự cho là đúng lâu bầu một câu, thật bất hạnh, còn bị sếp nghe thấy.

Cù Thừa Sâm nhẹ nhàng nắm cằm Ôn Miên, anh khó có dịp không mặc quân phục, lời nói cử chỉ cũng bớt đi mấy phần nghiêm nghị lạnh nhạt thường có: “Có ý kiến gì? Có ý kiến thì nói lớn lên?”

Ôn Miên biết anh lại dùng bộ dạng huấn luyện binh lính đi đối phó cô, giả bộ ủy khuất phớt lờ: “Báo cáo sếp, em..... ”

Lời còn chưa nói hết, người cứng lại ngay tại chỗ, nụ cười ngọt ngào trên mặt Ôn Miên lặng lẽ biến mất.

Bọn họ đứng cách nhau mấy bước, là một người đàn ông xa lạ Cù Thừa Sâm chưa từng gặp, anh ta có bộ dáng nhu hòa, sắc môi đẹp mắt, thân hình cao lớn hoàn toàn giống với một người mẫu.

Anh ta kéo vali hành lý, trong con người xen lẫn chân tình không cách nào xóa đi: “Miên Miên..... ”

Cô nhợt nhạt cười một tiếng: “Chào anh.”

Ngụy Tây Kiều.

13. Chương 13: Bạn Trai Cũ Của Cô

Ai có thể nghĩ được, có vài người, chỉ chưa tới một năm đã hoàn toàn thay đổi.

Nếu như lúc đầu không vô tình gặp gỡ Cù Thừa Sâm trên đường, có lẽ Ôn Miên còn không thể nói đến chuyện kết hôn, cũng sẽ không gặp lại đàn anh Ngụy Tây Kiều ở sân bay thành phố Nam Pháp.

Cô thăm mền người này một năm, yêu nhau ba năm, sau khi chia tay đến giờ cũng đã hai năm không có liên lạc.

Anh dẫn cô đi chơi, một mình tự đặt vé máy bay, tự làm tất cả mọi thứ; lòng bàn tay ướt mồ hôi, anh luôn lau khô trên người mình, sau đó nắm tay cô; anh lái ô tô chở cô đi viện bảo tàng, đi dã ngoại.....

Thời gian trôi qua, Ngụy Tây Kiều cũng từng mong mỗi vô số lần, nơi ánh đèn le lói, cô có thể quay đầu nhìn lại.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể gặp lại người đẹp, nhưng bên người lại có thêm một người đàn ông khác, Ngụy Tây Kiều không cách nào hình dung được cảm giác đầu tiên của anh đối với người này, anh ta lạnh lùng không cần che giấu, tự có tư cách liếc nhìn người khác bằng nửa con mắt.

Người bên này còn chưa nhìn ra lai lịch của Cù Thừa Sâm, trung tá cũng đã đoán ra được đại khái, anh liếc mắt nhìn Ôn Miên vẫn còn đang chột dạ, bình tĩnh ngồi ở bên người cô, một thân thẳng tắp.

Ngụy Tây Kiều tiến lên mấy bước, một tay cầm vé máy bay một tay nắm chặt túi hành lý xách tay, áo khoác vắt lên vali bên cạnh, áo sơ mi sọc ca-rô đã mở mấy cúc áo, nụ cười mang theo sức quyến rũ, trên cổ tay đeo một cái đồng hồ Casio hơi lộ ra vẻ cũ kỹ, không tương xứng lắm với bản thân anh.

“Không nghĩ tới có thể gặp nhau ở đây.”

“Ừ.” Ôn Miên ôn chuyện với anh ở nơi này, giọng nói đúng mực, bỏ qua ý tứ muốn cùng anh tranh luận.

“Anh tới Nam Pháp làm việc, thuận tiện cùng bạn đi Đan Đông chơi mấy ngày.....”

Ôn Miên không khỏi kinh ngạc, đã sớm biết Ngụy Tây Kiều có bà con ở Liêu Ninh, Đan Đông, cũng không nghĩ tới Thượng Đế an bài vở kịch như vậy.

Ngụy Tây Kiều đứng ở trước mặt bọn họ, thấy không khí này đã biết đây là một đôi người yêu đi du lịch, liền biết điều dừng lại, đối với Cù Thừa Sâm.....coi như là chào hỏi, quay người tìm một chỗ khác ngồi xuống.

Yên tĩnh trong chốc lát làm cho Ôn Miên cảm thấy lúng túng, nhìn khuôn mặt hơi đỏ lên của cô, trung tá mặt không đổi sắc, cố ý châm chọc cô: “Là hử à.”

Ngụy Tây Kiều, người đàn ông thâm mến thời học sinh, cuối cùng cũng trở thành bạn trai đầu, ngay cả bức thư tình cho trung tá cũng thuộc về anh ta.

Ôn Miên nhin không được hít một hơi, thiếu chút nữa làm rơi bình nước trong tay.....Đúng lúc đó có một người vỗ vào bả vai cô: “Ôn Miên, thật không nghĩ đến, hơn nửa năm không liên lạc với em!”

Ngước mắt nhìn lên, người đến là bạn của Ngụy Tây Kiều, trước kia khi Ôn Miên và đàn anh Ngụy yêu nhau, cũng thường đi chung với anh ta, tính tình của anh ta rất tốt, lúc trước còn có một thời gian ngăn qua lại với Chu Như.

Kể từ sau khi chia tay, Ôn Miên thay đổi số điện thoại di động, MSN, địa chỉ hộp thư, Ngụy Tây Kiều trở về nhà ba mẹ ở thành phố Lịch Xuyên một mình gây dựng sự nghiệp, bọn họ gần như không còn liên lạc với nhau.

“Cũng không còn cách nào, mọi người đều rất bận rộn.”

“Em đổi số di động rồi à? Cho anh số đi.”

Anh ta móc trong túi ra quả táo 4S, Ôn Miên nhú mi nhìn Ngụy Tây Kiều cách đó không xa, người trước mắt nhìn hình nền súng bắn tỉa trong điện thoại cô, nói: “O, còn thích chơi súng à?”

Ôn Miên bật cười: “Đúng vậy, vẫn còn rất thích.”

Cù Thừa Sâm nhìn cô cố gắng chống đỡ cục diện từ đầu tới cuối, anh không nói được lời nào.

Người nọ lại tận dụng khe hở chen vào: “Ôn Miên, trước kia hai người hiểu lầm dẫn đến chia tay, đến bây giờ anh vẫn thấy có lỗi.”

Ôn Miên ngẩn người, cô biết lúc trước là hiểu lầm, nhưng tất cả mọi người lại không biết là, dùng chuyện anh bắt cá hai tay làm lý do, căn bản là do cô ích kỷ lấy cớ để đường hoàng chia tay mà thôi.

Ôn Miên một khi nắm được một cọng rơm thì dù chết cũng không muốn buông tay, Ôn Tinh, Ngụy Tây Kiều, Cù Thừa Sâm.....Cô giả bộ kiên cường, trong tâm lại luôn muốn tìm một người có thể dựa vào, không phải là muốn đổi phương làm gì, mà là chỉ cần xác định có một người như thế tồn tại.

Đây không phải là thói quen tốt, cho nên lúc chia tay với Ngụy Tây Kiều cô cho rằng mình đã có thể sửa đổi, không ngờ rằng lại gặp được trung tá Cù.

Anh vô cùng thích hợp với cô, hoàn toàn giống với hình mẫu cô yêu thích.

Ôn Miên biết, mình không được coi là một bạn gái tốt.

Cô rất nhanh thay đổi về mặt mà cô am hiểu nhất, nói: “Đều là chuyện đã qua, chúng ta không nhắc đến nữa được không?”

Người nọ nghiêm túc nhìn cô, giống như muốn thỉnh cầu sự tha thứ của cô, cho đến khi cô suy nghĩ một chút, cười nhạt nói: “Em cùng đàn anh Ngụy đã chia tay, nhưng em vẫn còn nhớ rất nhiều chuyện lúc đó.....Nhưng mà, hiện tại nói những điều này thì không hợp lắm, bởi vì, em sắp kết hôn.”

Người đàn ông đứng tại chỗ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trợn to hai mắt nhìn khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc của Ôn Miên, anh ta quan sát trung tá Cù mấy lần, cuối cùng chỉ cười cười, bỏ đi.

Ôn Miên lau đi lớp mồ hôi mỏng trên trán, Cù Thừa Sâm ung dung lấy gì đó trong tay cô ra, lúc này đưa cho cô xem lịch trình chuyến đi, cho nên cái điện thoại lúc này người kia nhìn thấy là của anh, nói vậy cô gái này đã đoán ra người đứng sau trò này là Ngụy Tây Kiều, nên mới quyết định ứng phó như vậy.

Hành động này của Ôn Miên, khiến cho anh tương đối hài lòng: “Phản ứng rất nhanh, thích hợp làm công tác tình báo.”

Trung tá Cù thật có bệnh nghề nghiệp, lúc này còn không quên nhạo báng cô, Ôn Miên không thể làm gì khác hơn là cười khổ: “Cảm ơn sếp.”

Máy bay trên không trung vững vàng bay về phía trước.

Cù Thừa Sâm lấy ra bộ sách anh luôn mang theo bên mình, đọc một lát liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, Ôn Miên bên cạnh thì không thể bình tĩnh được như trung tá.

Ngụy Tây Kiều ngồi phía sau bọn họ mấy hàng, biết rõ hai người đã sớm không còn liên hệ gì với nhau, nhưng trong lòng cô vẫn không dễ chịu, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Nghe bên tai không ngừng truyền đến tiếng động ngón tay gõ vào thành ghế, người đàn ông hơi hơi mở mắt, tầm mắt dừng lại ở gò má mê mẩn của cô, khóe môi anh nhếch lên, trong mắt lóe lên một chút suy tư.

Ôn Miên chưa bao giờ nói với anh về chuyện của Ngụy Tây Kiều, nhưng vừa rồi ở sân bay sau khi chứng kiến mọi chuyện anh có thể đoán ra được, đến nay đàn anh kia vẫn chưa quên được cô.

Cù Thừa Sâm điều chỉnh tư thế ngồi, lấy cái mền từ trong túi nhựa ra, đắp lên người cô, còn cố ý che cả nửa đầu cô: “Còn hơn một giờ nữa, em cứ ngủ trước đi.” Không đợi Ôn Miên tiếp nhận hay cự tuyệt, quân nhân bá đạo đã ôm cô vào ngực.

Như thế rất tốt, cô không muốn ngủ cũng phải ngủ.

Ôn Miên nằm trong lòng ngực người đàn ông, cảm giác được nhiệt độ từ thân thể anh truyền tới, trong lòng có cảm giác áp áp chảy qua, cô an tâm nhắm mắt lại, không hề lo lắng những chuyện kia nữa.

Ngụy Tây Kiều ngồi ở phía sau cùng bọn họ nói chuyện phiếm, từ trong máy tính xách tay ngẩng đầu lên, thấy bóng dáng gầy yếu kia rúc vào trong ngực Cù Thừa Sâm, về mặt của anh nghiêm túc, ngón tay không tự chủ lướt qua chiếc đồng hồ đeo tay Casio mà cô tặng, tâm trạng một lần nữa giảm sút.....

Máy bay an toàn hạ cánh ở phi trường Đan Đông, vì không có chuyện gì rắc rối, Ôn Miên lấy hành lý rất nhanh sau đó một đường đi ra cổng sau sân bay, ngay cả sếp có thói quen hành quân cũng phải đi theo sau lưng cô.

Cù Thừa Sâm nhìn thấy chiến hữu cũ chờ ở bãi đậu xe, ông ta tuy chỉ mặc thường phục, nhưng vẫn cúi chào anh theo kiểu quân nhân, trung tá đưa tay đặt ở bên tóc mai, chào đáp lễ: “Chào Đội trưởng.”

Người nam nhân được Cù Thừa Sâm gọi là ‘đội trưởng’, hai bên tóc mai đã lốm đốm tóc bạc, những vằn hơn người ở khuôn mặt hồng hào, vóc người rắn chắc, nhìn ra được đây cũng là một nhân vật tài ba trong quân đội lúc trước, giữa hai hàng lông mày còn có chút hào khí bừng bừng.

“Ôn Miên, đây là đội trưởng trước đây của anh, Liên Thành.”

“Chào sếp.” Ôn Miên đi theo phía sau trung tá, bắt tay với vị tiền bối.

Lão đội trưởng Liên Thành phát âm theo âm điệu phương Bắc, rất có hương vị của các ông, các cụ: “Thằng nhóc này! Cuối cùng cũng chịu đến thăm lão già này? Ừ, thái độ cũng không tệ lắm, còn ôm vợ tới đây.”

Cù Thừa Sâm cũng không đáp lời, chẳng qua là để mắt nhìn cô vợ nhỏ nhu thuận của anh.

“Đi đường chắc cũng mệt mỏi rồi, đi, trước lái xe đến chỗ ở của các cậu, buổi tối ta dẫn cô bé này đi ăn hải sản Đan Đông chính tông!”

“Cảm ơn sếp.”

Ôn Miên nhẹ nhàng cười với ông, một già một trẻ ở trên xe tán gẫu, cô từ trong miệng của sếp Liên moi ra được không ít chuyện cười lúc trẻ của anh.

Cù Thừa Sâm thích huấn luyện binh lính, nhưng anh không phải người hòa đồng, trừ những chiến hữu vào sinh ra tử cùng anh, người có thể tâm sự với anh trong cuộc sống không nhiều, Ôn Miên nhìn ra được vị Thượng tá giải ngũ này đối với anh rất quan trọng.

Sau mới biết, ông là người thầy đầu tiên dạy cho trung tá bắn súng, là ông nhìn trúng tài năng trẻ này, đưa anh tới ‘hoa dao’, một tay bồi dưỡng anh thành vua bắn tỉa ưu tú nhất.

Quan trọng hơn là, Cù Thừa Sâm trong quá trình sống ở quân đội đã từng nghi ngờ về tín ngưỡng của mình, gần như muốn bỏ cuộc, cũng nhờ ông khuyến bảo, mới có thể trở về.

Sau khi làm xong thủ tục ở khách sạn Cao Nhĩ Phu, Liên Thành nói với hai người, ông sẽ chờ ở đại sảnh, dành thời gian cho vợ chồng son đi cất hành lý, dọn dẹp một chút.

Ôn Miên rất tò mò đối với vị quân nhân giải ngũ chứa sắc thái truyền kỳ này, cô hỏi trung tá: “Chú Liên làm sao lại xuất ngũ?”

Mới vừa rồi là cô nghe theo yêu cầu của Liên Thành, nên lúc này mới thay đổi cách gọi đối với vị binh vương ngày xưa kia.

Cù Thừa Sâm trầm mặc mấy giây, mới nói: “Trong khi ông đang thi hành nhiệm vụ, mắt bị thương, thị lực giảm sút, tuy sinh hoạt hằng ngày không thành vấn đề, nhưng kiếp sống của tay súng bắn tỉa đến đây là kết thúc, đành giải ngũ.”

Không cần anh nói thêm nữa, đôi mắt chính là sinh mạng của tay súng bắn tỉa, mà Liên Thành mất đi thân phận là một tay súng bắn tỉa, tựa như mất đi linh hồn quân nhân, thật ra ông có thể lui xuống tuyến hai, nhưng vì muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, đội trưởng Liên dứt khoát lựa chọn rời khỏi ‘hoa dao’.

Người đàn ông nói xong, dường như cố ý muốn tránh ánh mắt của Ôn Miên, đưa lưng về phía cô cầm thẻ mở cửa phòng. Nhìn bóng lưng cao lớn lạnh nhạt của anh, cô bất chợt muốn an ủi anh, nhưng mà, tay chân lại có chút luống cuống.

Hơn nữa, anh cũng cần sự an ủi của cô sao.

Sếp Liên Thành đặt phòng đôi, giường quả thật rất rộng, nếu như hai người mỗi người ngủ một góc nhỏ, căn bản không đụng tới mép giường.

Ôn Miên từ toilet bước ra, Cù Thừa Sâm đang ngồi trên ghế salon, bàn nhỏ chỉ để một cái di động của anh. Cặp mắt đen nhánh phóng ra ánh mắt như đang tập kích nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt của người đàn ông không hề động, khí phách như núi, Ôn Miên phải thừa nhận, có ánh mắt sắc lạnh thật chiếm ưu thế, mỗi khi cô ở trước mặt anh đều không khỏi nhụt chí.

Chợt, trung tá Cù ngoắc ngoắc ngón tay trở, vẻ mặt vô cùng giống như đang tra hỏi phạm nhân, rất dứt khoát!

Người đàn ông thấp giọng nói gì đó, lần thứ nhất Ôn Miên còn không nghe rõ.

Cù Thừa Sâm nhắc lại: “Đứng nghiêm.”

“Hả?”

Đôi mi thanh tú của Ôn Miên nhú lại, bĩu môi, đối mặt với quân lệnh đột nhiên xuất hiện như vậy, cô gái nhỏ đương nhiên là không quá tình nguyện.

Nhìn bộ dáng nhỏ không được tự nhiên của cô, anh đột nhiên cảm thấy tâm tình không tệ: “Nghỉ.”

Ôn Miên lại nóng nảy: “Rốt cuộc thế nào?”

Cù Thừa Sâm nhú mày, đem điện thoại di động của anh đưa cho cô: “Cho em giải thích.”

Không nhìn còn đỡ, vừa mới nhìn, Ôn Miên hận không thể đem cái thứ công nghệ cao hại người này nuốt vào bụng!

“Miên Miên, kể từ khi chia tay, anh chỉ nhận được duy nhất một bức thư điện tử của em, là do em gửi nhầm, nhưng anh vẫn giữ bức thư này. Anh còn đang đợi em, nhìn không được cũng quên không được, cho anh thêm một cơ hội nữa, có được hay không?”

Cô đang muốn xóa tin nhắn tiêu hủy chứng cứ, trung tá Cù tịch thu điện thoại di động, cười nói: “Anh không có ý trách mắng, anh chỉ muốn hỏi em.”

14. Chương 14: Anh Muốn Tối Nay

Ngụy Tây Kiều không thể quên được tình cũ, có lúc, anh cũng hiểu đó là ngu ngốc, nhưng trong lòng vẫn không thể chấp nhận được. Một người chỉ cần không cam lòng, liền không thể buông tay.

Anh sinh ra ở thành phố lớn, được giáo dục rất tốt, gia đình thương yêu, quá trình lớn lên vô cùng thuận lợi, cho nên hoàn cảnh tiếp xúc tương đối thuần khiết, đối với tình cảm cũng vô cùng cố chấp, trừ việc bị Ôn Miên dùng lý do thấp kém vứt bỏ, thật đúng là chưa từng bị cái gì ngăn cản.

Cô cũng từng thật lòng chờ đợi anh trở nên tốt hơn, cho nên, anh mới bị nghiền.

Ôn Miên nhào đến trước mặt trung tá Cù, sếp nhìn thấy bộ dáng của cô, không tự chủ được liền muốn cười.

“Em, em và anh ta không có gì cả, đã hai năm không có liên lạc rồi.” Cô gái cúi đầu lấp bắp nói: “Hơn nữa, em đã sớm không còn cảm giác với anh ta.”

“Vậy sao?” Cù Thừa Sâm nhú mày, thanh âm như có hơn trăm cái không đồng tình.

Ôn Miên bày ra một mặt trẻ con, nhỏ nhẹ lắc đầu một cái: “Anh ta dây dưa không dứt bám chặt người khác, có lẽ là do bị kích thích ở sân bay.”

Người đàn ông đột ngột đứng dậy, bước đến gần cô, vốn tưởng rằng anh muốn ra quy định ngăn cấm gì đó, kết quả trung tá quét mắt nhìn cô gái đang hốt hoảng một cái, không để ý lắm: “Quên đi, đi thôi, đừng để cho đội trưởng chờ lâu.”

Vốn là, tâm tình của Ôn Miên còn rất phức tạp, cô vừa sợ trung tá không hỏi, lại sợ anh hỏi lung tung, hiện tại tốt rồi, sếp ung dung khoải trá giải quyết đầu tranh.....

Lão đội trưởng Liên Thành dẫn bọn họ đến một nhà hàng lớn nổi danh ở Đan Đông, cách sông Yalu không xa, quân nhân ăn cơm cũng thích náo nhiệt, lúc đãi tiệc ông còn mời các binh lính địa phương là bạn của ông đến, có người đã giải ngũ, có người còn đang ở quân đội, hải lục không tam quân Đại liên hợp.

Cù Thừa Sâm ngồi cùng với đa số quân nhân không quen biết, nhưng nếu cũng là binh, vậy thì cũng coi là chiến hữu, một nhóm người phương Bắc rắn rỏi dứt khoát, khiến cho Ôn Miên cảm giác rất tự tại.

Trung tá Cù thuộc nhóm bộ đội phản ứng nhanh, có lệnh cấm rượu, làm tay súng bắn tỉa cũng cần giữa vững tinh táo mọi lúc, mà rượu sẽ khiến cho hai tay run rẩy.

Bất quá, khó có được dịp vui như hôm nay, đang lúc anh không biết từ chối thế nào, liền bị sếp Liên rót ột ly rượu trắng, những người đàn ông tán gẫu với nhau đơn giản chỉ là chút chiến thuật về tình báo, internet, tâm lý,... thảo luận các phương thức tác chiến hiện nay, và súng ống đạn đạo, quy cách cập nhật văn bản..., dĩ nhiên, là trên lập trường không tiết lộ chuyện cơ mật.

Có vị hải quân xuất thân là sĩ quan đang tại ngũ, lấy dáng vẻ cán bộ, thấy Ôn Miên vẫn không có lên tiếng, cho là cô gái này đang buồn bực: “Em gái, em nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy bờ bên kia đang đông nghịt người không? Đó chính là Triều Tiên.”

Ôn Miên đánh giá người đó, nếu người này cùng cấp bậc với trung tá Cù, khẳng định phải gọi cô một tiếng “Chị dâu”, huống chi sếp Cù so với cậu ta còn muốn lớn tuổi hơn một chút. Cô theo lời người kia nói, từ lầu hai nhìn ra bên ngoài.

Cù Thừa Sâm ở một bên đưa mắt nhìn cô, chỉ thấy một đôi con ngươi màu hổ phách sáng ngời, anh tiếp lời vị sĩ quan hải quân kia: “Đan Đông thành phố vùng biển lớn nhất cả nước, xa hơn bên tay trái là Đoạn Kiều sông Yalu, sáng mai anh dẫn em đi dạo.” Anh không dấu vết cười một tiếng, gấp vào chén cô chút hải sản: “Buổi trưa đi huyện tự trị của Khoan Điện Mãn tộc, núi Thiên Hoa, kênh Thiên Kiều cũng đáng để xem một chút.....”

Đan Đông và Triều Tiên cách nhau một con sông, đã trải qua kháng chiến chống viện binh của Mỹ, trở thành thành phố anh hùng, Đoạn Kiều sông Yalu đã từng bị quân Mỹ cho nổ phá hủy biên giới lãnh thổ, mà huyện tự trị của Khoan Điện Mãn tộc được gọi là bờ Shangri-La của sông Yalu.....

Ôn Miên đã từng nghe qua những lời giới thiệu giống như vậy, sau khi nghe Cù Thừa Sâm một phen lời ít ý nhiều, cô mỉm cười: “Ừ, nhất định là rất đẹp!”

Cù Thừa Sâm nhìn ra được chút khác thường trong mắt cô, cô gái này lại giấu anh cái gì? Sếp thoáng suy nghĩ, rồi sau đó, sắc mặt trầm trầm, không nói một từ.

Lúc từ đại sảnh nhà hàng đi về phòng của bọn họ, bạn cũ của Liên Thành tới bắt tay, ôn chuyện mấy câu, đội trưởng Liên xoay người, hỏi thăm khách quý trung tá Cù: “Ở đây có mấy sinh viên đại học theo đoàn văn công từ Triều Tiên tới, quản lý hỏi có muốn cho các cô ấy tới biểu diễn ca múa không?”

Cù Thừa Sâm nghiêng người nhìn Ôn Miên một chút, cô biết anh không thích những tiết mục văn nghệ giúp vui, theo ý tứ khẽ lắc đầu.

“Vậy không cần sắp xếp.” Anh nói.

Đội quản lý đi rồi, một người cười dõng dạc: “Các cô gái Triều Tiên đến Đan Đông, đều phải đặc biệt thanh thuần.”

“Tôi nghe nói nếu không phải con gái quan lớn, chính phủ còn không cho bọn họ đến đây đây chứ, vừa này ở dưới lầu, tôi gặp được một cô bé, ông nội cô ấy là tướng quân Triều Tiên.”

Cù Thừa Sâm thấp giọng nói với Ôn Miên: “Ở Đan Đông này gián điệp không ít, Triều Tiên, Hàn Quốc, Nhật Bản, không thể đếm hết được.”

Ôn Miên coi như là biết thêm kiến thức, hứng thú nhìn ánh mắt cười như không cười của người đàn ông, nếu người bên cạnh nhìn đến, chỉ sợ sẽ thất vọng vợ chồng son này đang liếc mắt đưa tình.

Một vị Thượng úy từng công tác ở ‘hoa dao’ chế nhạo bọn họ: “Chẳng lẽ chị dâu không muốn xem tiết mục, là sợ gián điệp Triều Tiên đối với sếp chúng ta.....”

Ôn Miên nghiêm túc khoát khoát tay: “Không đúng không đúng.”

Lời vừa nói ra, mọi người ríu rít vui vẻ: “Aizzz, cái anh này cũng đừng có đoán mò, ngộ nhờ tình cảm giữa nàng dâu nhỏ và sếp bị rạn nứt, thế nào anh ta cũng đứng cách 1000m rình chúng ta cả đêm.”

Cho dù da mặt của Ôn Miên có dày hơn nữa, cũng không chống lại sự đâm chọc của bọn họ! Cô quay sang cầu cứu Cù Thừa Sâm, người đàn ông này lại nhàn nhạt chê cười cô không bình tĩnh, cần bản không có ý định giúp đỡ.

“Trước kia tôi thích nhất là xem tân binh so đánh lén với trung tá chúng ta, đùa giỡn kiểu này chính là tự tìm tai họa.” Thượng úy ‘hoa dao’ kia giờ ngón tay cái với Cù Thừa Sâm: “Tôi làm binh lâu như vậy, thật đúng là chỉ gặp qua hai người.” Anh ta dường như có chút say, ổn định giọng mới nói: “Hai người này đánh lén thật là thần kì.....Tôi hoàn toàn khâm phục.”

Tươi cười trên mặt Liên Thành cứng đờ trong một giây, ông cầm ly rượu lên, đi tới đề bả vai Thượng úy lại: “Tiểu Qua người nói nhảm nhiều như vậy, tới, cạn một chén nữa!”

Không khí vẫn thân thiện không ngột, nhưng Ôn Miên ý thức được hành động vừa rồi của Liên Thành giống như đang cố ý ngăn cản vị Thượng úy này nói tiếp, nhất thời cô cũng không dám suy nghĩ nhiều, an tĩnh ăn thức ăn trung tá Cù gấp cho.”

Liên Thành lại dẫn đầu đùa bốn Ôn Miên: “Cho ta kính vợ thằng Cù một ly.”

Cô vội vàng phản bác: “Ai là vợ anh ấy, còn chưa có giấy đăng ký nữa.”

“Gi?! Vậy là sếp Cù không đúng rồi.”

“Đúng! Dựa vào tốc độ này làm sao chiếm được phòng tuyến của quân địch?”

“Muốn thì lập tức hành động đi!”

Cù Thừa Sâm nghe mọi người cùng kháng nghị, thái độ nghiêm túc nói: “Là lỗi của tôi.” Anh nhìn về phía Ôn Miên bên cạnh, lông mày nhướng lên: “Để cho vợ sốt ruột rồi.”

Ôn Miên lại quýnh, cô hận không thể đem lời nói ra nuốt trở lại, thế nào lại để trung tá phản lại một đòn chứ!

Trở lại phòng ở Cao Nhĩ Phu, vui vui vẻ vẻ tắm nước nóng.

Ôn Miên đổi một bộ áo ngủ bằng bông, dùng khăn lau khô tóc, vừa ra khỏi toilet liền bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh hãi hoàn toàn.

Người đàn ông chỉ mặc một cái T-shirt mỏng, đang nằm ở trên thảm dùng tư thế tiêu chuẩn hít đất, bắp thịt cả người căng phồng, cánh tay to lớn cố gắng phô bày vẻ đẹp, ngay cả đường cong trên lưng cũng đặc biệt mê người.

Bộ đội đặc chủng không thể bỏ dỡ rèn luyện dù chỉ một ngày, quan trọng hơn là Cù Thừa Sâm không vận động liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, định trước khi tắm hít đất chừng trăm cái, coi như là hoạt động gân cốt.

Hai cánh tay anh chống đỡ thân người, ngược mắt quan sát đôi chân trần mang dép nữ.

Áo ngủ Ôn Miên cổ áo rất lớn, lộ ra phần cổ non mịn da thịt trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh xoắn tự nhiên, tinh khiết yên lặng lộ ra chút quyến rũ, ánh mắt lại cất giấu sự ngoan cường, đáng giá để người khác khiêu chiến.

Dùng khí tiếp nhận tất cả khiêu chiến của trung tá Cù bắt đầu lung lay.....Không thể nhìn nữa.

Lúc này Ôn Miên cũng không biết người kia đang cố gắng kiềm chế, chỉ vào sếp nói: “Hít đất hình như quá đơn giản, em cũng có thể làm.”

Anh cảm thấy lời này rất buồn cười, từ trên mặt đất đứng dậy, Ôn Miên trong nháy mắt thấy được cơ bụng mê người giấu dưới lớp áo mỏng bao quanh đáng người.

“Tới ngồi trên lưng anh thử một chút.”

Ôn Miên sững sốt một chút, Cù Thừa Sâm gõ đầu cô cười cười: “Anh ngồi trên người em, em làm được không.”

Đối với anh mà nói dường như cũng không phải vấn đề lớn lao gì, cô bỏ qua việc anh lấy mức nước chênh lệch giữa lòng sông và mặt biển để khi dễ mình, không vui: “Trước hết để em đốc thúc anh hoàn thành nhiệm vụ.”

Cù Thừa Sâm buồn cười lắc đầu một cái, lần nữa cúi người xuống, Ôn Miên vui vẻ ngồi trên sống lưng anh: “Aizz, sếp Cù, anh hít đất 200 cái khởi động đi.”

Trung tá Cù cũng lười cười cô, nhìn thân thể nhỏ bé của cô gái này, chắc cũng chưa tới chín mươi cân.

Công Ôn Miên tập chống đẩy, Cù Thừa Sâm tận lực khống chế tiết tấu và sức lực, để tránh khỏi việc cô không cần thân té xuống.

Cũng không biết làm bao nhiêu cái, cả người anh đầy mồ hôi, anh quét qua Ôn Miên một cái, khuôn mặt cô gái nhìn chăm chăm cái TV lớn trong phòng.

Cù Thừa Sâm bất ngờ đứng dậy, ừ, anh đứng vững vàng trong nháy mắt, Ôn Miên lại té nhào vào cái thảm mềm mại, không ngờ người đàn ông này lại còn che trên người cô, hai người dựa vào nhau thật gần, mùi thuốc lá nhàn nhạt làm cho cô muốn kéo dài khoảng cách ra chút xíu.

“Người mù đặc ý.”

Thì ra là sắp muốn trừng phạt việc cô đặc ý lúc này đây mà.

“Phục không?”

Ôn Miên: “Phục.”

“Ừ, vậy mới phải.”

Không khoắc lác sẽ chết sao, Ôn Miên lặng lẽ lù bầu trong lòng.

Cù Thừa Sâm nhéo khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của Ôn Miên, cử chỉ thân mật làm cho cô đứng ngốc một chỗ, nghe được anh hơi lộ ra thanh âm dồn dập, khuôn mặt trắng noãn của cô lập tức ửng hồng.

Thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng, sắp nâng cầm cô lên, tận lực dụ dàng hôn, nụ hôn chặt chẽ kéo dài làm cho hơi thở của cô cũng dần dần rối loạn.

Vừa trải qua nụ hôn nóng bỏng, Ôn Miên từ giữa hơi ẩm khôi phục thần trí, cô xấu hổ vụn phần, nhắc chân muốn cho anh một cước nghiêm trọng.

Đáng tiếc trung tá Cù tùy thời đều có thể ổn thỏa chế ngự Ôn Miên, còn lớn tiếng khen ngợi cô: “Không làm nữ binh thật là lãng phí lương thực tổ quốc.”

“Đừng Để em đứng lên.”

Có lẽ do ảo giác, nhưng cô cảm thấy tối nay Cù Thừa Sâm có vẻ hơi kích động, dĩ nhiên cô không thể đoán ra trong lòng anh đang nghĩ cái gì.

Anh nhìn qua thân hình vừa vặn của cô, đè xuống chắc chắn rất thoải mái, Ôn Miên nhắm hai mắt, mặt đã đỏ lên, cô đẩy lung tung, không khéo một cái tay lại chạm tới thất lưng đầy bắp thịt của Cù Thừa Sâm, anh gần như mỗi ngày đều chịu huấn luyện với cường độ cao, thất lưng lại càng mạnh mẽ?!

Cảm xúc cứng rắn làm cho Ôn Miên miệng đắng lưỡi khô, hoàn toàn không có ý thức được cô đang ở trạng thái thất thần mà YY sắp.

Cù Thừa Sâm lại hôn Ôn Miên một lần nữa, đầu lưỡi biến đổi độ mạnh yếu và góc độ, ít đi chút kiên nhẫn lúc trước, động tác trở nên mạnh bạo, trái tim cô giống như bị người ta siết chặt, hô hấp cũng giống như nước thủy triều ban đêm, lúc lên lúc xuống.

Trung tá đem váy ngủ của cô lột ra, bên trong không một mảnh vải, Ôn Miên lúng túng muốn che đi, đã bị bàn tay của anh bao phủ, đầu ngón tay thon dài lướt qua thất lưng mảnh khảnh của cô, làm cho tay chân cô mềm nhũn giống như rời ra.

Lòng ngực Cù Thừa Sâm lúc cao lúc thấp mang theo hơi thở nồng đậm của anh, anh nhanh chóng cầm lấy hai bên mềm mại của cô, nhất thời Ôn Miên ngấm lên một tiếng vừa nhỏ vừa mềm, mà từng chiêu thức của anh thì vẫn tinh táo như cũ.

Ôn Miên không dám tưởng tượng cảnh này, lại không dám xem tư thế của anh, nụ hôn hung hăng của anh rời khỏi cánh môi, đi tới cái cổ non mịn, tiếp theo là xương quai xanh.....sau đó ngấm vào cô.

Ôn Miên xoa nhẹ sống lưng anh, chỉ cảm thấy anh giống như một con sói hung hãn trắng kiện, Cù Thừa Sâm rút đi quần dài trên chân cô, trong nháy mắt cô cảm thấy có một luồng khí nóng để giữa hai chân cô, đây dựa và chống đối, từ đó sinh ra ma sát như có như không.

Đó là xúc cảm chỉ có thân thể nam và nữ mới có thể sinh ra, cô thậm chí cảm nhận được sự ẩm ướt của hai người, khi ngón tay trung tá Cù xẹt qua da thịt trên mông cô, run rẩy mãi cảm đột nhiên xuất hiện.

Anh không cách nào khống chế được sức lực phần eo, đụng đến phòng tuyến yếu ớt của cô.

Ôn Miên giật mình một cái, rốt cuộc không chịu nổi nữa muốn từ chối, thân thể run lên rất nhẹ trong ngực anh, càng trở nên dịu dàng: “Không muốn tối nay..... ”

Chỉ một thoáng, Cù Thừa Sâm cũng đã hiểu, cô rõ ràng đã động tình, mới lúng túng nói cự tuyệt.

Vừa nói xong lời, Ôn Miên liền hận không thể đào ỉnh cái động để nhảy xuống. Lời này của cô là có ý gì? Sếp người ta không chừng căn bản là không có ý này!

Huống chi không muốn tối nay.....Đó là nói chờ tối mai sao?!

Anh nâng đôi môi mỏng lạnh lên cười cười, thanh âm mang theo ý muốn, cũng khiến cho cô mừng rỡ giống như được ban ơn.

Trung tá Cù bình tĩnh ôm Ôn Miên từ trên đất lên, núp ở trong ngực trung tá cô nhất thời không lên tiếng, sau lưng chạm được giường lớn mềm mại, trước mắt là tròng mắt đen của người đàn ông sâu không lường được.

“Không sao, em nghỉ ngơi đi, anh đi tắm.”

Ôn Miên vì để che giấu trái tim đập loạn của mình, vội vội vàng vàng chỉnh sửa lại quần áo, vén chăn lên, trở mình một cái liền chui vào.

Không bao lâu, Cù Thừa Sâm tắm xong.

Ban đêm, trung tá nhẹ nhàng nằm lên một bên giường, hai người đắp chung một tấm chăn, ngủ chung một cái giường, đây thật sự là lần đầu tiên!

Ôn Miên bất hạnh phát hiện — cô hoàn toàn mất ngủ, nghĩ đến vị trung tá đáng chết kia đang nằm bên cạnh, cô lại không ngủ được!

Trần trọc trở mình, lặn qua lộn lại vài lần, Cù Thừa Sâm từ trước đến nay ngủ không sâu rốt cuộc cũng bị cô đánh thức, anh đoán được cô không quen, đành cam chịu số phận ngồi thẳng người lên, dưới ánh đèn ngủ mờ mờ kêu cô: “Ôn Miên.”

Cô cứng đờ cả người, co rúc không lên tiếng.

Cù Thừa Sâm kiên nhẫn: “Anh có thể ăn em sao? Đến đây.”

Ôi, sếp, anh rõ ràng đã thử qua thức ăn.

15. Chương 15: Cô Bị Mắng

Ôn Miên liếc mắt một cái nhìn sếp Cù đang ở trên giường lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, trong lòng yên lặng an ủi, kiên nhẫn của tay súng bắn tỉa đều rất tốt, không sao.

Ai ngờ cô mới giật mình, khóe miệng Cù Thừa Sâm tràn ra một tia cười châm chọc: “Ôn Miên, khi tay súng bắn tỉa còn cầm ‘súng’, ngàn vạn lần đừng cố gắng thuyết phục hấn đầu hàng.”

Anh nói..... khẩu súng kia?!

Không đợi Ôn Miên phản kháng, anh chủ động ôm cô vào ngực, nhiệt độ của anh so với cô thì cao hơn một chút.

“Anh không thể không giữ lời.....”

“Được rồi, nhắm mắt lại.” Cù Thừa Sâm cắt đứt khiếu nại của cô, thần sắc không kiên nhẫn.

Ôn Miên ngưng ngừng cười cười, dịch người ra một chút: “Ừ.”

Anh cũng chỉ cười một cái, so với khuôn mặt lạnh lùng ban ngày, tăng thêm vài phần dịu dàng.

Giờ phút này tựa sát vào người anh khiến cho Ôn Miên cảm thấy trong lòng ấm áp, loại cảm giác không thể giải thích được, vốn là hai tay nắm chặt, rốt cuộc chậm rãi thả ra.

Khó trách người ta nói, thích là một loại cảm giác, không thích là một loại sự thật, mà thường thường sự thật có thể giải thích được, còn cảm giác thì không.

Dần dần, cô cảm thấy mi mắt có chút nặng, dụi dụi mắt, chìm vào giấc ngủ.

Cù Thừa Sâm lặng lẽ ngắm nhìn vẻ mặt khi ngủ của cô một lát, hô hấp của cô đều đều, dường như ngủ rất thoải mái, anh thở dài một tiếng, biết rõ đây mới chỉ là bắt đầu.

Ngày hôm sau khi Ôn Miên....tỉnh lại, cảm giác ngủ rất sáng khoái, cô chậm rãi duỗi thẳng lưng, lúc này mới phát hiện Cù Thừa Sâm đã sớm ăn mặc chỉnh tề, đứng trước cửa sổ gọi điện thoại.

Trong đầu không khỏi nhớ lại hình ảnh tối hôm qua, còn có, anh còn ôm cô vào lòng.

Quýnh quýnh nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh một lát, rửa mặt thay quần áo tử tế xong, hai người xuống sảnh ăn điểm tâm buffet.

Hôm nay Cù Thừa Sâm đổi một cái áo khoác ngoài màu xanh dương đậm, ánh mắt anh tuấn, đôi môi dưới sống mũi hơi mím lại, dáng dấp của người đàn ông này thật đúng là nhìn rất tốt. Ôn Miên mặc một chiếc áo thun sam màu trắng size lớn nhất, cô được gói trong quần áo, thoát nhìn rất bé nhỏ, làm cho người ta có cảm giác rất khác lạ.

Cù Thừa Sâm không khỏi ngược mắt nhìn, khóe miệng anh gợn lên, khẽ cười nói: “Rất xinh đẹp.”

“Đâu có.”

“Ừ, còn rất khiêm tốn.”

Ôn Miên nghe được rồi rầm một phen.

Cù Thừa Sâm nhớ đến khuôn mặt lúc ngủ cô nhìn vô cùng thỏa mãn, khuôn mặt tươi cười: “Ngủ đủ rồi?”

“Ừ.”

“Anh có kêu em một lần, nhưng mà em không có phản ứng.”

Về mặt sắp vô cùng trấn tĩnh, Ôn Miên có chút ngượng ngùng vò vò đầu, nhanh chóng giải quyết bữa sáng.

Lão đội trưởng Liên Thành sáng sớm liền lái xe tới, điểm đến thứ nhất là Đoạn Kiều sông Yalu, ông dừng xe ở đường bên cạnh, để cho vợ chồng son đi dạo.

Đan Đông là một thành phố xinh đẹp, sạch sẽ, lúc này khí trời se lạnh, làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái, Ôn Miên sông Yalu lần đầu tiên ngắm sông, tâm tình trở nên thư thái.

Nhờ sự ân cần dạy bảo của đội trưởng Liên Thành và trung tá Cù, chuyến đi chơi này đã trở thành cuộc hành trình kinh điển về giáo dục lòng yêu nước.

Thật ra thì, Cù Thừa Sâm chưa từng đến nơi này, nhưng anh thường nghe lão đội trưởng nhắc đến cổ hương của mình.

Cầu dây Đoạn Kiều là một trong những điểm thu hút khách du lịch của Đan Đông, cũng không biết có phải trung tá sợ cô bị dòng người tách ra hay không, vừa đi lên liền nắm chặt bàn tay mềm mềm nhỏ bé của cô, vết chai do cầm súng trên tay anh rất khác, ngang ngược nhưng dịu dàng, kiên cường nhưng mềm mại, có lẽ là vậy.

Cây cầu to lớn trải qua lễ rửa tội bằng pháo đạn Phong Hỏa, đã sớm bị rỉ sét hư hỏng loang lổ. Mặt đường cũ kĩ, có nhiều chỗ bị hư hại lớn, mặt cầu cũng đã lâu năm, khiến cây cầu lớn chịu được sức nặng rất nhỏ, nhưng mà, nó lại giống như một vị anh hùng chiến tranh đứng vững vàng trên mặt sông.

Cù Thừa Sâm nói cho cô nghe lời giới thiệu anh vừa được nghe, cô nghiêng đầu, trạng thái nghiêm túc lắng nghe.

Tầm mắt dời đi, đã nhìn thấy trong đám người bên bờ có một người đàn ông vô cùng nổi bật, anh ta dựa vào lan can bên bờ sông, hai tròng mắt tuần tú dường như đang ngắm nhìn phong cảnh trên cầu, lại dường như đang hồi tưởng lại quá khứ.

Ánh mắt của cô và anh ta bất chợt chạm nhau, anh ta cười cười, mà Ôn Miên đang đứng trên Đoạn Kiều sóng vai với Cù Thừa Sâm, lại trở mắt.

Mới đầu nghe Ngụy Tây Kiều nhắc đến, cô còn tưởng là anh ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói chơi, dù sao ngày xưa là ‘chúng ta’, hôm nay đã sớm trở thành ‘anh tôi’.

Không phải không nhớ đến quá khứ đã trải qua cùng anh ta, cô mù quáng sùng bái anh ta, nhìn dáng vẻ anh ta tập thể dục buổi sáng ở đầu hàng, vẫy vẫy tay động động chân cũng đã cảm thấy rất tuần tú, anh ta diễn thuyết ở hội trường cho thầy cô toàn trường nghe, nói năng tự nhiên, nhã nhặn hài hước, sau khi tan học yên lặng đi theo phía sau anh ta, chỉ hy vọng có thể cùng anh ta đi chung nhiều thêm một chút, nhiều thêm một chút nữa

Khi một người con gái bước vào giai đoạn thầm mến, không cách nào chịu chấp nhận những ý tưởng sau khi đã trưởng thành, Ngụy Tây Kiều trong tưởng tượng thời trung học, sao có thể so sánh với Ngụy Tây Kiều chân chính được.

Ôn Miên cười khổ trong lòng, mắt mà có lại cũng không còn là bộ dáng lúc trước nữa, anh ta sao lại không hiểu.

Cù Thừa Sâm dựa vào đặc tính của tay súng bắn tỉa, cũng sớm phát hiện người đàn ông kia có ánh mắt chờ mong với cô gái nhỏ bên cạnh anh, cũng may nhờ trung tá kiểm chế được tức giận, nếu là những người khác, nói không chừng sẽ cầm súng bắn tỉa loại 88 bắn chết anh ta.

Du khách không ngừng đi qua đi lại bên cạnh bọn họ, Ôn Miên nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô không ngừng thức tỉnh, từ trong ký ức trở về.

Cù Thừa Sâm không dễ nhận ra dừng tạm, mới quyết định tiếp tục chủ đề của bọn họ.

“Ông ngoại anh là tay súng bắn tỉa lúc kháng chiến chống Mỹ viện.”

“Thật sao? Là cùng một đội với anh hùng đánh lén Trương Đào Phương? Vậy anh cũng là tay súng bắn tỉa, ba của anh.....Em nói, sếp Cù Viễn Niên?”

“Chẳng lẽ ông ấy không phải ba em?”

Trung tá Cù không nhanh không chậm ném xuống một quả bom, khuôn mặt Ôn Miên trở nên đỏ ửng, cô oán thăm, ông ấy có thừa nhận hôn lễ của bọn họ hay không cũng đã là một vấn đề rồi.

Ngụy Tây Kiều ở bên bờ nhìn đôi tình nhân trên cầu, không khỏi tự giễu. Trở lại nơi xưa, bên cạnh cô giờ đã là người khác, liếc nhìn chiếc đồng hồ Casio trên cổ tay, anh không thể làm gì khác hơn là cười khổ sở, xoay người rời đi.

Từ Đoạn Kiều lái xe đến khu Khoan Điện cần một ít thời gian.

Cù Thừa Sâm ở trên xe nhận được một tin nhắn, lúc ấy, anh liếc mắt nhìn, chẳng qua là khế cau mày, cũng không lên tiếng.

Ôn Miên ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, cảnh sắc Di Nhân, khu rừng rậm rạp kiểu diêm, núi thanh tú nước xinh đẹp, nhưng bên trong xe dường như có một luồng không khí lạnh lẽo, làm cho nội tâm của cô cảm thấy lo âu.

Dường như anh có tâm sự, nhận thức này làm cho cô cảm thấy hơi kinh ngạc.

Đáng tiếc sếp Cù quyết định không muốn mở miệng, cho dù bạn có dùng sức thế nào cũng không thể cạy miệng anh ra được.

Đi chơi một ngày, người đàn ông này một tắc cũng không rời khỏi cô, thời điểm leo núi khó tránh khỏi gặp đoạn đường gập ghềnh, tay trung tá Cù vẫn nắm chặt tay cô không buông, bảo vệ cô cực kỳ chu toàn.

“Đừng cậy mạnh, mệt thì cứ nói.”

“Ừ, em không sao.” Ôn Miên cười cười nhìn anh.

Thần sắc Cù Thừa Sâm như thường, nhìn nụ cười uyển chuyển hàm xúc của cô, một tia tốt đẹp vây lấy ánh mắt anh, trái tim bỗng nhiên có chút rầu rĩ.

Từ khu bảo tồn thiên nhiên trở về khách sạn, Ôn Miên cởi giày, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy bóng lưng trầm mặc của Cù Thừa Sâm, anh đã biểu lộ chút tâm tình trước mặt cô, nếu cô làm bộ không phát hiện, cũng quá không thực tế rồi.

Cù Thừa Sâm cởi áo khoác ngoài, trên lên giá. Bởi vì điều lệ nội vụ của quân nhân, vật dụng riêng tư của anh luôn luôn được sắp xếp gọn gàng hơn so với cô.

Anh không quay đầu lại, nháy mắt vẫn quan tâm cô: “Em đi tắm trước đi.”

Ôn Miên không được tự nhiên mím môi, từ lúc cô về đã cảm thấy dạ dày trường đau, vì vậy quyết định tốc chiến tốc thắng hỏi anh: “Anh có chuyện gì không hài lòng sao?”

Sếp nhíu mi: “Nói ra sẽ khiến em hài lòng?”

Lúc nào cũng không quên châm chọc cô, Ôn Miên

“Em không có ý này, chẳng qua là cảm thấy.....Anh và em cũng không phải là xa lạ đến mức không có lời nào để nói chứ?”

Lời của cô đâm vào điểm quan trọng, Cù Thừa Sâm không thể dùng bất kỳ lý do gì để qua loa cho xong, anh bước tới, hai tròng mắt sâu thẳm vừng vàng khóa cô lại: “Lúc trước em đã đến đây?”

Ôn Miên nhất thời không thể phản ứng kịp, Cù Thừa Sâm cúi đầu, nói lại từng chữ cho cô nghe: “Anh hỏi em, đã từng tới Đan Đông chưa?”

Cô không kịp suy đoán vì sao trung tá phát hiện, không thể làm gì khác hơn là cúi thấp đầu xuống, đè lại nơi đang đau âm ỷ, bộ dáng mặc kệ thái độ tức giận của anh.

“Tại sao không nói?”

Ôn Miên thầm nghĩ, anh cũng không có hỏi em mà.

Cô nhận sai: “Thật xin lỗi.”

Ánh mắt của Cù Thừa Sâm chợt trở nên có chút nghiêm nghị, đây là lần đầu tiên từ khi bọn họ quen biết, anh trừng cô như vậy.

Tức khắc, đầu óc Ôn Miên trống rỗng, vì sao cô chủ động thừa nhận sai lầm, còn chọc anh mất hứng?

“Thật ra thì, lần đó là tới cùng Ngụy Tây Kiều, em cũng không coi đây là chuyện đáng để nhắc tới.” Ôn Miên chịu đựng ủy khuất, đè nén khó chịu nói: “Thật xin lỗi, em chỉ không muốn cản trở hứng thú của anh.”

“Ôn Miên.” Âm cuối của anh từ từ lên cao: “Nếu như biết em đã tới, chúng ta sẽ trực tiếp đi Thẩm Dương.”

Thì ra là, anh đang trách cô làm chậm trễ thời gian của anh.

Ôn Miên cắn cắn môi, âm thanh thật thấp giống như lời nói mê: “Em không biết..... ”

Cù Thừa Sâm nhìn đôi mắt nhỏ có thần của cô, vuốt vuốt mi tâm.

Không phải muốn trách cứ cô, nhưng ý nghĩ trong lòng lại làm anh rối rắm, anh không hy vọng cô luôn dùng từ ‘thật xin lỗi’ để trốn tránh, chỉ cần cô cho là không hòa thuận, liền thích dùng câu xin lỗi để giải quyết, anh trời sinh không chấp nhận đào binh, những cô hết lần này đến lần khác cứ lâm trận chiến đấu, lập tức buông vũ khí đầu hàng.

Anh rõ ràng biết tật xấu của cô ở đâu, nhưng lại không biết làm thế nào để sửa cho cô.

Uổng công anh là huấn luyện viên đã huấn luyện được vô số lính đặc biệt toàn năng, nói ra thật là mất hết mặt mũi.

Trung tá Cù bắt đắc dĩ cất cao giọng: “Ôn Miên, điều anh muốn không phải là câu ‘Thật xin lỗi’ của em! Anh muốn chính là..... ”

Ôn Miên không rảnh bận tâm câu chữ trong miệng anh, cô đề lại dạ dày ngày càng đau, trên trán đã rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Từ lúc này liền bắt đầu đau, mới đầu nghĩ là không có gì, cô cũng không quá để ý, hiện tại đau càng dữ dội, cảm giác khó chịu ngày càng lan tỏa.

Cù Thừa Sâm nhìn ra cô không thoải mái, thấp giọng hỏi: “Đau ở đâu?”

“Hình như là dạ dày..... ”

“Có thuốc không?”

Ôn Miên lắc đầu một cái, dạ dày cô rất bình thường, lần này chắc do ăn quá nhiều hải sản.

Cù Thừa Sâm buồn bực suy nghĩ một chút, xoay người đi lấy áo khoác: “Đi thôi.”

Ôn Miên không khỏi kinh ngạc: “Đi đâu?”

Người đàn ông âm thầm thở dài một tiếng, thật may là, cô không phải lính của anh.

Tiếp đến, trung tá Cù buồn bực nói: “Bệnh viện.”

.....

Trong không khí hòa lẫn mùi thuốc khử trùng, Ôn Miên từ từ tỉnh lại, phát hiện mình bị mùi vị quen thuộc bao quanh, cô nháy nháy mắt, cảm giác được trên người đắp chiếc áo khoác dày của sếp.

Khi này Cù Thừa Sâm đưa cô đi điều trị gấp, nhìn bác sĩ, phát hiện dạ dày đang đau quặn từng cơn rất cuộc chuyển biến tốt, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không hổ là thời vận không tốt, ngay cả đi du lịch cũng có thể bị viêm dạ dày cấp tính.

Ôn Miên khinh bỉ mình một chút, cô giật giật, cảm giác tay phải bị người khác nhẹ nhàng nắm, nhìn đến cái ghế bên cạnh, trung tá Cù đang một tay chống cằm, hai mắt nhắm lại, Ôn Miên hiểu được, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, cô cầm lại bàn tay của anh, trong lòng ổn định rất nhiều.

Ôn Miên ngược mắt, bình dịch còn hơn phân nửa, nhẹ nhàng khoác áo cho Cù Thừa Sâm, định hoạt động thân thể một chút.

Phòng truyền dịch chỉ có duy nhất một ánh đèn mờ nhạt phác họa hình dáng nghiêm chỉnh của trung tá, Ôn Miên kiểm lòng không được ngắm nhìn mỗi chi tiết của anh.

Tầm mắt bắt đầu từ chân mày, di chuyển xuống từ từ, cuối cùng dừng lại ở túi áo sơ mi của Cù Thừa Sâm, chỗ cứng rắn ấy, dấy lên một vật nhỏ.

Ôn Miên cảm thấy có cái gì không đúng, nếu như cô không có nhìn lầm, đó là cái hộp màu đỏ đựng đồ trang sức đeo tay, vừa đúng có thể đựng nhẫn hay gì gì đó

Ngưng mắt nhìn Cù Thừa Sâm đang hô hấp đều đều, Ôn Miên chóng mặt.

Ôn Miên buồn bực khép ánh mắt, quả thật cô rất tò mò, dấy tay lấy cái hộp đỏ trong túi của anh, đặt ở lòng bàn tay trầm mặc nhìn một lúc lâu.

Đang chuẩn bị mở ra, Cù Thừa Sâm không có dấu hiệu mở ra đôi mắt sắc bén, làm cho Ôn Miên sợ hết hồn, động tác cất lại vào túi áo anh cũng không còn kịp nữa, cô trực tiếp đem cái hộp nhỏ đập vào ngực người đàn ông.

Ôn Miên lập tức quỳnh lên, nếu như đây là lễ vật Cù Thừa Sâm định đưa cho cô, vậy bây giờ giả bộ vui mừng không phải đã trễ rồi sao.

“Làm càn.” Trung tá Cù vừa mở mắt, liền bắt đầu ra lệnh cho cô: “Ngồi xuống nghỉ ngơi.”

“À.”

Ôn Miên ngồi xuống xong, ánh mắt vẫn không buông tha vật nhỏ đó, Cù Thừa Sâm cầm cái hộp hỏi cô: “Nhìn thấy rồi?”

—————Đoạn truyện vui—————

Địa điểm: Phòng đôi khách sạn

Tình huống: Ngủ đến nửa đêm, sếp cảm thấy cả người nóng ran, tịch mịch khó nhin, lại vừa cứng vừa đói khát.....

Anh liếc nhìn Ôn Miên cả người mềm nhũn trong ngực, cô ngủ rất say, còn chếp chếp miệng.

Thật muốn đem cô XXOO, trước XX rồi OO, OO xong rồi lại XX.....

Trung tá rất không thoải mái mà đem Ôn Miên đẩy ra xa.

Mẹ....., anh hối hận đã nhận lời.

16. Chương 16: Sính Lễ Của Anh

Ôn Miên khéo léo lắc đầu một cái

Sếp cười nhẹ nhàng: “Định là khi trở về sẽ đưa cho em.” Anh đưa cái hộp đồ cho cô: “Mở ra xem một chút.”

Ôn Miên hơi vui trong lòng, chẳng lẽ trong này là vật kia, nếu vậy, sao có thể không biết xấu hổ mà nhận đây.

Cù Thừa Sâm sao lại không hiểu suy nghĩ của cô gái, nhưng anh lại không vạch trần, chỉ yên lặng theo dõi diễn biến tiếp theo.

Ôn Miên lập tức mở ra nhìn vào, vẻ mặt cũng chuyển từ ngượng ngùng thành hoang mang.

Đó là một đôi hoa tai trân châu được làm thủ công rất tỉ mỉ, màu trắng sáng bóng chói mắt, xinh đẹp nhưng lại không mất đi vẻ đoan trang, mặc dù tinh xảo nhưng lại không hợp với cô, huống chi cô lại không có lỗ tai.

“Đẹp đúng không?” Cù Thừa Sâm lấy lại hoa tai từ tay cô: “Đây là lễ vật chuẩn bị cho lễ gặp mặt bác gái.”

Vậy, cái này là sính lễ đưa đến đám hỏi?

Ôn Miên cố gắng nhớ lại, nếu cho nhớ không lầm, lần đầu tiên Cù Thừa Sâm gặp mặt bà Nghiêm, lỗ tai bà Nghiêm có 9đeo một đôi hoa tai chân trâu có chút cũ kỹ, may mà anh là lính đặc biệt, mới không bỏ qua chi tiết nhỏ như vậy.

Chốc lát cô lại cười thầm mình quá ngu, sếp Cù sao có thể tặng nhẫn ỉnh, vậy không phải là cầu hôn sao, cô kết luận anh không phải là loại người như thế.

“Cám ơn, anh tốn nhiều công sức như vậy, mẹ em sẽ rất thích.”

Cù Thừa Sâm gật đầu một cái, giống như là thấy được phản ứng hài lòng của anh.

Xem ra tinh thần của cô gái nhỏ này hồi phục không tệ, thật may là kịp thời đưa cô đến bệnh viện, hiện tại da dày chắc cũng không còn đau nữa, nếu không Anh ngẩng nhìn gương mặt khôi phục vẻ hồng nhuận của Ôn Miên một chút, trong bụng không khỏi vui mừng, nếu không có thể anh sẽ hối hận.

“Ôn Miên, em ngoài miệng luôn nói anh không phải người xa lạ, ngược lại luôn đối xử với anh rất khách khí.”

Kể từ khi hai người họ biết nhau, Ôn Miên đã nói với anh không biết bao nhiêu lần câu ‘Cám ơn’ và ‘Thật xin lỗi’, mỗi lần đều làm cho chân mày anh nhíu chặt lại.

Chỉ cần cô cảm thấy không được tự nhiên, sẽ dùng phương thức này để trốn tránh, lần nào cũng thế.

Ôn Miên yên tĩnh trở lại, nhớ tới vấn đề trước khi hai người bọn họ vào bệnh viện, ý vào thân phận bệnh nhân của mình, trực tiếp gọi tên của anh: “Cù Thừa Sâm.”

Trung tá ngẩng đầu nhìn về mặt nhăn nhó của cô gái nhỏ.

“Chuyện lúc trước, đúng là em lo lắng hơi nhiều, không cần thiết giấu giếm.”

Cù Thừa Sâm ần ần huyết thái dương, thanh âm khàn khàn: “Anh không trách em, chúng ta chỉ là khai thông vấn đề còn tồn đọng.”

Anh cố ý muốn dẫn Ôn Miên ra ngoài dạo chơi, nếu sớm biết cô đã đến Đan Đông, bọn họ liền đổi đến Thẩm Dương, tâm ý này của anh, Ôn Miên vẫn không thể hiểu.

Còn nữa, Ôn Miên cũng là suy nghĩ cho anh mới không ngừng diễn trò ở nơi đó, nhìn thấy cô như vậy, người đàn ông vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, thử nói xem một cô gái bình thường vô cùng thông minh, sao thời khắc đó lại trở nên ngờ ngẩn rồi.

“Thôi, không nói chuyện này nữa.” Cù Thừa Sâm nhướn lông mày lên, đưa điện thoại cho cô: “Em xem cái này đi.”

Ôn Miên yên lặng nhận lấy, quả nhiên là Ngụy Tây Kiều.

Thời điểm cô ngủ, anh ta không chỉ gửi tin nhắn, còn gọi điện tới.

Khuôn mặt Ôn Miên nóng lên, người này dưới tình huống không biết gì, đã mấy lần quấy rầy đến vị sếp kính yêu của chúng ta.

Ôn Miên xem trong đó một lúc, có tin nhắn gửi vào buổi chiều, nội dung là tâm tình lúc cùng cô đến Đan Đông, khó trách Cù Thừa Sâm buồn bực không lên tiếng.

Sếp đi vòng qua bên kia lấy cho cô một ly nước ấm, Ôn Miên cầm cái ly ấm áp trên tay, quyết định thẳng thắn được khoan hồng, cô không chịu đựng nổi cái gọi là kháng cự sẽ nghiêm trị của trung tá Cù đầu.

“Nếu không.....Em sẽ nói chuyện với anh ấy một chút?”

Cù Thừa Sâm ngưng mắt nhìn ánh mắt thành khẩn của Ôn Miên, anh cười cười: “Sao hai người lại chia tay?”

Ôn Miên bị câu hỏi của anh làm cho ngẩn người.

Nói đến chuyện sau khi chia tay, thường thường người ngu sẽ oán trách, người nhân từ không nói, người thông minh sẽ không nhớ.

Cù Thừa Sâm và Ôn Miên chính là thuộc cùng loại người không nói không nhớ, không phải là muốn đem chuyện quá khứ quên không còn một mảnh, mà là cho dù đôi khi có chút thời khắc sẽ nhớ lại vô cùng rõ ràng, giống như hôm qua, thì chung quy cuộc sống vẫn luôn tiếp tục.

“Em yêu thâm anh ta từ lúc học trung học, chuyện này anh biết.” Ôn Miên hồi tưởng: “Chân chính quen biết với Ngụy Tây Kiều, sau đó hẹn hò, thật ra là năm em thi lại đại học.”

Ôn Miên cố ý không nhắc đến chuyện bị trường cảnh sát đuổi, cô từ trong tiềm thức đổi một cách nói khác: “Lúc ấy đàn anh Ngụy giúp đỡ em rất nhiều, anh trai em mất tích, vừa phải trả nợ lại phải đi khắp nơi tìm nhà thuê.....”

Thời điểm Ôn Miên yếu ớt nhất gặp đội đàn anh Ngụy mà cô thâm mến, thời gian làm cho cô hiểu rõ tình yêu, thể nghiệm tình yêu, cũng vứt bỏ tình yêu.

Tính cách của bọn họ không thích hợp, nhưng Ôn Miên lại không cách nào lấy lý do đó để chia tay được, đây đưa suốt ba năm, lúc này mới chợt tỉnh ngộ, nếu tiếp tục sẽ chính là hại người hại mình.

Đúng lúc, cô phát hiện Ngụy Tây Kiều mập mờ trên QQ với một người con gái, bị lòng tự ái và nguyên tắc thúc đẩy, quả quyết nói chia tay, từ đó không hề gặp anh ta nữa.

Lúc ấy, người con gái kia người yêu của bạn đàn anh Ngụy, lần đó nói chuyện là bạn anh ta mượn QQ.

Sau này, Ôn Miên biết được mọi chuyện, cũng không muốn xuất phát từ sự áy náy mà quay trở lại với anh ta, bọn họ chỉ có thể là bạn, nhưng không cách nào có thể thành bạn đời.

Cù Thừa Sâm hiểu, cô gái này có lẽ cũng không để tâm lắm đến Ngụy Tây Kiều, anh cười nhạt, không phúc hậu nghĩ, phát hiện này làm cho lòng người có cảm giác không tệ.

Trong lòng sắp nghĩ như thế, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cùng người ta chia tay như vậy, không thật tâm gì cả.”

Ôn Miên xấu hổ không thôi, cô hoàn toàn không có cách, không thể làm gì khác hơn là lẩm bẩm tại sao lại bị anh nói lời ác độc.

“Ôn Miên, lúc ấy em không nói rõ ràng mọi chuyện.”

Cù Thừa Sâm đã sớm tập thành thói quen, một khi xác định mục tiêu, quyết đoán giải quyết xong, mà cô lại không quyết đoán, cho đến bây giờ đều là hại người hại mình.

“Cho nên, anh ra lệnh cho em, đem mọi chuyện nói rõ, quân nhân nói chuyện chú trọng toàn diện.” Thấy cô lại muốn phản bác, đôi mắt đen bóng sâu thẳm lộ ra một tầng vui vẻ: “Gia đình quân nhân cũng giống vậy.”

Ôn Miên lập tức nản lòng: “Ba lời hai câu, sợ là không nói rõ được.”

“Không nói được cũng phải nói.” Nét mặt Cù Thừa Sâm vẽ ra lệnh nói: “Ai kêu em cùng anh ta tới Đan Đông.”

Cô nghe được trở mắt, ý tứ lời này của sếp, chẳng lẽ anh ghen?

Ôn Miên khó có thể có được vẻ đắc ý trước mặt anh, ai cũng biết Cù Thừa Sâm luôn có biểu tình mặt lạnh không thay đổi, giờ thì tốt rồi, lại bị khí thế của anh làm cho khiếp sợ.

Được rồi, nói cũng đã nói, thật muốn một ngày nào đó hỏi vị sếp này, anh xử lý chuyện bạn gái trước của anh như thế nào.

Cô biết, cuộc sống không phải lúc nào cũng lặp đi lặp lại, bởi vì, sinh mạng ngắn ngủi nhưng luôn tràn đầy điều bất ngờ.

Mối tình đầu của Ôn Miên là một sai lầm mỹ lệ, cô lựa chọn con đường kết hôn với Cù Thừa Sâm này, cô cho rằng lần này mình sẽ không hối hận, như vậy, lần này nhất định phải đi thẳng về phía trước.

Ngày thứ ba ở Liêu Ninh, Đan Đông, do Ôn Miên được bác sĩ chẩn đoán phải truyền nước biển hai ngày, Cù Thừa Sâm quyết định chờ cô truyền hết bình dịch, gần tối mới lái xe đi Thẩm Dương.

Ôn Miên đi ra từ bệnh viện vẫn luôn buồn buồn không vui, nói thế nào thì cô cũng là một tiểu bá vương bị trường cảnh sát đá ra, dáng vóc cao 1m6, ai biết được trước mặt trung tá, lại trở thành một ‘Lâm muội muội’, lúc nào cũng gặp chuyện.

“Thật ra thì, thân thể của em còn rất khỏe.”

Sếp Cù không khỏi bật cười: “Hải sản là loại thực phẩm mang tính hàn, mấy ngày nay dạ dày của em không tốt, thể chất suy yếu, bị viêm dạ dày cấp tính cũng rất bình thường.” Anh dừng một chút, nhéo gương mặt của cô: “Huống chi, em ăn quá nhiều.”

Ôn Miên thừa dịp người đàn ông không chú ý, nhanh chóng trốn mắt nhìn anh một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn cảnh sắc sông Yalu, khách sạn của bọn họ ở cạnh bờ sông, đi đến bệnh viện cũng chỉ khoảng mười phút.

Đang lúc ấy thì bên đường có một chiếc xe Infiniti nhún nhún, Ôn Miên quay đầu lại, nhìn thấy người từ ghế lái ló đầu ra, cô nghĩ thầm, lần này không cần phải tìm anh ta ra gặp mặt.

Ngụy Tây Kiều xuống xe, cử chỉ vẫn thanh thoát tao nhã như thế, chỉ là trông mắt có chút mệt mỏi, đứng ở trước mặt hai người bọn họ, giữa hai lông mày có hơi nhíu lại.

“Đàn anh Ngụy, đúng lúc em muốn tìm anh.” Ôn Miên nhàn nhạt cười lên: “Có thể tìm một chỗ nói chuyện chút không?”

Trực tiếp như thế đúng là làm cho Ngụy Tây Kiều sửng sốt một chút: “Anh cũng muốn như vậy.”

Mặc dù gần hai năm không gặp mặt, nhưng anh vẫn không thể nào quên dáng vẻ của cô, vẻ mặt luôn trầm tĩnh, ánh mắt linh hoạt, dù là lúc nói thật, vẫn luôn giấu giếm gì đó, cũng làm cho người ta không nhận được phải nhiều lần thăm dò.

Đây là lần duy nhất từ sau khi chia tay hai người bọn họ bình tĩnh nói chuyện với nhau, dường như bọn họ không quen với cách nói chuyện này.

“Nghe nói, em muốn cùng người bạn trai này kết hôn?”

“Ừ.”

“Anh ta nhìn rất có thể lực, làm nghề gì?”

Ôn Miên cười yếu ớt, ánh mắt sáng lên, mang theo vẻ kiêu ngạo: “Anh ấy là quân nhân.”

“Quân nhân?”

“Ừ.”

Thì ra là như vậy, Ngụy Tây Kiều hướng mắt về dòng sông đằng xa cười cười.

Anh tại sao lại không nghĩ tới, cô đã từng nói, người đàn ông tốt từ bé chính là đi làm lính.

Ngụy Tây Kiều nghiêng thân, nghiêm túc nhìn cô: “Miên Miên, thời điểm ở cùng anh, em quá bảo vệ mình, cũng chưa từng chân chính mở rộng cánh cửa trái tim với anh. Anh muốn em cho anh một cơ hội nữa, bắt đầu lại từ đầu, hy vọng có thể làm khá hơn một chút.”

“Đàn anh Ngụy, người sai không phải anh, là em.” Ôn Miên nhẹ giọng nói, giọng nói mười phần thành khẩn cùng áy náy: “Là em phụ anh, mới đúng.”

Ngụy Tây Kiều ngẩn người.

“Khi đó nói chia tay với anh, em nói chúng ta không thích hợp, là thật..... ” Ôn Miên đau lòng cắn môi: “Em cho rằng chỉ cần trốn tránh không gặp, anh sẽ hiểu, thật xin lỗi.”

Anh cũng đã từng nghĩ sẽ buông tay, chẳng qua là lâu như vậy vẫn chưa gặp được người con gái khác có thể khiến tim mình đập nhanh như vậy.

Ngụy Tây Kiều cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, hồi lâu, anh hỏi: “Em yêu anh ta?”

Ôn Miên suy nghĩ một chút, cười rất chân thành: “Em và anh ấy biết nhau chưa được bao lâu.”

“Nhưng em, lại nguyện ý gả cho anh ta.”

Lần này đến phiên cô ngây ngẩn cả người, Ngụy Tây Kiều gãi gãi lỗ tai, cô còn nhớ đây là động tác anh thường làm mỗi khi cuống lên.

Ôn Miên cười đáp lại: “Đúng, anh ấy khiến em nhận ra giá trị của bản thân. Huống chi, em nguyện ý gả cho anh ấy, trở thành người tốt hơn.”

Ôn Miên không biết, Cù Thừa Sâm yên lặng đứng cách họ không xa, chỗ anh đứng là hướng thuận gió. Những người ở bộ đội lúc trước có nói, lính đặc biệt đều là Thuận Phong Nhĩ, cách nói này mặc dù hơi phóng đại, nhưng phần lớn những câu cô nói, anh đều có thể nghe rõ ràng.

Ngụy Tây Kiều vươn tay, ánh mắt hỗn tạp dần trở nên trong suốt, anh tuy bước vào thế giới của cô trước, nhưng lại là lựa chọn sai lầm, chỉ có thể nói tình yêu chân chính và hôn nhân không có thứ tự trước sau.

“Chúc hôn nhân của em hạnh phúc.”

“Cảm ơn.”

Anh nắm nhẹ tay cô, khóe môi hiện lên nụ cười xấu xa: “Anh muốn ôm em một lần nữa.”

Nói xong, thừa dịp Ôn Miên còn chưa kịp phản ứng, cánh tay của anh vươn lên, đem cô ôm vào trong ngực.

Ôn Miên ngẩn ra, đang suy nghĩ phải cự tuyệt thế nào, liền bị người này ôm vào ngực, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy gương mặt tuần tú hiện ra nụ cười nhạt, dường như anh muốn kéo lại quá khứ của cô, sắc mặt không tốt.

“Anh à.” Cù Thừa Sâm ngẩng đầu nhìn Ôn Miên của anh: “Anh đang ôm vợ tôi.”

Thật đúng là một trung tá bá đạo, cô muốn.

Là anh, ép buộc cô đối mặt với những sai lầm trong quá khứ, đồng thời cũng khiến cho cô cảm nhận được, thời gian rất đẹp, chỉ là một ngày nào đó, chúng ta phải cùng đoạn thời gian tốt đẹp thời niên thiếu đó, nói tạm biệt.

Thẩm Dương là một thành phố lớn, nếu so sánh với Đan Đông, thì sầm uất hơn rất nhiều, nơi đây có cả phong cảnh của xưa và nay, còn có cả cố cung triều Thanh nổi tiếng gần xa.

Bởi vì Cù Thừa Sâm có chuyện phải đi đến căn cứ quân đội, nên lão đội trưởng Liên Thành phải đưa Ôn Miên đến bệnh viện truyền nước biển, mà nhà mẹ vợ của Liên Thành ở Thẩm Dương, ông thuận đường dẫn người bạn già tới thăm hai cụ già, cha mẹ vợ.

Ôn Miên vẫn rất xấu hổ: “Chú Liên, lại làm phiền chú nữa rồi.”

Không hiểu sao, cô luôn cảm thấy có lỗi.

“Không sao, là chú không đúng, ép cháu ăn nhiều như vậy, người phương Bắc như chú rất hiếu khách, có lòng nhưng lại làm hỏng chuyện.....”

“Hải sản Đan Đông rất ngon, là cháu không có phúc hưởng.” Cô nói, nụ cười lộ ra chút trẻ con.

Hai người vừa nói vừa cười, tình cảm thân thiện giống như một đôi chú cháu ruột.

Liên Thành vươn tay, vỗ vỗ bả vai cô gái nhỏ: “Cô gái nhỏ, là nhờ phúc của cháu, không nghĩ tới núi băng lạnh lùng trong đội của ta năm đó, cũng có thể làm người khác kinh sợ như hôm nay.”

Ánh mắt Ôn Miên tràn đầy nghi ngờ, sếp Liên cười ha ha: “Không biết đúng không, ít ngày trước nó còn nhờ chú tìm cho nó một đôi hoa tai trên châu, thì ra cho dù là lính đặc biệt, gặp mặt cha mẹ vợ, cũng cùng một dạng.”

Liên Thành nói đến chính là lễ vật định đưa ẹ cô, nghe hiểu lời của ông, khuôn mặt Ôn Miên nhất thời đỏ bừng.

Sếp già không vì cười giòn mà quên câu chuyện, sắc mặt ông trầm xuống: “Thằng nhóc đó có nói với chú, cháu là em của Ôn Tinh?”

—————Đoạn truyện vui—————

Một ngày kia, trung tá Cù lại mang Ôn Miên đến phòng ngủ.

Ôn Miên hưng phấn nói: “Anh lại muốn tập hít đất nữa à? Em giúp anh.”

Trung tá Cù cười cười: “Không có em giúp một tay đúng là không được.”

Nói xong, liền khiêng Ôn Miên ném lên giường lớn.

Cù Thừa Sâm: “Ôm Miên, thật ra thì hít đất không nhất định là phải làm trên mặt đất.”

Không đợi Ôn Miên kịp phản ứng, anh đã xé áo choàng tẩm của cô, bắt đầu vận động.

17. Chương 17: Cô Thích

Ôn Miên kinh ngạc khi nghe đến hai chữ này, cô suy nghĩ, Liên Thành là đội trưởng của Cù Thừa Sâm, như vậy, ông biết anh trai cũng không phải chuyện gì lạ.

“Thằng hai nhà họ Cù kia còn dặn ta, nói cho cháu biết nhiều một chút về chuyện của Ôn Tinh ở bộ đội.”

Vốn là tin tức nội bộ của hoa dao không thể tiết lộ cho thân nhân, nhưng nếu Cù Thừa Sâm đã tự mình lên tiếng, nếu là nói chút chuyện không liên quan đến nhiệm vụ thì có thể cân nhắc lại.

Ôn Miên “Dạ” một tiếng, im lặng lắng nghe.

Liên Thành dùng tiếng phổ thông chính gốc, biểu tình nghiêm túc như đang đắm chìm trong ký ức, ông dè dặt giọng, nói: “Ôn Tinh là một thằng nhóc láu cá, từ lúc mới còn là tân binh đã là một thằng ranh, sau đó nó thi vào bộ đội đặc chủng của chú, thành tích lại thông qua toàn bộ khảo hạch, cháu đoán thế nào, cuối cùng chú đuổi nó khỏi đội, bởi vì khi đó ta không muốn gặp nó.”

“Cho nên nó không phục, năm thứ hai lại thi lần nữa, lúc này chú thấy nó cũng có chút triển vọng, nên cho nó ở lại đội. Quả nhiên không nhìn lầm, thằng nhóc này cũng giống như vị kia nhà các cháu, đều là tay súng bắn tỉa thiên tài, không bao lâu chú liền điều nó sang đội hai, phân làm đội phó.”

Ôn Miên không khỏi cười: “Trong thư anh ấy viết cho cháu, anh ấy nói chỉ cần là một người lính tốt.....là đủ rồi.” Cô cúi đầu, hốc mắt ướt át trên khuôn mặt bình thản: “Kể từ khi anh ấy gặp chuyện không may, thời gian trôi qua lâu như vậy, mẹ cháu vẫn luôn tin tưởng, Ôn Tinh chưa chết. Cháu muốn.....bởi vì người còn sống, dù sao cũng phải có hy vọng.”

Có lẽ cái hy vọng này sẽ lừa gạt cô cả đời, khiến cô lúc nào cũng quay lại nhìn, nhưng khi một người ngay cả chuyện để hy vọng cũng không có, cuộc sống sẽ thật đáng buồn.

Liên Thành xúc động nhìn đứa nhỏ trước mắt, cô rất giống với anh trai của ông, đều có một ánh mắt không khuất phục.

“Đứa nhỏ, anh của cháu là người tốt, là một binh lính tốt hợp quy cách! Mặc dù nhân dân không biết đến tên của nó, nhưng tổ quốc sẽ nhớ, mỗi một người chiến hữu đều sẽ nhớ.”

Ngay cả thanh âm của lão đội trưởng, cũng mang theo vẻ ngưng trọng.

Ôn Miên trầm ngâm hồi lâu, cô hiểu rõ ở giữa dãy núi phía xa, còn có từng nhóm chiến sĩ vì cuộc sống hạnh phúc và hòa bình của người dân mà người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Bọn họ là vệ sĩ trung thành của quốc gia và nhân dân, bọn họ từng là lính của Liên Thành, hiện tại, cũng là lính của Cù Thừa Sâm.

Cô không có cách nào báo đáp, chỉ có thể chân thành gật đầu một cái với ông ấy: “Cảm ơn chú.”

.....

Thời điểm Cù Thừa Sâm trở lại khách sạn Thảm Dương, Ôn Miên đang ở trong phòng. Trung tá vừa mới bước vào cửa, đã nhìn thấy Ôn Miên từ hướng khác nhào tới, mục tiêu chính xác, trực tiếp đưa tay vòng lấy eo của sếp, sau đó không nhúc nhích.

Anh cúi đầu xem xét, hai tròng mắt của cô quả nhiên tràn đầy nước mắt trong suốt.

“Anh ấy nhất định còn sống, anh không cần hỏi cái gì cả, không cần nói cho em biết, anh chỉ cần nói.....anh ấy nhất định còn sống!”

Nước mắt Ôn Miên lại trào ra, anh nhìn thấy vẻ mặt như thế của cô, tâm không khỏi loạn, còn có thể nói không sao?

Trung tá Cù nghe theo Ôn Miên thấp giọng nhắc lại: “Đúng, anh ấy nhất định còn sống.”

Ôn Miên lau đi nước mắt còn đọng lại trên mặt, cuối cùng tỉnh táo lại, mới vừa rồi cô luôn nghĩ đến chuyện của Ôn Tinh, càng nghĩ càng cảm thấy mất mát, lúc này mới muốn phát tiết ra ngoài.

Không đợi Cù Thừa Sâm mở miệng, cô chủ động đưa ra đáp án: “Không sao, cảm ơn.”

Anh vươn tay, vuốt vuốt đỉnh đầu mềm mại của cô: “Dạ dày còn đau không?”

Ôn Miên lắc đầu, suy nghĩ hồi lâu, nhẹ giọng đáp: “Đói bụng.”

Cù Thừa Sâm không có chút cảm giác ngoài ý muốn nào, đưa túi cháo trứng muối thịt nạc mình mang về ra cho cô, hương thơm ngào ngạt quyến rũ vị giác của người khác.

Ôn Miên nhìn thấy trung tá Cù rất ít khi có vẻ mặt đó, lại nghĩ đến thời điểm truyền nước biển đã nói chuyện với sếp Liên Thành.

Thật ra thì, lúc đó chú không chỉ nói cho cô chuyện của Ôn Tinh, còn nhắc đến Cù Thừa Sâm.

“Đứa nhỏ, cháu cũng đừng chê ta phiền, ta nói vài câu này.” Giọng nói của Liên Thành lúc ấy trở nên trịnh trọng: “Đừng xem đứa nhỏ lạnh như băng đó là ba đời quân nhân, nó có thể có được vị trí hiện này, là tương đối dễ dàng. Cháu nghĩ đi, hắn sẽ tiếp nhận được bao nhiêu thứ từ gia đình? Hắn đã chôn vùi biết bao thứ tốt? Sau khi thăng nhóc này đi lính, cũng đã gặp qua không ít chuyện lớn.....Ai, chú cũng không muốn nhắc lại, ngày nào đó nó sẽ tự nói với cháu. Thăng hai nhà họ Cù tính khí quái đản, tính tình còn lạnh nhạt, có thể cháu không phải là lựa chọn chính xác nhất, nhưng hai người sống với nhau, có thể cho nó bao nhiêu ủng hộ, liền cho nó đi.”

Phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể trở thành một trung tá ưu tú như vậy.

Ôn Miên không phải là không hiểu, một người có thể có được lực chiến đấu mạnh như vậy, cô không cách nào tưởng tượng được lúc Cù Thừa Sâm phục vụ ở bộ đội đặc chủng, anh ở trong lòng cô luôn giống như một vị thần, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mọi việc đều thuận lợi.

Nhưng để trở nên mạnh như vậy, cần phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, người ta nói một cái chiến thắng phải đổi bằng vạn bộ xương khô, khó trách trong mắt anh, luôn giống như cất giấu một đoạn quá khứ rất sâu.

Cù Thừa Sâm ngồi ở trên ghế salon bình tĩnh xem tin tức, an tĩnh mà thần nhiên, trái tim Ôn Miên bỗng dưng mềm xuống, không phải là không có lý do, chẳng qua là cô đau lòng cho anh, bỗng nhiên có chút luống cuống.

Mẹ Cù nói rất đúng, ngay cả chú Liên nói cũng đúng, nếu muốn kết hôn, sau này phải nghĩ đến tương cứu trong lúc hoạn nạn như thế nào.

Ôn Miên để túi cháo đang ăn được một nửa xuống, cô đi tới, đưa ngón trỏ tay phải ra, làm một động tác nhắm bắn vào mi tâm anh.

Bất kỳ một tay súng nào đều rất kỵ động tác này, trung tá Cù tự tiểu phi tiểu, không chút nào đề phòng, cô gái này không phải đang ăn cháo rất ngon sao, lại làm cái gì?

“Hỏi anh một chuyện.” Ngón tay lớn đặt ở mi tâm của trung tá Cù, đại khái đời này trừ cô có thể đụng, đối với những người khác tuyệt đối là khu cấm: “Em thích tay súng bắn tỉa mạnh nhất, sếp, anh là người mạnh nhất sao?”

Cù Thừa Sâm cầm lấy ngón tay mềm mại của cô, khẽ cười nhàn nhạt nói: “Cảm ơn, trong các nhiệm vụ, anh chẳng qua chỉ là trụ cột.”

Người đàn ông này, quýnh, không khoác lác anh sẽ chết sao.

“Ôn Miên, anh muốn không phải là đêm đó, cũng không phải là tối nay.” Anh nhàn nhạt cong lên khóe miệng, tràn đầy châm chọc, sau đó nhắc chân đi tới phòng tắm.

Ôn Miên nhìn bóng lưng cao lớn của Cù Thừa Sâm, đại quýnh, sếp à, ngài có thể không trực tiếp như vậy được không.

Từ Thảm Dương ra sân bay rồi đi, đội trưởng Liên Thành và vợ của ông đưa mắt nhìn qua trạm kiểm soát. Ôn Miên quay đầu nhìn chú Liên, và vợ của chú, lần đầu gặp, bà đứng bên cạnh chồng, vẫy tay chào bọn họ.

Ôn Miên có một loại cảm giác rất đặc biệt, nói không được, nhưng vô cùng cảm động.

Bất chợt, sếp Liên Thành đứng nghiêm, chậm chạp mà kiên định giơ tay lên, làm một cái chào theo nghi thức quân đội khiến ọi người chú ý.

Cù Thừa Sâm chớp mắt một cái, đứng ở trong một hàng dài người, người đàn ông diện mạo hiên ngang, cũng giơ tay qua bả vai, đáp lại một cái tiêu lễ chào quân đội tiêu chuẩn.

Sau khi máy bay cất cánh, Cù Thừa Sâm nhìn những đám mây bên ngoài qua cửa sổ, qua một lúc lâu, anh thấp giọng lẩm bẩm: “Lâu lắm rồi anh chưa được thấy ông ấy chào.”

Ôn Miên hơi ngẩn ra, quay đầu đi, cười với anh một cái: “Có lẽ bởi vì chú ấy nhìn thấy anh, nên trong lòng vui vẻ.”

Cù Thừa Sâm suy nghĩ một chút, chợt, anh cũng cười, chẳng qua là có một câu, cũng không nói ra khỏi miệng.

Thật ra thì chuyến đi này của bọn họ đã bỏ lỡ rất nhiều cảnh đẹp, cô nói cô còn làm mất mặt mũi của thân nhân giải phóng quân, làm cho bọn họ người ngã ngựa đổ, anh lại hoàn toàn không để ý.

Có lẽ là vì có cô ở đây, nên anh nghĩ, đây là chuyến đi tốt nhất.

Vừa ra khỏi sân bay thành phố Nam Pháp, toàn bộ khung cảnh quen thuộc và giác quan đã trở lại, hồi tưởng lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, Ôn Miên không khỏi cảm thấy thật giống như một giấc xuân thu đại mộng.

Khi nhìn thấy Tiểu Ngô tới đón, Cù Thừa Sâm có chút ngoài ý muốn: “Ông ấy cử cậu tới?”

Tiểu Ngô nghiêm chỉnh làm một động tác chào, trả lời: “Đúng vậy, tư lệnh sợ đường đông, nên kêu tôi đến đây đợi trước hai tiếng.”

A, cái ông cụ nhà anh này, ngoài miệng thì nói là không hài lòng con dâu, nhất định muốn trở mặt với anh, vậy mà trong nháy mắt, ước chừng lại không vui. Tính tình lão tư lệnh này luôn dễ thay đổi, anh làm con trai thật là được chân truyền.

Tiểu Ngô nhìn vẻ mặt vui vẻ của Ôn Miên một chút, cười híp mắt hỏi: “Chị dâu, đi chơi vui vẻ chứ?”

Ôn Miên đã sớm miễn dịch đối với cách xưng hô này: “Ừ, rất vui.” Trừ chuyện gặp bạn trai cũ, cô còn bị viêm dạ dày cấp tính.

“Tiểu Ngô, cậu đưa cô ấy về trước, rồi chở tôi về bộ đội.”

Cù Thừa Sâm không muốn lái xe mệt nhọc, nên ủy thác cho cảnh vệ viên của cha.

Ôn Miên biết bộ đội đặc chủng bọn họ sẽ phải tiến hành khảo hạch diễn tập đối nội trong nay mai, trung tá Cù là huấn luyện viên bố trí dự án, kế hoạch chi tiết cũng cần anh chuẩn bị sắp xếp, cái này chắc chắn hao tổn của anh một lượng lớn thời gian và tế bào não, không những thế, năm sau quân khu còn có diễn tập đối kháng, nghe nói lần này anh cũng được phái đến tham dự.

Những nhiệm vụ trọng đại này đều không thể làm qua loa, một khắc đều không thể chậm trễ, Ôn Miên chỉ có thể tập ỉnh thói quen.

Kể cả thói quen từ nay về sau, mỗi lần đều phải ly biệt.

Chẳng qua là, mặc dù trong lòng cô hiểu, lập tức muốn tạm biệt anh, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi mất mát.

Lúc đi lên, Cù Thừa Sâm lại nghĩ đến một chuyện, dặn dò cô: “Công việc ở trường quốc tế kia, trước hết cứ như vậy đi, sau này sẽ có người liên lạc với em.”

Ôn Miên rất cố gắng làm bộ không có chuyện gì, cô cũng không biết, nụ cười mình nặn ra cho sếp Cù xem, còn khó coi hơn so với khóc.

Thừa dịp mấy ngày nay còn có thời gian chuẩn bị, Ôn Miên nghĩ thầm, đi phỏng vấn trường học Cù Thừa Sâm giới thiệu trước, cũng cần phải sắm quần áo mới, coi như là chăm chút lại vẻ ngoài.

Gọi điện thoại cho Chu Như, kết quả cô ấy lại đi xã giao không có thời gian, cô không thể làm gì khác hơn là một mình đi dạo các nơi buôn bán.

“Đình” một tiếng, thang máy trước mắt Ôn Miên mở ra, cô mới vừa bước vào, từ phía sau một người đàn ông cao lớn chạy đến, cô nâng mắt lên nhìn, là một người ngoại quốc tóc màu rậm nắng, bởi vì cử chỉ của hắn vội vàng, vẫn còn thở hổn hển, những người chờ thang máy khác nhất thời trở mắt.

Ai cũng không dám đi vào, thừa dịp đoàn người còn không kịp phản ứng, người đàn ông ngoại quốc nhấn tầng B2, cửa thang máy khép lại trong nháy mắt.

Từ lúc người này bước vào Ôn Miên đã cảm giác được không khí có chút kỳ quái, cả không gian chỉ có hai người bọn họ, làm cho người ta phát hoảng. Dùng ánh mắt lặng lẽ quan sát mấy lần, sắc mặt Ôn Miên khẽ biến.....Bên hôn hắn lại có súng!

Đại não cấp tốc suy nghĩ xem làm thế nào thoát thân báo án, tầm mắt hai người đúng lúc va chạm, người ngoại quốc kia nhìn đến mái tóc dài của Ôn Miên, đột nhiên sững sờ.

Phản ứng đầu tiên của Ôn Miên là người này không hiền lành, một cú chém chân của cô bị hắn tránh thoát, thân thủ đối phương còn nhanh hơn, cổ họng cô căng thẳng, còn không kịp nói chuyện, người đàn ông đã siết cổ cô, lấy ra một ống thuốc mê tùy thân, động tác làm liền một mạch, tiêm vào cánh tay của cô.

Ôn Miên lập tức cảm thấy buồn ngủ khác thường, cô nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy nụ cười người đàn ông này gửi đến vô cùng nguy hiểm.

Không biết qua bao lâu, tiếng súng vang lên ở đâu đó.

“Đùng Đùng Đùng — ” tiếng đạn dày đặc vang vào lỗ tai cô, Ôn Miên muốn mở mắt, nhưng vẫn không ngăn được cảm giác buồn ngủ kia, trong mộng tưởng như cô gặp được Ôn Tinh, vẻ mặt anh trai lạnh như băng.

Cảm giác đầu cực kỳ nặng, chốc lát sau, mơ hồ nghe có tiếng người nói chuyện với cô: “Nghe thấy không, này.”

Ôn Miên sử dụng khí lực toàn thân, chỉ có thể hơi khống chế ngón tay ngoắc ngoắc, cô hướng về cái bóng mơ hồ trước mắt, đau lòng vạn phần mở miệng: “Anh trai.....”

Ôn Miên muốn xem rõ ràng mặt mũi người đàn ông trước mắt, chẳng qua là, cô cái gì cũng không kịp làm, một giây kế tiếp, đã ngủ say.

Người đàn ông đứng thẳng dậy, ánh mắt phía dưới nón len màu đen dưới ánh đèn mờ mờ của nhìn rất sâu, không nhìn đến đám người ồn ào xung quanh, anh lên nòng súng lục một lần nữa.

18. Chương 18: Anh Diễn Tập

Tả Luân nhận được thông báo, lần theo dấu vết của nghi phạm đến khu buôn bán này, anh, đồng nghiệp và đặc cảnh chia nhau hành động, cuối cùng chuẩn bị áp dụng đánh bọc sườn ở tòa nhà lớn này, bắt hai gã lẫn vào nhóm người ngoại quốc lại.

Ban đầu bọn họ thỏa thuận sẽ tiến hành bí mật, mới được cho phép nhập cảnh, vì đây là những tội phạm quốc tế vượt biên lên vào thành phố Nam Pháp.

Bọn họ không chỉ là một thành viên của tổ chức tội phạm quốc tế, còn từng là lính đánh thuê ở nước ngoài, là bộ đội đặc chủng đã giải ngũ, một người trong đó lúc ở nước ngoài đã từng giết nhiều phụ nữ châu Á tóc dài.

Theo lý thuyết, tội phạm nguy hiểm như thế, nếu là cảnh sát hay bộ đội đặc chủng bắt được đều có thể trực tiếp bắn chết, nhưng cấp trên của Tả Luân lại yêu cầu bắt sống về tra hỏi, phối hợp để phá án.

Đồng nghiệp thở hổn hển trách cứ Tả Luân: “Đã nói là dùng súng bắn thuốc mê, anh lại thiếu chút nữa bắn chết hắn! Hắn là nghi phạm quan trọng!” Ngồi xong, vội vàng dùng bộ đàm liên lạc với những người khác: “He came to you.”

Đúng vậy, Tả Luân không chỉ không sử dụng vũ khí ban đầu đã thảo luận, mà ở một khác cuối cùng anh đã thậm chí còn thay đổi vị trí bắn.

Bởi vì cô gái kia.

Thời điểm anh phát hiện con tin bị trọng phạm kèm hai bên chính là Ôn Miên, anh liền trực tiếp nổ súng bắn chết, may mà đồng nghiệp kịp thời lao tới, mới ngăn lại được.

Bởi vì tiếng súng nên nhà để xe trở nên hỗn loạn, xe rất nhanh cũng xuất hiện rất nhanh, hai gã trọng phạm được đưa đi dưới sự giúp đỡ của một đồng nghiệp, tên còn lại cuối cùng cũng bị bắt.

Tả Luân chuẩn bị rút lui, còn hậu quả ở đây giao lại cho đại biểu chính phủ phía bọn họ giải quyết.

Anh ngồi trong xe cứu thương, Ôn Miên đang ngủ mê man được mang lên bằng băng ca, anh phát hiện cô đang cố khôi phục chút ý thức, mơ mơ màng màng vừa trợn mắt vừa nói mê sảng.

“Anh trai, anh trở lại..... ”

Tả Luân thấy thế khe khẽ cười nhạo, lấy con dao giấu ở trên người ra, thành thạo cắt đi mái tóc dài của cô, anh vừa cuộn từng sợi tóc đen mượt như tơ lụa lại, vừa hạ thấp giọng, nói: “Cô sẽ cảm tạ tôi.”

Ôn Miên vô lực lắc đầu một cái, người nọ dường như đã hiểu, phát ra một tiếng châm biếm thật thấp: “Người kia là dã thú, sau khi hắn trải qua lần đối chiến này, sẽ vô cùng kích động, sẽ không bỏ qua cho con mồi như cô đâu.”

Tả Luân suy tính trong lòng. Súng thủ đó có thể sẽ hạ thủ với Ôn Miên lần nữa, anh mới cắt đi tóc dài của Ôn Miên, diệt trừ hậu họa.

Chỉ thị phát ra từ đại não của người đàn ông này luôn là đơn giản hữu hiệu nhất, cũng thô bạo nhất, anh cũng không để ý làm vậy sẽ để lại hậu quả gì, anh không phải loại người có thể suy nghĩ vì người khác.

Có chút ngoài dự đoán là, xúc cảm nơi ngón tay từ sợi tóc mềm nhẵn cô gái kia, tóc cô tỏa ra một mùi hương nào đó, những thứ ngón tay cảm thấy xa lạ đó, lại vừa vặn làm mềm đi trái tim cứng rắn của anh.

Giống như quỷ thần xui khiến, Tả Luân kề mũi sát tai cô, nói ra một câu: “Lần tới, không cho phép nhận lầm nữa.” Thanh âm của anh trầm thấp mà khàn khàn: “Tôi tên là Revolver, Tả Luân.”

“Anh rốt cuộc là người nào..... ”

Chẳng qua là cô tự lẩm bẩm, chân mày trên mặt nhăn lại, dường như đang đắm chìm trong một cơn ác mộng.

Người đàn ông do dự một chút, con ngươi tối nhắm chặt, cuối cùng anh cúi xuống. Ngón tay dùng một chút lực, mở bàn tay trái của Ôn Miên ra, dùng lực rất chậm lại nhẹ viết xuống ba chữ trên tay cô.

F.B.I

Sát hạch quân diễn của bộ đội đặc chủng hoa đao đã như lửa sém lông mày, Cù Thừa Sâm không chỉ trong ban đạo diễn, còn nằm trong ban thi hành, những thứ như thiết kế quân địch giả, sắp xếp vũ khí, nghiên cứu địa hình, bảng số liệu, bối cảnh..... hơn nữa còn các loại hội nghị, khiến anh mỗi ngày ngủ không đến mấy tiếng.

Diễn tập khảo hạch trong quân khu khác với liên hiệp diễn tập giữa hai quân khu lớn, quân diễn quy mô lớn chú ý an bài trận địa, phải lập thể, có hết phương hướng, chú ý tung hoành trên chiến trường, chú trọng truy tung, đánh lén, bí mật lén vào, phá sập các tiểu đội tác chiến.

Những lúc thế này, cả căn cứ đều chìm trong áp suất thấp, trạng thái chuẩn bị chiến đấu, toàn bộ binh lính trên dưới nhìn thấy vị Trung tá kia cũng phải ngoan ngoãn đi đường vòng, bằng không vạn nhất giẫm phải mìn, ai cũng không muốn làm vật hy sinh.

Đúng lúc Bùi Sách tự mình đến căn cứ tìm đại đội trưởng có việc, chủ yếu là thành phố Nam Pháp gần đây có mấy vị tình báo nước ngoài đến lục soát, bọn họ vì an toàn của dân và lợi ích quốc gia, tất nhiên cần phải theo sát chặt chẽ, nói dễ nghe là giám sát, kỳ thực chính là theo dõi.

Chú út Bùi vô tình gặp được Cù Thừa Sâm ở thao trường bên cạnh, anh dừng bước, cười nói: “Chúc mừng, nghe nói báo cáo kết hôn đã được phê duyệt, định bao lâu nữa thì cưới tiểu đồng chí Ôn Miên về làm vợ?”

Cù Thừa Sâm lạnh lạnh nhìn anh một cái: “Nhờ phúc của chú, còn chưa có xác định.”

Bùi Sách lười biếng buông lỏng cổ áo một chút, còn không phải như vậy sao.

“Cô Ôn là một cô gái rất có chủ kiến, nếu chúng ta xử lý không tốt vấn đề của ông già đó, đoán chừng chuyện liên trở nên khó khăn rồi.”

Cù Thừa Sâm nghe vậy, nhắc mí mắt lên nhìn anh: “Không có ‘chúng ta’, chỉ có ‘cháu’.”

Chú út Bùi không vui, sao, thằng nhóc này còn không định tìm người khác giúp đỡ?

Dĩ nhiên anh không biết ý nghĩ của Cù Thừa Sâm, Trung tá Cù chắc chắn ông Cù sẽ chịu thua, chẳng qua là thời gian sớm hay muộn thôi. Anh đã quyết sẽ lấy cô, Cù Viễn Niên không thể ngăn cản được.

Huống chi, cô gái kia cũng không ngốc, cô am hiểu ‘lấy gió bẻ măng’, thái độ thành khảm lại tuyệt đối nghe theo lệnh chỉ huy, có thể ứng phó được tình huống.

Trang phục huấn luyện của Cù Thừa Sâm là một bộ đồ rằn ri, thân hình anh thon dài, sống mũi cao thẳng, giữa một đám quân nhân tư thế oai hùng vẫn có thể phát ra hào quang rực rỡ lấp lánh.

Kêu đội phó A Tường dẫn đám binh lính tới, anh nói một chút về tình huống diễn tập.

Lúc này âm thanh điện thoại lại vang lên, là nhân viên truyền tin tới: “Báo cáo đội trưởng! Có điện thoại từ bên ngoài gọi đến cho ngài!”

Anh hỏi: “Ai gọi tới?”

“Là một cô gái, không có để lại họ tên đã gác máy!”

Cù Thừa Sâm hơi ngẩn ra, lại hỏi: “Giọng nói thế nào?”

“.....Báo cáo! Tôi không dám nói!”

Mặt người đàn ông lạnh như băng, nhú mày: “Nói!”

“Báo cáo! Giọng nói.....nghe rất êm tai, chắc là một cô gái có tính tình dịu dàng!”

“Được.” Trung tá Cù dừng một chút, nói tiếp: “Chỉ hỏi cậu giọng nói, sao lại nói nhiều như vậy, trở về viết kiểm điểm một vạn chữ, nộp lên đây!”

“.....”

Mặc dù huấn luyện viên Cù vẫn còn đang ở đây, nhưng một đám đàn ông khí huyết dâng trào đã bắt đầu không nhẫn nại được nháy mắt ra hiệu với nhau.

Khóe miệng Cù Thừa Sâm mỉm cười, nhưng nụ cười lạnh như băng kia lại không đến được đáy mắt: “A Tường, huấn luyện bọn họ cho tốt!”

“Dạ!”

Đội trưởng Cù: “Lúc tôi trở lại, không muốn bọn họ còn sức lực để đứng.”

“.....”

Đáy lòng mọi người kêu gào không dứt.

Ngẫm nghĩ một hồi, đây là lần đầu tiên Ôn Miên chủ động gọi điện tìm anh, Cù Thừa Sâm biết rõ suy nghĩ của cô, cho nên anh không hiểu, hôm nay vì sao lại phá lệ?

Trung tá Cù trầm ngâm trong chốc lát, quyết định trở về gọi điện lại cho cô.

Ôn Miên không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể nhận được cuộc gọi lại của sếp Cù, cô nhìn dãy số trên di động, không khỏi sửng sốt.

Bởi vì ảnh hưởng của thuốc mê, nên cô nằm bệnh viện mấy giờ, khi tỉnh lại phát hiện có người của cục công an đang giữa bên ngoài cửa.

Khiến cho người ta ngoài ý muốn chính là, vị Tả Luân tiên sinh kia đã an bài trước cho cô, sau khi ghi chép đơn giản, bác sĩ dặn dò cô, nếu cảm thấy không có chỗ nào không thoải mái thì có thể xuất viện.

Ôn Miên cũng sờ không rõ lai lịch của Tả Luân, nhưng cô biết có một số chuyện không nên biết quá rõ, anh ta chỉ là một người xa lạ có dáng dấp giống Ôn Tinh mà thôi.

Nhận lấy túi của mình từ chỗ những người có liên quan, kiểm tra các vật dụng quan trọng. Ôn Miên đứng ngăn người ở hành lang bệnh viện, cô quyết định hôm nào đó phải đến miếu giải xui, sao có thể đến bệnh viện thường như cơm bữa chứ!

Một cơn gió từ cửa lớn thổi tới, một mình ngồi ở đó, chợt cảm thấy buồn, dường như không thở nổi, có cảm giác vô cùng ứ khuất.

Nghĩ đến vừa rồi bị người ra cường ép, nhưng không thể nói với ai, Ôn Miên khẽ ôn cơ thể run run, không biết phải làm sao.

Dưới sự xúc động, cô lấy điện thoại di động ra, dựa theo số Cù Thừa Sâm đã từng cho cô, sau một hồi chờ đợi, điện thoại được bắt bởi một cậu nhân viên truyền tin.

Ôn Miên có muốn cũng không dám nhấn lại tin gì cho anh, chẳng qua là cô nhất thời cần an ủi, mà anh không chỉ là.....vị hôn phu trên danh nghĩa của cô, anh còn là lính bắn tỉa của tổ quốc.

Ai biết được rất nhanh Cù Thừa Sâm đã gọi lại cho cô, xem ra anh đoán ra cô rất dễ dàng.

“.....Alo?” Ôn Miên hô hấp không đủ, thanh âm chột dạ, lại trở nên vô cùng dịu dàng.

Người bên kia cười một tiếng thật thấp: “Sao vậy, không thoải mái?”

Ôn Miên vội vàng lấy lại tinh thần, vô cùng vui vẻ nói: “Không có không có.....Em đang ngủ thì tỉnh giấc, anh không vội sao?”

Không phải là Cù Thừa Sâm không bận rộn, chẳng qua là anh biết phân chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, hiển nhiên chuyện quay trở về gọi điện cho cô được xem là tương đối quan trọng, nhưng xem ra cô không định kể sự thật cho anh.

“Không sao, tìm anh có việc gì?”

Ôn Miên ý thức được sự quan tâm của sếp dành mình, không khỏi có chút vui vẻ: “Em thì làm sao có chuyện gì được? Chỉ là.....” Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra được lời giải thích nào để che giấu, cô không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác: “Các anh diễn tập nội bộ trong bao lâu?”

“Khoảng hai tuần lễ.” Cù Thừa Sâm trầm mặc một hồi, giống như là đang cân nhắc thời gian để nói cho cô gái kia.

Cảm xúc của Ôn Miên dần trở nên tốt lên, cô suy nghĩ chốc lát, nói: “Được.....Chắc là rất nguy hiểm, vẫn là câu nói kia.....chú ý an toàn.”

Trung tá Cù nhẹ giọng trả lời, mang theo chút vui vẻ: “Ừ.” Anh lại chuyển hướng: “Chờ sau khi trở lại, anh theo em trở về nhà một lần, từ biệt mẹ em, cũng thuận tiện đi lấy giấy chứng nhận luôn.”

Ôn Miên suy nghĩ một chút, cảm giác cả người cứng lại, đơn xin kết hôn của bọn họ cũng đã được phê duyệt, chính là thật rồi, phải gả cho vị quân nhân ưu tú này.

“Em biết rồi.” Vừa dứt lời, Ôn Miên nhìn thấy hình ảnh phản chiếu qua tấm gương, nhất thời cô loạn lên, trời ạ, nhìn đầu tóc ngắn lồi lõm nhấp nhô thế này, sao cô dám đối mặt với sếp Cù đây!

Khảo hạch diễn tập của bộ đội đặc chủng hoa dao tiến hành trong một khu rừng rậm nguyên thủy, chạy dài trong núi sâu, khắp nơi giăng đầy cạm bẫy.

Bọn tách toàn bộ thành viên mới cũ của đội một, đội hai ra, chia làm hai tổ đỏ, xanh, tiến hành huấn luyện phòng thủ và công kích, đội chiến thắng nhất định phải lấy được cờ hiệu của đối phương, hoặc là, giết chết hai phần ba người của đối phương.

Âm thanh bén nhọn của gió lùa vào tai, quân đỏ cúi thấp thắt lưng, núp ở một chỗ tối địa hình phức tạp.

Bốn phía quanh sơn cốc tối đen, rừng rậm cuối thu phủ đầy lá khô, so với những loại trùng độc, dã thú, kẻ địch thường lui tới, còn có một thứ đáng sợ hơn, đó là ở thời điểm thích hợp còn phải qua được khảo hạch thêm của trung đội trưởng đội hành động hạng nhất.

Súng bắn tỉa của người nọ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu, dưới những tán cây to, chất đầy những đồng lá khô.....Nếu như gặp phải đánh lén, tựa như một đánh một trăm.

Đại Khuất ôm một cây súng bắn tỉa, trong lòng thầm mặc niệm Cù Thừa Sâm từng dạy anh nội dung chính của việc ẩn nấp, yên tĩnh giống như không tồn tại.

Chợt, hướng gió có sự biến hóa, trong không khí nhiều hơn một cỗ hơi người, Đại Khuất nhắm ngay ống ngắm: “Bằng!” Bắn một phát, đạn giấy rất khó bắn ra, lại chỉ trúng vào vai người kia.

“Đừng chạy nữa! Nộp vũ khí đầu hàng sẽ không giết! Quân đỏ ưu đãi tù binh!” Hao Tử hí hóp mắt nhỏ từ một bên xông tới: “Mẹ nó, đứa nào vừa chạy trốn thế!”

“Ưu đãi cái khỉ. Mẹ nó!” Đại Khuất ném một hạt dẻ vào người Hao Tử, thả lỏng cơ thể, lau mồ hôi trên trán: “Nếu như ông đây không nhìn lầm, người kia.....hình như là đội trưởng của chúng ta.”

Nếu như vừa rồi cậu không phát hiện sớm sự tồn tại của người kia, mấy người các cậu đã lên đĩa cả rồi.

Hao Tử kinh hãi: “Đại Khuất! Cậu không lừa tôi đúng không! Kẻ lén lút đó lại có thể là đội trưởng à!”

Thần sắc của người am hiểu vũ khí tính tình lạnh nhạt là Tiểu Dao cũng ngưng đọng, lui ra xa khỏi Đại Khuất mấy bước: “Đại Khuất, cậu xong rồi, cậu bắn trúng vai đội trưởng, mây mù quanh người anh ta còn chưa có tan đâu.....”

Sếp bị chọc giận thì thường sẽ càng thêm hung tàn nóng nảy.....Đại Khuất quýnh lên.

Người kia ép đến bọn họ không còn đường lui, trong tình huống khó khăn như thế chỉ có thể phục kích hoặc bị phục kích.

Kết quả khảo hạch khiến cho những lãnh đạo vô cùng vui mừng, đám lính đặc biệt này, thể chất, khả năng chiến đấu, tư chất vốn có đều đã được rèn luyện đến một trình độ nhất định, đồng thời cũng đã vận dụng được kỹ năng ngụy trang trong rừng rậm, điều tra lục soát, mai phục chạy trốn....

Kết quả cuối cùng là quân đỏ giành được cờ hiệu của quân xanh, nhưng người của bọn họ cũng bị chết bị thương gần hết, những người của bộ chỉ đạo quyết định, quân đỏ vẫn hơn một chút, giành thắng lợi trong cuộc diễn tập.

Dĩ nhiên, quân xanh bị thua vừa về đến cửa đã bị đội trưởng mắng ột trận té tát, còn đội thắng, thì chen nhau đi giành công.

Ví dụ như Hao Tử: “Đội trưởng đội trưởng! Chúng ta thắng! Quân xanh còn muốn dùng cứ diễn giả để gạt chúng ta, ông đây..... ”

“Ồ ào cái gì.” Mí mắt của Cù Thừa Sâm cũng lười nhúc nhích: “Hao Tử, mới vừa rồi núp ở phía sau cây tôi nhìn thấy, nếu là kẻ định thật, đủ bắn chết cậu mấy lần rồi.”

Hao Tử: “..... ”

“Tiểu Dao, cậu là người xông vào cứ điểm bị giết đầu tiên, binh lính của tôi muốn làm liệt sĩ như vậy sao?”

Tiểu Dao: “..... ”

Bất quá, đối với sự tiến bộ của đám người trẻ này, trung tá Cù cũng rất vui mừng, dù sao, những người này không chỉ là lính của anh, còn là chiến hữu của anh, bọn họ vĩnh viễn là một tập thể, cùng vinh cùng nhục.

“Đại Khuất, sao cậu phát hiện ra tôi?”

Đại Khuất vò vò đầu, ngượng ngùng nói: “Báo cáo đội trưởng! Bởi vì.....Tôi ngửi thấy mùi của anh.”

Cù Thừa Sâm cau mày, nghiêng đầu ngửi quần áo một cái, trước khi diễn tập rất lâu anh có hút một điếu thuốc, không nên còn lại mùi chứ.

Tiểu Dao nghe được lời của Đại Khuất, cậu âm thầm cảm động: Đại Khuất, cậu mới thật sự yêu đội trưởng của chúng ta.

“Sếp, có muốn đến phòng cứu thương một chút không?” Có một cô nữ cảnh vệ, đỏ bừng mặt, chỉ chỉ vào trung tá anh tuần còn đang mặc trang phục nguy trang.

Cù Thừa Sâm lạnh nhạt cười cười: “Không cần, vết thương rất nhỏ, chút nữa sẽ đi.”

Sếp Cù nhìn như khí thế cường đại, lạnh lùng đến không chê vào đâu được, kỳ thực đang vội vã tìm cơ hội, anh muốn gọi điện báo bình an để cho cô vợ trẻ có thể yên tâm.

19. Chương 20: Đi Đăng Ký

Cù Thừa Sâm nhú mi nhìn cha, dường như không hiểu vì sao thái độ của ông với con dâu lại thay đổi, ông chột dạ, trốn mắt nhìn con trai một cái.

Nếu Cù Thừa Sâm không phản đối, mà Ôn Miên còn tìm lý do để từ chối, vậy thì quá không nể mặt ông Cù rồi.

Cô giúp mẹ Cù thu dọn chén đĩa xong, lúc này mới bị giục về phòng nghỉ ngơi, Ôn Miên đứng trước cửa phòng của Cù Thừa Sâm ở lầu hai nửa ngày, mới lấy dũng khí gõ cửa.

“Vào đi: ” Thanh âm nhẹ như nước của anh từ bên trong truyền tới.

Ôn Miên đóng cửa lại, liền nghe thấy giọng Cù Thừa Sâm phía sau lưng cô: “Quần áo để thay, lát nữa em qua mượn Tiểu Quang đi.” Đợi đến khi cô ngược mắt lên, lại thấy trung tá Cù đã bày ra bộ dáng tra hỏi.

Trên dung mạo đoan chính của người đàn ông hiện lên một tầng băng thật mỏng, chuông báo trong lòng Ôn Miên lại vang lên, cô cố gắng trấn tĩnh, quyết định tùy cơ ứng biến.

Cù Thừa Sâm nhìn cô gái đang bình tĩnh yên lặng trước mặt, thật sự muốn tức cũng không được, cười cũng không xong, đúng là chuyện cô giấu anh lần này, là vì suy nghĩ cho anh, nhưng sao anh có thể chịu được cảm giác lúc nào cũng bị chặn trước cánh cửa tâm hồn cô?

“Lần trước là sự anh không vui, xem ra, lần này là sợ anh lo lắng?”

Không thể không nói, là cô quá khinh địch, quên rằng ở nhà họ Cù có một người chú út làm ở cục tình báo của bộ An Ninh.

“Em rất thích giữ khoảng cách với anh, hả?”

“Không phải.....Không phải lúc đó anh đang bận diễn tập sao? Em sợ ảnh hưởng đến việc của anh.” Tầm ảnh hưởng của cô mặc dù ít, nhưng cũng coi là có đi.

Cù Thừa Sâm không nhanh không chậm mỉm cười, nếu không nói rõ ràng, cô sẽ không cách nào tỉnh ngộ, đúng không/

Con người lạnh lùng trầm xuống, anh nghiêm giọng cảnh cáo cô: “Ôn Miên, đừng để anh phát hiện em lừa gạt anh chuyện gì nữa.”

Cù Thừa Sâm vẫn chưa nói xong, cô đã không thể chờ đợi gạt đầu, cô gái này luôn tích cực nhận lỗi, đánh chết cũng không chối mả.

Nhìn cô vẫn đang ngây ngốc đứng ở đằng kia, Trung tá cau mày, tầm mắt nhàn nhạt rơi vào cô gái không biết đang suy nghĩ chuyện gì kia.

Căn phòng này chắc là phòng của anh trước khi nhập ngũ, Ôn Miên suy nghĩ, chấn ra sạch sẽ, các vật trang trí đều mang theo một cỗ ngạo khí quật cường của người thiếu niên, trên kệ sách, những cuốn sách giáo khoa được sắp xếp rất ngay ngắn, còn có những cuốn sách có hình vẽ, hoa lá sắc sỡ không giống như là của anh.

Trùng hợp, Cù Thừa Sâm lên tiếng: “Sao em lại biết Tả Huân?”

Nghe anh hỏi vấn đề này, Ôn Miên trầm mặc trong chốc lát, nghĩ thầm một súng của trung tá Cù cũng sắp bắn nát lòng cô!

Lắp bắp kể lại quá trình, sếp Cù nghiêm túc ngồi ở mép giường, không nói lời nào chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

“Em biết thân phận của anh ta không?”

Ôn Miên lắc đầu, cho biết đáp án.

“Sau này đừng đại dốt đến gần anh ta, hoặc là bất cứ người nào.” Anh đứng lên, đi tới ôm lấy Ôn Miên, Ôn Miên lần đầu tiên ngồi trên đùi trung tá Cù tiên sinh, mặt bỗng bừng nóng lên, nội tâm của cô không nhận được nói thầm, lần này đùa quá rồi!

“Sao em có thể gây chuyện như thế?” Ngay cả tội phạm quốc tế không có chút liên quan nào cũng có thể gặp được trong thang máy, nghĩ đến việc suýt chút nữa Ôn Miên gặp bất trắc, lúc anh nghe được không khỏi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Ôn Miên nghĩ không ra lý do, không thể làm gì khác hơn là hơi nghiêng đầu: “Em đã đi miếu thấp hương với Chu Như, sau này sẽ không sao.”

Cù Thừa Sâm liếc cô một cái: “Chuyện anh nói với em trong xa, còn nhớ?”

“Dạ.”

“Nếu tái phạm?”

Ôn Miên không nghĩ ra câu trả lời.

Cù Thừa Sâm thưởng thức dáng vẻ mặt ủ mày chau của cô, bất giác mỉm cười: “Giám giữ em.”

Anh giữa cầm của cô, Ôn Miên khoác tay qua cổ anh.

Chợt, trung tá Cù ôm Ôn Miên từ trên đùi lên, xoay người ném cô lên chiếc giường mềm mại.

Đau thì không đau, nhưng lại dọa Ôn Miên giật mình, thân thể trên giường run rẩy mấy cái mới dừng lại, còn chưa kịp đứng dậy đã thấy một thân thể cao lớn áp trên người.

“Cù Thừa Sâm?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Miên đỏ lên trong nháy mắt, người đàn ông trước mặt đang dùng ánh mắt trần trụi nhìn cô.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trán cô: “Ừ? Chuyện gì?” Giọng nói trầm thấp, đã biết rõ còn hỏi.

“Không có gì..... ” Ôn Miên nghiêng mặt sang bên, lộ ra lỗ tai đã đỏ hồng. Ngón tay thô ráp lướt tới cằm, nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cho cô gái không thể không quay khuôn mặt nhỏ nhắn trở về.

Anh cúi xuống nhìn cô, lông mi đen nhánh dưới ánh đèn phản chiếu ra bóng đen: “Không có gì?.....Lúc này không phải em nên chủ động hôn anh để xin lỗi sao?”

Hả? Cái này có liên quan gì sao? Phải dùng nụ hôn mới có thể bày tỏ sự áy náy sao!

Ôn Miên nghiêm túc suy tư, bộ dáng có chút khả ái, khiến cho người đàn ông đang đề lên người cô không nhìn được cong lên khoe miệng, nghiêng người, ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô bắt đầu hôn.

“Ừm..... ” Ôn Miên kinh hô một tiếng, trợn to hai mắt nhìn anh, không phải muốn cô chủ động hôn sao?

Cù Thừa Sâm thấy cô gái này đang hôn còn bày ra vẻ mặt ngơ ngác mở to mắt, thở dài một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên hai mắt cô: “Ôn Miên, nhắm mắt lại.”

Nói xong, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, tìm được lưỡi của cô, triền miên hôn.

Bàn tay trung tá bắt đầu dò xét bên dưới của cô, kéo đầu cô về phía trước để nụ hôn càng thêm sâu.

Ôn Miên “ừm” một tiếng, hiz.....anh hôn thật sâu. Khí lực ở đầu lưỡi ngày càng tăng, quần vòng quanh lưỡi cô mướt thật mạnh.

Lúc hai người dính sát vào nhau, vạt áo của Ôn Miên đã sớm bị xóc xếch mà tốc lên, lộ ra cái bụng trắng nõn và cái quần nhỏ màu xanh lam.

Cù Thừa Sâm thoáng đứng dậy, bàn tay chạy dọc theo vạt vào chui vào bên trong, nhẹ nhàng vuốt ve bên hông trắng mịn, mềm như sóng nước. Cảm giác tê dại từ hông truyền tới, khiến cô giãy dụa thân thể, ai ngờ đầu gối không cẩn thận đụng phải một vật cứng rắn nào đó, thân thể trung tá cứng đờ.

Ngay sau đó Ôn Miên cũng cảm giác được bàn tay của người đàn ông kéo quần áo của cô xuống.

“A!” Ôn Miên giãy dụa đưa lưng về phía anh, quần áo cởi xuống cũng chỉ còn sót lại một cái quần nhỏ.

Cù Thừa Sâm giơ tay ném quần áo cô xuống giường, đỡ khuôn mặt cô bắt đầu hôn từ gáy đến thắt lưng, nụ hôn tinh tế trải dài, bàn tay giữa bên eo, cô nức nở uốn éo người, tiếp nhận sự khuấy động anh mang đến.

Lúc anh hôn đến eo, cô không nhịn được run lên. Haizzz, vào thời điểm này thì không khác nào thêm dầu vào lửa, hai tay Cù Thừa Sâm ôm hông cô, xoay người cô lại, cũng nhân cơ hội này cởi luôn chiếc quần nhỏ còn sót lại.

Thân thể trần truồng nằm trên giường lúc này đã không còn bất cứ vật gì che chắn, hô hấp của cô gái nhỏ không còn vững vàng, thân thể hơi phập phồng, hai chân hơi mở ra, có một chút nước, là dịch tiết ra do sự kích thích vừa rồi.

Hô hấp của trung tá Cù trở nên căng thẳng, thuận thuận cởi quần áo của mình ném xuống giường, sau đó ôm cổ Ôn Miên, chen vào giữa hai chân cô, cúi người vừa ngậm vừa mút đầu nhon nhô lên.

Người đàn ông hút rất mạnh, vật nhỏ khả ái có chút sưng lên. Trưởng dưng thẳng lên, anh lại đổi qua một cái khác, dùng tay nắm lấy một bên dưng thẳng còn lại phóng tưng vuốt ve.

Khoái cảm chồng chất khiến cho thân thể Ôn Miên gần như bốc cháy, cô giơ tay ôm chặt lấy anh, theo bản năng càng muốn tiếp xúc với anh nhiều hơn nữa.

Bàn tay rời đi bộ ngực tràn đầy vết đỏ và nước miếng, đi tới vùng bụng trơn nhẵn trắng bóng, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào cửa động một cái, sau đó, từng chút từng chút cảm ngón tay của mình vào, thân thể Ôn Miên lập tức run lên, hai chân theo bản năng muốn khép lại, nhưng giữa hai chân còn đang kẹp một người, mặc cho cô giãy dụa thế nào cũng đều phí công.

Miệng đã bắt đầu hô hấp khó khăn. Kích thích kịch liệt phía dưới khiến cho cô khó có thể kiềm chế cắn môi dưới li, không biết làm cách nào để tránh đi đầu ngón tay tà ác kia.

Tần suất ra vào của người đàn ông ngày càng nhanh, đôi chân trắng cũng giãy dụa càng dữ dội, muốn chạy trốn, nhưng lại không có nơi nào để trốn, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Dịch thể ướt át chảy xuống đùi, khiến cho bàn tay của vị sếp cao ngạo và phía dưới giường cũng ướt đẫm. Một chân bị đẩy dựng đứng lên, một vật gì đó to lớn chọt đâm vào, Ôn Miên theo tiềm thức giãy dụa, mang theo nức nở kinh hô một tiếng: “Không muốn.....”

Cả người Cù Thừa Sâm đột nhiên lạnh xuống, chân mày nhíu lại thật chặt.

Không muốn.....!

Vẫn không muốn sao.

Một loạt tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt dư vị trong phòng.

“Anh hai, chị dâu! Em đã về rồi! Chú Bùi Sách nói, hai người đang tìm em?” Cù Thần Quang đứng ở cửa đợi một lát, ngẫm nghĩ cảm thấy không đúng lắm, “Hai người.....có phải đang bận việc hay không? Tiếp đi nha, đừng để ý đến em!”

Lúc này cửa lại mở ra, đồng chí Tiểu Quang nhìn thấy gương mặt còn đen hơn cả than.

“Ôn Miên tìm em.”

“À.....”

Em gái cô đi vào từ bên người vị anh hai quần áo vẫn còn chút xốc xệch.

Trung tá Cù nhìn thấy bóng lưng chú út Bùi trên hàng lang, lại nhìn đến Tiểu Quang càng lớn càng xinh đẹp động lòng người trong nhà, anh mỉm cười.

Bùi Sách, chú cũng có lúc rơi vào tay tôi.

Sáng sớm, Cù Thừa Sâm dẫn Ôn Miên đi mua chút quà ra mắt, đưa đến Ôn gia giao cho bà Nghiêm.

Lúc trước trung tá vì bận việc trong bộ đội, không kịp gặp mặt bà Nghiêm một lần, chỉ gọi điện cho bà mấy lần, khuyên tai chân trâu cũng là do Ôn Miên đưa dùm, lúc này mới được xem là buổi gặp mặt chân chính giữa mẹ vợ và con rể.

Cù Thừa Sâm nói buổi tối bọn họ đặt một bàn ở nhà hàng, hai bên gia đình ăn chung một bữa cơm, bà Nghiêm không nói gì xem như là đồng ý.

Thái độ của mẹ với trung tá Cù rất khách khí, khiến cho Ôn Miên có chút kinh ngạc, cô nghĩ, trong lòng bà Nghiêm vẫn không thể chấp nhận Cù Thừa Sâm, nhưng mà tương lai phụ nữ sau này còn rất dài, chỉ sợ kết cục tất cả niềm vui đều tan thành bọt biển.

Buổi chiều mẹ nói muốn ở nhà chọn quần áo, còn nói muốn đến cửa tiệm sửa lại tóc, thua người không thua trận.

Cù Thừa Sâm không hổ danh là huấn luyện viên tiếng tăm vang dội, cầm đầy đủ thủ tục giấy tờ cần thiết, liền trực tiếp mang Ôn Miên đến cục dân chính.

Hai người một trước một sau bước vào cửa lớn, vừa mới bước mấy bước lên thềm đá, Ôn Miên chợt dừng bước.

Ánh mặt trời mùa đông chiếu lên bóng lưng nghiêm chỉnh của trung tá tiên sinh, cô gọi anh: “Sếp Cù.....”

“Cù Thừa Sâm.” Người đàn ông quay đầu lại, khóe môi hơi cong, vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp sửa lại cách gọi của cô. “Em cũng có thể bỏ họ gọi tên.”

Như vậy anh sẽ hài lòng hơn.

Ôn Miên kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn vào ánh mắt đầy vẻ nuông chiều của trung tá Cù.

Thần thái anh thông dong, khí chất thân kinh bách chiến (trải qua hàng trăm trận chiến), còn có bộ quân phục màu xanh biếc thường dùng, hàng nút được cài vô cùng tỉ mỉ, quân hàm hai bên góc cạnh rõ ràng, lúc này Cù Thừa Sâm không cười, bớt đi chút vẻ giễu cợt, tác phong nghiêm chỉnh, nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô đã quên lời lúc này định hỏi anh, chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng: “Em thích kêu anh là sếp hơn.”
Em cũng thích, ở thời điểm đẹp nhất này, gả cho anh.

20. Chương 21: Hôn Lễ

Edit: Nhu nha tieu thu

Beta: SCR0811

Tư lệnh Cù Viễn Niên chuẩn bị một bữa tiệc tại nhà để chiêu đãi Ôn Miên và mẹ cô ấy.

Không khí tại bữa tiệc có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với dự kiến ban đầu của Ôn Miên, Cù Viễn Niên không bày ra chút tư thái nào của người có địa vị cao, trái ngược với vẻ thường ngày của vị sếp này, Tiểu Ngô tỏ vẻ là người thông minh hiểu biết trước mặt mọi người, muốn bao nhiêu ân cần thì có bấy nhiêu ân cần, như muốn chứng minh với bà Nghiêm “gả con gái cho nhà chúng ta, tuyệt đối không sai.”

Bùi Bích Hoa từ nhỏ được nuôi dạy rất nghiêm khắc, lại rất vừa ý đối với Ôn Miên, bà Nghiêm rất khôn khéo chỉ cần một cái liếc mắt thôi cũng có thể đoán được bà thông gia thật lòng hay giả dối. Tiểu Quang cứ quần quýt chạy theo chị dâu thứ hai của mình tám linh tinh đủ thứ, cũng không có người khác, hai bên gia đình ngồi với nhau vô cùng hòa thuận.

Cù Thừa Sâm dừng xe dưới lầu nhà họ Ôn, bà Nghiêm liếc mắt nhìn đôi vợ chồng son, biết điều tự mình lên lầu trước, Ôn Miên cuối đầu không nói, mặc áo khoác nhưng vào để giữ ấm.

Sếp Cù cầm mái tóc ngắn của cô lên, lúc bàn tay anh lướt qua viền tai có thể khiến người ta dễ dàng cảm nhận được vết chai do cầm súng, còn Ôn Miên cũng không cách nào không để ý đến trái tim đang đập rất nhanh của mình

“Mau lên lầu đi, bên ngoài rất lạnh.”

“Dạ”, Ôn Miên không biết phải phản ứng như thế nào nữa nên đành mở miệng nói: “anh biết em đang suy nghĩ cái gì nên em cảm thấy mình không nên nói thì đúng hơn”

“Anh biết em muốn nói cái gì, vậy nên em sẽ không nói.” Câu của bạn để cũng được, mình chỉ muốn góp ý chút thôi

Từ trước tới bây giờ anh đoán tâm tư của Ôn Miên vô cùng chính xác, cô gái này bây giờ đơn giản là muốn cảm ơn anh mà thôi, Cái cô muốn không nhiều lắm chỉ cần nhận được nhiều hơn điều trong lòng suy nghĩ, liền muốn báo đáp.

Trung tá nhìn về phía đôi mắt đen chứa nhiều vui vẻ của cô, sau đó, ánh mắt lại dời đi nơi khác, Một tay Ôn Miên cầm chốt cửa, nhưng lại không đi xuống, dường như trong lòng còn đang chần chờ

Cô rất ít khi chủ động có cử chỉ thân mật với anh, lúc này lại chợt xoay người ôm bả vai của xếp, gương mặt gầy xinh đẹp nghiêng qua, hôn một cái lên gương mặt sạch sẽ của anh.

Cù Thừa Sâm hơi ngẩn ra, thuận thế bắt lấy đôi môi của Ôn Miên, nụ hôn của quân nhân công thành đoạt đất, mục tiêu chính xác, lấy cảm giác chinh phục để thỏa mãn. Mà nụ hôn đáp trả của cô gái này, giống như đường, lại giống như bông vải, ngọt ngọt mềm mềm, cho dù là sắt thép vững chắc hơn nữa cũng có thể dần dần tan chảy.

Thật hận không thể một ngụm ăn cô.

Cù Thừa Sâm ngẩn người, ý định này khiến cho trong đầu anh có chút rối rắm, cả người đều giống như bị tưới nước nóng.

Ôn Miên nhìn thấy bên tai anh có chút sắc đỏ, cô cảm thấy rất đáng yêu, không kìm được tiến đến bên tai anh, nhẹ giọng nỉ non “Ngủ ngon”

Sếp Cù cười khỏ ở trong lòng, nếu như mỗi đêm đều có câu thăm hỏi nhu tình như nước vắn vít bên gối thể này, sợ là mỗi đêm đều không yên rồi.

Ôn Miên đẩy cửa vào nhà, mẹ của cô nàng đang bận rộn sắp xếp mọi thứ trong nhà, bà ấy còn đem cái vòng tay của mình cho con gái nói rằng:”của hồi môn” bà ấy còn lấy ra mấy cái vòng tay bằng vàng, nói là của hồi môn cho con gái.

Ôn tiểu thư dở khóc dở cười, khó được có cơ hội làm nũng với mẹ cũng vội vàng lên tiếng: “Mẹ, mẹ đừng vội mà, ngày mai con xuất giá đầu, với lại Cù Thừa Sâm đều ở trong quân đội, cuối cùng con vẫn phải về ở với mẹ thôi.”

“Con gả đi dù sao con được xem như nửa người nhà bọn họ, thỉnh thoảng con cũng nên về nhà chồng vài ngày đi.

Vấn đề này Ôn Miên cũng từng suy nghĩ qua, có cơ hội phải đi hỏi sếp thôi, tuy nói con gái gả ra ngoài là bát nước đã đổ đi, nhưng bà Nghiêm chỉ còn một mình cô là chỗ dựa, nơi này mới vĩnh viễn là nhà của cô.

Trước kia, cô sống với mẹ luôn vạch ra ranh giới rõ ràng, cô và mẹ đều không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt nhau.

Ôn Miên nhớ khoảng thời gian lúc cô bị trường cảnh sát đuổi, cô rất muốn tìm cơ hội ôm bà Nghiêm, khóc đến khi trời đất tối sầm, nhưng cuối cùng vẫn không làm như vậy.

Những đau đớn đến tận xương tủy kia, ngược lại khiến cho cô hiểu được rõ hơn về cái thế giới này, cũng khiến cho cô hiểu được chuyện gì nên tiếp tục, chuyện gì nên ngừng lại.

Tối nay bà Nghiêm lộ ra một mặt yếu ớt, thật ra thì bà cũng không trách con gái trèo cao, chỉ mong con gái biết tự trọng.

“Ôn Miên, nếu đã gả đến nhà bọn họ, bình thường nên học cách cúi đầu làm người,.....nếu thật có một ngày sụp đổ, con cũng không cần sợ hãi”. “Người mẹ này của con cũng không có gì hết chỉ có tính mạng này sẽ tìm mọi cách đòi lại công bằng cho con”

Ôn Miên ngẩn ra, từ phía sau ôm lấy bờ vai của mẹ nói: “mẹ, mẹ nói cái gì thế, đang êm đẹp, lại nói điềm xấu”

Bà Nghiêm vỗ vỗ đầu con gái.

Hai mẹ con chuẩn bị, bà để Ôn Miên thấp cho cha một nén hương, hai tay bà Nghiêm tạo thành hình chữ thập, trong miệng nói thầm”cha tui nhỏ à, tui đã gây công nuôi lớn con gái, ông ở trên trời có linh thiêng phù hộ con gái của chúng ta được sống những ngày bình an và hạnh phúc là được rồi, kiếp sau lại có thể lại hưởng phúc rồi, “Lão già, tui cũng coi như đã nuôi lớn con gái, sau này ông phù hộ nó ở nhà chồng cho tốt, đời sau có thể hưởng phúc.”

Ôn Miên để một đĩa quýt lên bàn thờ cho cha, lại học cách của mẹ vừa nói ở trong lòng: “cha à, có còn nhớ Cù Thừa Sâm mà trước kia con đã nói với cha không cả nhà họ Cù đối với con thật tốt, là may mắn của con. Cô suy nghĩ một chút, nghiêm túc bổ sung: “Cha hãy phù hộ cho anh trai, phù hộ anh còn sống, phù hộ anh ấy có thể sống lâu trăm tuổi.”

Nghiêm Di nghe nói như thế, khóe mắt có một chút ẩm ướt, bà nhìn con gái cười cười, đã mười mấy năm qua trong lòng chưa từng có vui vẻ như vậy

Ôn Miên mặc một bộ quần áo mới rất nữ tính , trường quốc tế gọi điện tới, hẹn cô sau buổi chiều đến đó để phỏng vấn.

Không hổ danh là trường quốc tế nổi tiếng nhất Nam Pháp, bên trong được phân ra các khu dành cho học sinh tiểu học, trung học năm nhất và trung học năm hai phần lớn giáo viên được mời về đều là những giáo sư có chuyên môn ở nước ngoài, cách thiết kế và quản lý của trường học cũng được quốc tế hóa, cha mẹ của học sinh nhất định phải có thể xanh (thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài.)

Đi trên con đường trồng đầy cây ngô đồng thơm ngát, Ôn Miên lập tức lấy lại bình tĩnh, tưởng chừng như trong gió có thể cảm nhận được hương thơm, đi qua có thể nhìn thấy rất nhiều trẻ em có mang quốc tích nước ngoài, có tóc vàng mắt xanh, có da trắng mắt nâu, mọi người đều giống như từ trong tranh bước ra.

Đón tiếp cô là chủ nhiệm phòng giáo vụ cấp tiểu học, họ Phùng, năm nay gần năm mươi, mặt mũi hiền lành tuy lần đầu gặp mặt nhưng rất dễ làm người ta cảm mến. Điều này làm Ôn Miên không còn cảm thấy căng thẳng nữa.

Nói mới nhớ, cô cũng quên hỏi bạn của anh làm chức vụ gì ở đây bất quá anh không nói cô cũng không muốn hỏi.

“Em là Ôn tiểu thư?” Phùng chủ nhiệm vừa nói vừa dẫn nàng cô đi đến văn phòng, “Nhìn em điềm đạm nho nhã như vậy, không ngờ lại đến trường của chúng tôi dạy võ, tôi từng xem qua chứng chỉ của em, thật sự là một tiểu tài năng để trọng dụng.” Ôn Miên vừa mỉm môi cười một tiếng, vội vàng nói: “tôi cảm thấy nơi này rất tốt, hơn nữa, tôi cũng rất thích làm quen với các bạn nhỏ.”

Hai người ngồi trên ghế sofa vừa nói chuyện, Phùng chủ nhiệm lịch sự bưng cho cô một ly trà nóng, bởi vì người này dựa vào quan hệ để vào đây, phỏng vấn có thể lướt nhanh một chút.

“Ôn Tiểu thư còn chưa kết hôn đúng không? Có đối tượng rồi à?”

“Vâng, chính anh ấy đã chỉ cho tôi tới đây đây ạ,” Ôn Miên vừa cầm tách trà nhâm nhi, khéo miệng khó tránh khỏi một nụ cười rất ngọt ngào.

Chủ nhiệm Phùng thật sự rất thích cô gái nhỏ lúc nói chuyện hay đỏ mặt này, cô không giống như những người trẻ tuổi nói như rồng leo, làm như mèo mửa (tiêu chuẩn yêu cần thì à năng lực thực tế thì thấp) bên ngoài, bà giới thiệu sơ lược một chút về quy định chế độ của trường học, và tiền lương đãi ngộ của nhân viên.

Giấy lát, chủ nhiệm Phùng vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “người dạy võ trước đây, cũng là một cô gái cỡ ngang tuổi cô, nhưng cô ấy lại mang bầu nên chồng cô ấy bảo cô ấy xin nghỉ để yên tâm, cho nên chúng tôi mới tuyển thêm người phụ trách ở vị trí này, Ôn tiểu thư, cảm thấy không có vấn đề gì thì cuối tuần có thể đi làm.”

Nghe tới đây Ôn Miên vội vàng mở lời: “Cám ơn chủ nhiệm Phùng, sau này phải làm phiền chủ nhiệm Phùng dài dài rồi”. Đối với sự thông tình đạt lý của chủ nhiệm Phùng, cô rất biết ơn.

Ngồi thêm một lát nữa, Ôn Miên điền xong hồ sơ, giao cho chủ nhiệm Phùng, cô đứng dậy cáo từ.

Rời khỏi văn phòng, ở bên ngoài là một bồn hoa rất lớn, rất trùng hợp hôm nay cái nắng nhẹ nhẹ của mặt trời, cách đó không xa có vài cô cậu trẻ nhỏ đang ngồi nghe bài giảng.

So với làm việc tại các cao ốc văn phòng cả ngày không thể nhúc nhích có lẽ làm việc ở đây là thích hợp với cô hơn.

Ôn Miên tùy ý nhìn một lát, người đang dạy là một giáo viên nữ xinh đẹp, nói tiếng Anh lưu loát, bóng lưng thanh tú, dường như, còn có một chút quen thuộc.

Đối mặt với cảnh đẹp như vậy, nàng bất chợt nâng khéo cười ngọt ngào, thông dong bước đi, không nghĩ ngợi gì nữa

Cù thủ trưởng quay về bộ đội vài ngày, sắp xếp mọi việc cẩn thận, liền đến xin đại đội trưởng nghỉ phép kết hôn.

Hôn lễ tổ chức rất đơn giản, vì tư lệnh Cù ngày trước nghèo khổ nên không thích sự sa hoa, chỉ cần con trai, con dâu không bị mất mặt là được.

Người trấn giữ biên cương trung tá Cù Thừa Sâm so với tư lệnh Cù càng không thích dùng hình thức bên ngoài để đối nhân xử thế, mà Ôn Miên cũng không so đo những thứ này, vậy nên, chỉ mời mấy người quen cùng nhau ăn một bữa cơm, tất cả đều vui mừng.

Sếp Cù đang ở bên ngoài tiếp chuyện với các cán bộ kỳ cựu trong quân đội, còn Ôn Miên thì ở bên trong phòng trang điểm chờ Chu Như trang điểm cho cô, cô gái này nhẹ nhàng hớp một ngụm trà nóng trên tay, trong miệng tràn đầy mùi thơm bát ngát.

Em gái của Cù Thừa Sâm là Cù Thần Quang cũng đứng bên giúp đỡ, cô tò mò hỏi Chu Như, “Bạn trai hôm nay mang đến có lai lịch như thế nào?”

Nói đến vị cảnh sát giao thông Vương Giác này, Chu Như không nghĩ đến cũng có ngày mình phải xuống nước, nếu bản cô nương không mời hắn tới tham gia buổi lễ có lẽ mối quan hệ giữa hai người cũng có thể đậm chân tại chỗ.

Cù Thần Quang châm chọc chế nhạo Chu Như mấy câu, nhưng toàn bộ trọng tâm lại đặt lên người chị dâu thứ hai nhà mình, “chị dâu, chị với anh hai không phải đã trải qua tuần trăng mật sao, chia sẻ với chúng em chút xíu đi.”

Ôn Miên nhìn vào gương chải lông mi, ai cũng không quan tâm.

Chu Như: “Được, mình cũng đã sớm dụ dỗ uy hiếp cậu ta, chỉ kém không có dùng bảy mươi hai loại hình tra tấn, cũng không có cách nào moi ra được nửa câu, cậu ấy giữ bí mật còn hơn cả đàn ông.”

Cù Thần Quang dùng bàn tay vuốt nhẹ nhàng bộ sườn sấp chị dâu cô đang mặc cười cười mấy tiếng.

“Anh hai em dù gì cũng là quân nhân trong quân nhân, đặc chủng trong đặc chủng, chị dâu, thân thể của chị mảnh mai thể này liệu có thể chịu đựng được không? Những thứ trong tiểu thuyết rất cuộc có thật không? Một ngày đàn ông có thể làm mấy lần.”

Cánh tay đang trang điểm của Ôn Miên rung lên, đứa em này sao có thể nói anh hai của mình thành con giống chứ.

Miệng Chu Như càng không thể ngăn cản nổi: “Anh Tiểu Sâm,...cậu đã ngậm phần dưới rồi sao?”

Ôn Miên thiếu chút nữa muốn bộc phát, đây là vấn đề phụ nữ đàn ông nên hỏi sao?.

Ngoài cửa truyền đến mấy tiếng đập cửa, Cù Thần Quang chạy nhanh ra mở cửa vừa nhìn, chính là trung tá Cù anh hai của cô lại. Anh bước vào quan sát phản ứng của ba người, trong chốc lát cả phòng trở nên trầm mặc.

“Lại bày trò trêu ghẹo chị dâu phải không?”

“Không có mà, em đang gặp vấn đề rất khó hiểu nên đang hỏi chị dâu mà.”

Cù Thừa Sâm nhú mi : “Em có vấn đề có thể gặp chú út để hỏi.”

Ôn Miên cười thất thanh.

Hai con kỳ đà cắn mũi biết điều nên tự động dời gót, người đàn ông bên cạnh liền ngồi xuống, cô không dám ngược lên nhìn anh, làm bộ bận rộn, “Đồ trang sức của em Chu Như để ở đâu rồi?”

Sếp Cù đang thưởng thức vẻ mặt đầy hốt hoảng có chút kinh sợ của cô gái nhỏ, khóe miệng chợt cười, “Thế trên đầu em là cái gì?”

Ôn Miên đưa tay sờ, lập tức quỳnh lên.

Anh thông thả bước đến bên cửa sổ tránh xa cô một chút, từ túi áo móc ra một điều thuốc, nghiêng đầu bảo cô có để ý không? Cô vội lắc đầu, thấy người đàn ông đó vội châm điều thuốc.

Trung tá Cù vẫn mặc một thân thường phục xanh đậm, bóng dáng thon dài làm ôn miên thấy phải có chút ngây ngấn. Có lúc, cô sẽ cảm thấy anh là một thanh lợi kiếm, không thấy lưỡi cũng không thấy vỏ, lặng yên không một tiếng động, sẽ khiến cho tất cả đối thủ và kẻ địch của anh phải khiếp sợ.

“Em hỏi hộp sao?” Cù Thừa Sâm ngược mắt cô gái trước mắt.

Nếu nói không có sợ là giả, có trời mới biết tay của nàng đang vờ mờ hỏi này giờ, còn nếu hỏi Ôn Miên lo lắng chuyện gì, chính Ôn Miên cũng không biết.

Người đàn ông dập tắt nửa điếu thuốc còn dư, ngồi trở lại bên người, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp trong suốt của cô, “Ôn Miên, Em hiểu các điều luật trong quân hôn không?”

Sao lại nói cái này, cô sửng sốt.

“Quan hệ của chúng ta, vẫn do em quyết định, chỉ cần, em cho rằng được nhiều hơn mất là được.”

Xem ra, khăn trương không chỉ có cô, mặc dù nhìn qua anh vẫn bình thản như nước.

Ôn miên thấy buồn cười, Cù Thừa Sâm cho là cô không muốn hiểu, “Không phải mỗi lần ngã bệnh anh đều có thể ở bên cạnh em , anh.”

“Em chỉ muốn anh đồng ý một chuyện.” Cô cắt đứt lời của anh, rất nghiêm túc nhìn anh, ” Anh sẽ đối với chuyện của chúng ta. cố hết sức.”

Ôn miên biết, yêu không cần phải lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết , kết hôn cũng không nhất định phải là kết quả của tình yêu.

Nhưng cô không cho là kết hôn và yêu không hề có quan hệ, cũng không hi vọng Cù Thừa Sâm cho là kết hôn chỉ là một phương thức sinh hoạt, cho nên, cô cần anh nỗ lực cùng mình.

Bất luận sinh lão bệnh tử, bất luận nghèo khó hay giàu sang, cô đều đã lựa chọn anh.

Mỗi lần nghiêm túc làm một chuyện gì đó sẽ vô ý lộ ra bộ dáng khiến Cù Thừa Sâm mỉm cười: “Được.” Anh giơ tay ngang lông mày, ở trước mặt cô, trịnh trọng trang nghiêm làm một quân lễ, “Anh thề.”

Ôn Miên nhìn người đàn ông cao lớn anh tuần trước mặt, gương mặt thoáng hiện lên vẻ ửng đỏ, nụ cười bên môi đông lại thành một đóa hoa.

Cù Thừa Sâm: “VẬY ĐI THÔI.”

. HẢ?

Sếp Cù cười cười nhìn cô gái đang ngây ngốc, “Đi mời rượu, thế nào, còn phải hô khẩu lệnh cho em à? Một hai ba, đi?”

Ôn Miên hít sâu một hơi, từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt rối rắm, Cù Thừa Sâm mở một cánh cửa, xoay người nhìn thấy cô đang điều chỉnh tâm trạng của mình, anh ra về an ủi hỏi cô: “Chuẩn bị xong chưa?”

Nghe anh hỏi, cô bạn Ôn Miên bỗng nhiên nhanh trí, đáp lại anh bằng một cái chào theo kiểu quân đội, khuôn mặt thanh tú, cử chỉ lại hấp tấp.

Cô cười: “Đã xong.”

Xem ra, anh có một cô vợ nhỏ rất ngưỡng mộ mình. Nghĩ như vậy, trong lòng Cù Thừa Sâm bỗng dưng mềm ra.

Phòng tân hôn trong khách sạn, là do vị bà bà tuyệt thế là mẹ chồng của Bùi Bích Hoa trang hoàng, nên có thêm một chút không khí vui mừng. Nhưng Ôn Miên lại mệt mỏi đến mức không kịp thưởng thức vẻ đẹp đó, vừa vào cửa đã ngồi phịch xuống ghế sofa ngay cả ngón tay cũng không muốn động.

Cù Thừa Sâm liếc mắt một cái, chỉ thấy cô gái xinh đẹp mặc một bộ sườn xám đỏ tươi, nhìn nghiêng một bên, mắt ngọc mày ngài, vẻ mặt đào hoa. Anh lại lơ đãng cặp chân dài cân xứng của cô, da thịt trắng mịn như ngọc lộ ra ngoài.

Thân thể trung tá khê động, gần như không thể kiềm chế được. Lúc này Ôn Miên mơ hồ cảm giác được mình giống như một con mồi vô tội bị thợ săn để mắt tới, ngược mắt nhìn quanh, vừa lúc chạm phải ánh mắt trần trụi của một vị quân nhân nào đó.

Ánh mắt không chút đề phòng của cô khiến cho anh sửng sốt, Cù Thừa Sâm không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng dời đi mục tiêu, đi vào phòng ngủ.

Khuôn mặt Ôn Miên nóng lên, lấy áo ngủ đặt trong phòng, bỏ lại câu “Em đi tắm” liền chật vật chuồn đi.

Đứng ở vòi sen, tim đập có chút nhanh, cô nhắm mắt lại, để cho dòng nước âm rửa đi những mệt mỏi trong cơ thể. Mặc dù hai người đã cùng ở chung trong khách sạn, nhưng nghĩ tới việc sau này phải sống chung một chỗ với người đàn ông này, cô vẫn chưa kịp thích ứng.

Cũng không biết nào chấp mạch thế nào, Ôn Miên bỗng nhiên nhớ tới mấy câu nói đùa lúc chiều, theo bản năng liền liên tưởng đến những cảnh từng trải qua ở trên giường.

Gương mặt Ôn Miên lập tức đỏ lên như một trái cà chua.

Cái kia của người nào đó vừa cứng lại vừa lớn....

Mẹ nó, dường như cô....thật sự nuốt không được.

21. Chương 22: Anh Thuộc Về Cô

Edit: Nhu nha tieu thu

Beta: SCR081

Ôn Miên quần áo choàng tắm thật dày, tắm xong lúc đi ra cảm thấy chút choáng váng đầu, tối nay cô uống cũng không nhiều, chỉ là nhiệt độ trong phòng tắm khá cao, lại thêm việc có những ý tưởng không nên có với người nào đó, cô xoa trán, ngồi ở bên giường chậm rãi lấy lại tinh thần.

Nghe được động tĩnh Cù Thừa Sâm hơi ngẩng đầu lên, không ngoài dự đoán, gò má của cô gái nhỏ hồng hồng, dáng người duyên dáng yêu kiều giấu ở trong bộ quần áo rộng rãi kia, tóc ngắn mềm mại còn chưa khô lắm.

“Mệt à? Nghỉ ngơi trước đi.” Anh cười cười.

Ôn Miên xoay người, đập vào mắt chính là tấm trải giường vô cùng lớn phù hợp với chiếc giường mới, cái mền, bao gối có viền hoa, là các hoa văn tượng trưng cho tình yêu.

Cô cười rộ lên, trong phòng tắm truyền nước chảy do người đàn ông mở vòi sen.

Ôn Miên ôm lấy chăn, không làm gì hết, cô biết mình chưa thật sự chuẩn bị sẵn sàng.

Ít nhất, cô muốn thử một chút bọn họ có cơ hội hay không, vì tình yêu chân chính mà đến với nhau, chứ không phải không rõ ràng mà lên giường như vậy, anh đã đồng ý với cô, sẽ hết mình vì quan hệ của hai người, đây là thu hoạch bất ngờ ngoài dự kiến

Ôn Miên dựa vào gối đầu không khỏi suy nghĩ, Cù Thừa Sâm có hay không cũng có chuyện quá khứ với ai đó. Điều kiện của anh tốt như vậy, cũng đã từng yêu đương. Nghe nói cho dù là học trường quân đội hay tham gia bộ đội đặc chủng, những quân nhân như bọn họ đều có áp lực rất lớn, không ít đàn ông vì nguyên nhân mà mối quan hệ nam nữ bị rạn nứt.

Ôn miên chưa từng nghe anh nhắc đến tình sử của anh, chỉ biết là anh từng có một cô bạn gái rất xinh đẹp, như vậy ở phương diện này. Anh cũng đã từng có kinh nghiệm sao.

Lúc Cù Thừa Sâm ra khỏi phòng tắm, ngang thắt lưng chỉ quấn một chiếc khăn tắm, trong lúc nhất thời không xem xét kỹ, Ôn Miên lại có chút trở mắt.

Trên mái tóc đen ẩm ướt của trung tá còn nhỏ nước, nước đọng kéo dài đến ngực chảy xuôi tới nơi bí ẩn của người đàn ông, nước da mặt ông khiến cho người đàn ông càng thêm hấp dẫn, thân hình cứng rắn nổi lên những cơ bắp này cũng không phải lần đầu tiên cô thấy, nhưng vẫn khiến cho cô phải mặt đỏ tim đập, cả người nóng lên.

“Em có thói quen ngủ bên nào?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Cứ như thế thân thiết dịu dàng hỏi thăm làm Ôn Miên sửng sốt.

Cù Thừa Sâm kiên nhẫn chờ đáp án của cô, Ôn Miên lấy lại tinh thần, vội vàng từ trên giường đứng lên, “Bên nào cũng được.”

“Vậy sau này em ngủ phía bên phải nha.”

Anh nhìn hai chân trần đang đứng của Ôn Miên, hai chân trắng mềm mại dưới lớp lụa đỏ đánh thẳng vào thị giác, khiến cho người đàn ông không khỏi vừa một hồi xúc động.

Cù Thừa Sâm cười khở trong lòng, anh nghĩ tới nay anh không có ý chí chiến đấu, rồi lại muốn đánh nhanh tanhg nhanh.

Ôn Miên vẻ mặt không yên, cô nhìn chăm chăm dáng người lộ ra ngoài của sếp Cù, nhỏ giọng hỏi: “Vết thương trên người anh Có thể để cho em xem một chút có được không?”

Chỉ một thoáng, anh sửng sốt.

Thực tế trên người sếp không chỉ có một vết thương, vết đao, mảnh đạn, vết thương đạn bắn. Cái gì cũng có.

Vị trí vết đao nằm ở nơi rất mập mờ trên vùng bụng gầy gò của anh, tay của Ôn Miên chạm nhẹ vào da thịt của anh, có thể cảm nhận được bắp thịt cả người anh đang căng lên.

Vết thương cuối cùng này còn bị khăn tắm ngăn trở, như ẩn như hiện như muốn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Ôn Miên, cổ họng cô căng lên, mỹ nam trước mặt, suýt chút nữa mất đi lý trí kéo luôn vật che đậy của sếp xuống.

“Cho em nhìn thôi, ai cho phép em chạm vào.” Anh đã tận lực khắc chế, còn cố ý châm chọc, nhưng giọng nói kia vẫn mang theo một tia trêu mến.

Dùng khí nhất thời của Ôn Miên lập tức biến mất không dấu vết, cô biết mình đường đột, không thể làm gì khác hơn là cà lăm nói: “Vậy anh, anh xoay người nếu để cho e xem một chút.”

Sau lưng Cù Thừa Sâm, ngay bả vai có một vết thương đạn bắn rất rõ, từ dấu vết có thể nhận ra là do loại đạn 5 milimet lưu lại, khả năng này cũng quá nhiều, phần lớn khẩu súng cũng có thể sử dụng loại đạn này, các loại AK của Nga, các loại M của Mĩ.

Đang trong thời kì Tổ Quốc hoà bình, cũng chỉ có lính đặc biệt của bọn họ xuất hiện ở biên giới, lấy một phát đạn hoàn thành sứ mệnh vinh quang.

Người đàn ông tham gia những cuộc chiến này, phải chấp hành những nhiệm vụ rất khó khăn, cực kỳ nguy hiểm và nghiêm khắc.

Ôn Miên đứng dậy nhìn từng “chiến công” trên lưng anh, Cù Thừa Sâm vẫn còn cảm thấy khát nước, liền muốn đi phòng khách châm một ly nước nóng, ai ngờ chân trái mới vừa bước ra một bước, Ôn Miên cho là vị sếp này không cho cô xem, liền lao tới như tên lửa muốn ngăn anh lại.

Trong nháy mắt khăn tắm ngang hông bị cô dùng sức mở ra, rơi trên mặt đất, giữ chặt hai chân Cù Thừa Sâm , ép buộc Trung tá đứng lại tại chỗ.

Mà trong lúc này bóng lưng kia đã hiện ra vtrước mặt Ôn Miên không bỏ sót chi tiết nào. Tầm mắt của cô từ bờ vai anh chậm rãi dời xuống, phần lưng rộng lớn của đàn ông vững trãi như núi, cặp mông săn chắc và cây gậy đã ngẩng cao, phía dưới là một đôi chân dài vừa mạnh vừa có lực, đầy vết sẹo, khiến cho thân thể của anh tựa như một con dã thú đang ngủ đông.

Ôn Miên có cảm giác mình phạm sai lầm lớn rồi ! !

“Thật xin lỗi! Em không cố ý” Bên má cô đỏ bừng không ngừng xin lỗi xếp, chạy trốn chết về phía giường, thanh âm giận giữ từ phía sau truyền đến “Đứng lại.”

Giờ phút này cũng không quản có kháng quân lệnh hay không, hai tay Ôn Miên nắm chặt chần, đang muốn nói “Em mệt mỏi ngủ trước” , người đàn ông kia đã giữ chặt hai cánh tay của cô, dùng sức đặt cô ở phía dưới.

Thân thể đàn ông nóng đến kinh người, Ôn Miên còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh lật người, Cù Thừa Sâm bóp chặt cằm của cô, anh cuồng bạo hôn cô như đang trừng phạt.

Nụ hôn hung hãn khiến cô quên phải thở thế nào, cô không biết nên đáp lại sự chinh phục và dục vọng xâm chiếm này thế nào, bất kỳ phản kháng nào cũng đều là phí công, chỉ có thể mặc cho anh tiến quân thần tốc, đầu lưỡi bị anh làm ướt át, thân thể của cô bị anh giam cầm trong lòng ngực rắn chắc, sức lực của quân nhân quá dữ dội, làm cô cảm phục. Ôn Miên biết kế tiếp chính là dùng sức hôn, làm người ta trầm luân. Dịu dàng , sau đó sẽ bá đạo điên cuồng đoạt lấy.

Cô không có cách nào chống đỡ.

Ôn Miên ép buộc mình phải dời đi lực chú ý của người đàn ông này, cô thừa dịp anh điều chỉnh hô hấp chen vào nói, “Em...em thương lượng với anh một chuyện.”

Anh rất muốn để cho cô cảm miệng, trầm thấp phun ra một chữ: “Ừ.”

Cô vừa vận nghĩ đến một chuyện, liền thuận miệng lấy ra: “Lúc anh vào bộ đội Em có thể trở về nhà mẹ không?”

Cù Thừa Sâm hơi suy nghĩ, vừa tiếp tục nụ hôn tình tế vừa trả lời, “Có thể, nhưng lúc anh về nhà phải gặp lại em ở đây.”

“Vậy cha mẹ anh ở đây.”

tiếp theo Sếp khẽ cau mày, không kiên nhẫn nhỏ giọng nói: “Không cần lo lắng cho bọn họ, em thấy tốt là được.”

Ôn Miên không tránh thoát, chỉ có thể mặc cho nụ hôn của anh theo cảm lướt qua xương quai xanh, bàn tay của Cù Thừa Sâm trên eo cô dùng sức buộc chặt, một cái tay khác nhẹ nhàng linh hoạt cởi áo ngủ trên người Ôn Miên ra, vùng đất xinh đẹp chưa từng có người ghé thăm rốt cuộc cũng để anh nhìn không sót một chút gì, trông mắt đen luôn lạnh lùng của sếp càng không thể khiến anh điều hòa dục hỏa.

Lúc đầu lưỡi ướt át của người đàn ông khẽ chạm đến bộ ngực đầy đặn của cô, Ôn Miên liền lập tức nhạy cảm cong thắt lưng lên, giống như là càng thêm khát cầu sự an ủi.

Vật thể nóng bỏng để phía dưới cái bụng mềm mại của cô, Ôn Miên thấp thỏm cúi đầu nhìn, trời ạ, so với cô tưởng tượng của cô còn đáng sợ hơn, nếu anh thật sự tiến vào nơi đó. mình sẽ khó chịu lắm sao?

Cù Thừa Sâm dùng môi lưỡi liếm láp nơi khô gợn nẩy nở mềm mại, Ôn Miên không dám nhìn anh như thế nào lấy lòng mình, vị trung tá cao cao tại thượng có hành vi phóng đảng này đối với mình. Hình ảnh nóng bỏng này khiến Ôn Miên xấu hổ đến không đất dung thân.

Bụng dưới nhưng bởi vì hưng phấn mà run rẩy từng đợt, Ôn Miên không cách nào khắc chế dục hỏa, Cù Thừa Sâm giống như là hiểu được tình thế khó xử của cô, đầu ngón tay từ khe hở quần lót thăm dò vào, rơi riêng tư trống trải được lấy đầy. Cảm xúc lan tràn.

Sóng mắt Ôn miên nhện nhện, đôi tay bám vào thân người rắn chắc của anh, hai thân thể càng quấn chặt lấy nhau, giống như keo sơn.

“Cù thừa sâm.”

Anh không để ý tới cô, cắn lên đỉnh đầu mềm mại như ngọc của cô .

“Sếp”

Trông mắt Cù thừa sâm híp lại, lạnh lùng sắc bén, vô cùng nguy hiểm, “Gọi anh là gì?”

Ôn miên còn không kịp nói chuyện, ngón tay dài của anh đã dao động ở nơi mềm mại giữa hai chân cô, khí nóng từ lòng bàn tay của anh tỏa ra, khiến cho toàn thân cô tê dại.

Ngón tay dài của sếp giống như khẩu súng lục Browning, xẹt qua bên trong bắp đùi cô, chọt thăm dò lên phía trước, khiến cho cô bị vùi lấp trong ma chướng.

Hạ thân bởi vì đầu ngón tay đi vào quá sâu, khiến cô cảm thấy khác thường, giữa cảm xúc vui buồn chìm nổi Ôn Miên nắm được một khắc trấn tĩnh, cô đột nhiên đẩy vị trung tá đang đè trên người mình ra.

“Em...Em muốn đi toilet.”

Người đàn ông còn đang trong tình trạng hưng phấn không chú ý, bị cô dùng lực đẩy ra.

Đem tân hôn cô dâu nhỏ lại để ỉnh ngòi một chỗ ở đây, sếp quay đầu nhìn về phía cửa kính phòng vệ sinh đang khép chặt, nhất thời không biết nên tức hay nên cười.

Đem tân hôn lại khóa trái mình trong nhà vệ sinh, rất tốt, có sáng tạo.

Mười phút sau, sếp Cù đứng ở trước cửa, lạnh giọng ra lệnh: “Ôn Miên, anh cho em ba

giây để bước ra, vượt quá một giây, tự gánh lấy hậu quả, 1.”

Anh không thấy kẻ địch đầu hàng, tiếp tục kêu: “2.”

Cửa mở ra, Ôn Miên quả thật cúi thấp đầu, lông mi cô cong lên, mắt lấp lánh nước, giống như là bị uất ức.

Cô gái này đang giận dữ mình sao, chuyện này khiến anh không biết làm sao ?

Ngón tay dài của Cù Thừa Sâm điểm lên trán cô, “Có chuyện liền báo cáo, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.”

Trên người anh có hương của sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái , pha lẫn với mùi vị đàn ông phủ kín xoang mũi của cô, Ôn Miên ngẩng đầu nhìn anh, mê mẩn đến thất thần.

Dáng người cao lớn, môi mỏng như được tĩa gọt.

Mày rậm mắt tinh, lạnh lùng khí phách.

Giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc, có tinh thần trách nhiệm.

Người đàn ông tốt như vậy, lại trở thành chồng của mình

.

Vậy mà cô còn đẩy ra, ngay cả cô cũng cảm thấy hoang đường.

“Em luôn tránh xa anh như vậy.” Người đàn ông ngập ngừng một chút, dè dặt giọng nói, càng lộ vẻ tối tăm, “Vậy anh cưới em để làm cái gì?”

Ôn Miên bị nói càng không có cách nào phản bác, “Em thật sự không có ý này.”

Nhìn bộ dáng lo lắng của cô, Cù Thừa Sâm nhẹ nhàng vờ về đuôi tóc của Ôn Miên .

Aizz, vẫn là chưa được.

Sếp mở miệng giải vây cho cô: “Không phải muốn anh cho em thời gian thích ứng sao, khó mở miệng vậy ư ?”

Ôn Miên kinh ngạc, trái tim không khỏi bị một cảm xúc không tên lấp đầy, để cho cô hoàn toàn luống cuống, hai mắt dần mờ mịt hơi nước.

Nếu tình hình quân địch nghiêm trọng, canh giữ biên giới là một phương pháp cần thiết,

Cù Thừa Sâm thở dài một tiếng, “Giày vò đủ rồi? Ngủ đi.”

Ôn Miên thật chặt cắn môi dưới, từ phía sau lưng ôm lấy người đàn ông luôn dung túng mình này, vùi mặt vào quần áo anh không để anh thấy biểu cảm của mình.

Cù Thừa Sâm vừa mới miễn cưỡng kiềm chế được chút dục hỏa, bị cô ôm như vậy, dục vọng bị khiêu khích lần nữa khiến anh cảm thấy vô cùng tệ.

“Ôn Miên, không được nháo.”

Cô ngập ngừng nói: “Không được hẹp hòi, cho ôm một lát đi mà.”

Nói không chừng, lần sau cô là có thể chuẩn bị xong.

Cù Thừa Sâm xoay người, ôn miên nghe tiếng tim đập của anh, có thể tình tường cảm thấy tâm tình khác thường lúc này của anh, mỗi một bắp thịt khiêu gợi của người đàn ông

này đều khiến cho người ta vô cùng cảm phấn.

“Trong từ điển của quân nhân không có ‘bỏ dỡ nửa chừng’, lần sau, suy nghĩ cho kỹ.”

“Gia đình quân nhân không giống nhau, không thể chơi xấu.”

Sếp Cù thở dài, sao lại thích một cô gái gốc thể này chứ, đến lúc nào thì mới có thể sửa được tật xấu này cho cô đây.

Nhưng nếu bọn họ có thể hiểu rõ ràng hơn một chút, có trách nhiệm với tình cảm hơn,

vậy thì quá tốt rồi. Nhưng thật ra thì. Thật ra thì. chỉ cần anh ngang ngạnh hơn một chút, có lẽ cô đã sớm đầu hàng rồi.

Ôn Miên ngơ ngác nhớ lại, cổ tay của Cù Thừa Sâm đã bị cô cầm lên

22. Chương 23: Em Nên Chờ Đợi

Edit: Nhu nha tieu thu

Beta: SCR0811

Đôi tròng mắt đen ướt át của Ôn Miên nhìn thẳng vào anh, giống như là vắt hết óc muốn nói một chuyện gì đó.

“Nếu như em nói. em nói.”

Cù Thừa Sâm cúi người thở dài, hiểu thuật tâm lý nhiều năm, chút tâm tư của cô anh chắc hẳn nhìn một cái là có thể thấy rõ ràng.

“Anh đồng ý.”

“. Hả?”

Trung tá giữ chặt cằm Ôn Miên, nhỏ giọng nói: “Yêu cầu của em, anh đồng ý.”

Anh hôn cô lần nữa, mở hàm răng của cô ra, cô ôm cổ của anh, mặc cho anh hôn mình.

Một lát sau, Cù Thừa Sâm ôm Ôn Miên trở lại giường, trong tròng mắt cô hơi lóe lên nước mắt. Nhìn bộ dáng như nước, mắt mở to của cô gái nhỏ, dục vọng của sếp khó nhịn.

Huống hồ, cô đã đồng ý.

Cù Thừa Sâm dùng bàn tay đỡ cằm ôn miên, ngón tay nóng rực lướt qua cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ, không đợi cô phát ra âm thanh liền hôn xuống.

Bởi vì lúc trước “Tương cứu trong lúc hoạn nạn”, trong miệng nhiệt độ rất cao, cảm giác như ăn một thứ gì đó vừa ngọt vừa nóng, hai người dán chặt vào nhau ôm ấp, Ôn Miên không nhịn được phát ra tiếng rên khẽ, đầu lưỡi của người đàn ông thuận thể từ môi tiến quân thần tốc, mang theo uy lực cực nóng tấn công cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đầu lưỡi của Cù Thừa Sâm đảo quanh cái miệng nhỏ nhắn của cô, liếm từng chút từng chút một. Chạm đến thành khoang miệng, Ôn Miên cho anh liếm hai cái liền rên khẽ đứng thẳng người dậy, lại bị anh ôm áp sát vào bụng, giữa hai chân liền đụng phải cái gì đó lồi lên.

Ôn miên không kịp chống đỡ, chỉ là một nụ hôn, cô cư nhiên lại có phản ứng! Cảm giác nóng nóng, lại tê tê, thì ra trong miệng cũng có chỗ nhạy cảm đến vậy.

Đầu lưỡi của người đàn ông đi tới cái cổ trắng nõn, qua mỗi một chỗ, Ôn Miên lại thấy thân thể của mình lay động, một tay trung tá cầm giữ eo nhỏ, một tay lần nữa cởi áo ngủ của cô ra.

Khuôn mặt của cô gái nhỏ càng đỏ, hô hấp dồn dập: “Cù Thừa Sâm.”

Bên tai là tiếng thở gấp vô lực, khiến cho dục hỏa của anh lên tới cực hạn, một tay nhanh chóng đem nơi nóng bỏng của mình ra ngoài, đánh vào đùi của cô gái nhỏ.

Lúc này điện thoại của sếp đặt trên bàn vang lên, Ôn Miên nói trong lòng, người nào không biết điều như vậy, tối nay còn có chuyện gì tìm anh sao?

Cù Thừa Sâm chợt nhăn mặt, anh không nhận điện thoại, mà là khép chặt hai chân của cô lại, không chừa một khe hở bắt đầu lên xuống mấp máy, giữa lông mày ẩn nhẫn càng phát ra vẻ mãnh liệt.

Vật cứng như gỗ như không đụng vào bộ phận nhạy cảm, Ôn Miên lại nhảy lên hạ xuống, “Ừm.” Anh định làm gì thế?

Đôi tay của Cù Thừa Sâm từ phía sau lưng nâng Ôn Miên lên, kéo vào lòng mình, hai nơi gặp gỡ, bắt đầu ma sát vùng riêng tư. Nơi đó dính dính, phát ra âm thanh của tiếng nước.

Lửa nóng ma sát nơi mềm mại, Ôn Miên cảm thấy vùng bên dưới của mình truyền đến cảm giác tê dại, có chút hoảng hốt ôm lấy anh, mắt to long lanh bắt đầu tan rã, thân thể cũng căng đến cứng người.

Anh biết cô sắp tới cao trào, phía dưới lại gia tăng tốc độ, nơi ẩm nóng mềm mại đè ép lửa nóng của mình, ra vào giữa bắp đùi, hạ bộ tưởng đến không ngờ.

Hơi thở đã bắt đầu rối loạn, giống như hai người đều có chút thân bất do kỷ rồi, cơ ngực khỏe mạnh của người đàn ông khắc họa những đường cong khiêu gợi.

Từng trận va chạm đánh tới cái động nhỏ đang run rẩy của Ôn Miên, Cù Thừa Sâm ghì chặt thân thể, chờ đợi khoái cảm chảy trong máu.

Cô khẽ rên, thân thể mãnh liệt co rúc lại, phía dưới của anh bắn ra một dòng chất lỏng, tưới lên vầng hoa bí mật của cô.

Ôn Miên cả người vô lực nằm xụi lơ ở trên giường, đầu nghiêng về một phía, thở hổn hển. Cả quá trình qua loa không tới một phút, Cù Thừa Sâm kéo ga giường đắp lên cơ thể Ôn Miên, lúc này mới nhận điện thoại, đầu kia lập tức cho anh bốn chữ: “Khẩn cấp về đơn vị.”

Nhiệm vụ của bộ đội đặc chủng Hoa dao phần lớn đều không có quy định cụ thể, cho nên yêu cầu bọn họ bất kể thời gian, bất kể địa điểm đều phía lên đường.

Cù Thừa Sâm uống rượu không thể lái xe, không thể làm gì khác hơn là kêu cảnh vệ Tiểu Ngô đưa anh đi quân khu. Tiểu Ngô tăng tốc chưa đến hai mươi phút đã đến được phòng trọ của bọn họ, Trung tá đã mặc xong thường phục, ngoài phòng bóng đêm thâm trầm, bóng dáng quân nhân vẫn lạnh lùng, không thể xâm phạm như cũ.

Về mặt anh như thường, đi tới bên ngoài nhân nhật ra hiệu với Tiểu Ngô, ngoái đầu nhìn lại, trên mặt hiện lên chút ý cười không gạt đi được, anh đưa mắt ôn nhu nhẹ nhàng nhìn cô.

“Anh trở về căn cứ sao?”

“Ừ.”

Biết rõ anh không thể nào kháng lại quân lệnh, nhưng không nghĩ đến đêm tân hôn anh lại cũng muốn đi là đi. Ôn miên đứng ở cửa, không nói được lời nào, nhìn chăm chăm vào Cù Thừa Sâm thật lâu, ánh mắt kia vừa mềm vừa tê dại, khiến tâm người nhìn cũng trở nên mềm nhũn.

Đừng nói là bản thân sắp Cù, ngay cả Tiểu Ngô cũng muốn khuyên anh trở về nhà ôm cô vợ mới cưới! Bộ đội đặc chủng Hoa dao này cũng thật là, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, không chừng người ta đang triển triển miên miên nhẹ nhàng bay bổng. Lại tập họp khẩn cấp cái gì chứ!

Tiểu Ngô ý thức được mình suy nghĩ nhiều, vội vàng nghiêng đầu nhìn phong cảnh trước xe.

“Chờ anh tìm được cơ hội, anh gọi điện thoại cho em.” Tay phải Cù Thừa Sâm cầm nón lính, vỗ vỗ bả vai của cô, “Được rồi, hiện tại đến phiên em thi hành mệnh lệnh, nhanh. Lên Giường ngủ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Miên đau khổ cúi đầu: “Trở về sớm một chút.”

Quanh thân của Cù Thừa Sâm còn tỏa ra mùi hương nhân nhật của cô, lời nói khi nãy của cô, như một loại ma túy dịu dàng khiến cho người ta không thể không đề phòng.

Anh nghĩ, đây là trong dự liệu, đối với cuộc hôn nhân này, anh cảm thấy mình đã quyết định đúng.

Cù Trung Tá trở lại căn cứ của Hoa dao, thay xong quân phục liền đi tới chỗ tập họp, phần lớn chiến hữu đã ở đây đợi lệnh.

Đại đội trưởng Chí Hạo về mặt nghiêm túc, trong nháy mắt khi nhìn thấy Cù Thừa Sâm, trên mặt hiện lên nụ cười nhân nhật khó phát hiện

“Toàn thể mọi người! Nghiêm!”

Mọi người đều đứng ngay ngắn, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

”Trung Tá Cù, đối tượng của nhiệm vụ lần này, lúc trước cậu cùng từng quen biết bọn họ. Trang Chí Hạo nói này lời nói cũng không phải vì nói cho anh biết nguyên nhân tham gia hành động này, mà là vì để cho anh có thể hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc hơn.

Cù Thừa Sâm mở miệng nói câu “Rõ” , trong lòng đã muốn tính sổ với tổ chức tội phạm kia.

“Đối tượng lần này chúng ta phải phối hợp với cảnh sát lùng bắt , là một nhóm tội phạm chuẩn bị buôn lậu di vật văn hóa ở biên cảnh, bọn họ có quan hệ với nhóm tội phạm quốc tế.” Trang Chí Hạo thông báo nhiệm vụ lần này với mọi người, “Cho nên, những bọn người này buôn lậu thuốc phiện, buôn lậu. Gây án liên tục. Tiến hành giao dịch văn vật với người nước ngoài, đều là những vật có niên đại rất xưa , thậm chí còn có cả những vũ khí thời tam quốc! Bộ Công An rất coi trọng hành động lần này, hơn nữa, bọn họ không phải là nhóm buôn lậu bình thường, mà là tổ chức buôn lậu có trang bị vũ trang, thứ nhất, phải hoàn thành nhiệm vụ, thứ hai, tất cả đều cùng nhau sống trở về!”

Nhấn mạnh vài câu xong, vị cảnh sát cấp cao bên cạnh Trang Chí Hạo cũng dặn dò mọi người: “Điều quan trọng, nhất định phải bắt được quả tang người mua, và cả tang cũng phải lấy được!”

“Rõ!”

Một chữ nói ra, một nhóm bộ đội đặc chủng liền cùng nhau lên đường, đồng sinh cộng tử.

Cù Thừa Sâm có một thói quen trước khi thi hành nhiệm vụ, anh thích chuẩn bị súng, lau chùi từng thứ một, những lúc thế này, nội tâm của anh sẽ bình tĩnh hơn, vô cùng trầm mặc và lạnh lẽo, chân chính giống một thành viên của cơ quan quốc gia.

Anh tháo súng bắn tỉa ra, tỉ mỉ lau sạch, điều chỉnh lại một lần.

Rạng sáng, tiểu đội tham dự hành động chờ đợi máy bay trực thăng hạ xuống, Cù Thừa Sâm nhìn về bầu trời, bóng đêm yên tĩnh, trăng sáng gió mát, đáng tiếc, tâm tình của anh đang rối loạn.

23. Chương 24: Anh Ấy Sẽ Không Thua

Edit: Min Ngốc

Beta: SCR0811

Ngày thứ hai sau Tân hôn, Ôn Miên tỉnh lại, liếc nhìn bên cạnh đã không có bóng người, tự nhủ rằng từ hôm nay trở đi sẽ phải giác ngộ là một quân tử thực thụ.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, nên tỉnh táo lại, sau đó rời giường rửa mặt, trở về nhà chồng một chuyến, nói ẹ chồng biết tình trạng hiện tại của sếp Cù.

Sau buổi cơm tối, lại ở lại Cù gia ngủ một đêm.

Bùi Bích Hoa lo lắng con dâu khó tránh khỏi mất mát, dù sao, đêm tân hôn mà chồng mình lại bị gọi đi làm công tác, thử hỏi ai không đau lòng đây?

Bà an ủi: “Con xem thằng nhóc này từ nhỏ đã mạnh mẽ hơn người, trước kia ta không để nó vào bộ đội, nó vẫn cứ đi, bây giờ còn gia nhập bộ đội đặc chủng, hại ta cả ngày lo lắng, nó cùng cha chồng con giống nhau như đúc. Hai cha con quanh năm suốt tháng không ở nhà. Liên tục, nếu con thấy buồn bực thì trở về đây bồi ta, hoặc là tìm Tiểu Quang trò chuyện.”

“Mẹ, con hiểu rõ , làm lính thì phải chấp nhận thường xuyên không về nhà, huống chi sếp Cù còn là huấn luyện viên.”

Thấy Ôn Miên nở nụ cười nhu thuận vui vẻ , Bùi Bích Hoa cuối cùng cũng yên tâm phần nào.

Ôn Miên còn nhớ rõ cảnh tượng tối qua, xuyên qua cửa kính cô nhìn thấy Cù Thừa Sâm rời đi, cô nghĩ cho tới bây giờ đều rất kính trọng quân nhân, họ là người của Quốc gia, thuộc về quân đội.

Ngày hôm sau, cô tới trường học trả phép, vẫn không có việc gì, 5h chiều là tan việc, cô chuẩn bị buổi tối về nhà mẹ đẻ cho đỡ buồn chán .

Trên đường về nhà, Ôn Miên đụng phải bóng dáng quen thuộc, anh ta ngồi chồm hổm trên mặt đất trên chốc một con chó Scotland.

Anh hai.

Ôn Miên miệng lẩm bẩm, đôi mắt có vẻ mê mang. Nghĩ nghĩ, rồi lại lắc đầu một cái.

Anh ta là Tả Luân.

Người kia cảm giác được có người đang nhìn mình, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt đầy mắt mát của người con gái đối diện

Ôn Miên ngưng ngưng cười cười, lúc này mới thoải mái kêu một tiếng “Tả tiên sinh” .

Tả Luân sờ sờ trên sợi dây xích một cái, ánh mắt thâm sâu nhìn cô.

Ôn Miên không thể không cảm thán, Tả tiên sinh này rất thích làm ra bộ mặt dọa người, mà hơn nữa có khuynh hướng giống như thợ săn Âm Dạ, kiêu ngạo, cô độc, thờ ơ lạnh nhạt với con mồi, chỉ chờ thời cơ chín muồi phục kích.

So với sếp Cù thì anh ta thích mặc màu đen hơn, toàn bộ đều màu đen.

“Tả tiên sinh, rất trùng hợp.” Sao nơi nào cô cũng có thể chạm mặt anh ta.

Tả Luân nghe vậy từ chối cho ý kiến, mấy lần trước quả thực là vô tình gặp được, thế nhưng hôm nay cứ cho là anh không cố ý đến đây đi, nhưng ít ra cũng không phải là hoàn toàn vô tâm.

“Nghỉ nửa ngày, đi dạo.” Anh đang làm việc bỗng nhiên có chuyện xảy ra, mỹ danh là anh được nghỉ, thực tế chính là cấp trên để anh tỉnh táo lại.

Tả Luân lớn lên ở nước Mỹ, ở thành phố Nam Pháp này anh không có người quen, anh lại không có chỗ đi, đi tới đi lui liền đi tới khu buôn bán này đây.

Gặp gỡ cô, không phải là không có nghĩ tới.

“Lần trước cảm ơn anh đã cứu tôi.”

“Nếu là người khác, tôi đều cứu.”

Tả Luân nói lời này, khiến Ôn Miên cảm thấy anh ta rất kì quái, người đàn ông này tự tin tuyệt đối có thừa, giống như đối với chuyện cứu cô mà nói là chuyện nhỏ không đáng nói tới vậy.

Ôn Miên còn nhớ sếp Cù đã dặn dò, không nên tùy tiện tiếp xúc với anh ta.

Nghĩ đến đây, cô định chào hỏi xong liền đi, Tả Luân xoay người, cầm lon nước mới uống xong ném ra thùng rác, không chạy ra ngoài chuẩn xác không chệch một li.

Ôn Miên kinh ngạc, trước kia anh hai Ôn Tinh cũng rất thích chơi trò chơi này, luôn ở trước mặt cô khoe khoang pháp lực của đôi mắt tinh chuẩn. Chỉ là, anh hai của cô không thuận tay trái, còn Tả Luân thuận tay trái.

Ôn Miên hỏi anh, “Tài bắn súng của anh rất chuẩn xác phải không?” cô nhớ là trước khi hôn mê có nghe thấy tiếng súng.

Tả Luân nhướn lông mày, “Rất chính xác.”

“Thích dùng loại súng gì nhất?”

“M25.”

Sắc mặt Ôn Miên bỗng chốc thay đổi.

Súng bắn tỉa M25, là tên súng thuộc đẳng cấp thế giới, chủ yếu cung ứng cho bộ đội đặc chủng cùng hải quân Mỹ. Anh ta thích và am hiểu loại súng này, xem ra, đúng là cô không nên tùy tiện đến gần anh ta.

“Cô rất hứng thú với súng ống.”

Ôn Miên suy nghĩ một chút, chỉ là mím môi cười nói: “Biết sơ sơ.”

“Anh trai có dáng dấp giống tôi của cô, cũng thích chơi súng?” Tiếng cười của tả Luân ẩn chứa một tia lãnh lẽo, nhanh nhẹn như một con báo đen, “Tôi và người trong lòng cô so tài bắn tỉa, như thế nào.”

So sánh Ôn Tinh và Cù Thừa Sâm, Ôn Miên về mặt rối rắm, cuối cùng quyết định lựa chọn chồng mình nhiều hơn một bậc.

“Anh ấy rất tuyệt.”

Bị người khác khiêu khích, “Tôi nhất định thắng người đàn ông kia.”

“Rất nhiều người cũng không thể thắng nổi anh ấy.”

“Tại sao?”

Ôn Miên nhún vai, “Anh ấy sẽ không thua.”

Tả Luân mơ hồ cảm thấy tâm tình không vui, “Bắn tỉa dù có tốt đến đâu, chắc chắn cũng sẽ có đối thủ, có cơ hội thật muốn người cô nói so tài một phen.” Hắn nói xong nhìn đồng hồ, ra ngoài quá lâu rồi, không thể ở bên ngoài một mình lâu được, nên trở về căn cứ FBI tạm thời.

“Cười nhiều một chút.”

Trước khi hắn đi bỏ lại mấy lời này, khiến Ôn Miên không thể nào giải thích được.

“Nghe nói người hay cười, vận số sẽ rất tốt.”

Ôn Miên thấy thảm rồi, cô là đứa gặp phải nhiều chuyện xui xẻo nhất từ trước đến nay, đến người đi ngoài đường cũng biết sao???

Đảm nhiệm việc dạy võ ở trường Quốc tế Nam Pháp, so với tưởng tượng của Ôn Miên còn đơn giản hơn. Bởi vì cô không đi nghỉ tuần trăng mật, sau Tân hôn 3 ngày cũng trở lại với công việc, Phùng chủ nhiệm nhìn cô cười cười, cô bé này cũng quá yêu nghề đi chứ.

Buổi chiều thứ hai, các bạn nhỏ đã lục tục tới, Ôn Miên đã thiết lập được mối quan hệ với các bạn nhỏ người ngoại quốc, vẫn thường dùng tiến anh thăm hỏi cô.

Trên lớp trừ cô là giáo viên dạy võ, trường học còn mời thêm trợ thủ tới nữa, cùng nhau chăm sóc bọn trẻ, cô gái họ Lý này cũng là người vui tính hoạt bát cho nên Ôn Miên cảm thấy chung đụng được.

“Cô Ôn, chồng cô sao lại cho cô đi làm sớm thế.”

Hắc, ngay cả cô nhóc này cũng nhạo báng cô.

Ôn Miên đang định gõ cho cô nhóc này một cái, bỗng trước cửa có một cô gái tóc dài dắt một bé trai đi vào.

“Ồ, đây là cô giáo dạy Mĩ thuật trong trường.”

Cô gái này lớn hơn Ôn Miên hai tuổi, da trắng xinh đẹp, mang kính mát gọng đen, mặt mày thanh tú, nhìn rất duyên. Nhìn dáng dấp khuôn mặt đã khiến cho người ta có cảm giác thân thiện.

“Cô Thi. Thi.” Ôn Miên trong lòng đã có đáp án, chỉ là cô còn không dám xác định.

Tiểu Lý cho là cô không biết, cười nói: “Cô ấy tên Thi Thiên Nhu.”

Cái tên này Ôn Miên có chút quen thuộc, trước kia, Chu Như cùng cô có nhắc qua, còn nói cô ấy là phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Tại sao?

Bởi vì, cô ấy là biểu tượng thẩm mĩ của các cô gái!

Ôn Miên nhin không được trong lòng hít một ngụm khí lạnh, cô gái này chẳng phải là mối tình đầu của sếp Cù nhà cô hay sao?

24. Chương 25: Cô Không Thăng Thấn!!!

Edit: Min Ngốc

Beta: SCR0811

Ôn Miên không ngờ ở trường học này lại có thể gặp được vị học tỷ này.

Cô cố gắng duy trì bình tĩnh, có lẽ, mọi chuyện không phải do mình suy đoán.

Điều Ôn Miên đang suy nghĩ chính là, công việc nàng đang làm, có phải do Thi Thiển Nhu này giới thiệu hay không?

“Cô giáo Thi, cô làm sao lại tới đây?” Tiểu Lý phụ tá ở trường học vị trí nào cũng đã từng làm phụ tá, cũng coi như một nửa công chức nhỏ, cô nhìn cậu bé đang nắm tay Thi Thiển Nhu, hai mắt sáng lên, “Ồ, Tiểu Chính Thái này ở đâu ra đây, đáng đáp thật đáng yêu!”

Cô Thi đầu tiên gật đầu chào Tiểu Lý, lại rất nhanh chóng cười không ngớt nhìn Ôn Miên.

“Xin chào, cô giáo Ôn, đây là đứa trẻ người Mĩ rất thân thiết với tôi, tên nó là Vire, mới đến đây không lâu, nói này rèn luyện thể chất, uhm nó là bé trai. cho nên cần rèn luyện thân thể.” Thi Thiển Nhu nói xong cúi người xuống, mái tóc dài chập chờn theo động tác của cô, rất có dáng phong tình, “Vire, đây là cô giáo dạy võ Ôn Miên, cô giáo Ôn.”

“Con không muốn giáo viên dạy võ là nữ.” Bé trai vốn là con lai Trung-Mĩ, bị thi Thiển Nhu cứng nhắc bắt học Trung văn, cho nên nói tiếng Trung cũng rất rõ ràng.

Ôn Miên cũng không ảo não, dịu dàng nói với nó: “Có nhiều việc chỉ cần làm tốt là được, không cần phân biệt là nam hay nữ. Vire, nhóc không tin phải không, lát nữa cô sẽ cho con xem hai chiêu, chịu không? Thấy cô lợi hại, về sau, ngoan ngoãn theo học được chứ.”

Cô vừa nói xong, Liền nhìn tới mắt kính của Thi Thiển Nhu. Thật không khổ là tình cũ của sếp Cù, người đàn ông này cũng thật là lợi hại đi. Được rồi, điều kiện cá nhân của cô ta cũng không phải quá kém .

“Đứa nhỏ này từ nhỏ tiếp nhận nền giáo dục nước ngoài, quản lý khó khăn , hi vọng cô Ôn bỏ qua cho.”

Ôn Miên cười cười, trong lòng còn đang suy nghĩ cô ta có lẽ vẫn chưa biết mình và trung tá Cù có quan hệ.

Thi Thiển Nhu khẽ nghiêng đầu, nói: “Cô mới kết hôn đã đi làm,hẳn là Cù Thừa Sâm trở về quân đội.”

Lợi hại, câu nói đầu tiên đã khiến Ôn Miên chột lại được vô số phỏng đoán.

Thi Thiển Nhu thái độ hào phóng nhu hòa: “Anh ấy từ thời còn đi học đã rất thích quân đội, khi đó nếu không phải là.”

Phụ tá Lý nhảy bước nhỏ đi tới, cắt ngang hai người: “Cô Ôn, tôi thấy điện thoại của cô rung mấy lần rồi, có phải có người nào tìm gấp không?”

Ôn Miên bởi vì lúc trước vội vàng lên lớp, mới đặt chế độ rung, cũng không có để ý điện thoại, cô cầm điện thoại lên không khỏi há hốc mồm.

Ba cuộc gọi nhớ của sếp Cù.

Bên này còn đang bận đối phó với mối tình đầu của người nào đó, tên đầu sỏ kia đã tự mình tìm tới cửa, Ôn Miên than thở.

“Thật xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại.”

Ôn miên đi ra ngoài, nhấn phím call, nghe được giọng nói trầm thấp của Cù Thừa Sâm: “Ôn Miên?”

“Ừm, làm sao anh lại gọi tới giờ này?”

Cù Thừa Sâm không đi vào thẳng chủ đề như mọi ngày, mà trầm mặc một lúc lâu...

Anh chỉ còn có năm phút, ban đầu cũng nghĩ nếu cô không nhận điện thì thôi, nhưng do dự mãi, lại không bỏ xuống được. Giờ đến lần thứ tư Ôn Miên mới bắt máy.

“Một thời gian nữa anh mới có thể trở về, cho nên, tự chăm sóc tốt ỉn.”

Ôn Miên cho là sếp Cù cố ý trấn an cô, vì vậy cô cũng muốn ổn định lòng quân: “Ừ, thật ra thì, đêm hôm đó anh có lệnh tập hợp khẩn cấp, em có thể hiểu, cũng không suy nghĩ lung tung.”

Cù Thừa Sâm nghe được vậy cười nói: “Anh biết rồi.”

Anh biết, cô toàn tâm toàn ý thông cảm cho nghề nghiệp của anh.

“Anh nói đi rất lâu, cụ thể là bao lâu?”

“Đối với người khác mà nói, không lâu. Nhưng với em có thể là hơi lâu.”

Ôn Miên suy nghĩ, giận trách anh, “Biết là tốt rồi, biết vậy nên về sớm một chút.”

“Ừ.” Cù Thừa Sâm thấy cô làm nũng tâm tình cũng tốt lên một chút, “Đến lúc đó, Ôn Miên, anh muốn. . . .”

“Anh muốn cúp” bốn chữ này quá không may mắn, đến phút cuối Cù thừa trưởng truyền đến câu, “Anh đi giết chết kẻ địch.”

Cô ôm điện thoại mà cười ra tiếng, lại nghe thấy anh dừng một chút, dùng giọng lạnh nhạt mà nói tình cảm dạt dào như chữ từng có, “Ôn Miên, cảm ơn em đã gả cho anh.”

Đoạn trò chuyện cuối cùng, nghe như mấy câu nói tạm biệt, Ôn Miên thót tim.

Người đàn ông này đang tạm biệt cô?

Cù Thừa Sâm chưa nói rõ Ôn Miên có thể hiểu bao nhiêu đây, những lời này là trước khi anh đi làm nhiệm vụ nhấn lại cho cô. Anh cận kề với nguy hiểm không biết bao nhiêu lần, anh cũng không nhớ nổi, nhưng anh không dám nói cho Ôn Miên biết sợ sẽ dọa đến cô.

Huống chi, hôm nay mới là hôm Tân hôn thứ ba của bọn họ.

Ôn Miên nắm chặt di động, hai bàn tay đã lạnh ngắt.

Làm thế nào, còn nói nhiều như vậy, không thể nói cho anh nghe; nhiều chuyện chưa kịp làm. Cô thực sự không có dũng khí trước mặt anh bộc lộ yếu đuối.

Đến tận cùng khi nào, cô mới có thể đem toàn bộ quật cường của mình ném đi, sau đó lại vì anh bỏ dở tất cả hay sao?

Thi Thiển Nhu thấy cô nhận điện thoại xong mắt ươn ướt, nhúu mày hỏi, “Cô giáo Ôn, cô không sao chứ?”

Thật ra thì cô không cần thiết lo lắng như vậy, Ôn Miên tự nói với mình sếp Cù nhà cô là ai chứ? Anh là huấn luyện viên trẻ nhất của ‘Hoa đao’, là vua đánh lén ưu tú nhất, làm gì cũng có thể đứng nhất, những cuộc gọi như thế này sau này sẽ thường xuyên thôi, không phải sao.

Nhưng dù Ôn Miên đã trải qua nỗi đau mất người thân, cô cũng không thể chịu đựng thêm nỗi mất mát nào nữa.

Nói đến mới nhớ, khi đó anh hai thật ngu ngốc, một cuộc điện thoại cũng không gọi về!

Thi Thiển Nhu thấy Ôn Miên vẫn nhúu mày như cũ, lại nhìn điện thoại của cô, hình như đoán được cái gì, nên cũng không nói thêm gì.

Ôn Miên lau hết nước ở khóe mắt, quay sang Thi Thiển Nhu cười cười, “Không có việc gì, tôi đi dạy đây.”

Huyện Lũng Xuyên, Vân Nam, có khí hậu nhiệt đới gió mùa, thời kì lạnh giá mỗi năm đều rất ngắn, mùa đông cũng không quá lạnh, nơi này khi xưa chính là nơi buôn bán sầm uất nhất nhì.

Đường biên giới ở đây cũng tương đối dài, tổng cộng dài đến hơn hai ngàn cây số, lối đi của bọn buôn lậu nhiều không kể xiết. Hành động lần này đối với các quân sĩ hoa dao đã sớm quen thuộc, không tính là khó khăn cấp A.

Tối thiểu, đây không phải hành động bí mật.

Mỗi nhóm người buôn lậu xã hội đen trong Quốc nội đều có đặc điểm riêng, còn cùng với nhóm hải tặc lừng danh quốc tế hợp tác, cảnh sát đã cung cấp tất cả tin tức có liên quan cho quân đội, những binh lính ở cửa đặc biệt đã sớm học thuộc lòng.

Bọn họ đặt chân lên huyện Lũng Xuyên trước tiên, chờ đợi chiến lược được an bài, sau đó ra lệnh một tiếng là bọn họ sẽ tiến vào trận địa.

“Khởi động trạng thái chiến đấu cấp một.” Chủ quản chiến sự lần này là phó đội trưởng, anh ta nhắc nhở các đồng đội, “Chú ý địa lôi dưới chân.”

Tùng Lâm mưa mông nhiều sương, dòng suối nhỏ róc rách, Cù Thừa Sâm cầm súng bắn tỉa đi tiên phong, lúc này anh không phụ trách chỉ huy, cho nên đảm nhiệm vị trí bắn tỉa tiên phong, đội phó A Tường là tay bắn tỉa thứ hai. Khó có được Tham mưu trưởng của bộ đội đặc chủng ‘Hoa dao’ Kỷ Xuyên Thần cũng tham gia xuất chiến lần này, anh ta phối hợp với Trung tá Cù lần này, cũng là có nguyên nhân đặc biệt.

“Bụi gai màu bạc, cậu không có vấn đề gì chứ?” Kỷ Xuyên Thần lần này vẫn không quên nhạo báng chiến hữu nhiều năm, “Có bà xã mới cưới, rất dễ dàng phân tâm.”

“Người nên chú ý là anh.” Cù Thừa Sâm ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng hiểu anh ta là đang nói mình biết nếu phân tâm sẽ có hậu quả như thế nào.

Năm đó, Trung tá Cù sống trong kiếp quân nhân, có hai sự kiện đáng nhớ xảy ra, mang đến cho anh đả kích to lớn. Trong đó có một việc, bởi vì thành viên của tổ chức tội phạm lần trốn, anh đã bắn nhầm vào một đồng đội của mình.

Nghĩ đến đây, con người Cù Thừa Sâm tối lại.

Kỷ Xuyên Thần: “Lúc này cậu có chắc chắn nổ súng được không?”

Khi tập kích kẻ địch đôi tay cần phải chắc chắn, tâm trạng luôn phải ổn định bình tĩnh.

Trung tá Cù cười nhẹ một tiếng, đáy mắt lóe lên, “Phạm lỗi lần thứ nhất, không thể nào phạm lỗi lần thứ hai.”

Hàm ý trong lời nói này có đủ, chỉ có quân nhân mới hiểu được mọi loại tình cảm

Đối với hành động lần này mà nói thì cũng không quá nguy hiểm, hoa dao anh chỉ phụ trách yểm trợ, không phải ám sát, nhưng mỗi lần chuẩn bị hành động đều như lâm vào tình huống nguy kịch, là lính nên chuẩn bị mọi khả năng để đối mặt với mọi vấn đề.

Cù Thừa Sâm, gọi điện thoại cho vợ là quyết định đúng đắn, anh chỉ hi vọng cô không quá mức lo lắng.

Một khắc này, Kỷ Xuyên Thần phát hiện Trung tá Cù vốn lạnh lùng trước kia, khóe miệng thoáng nhếch lên một tia nụ cười dịu dàng.

Nghe được an bài của từng người, tiểu đội Hoa dao chờ đợi chiến sự bắt đầu, Cù Thừa Sâm được ra lệnh bắn hạ tên địch võ trang đầu tiên.

“Các tay súng bắn tỉa, tiêu diệt kẻ địch.”

“Khoan.” Cù Thừa Sâm còn đang ngấm chuẩn mục tiêu, ngoài miệng cũng không giải thích, “Nếu bọn tổ chức bên kia biên giới rất lớn, sao không thấy một phần tử tinh anh nào xuất hiện.”

Trung tá Cù vững vàng nâng súng, “Một nhân vật quan trọng cũng không thấy mặt, có gì đó không đúng.”

“Trước tiên không cần vội vã làm lộ vị trí, cẩn thận có mai phục.” Đội trưởng nhận được hiểm họa ngầm trong hành động của bọn họ, lập tức liên lạc với hình cảnh.

Mấy phút sau, hai bên trao đổi tin tình báo mới nhất.

“Mới vừa nhận được tin tức nội ứng, người mua bên kia tạm thời thay đổi chủ ý, tìm người thế thân để hoàn thành giao dịch.”

Kỷ Xuyên Thần nghe xong, nhìn Cù Thừa Sâm nhíu mày, lại nghe đội trưởng tiếp tục bổ sung: “Đại đội hình cảnh nói, xử lý gọn gàng những phần tử buôn lậu ở đây, nếu hữu dụng có thể mang về để thẩm vấn.”

Đội Hoa dao lần này chỉ nhận nhiệm vụ thi hành, không có quyền quyết định, việc bọn họ cần làm là yểm trợ hỏa lực và viện trợ, bất quá, Cù Thừa sâm trái lại cảm thấy rất đáng tiếc.

“Lần này may mắn để cho bọn chúng chạy mất.”

Nhắm ngay vào đầu mục tiêu bóp cò là có thể nổ tung, mở màn chiến dịch này như thế, Trung tá Cù nói với Kỷ Xuyên Thần như vậy.

Kỷ tham mưu kiêu ngạo, “Lần tới, xem ai giết chết được người nào.”

Địa điểm giao dịch hàng hóa bí mật rất hỗn loạn, máu tươi vấy đầy, một tiếng nổ phá hủy tất cả, âm thanh chấn động bên tai không dứt. Trung tá Cù liên tục bắn tĩa, một phát súng quật ngã được quân địch là điều hoàn toàn có thể.

Mọi người vẫn kiên nhẫn chờ đợi trong bóng tối, dẫn dụ con mồi tự chui đầu vào lưới đang tập kích, con người nhuộm màu đen kịt của không gian xung quanh, dù có nhiều đốm lửa nữa cũng không làm rạng rỡ nổi gương mặt của anh giờ này.

Đó chính là hãn tướng kiên cường bất khuất Cù Thừa Sâm —— khiến kẻ địch phải hối hận khi đặt chân lên Trung Hoa Dân Quốc.

Đường phố Nam Pháp vào ngày lễ rất nhộn nhịp, gần tới năm mới rồi, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, mỗi cửa hàng đều treo băng giảm giá, các quầy ăn vặt đều cuộn khói mờ, anh ở trong đội ‘ Hoa dao’ cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ trước năm mới, để về nhà.

Tiểu Ngô dừng xe ở trước Tân phòng của Cù Trung Tá vừa lúc gần tối. Lúc trước trong điện thoại Ôn Miên nói tối nay sẽ chuẩn bị cho sếp Cù một bàn đầy đồ ăn.

Cù Trung tá xuống xe, nhìn cửa chống trộm không thể bình thường hơn, nhưng trong lòng bỗng có một nỗi xúc động khó tả. Đây không phải là lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ trở về, nhưng lần này là lần đầu tiên có bà xã đợi anh trở về.

Anh lấy chìa khóa mở cửa, vừa vào đã thấy Ôn Miên bận rộn trong bếp.

Cô quay đầu lại hơi thất thần một chút, sau đó nhanh chóng mỉm cười, giống như Cù Thừa Sâm chưa bao giờ rời đi, cho dù người đàn ông này có trở về từ chiến trường xa lạ, mang theo chém giết cùng máu tanh, nhưng cũng không hề gì .

“Anh chờ một chút, em tắt bếp trước đã.”

Sếp Cù cởi giày, để giày lên kệ, sau đó bước tới nơi ấm áp kia.

Như vậy anh cảm thấy thật là tốt.

Không thể tốt hơn.

Ai nói cho dù có nhiều ánh sáng hơn nữa cũng thế không sưởi ấm được sự giá lạnh trong lòng anh.

25. Chương 26: Anh Trở Về

Edit: SCR0811

Ôn Miên vẫn mặc áo ngủ gấu mèo để giữ ấm, nhìn sếp Cù biểu tình như thường đang đứng ở tiền sảnh, ánh đèn hơi tối, nhịp tim đột nhiên tăng lên.

“Xử lý kẻ địch xong rồi sao?”

Cù Thừa Sâm không nói gì nhìn cô, trầm ngâm một lúc, mới cười nói: “Thiếu chút nữa.”

“Dám gây sự với sếp Cù? Lần sau giải quyết hết bọn họ!” Ôn Miên nâng một ly thủy tinh lấy từ trong tủ bát ra, cô nói dứt lời, liền cười rộ lên: “Anh đi thay quần áo đi, máy nước nóng bị hư, còn chưa gọi người đến sửa, để em nấu nước nóng cho anh.”

Cô gái nhỏ này, rõ ràng trong lòng rất vui vẻ, lại cố ý biểu hiện trấn tĩnh tự nhiên.

Cù Thừa Sâm nhìn chăm chăm vào bóng lưng bận rộn của Ôn Miên, trong lòng có một cảm xúc khác lạ. Trong nhà không một người đàn ông, rất nhiều việc đều phải do cô vất vả làm một mình, cũng không dễ dàng.... Còn có, nên nuôi cô mập ra một chút rồi.

Ôn Miên bưng ly thủy tinh đứng trà ra ngoài, trung tá Cù đang sử dụng một phương tiện thông tin để ghi chép nào đó, cô vừa định mở miệng, lại thấy một cửa sổ nhỏ trên màn hình của anh.

“Nếu người yêu cũ của anh xuất hiện lần nữa, anh sẽ thế nào?”

“Anh sẽ không để cho cô ấy phải thất vọng.”

Từng chữ rõ ràng lọt vào tầm mắt, đoạn đối thoại này khiến Ôn Miên quả thật có chút không dám tin, cô đứng thất thần tại chỗ.

Người đàn ông biết cô ở phía sau, lại không nhớ tới trong tay cô vẫn đang cầm ly nước sôi nóng hổi, khi anh đứng lên bả vai đẩy một cái, nước trà trong tay cô gái nhỏ lập tức đổ vào mu bàn tay và trước ngực cô.

Ôn Miên bị nóng, lập tức buông tay, cái ly vang lên một tiếng, mảnh vụn đầy đất, cô nhin đau nhấm chặt mắt, chỗ tay bị bỏng sưng phồng lên.

Cù Thừa Sâm tái mặt, không nói gì, kéo cô đi tới phòng tắm.

Anh mở vòi hoa sen, hoàn toàn là dùng mệnh lệnh để quan tâm cô: “Cởi quần áo ra!”

Ôn Miên vẫn đứng ngốc ở đó, khó xử không dám động đây, trung tá Cù tự mình ra tay, lưu loát cởi quần áo mặc ở nhà của cô ra, cô gái này ở nhà không mặc áo lót, sau khi cởi ra liền hoàn toàn trần truồng.

May mà cô không bị phỏng, trên da thịt bóng loáng chỉ hồng lên một chút, nhìn qua thật có cảm giác sắc đẹp thay cơm.

Cù Thừa Sâm mở nước lạnh gội vào người Ôn Miên, phát hiện hai tay cô đang ôm ngực, mái tóc ngắn mềm mại lúc trước đã dài ra được một chút, dính sát vào tai, trông cực kỳ chặt vật.

“Thật là lạnh....” Cô rên lên một tiếng.

Cù Thừa Sâm cười cười, kéo cổ tay Ôn Miên, bàn tay mở rộng che phủ lên thân thể mềm mại của cô, ôm toàn thân lộ ra của cô vào lòng, thấp giọng hỏi: “Giờ thấy thế nào?”

Ôn Miên muốn lấy khăn mặt, lại bị Cù Thừa Sâm thuận lợi bắt được hai tay, mặt cô đỏ lên, cúi đầu nói: “Em đi thay quần áo...”

Dựa vào khí lực của anh thì cô không có khả năng trốn thoát, bản lãnh của người đàn ông này cô biết.

Trung tá Cù từ lúc về chỉ mới cởi áo khoác, vẫn trang mặc bộ quân trang bên trong, nhưng cái này không ảnh hưởng chút nào đến hành động của anh, môi mỏng khẽ nhếch, ánh mắt lạnh lùng thâm thúy không thể nhìn thấu.

Người đàn ông này tản mát ra loại uy nghiêm của quân nhân, vừa quay khuôn mặt của cô lại, vừa cạy miệng cô ra, đưa đầu lưỡi vào, thăm dò cảm xúc của cô. Cô chống đỡ không được, tùy ý anh tìm kiếm trong khoang miệng cô, không lâu sau đôi môi đã sưng đỏ lên, hô hấp cũng bắt đầu hỗn loạn, không tìm được tiết tấu.

Nụ hôn nồng nhiệt qua đi, Ôn Miên rốt cuộc cũng cảm thấy được ý chí chiến đấu kiên quyết của trung tá tiên sinh, nhưng anh vừa mới trở về, còn chưa kịp nói chuyện cho tốt, người đàn ông này sao lại nghĩ đến nhục dục rồi.....

Tựa vào lòng Cù Thừa Sâm, có thể cảm giác được trái tim đang đập trong ngực anh, anh ngửi được mùi hương tươi mát vừa gội không lâu trong tóc cô, như là hormone nữ của cô, xuyên qua không khí đi đến lồng ngực của anh.

Anh cúi đầu ngậm lấy vành tai cô, cơ thể cô bị dính nước lạnh, có chút lạnh, như là một khối tơ tằm mềm nhuyễn mang theo cảm giác mát lạnh. Ngực Ôn Miên bị hai tay anh vừa nắm vừa xoa, cô hé mắt nhìn anh, trong đôi mắt thâm trầm của người đàn ông này đã sớm tràn ngập tình dục.

Cởi quần dài ra, lộ ra đôi chân dài trắng nõn tinh tế của cô gái nhỏ, bỗng nhiên, Cù Thừa Sâm cười nhẹ khiến cho cô vô cùng ảo não, sao cô lại mặc bộ nội y anh mua cho kia chứ?!

Người đàn ông mở lên viền tai cô một cái: “Thật là đẹp mắt.”

Ôn Miên lập tức phản ứng kịp, hai gò má đỏ lên, e lệ cắn chặt môi không đáp lời, anh buông hai tay, lúc mạnh lúc yếu mút xương bả vai của cô, cô chịu nhin được run rẩy, thân thể càng ngày càng căng cứng.

“Thả lỏng, không cần khẩn trương.”

Mặc dù được Cù Thừa Sâm trấn an, Ôn Miên vẫn lại bắt đầu kịch liệt thở dốc, run rẩy không ngừng, tay anh giống như một con rắn độc, trường lên mỗi tắc da thịt, cô, nách, thắt lưng, bụng, mông.....

Hơi thở vô cùng tinh tế dịu ngọt của Ôn Miên, rót vào cơ thể anh, khiến anh không khống chế nổi lực đạo, găm cắn phần thịt mềm trên cánh tay cô. Ngửi được hương thơm mềm nhẹ, Cù Thừa Sâm kiềm chế ngực của cô, còn tay phải thì đi đến nơi hai chân cô kẹp chặt.

Trong lúc đó, môi của người đàn ông vẫn hôn lên đôi môi trơn bóng của cô, cô bị hôn đến mức không thể suy nghĩ, khiến cho bản thân “ưm” lên một tiếng trong vô thức.

Ngón tay phải cách lớp vải mỏng thăm dò qua lại, mãi đến khi cảm giác được sự ướt át trong u cổ yếu ớt non mềm, ngón tay anh dùng phương thức ôn nhu nhẹ nhàng an ủi nó.

Ôn Miên cảm nhận được sự kích thích kỳ lạ, không tự chủ nắm lấy tay anh, Cù Thừa Sâm từ trên cao nhìn xuống, thấy rõ tất cả phản ứng của cô. Rốt cuộc ngón tay cũng xâm nhập vào trong, sẵn tiện cởi ra vật che màu xanh có đường viền ren, nơi ẩm nóng của cô bị lòng bàn tay anh bao trùm, làm cho khoái cảm kéo đến không dứt, mãnh liệt đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Tổ quốc, bộ đội, vinh quang, toàn bộ những thứ đó trong giờ phút này, đều bị vứt ra sau đầu.

Nụ hôn khiến cho toàn thân khô nóng, Cù Thừa Sâm bắt đầu liếm vùng trắng nõn lộ ra trong không khí kia, dường như là anh không thể thỏa mãn những gì mình đạt được, sắp bắt đầu đùa nghịch với chỗ lỗi ra của cô, bắt đầu khuấy đảo bên trong.

Trong phòng tắm không ngừng vang lên thanh âm ái muội, tiếng nước khi ma sát, tiếng thở dốc, tiếng va chạm.....

Xương cốt toàn thân Ôn Miên nhũn cả ra, nhưng không được giải thoát, cảm cảm giác được hạ thể sưng trướng, Cù Thừa Sâm ra sức ôm chặt cô vào ngực, dường như khát vọng muốn hòa hợp làm một với cô.

Ôn Miên biết, cô cũng sắp đầu hàng rồi.

Giống như bị một cơn sóng to đánh đến điểm cao nhất, không chế không nổi yêu kiều phát ra tiếng, thân thể trắng nõn mềm mại hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Cù Thừa Sâm càng không buông tha, ngón tay thô ráp càng không ngừng chơi đùa nơi ẩm ướt của cô.

Giờ khắc này, trong đầu hiện lên một ý tưởng rất lỗi thời.

Người đàn ông này có từng thân thiết như vậy với cô gái khác không? Thậm chí, còn thân thiết hơn những thứ này.

Cô gái tươi mát trong lành như nước như Thi Thiên Nhu, có hay không được anh dịu dàng ôm lấy, lại mạnh mẽ đặt lên giường, cơ thể mềm mại cùng cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ kết hợp, tuổi thanh xuân của bọn họ thật thú vị, vô cùng triền miên.

Cù Thừa Sâm vẫn đang đắm chìm trong dực vọng, anh khát vọng tiến vào thân thể xinh đẹp của cô, đều thể hiểu được những suy nghĩ trong lúc thất thần của Ôn Miên, những việc anh đã làm với cô, có phải cũng đã từng làm với cô ấy?

Toàn quân của cô sắp bị diệt rồi! Dưới tình thế cấp bách, Ôn Miên xoay người, Cù Thừa Sâm còn chưa hoàn hồn đã bị cô đập một cước vào giữa, mặt đầy hắc tuyến nhìn chằm chằm cô gái nhỏ này, cô dùng tốc độ nhanh nhất kéo quần lên, nhặt quần áo.

Trong đôi mắt đen láy trong suốt tràn ngập áy náy, ” Em nhớ nồi canh trong phòng bếp còn chưa tắt lửa, không còn kịp rồi....”

Hốt hoảng bỏ chạy, chỉ chừa lại trung tá tiên sinh đang cao hứng, anh nắm chặt quả đấm, trên khuôn mặt anh tuần kết đầy hàn băng, nhếch môi kiểm chế sự tức giận.

Đây là lần đầu tiên trung tá tiên sinh được ăn bữa cơm do người vợ của mình nghiêm túc chuẩn bị.

Tốt xấu gì Ôn Miên cũng thường giúp việc trong nhà bà Nghiêm, tay nghề tuy không thể nói là hoàn mỹ, nhưng làm một bữa ăn thì không thành vấn đề. Cô nhanh chóng vo gạo nấu cơm, trong tủ lạnh đã có sẵn thịt và cá, làm một món thịt bà xào rau cần, trứng chiên cà chua, ngó sen xào, giò heo hầm, cộng thêm một nồi canh kiểu nhà Tống, ừ, đại công cáo thành.

Cù Thừa Sâm bước ra khỏi phòng tắm, gương mặt vẫn còn rất đen, nhìn thấy một bàn đồ ăn phong phú, mới sững sốt một phen, đôi mày vốn chau lại cuối cùng cũng dần thả lỏng.

Nồi cơm được nấu chung với bắp còn bốc hơi, trong phòng khách tràn đầy hương thơm, không khỏi khiến cho bụng đói kêu vang. Ôn Miên định xới cho anh một bát cơm, người đàn ông đã chủ động nhận lấy giá. “Để anh.”

Ôn Miên đưa giá cơm, ngồi xuống cùng nhau ăn.

Cù Thừa Sâm mặc bộ quần áo cô mới mua cho, không còn khí thế bức người như trước, nhưng cặp mắt sâu không thấy đáy kia, vô cùng dễ dàng khiến cho người ta bị lạc vào vòng xoáy: “Lần này anh trở về, có bị thương ở đâu không?”

Ôn Miên vừa nói xong liền có ý muốn chôn sạch suy nghĩ của mình, không cần đoán cũng biết câu này thật vô nghĩa, nhìn thể tấn công quả quyết sắc bén lúc này của trung tá, có thể thấy được thân thể của người đàn ông này rất tốt.

Cù Thừa Sâm múc một giá cơm, cười cười: “Không có việc gì.”

Cô do dự một hồi, vẻ mặt biểu lộ vẻ quần quýt, hỏi anh: “Về sao, trước khi anh xuất phát, có thể gọi điện cho em không?”

Về sau.

Bỗng nhiên trong lòng Ôn Miên rung lên, nói không chừng, không có về sau nữa rồi?

Lần đó ở trường học tuy chỉ nói vài câu ít ỏi với Thi Thiển Nhu, nhưng cùng là phụ nữ, sao cô có thể không nhìn ra tâm tư hỗn loạn của đối phương.

Mặc dù Ôn Miên không hiểu lúc trước bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu giờ đây hai người bọn họ muốn trở về bên nhau, vậy thì cô không còn nơi để sống yên ổn rồi.

Nhiều lần đã nghĩ muốn hỏi rõ mọi chuyện với Cù Thừa Sâm, hỏi có phải anh đã từng có một cô bạn gái khó có thể quên, từng có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm hay không?

Nhưng cô lại không dám hỏi, bởi vì cô sợ nghe được đáp án khiến mình sợ hãi nhất, sợ rằng trong lòng anh vẫn còn cất giấu một người, chôn ở một nơi sâu thẳm không thể vượt qua.

“Có thể, nhưng mà....” Trước kia Cù Thừa Sâm đã quen sống độc lập, giờ có cô, thật có chút không quen, “Không được phép quá lo lắng.”

Ôn Miên không tiếng động mỉm cười, nhìn anh ngồn yên ổn bên cạnh mình, chuyên tâm nếm đồ ăn do cô làm, trong lòng có chút chua xót, cô nghĩ nghĩ, nói: “Được”, Cô chỉ cần cố gắng hết sức là được.

Mặc dù Ôn Miên không thường ở lại căn nhà tân hôn này, nhưng trước khi Cù Thừa Sâm trở về, cô cũng đã dọn dẹp sạch sẽ một bận. Hiện giờ, khắp phòng đều có hương vị thoang thoảng và hơi thở nhàn nhạt của cô.

Ánh trăng treo trên cao, chiếu lên căn phòng đang hỗn loạn.

Cù Thừa Sâm không ngủ được.

Đây là lần đầu tiên bọn họ ngủ cùng nhau từ sau đêm tân hôn, đêm nay anh cũng đã gần như lần mò khắp người cô gái này, thức ăn đến bên miệng, lại không hiểu vì sao không ăn được.

Lần này trở về, ít nhiều vẫn có chút kỳ vọng, nhưng thái độ ôn hòa của cô lại khiến cho đàn ông cảm thấy phiền muộn.

Ôn Miên ngủ không được bao lâu, hơi thở mạnh mẽ của Cù Thừa Sâm đã dán sát vào cô, hô hấp của anh vừa dài vừa bất ổn.

Nhắm mắt không dám động đậy, trong khoảnh khắc, anh tiến đến, đôi môi mềm mại chạm tới vành tai cô, vừa tê vừa ngứa, khiến cho cô cảm thấy vừa khấn trương vừa kích thích, như một cơn thỏ cô đơn vui sướng khi được Phật ôm vào lòng.

Toàn thân bị hơi thở nóng hổi của đàn ông bao phủ, một bàn tay của trung tá đặt trên lưng Ôn Miên. Thân thể càng dán sát vào cái mông săn chắc của cô, anh cọ xát nhẹ nhàng lên thân thể thơm ngát của cô, nhiệt độ trong chăn càng lúc càng tăng cao, Ôn Miên chỉ có thể để anh tùy ý làm loạn.

Cô cố gắng đè nén hơi thở gấp gáp, nơi bụng dưới có rung động khác lạ, sự đụng chạm như có như không của anh khiến cô gần như sụp đổ.

Mãi đến khi Cù Thừa Sâm bắt được cánh tay nhỏ bé mềm mại kia, Ôn Miên mới cảm thấy có điểm không thích hợp, anh là bộ đội đặc chủng, sao có thể không phát hiện ra cô không ngủ kia chứ?

Một giây sau, lòng bàn tay lạnh lẽo cách một lớp quần chạm vào vật thể sưng nóng kia, trong lòng Ôn Miên thâm kêu lên, vội vàng vùng vẫy.

Cù Thừa Sâm ở phía sau lưng cô, lạnh lạnh nói: “Đêm hôm anh đi đó, không phải em đã đồng ý sao?” Thanh âm của anh ở trong màn đêm trở nên đặc biệt lạnh, giống như tuyên phán hình phạt cho cô. “Lật lọng.”

Ôn Miên vội vàng phản bác, “Đồng ý cái gì, anh không có đồng ý với anh...”

Anh chẳng muốn trả lời, vừa mở miệng, đã quất vào vành tai nho nhỏ đang lộ ra của cô, Ôn Miên cuộn chặt người lại giống như một con thú nhỏ.

“Em chê anh ở nhà quá lâu, đúng không?”

Cô cho rằng bọn họ có nhiều thời gian để từ từ lãng phí hay sao?

Toàn thân Cù Thừa Sâm đều nóng, một luồng nhiệt vô danh, anh không còn kiên nhẫn để quan tâm cô tình nguyện hay không nữa, chỉ nghĩ muốn hung hăng giày vò cô gái khiến anh không lúc nào bớt lo này.

Cù Thừa Sâm xoay người, chống lại đôi mắt đen của trung tá, trong lòng cô vốn đã quyết tâm, nhưng khi nhìn thấy hô hấp hỗn loạn của anh, trong ánh mắt tối đen tràn đầy chân tình và ẩn nhẫn, khiến cho người ta có chút không đành lòng.

Là cô không thảo gỡ được khúc mắc, lại không muốn đem chuyện này ra nói rõ ràng, sinh hoạt vợ chồng vốn là một chuyện rất bình thường. Hơn nữa, thứ gì đó đang cách cô quá gần, như là một thanh vũ khí sắc bén ẩn sâu của người đàn ông, tản mát ra sóng điện nguy hiểm nhưng lại hấp dẫn người khác chinh phục.

Ôn Miên nằm trong chăn lộ ra khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, con ngươi mờ mịt, rung động lòng người.

Trong lòng Cù Thừa Sâm càng thẳng, càng muốn ôm lấy cô giày vò thật tốt, ai ngờ bỗng nhiên cô cách một lớp quần, nhẹ nhàng xoa nắm trường côn đang cứng rắn kia.

Hành động đột ngột của cô gái nhỏ, khiến anh suýt chút nữa thì buồn vũ khí đầu hàng.

Ngữ khí của Cù Thừa Sâm khàn khàn, mà lại bắt đắ dĩ: “Sao em phải làm thế?”

Khuôn mặt của Ôn Miên trong đêm tối càng trở nên ôn nhu, đáng tiếc cô gần trong gang tấc, anh vẫn không có cách nào có được.

Cô bĩu môi, càng làm cho anh không khống chế được: “Sếp à, đây là đạo lý vợ chồng, không phải là quân kỷ trong quân đội.”

26. Chương 27: Chuyển Biến Của Cô

Edit: SCR0811

Cù Thừa Sâm ôn chăm lấy Ôn Miên, hôn cô một hồi, tay cô cầm ‘vũ khí’ của anh, con người của anh nheo lại, mày rậm cau chặt.

Cô dùng lực, chuyển động tay lên xuống một cách cẩn trọng, hành động ôn nhu đó khiến cho anh càng không nhịn được. Giống như muốn dùng lực nắm lấy cái gì đó của cô, nhưng lại không có cách nào thực hiện được.

Theo tiết tấu của cô, người đàn ông nhận được khoái cảm rất lớn, vượt xa việc giải quyết nhu cầu đơn thuần, cô gái nhỏ mềm mại quyến rũ này, khe cúi đầu, hứng thú thử nghiệm thú vui mới, cố hết sức mang lại khoái cảm cho anh.

Cù Thừa Sâm lại không có cách nào để cho cô làm một mình như thế, anh cắn chặt răng, cầm lấy cánh tay cô: “Ôn Miên.”

Ôn Miên biết anh đang muốn cản tay của cô, càng tăng tốc, anh không cách nào kìm chế được, hành động không chút kỹ xảo, thậm chí còn được xem như thô bạo của cô lại khiến vật đó đứng thẳng lên, chuẩn bị phóng thích.

Cù Thừa Sâm thở gấp một tiếng, sau khi co rút, mồ hôi chảy ra khắp toàn thân, tay Ôn Miên dính đầy dịch vọng của anh.

Trong nhất thời hai người không nói gì, nhãn lực của Ôn Miên mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng nhìn ra được sắc mặt của anh khẽ ửng hồng, thần sắc không rõ là khó xử hay xấu hổ, vẻ mặt của anh trong đêm, khiến cho cô cảm giác người đàn ông này không phải là một quân nhân quyền cao chức trọng, mà chỉ là một người đàn ông rất bình thường, là chồng của cô.

Suy nghĩ này, khiến Ôn Miên cảm thấy Cù Thừa Sâm trước mắt có chút....đáng yêu. May mà sếp không biết cô dùng hai chữ này để hình dung anh.

Cù Thừa Sâm lấy khăn tay trên tủ đầu giường, lau chùi qua một lượt, anh hôn lên trán cô, cử chỉ đầy sự thương tiếc, và cả sự tôn trọng của anh.

“Ngồi dậy, đi rửa tay đi.”

Cù Thừa Sâm nói xong, từ một bên giường đứng dậy, nhìn cái mông rắn chắc của anh.....Mặt Ôn Miên nóng đến không tưởng tượng nổi.

Thấy cô vẫn ngồi bất động một chỗ, trung tá tiên sinh trực tiếp kéo cô từ trong chăn ra, dùng lực ôm cô thật chặt vào ngực.

Giống như bọn họ vừa làm được một việc tốt, tuy nhiên, xác thực cũng có thể nói như vậy.

Ôn Miên tựa đầu vào vai anh, để mặc anh ôm vào phòng tắm.

Đêm trước giao thừa, chợ Nam Pháp đầy tuyết, tuyết đọng trên mặt đất rất dày, bông tay bay đầy trời.

Ôn Miên theo Chu Như đi khu thương mại mua sắm, từ khi bị kẻ bắt cóc ngoại quốc tấn công, cô có bóng ma tâm lý, may nhờ có em Chu luôn riu rít bên tai, làm phân tán không ít lực chú ý của cô.

“Miên Miên, mình thấy Vương Giác là một tên đầu, lại dám lừa gạt mình quen với người khác.”

Chu Như nói với Ôn Miên, có một đêm cảnh sát giao thông Vương Giác gọi cho cô rất khuya, lúc đó cậu ta đã say, cứ lải nhải không ngừng: “Cô ấy bỏ rơi tôi, sẽ không trở lại nữa....” Sau đó khóc đến vô cùng thương tâm, tình cảm sâu nặng đến cảm động lòng người.

Ôn Miên thực bị cậu ta chọc cười: “Anh ta thiếu dây thần kinh à? Nếu không, cho dù có mập mờ với người phụ nữ khác, cũng sẽ không khóc đến nỗi gọi điện thông báo cho cậu.”

“Tục ngữ nói ‘Tửu phẩm kiến nhân phẩm.’” Chu Như lại bắt đầu ca ngợi vị sếp tốt nhà Ôn Miên: “Vẫn là anh Tiểu Sâm tốt, nhiều cô gái thương nhớ anh ấy như vậy, anh ấy vẫn không chút phản ứng.”

Anh ấy thật sẽ thế sao.

Ôn Miên cũng không biết chính mình bị gì nữa, ngày càng không có khả năng tự kiềm chế.

Đối với Thi Thiển Nhu, không phải là hoàn toàn không lo lắng, nhưng cô lại không muốn đối mặt với gút mắt phức tạp đó, cho dù trong lòng anh dao động, cô cũng có thể hiểu được. Nếu cô ấy là một vết thương trong lòng anh, thì cho dù vật đổi sao dời, cuối cùng anh cũng phải dựa vào chính mình mới có thể vượt qua được.

Điều duy nhất Ôn Miên có thể làm, là cố gắng không nghĩ lung tung, cô muốn bọn họ có thể chung sống hạnh phúc với nhau, không muốn quá chú ý đến một người phụ nữ không có quan hệ tới cuộc hôn nhân của bọn họ.

Buổi tối đến nhà họ Cù ăn cơm, trung tá lại cố ý ngừng nghỉ hồi lâu, nên khi xe dừng ở gần quân khu đại viện, đã là chạng vạng. Ôn Miên dầm xuống nền tuyết trắng, mang theo mấy túi hàng hóa, từ từ bước vào khu nhà sáng đèn.

Chỉ liếc mắt một cái, liền gặp được một màn khiến cho lòng cô buồn bực, Cù Thừa Sâm toàn thân mặc quân phục, quân trang tỏa sáng, thân hình nghiêm nghị, đang nói chuyện với cô bạn gái ưu tú xinh đẹp kia, bạn giá cũ..... Ôn Miên nhìn cảnh tượng này, toàn thân lạnh xuống, cô có thói quen nắm chặt tay lại, để không chế tâm tình khó chịu của mình.

Không biết lúc này Cù Thừa Sâm đang nói gì, hai người đồng thời nâng mắt, nhìn kỹ đối phương, nhìn sự thân mật chưa từng có giữa họ, không giống như đã lâu chưa gặp, nụ cười trên mặt đó, mơ hồ có thể thấy được.

Một đôi nam nữ đứng nói chuyện với nhau dưới trời tuyết, bông tuyết rơi vào vai hai người, giống như có thể nghe thấy âm thanh tuyết rơi, lúc này, tuyết giống như một mảng sương mù dày đặc, khiến cho tâm mắt mơ hồ.

Không phải là định diễn bản tình ca mùa đông chứ.

Ngay khi đang thất thần, vẫn là anh nhìn thấy cô trước, hơi hơi nhìn về bên này, Ôn Miên đưa túi lớn lên, đoán chừng hiện giờ sếp đang xuân phong đắc ý.

Thần sắc Cù Thừa Sâm không đổi, dặt tay Ôn Miên giới thiệu: “Đây là vợ anh, Ôn Miên, hai người đã từng gặp nhau ở trường.”

Ôn Miên vẫn muốn giữ mặt mũi cho anh, gượng cười: “Cô giáo Thi, thật trùng hợp.”

Không đợi Thi Thiển Nhu đáp lại, Cù Thừa Sâm nghe vậy cúi đầu cười: “Người trong nhà còn đang chờ, bọn anh phải đi trước rồi.”

Thi Thiển Nhu nhàn nhạt liếc nhìn Ôn Miên một cái, cô luống cuống cúi đầu, quả thực là hành vi điển hình của đà điểu.

“Được rồi, lần sau nói tiếp.” Thi Thiển Nhu cười nói.

Cù Thừa Sâm không nhiều lời, cầm lấy túi đồ trong tay Ôn Miên, choàng tai qua vai cô, bóng dáng cao lớn xoay người rời đi.

Thi Thiển Nhu tiến lên phía trước vài bước: “Cù Thừa Sâm.”

Giọng nữ thanh nhã vang giữa trời tuyết trở nên đặc biệt động lòng người, Cù Thừa Sâm dừng lại, quay đầu nhìn mỹ nhân tóc dài trong tuyết.

Thi Thiển Nhu phát hiện ánh mắt anh nhìn mình không giống với ánh mắt anh nhìn người vợ của anh, vốn muốn nói vài lời lại không còn dũng khí, đành phải cố phần chán lẩn nữa: “Không đến uống rượu mừng của anh, thật đáng tiếc.”

Cù Thừa Sâm cũng chỉ cười nhẹ, không nói gì quay đi.

Hai người sóng vai, đi đến biệt thự nhà họ Cù, Ôn Miên nhìn bên ngoài căn nhà bị tuyết phủ kín, phát hiện Cù Thừa Sâm đang mở miệng định nói, cô liền giành trước: “Không phải ba mẹ anh đang chờ chúng ta ăn cơm sao? Mau vào thôi.”

Tiểu Ngô và Bùi Sách đang dọn tuyết trước cửa, đồng chí Cù Thần Quang thì xây một người tuyết xiêu xiêu vẹo vẹo, đang nhờ Chú út lấy cho cô một củ cải, làm mắt và mũi cho người tuyết.

Thừa dịp Ôn Miên chào hỏi bọn họ, Cù Thừa Sâm quay đầu, gạt đi lớp tuyết bám trên vai cô, lưu lại độ ấm của đầu ngón tay.

Vào nhà hỏi thăm Cù Viễn Niên và Bùi Bích Hoa vài câu theo thường lệ, sau đó trung tá Cù không nói một lời dẫn Ôn Miên lên lầu.

Vào phòng, Ôn Miên cởi áo khoác, cũng không quan tâm anh, ngồi ở một bên giả vờ chăm chú nhìn điện thoại, duy trì sự im lặng.

Cù Thừa Sâm nhin một hồi, ngồi xuống cạnh cô, dè dặt vai cô lại: “Em đang giận?” Anh thấp giọng hỏi.

“Em không có.”

“Em có gì bất mãn? Có gì thì cứ nói.”

“Em không có.”

“.....”

Con người hẹp dãi của Cù Thừa Sâm hơi nhíu lại, “Vậy là anh nói oan cho em à?”

Giờ phút này, Cù Thừa Sâm nghe xong câu nói lạnh nhạt của anh, càng thêm phiền lòng, rốt cuộc lớn gan, cô mạnh mẽ hất tay anh ra, yên lặng đáp lại một câu: “Báo cáo trung tá, không đúng, em cảm thấy, có đôi lúc, anh quá coi trọng mình rồi.”

Cả căn phòng trở nên yên tĩnh trong thoáng chốc.

Ôn Miên trầm nghĩ lần này xong rồi, nhưng ai biết được Cù Thừa Sâm lại không tức giận như trong dự liệu của cô, ngược lại còn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, trong con người thâm trầm tràn đầy ý cười. Cô đoán không ra người đàn ông này đang nghĩ cái gì, đành nghiêm mặt cảnh giác nhìn anh.

Anh tiến sát tới, thản nhiên nhìn cô, khóa miệng gương lên nụ cười châm chọc, thật sự là vô cùng đáng ghét.

“Có tiến bộ, cuối cùng cũng biết nói thật rồi.”

Ôn Miên ngẩn người, liền nghe người đàn ông kia tức giận hừ một tiếng: “Từ lúc em ở chung với anh đến giờ, đã nói thật suy nghĩ của mình được mấy lần?”

Cô rụt rụt cổ, trong lòng nói không phải anh cũng thế sao, không phải là chuyện gì cũng giấu không chia sẻ với cô sao.

Cù Thừa Sâm cũng không phải không biết, những đôi vợ chồng khác mỗi ngày đều chia sẻ với nhau vài việc nhỏ nhỏ gì đó, hai người bọn họ thì ngược lại, khi yêu ai đó, anh thì che giấu tâm sự, cô thì ngụy trang tính cách.

“Ai kêu anh cứ thích ra lệnh.”

Trong cơn người u tối của Cù Thừa Sâm cất giấu cả ý giận và ý cười, trộn lẫn vào nhau phát ra cùng lúc, khiến cho Ôn Miên hoàn toàn không dám cãi lại.

“Tính cách tệ hại này, là do người nào dưỡng thành thế?”

Ai lại nuông chiều cô gái nhỏ này thành thế chứ, mềm mại, kiên cường, yếu ớt, nhưng lại vô cùng quật cường.

Mặt Ôn Miên nóng lên, giận dỗi trở mặt, không thèm để ý đến anh.

“Ôn Miên, em muốn nói gì cứ việc nói.” Ngữ khí của trung tá không nhanh không chậm.

Ôn Miên nghĩ, được rồi, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, cô hơi xoay người lại đối diện anh, lạnh lùng chất vấn: “Cù Thừa Sâm, anh xem em là gì? Em muốn vướng vào mối quan hệ phức tạp với anh, còn có người bạn gái cũ của anh nữa! Đúng, lúc trước là do em không hỏi rõ ràng, không biết anh với cô ta vẫn còn dính líu.....”

Cù Thừa Sâm nắm lấy cổ tay của cô gái nhỏ, trầm giọng cắt ngang lời cô: “Cù phu nhân, em nhìn thấy ở đâu, anh với cô ấy không rõ ràng?”

Ôn Miên lại dùng sức thoát khỏi sự giam cầm của Cù trung tá, khiến anh nhíu mày: “Lực tay cũng lớn nhỉ.”

Dù gì trước kia cô cũng từng là Tiểu Bá Vương chân chính mà.

Ôn Miên thản nhiên nhìn anh, vô cùng hùng hồn.

“Chẳng lẽ công việc hiện tại của em không phải do cô ta giới thiệu? Anh với cô ấy có lén lút qua lại với nhau đúng không?”

Cù Thừa Sâm giữ chặt cổ cô, không cho phép cô né tránh.

“Ôn Miên, anh bị oan.” Âm cuối của trung tá rất thấp, thề thốt phủ nhận: “Công việc của em, là anh nhờ bạn anh giới thiệu, nhưng cậu ta là nam. Thi tiểu thư vừa từ nước ngoài trở về không lâu, anh trừ lúc công tác trong quân đội, liền vội vàng cùng em lo việc yêu đương, kết hôn, sao có thời gian gặp cô ấy?”

Ôn Miên biết được chân tướng ghen ghét, trở mặt nhìn, lập tức ngậm miệng không nói gì.

Cù Thừa Sâm lạnh mặt, biến sắc nhìn cô chằm chằm, “Còn vấn đề gì không?”

“..... vậy cô ấy tới trường dạy học, chỉ là trùng hợp sao?”

“Chuyện này anh không rõ lắm.” Cù Thừa Sâm ngẫm nghĩ, người giới thiệu công việc cho Ôn Miên, đúng lúc là bạn của bọn họ, có thể vấn đề nằm ở đây.

Trên thực tế điều Ôn Miên để ý nhất, vẫn là trong lòng anh còn yêu người cũ này, chỉ là cô không muốn nghe đáp án, bởi vì cho dù anh không thích cô, chẳng lẽ còn muốn buộc anh phải nói anh yêu mình sao.

Ôn Miên ngẫm lại cảm thấy không hợp lý, lầu bầu một câu: “Vậy sao anh còn nói không để cho cô ấy thất vọng gì gì đó, còn nữa tại sao hôm nay cô ta lại ở đây.”

Cù Thừa Sâm bỗng nhiên thở dài, biểu tình không chút e ngại, thẳng thắn khai báo với cô: “Cái mà em nói, là mật hiệu, không có quan hệ gì đến Thi Thiển Nhu. Hôm nay cô ấy đến đây, là nói vừa về nước đã lâu không gặp, có thời gian đi tụ tập một bữa không.”

Ôn Miên ghét nhất là hành vi lập lờ nước đôi kiểu này, bạn xem người khác là kẻ thứ ba, vậy thì có vẻ như bạn ích kỷ. Nhưng cô cũng từng có bạn trai cũng, sao không thấy cô muốn tụ tập đi chơi với Ngụy Tây Kiều?

Quả nhiên, tình yêu cũng có phân ra nhớ mãi không quên và hợp được tan được.

“Vậy anh nói thế nào?”

Người đàn ông nở nụ cười, ánh mắt sâu thẳm khiến người ta không nhìn thấy đáy, nhìn bộ dáng thương tâm và hốc mắt đỏ ửng của Ôn Miên, anh thật có chút đau đầu lại có chút đau lòng.

“Anh đã kết hôn, trong quân đội nghe ý kiến của lãnh đạo, trong nhà nghe ý kiến của vợ.”

Ôn Miên ngẩng đầu, liền bắt gặp vẻ mặt tươi cười của Cù Thừa Sâm, anh chăm chú nhìn mình, khiến cho người ta đắm chìm.

Đúng là cô hiểu lầm rồi, người đàn ông này không có làm chuyện mờ ám, ít nhất, khi Thi Thiển Nhu tới đại viện quân khu tìm Cù Thừa Sâm, là bên nữ chủ động, còn anh chỉ ứng xử hợp tình hợp lý mà thôi.

Ôn Miên sợ nhất là giải quyết cục diện rối rắm, Thi tiểu thư còn không biết là có tâm tư gì, nếu nói cô ta trắng trợn quấy rối bạn trai trước, vậy không phải quá không để mình vào mặt rồi sao?

Cù Thừa Sâm nhìn cô thật kỹ, hỏi: “Một lần cuối, còn có vấn đề gì không?”

Ôn Miên lắc lắc đầu, rừ đôi lông mi đen dày xuống, giọng điệu thành khẩn: “Thực xin lỗi, là em hiểu lầm anh rồi.”

Cô nói xong, lập tức đứng lên, ôm chặt cô đối phương, cũng không biết là do xấu hổ hay khó xử.

“Em không nên không hỏi rõ ràng mọi chuyện, đã tự tiện kết luận.”

“Em nói muốn ‘cố gắng hết sức’, anh không quên.....Vậy em cũng nên thế.” Cù Thừa Sâm vỗ vỗ lưng cô, xem như an ủi.

Mắt Ôn Miên nhòe đi: “Được, về sau em sẽ không thế nữa.” Cô gồng đầu lên vai anh, bởi vì muốn kiềm nén nước mắt, cho nên cô hòng khàn đi: “Em đồng ý hứa hẹn, em cũng sẽ có trách nhiệm hoàn thành.”

Cù Thừa Sâm thật có chút không nỡ nhìn cô gái nhỏ này đau buồn như vậy, cô vẫn đang kiên định nói: “Em sẽ nói cho anh biết, em ghen tị, em đau lòng, em sợ anh.....”

Anh buồn cười nheo mắt cô: “Vậy nên, vừa rồi là ghen?”

Cuối cùng Ôn Miên cũng thừa nhận, cô nhìn thẳng vào anh, hi vọng có thể tiến vào ánh mắt sâu thẳm kia.

“Anh là chồng em, em không cho phép anh đi ‘tụ hợp’ với cô ta....Sếp Cù, anh là của em, không phải sao.”

Chỉ có ở trước mặt Cù Thừa Sâm, cô mới không cần che giấu suy nghĩ và tâm tình của mình nữa.

Từ khi rời khỏi trường cảnh sát, Ôn Miên đã học được một bài học, cô nhận ra rằng có đôi khi biểu hiện giả dối không chỉ có thể lừa gạt được ánh mắt của mọi người, mà còn có thể lừa gạt được tâm của họ.

Nhưng mà, cô không cần lừa gạt anh nữa, hôn nhân, vốn được thành lập dựa trên niềm tin và sự thẳng thắn.

Điều đầu tiên Ôn Miên cần tin tưởng chính là, anh sẽ không bao giờ tổn thương cô.

Cô gái này khiến anh có thể trông đợi vào tương lai, Cù Thừa Sâm nhàn nhạt liếc cô một cái: “Ôn Miên, câu ‘quá coi trọng chính mình’, là có ý gì?”

“.....”

27. Chương 28: Cô Bé Của Anh

edit :như nhã tiểu thư

beta: Scr0811

Vợ chồng son cùng nhau xuất hiện ở lầu dưới, Cù Thừa Sâm sửa sang xong quân trang, ở phòng khách, trên bàn có một bình trà ô long thơm ngào ngạt, Ôn Miên nghĩ đến phía sau hai chữ này, cảm thấy đúng với hoàn cảnh vừa rồi.

Đôi mắt to của Cù Thần Quang theo dõi anh vòng tới vòng lui mấy lượt, nghĩ tới chuyện đầu tiên anh hai muốn làm chính là tìm mọi cách nhanh nhất đem chị dâu mang về phòng tự mình tranh thủ kiếm lợi chứ. Ừ, không đúng, tóm lại, nhìn chị dâu này giữa hai lông mày ôn nhu như nước đôi lúc biểu hiện rất ngọt ngào, nhất định là bị anh hai sói sấm này khi dễ rồi. Cô thân là con gái của tư lệnh, cô phải đòi lại lẽ phải cho chị dâu chứ, anh hai, hai người tránh mặt ở trên đó làm gì thế?”

Liền nghe em gái nhỏ làm khó dễ Trung tá tiên sinh, “Em giúp anh làm công tác tư tưởng trước mặt ba nhiều lần rồi, cưới vợ về là phải thương yêu, hiểu không đó?”

Ôn Miên bình tĩnh nâng lên ly trà không nhúng tay vào, Sếp Cù chỉ dùng lời nói không dùng tới tay chân, vuốt vuốt khuôn mặt bé nhỏ của em gái.

Cù Thần Quang né tránh móng vuốt của anh trai, giật nhẹ ống tay áo của Ôn Miên, “Chị dâu, chị không nên sợ anh làm gì, cùng lắm thì hai anh chị cầm súng đối đầu với nhau.”

Nghe nói như thế, một ngụm trà nghẹn lại ở cổ họng Ôn Miên, thiếu chút nữa phun hết ra ngoài. “Em gái của anh hình như là giãn giáo không chặt thì phải.”

Cù Thừa Sâm đem mắt nhìn sang chú út, chân mày từ từ nhíu lên. Ôn Miên tương đối phối hợp nói nhỏ: “Cái người này em gái căn bản là được nuông chiều quá mức.”

Bùi Sách nghe lời này, cũng cười: “Là do ta nuông chiều ra mà thôi.”

Ôn Miên định chạy trốn, chỉ thấy cù Thần Quang hướng về phía ngực của cậu út đánh một cái.

Bốn người cười đùa một hồi, đến giờ cơm, Bùi Bích Hoa nhìn một bàn đầy người, đều đang rất vui vẻ, gạt đầu có vẻ hài lòng. Bà vừa gấp thức ăn cho con dâu, thuận tiện nhìn về con trai thứ hai, “Cũng mau bước sang năm mới rồi, con định thế nào?”

Cù Thừa Sâm mặt không đổi sắc, “Đầu năm nay phải trực, năm sau còn phải diễn tập toàn quân khu, các ban ngành đều phải chuẩn bị chu đáo.” Ý là, không thể về nhà đón năm mới được. Cù Viễn Niên nhìn đứa con dâu tính tình ôn hòa một chút: “Còn Ôn Miên anh định an bài thế nào?”

Cù Thừa Sâm không chút suy nghĩ, hướng gấp một cái đùi gà bỏ vào trong chén của cô, “Đại đội trưởng để ấy chiến hữu tụi con dẫn theo người nhà đón giao thừa, Ôn Miên đi theo con.” Ôn Miên còn chưa có hồi hồn, đã bị Cù thủ trưởng tự tiện quyết định hướng đi cho cô rồi.

Mắt Cù Thần Quang chỉ nhìn vào cái đùi gà, trước kia anh hai đều nghĩ tới cô trước nhưng bây giờ trong mắt chỉ có chị dâu, quả nhiên anh hai trọng sắc khinh em gái.

“Để cho vợ con ở bộ đội ở mấy ngày, đầu năm về cũng được.” Cù Thừa Sâm nói xong, thấy ôn miên mặt không dám tin như cũ, hần nhíu mày, “Thế nào?” Ôn Miên sững sờ tại chỗ, “Không thành vấn đề chứ? Sẽ không quấy nhiễu buổi huấn luyện của các anh chứ?” Anh không phải đã nói đại đội trưởng đồng ý mang theo vợ con rồi sao, Cù Thừa Sâm đưa tay gõ nhẹ trên trán nàng một cái, “Về sau, giấy hôn thú em giữ đi, để mắt công lại quên mình đã gả cho anh.”

Ôn Miên nghe thấy tiếng cười của mọi người bỗng nhiên đỏ hết mặt, xem ra, Cù thủ trưởng này thật đúng là càng ngày càng coi trọng bản thân rồi. Làm chồng của cô, cũng xem như đủ tiêu chuẩn. Ôn Miên thừa dịp các trưởng bối không chú ý, ở dưới bàn lặng lẽ nắm lấy bàn tay Sếp Cù. Đôi tay của người đàn ông này đã mang đến cho cô bao nhiêu là an ủi và xao động, cô cũng không dám nghĩ đến.

Chỉ muốn, bày tỏ một chút gì đó mà thôi. Cù Thần Quang vội vàng gặm cái đùi gà do Bùi Sách gấp cho, không rảnh nói chuyện. Nếu mình không nhâm thì chú út sẽ lại chế nhạo anh hai cho coi “Thừa Sâm, cháu làm thế cũng không đúng đâu, hai vợ chồng ân ái ái ái ở trong doanh trại đón giao thừa, những binh sĩ cô đơn phải làm thế nào?”

Trên mặt Cù Thừa Sâm vẫn cười nhạt, kéo kéo mềm mại tay nhỏ bé của vợ thông dong nói: “Vậy thì cháu sẽ nói cho bọn họ biết, muốn kết hôn lấy vợ, còn phải cố gắng nhiều.”

Tuyết rơi đầy đường, rất khó đi. Cù Thừa Sâm đem hành lý của vợ đặt vào cốp xe, lúc chuẩn bị lên đường, bà Nghiêm dặn dò bọn họ lúc đi đường ngàn vạn chú ý xe cộ, Ôn Miên tạm biệt mẹ, dù sao đầu năm cô đã có thể trở về rồi, bà Nghiêm cũng không quá cô đơn khi năm mới đến.

Tuy nói Hoa dao là nơi không cho người thân đến thăm, nhưng có thể đến gần nơi có thể nhìn thấy sự nhiệt huyết và huy hoàng cho người đàn ông này, cô đã rất vui rồi.

Bông tuyết mượt mà, Ôn Miên mở một cửa sổ ra một tí, khí lạnh đã đánh mạnh vào khuôn mặt bé nhỏ trong xe, Cù Thừa Sâm thoáng nhìn một cái, liền phát hiện cô cười ngây ngô, như một đứa nhỏ ham chơi.

Vừa qua trạm thu phí Cù Thừa Sâm liền hạ cửa sổ bên kia xuống, ý bảo Ôn Miên đi lấy vật gì đó trong hộp, Ôn Miên mở ra xem, lập tức đã hiểu. Cầm bật lửa lên, châm cho Trung tá một điếu thuốc, anh ngậm điếu thuốc bên môi, Ôn Miên không nhịn được liền nhìn sếp Cù thêm mấy lần. Giờ phút này, gương mặt nghiêm chỉnh mang theo vài phần tiêu sái cộng một chút cương quyết.

Bánh xe in rõ dấu vết trên mặt đường, đường xá lúc tốt lúc xấu, Cù Thừa Sâm thấy Ôn Miên đã bắt đầu buồn ngủ, tròng mắt đã chìm một màu đen thẫm vào nụ cười trên môi, anh dập tắt tàn thuốc, đóng hai miếng cửa sổ, sợ cô cảm lạnh.

Ngày tuyết rơi khiến xa lộ cũng trở nên yên tĩnh khác thường. Xe chạy thẳng một đường tới dãy nhà dành cho người nhà cán bộ dưới chân núi, tiến vào chút nữa là vùng cấm trong quân đội, là căn cứ bí mật của Hoa dao.

Phụ trách giữ cổng trực là một lính trinh sát, mặc dù sớm biết Cù Thừa Sâm, nhưng vẫn làm xong một loạt các thủ tục đối chiếu, mới cho thủ trưởng qua. Tên tiểu binh này thấy chỗ cạnh tài xế còn có một cô gái, không khỏi bàng hoàng sững sốt.

Cù Thừa Sâm dừng xe trước khu nhà nghỉ của bộ đội Hoa dao, bình thường kỷ luật trong đội rất nghiêm, cũng chỉ có những dịp đặc biệt như giao thừa mới có thể cho phụ nữ và trẻ con đến.

Ôn miên xuống xe phía bên kia, từ đằng xa đã thấy mấy thanh niên mặc quân trang phẳng phiu cầm cây lau nhà, cái ki, thùng nước, bọn họ vừa mới bước ra nhà trước, liền đứng đó nhìn chăm chú quên cả bước đi.

Hao Tử không quan tâm đến việc dọn dẹp nữa, ném khăn bẩn vào người Đại Khuất, lao nhanh như một cơn gió đến trước mặt sếp Cù.

“Chị dâu! Chị có thể tới kiểm tra phòng rồi!” Hao Tử cười hì hì gật đầu chào Ôn Miên một cái. Đại Khuất vừa định mắng tên đó, thì một cây chổi từ bên phải bay tới đập vào ót cậu ta, chỉ thấy Tiểu Đào cũng bước tới: “Chị dâu!

Căn phòng đặc biệt cho chị. Và thủ trưởng, đã được quét sạch sẽ rồi!”

Tiểu Đào làm lễ chào, liền bị Đại Khuất đập trở về, “Chị dâu chị chớ để ý, đám lính này không có văn hóa, chỉ thích làm bậy làm bạ thôi!”

Nhìn hai người ở trước mặt, Cù Thừa Sâm vuốt vuốt bên trán, phỏng đoán đám lính này chỉ có nước phá hư cả tòa nhà này thôi.

Ôn Miên lúng túng, quả thật không biết nên ứng đối ra sao những người này, đành cố gắng giữ bình tĩnh trả lời, “Cám ơn, thật sự đã làm phiền.”

Giọng điệu này, khí chất này, không hổ danh là vợ của huấn luyện viên ma quỷ! Ba tên lúng đứng ngốc ở đó, cười giống như được thủ trưởng tặng huân chương.

Cù Thừa Sâm cốc lên trán mỗi người một cái, “Còn đứng đó làm gì giúp chị dâu đem đồ mang lên phòng đi.” Sếp nói xong, khỏe miệng hơi cong một chút, nhìn về phía Ôn Miên: “Anh đi báo cáo đội trưởng một chút, chờ anh.”

“Dạ” Ôn Miên không muốn mang cho anh thêm phiền toái, bảo đảm tự mình xử lý tốt tất cả chuyện vụn vặt. Trung tá Cù mang dáng vẻ của một sĩ quan cấp cao, chỉnh đốn quân trang, sau đó kéo Ôn Miên quay lại, anh dùng tay ngăn lại, như có như không hôn lên trán cô, vô cùng dịu dàng. Ba lính đặc chủng lại đồng loạt trợn tròn mắt!

Không ngờ, không ngờ nha, Sếp Cù lãnh khốc vô tình, đội trưởng đại nhân thích dùng phương thức biến thái để huấn luyện binh lính, lại có thể dở vợ như thế, khó trách có thể lấy được một chị dâu xinh đẹp như vậy!

Ở quân khu tuyết lại rơi, Cù Thừa Sâm một mình dạo bước trên mặt tuyết, đón anh ở căn cứ là một Trung Úy đã chờ sẵn ở máy bay..

Người đàn ông ngược mắt nhìn khoảng không gian đầy màu trắng, tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, chợt trong đầu hiện ra bốn chữ, để cho anh thoáng sững sốt một chút, sau mới lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Bão tuyết kéo dài.

Hoạt động đêm giao thừa ở nhà khách được cử hành ngay cạnh phòng ăn, Ôn Miên còn có may mắn gặp được đại đội trưởng của Hoa dao Trang Chí Hạo, cảm thấy rất là vinh dự.

Thủ trưởng Trang hiếm khi được cùng anh em và người thân của họ cùng chúc mừng năm mới, bình thường mà nói họ là đồng đội cùng vào sinh ra tử, tình cảm cũng đặc biệt đoàn kết, năm mới luôn luôn cảm thấy nên náo nhiệt một chút. Trong bữa tiệc Ôn Miên hiểu rõ, anh ta rất là cô đơn, chỉ có một mình, chỉ vì vợ bị các thế lực thù địch bắt cóc, sau đó thì bị ngộ sát, Trang Chí Hạo chưa từng tái giá.

Cũng bởi vì như thế, Trang Chí Hạo muốn Cù Thừa Sâm có thể vui vẻ hạnh phúc với người mình yêu, không muốn trải qua hoàn cảnh như mình, dẫm vào hấn vết xe đổ.

Ôn Miên trẻ tuổi xinh đẹp, là người vợ mới cưới của Trung tá Cù, trong lúc này cô thật sự gây sự chú ý hơn cả một chiếc xe tăng, mỗi khi quân nhân đến chào, cô đều mang chút e lệ, nhưng Ôn Miên thật không khí ẩm áp trong bộ đội này. Cho dù lễ mừng năm mới, bọn họ cũng không thể uống nhiều, Ôn Miên và Cù Thừa Sâm đều chỉ uống một ít ly rượu trắng. Ăn cơm tất niên xong, cô về gian phòng của hai vợ chồng trước, mở cửa, bên trong phòng khí rất ẩm áp, phát hiện mình trong gương mặt đã sớm đỏ bừng.

Cù Thừa Sâm sau khi tắm xong thì về phòng, Ôn Miên cũng không ở trong phòng, anh nghĩ nghĩ, cầm áo khoác đầu giường lên đi về phía ban công.

“Bên ngoài rất lạnh.” Nói xong, người đàn ông dùng quần áo ấm ôm lấy cô.

Ôn Miên kinh ngạc nhìn đưa mắt nhìn đôi mắt đen và sâu ấy, Cù Thừa Sâm cũng không nói nữa, cùng cô nhìn về phía phong cảnh ban đêm ngay trước mặt. Tối nay trăng thanh lại sáng, doanh trại quân đội chìm trong màu bạc của ánh trăng, anh chưa bao giờ chú ý, thì ra nó có đẹp một cách lạ thường đến vậy.

Tầm mắt của Ôn Miên đột nhiên dừng lại ở một thoáng bên đầu đó, tâm của người đàn ông bên cạnh tựa như nước mùa thu, nhìn qua quả thật giống Chiến Thần bất khả xâm phạm, đôi mắt sáng như ánh sao, tròn mắt đen cơ hồ tương phản với bên ngoài màu trắng cầu tuyết đều làm cho người người khuất phục dưới chân.

“tôi nay em có rất nhiều cơ hội.”

“ Gì cơ?”

“Hỏi về những chuyện đã qua.”

Ôn Miên cười, lẩm bẩm nói: “Em làm sao có thể phá hư bữa tiệc liên hoan này chứ.”

Cho dù ở ngày lễ khó tránh khỏi sẽ càng muốn hỏi chuyện của anh trai, cô cũng cần chặt rằng nhắc đến một chữ, đây là sự bi thương của cô, há có thể khiến cho những người chiến sĩ ấy không được buông lỏng thay cô tiếc hận. Cù Thừa Sâm biết cô là một cô gái hiểu chuyện, nhưng nếu thỉnh thoảng cô tùy hứng một chút, anh cũng có thể thông cảm. Đáng tiếc, Ôn Miên chưa bao giờ đề xuất với anh một yêu cầu quá đáng. Ngược lại làm anh cảm thấy không thể chấp nhận được. Cù Thừa Sâm trở tay, ôm chặt Ôn Miên. Cô xấu

hổ, cúi đầu không dám nhìn anh, “Cù Thừa Sâm, hôm nay đến tới nơi này, mới để cho em càng cảm nhận được một cách sâu sắc em thích bộ đội, thích quân nhân. rất thích anh.”

Anh trở mặt nhìn, cô gái này đang nói cái gì thế nhỉ?

Em,rất, thích, anh?

“Em thích anh?” Cù Thừa Sâm đề thấp giọng nói, tâm tình có chút khẩn trương , “Anh không thấy như vậy?”

Bởi vì này cô gái vẫn bảo vệ bản thân mình quá kỹ, biết rõ cô nên xem anh như trụ cột để dựa vào, nhưng nếu không biết được chính xác anh có đang quan tâm tới mình hay là không, thì không dám quá ỷ lại vào anh.

Ôn Miên nghĩ, có lẽ như thế không công bằng với anh.Bởi vì chỉ muốn nhận lấy, không muốn đáp trả, cũng không dám dễ dàng đáp trả.

Thẹn thùng quay mặt đi, không ngờ người đàn ông này lại dám đánh lén, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, bắt ngờ ôm chặt lấy cô.

“Thích bao nhiêu?”

Cô dĩ nhiên không dám trả lời, lần đầu tiên ngẫm cho phép động tác của anh, Cù Thừa Sâm đem Ôn Miên rời khỏi ban công, khép rèm cửa lại thật chặt.

Tuyết bên ngoài vẫn còn rơi rơi, hạt tuyết sáng như ngàn ánh sao trên bầu trời, đan vào doanh trại bộ đội thành một mảng đất trời trắng xóa.

Ngày tốt cảnh đẹp, dài đằng đẵng.

28. Chương 29: Đêm Tuyết Của Cô

Trên cây, sân huấn luyện, ký túc xá, phía sau núi, nơi nơi đều phủ đầy tuyết, trên đất trắng xóa. Trong phòng mở máy sưởi, cả người Ôn Miên đã đầy mồ hôi.

Từ trán đến ngón chân, mỗi một chỗ trên cơ thể đều nóng rát đến khó chịu, Cù Thừa Sâm ôm Ôn Miên đè trên giường, thuận thể hôn môi cô.

Nụ hôn của anh không hề dịu dàng, mà có chút cuồng dã, đôi môi kiều diễm bị anh bắt giữ, hung hăng chà đạp. Giày vò, lưu luyện, như muốn đoạt lấy tất cả hô hấp của cô gái nhỏ này.

Đây là lần đầu tiên của cô, cho dù cô không định mở miệng nói ra những chuyện này.

Cù Thừa Sâm cũng không đặc biệt để ý cô từng có kinh nghiệm hay không, đương nhiên, mới đầu khi biết cô và Ngụy Tây Kiều cùng đi Đan Đông, anh còn tưởng bọn họ từng có hành vi vô cùng thân mật, suy nghĩ này khiến cho trong lòng anh có chút khúic mất.

Về sao, thấy vẻ hoảng sợ và phản ứng không quen của cô khi ở trên giường, anh tin tưởng, Ôn Miên chưa từng cùng người khác phát triển tình cảm đến mức khắng khít như thế, anh để tâm, không hơn.

Biết Ôn Miên đang khẩn trương, Cù Thừa Sâm vừa ôn nhu vừa ác ý dùng môi cọ vào chóp mũi cô, nụ hôn bị đứt quãng. Hôn môi một hồi, phần dưới của anh liền cứng lên, để ở bụng dưới của cô.

Người đàn ông này thật sự là bị cấm dục lâu lắm rồi.

Ôn Miên đã sớm xụi lơ trong ngực trung tá tiên sinh, cô bị hôn đến mềm nhũn ra, đầu óc choáng váng, xấu hổ quay mặt đi.

Cù Thừa Sâm bắt đầu cởi quần áo, trước mặt cô, anh cởi từng cúc, từng cúc áo một, cởi quần phục màu xanh lá cây đậm ra, cởi ra toàn bộ vinh quang của anh.

Cơ thể cường tráng mạnh mẽ, mỗi một bắp thịt đều to lớn rắn chắc, giống một pho tượng hùng vĩ. Ôn Miên đến nhìn cũng không dám nhìn, lại nghe anh nói nhỏ vào tay: “Nâng tay lên.”

Cô đỏ mặt nghe theo, lớp áo khoác dày bị Cù Thừa Sâm vén lên, chỉ để lại trên người một bộ nội y màu hồng phấn.

“Sao thứ này lại phiền toái thế chứ.” Thanh âm trầm khàn thiếu kiên nhẫn, sắp Cù am hiểu binh giả quỹ đạo như thế, giờ lại thua trước cô gái nhỏ trong lòng.

Anh đẩy vật nhỏ xinh xắn đó lên cao, vùng ngực trắng mịn non mềm hoàn toàn bị anh nắm ở trong tay, chỉ là Cù Thừa Sâm vẫn híp mắt, hai tay đồng thời xoa nắn khối thịt non mềm, dường như muốn làm gì đó.

Ôn Miên giữ cánh tay cực nóng của anh lại, dùng giọng nói trầm thấp lầu bầu: “Nội y không phải cởi như thế.”

Cù Thừa Sâm vẫn trực tiếp nắm vậy nhỏ nhắn ấy kéo ra ngoài, không cần nói dông dài, anh lại kéo quần lót của cô xuống đầu gối, một chân chen vào giữa hai đầu gối cô, khiến cho cô không có cách nào khép hai chân lại, lộ ra vùng ướt át bên trong.

Sếp xoa nhẹ lên tiểu huyết một cái, đã khiến nơi đó ướt sũng. Đối với đàn ông mà nói thì đây là hấp dẫn không thể kháng cự lại nhất, nếu không sao lại khiến cho nước chảy thành sông như thế.

Ôn Miên nằm một chỗ không ngừng hô hấp, môi đỏ như son, toàn thân trên dưới đều đỏ ửng lên, kiều diễm giống như một đóa hoa đang nở rộ.

Vật giữa hai chân Cù Thừa Sâm càng lúc càng to lớn, hô hấp ngày càng nặng nề.

Anh đặt hai tay Ôn Miên sang bên người, một tay lại giơ lên, xoay mặt cô lại, bắt buộc cô nhìn thẳng vào mình, sau đó vuốt ve mái tóc mềm mại không dài không ngắn kia.

Môi lưỡi vẫn tiếp tục triền miên, hai thân thể dính sát vào nhau, Ôn Miên nhịn không được bắt đầu nhỏ giọng rên lên, một tiếng lại một tiếng, vang vọng khắp căn phòng trong đêm tuyết.

Bàn tay của người đàn ông từ từ vuốt ve cái lưng trơn bóng, cả người cô run lên vì sợ, dịch giữa hai chân lại chảy ra.

Ôn Miên không định sẽ tiếp tục rối rắm trong mớ suy nghĩ rối cuộc anh đã từng có kinh nghiệm trong chuyện này chưa.

Cô cố gắng không để tâm đến những thứ này nữa, bởi vì cô thích Cù Thừa Sâm, hiện giờ anh là chồng mình, cho nên... chuyện quan hệ giữa bọn họ là phải lẽ.

Mà những chuyện xảy ra trước khi cưới kia...đều chỉ là chuyện cũ trước đây mà thôi.

Phía trong đùi của Ôn Miên cực kỳ mẫn cảm, ngón tay dài thô ráp của Cù Thừa Sâm không ngừng xoay tròn, trong lúc lơ đãng, anh bỗng nhiên xuyên vào phía trong nơi ẩm ướt.

Ôn Miên vùng vẫy muốn phản kháng: “Đừng...như vậy khó chịu lắm.”

Trung tá Cù mút lên cổ cô, nhẹ giọng an ủi, “Ngoan, anh muốn em ướt thêm chút nữa.”

Ôn Miên đành phải nhắm mắt lại, tùy ý để tay anh chuyển động bên trong, thậm chí số lượn ngón tay còn tăng lên, khiến cho nơi mẫn cảm chưa bao giờ được thăm dò qua trở nên vô cùng nhạy cảm, sau vài lần ngón tay rút xa đâm vào, cô “A!” lên một tiếng, bám chặt vào đầu vai Cù Thừa Sâm, đạt được cao trào.

Chất dịch ẩm ướt dính đầy vào lòng bàn tay của người đàn ông, cũng thấm ướt hai chân cô.

Cù Thừa Sâm cực kỳ yêu thích bộ dáng thành thực và đáng yêu của Ôn Miên khi ở trên giường, hai tròng mắt sâu thẳm của anh chăm chú nhìn cô, hôn đôi môi đang run rẩy vì động tình của cô, nụ hôn ẩm nóng làm bùng cháy ngọn lửa giữa hai người, Ôn Miên chủ động ôm chặt cổ anh, thẹn thùng mà tự nhiên phối hợp với anh.

Mặc dù đang trong trạng thái triền miên gần như quên hết mọi sự, nhưng ý thức cao độ của bộ đội đặc chủng trong người Cù Thừa Sâm vẫn còn, những tiếng động quấy nhiễu ngoài cửa đã khiến anh chú ý.

Nếu chỉ là nhóm binh lính đi trực bình thường, thì tần suất đi lại sẽ không nhiều như thế.

Trung tá Cù nhíu mày, lấy tay đặt lên môi Ôn Miên, sau đó quay đầu hét về phía cửa: “Tôi đếm tới ba, mở cửa thấy người nào, tôi sẽ kéo người đó ra trời tuyết tiến hành đặc huấn (huấn luyện đặc biệt)!”

Những tiếng bước chân bối rối và dồn dập vang lên!

“.....”

Thế giới trở về vẻ an bình như cũ.

Ôn Miên xấu hổ đến mức hận không thể vùi mình vào trong tuyết, những tiếng rên vừa nãy không phải bị đám lính nhiều chuyện kia nghe được rồi đó chứ?

Cô xấu hổ nói: “Đám lính này của anh....thật là phục tùng anh.”

Quân nhân trời sinh luôn tôn kính người mạnh, tất nhiên phải thế rồi.

“Chính quyền sinh ra từ nòng súng.” Cù Thừa Sâm nói xong, giơ tay nắm chặt cằm cô, không phải để dạy bảo, mà là để phát tiết dục vọng, “Đối với em.....có phải cũng thế hay không.”

Khi nói chuyện, vật nam tính kia lại bị kích thích, anh đặt khẩu súng nguy hiểm nhất, hỏa lực mạnh nhất lên bụng cô, cô thấy thế thì vừa chờ mong lại vừa e sợ, một loại áp lực vô hình khiến Ôn Miên không khỏi lo lắng.

Ngón tay của anh lại tuần tra vài vòng quanh hang động, thân thể nặng nề đè lên phần bụng cô, cúi người bắt đầu cuồng nhiệt liếm mút nụ hoa của cô, cô để cho anh tùy ý liếm láp, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò từng tác da thịt gợi cảm. Lồng ngực cường tráng của Cù Thừa Sâm kề sát bộ ngực mềm mại của Ôn Miên, anh kẹp chặt eo cô, hai cơ thể dính chặt vào nhau.

Người đàn ông lưu lại vô số vết hôn trên người cô, từ bộ ngực cao ngất cho đến phần eo, khắp nơi đều đầy ký hiệu màu hồng và vết nước miếng. Cuối cùng khoái cảm trở thành nỗi giãy vò, buộc Cù Thừa Sâm đặt vật nam chính to dài đang căng trướng giữa hai chân cô.

Ôn Miên còn đang run rẩy đắm chìm trong dục vọng, đầu óc như thiếu dưỡng khí, trống rỗng hơn mười mấy giây, Cù Thừa Sâm thấy cô không có phản ứng, thuận thế đứng thẳng lên, bình đến dưới thành (tình thế nguy cấp).

Tách hai chân của cô ra, muốn cô lộ ra nơi mềm mại khiến anh dục hỏa khó nhịn kia, nhưng nghĩ lại sợ cô lâm trận bỏ trốn, Cù Thừa Sâm chỉ có thể nhanh chóng phá tan phòng tuyến.

Chiếm lĩnh vùng đất trong nháy mắt, cô gái nhỏ cắn chặt cánh môi, nhưng vẫn để lộ vẻ đau khổ, đau đớn khi phá thân khác hoàn toàn với tất cả những nỗi đau cô từng trải qua!

Toàn bộ vùng đất đã bị địch nhân đánh chiếm triệt để!

Anh không có cách nào dừng lại, toàn bộ những gì thuộc về cô, đều khiến cho anh mơ ước.

Rất đau, cảm giác bị xé rách khi đâm vào này, chân thật lại dữ dội, Ôn Miên cắn chặt răng, hô hấp khó khăn khiến cho nước mắt bắt đầu chảy, rơi xuống bên gối.

Khó trách vì sao phụ nữ khó quên đêm đầu tiên, nỗi đau khắc cốt ghi tâm như thế, không chỉ vì cơ thể trải qua loại trải nghiệm kỳ quái, mà còn đắm chìm trong lần đầu tiên mất đi trinh tiết, tất cả giống như một dấu vết đỏ tươi nóng bỏng khắc sâu vào lòng cô, khó có thể phai mờ!

Cù Thừa Sâm buộc chính mình phải giữ được lý trí, mày cau chặt lại như có vô số lời muốn nói: “Rất đau sao?” Anh lần mò xuống cái mông mềm mại của cô, tận lực an ủi: “Thả lỏng, có thấy khả hơn chút nào không?”

Trên thực tế anh đã chịu không nổi, lối vào chưa từng bị khai phá quá nhỏ hẹp, vật cứng rắn của anh bị bao vây tứ phía, hướng chi.... sau khi thích ứng trong cơ thể cô, thứ kia không những không nhỏ lại, mà còn căng lớn hơn vài phần.

Ôn Miên dùng sức co lại, anh liền thấy đau.

Cù Thừa Sâm muốn dù nụ hôn trần an cảm xúc của cô, chỉ là nụ hôn này không chỉ ôn nhu, mà còn mang theo một loại khoái cảm xâm chiếm, lan đến các dây thần kinh, cuối cùng làm giảm cảm giác đau đớn khi bị vật lạ xâm nhập.

“Còn đau không?”

Cô lắc đầu: “Không đau...”

Người đàn ông liên tục nghiền ép đôi môi đã sớm sưng đỏ của cô, quấy đảo trong miệng dụ cô nói ra lời thật lòng: “Nói cho anh biết, Ôn Miên, có phải rất đau hay không?”

Cô đành phải khàn giọng trả lời: “Đau...”

“Cô bé ngốc.” Ôn Miên nâng khuôn mặt đã đắm lệ của cô lên, mút đi từng giọt nước mắt nóng bỏng, nào ngờ cô gái nhỏ lại chuyển động cơ thể, bấu chặt vào hai cánh tay rắn chắc của anh, khiến cho anh càng thêm mạnh mẽ xâm lược cô.

Rõ ràng là đau, tại sao họ còn không ngừng lại.

Cù Thừa Sâm biết Ôn Miên cần phải bước qua cửa ải này, anh tàn nhẫn quyết tâm, đã làm thì phải làm tới cùng, vì để giảm bớt nỗi đau cho cô, anh vừa chậm rãi luật động (chuyển động có quy luật), vừa âm yếm hai bên ngực và chỗ tư mật đang sưng trướng của cô.

Ôn Miên từ từ ngừng nức nở, tuy vẫn còn đau, nhưng nội tâm cô lại vô cùng sung sướng.

Cù Thừa Sâm càng lớn gan, ra sức đâm sâu vài cái, biết rõ cô đau, nhưng súng đã lên nòng thì anh cũng đành bất lực.

Bộ ngực nhấp nhô ở trong mắt đàn ông trở nên vô cùng hấp dẫn, anh hung hăng khuấy động trong cơ thể mềm mại của cô, kích thích phản ứng của cô.

Vị trung tá đại nhân bình thường dù đứng trước cả đám lính đặc chủng cũng không nhú mày này, tối nay lại hoàn toàn khuất phục trước thân thể cô.

Sau một hồi va chạm không ngừng liền đạt đến cao trào, anh bắn tất cả hạt giống nóng bỏng vào trong tiểu huyệt của cô, lửa nóng thiêu đốt trái tim hai người.

Kết thúc lần đầu hoan ái đầy đau đớn và khoái cảm này, mặc dù thân thể cô đang lâng lâng cảm giác tuyệt diệu như ở thiên đường, chỉ là anh không nỡ tiến công quá mãnh liệt.

Ôn Miên sụp mắt xuống, ánh mắt trong trẻo, khuôn mặt tràn đầy nước mắt hạnh phúc.

Ban đêm yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng xào xạt của bông tuyết đang bay. Cặp mắt anh chợt sáng lên trong đêm tối.

Trong phòng hoa lệ đẹp đẽ, màu sắc và hương thơm đều tốt.

Ngày này một năm trước, Ôn Miên chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ kết hôn. Mà bây giờ... Giống như vừa tỉnh lại trong giấc mộng dài, bỗng nhiên nhớ đến, có chút chuyện nhất định phải nói cho anh nghe.

“Cù Thừa Sâm.”

“Hả?”

“Em đã sợ hãi rất lâu, thì ra....cũng không kinh khủng đến vậy.”

Cô nói xong, liền nở nụ cười trước.

Sếp Cù thấp giọng khẳng định với cô: “Biểu hiện của em rất tốt.”

Cô đã nỗ lực phối hợp với anh, chấp nhận anh, tìm kiếm anh, bọn họ ăn ý với nhau như thế, khiến cho niềm vui thú nhân gian này được nâng lên tột bậc.

Mà Ôn Miên rất rõ sự sẵn sàng và ẩn nhẫn của Cù Thừa Sâm, anh đợi ngày này lâu như vậy, còn có thể cố gắng kiềm chế đến thế! Tuy lúc sau khó tránh khỏi có chút thô bạo, nhưng anh đã cố gắng hết sức để cô có thể thích ứng, cô cũng để tâm đến cô.

Cô gái nhỏ quay sang, nhìn những bông hoa tuyết đang rơi trên mái nhà ngoài cửa sổ, trắng trắng, không nhiễm một hạt bụi.

Đêm nay, thật sự một đêm vô cùng đẹp, vừa là đêm giao thừa, vừa là một đêm triền miên vô hạn.

Không biết đến bao giờ thì tuyết mới ngừng.

29. Chương 30: Triền Miên

Edit: Nhu nha tieu thu, Yuki_Piano

Beta: SCR0811

Một khối tuyết lớn trượt từ nhánh cây xuống, rơi trên mặt đất.

Ôn Miên gối vào hõm vai của người đàn ông, nhẹ nhàng hô hấp, từ từ cảm thụ cảm giác lần đầu tiên thuộc về nhau. Tuy lần thử nghiệm đầu tiên này không thể đạt được khoái cảm cao nhất, nhưng sự trêu chọc của anh mang đến cho cô rất nhiều khoái cảm và an ủi, cô không thể nào quên được.

Cù Thừa Sâm sợ cô vẫn còn khó chịu, vòng một cánh tay qua ôm cô: “Có sao không, anh ôm em.”

Ôn Miên nào dám nói không, cô gái nhỏ bị chiếm cũng càng ngày càng cảm thấy có mùi vị chinh phục được người đàn ông của mình.

Cánh tay rắn chắc ôm cô đặt dưới vôi hoa sen trong phòng tắm, sắc mặt anh vẫn như thường, nhìn chăm chăm cô một lát mới xoay người rời khỏi, trên người Ôn Miên là dày đặc những ấn ký xanh tím của anh.

Nước nóng mang đi chút cảm giác mệt nhọc, lại không thể mang đi những biến hóa trong tâm tư của Ôn Miên. Thân thể còn có chút đau, cô nghĩ tới chuyện hai người vừa làm, liền đỏ mặt.

Dục vọng của Cù Thừa Sâm cũng không được thỏa mãn, sinh lý không được thỏa mãn, cảm giác có chút. . . Anh cười khổ, không biết làm sao, tình hình hiện tại của cô thật sự không cách nào thích ứng được với lần kích tình thứ hai.

Ôn Miên tắm xong ra ngoài, nằm lên giường liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

Giấc ngủ của cô vừa sâu vừa yên ổn, vốn tưởng rằng có thể ngủ cả đêm, ai ngờ mới ngủ được ba bốn tiếng, qua nửa đêm không biết tại sao Ôn Miên lại tỉnh dậy, suy nghĩ đầu tiên khi mới thức dậy là – anh, vẫn còn cứng!

Anh không phải là. đã cứng cả một buổi tối đấy chứ? !

Vật kia hiện ngang hông dửng dặt ở mông cô gái nhỏ, cù thừa sâm thấy cô có phản ứng, cũng không cố nhả nài nữa, anh từ phía sau hôn lên lưng cô, bàn tay luồn vào trong áo ngủ của cô, phủ lên vùng ngực mềm mại phần hồng của cô.

Cù Thừa Sâm say sưa hôn cô gái nhỏ trong ngực, từ từ khơi lên ngọn lửa tình dục, anh nhíu mày cười một tiếng, hỏi cô: “Nghỉ ngơi đủ rồi đúng không?”

“Cái gì?”

“Làm thêm một lần nữa.”

Cho nên. Những thứ vừa rồi, quả nhiên đều chỉ là làm nóng người sao?

Cù Thừa Sâm vẫn chậm rãi hôn Ôn Miên từng cái từng cái một, đồng thời áp cơ ngực rắn chắc của mình lên thân thể mềm mại của cô, lòng bàn tay của anh và vật nam tính trên người đều chất chứa dục vọng mãnh liệt.

Anh muốn rong ruổi.

Áo ngủ của Ôn Miên bị cởi ra, chẳng biết từ lúc nào anh đã nhanh tay rút cái chăn của cô đi. Trò chơi bắt đầu, so với lần đầu tiên thì nụ hôn của Cù Thừa Sâm đã giảm bớt đi sự an ủi, tăng thêm chút cuồng dã vì không còn sợ dọa đến cô nữa.

Trải qua lần đầu tiên thăm dò, với trí nhớ của một người lính, anh đã có thể nhớ rõ những vị trí mẫn cảm của cô: vuốt ve chỗ nào để cô không thể kháng cự, hôn thế nào để khiến cô mất đi lý trí.

Sự trêu chọc của anh căn bản không hề tổn nhiều sức, Ôn Miên nằm dưới thân thể khỏe mạnh này vốn đã khó có thể chống cự, anh dùng tay giữ đầu cô, áp lên một nụ hôn dài nóng bỏng, cô gái nhỏ không thể nào tránh được.

Ngón tay của Cù Thừa Sâm vuốt nhẹ lên nhũ tiêm của cô, vật nam tính của anh thì đặt giữa hai chân cô
“Đừng sờ. Em khó chịu.”

Anh thích ánh mắt ướt át lúc này của cô , càng hiểu rõ cô nói khó chịu là có nghĩa gì. Sếp Cù vẫn độc miệng như cũ, “Ôn miên, em ướt rồi.”

Ôn Miên quýnh lên, còn chưa kịp kháng nghị, Trung tá đã ăn hết cái miệng nhỏ nhắn của cô, ngón tay liên tục ra vào ở nơi ướt át của cô. Hai chân cô càng kẹp chặt, cảm giác xa lạ kia lại tới.

Nước mắt chảy dài bên má, mấy ngón tay của anh dính đầy mật dịch trong suốt của cô.

Thanh sắc đủ đầy. (Âm thanh và màu sắc đều có đủ)

Cù Thừa Sâm hài lòng nhìn nét mặt hưởng thụ của cô, nắm eo cô, chuẩn bị đi thẳng vào chủ đề. Trước tiên sếp mở hai chân của cô ra, nhẹ nhàng chuyển động thăm dò lại thấy được trong đáy mắt Ôn Miên lộ ra vẻ cầu xin.

Vật cứng rắn dính chất dịch trong suốt của cô chậm rãi đến gần làm người

ta gần như mất khống chế, Cù Thừa Sâm trở nên mạnh mẽ mười phần, ôm cái mông nhỏ của cô, không chút khách khí xâm nhập vào mật đạo ấm áp và chặt chẽ của cô.

Thanh âm xấu hổ của tiếng nước vang vọng trong phòng, người đàn ông rên khẽ một tiếng, không thể khống chế đâm vào thật sâu trong cô, càng ngày càng mãnh liệt, mang đến cho người ta cảm giác tê dại toàn thân.

Không lâu sau, mồ hôi ướt đầm hai cơ thể trần truồng, Ôn Miên vẫn còn run sợ ,khẽ nức nở, Cù Thừa Sâm nghe tiếng cô thổ dốc, tiếng cô cầu xin tha thứ, khiến cho nơi kia càng trở nên cứng rắn, cả cơ thể đều nhanh chóng tê dại.

Đây mới là cảm giác vui sướng chân chính khi ‘make love’.

Động tác của hai người so với đêm đầu tiên càng thêm khẩn khít, Cù Thừa Sâm trêu chọc vành tai của cô, chọc cho cô một hồi vô cùng sướng khoái. Nơi đó co rút lại bao bọc lấy vật của anh càng chặt chẽ.

Cù Thừa Sâm cười nhẹ một tiếng, càng ôm cô chặt hơn, anh rất hài lòng nhìn cô hình như vô cùng phối hợp và vui vẻ.

“Làm gì mà nhìn em chăm chăm vậy.” Ôn Miên xoay mặt, lấy tay ngăn trở ánh mắt thâm thúy của người đàn ông.

Ánh mắt của anh giống như là ánh trăng sáng trong đêm tuyết, dĩ nhiên, giờ phút này mây đen đã che khuất trăng.

“Tại sao?” Cù Thừa Sâm cố ý hỏi, bắt lấy hai cái tay không nghe lời của cô, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

Sếp Cù cao cao tại thượng của cô, Trung tá đại nhân, lên giường quả thật gần như thay đổi thành một người khác.

Anh mạnh mẽ ra vào hoa huyệt của cô không ngừng, vừa cúi đầu hôn bả vai của cô, Ôn Miên không chịu nổi, âm thanh nhu mềm cực kỳ giống từng viên kẹo đường.

“Em. Rất xấu hổ.”

Cù Thừa Sâm dịu dàng khuyên bảo, “Ôn Miên, không cần khẩn trương.”

. Không khẩn trương mới là lạ!

Anh trực tiếp liếm láp từng tắc da thịt của cô, ngón tay ác ý vờn về nơi căng tròn của cô, người đàn ông nhìn vào nơi ẩm ướt của cô, vừa lo lắng, lại có chút khó nhịn không cách nào thỏa mãn được.

Nếu mạnh hơn một chút, có làm đau cô hay không? Cho dù cô gái này không nói, anh cũng có thể cảm thấy cô vẫn còn có chút đau đớn.

Hôn từ xương sườn lên trên, vừa hôn vừa liếm, anh cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh của cô, Cù Thừa Sâm ôm Ôn Miên lên, để cô tựa vào lồng ngực trần trụi mê người của anh, dưới sự dẫn dắt của anh, nơi đó của cô từ từ nuốt vật to lớn của anh vào.

Ôn miên ngồi ra sau, động tác của Cù Thừa Sâm càng kịch liệt, cô không biết làm sao mới có thể làm cho anh càng thoải mái hơn, chỉ có thể không nói một lời mặc cho anh giày vò mình.

Phóng túng như thế, giống như bật mở công tắc, trái tim dâng lên từng trận hạnh phúc thỏa mãn. Cô tựa đầu lên cơ bắp rắn chắc của anh, dịch thấm ướt vật cứng rắn của anh.

“Vòng hai chân lên, ôm lấy anh.” Sếp điều chỉnh tư thế, ra lệnh.

Ôn miên chỉ có thể vứt bỏ xấu hổ, tách ra hai chân thon dài ra, dung sức kẹp chặt phần eo trần trụi của người đàn ông trước mặt.

U Huyết nghênh đón từng đợt ẩm áp, Cù Thừa Sâm giữ chặt cái ót của cô, hai đôi môi dây dưa với nhau, cô cố gắng hết sức làm ình nuốt lấy vật nam tính của anh, Ôn Miên nắm mái tóc của anh, vừa như bị đau, lại vừa như là mê ly.

Cù Thừa Sâm không quá yên tâm, cau mày hỏi, “Đau sao?”

Anh thế nhưng lấy tay đẩy chỗ hai người kết hợp ra. Ôn Miên vội vàng mím môi lắc đầu, trên thực tế khoái cảm này hiển nhiên đáng sợ hơn lần trước nhiều.

Người đàn ông thẳng lưng rút vật nam tính ra, lại gấp rút đưa vào, giống như là trừng phạt cô.

Ôn Miên không còn kịp rên lên, Cù Thừa Sâm giống như là chọc đến nơi nào đó của cô, mà anh hình như ý thức được điều đó, nhận được sự kích lệ to lớn nhất, vì thế rút ra đến đỉnh, không còn chút bận tâm tận lực đâm vào, tần suất nhanh kinh người.

Tiếng nước nổ nghẹn ngào của cô hòa hợp với tiếng va chạm của anh trở nên vô cùng êm tai. Rốt cuộc, cô gái nhỏ bị anh làm đến mức khóc lên, bộ dáng ủy khuất giống đứa bé khiến người ta cực kì đau lòng.

Cù Thừa Sâm sợ hết hồn, thả tiểu mỹ nhân lại trên giường, “Sao thế, làm đau em hả?”

Ôn Miên hoa mắt chóng mặt không thôi, nhắm mắt lại thì thầm, “Không đau. Rất thoải mái. . . .
. . Em còn muốn muốn.”

Cô đã bị hành vi của anh khống chế, lời nói không còn mạch lạc nữa.

Con người của Cù Thừa Sâm trầm xuống, trên nét mặt không che giấu vẻ mừng rỡ và cảm giác chinh phục!

Bọn họ phù hợp như vậy.

Người đàn ông lại ôm chặt Ôn Miên, hôn lại hôn, lập tức nhấc cao hai chân của cô, đặt lên vai mình, anh bắt đầu điên cuồng rút ra, đâm vào. Ôn Miên nhiều lần bị đỉnh nhọn kia đâm vào, không nhịn được run rẩy, cô kín đáo vờn về cái móng mạnh mẽ của anh, ngăn chặn thiết bóng vĩ đại của anh hướng về phía mình.

Cù thừa sâm than nhẹ một tiếng, bị hành động đầy yêu thương ngàn năm khó gặp của cô gái nhỏ kích phát tất cả nhiệt tình và tính dục, tiếng va chạm “ba ba ba” vang lên tùy ý mà kịch liệt, anh hưng hăng cắm vào cô đưa tới cao trào, khiến cho cô chìm trong cảm giác hổ thẹn khi đạt được khoái cảm chưa từng có. . . .

Thân thể Cù Thừa Sâm căng cứng lại, cố gắng chuyển động vài cái rồi bắn ra, Ôn Miên dụi nước mắt vào lồng ngực anh, tiểu huyệt run run, nhiệt nóng toàn thân không giảm đi được.

Tất cả vùng vẫy và biến hóa của cô gái nhỏ đều được Cù Thừa Sâm nhìn thấy rõ ràng, cổ của cô đỏ bừng, tràn đầy vết hôn.

Cô muốn giao phó toàn bộ bản thân mình cho người đàn ông này.

Thì ra, đây mới thật sự là phó thác cả đời.

Theo sự rút ra của người đàn ông, Ôn Miên cảm thấy hai chỗ hai người giao hợp có chất dịch chảy xuống khe hông của cô, làm ướt đầm ga giường phía dưới.

Thẹn quá hóa giận, Ôn Miên há mồm cắn vào vai Cù Thừa Sâm, hành động mờ ám này khiến Sếp Cù vô cùng vui vẻ.

Anh sờ sờ đầu cô gái nhỏ, giọng nói mang theo cương chiều vô hạn thổi một lớp khí nóng vào bên tai cô, “Miên Miên.”

“... Hả? Anh nói gì?” Ôn miên lấy lại bình tĩnh, lý trí cuối cùng cùng từ từ quay về.

Cù Thừa Sâm không hề thở gấp chút nào, thể lực tốt đến nỗi Ôn Miên muốn châm chọc!

Anh in lên trán cô một nụ hôn thề ước chân thành và tha thiết, “Em là của anh, mãi mãi.”

Loại dục vọng này, mãnh liệt như thế.

30. Chương 31: Cô Ở Quân Doanh

Sáng sớm mừng một, kèn báo thức vẫn vang lên đúng giờ, Cù Thừa Sâm đứng dậy mặc quần áo, Ôn Miên vẫn còn ngủ say.

Trên lưng trung tá vẫn còn vết móng tay do cô không kịp gỡ bỏ, anh nhìn cô đang cuộn tròn người như con nhộng trong chăn ấm, không khỏi cười cười, giúp cô chỉnh lại góc chăn, lại nghĩ tới khoảnh khắc triển miên không thể khống chế được của hai người, anh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nhô ra khỏi chăn ấm.

Đang định xoay người, Ôn Miên lại thức giấc, bỗng nhiên kéo kéo ống tay áo của anh, “Đừng đi....”

Cô nửa mơ nửa tỉnh, giống như lời nói mơ trong lúc mơ màng màng.

“Đêm nay anh còn có nhiệm vụ.” Cù Thừa Sâm nhíu mi, cảm thấy có chút không đành lòng, “Ngày mai sẽ ở cạnh em cả ngày, giờ ngủ nhiều thêm chút đi.”

Lời nói của trung tá khiến cho Ôn Miên đang nửa tỉnh nửa mê hoàn toàn tỉnh táo, cô dụi mắt, ngượng ngừng buông cánh tay nhỏ ra.

“Chừng nào ngủ dậy, thiếu tá Lục của bộ phận liên lạc sẽ đến tiếp đãi em.”

Người đàn ông ném lại một lời nhắn như thế, nhìn cô bé vẫn núp ở trong chăn không nhúc nhích, cũng không nói thêm gì nữa, rắc rắc một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Quả thật Ôn Miên rất mệt, không nghĩ tới sẽ lăn qua lăn lại như thế một đêm, còn cực nhọc vất vả hơn huấn luyện thể năng ở trường cảnh sát lúc trước!

Kì kèo mè nheo hồi lâu chỉ muốn tiếp tục nằm trên giường, lúc nhận được điện thoại của thiếu tá Lục - Lục Trang Nghiêm, Ôn Miên vẫn còn đang sầu muộn với những vết hôn ngân hoặc nặng hoặc nhẹ trên cổ mình.

Từ trước đến nay cô không thích mặc áo cổ cao, may mắn là còn mang theo chiếc khăn quàng cổ, bằng không sao dám đi lại trong đại viện quân đội thần thánh này đây.

Tính cách của thiếu tá Lục Trang Nghiêm hiền hòa, tính tình khiêm tốn hữu lễ, thật đúng là có chút không giống dáng vẻ cao sang của con cháu cán bộ, tuổi bọn họ xấp xỉ nhau, rất nhanh liền quen thân.

“Cô còn không biết đi.” Thiếu tá Lục không chút khách khí cho đứa em gái này của anh một cái yêu sách: “Sếp Cù lúc trước vì muốn làm người yêu của em, còn tự mình sử dụng cơ sở dữ liệu ở chỗ tụi anh.”

Ôn Miên nhất thời không nói gì, đành phải giả ngu cào cào tóc.

Lục Trang Nghiêm dẫn vị quân tử xinh đẹp mới nhậm chức này đi dạo xung quanh đại viện bộ đội, hai người vừa đến gần trạm gác, một tiểu binh đã từ xa chạy đến.

“Báo cáo!” Cậu ta làm lễ, thở hơi gấp nói: “Thiếu tá Lục, anh tới đúng lúc, chúng tôi mới nhớ tới có lời nhắn không biết có nên nhắn cho đội trưởng Cù hay không.”

“Sao lại thế?”

Cậu lính liếc nhìn Ôn Miên động lòng người bên cạnh, trên mặt có chút khó xử, dù sao toàn quân trên dưới đều biết sếp Cù dẫn theo người nhà đến.

“Vừa rồi có một cô gái, nói là bạn của đội trưởng Cù, vội tới đưa cho anh ấy vài thứ, chúng tôi nói với cô ấy, đội trưởng ở căn cứ huấn luyện, cô ấy liền để lại mấy thứ nhờ chúng tôi chuyển giúp, người đã đi rồi.”

Ôn Miên không khỏi sửng sốt, vội hỏi: “Cô gái này có phải có tóc dài, đeo kính màu đen, bộ dáng rất xinh đẹp hay không?”

Thiếu tá Lục bất động thanh sắc nhướng nhướng mày.

“Vâng!” Cậu lính kia vẫn còn rất trẻ, khoảng 18, 19 tuổi, mắt cậu ta nhìn thẳng về phía trước: “Bất quá không xinh đẹp như phu nhân đội trưởng Cù của chúng ta!”

Ôn Miên: “.....”

Thiếu tá Lục đứng bên cạnh vội giải vây cho cô, anh ta vỗ vỗ vai cậu lính trẻ: “Miệng lưỡi của tiểu binh cậu thật ngọt nha, không tệ, tôi sẽ nhớ kỹ cậu.”

Đám binh lính đứng lên làm lễ với bọn họ, sau đó mới chuyển giao những vật của cô gái kia cho Ôn Miên.

Trừ bỏ một chiếc khăn quàng cổ màu xám bằng thủ công trong túi giấy, còn có một cái cốc giữ nhiệt có hoa văn cỡ lớn, cô mở ra đã ngửi được một mùi hương rất đậm đà, màu sắc tươi bóng - canh củ sen hầm xương.

Áo cơm có đủ, thật đúng là chu đáo.

Từ Thành phố Nam Pháp đến đây không hề gần, hướng hồ trời còn đang tuyết lớn, khí hậu khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, Thi Thiển Nhu cố ý tới đại viện bộ đội chỉ để đưa cho sếp Cù một cái khăn quàng cổ và một chén canh.....Sự thật thế nào cũng không cần phải nói nữa.

Lục Trang Nghiêm bồn chồn trong lòng, theo lý thì quan hệ giữa cô gái kia và Cù Thừa Sâm cũng không phải là ít, sao cô gái này chẳng những không quan tâm, mà khéo miệng lại còn treo lên một nụ cười ngọt ngào?

Đương nhiên anh ta không hiểu Ôn Miên tính toán thế nào.

Ôn Miên cầm những thứ này, trong lòng sớm vạch ra mưu ma chước quỷ: Ừ, cũng được, tới cùng cũng là một phen tâm ý của người ta, cũng không thể lãng phí rồi.

Vị trung tá Cù anh minh thần võ của chúng ta, còn không biết là tai vạ của anh sắp ập tới.

Tuy nói vẫn là đầu năm, nhưng bộ đội đặc chủng của Hoa Dao đã bắt đầu huấn luyện như thường, chẳng những là để tùy thời tùy chỗ có thể có trạng thái tốt để lao ra “chiến trường” đặc biệt của họ, còn là vì chuẩn bị cho quân diễn năm sau của quân khu.

Phải biết rằng, vượt qua quân diễn quy mô lớn của quân khu, phải chiến đấu giành thắng bại với các đội khác, sẽ ảnh hưởng đến địa vị của cả chi bộ trong quân đoàn, cho nên các đơn vị trận địa đều sẵn sàng đón địch, tuyệt đối không thể qua loa.

Đội phó của tổ hành động hạng nhất A Tường, sáng sớm hôm nay đã tinh thần phấn chấn kéo cả đội ra sân huấn luyện: “Cả đám các cậu, năm nay thật sự là gặp may rồi!”

Có người hỏi cậu ta, đội phó, sao lại nói như thế?

“Hắc, không phải các cậu đều biết lão Đại gần đây mới vừa kết hôn sao, chị dâu hôm qua cũng theo đến bộ đội rồi! Tâm tình của lão Đại chúng ta chắc chắn là không tệ, cho nên.....Khẳng định là không có rãnh rồi đi cân nhắc phương pháp mới để dày vò các cậu!”

Người gặp việc vui tinh thần sẽ thoải mái, nói vậy nghĩa là tâm tư của đội trưởng Cù không đặc trong huấn luyện.

Tất cả đội viên đều hân hoan nhảy nhót, Cù Thừa Sâm đã sớm đoán ra chút điểm ấy của bọn họ, anh khoanh tay đứng phía trước, mặc bộ trang phục huấn luyện, thần khí lão luyện, dáng người mạnh mẽ, ngũ quan tuấn mỹ mang theo vẻ cười nhạo như cũ.

Người đàn ông nhìn nhìn bọn họ: “Bởi vì trước đó vài ngày tôi vừa mới kết hôn, cho nên, tâm tình không tệ!”

Mọi người ngẫm vui vẻ trong lòng, trung tá nói tiếp: “Cho nên, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày tôi sẽ tự mình cùng vác vật nặng chạy việt dã 10km với các cậu, mọi người đều phải.....”

“.....”

Mọi người đều bị lời nói của Cù Thừa Sâm làm cho chấn kinh, má ơi, đội trưởng căn bản là sau tân hôn không thỏa mãn dục vọng mà?!

Mắt thấy bọn họ bầy vượn tám nghiêng, Cù Thừa Sâm thu lại lời nói đùa, “Đều đã giống các dạng gì rồi! Nghiêm cho tôi!”

Sếp nghiêm mặt, quát: “Nhớ kỹ! Bất luận trong tình huống nào, bộ đội đặc chủng đều phải vững như núi, không phải đựng chuyện liền tan ra thành cát!”

Một đám người liền lập tức ưỡn thẳng sống lưng, khôi phục trạng thái huấn luyện ngày thường: “Vâng! Đội trưởng! Chúng tôi nhớ kỹ!”

Bọn họ khắc trong tâm khảm, thời khắc vâng theo, quân lệnh như núi.

Kết thúc một ngày huấn luyện tiêu hao nhiều năng lượng, tắm rửa xong, Cù Thừa Sâm trở lại đại viện bộ đội ở chân núi, anh định về cùng cô vợ nhỏ của mình ăn cơm chiều, sau đó lại tiếp tục thực hiện nghĩa vụ suốt đêm.

Sếp vốn tưởng rằng, Ôn Miên không có tâm tư gì để nấu cơm, anh mới muốn dẫn cô đến căn tin ăn tạm, ai ngờ cô lại mang một bình nước canh nóng hôi hổi đến đây.

Mắt thấy vẻ mặt phỏng đoán của sếp, cô vợ nhỏ họ Ôn chột dạ: “Sao thế?”

“Em còn có thể nấu canh?”

Những lời này của Cù Thừa Sâm còn có thâm ý khác, mặt Ôn Miên đỏ lên, hôm nay quả thật cô mệt đến không muốn làm bất cứ chuyện gì, anh thật đúng là hiểu cô.

“Thời tiết lạnh như thế, uống một chút canh xương tốt hơn.”

Trung tá nhìn vợ yêu múc một chén canh củ sen hầm xương cho anh, trong lòng tự hỏi cô đi đâu mua nguyên liệu, Lục Trang Nghiêm dẫn cô đi trung tâm buôn bán?

Cù Thừa Sâm cầm lấy thìa, vừa ném một ngụm nhỏ, hai tròng mắt lập tức híp lại, khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi, anh nhìn cô gái còn đang không rõ nguyên do, vừa tức vừa buồn cười: “Canh này của em ở đâu ra?”

Ôn Miên cũng không sợ người này chất vấn, trên mặt vẫn rất đắc ý: “Anh đoán đi?”

Cù Thừa Sâm suýt nữa bị cô làm cho tức lên: “Ôn Miên, em đang tiến hành khảo hạch anh sao?”

“Sếp, sao lại nói thế?”

Anh vòng hai tay trước ngực, khóe miệng cười nhạt chắc chắn: “Canh này là do Thi Thiển Nhu đưa tới?”

“.....”

Cừ thật, lần này ngược lại Ôn Miên lại làm cho chính mình tức lên rồi.

Anh cũng thật lợi hại, một ngụm nhỏ như thế cũng có thể ném ra, nói vậy canh của người yêu cũ nấu, hương vị khó quên sao?

Cừ Thừa Sâm đoán được suy nghĩ của cô gái này, hạ mắt xuống, xem như bất đắc dĩ: “Kỳ thật là vì uống không ngon.”

Anh dừng một chút, khoe miệng hiện lên nụ cười ảm đạm: “Nhiều năm như vậy, vẫn uống không ngon.”

Ôn Miên nghe xong, trong lòng hơi xúc động. Mặc dù miệng anh nói hương vị nước canh không hề vừa ý người, nhưng câu nói này, ít nhiều cũng khiến người ta sầu não và tưởng nhớ lại quá khứ.....Anh còn nhớ mong cô ấy sao.

Thi Thiển Nhu là mối tình đầu của anh, cô ấy có được toàn bộ tình yêu thời niên thiếu của người đàn ông này, chỉ dựa vào điểm này, cũng đủ khiến cho Ôn Miên ham mê lại có chút.... ghen tị.

Người nào đó không còn tâm tình thăm dò tiếp nữa, thành thành thật thật nói: “Canh này quả thật là cô ấy đưa tới, ngoài ra, còn một chiếc khăn quàng cổ, em cất rồi....”

Nghe nguyên do xong, Cừ Thừa Sâm cầm lấy cốc giữ nhiệt trên bàn, ném cho A Tường ở cách vách bọn họ.

Bọn người kia không lo ở căn tin căn cứ ăn cơm, đi theo đội trưởng anh chạy tới đây, không phải vì xem náo nhiệt sao!

“Đại Khuất, không phải cậu thích uống canh xương sao, lấy đi chia đi.”

“Đội trưởng.....Này, sao em có thể không biết xấu hổ!”

“Đúng vậy, đội trưởng, chúng em nào dám uống canh chị dâu cố ý nấu cho ngài!”

Cừ Thừa Sâm nhú mày, ngón trỏ điểm mặt bọn họ, tràn ngập hàm ý uy hiếp: “Dong dài nữa, mỗi người ra ngoài chạy mười km cho tôi!”

Đám kia đâu dám khách khí nữa, vui đầu nhanh như hổ đói vồ mồi, chia chút canh nóng kia ra không sót lại chút nào.

Trung tá tiên sinh ngồi lại bên cạnh Ôn Miên, chỉ thấy cô nhóc này vẫn gục đầu xuống, như là cúi đầu nhận sai.

Cừ Thừa Sâm gõ gõ cái trán của cô: “Cái khăn quàng cổ kia, em cầm trước đi, về nhà anh sẽ xử lý.”

Nghĩ đến, vẫn là cô không đủ tin tưởng vào cuộc hôn nhân này của bọn họ, Ôn Miên vội tỉnh táo lại, sao có thể vì hành vi đơn phương của cô gái kia, liền hoài nghi thái độ của sếp không đứng đắn chứ!

“Sao rồi, còn chưa tuyên bố khảo hạch thông qua sao?”

“Cừ Thừa Sâm, anh thực không thích uống canh của Thi tiểu thư sao?”

Ôn Miên nào biết, trước kia, Thu Thiển Nhu cũng chỉ vì anh mà nấu vài loại canh như thế, khi đó Cừ Thừa Sâm có nói qua với cô ta vài lần, có đúng phương pháp hay không cũng chỉ có thể nấu ra loại hương vị khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười này, anh cũng chỉ có thể bó tay.

Đã từng, bọn họ đều là những người kiêu ngạo như vậy.

“Vẫn là canh của vợ anh nấu ngon.” Sếp mặt không đổi sắc, liếc xéo cô: “Cô ấy chỉ có thể nấu canh cho anh.”

Ai?!

Ôn Miên cũng không quản còn có người khác ở đây, túm lấy cánh tay anh, cầm lấy năm ngón tay thon dài của anh.

Mà Cừ Thừa Sâm trở tay, cũng thu bàn tay hơi lạnh của cô vào lòng bàn tay ấm áp của mình.

“Chờ anh về nhà, em nấu canh củ sen hầm xương cho anh, có được không.”

Cô nói xong, thấy người đàn ông này nhoẻn miệng cười, nhất thời trong lòng sụp xuống một mảng lớn, vô cùng thỏa mãn.

Ôn Miên biết, phải cho hôn nhân của bọn họ thêm thời gian và không gian.

Sự bảo vệ của anh, chính là vững như thành đồng.

Một đêm chưa ngủ, Cù Thừa Sâm xong việc của không gấp díp mà đi nơi khác, trực tiếp trở về phòng, vào nhà thấy Ôn Miên vẫn đang ngủ, nghĩ đến ngày mai cô phải đi, anh cũng thực nên ở bên cô một ngày mới đúng.

Cởi quần áo chui vào ổ chăn ấm áp dễ chịu, cô gái nhỏ cảm giác được nhiệt độ cơ thể của anh, lùi về sau nhường ra một chỗ trống, khoe miệng trung tá tiên sinh cong lên, bỗng nhiên rất muốn hôn cho cô tỉnh lại.

Thì ra, đây mới gọi là niềm vui khi kết hôn.

Nếu trung tá nói muốn ở bên cô bé Ôn này cả ngày, vậy đầu tiên là thỏa mãn dục vọng của anh thì cũng không tệ.

31. Chương 32: Sự Quan Tâm Của Anh

Ôn Miên cuộn chặt trong chăn, mặt đỏ hồng tỏ vẻ kháng cự, mặc kệ không thềm tuân theo quân lệnh.

“Không phải anh nói, gần đây có bãi bắn bia, có thể dẫn em đi thử mấy phát sao?”

Sáng sớm Cù Thừa Sâm đã giương vuốt về phía cô, lưu ý định muốn chạy trốn của cô vào đáy mắt, trong đôi mắt anh hiện lên một tầng dục vọng nhàn nhạt: “Để đạt được công bằng, có phải nên có anh đánh mấy phát trước không?”

Ôn Miên: “.....”

Người đàn ông trước mắt này sao có thể là huấn luyện viên bộ đội đặc chủng lạnh lùng không nói chuyện tình cảm của ngày thường chứ?!

Được rồi, nhanh nhẹn như báo, trung tá đại nhân này không thềm quản trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì, anh không chút lưu tình ngậm chặt vành tai của cô, chọc cho cô thở gấp.

Ôn Miên không tự chủ bám víu vào thân mình hơi nóng lên của anh: “Sếp Cù, anh thật sự là quá không nghiêm túc rồi!”

Cù Thừa Sâm bị đùa đến toàn thân khó nhịn, một tay cầm eo cô, đột nhiên đâm vào, cô không đủ ẩm ướt, lúc này có chút đau.

Người đàn ông ý thức được điều đó, vội vàng an ủi, dùng đầu lưỡi liếm khắp bốn phía trêu chọc, giống như đang nhắm nháp một miếng bánh ngọt thơm ngon.

Cù Thừa Sâm chôn sâu vào nơi mê người này. Anh muốn dùng danh dự của bộ đội đặc chủng để thề, vô luận bao nhiêu lần, anh đều không biết chán.

Cảm giác được nụ hôn mang theo hấp dẫn nhàn nhạt của người đàn ông, phòng ngự của Ôn Miên căn bản không chịu nổi một kích, cô mở rộng cửa thành, tùy ý anh cạy mở hàm răng, dao kiếm thiết kỵ cũng theo đó mà vào.

Anh cảm nhận được rõ ràng phía dưới của cô đã tẩm ướt đủ vật cứng rắn của anh, bàn tay to giữ phía trong hai chân cô, không chút lưu tình, vui sướng đưa cô lên đỉnh vài lần.

Ôn Miên thoải mái, đầu ngón chân hơi co lại, đàn ông thành thạo như anh là đã từng có kinh nghiệm sao.

Tâm tư nổi loạn, cô khó khăn lắm mới ôm được người đàn ông này xoay người lại, trung tá Cù chỉ có thể tạm thời rút vật kia ra, để cho cô gái nhỏ leo lên phía trên mình.

“Rất thành thạo, sao lại học được?”

“Tự học thành tài.”

Huấn luyện viên Cù nhíu nhàu đầu mày, nhưng mà lại thấy vô cùng hài lòng, anh nắm lấy eo nhỏ của cô, nhìn từ góc độ này, bộ ngực đầy đặn và đôi chân dài đều quá mức mê người.

Hiển nhiên, Ôn Miên lên tới chiến trường đã thành hổ giấy, lúc khát vọng của người đàn ông lần thứ hai tiến vào trong cơ thể cô, cô cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Ánh mắt của anh, như có vài thứ bị ẩn sâu trong quá khứ, giờ phút này lại được lộ rõ, “Em định lúc nào thì ngồi lên?”

“.....”

Vẻ mặt đỏ bừng lên làm ầm ĩ một hồi, da thịt trắng nõn trơn láng của Ôn Miên chỉ làm cho Cù Thừa Sâm càng thêm dâng trào khí huyết, sắp đành phải tự mình làm. Động eo, anh bắt lấy cặp mông đẹp của cô, ra sức ấn xuống, hướng về phía trước dùng sức va chạm.

Cách cưỡi lên người này có thể khiến cho anh đâm sâu vào người cô, bắp đùi của hai người không ngừng va chạm, lực đạo của Cù Thừa Sâm cơ hồ nhanh đến mức không để cho cô ngồi yên.

Ôn Miên thật sự chịu không nổi, qua một lúc lâu, cô đáng thương tội nghiệp cầu xin tha thứ, “.....Ngừng được chưa?”

Ai ngờ, vị quân nhân đang tại ngũ này lại nghiêm túc cảnh cáo cô, “Không, cho, phép, cúi, đầu.”

“.....”

Sau cùng, nước mắt cô chảy không ngừng, ngay cả nửa điểm âm thanh cũng không kêu ra được.

Bất luận là tập kích thế nào, kết cục cuối cùng chỉ có một.

Hu, từ buổi sáng đến buổi chiều, chân của người nào đó còn không khép lại được.....

Ở trong quân khu cũng rất được, chỉ tiếc là bộ đội Hoa dao không có chính sách theo quân (để người nhà đi theo), sáng sớm hôm sau Ôn Miên đã lên đường về nhà, hai người đã trở về trạng thái mười ngày nửa tháng mới có thể gặp mặt một lần như lúc trước, hơn nữa điều kiện tiên quyết là không có nhiệm vụ đặc biệt.

Rất không dễ dàng mới có được tuần trăng mật chân chính, lần này lại phải chia xa, đối với Ôn Miên mà nói, sẽ khó khăn gấp đôi, ít nhất phía bên kia giường của cô không còn ấm áp như thế nữa.

Bất quá, lần đón năm mới này quả thật náo nhiệt, trong quá khứ người cô đơn như Cù Thừa Sâm không hề thấy có gì khác biệt, năm nay có thêm cô, không nghĩ tới thì ra lại khác nhiều đến vậy.

Trung tá Cù xin nghỉ một ngày, anh chính đồn lại tác phong quân nhân trong chốc lát, liền dẫn cô gái này đi đến sân huấn luyện bắn bia cạnh đại viện bộ đội, cuối cùng thỏa mãn tâm nguyện của cô.

Nói đến, Ôn Miên đặc biệt hút người anh cũng biết, gần đây có không ít quân nhân đi ngang qua vẫn nhìn chăm chăm vào cô, tỉ lệ phụ nữ trong bộ đội ít đến không thể nghĩ ngờ, con cừu nhỏ này đã thành con mồi thích hợp nhất cho đám sói xung quanh.

“Trên truyền hình có nói, ở khoảng cách 800m thì viên đạn đã rơi xuống, nhưng diễn viên nam chính vẫn có thể bắn ở cự ly 1200m, có thể sao?”

“Có đôi khi chức nghiệp của tụi anh đã bị thần thoại hóa.” Trung tá cười cười, gác cây súng bắn tỉa của mình lên vai cô, “Nhưng nếu đây là nhiệm vụ, thì không có gì là không thể.”

Ôn Miên hiểu lời này, nhìn Cù Thừa Sâm xem cô như giá đỡ, lường trước được hẳn là anh rất có năng lực.

Buổi tối Cù Thừa Sâm giúp cô thu thập hành lý, hai người ai cũng không muốn nói, sợ phá hủy khung cảnh yên bình này. Ôn Miên phát hiện cặp mắt thâm thúy kia, cả đều đều nhìn cô chăm chăm, cô bỗng nhiên ý thức được, bản thân có chút thương tâm rồi.

Ban đêm không thể ôm anh ngủ, tay chân lại lạnh nữa rồi.

Hôm sau, tiếng kèn thổi lên, giờ biệt ly sắp đến, may mà thời tiết trong xanh, chẳng qua trên mặt đất vẫn còn tuyết đọng.

Ôn Miên tỉnh lại trong trạng thái toàn thân đau đớn mỗi mảy, Cù Thừa Sâm nhìn hai gò má màu hồng nhạt của cô vợ nhỏ, khoe miệng hơi cong, nhẹ nhàng tặng cho cô một nụ hôn chào buổi sáng.

Viên cảnh vệ Tiểu Ngô đứng ở trạm gác, đúng giờ đón người chị dâu khiến cho người ta yêu thích này trở về nội thành.

Cù Thừa Sâm dẫn cậu ta dừng lái xe quá nhanh, lại quay đầu nói với Ôn Miên đang ngồi ở ghế phụ: “Trở về nội thành nhớ mặc nhiều quần áo một chút, sẽ lạnh.”

“Ừ, em nhớ rồi.”

Lúc tuyết tan, nhiệt độ không khí vô cùng thấp, cô sẽ nhớ rõ lời căn dặn của anh.

Ôn Miên cúi đầu, vừa mới quen thuộc với đại viện bộ đội này, vừa mới quen biết với đám bộ đội đặc chủng dở hơi của trung tá tiên sinh, vậy mà đã phải đi rồi.

Huống chi bây giờ, quan hệ giữa hai người đã không còn giống trong quá khứ, ý nghĩa của sự biệt ly cũng không còn giống nữa.

Cù Thừa Sâm nhìn bộ dáng uể oải của Ôn Miên, sau một giây sững sờ, anh vuốt mái tóc đen đã dài ra không ít của cô: “Quần diễn kết thúc, chắc là bên này sẽ vắng mặt một chút, đến lúc đó, trở lại ở vài ngày?”

Một câu nói của anh đã nói ra mong muốn trong lòng cô, trong lòng Ôn Miên gợn sóng, cầm bàn tay anh, gật nhẹ đầu.

Cô là một cô gái rất thích bộ đội nha.

Cù Thừa Sâm khom người, trao cho Ôn Miên một cái ôm ngắn nhưng có lực, để cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, sau đó người đàn ông này đứng tại chỗ, nhìn theo chiếc xe rời đi.

Bốn bánh xe thổi tung lớp tuyết phủ trên mặt đường, trung tá Cù sửa lại vành nón, từ đầu đến cuối vẫn không rời quay đầu.

Mãi đến khi phía trước chỉ còn một mảnh trời tuyết hiu quạnh, người đàn ông lạnh lùng mới thẳng lưng, bước những bước trầm ổn về đội ngũ tinh anh của anh.

Không khí trong bộ đội dù sao cũng nghiêm cẩn thần thánh, so sánh, không khí năm mới ở đường phố Nam Pháp náo nhiệt hơn nhiều.

Mùng sáu tết, Ôn Miên tham dự tiệc tất niên do trường quốc tế tổ chức, địa điểm là ở một nhà hàng năm sao trong thành phố, ra tay hào phóng như thế thật khiến cho cô cảm thấy bất ngờ.

Chủ yếu là bao gồm cả người bạn kia của Cù Thừa Sâm, cổ đông trong trường học này đều là những người có bối cảnh hùng hậu.

Mà xét thấy Thi Thiển Nhu cũng sẽ có mặt, người nào đó cố ý chăm chút ăn mặc một phen.

Mặc trên người bộ váy mềm bằng tơ tằm màu tím sậm có nếp gấp ở ngực của Vera Wang, tất nhiên là quà mà mẹ chồng Bùi Bích Hoa tặng cho cô, nếu không dựa vào chút tiền lương của cô, không ăn không uống vài tháng mới mua nổi.

Ôn Miên mặc lễ phục dạ hội nên hành động không tiện, chỉ có thể lái xe đến nhà hàng, vừa mới bước quay cánh cửa xoay, liền gặp trợ lý Tiểu Lý của cô ở trường học.

“Ôi! Chị Ôn Miên, không phải em nói chứ, em còn cho rằng cô giáo Thi là tiêu điểm đêm nay nha.” Tiểu Lý chỉ chỉ vào cô gái dễ thấy trong bữa tiệc.

Ôn Miên cười cười, nhìn theo phương hướng cô ấy chỉ, nhất thời có chút khó tiếp nhận.

Nhắc tới trên đời sao lại có cô gái vừa xinh đẹp mà lại có khí chất thế này chứ.

Ngày thường đeo kính đen, thực nữ, thanh nhã, đã đủ tốt rồi, ai ngờ cô ta vừa tháo mắt kính, cả người lại lộ ra vẻ quyến rũ, cao quý.

Lúc này, Thi Thiển Nhu đang mặc một chiếc váy hở vai màu đen của Fan Zhesi, đang đứng lẫn với vài vị lãnh đạo trường, cùng bọn họ nói chuyện, tán gẫu, tầm mắt cô ấy vừa chuyển, trông thấy bốn dáng tinh xảo của Ôn Miên, có chút ngạc nhiên.

Lập tức, khóe miệng Thi tiểu thư ản chứa nụ cười, chân thành đi về phía người nào đó.

“Cô mặc bộ váy này rất đẹp.”

“Cám ơn.” Ôn Miên nói xong, nhận lấy ly rượu người phục vụ đưa tới.

Thi Thiển Nhu như vô ý mở miệng: “Đón năm mới thế nào?”

“Tôi đi theo chồng đến đại viện bộ đội ở vài ngày.” Ôn Miên cười nhạt, đôi con ngươi trong suốt động lòng người: “Cảm ơn sự quan tâm của cô, còn tự mình mang canh đến cho anh ấy.”

Cô gái không thích lên tiếng trong ấn tượng, giờ lại cường thế khiến cho cô gần như không chống đỡ được, không khí có chút cứng nhắc, Thi Thiển Nhu nở nụ cười: “Thật có lỗi, là do tôi ích kỷ.”

Cô nhìn Ôn Miên, không nhanh không chậm nói: “Là do trong lòng tôi vẫn nhớ đến, nhớ đây là do tôi nợ anh ấy.”

Ôn Miên duy trì nụ cười, cũng không cắt ngang lý do thoái thác của cô ta.

“Lúc đó khi quen với Cù Thừa Sâm, từng nói sẽ tự làm tặng anh ấy một cái khăn quàng cổ, nấu một chén canh cho anh ấy, là tôi không giữ lời hứa, về sau chia tay với anh ấy, ra nước ngoài để đào tạo sâu, cũng không còn cơ hội...” Thi Thiển Nhu trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lại nói: “Cô giáo Ôn, tôi không hề mơ tưởng anh ấy phải như thế nào, bất luận anh ấy xử lý những thứ đó như thế nào, đều không sao cả, tôi chỉ muốn hoàn thành tiếc nuối của tôi.”

Ôn Miên đắn đo, cô gái này thật biết diễn trò, tuyên bố nhắm vào Cù Thừa Sâm, lại thông minh không muốn xung đột chính diện với cô, một mặt muốn duy trì hòa bình, một mặt muốn bắt tay chia rẽ từ trường học.

Cô cũng không muốn phá hỏng mặt mũi của hai bên, sợ chữa lợn lành thành lợn què.

Ôn Miên cười nói: “Nếu cô giáo Thi đã nói chuyện cô muốn nói, làm chuyện cô muốn làm, tôi cũng muốn nói mấy câu, không nói không vui.”

Thi Thiển Nhu cười cười, ra vẻ lắng nghe.

“Chỉ cần là chuyện anh ấy nói anh ấy sẽ xử lý, tôi tuyệt đối không nhúng tay.” Ôn Miên nhìn như không chút để ý, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định.

“Nếu đã gả cho Cù Thừa Sâm, tôi sẽ không quan tâm cục quân hôn này khó đến mức nào, tôi nguyện ý cùng anh ấy dãi tay nhau đi tiếp 50 năm, 80 năm, hoặc là 100 năm.... Dù có mưa gió cản đường.”

Cô giơ ly rượu để cao trong tay lên, uống một hơi cạn sạch: “Nói xong rồi, tôi xin lỗi không tiếp được.”

Đây là lý tưởng hào hùng của cô.

Thi Thiển Nhu nhìn bóng lưng mềm mại mà kiêu ngạo của Ôn Miên, trong mắt lóe lên tia sáng phức tạp không cách nào nhìn thấu được, cô ta nhấp một ngụm rượu, giận dữ nói: “Chỉ một mình cô nghĩ thế thôi.”

Cũng chỉ khi không có mặt người đàn ông kia Ôn Miên mới nói ra được những lời như thế, giờ cô lại thấy hối hận, tửu lượng của mình không được xem là tốt, vừa rồi căn bản không nên uống hết ly sâm banh kia!!

Ôn Miên choáng váng đành phải tìm một chỗ nghỉ ngơi, lại ăn chút bánh ngọt, một lúc lâu sau, men rượu vơi đi một chút, mới tùy tiện tìm chỗ rời khỏi.

Trên đường về, ngồi trong taxi nhắm mắt dưỡng thần, Ôn Miên để bác tài xé dừng xe trước cổng tiểu khu, xuống sau xong cô mới đi chơi được mấy bước, lại phát hiện thân thể có chút đứng không vững, đầu nặng trĩu, tựa hồ rất khó suy nghĩ.

Bất quá cho dù đầu có choáng váng, Ôn Miên vẫn có thể nhìn ra, chiếc xe dừng dưới lầu nhà mình này mình chưa từng thấy qua.

“Cô uống say?”

“Ừm, còn chưa có.”

Ôn Miên đáp xong, không hiểu ra sao nghiêng đầu sang chỗ khác, còn chưa kịp thấy rõ người đàn ông đứng sau lưng mình là ai, cô đã bị gió lạnh đêm khuya thổi vào mặt khiến toàn thân run rẩy, rơi một một vòng ôm xa lạ mà cường hãn.

“Cô có thể không nói dối được không?”

32. Chương 33: Cô Bị Cường Hôn

Trời đông giá rét, lại có sương tuyết, tháng hai ở Nam Pháp vô cùng lạnh. Ôn Miên yên lặng lấy lại tinh thần, khoác nhanh một chiếc áo dày bên ngoài bên ngoài bộ lễ phục dạ hội, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh dưới cái mũ len.

Anh ta rất giống sếp Cù, không thích đem suy nghĩ viết lên trên mặt, cái vẻ mặt trầm xuống, môi hơi nhếch lên của người này đúng là rất giống bộ dáng khởi binh vắn tội năm đó của Ôn Tinh.

Quả thật Ôn Miên có uống rượu, đầu óc choáng váng không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, cô ngượng ngùng dứt khoát ngồi xuống một bên thềm đá, nghiêng đầu, đánh giá chiếc xe màu đen của Tả Luân.

“Tôi không thích xe Nhật.”

“Đây là xe Đức.”

“.....”

Nhìn thần sắc mê mang của cô, Tả Luân tin chắc là cô đã say.

“Tả tiên sinh, sao anh lại tới đây nữa?”

Người đàn ông lúc này đang muốn đánh cuộc với vận may, kết quả thật đúng là anh đã gặp được rồi.

Buổi sáng Tả Luân nhận được mệnh lệnh, sáng mai đúng giờ xuất cảnh bao vây hang ổ của một người, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tất nhiên là phải về nước rồi.

Vừa lúc chạy xe đến gần nhà cô, cũng không biết thế nào, anh ta lại dừng xe lại, mở lò sưởi ngồi trong xe một hồi, bỗng nhiên liền thấy người nào đó xuống taxi, đi xiêu xiêu vẹo vẹo trên đường.

Tả Luân không rên một tiếng, nới lỏng cổ áo, mở hồ cảm thấy được, đêm nay cô gái nhỏ này lộ ra vẻ phong tình trước nay chưa từng có, rất dụ hoặc người.

Anh ta đã sớm ý thức được hôm nay đến đây là không bình thường, bọn họ gặp nhau chỉ mới vài lần, chứ đừng chi đến trình độ “bạn bè”, cho dù là.....Anh ta cũng không nên như vậy.

“Không phải cô rất ”thích” thấy tôi sao?”

Lúc này người đàn ông chỉ có thể tự giễu cợt, ai ngờ, cô lại không cảm kích chút nào, “Tôi không nên nói chuyện với anh.”

“Bởi vì tôi là FBI, bọn họ sẽ coi cô là gián điệp quốc tế?”

Không phải không nghĩ tới sẽ dẫn đến hậu quả như vậy, nhưng Tả Luân đã quen làm theo ý mình, anh ta cũng tự nhận mình có năng lực bảo đảm sự an toàn cho cô.

“Bởi vì sếp.....” Vốn Ôn Miên cũng không rõ bối cảnh của người này, giờ lại càng ghen hờn: “Cái gì FBI? Đóng phim à? 24 giờ?”

“.....”

Tả Luân quyết định không thêm so đo với ma men, đi đến ngồi cạnh cô, lúc này có một trận gió to thổi qua khiến cô run rẩy, anh ta nhú mi, không tự giác lại nhích đến gần cô thêm một chút.

“Sáng mai tôi sẽ đi, cho nên....”

Ôn Miên ngẩn người, đáy mắt hiện lên một loại cảm xúc nói không nên lời.

Nếu lần đó trước khi Ôn Tinh chấp hành nhiệm vụ đến tìm cô, thì cũng sẽ như thế này đúng không.

Độ cồn trong người khiến cô hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, cô ủy khuất hạ mí mắt, lầu bầu: “Em biết mà, cả đám đều như vậy....”

Tả Luân vừa nghe liền tức giận, không phải cô lại xem anh ta là người kia chứ!

Người đàn ông nhanh chóng nắm tay cô, con người cô rút lại, anh ta nói: “Nhìn cho rõ tôi là ai.”

Vạt áo khoác của Ôn Miên không cẩn thận bị mở ra, lộ ra một khoảng da thịt tinh tế bên trong, sóng mắt của cô dao động, môi hồng răng trắng, khuôn mặt ngà ngà say, vẻ mặt chệnh choáng trong màn đêm.

“Tả Luân?”

Cô thở hổn hển đoán hai chữ, lại khiến Tả Luân rung động không nhỏ.

Cô gái này.

Trước cô, Tả Luân vì tính chất công việc, công thêm nguyên nhân của bản thân, nên vẫn chưa qua lại thân thiết với bất kỳ cô gái nào, phần lớn thời điểm chỉ là gặp dịp thì chơi, từ trước đến nay anh ta rất ít khi gần gũi nữ sắc.

Nhưng vì sao luôn không thể khống chế được suy nghĩ muốn tiếp cận cô gái này.

Ngay khi Tả Luân đang cân nhắc những tâm tư này, cô bé Ôn lại đang chìm trong trạng thái buồn ngủ. Tả Luân có chút kinh ngạc lấy mu bàn tay chạm vào khóe mắt cô, một giọt nước mắt còn chưa kịp khô đọng lại trên đầu ngón tay anh ta, lạnh lẽo, lại khiến cho trái tim anh ta thất lại không lý do.

Khuôn mặt Ôn Miên nhỏ nhắn hồng hồng, không biết là bị đông lạnh, hay là do uống rượu, mà cánh môi màu hồng kia, lóe sáng sáng bóng, cách anh ta chỉ vài thước, quá gần rồi.

Nếu Tả Luân dùng lý trí để suy nghĩ dù chỉ một giây, cũng sẽ không làm ra hành động kế tiếp, chỉ là anh ta không có.

Nhân viên điều tra sắc xảo, cúi đầu mút đôi môi đỏ mọng của cô. Tóc Ôn Miên lại dài ra một chút, quấn quanh đầu ngón tay của anh ta, mà anh ta lại nhận được sự đáp trả trực trắc (không thành thạo) của cô.

Làm thế nào để tiến lui, làm thế nào để hô hấp, làm thế nào để quán quít triền miên, anh ta đều không biết, chỉ muốn thuận theo tự nhiên, phát tiết áp lực dục vọng trong lòng.

Ôn Miên nhắm mắt lại, dường như còn đang chìm trong mơ mộng, “Sếp, có thể nhẹ một chút hay không....”

Lời nói mập mờ, khiến cho Tả Luân ngẩn ra, lý trí nhanh chóng tràn về.

Lúc trước anh ta đã từng xem qua tư liệu của Ôn Miên ở bệnh viện, biết cô kết hôn với một sĩ quan trong quân đội, nếu không lầm, dựa theo pháp luật ở đây, phá hoại quân hôn phải chịu hình phạt.

Tả Luân chạm nhẹ vào cằm cô, hai con ngươi đen láy khó nhận ra, dừng ở khuôn mặt đang say ngủ của cô.

Anh ta thật không cần kiêng dè những phép tắc này, chỉ cần đáng, thì sẽ không tiếc hết thủy mọi thứ để đạt được mục đích.

Nghĩ đến đây, ý cười trong mắt Tả Luân biến mất không còn một mảnh, sao anh ta lại có thể có cái suy nghĩ nhảm chán này?

Không thể tùy tiện mất đi năng lực phân tích bình tĩnh của mình nữa, cân nhắc phải trái, điều tra viên Tả Luân tiên sinh, quyết định lập tức đưa cô gái nhỏ này về nhà.

Tối hôm qua, đầu Ôn Miên còn chưa chạm đầu gối thì cô đã ngủ rồi.

Sau một đêm, hôm sau tỉnh lại, say rượu khiến cho đầu của cô bé Ôn vô cùng đau nhức, lại còn buồn nôn, xem ra thực không nên uống tới như vậy.

Bà Nghiêm nhìn cô gái đang ngồi thất thần một chỗ kia, không khách khí bước đến kí đầu cô một cái: “Con nha đầu này, không muốn sống nữa rồi!”

Ôn Miên từ từ trợn mắt, lúc này mới nhớ ra mình đang ngủ trên cái giường nhỏ ở nhà mẹ đẻ.

Mẹ còn đang lải nhải: “Mẹ nói cho con biết, Ôn Miên, đừng có không chịu để tâm! Nhà họ Cù là một đại gia đình cách mạng, nếu con mà dám gây ra chuyện gì thiêu thân (đâm đầu vào chỗ chết), liền chờ gánh không nổi đi.”

“Mẹ, mẹ đang nói cái gì thế...”

Bà Nghiêm quan sát phản ứng của con gái một bận, kinh ngạc: “Con say đến nỗi cái gì cũng không nhớ rõ rồi hả? Tôi hôm qua ai đưa con về nhà?”

Ôn Miên vừa nghe, thật có chút không trả lời được, cô trái lo phải nghĩ, chẳng lẽ Tả Luân không phải do cô nằm mơ tưởng tượng ra sao?

Dường như không xác định được hai người tới cùng đã nói những gì, chỉ nhớ trọng tâm đề tài là anh ta phải rời khỏi Nam Pháp.

Ừm, dù sao bất luận là Cù Thừa Sâm cũng được, Ôn Tinh cũng được, cô đã quen với việc những người này không ngừng lao tới tiền tuyến, mà cô vĩnh viễn luôn là người bị bỏ lại.

Ôn Miên nhìn mẹ cười cười, tỏ vẻ cô biết rõ.

“Anh ta là ai? Sao cảm thấy... anh trai con...”

Lời này của bà Nghiêm đã khơi dậy hứng thú của Ôn Miên, “Giống đúng không? Con hiểu, anh ta...”

Vừa dứt lời, lại bị mẹ mình kí đầu, “Ôn Miên, con nghe cho kỹ đây, đừng nghĩ có tâm tư khác!”

Hắc, cho cô mười lá gan, cô cũng không dám nha!

Trước là sếp Cù không hề nể tình, sau là mẹ ruột giống như sói như hổ.

“Mẹ, mẹ mới không cần nghĩ nhiều về nhà thông gia!”

Ôn Miên vẫn đang tiến hành tự kiểm điểm bản thân.

Cho dù đêm qua là Tả Luân xuất hiện đúng lúc, nhưng cô cũng không nên uống rượu, vạn nhất xảy ra chuyện, thì không chỉ là vấn đề mặt mũi của một mình cô, tóm là sẽ ảnh hưởng vô cùng không tốt.

Cô cũng nhớ đến thời điểm bị sếp phạt đứng tư thế quân đội, giam kín, tuy lúc đó người chồng này nói, đó là để rèn luyện ý chí ngoan cường của quân nhân....

Ôn Miên lại vẻ mặt khi thì nghiêm túc, khi thì cười nhạt của người họ Cù nào đó, trong lòng đột nhiên vui vẻ, ôm chần nghiêng qua một bên, ừ, lại ngủ tiếp đi.

Mùng chín tháng giêng qua đi, cuối cùng tuyết đã ngừng rơi ở căn cứ, nhiệt độ không khí giảm liên tục, vùng núi vốn lạnh hơn so với thành phố, khiến người ta khổ không thể tả.

Đại đội trưởng Trang Chí Hạo chính thức tuyên bố bọn họ sẽ tham gia lần quân diễn này, quản lý hồng quân, mà bên lam quân cũng là một nhóm bộ đội đặc chủng, có kinh nghiệm tác chiến phong phú, thực lực hai phe vẫn không chênh lệch nhiều như cũ, đều có số lượng bộ đội được khoa học kỹ thuật hóa cao.

Theo tiếng vang của kèn hiệu báo tập hợp khẩn cấp lúc nửa đêm, kỳ diễn tập đối kháng chính thức bắt đầu.

Dựa theo dự án diễn tập, lam quân xâm nhập vào mảnh đất vùng duyên hải nước ta, hồng quân triển khai kế hoạch phòng ngự tác chiến bảo vệ lãnh thổ, bộ đội tiếp viện của lam quân ngày càng đến gần, cho nên hồng quân tất phải giải quyết hết bộ đội lam quân trong thời gian quy định.

Lam quân phòng thủ, hồng quân tiến công, giao tranh xảy ra khắp nơi, tung hoành ngang dọc, hoàn cảnh trên núi vô cùng ác liệt, cả đám tân binh và những lính già dày dạn kinh nghiệm đều phải chịu không ít khổ cực.

Đoàn người của trung tá Cù không ngồi trên bất kỳ phương tiện giao thông nào tiến vào địa điểm diễn tập, sau khi bọn họ được đưa đến vị trí chỉ định xong liền cầm lấy bao hành lý, xé nhỏ tiểu đội ra, mấy người một tổ, tiến hành loại tác chiến đặc biệt mà bọn họ am hiểu nhất.

Chiến tranh vừa bắt đầu không lâu, hồng quân liền mất đi một phần tư binh lực, nhưng hiển nhiên người đứng đầu của bộ chỉ huy không hề sốt ruột.

Tiểu đội đặc chủng hoa dao rất nhanh đã bắt đầu phát huy tác dụng của bọn họ, đầu tiên, loại bỏ những nơi lam quân thiết kế mục tiêu giả, chúng nó lừa gạt được vệ tinh, trinh sát trên không, lại không lừa được những lính đặc chủng tập kích bất ngờ vào chiến khu.

Ngay sau đó sư đoàn xe tăng toàn quân bị diệt, trung tâm chỉ huy của khung quân cũng bị bắt, hồng quân công nông Trung Quốc lại chiếm trước địa hình có lợi, chặn ngang con đường mà lam quân phải đi qua.

Bất luận là con mồi giảo hoạt thế nào, những thợ săn ưu tú nhất luôn thừa sự kiên nhẫn.

Bộ chỉ huy lam quân bắt đầu bị rối loạn trận tuyến, bọn họ dùng điện tử chống lại sự quấy nhiễu điện từ mạnh mẽ của trung đoàn, thậm chí các quan trên còn muốn triệt để tiêu diệt bọn họ để tránh các tiểu đội đặc chủng này ở phía sau gây rối.

Nhiệt độ dưới 0 độ C, gió lạnh rít gào, Cù Thừa Sâm tổ A dẫn theo mấy binh lính bước cẩn thận từng bước, báng súng của anh đảo qua, trong phạm vi 800m không một bóng người, còn trực tiếp xử lý một chiếc máy bay trinh sát không người lái đất đỏ của lam quân, chỉ tiếc vị trí bị bại lộ, rất nhanh đã bị quân lính điều tra của quân địch lùng bắt trên phạm vi rộng.

Cù Thừa Sâm bình tĩnh phân tích, phạm vi trăm km quanh đây đều là rừng rậm nguyên sinh, bọn họ vẫn có rất nhiều chỗ để phát huy, anh để cho Chuột ngụy trang thành phóng viên đi phỏng vấn ở vùng rừng núi, để tìm biện pháp ra ngoài trao đổi tình báo.

Chuột vốn tên là Hoàn Hạo, đừng nhìn cậu ta mắt nhỏ mũi nhỏ, lại dịu dàng, trước khi bước vào bộ đội vẫn là sinh viên ưu tú chuyên ngành tình báo.

Chuột vừa thay quần áo bình thường xong, Cù Thừa Sâm liền phát hiện tình huống không bình thường, nhanh chóng tìm một cây đại thụ để ẩn núp, mấy người khác thấy thế, cũng khẩn trương tìm nơi để trốn.

Mấy chục mét phía trước, một tiểu đội trinh sát của lam quân đi tìm kiếm bọn họ, Cù Thừa Sâm dùng tay ra hiệu Chuột tự hành sự tùy theo hoàn cảnh, những người khác ẩn núp kỹ chuẩn bị tập kích.

Cù Thừa Sâm nằm sấp trong một bụi cỏ, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào kính, suy nghĩ nhóm trinh sát này hẳn là một đối thủ tốt.

“Phía trước! Hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống!”

Chuột hành động không tệ, kích động như một người dân vô tội bình thường, “Làm sao thế, xảy ra chuyện gì rồi! Chiến, chiến tranh rồi hả?”

“Anh làm gì! Nói!”

Một nhóm binh lính trinh sát vây Chuột ở giữa, mỗi tay cậu ta nắm lấy một người, khóc rống lên: “Đồng hương ơi! Đồng chí ơi! Các anh tới thật đúng lúc..... Tôi là phóng viên đi phỏng vấn trường tiểu học Hy Vọng, tôi lạc đường rồi!”

Lực chú ý của mọi người đều bị Chuột hấp dẫn, Cù Thừa Sâm ra hiệu, đạn từ bốn hướng chuẩn xác bắn vào bảy tám binh lính lam quân còn chưa kịp phản ứng kia, giữa một trận sương khói kết thúc sứ mệnh của bọn họ trong lần diễn tập này.

Vài người nhìn nhau, không phục há mồm chửi mắng bọn họ, Cù Thừa Sâm đưa mắt nhìn một binh lính nào đó thân cao bằng anh: “Cởi quần áo ra.”

Vừa mới nói xong, trung tá đại nhân liền sững sờ một lúc.

Sao những lời này lại quen tai thế.

Lập tức đuổi những suy nghĩ không liên quan đến diễn tập ra khỏi đầu, đôi mắt sắc của Cù Thừa Sâm đảo quanh y phục tác chiến cho binh lính trước mắt.

Chiến sĩ trẻ không có năng lực phân biệt, cũng không biết bọn họ là bộ đội đặc chủng của đội hoa dao, nhìn người đàn ông gương mặt như hoa mà thần khí bức người trước mắt này, trong lòng tràn đầy khinh thường.

“Tôi đã chết rồi, sao cởi quần áo được? Muốn cởi, các người tự làm đi!”

Chuột hô lên một tiếng đầy thán phục! Cư nhiên dám kiêu ngạo như thế trước mặt đội trưởng Cù của bọn họ!

Đương nhiên, không ai có thể để cho đội trưởng đội hành động đệ nhất tự mình cởi quần áo, trừ cô vợ nhỏ nhà anh.

Cù Thừa Sâm cũng không giận không bực, mím môi cười nhạt: “Trước giờ, tôi chỉ cởi áo cho vợ tôi.” Anh nói xong, quả nhiên sắc mặt tên kia liền thay đổi.

Sếp cũng không làm chậm trễ thời gian, ngón tay linh hoạt bắt đầu cởi quần áo của chính mình, tên lính đối diện lại trợn tròn mắt, chỉ thấy người đàn ông này anh tuấn khí phách, tay vừa cởi quần áo của chính mình, còn cặp mắt thì phát ra tín hiệu, tối đen như đạn, tràn đầy sát ý tiêu điều.

Chuột ở bên cạnh liếc xéo bọn họ: “A, đám nhóc này, vậy các người đừng tránh lão tử đây mạnh tay!”

“Đừng, đừng động thủ! Vẫn là để tự chúng tôi làm đi!”

Tên lính kia bị độ đáng của Cù Thừa Sâm hù dọa, đổ mặt tía tai cởi bộ quân phục lam quân trên người ra.

Trên thực tế bộ đội đặc chủng đã quen với việc sử dụng đao thương kiếm vũ thật như hoa dao, thật đúng là không thường bị kéo tới tham dự những huấn luyện diễn tập thế này.

Cù Thừa Sâm nhắm mắt, trong đầu rất không đúng lúc hiện lên vẻ mặt không được tự nhiên của người nào đó, cái cổ trắng nõn,.....

Anh nghĩ, đây hình như là lần đầu tiên, ở trong hoàn cảnh nghiêm túc như vậy thường xuyên nhớ tới cô.

Đối đầu với kẻ địch mạnh, tuyệt không nên nghĩ đến nữ nhi tình trường, thân là bộ đội đặc chủng, vốn không nên để những chuyện này khiến cho trí nhớ của anh bị suy giảm.

Huống chi, nếu đây thực sự một trận chiến sinh tử tồn vong, bọn họ chắc chắn sẽ trở thành truyền kỳ của bộ đội đặc chủng.

33. Chương 34: Tập Kích Bất Ngờ Của Anh

Khu rừng sâu núi thẳm này vào ban ngày cũng không tối, nhưng đến buổi tối thực sự là muốn chết.

May mà quân diễn đã tiến vào giai đoạn gây cản, hồng quân tổ chức bao vây, tổng tiến công trên toàn mặt trận, bên lam quân quả nhiên cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, xuất động đội chó săn lùng bắt các thành viên trong tiểu đội đặc chủng hoa dao.

Cù Thừa Sâm nhận được tin tức Chuột mang tới, nói Đại Khuất đã dẫn các anh em đi thăm dò sở chỉ huy của lam quân, bắt quả bọn họ cũng đã “hy sinh” trong hành động đánh nghi binh (giả vờ tiến công) rồi.

Trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Cù Thừa Sâm là Tiểu Dao, ham mê vũ khí, là một người có tiềm năng được trung tá xem trọng nhất trong đám tân binh, khuyết điểm duy nhất là thiếu kinh nghiệm.

“Tốt lắm, tìm cơ hội, xử lý bọn họ một phen.” Người đàn ông nguy trang thành lam quân nhỏ giọng hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Thời khắc chuẩn bị, kẻ vai chiến đấu, vì nước quên mình!”

Mấy người quan minh chính đại xâm nhập vào trận địa của lam quân, đi trên một chiếc xe tải, tiến vào vùng phụ cận của trung tâm chỉ huy lam quân, sau khi xâm nhập lòng địch xong thì thi hành chính sách im lặng không liên lạc với bên ngoài nữa.

Giải quyết trạm gác ngầm, lại xử lý mấy trạm gác công khai, lúc này giác quân thứ sáu của Cù Thừa Sâm đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Từng binh lính trong bộ chỉ huy đều như bị một cỗ hưng phấn không hiểu lôi kéo, tất cả các khu vực đều chìm trong không khí yên tĩnh trước cơn bão.

Loại mùi này, căn bản chạy không khỏi cái mũi của tay súng bắn tỉa.

“Có lẽ bọn họ đã đoán được chúng ta tới trăm thủ (chặt đầu).”

Trung tướng chỉ huy của lam quân, phỏng chừng đã sớm ra lệnh, người người đều đang chờ gặp vị trung tá trẻ tuổi nghe tiếng không thấy người này, nói vậy đây là bắt ba ba trong rọ rồi.

Tuy phần lớn binh lính đều không hề biết Cù Thừa Sâm đã từng chân chính tham gia những nhiệm vụ gì, đạt được những vinh quang gì, thậm chí không biết bối cảnh gia thế của anh, nhưng tên của anh, vẫn luôn xuất hiện trong danh sách những bộ đội đặc chủng hạng nhất, truyền miệng.

Cù Thừa Sâm nghĩ nghĩ, “Tôi mà lộ mặt, rất nhanh sẽ bị bọn họ phát hiện.”

Cách đối đãi thế này thật châm biếm, cũng không phải là chuyện trẻ con nha.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Tôi dẫn theo hai người giả vờ khuất phục, Tiểu Dao, cậu và người đồng đội còn lại nghĩ cách trà trộn vào đi, đặt chút thuốc nổ, làm nổ súng chỉ huy của bọn họ, nếu điều kiện cho phép, trung tướng sẽ phải lộ diện..... Đến lúc đó, cậu biết.”

Tiểu Dao nhin không được nở nụ cười, “Đội trưởng, anh làm việc vẫn luôn tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) như thế.”

“Tôi chỉ muốn đề cao giá trị hy sinh.”

“.....”

Tiểu Dao nhìn đội trưởng nhà mình cười nhạt một cái rồi quay mặt đi, nuốt nước miếng.

Kế hoạch triển khai, Cù Thừa Sâm bị bộ chỉ huy lam quân “bắt được” đúng như dự liệu của anh, Trung tướng Cố nghe được tin tốt, hưng phấn theo chỉ huy đi đến lều trại, rất muốn gặp mặt đứa văn bối bình thường vẫn luôn tỏ ra ngạo mạn này.

“Thằng nhóc, cậu cũng có hôm nay a.”

Cù Thừa Sâm cười nhạt, nhìn đám lam quân đang vây xem mình.

Fuck, thì ra đây là bộ đội đặc chủng lợi hại nhất trong truyền thuyết, hôm nay được tính là mở mang tầm mắt rồi! Vốn cũng có sĩ quan đứng bên cạnh muốn nói, trung tá Cù này bắt quả cũng chỉ thế thôi.

Nhưng mà, người đàn ông này chỉ đứng một chỗ, lại đột nhiên có được cái khí thế lực bạt sơn hê, tựa hồ như mặt kệ bạn có thổi gió đông tay nam bắc gì đó, anh vẫn đứng bất động, hiên ngang.

Trung tướng Cố hăng hái vỗ vai anh, “Khó có khi cậu rơi vào tay tôi, mấy lần trước tôi đến nhà cậu, cũng chưa bắt được cậu, hôm nay có thể thỉnh là rãnh rồi hả? Đi, đi tâm sự.”

“Sếp Cố, ngài vẫn còn đang tham gia chỉ huy, chỉ sợ không quá thuận tiện.”

“Thằng nhóc thối này, đã là ‘người chết’ còn không cho tôi chút thể diện được à?”

“Ngài đừng quên, cho tới bây giờ tôi chưa từng bại trận.” Cù Thừa Sâm cười khê một tiếng, mang theo ý tứ cười nhạo hàm xúc mà anh am hiểu nhất, “Hoa Dao chúng tôi không cho phép thất bại, dù chỉ một lần.”

Trung tá nói xong, theo một tiếng “Tất cả không được nhúc nhích!”, đã thấy đám người Tiểu Dao nhảy từ phía sau ra, dùng dao găm đặt lên cổ Trung tướng Cố.

Trong lòng Cù Thừa Sâm lập tức trầm xuống, thằng nhóc này không khoe ra thì sẽ chết sao! Cầm súng bắn lên trung tướng không phải được rồi sao, lấy binh khí thật vạn nhất khiến trung tướng Cố bị thương, cậu gánh nổi sao!

Tình huống xảy ra đột ngột này, viên cảnh vệ bên cạnh trung tướng Cố cũng không rõ tình hình, cho là có người muốn ám sát sếp thật, cuống lên. Cù Thừa Sâm đứng cách đó không xa thấy người này cầm súng trường trong tay lên, khuôn mặt tuần tử của anh đột nhiên xanh mét, vội vàng hô to: “Đừng nổ súng với người một nhà!” Đồng thời cầm súng ngắm trên tay lên, nhắm ngay vào đầu gối Tiểu Dao, lưu loát bóp cò.

Hai tiếng súng vang lên cùng lúc, Tiểu Dao bị đạn giả của đội trưởng bắn trúng, ngã xuống đất.

Viên cảnh vệ bắn ra đạn thật nhưng lại bị chệch vị trí, chỉ bắn trúng bả vai cậu ta.

Sếp Cố phản ứng kịp, khẩn trương gọi người: “Nhanh! Người tới! Đưa cái cậu bị thương kia đi bệnh viện!”

Cù Thừa Sâm hạ súng xuống, cảm thấy ước chừng trong khoảng ba mươi giây này, toàn thân anh đã ra đầy mồ hôi lạnh.

Nhân viên y tế đến rất nhanh, trung tướng Cố nhìn trung tá Cù có độ bình tĩnh và sức phán đoán cực cao, thật sự là không phục anh không được.

Nếu thằng nhóc này phản ứng chậm một giây thôi, nếu cậu ta tính sai vị trí, nếu viên đạn của cậu ta đi trượt..... Vậy thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đúng là không có “nếu”, Cù Thừa Sâm quả thật là có thực lực, đáng cho người khác tin tưởng. Cho dù là hòng súng đang nhắm ngay chiến hữu của mình, anh vẫn có thể đưa ra lựa chọn hoàn mỹ nhất.

Hoa dao tạo ra một đội trưởng xưa nay chưa từng có, người đội trưởng này cũng đem lại vinh quang cho hoa dao.

Nhìn Tiểu Dao đang nằm trên cáng, trung tá Cù dùng ánh mắt giết người, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị: “Cậu! Mẹ nó cậu cho rằng đang đóng phim sao?”

Sắc mặt Tiểu Dao trắng bệch, nhưng trước mặt đội trưởng vẫn muốn bày ra dáng vẻ nam tử hán, tươi cười, “Đội trưởng, tôi sai rồi, anh nói đúng, những người thích nói lời vô nghĩa sẽ bị coi thường, tôi không nên hô cái câu “Tất cả không được nhúc nhích” kia, sát khí quá nặng rồi...”

Cù Thừa Sâm ngăn người, cuối cùng là cơn giận yếu đi.

Không còn cách nào, bạn xem cái người chui ra từ quân đội này đi, đã vinh quang mà trúng đạn rồi, cư nhiên còn có thể nói ra nhiều lời vô nghĩa như vậy!

Khó trách có người nói, quân nhân chỉ có chết trận, không có bị hù chết.

Thời điểm sếp Cù bận rộn việc diễn tập, bên này Ôn Miên bớt thời gian hẹn cô em chồng ra ngoài dạo phố, lúc đó cô ấy nói qua điện thoại là, sắp đến sinh nhật của chú út, cô ấy còn chưa nghĩ ra phải tặng quà gì.

Ôn Miên cũng nghĩ đến thuận đường lựa chút gì đó, mua để hiếu thuận cho bà mẹ chồng tốt hiếm cổ là Bùi Bích Hoa.

Nam Pháp đã qua những ngày giá lạnh đầy tuyết, ánh nắng ấm áp đang phủ khắp con đường, Tiểu Quang vô cùng thân thiết khoát tay Ôn Miên, phát hiện trên mặt chị dâu không hề tươi cười.

Nhìn một cái, lại nhìn một cái, cô gái này hẳn là đang nhớ đến sếp Cù xa ngoài nghìn dặm kia rồi.

Tuy nói quân diễn giống như một trận chiến thật, nhưng dù sao cũng không phải là chiến trường chân chính, từ nhỏ Tiểu Quang lớn lên trong nhà quân nhân thế gia, sớm đã xem như không có việc gì: “Chị dâu, chị cũng là người từng trải, lo lắng cho anh hai như thế làm gì.”

Nếu hiện tại anh là một đội trưởng ở phía sau điều binh bày kế hoạch gì gì đó, chắc chắn Ôn Miên sẽ không quan tâm như thế, ai bảo Cù Thừa Sâm lại là bộ đội đặc chủng đi xông pha chiến đấu, ở đâu có nguy hiểm, ở đó liền có anh.

Nghĩ như vậy, Ôn Miên sao có thể không nóng ruột nóng gan chứ.

Tay cô lướt qua một loạt áo trên giá, ngoài miệng lại nói: “Anh của em tuy điều kiện ưu tú, có thể có biết bao cô gái cả ngày nơm nớp lo sợ cho anh ta?”

Cù Thần Quang cũng là đứa trẻ thông minh, cô ngầm hiểu, nói: “Chị dâu, em nói thẳng nhé, tình sử của anh hai em không nhiều lắm, cũng chỉ có Thi tiểu thư kia thôi.”

“Vậy em có biết, lúc trước vì sao bọn họ lại chia tay không?”

“Chuyện tình cảm của trung tá Cù được giấu rất kỹ, tình huống cụ thể của hai người bọn họ không ai biết hết.”

Căn cứ vào khẩu cung của Cù Thần Quang, Thi Thiển Nhu và Cù Thừa Sâm quen nhau lúc học trung học, hai người, sau này khi lên cấp 3 mới phát triển thành tình yêu, về sau trung tá nhập ngũ, tiến vào bộ đội đặc chủng, học trường quân đội và ra nước ngoài để đào tạo sâu, có thể là vì gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cuối cùng Thi tiểu thư không chịu nổi tịch mịch, mới đề nghị chia tay.

Nếu sự thật là như vậy, một người kiêu ngạo như Cù Thừa Sâm, ít nhiều gì anh cũng không cam lòng đi.

Sao Ôn Miên lại không hiểu anh chứ, bất luận là dạng nhiệm vụ nào, anh cũng chưa bao giờ thất bại, thậm chí cuộc hôn nhân với cô cũng có thể tính vào đó, chỉ riêng mối tình đầu với Thi Thiển Nhu này là ngoại lệ, cô ấy là lần “thất bại” duy nhất trong cuộc đời anh.

Mà anh nào cho phép mình thất bại?

Huống chi đối với đàn ông mà nói, thói hư tật xấu xưa nay chính là, thứ không chiếm được mới là tốt nhất.

Ôn Miên lắc đầu, muốn vứt những thứ suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Cô nâng mắt, vừa vặn thấy Cù Thần Quang đang cầm một chiếc áo cashmere màu đen, ừ, cũng nên mua cho trung tá một bộ quần áo mới, chờ anh đi quân diễn trở về sẽ mặc.

“Tiểu Quang, em và chú út của em..... Hình như rất thân nha?”

Cù Thần Quang cười cười, “Từ nhỏ chú út đã sống chung mấy anh em tụi em, sau này cũng có một khoảng thời gian tách ra, nhưng dù sao cũng là người một nhà thôi, chú ấy rất quan tâm em, không giống tư lệnh bọn họ thích nói quy củ, cho nên em đặc biệt thích chú ấy.”

Giống như trước kia cô thích dán mắt vào Ôn Tinh sao, Ôn Miên không tự chủ được xoa nhẹ lên đỉnh đầu cô em chồng, “Nói thật, chú út của em là một người rất xuất sắc, chị thấy cũng chỉ có em là chịu được chú ấy.”

Người đàn ông có quan hệ với cục an ninh, sao có thể không lợi hại cho được.

Nếu ví một quốc gia giống như một gốc cây đại thụ tươi tốt, vậy thì những gốc rễ dưới nền đất chính là những mối quan hệ thiết yếu mà bọn họ cần không thể thiếu.

Công việc của anh ta khác với Cù Thừa Sâm, nhưng đều là duy trì một loại cân bằng, quốc gia cần những thứ này để chống chọi, càng có lợi thế, thì quốc gia mới có thể duy trì và phát triển.

Ôn Miên còn nhớ rõ, năm đó Bùi Sách có nói với cô một câu, cô vĩnh viễn không quên được ánh mắt lạnh thấu xương lúc ấy của người đàn ông đó.

“Trong mắt chúng tôi, chỉ có lợi ích quốc gia.”

Cho nên, cô vẫn không thể nào chấp nhận được cho dù đó là sự thật.

Hai người đi dạo cả ngày, cũng coi như thu hoạch rất khá. Khiến cho Ôn Miên cực kỳ chính là, cô không biết số đo của Cù Thừa Sâm, cho nên cũng không dám mua nhiều, trừ lần đầu óc nóng lên vớt lấy một chiếc áo sơ mi hơn một nghìn, ngoài ra còn thêm mua chút chai lọ kem dưỡng da chống lão hóa ẹ chồng.

Cù Thần Quang cũng cẩn thận chọn một món vừa khiêm tốn lại vừa xa hoa, một cái cravat cho Bùi Sách.

Vừa nói vừa cười trở lại nhà học Cù, còn chưa kịp vào nhà liền nghe được một giọng nữ bén nhọn, “Bích Hoa, người vừa tới không phải đối tượng trước kia của con trai chị sao?”

“Đúng vậy, tôi nói này... Hiện tại đứa con này của chị cưới vợ, diện mạo thì không tệ, chỉ là những cái khác..... so với Thi tiểu thư thì không bằng rồi.” Dừng lại một chút, bà ta quay đầu hỏi Bùi Bích Hoa, “Tôi nói chị cũng quá sốt ruột, thật đúng là sợ con trai chị không tìm được con dâu sao? Nếu lúc ấy chờ một chút, thì giờ vị thiên kim nhà cục trưởng Thi đã gả vào nhà chị rồi.”

Cù Thần Quang nghe vài vị thân thích của cha đang nói huyền thuyên, cảm thấy bất bình muốn xông tới, lại bị Ôn Miên giữ chặt tay lại.

“Các người cũng quá không có mắt nhìn rồi.” Chung quy Bùi Bích Hoa vẫn phải giúp con dâu nhà mình, “Đứa con dâu này của tôi, trừ việc không quyền quý được như các người nói, các khác thực không phải bàn tới, lại nói, Thiển Nhu tốt thì tốt, nhưng nếu người Thừa Sâm muốn cưới không phải cô ta, cô ta dù có ngàn tốt vạn tốt thì cũng vô dụng.”

“Bích Hoa, chị cũng không thể cố chấp như thế, vạn nhất hai người họ muốn nhóm lại tình cũ thì sao? Chẳng phải vừa lúc.....”

Ôn Miên thở dài trong lòng, khó trách người ta nói đời là bể khổ a, gia cảnh của một cô gái, quan hệ bằng cấp dung mạo bản lĩnh, có cái nào là không cần chứ? Nếu không cho dù có làm tốt một trăm phần trăm, chỉ sợ cũng có thể bị người ta ở sau lưng thuyết tam đạo tứ (trách móc, xoi mói), muốn lật đổ bạn, vĩnh viễn không lo không nắm được điểm yếu.

Cù Thần Quang nghe không nổi nữa, “Mẹ, các người đang nói cái gì vậy?”

Bùi Bích Hoa vừa nhìn thấy thần sắc của hai người, biết là có muốn giấu cũng không giấu được, đành nói đơn giản: “Vừa rồi các con không ở đây, con gái của cục trưởng Thu có tới chơi một lát, mẹ cũng lâu rồi không gặp ba của cô ấy, nên hỏi chút chuyện.”

Ôn Miên đứng bên cạnh không hé răng, tùy ý nhận lấy những ánh mắt đánh giá của mấy vị thân thích, hiện giờ cô vẫn còn phải giữ các mác con dâu ngoan ngoãn nghe lời.

“Cũng không biết cô ta có tâm tư gì, mẹ, mẹ ngàn vạn lần đừng có quan tâm đến cô ta, có một số người thích bị coi thường, bày đặt làm ra vẻ tốt đẹp, lại thích đi làm kẻ thứ ba.”

“Tiểu Quang, con đừng có nói vội, tiết mục này cô đã từng xem trên TV rồi, làm cho âm ỉ lên, tới cùng ai là “kẻ thứ ba” còn chưa biết a.”

Người đàn bà kia nói, dư quang nhìn về phía hai cô gái còn trẻ tuổi.

Bùi Bích Hoa hiểu tính tình của người đàn bà này, vội vàng hòa giải: “Được rồi, sao lại nói chuyện như thế trước mặt trưởng bối, dẫn chị dâu con xuống phòng bếp đi, mẹ có chuẩn bị điểm tâm đó.”

Ngược lại Ôn Miên lại kéo Tiểu Quang đang khó chịu, muốn kéo cô đi, Bùi Bích Hoa nghĩ nghĩ, cố ý dặn cô, “Miên Miên, trông nom Tiểu Quang dùm mẹ.”

Ôn Miên mẹ chồng đang cố ý nói ra lời này trước mặt mấy vị thân thích kia, cô cười ảm đạm, đem hết khả năng có thể để chống đỡ trước mặt trưởng bối, “Con biết, mẹ.”

34. Chương 35: Cô Bị Bạo Lực Gia Đình

Thời tiết ở Nam Pháp nếu so với vùng núi xa xôi hẻo lánh có nhiệt độ dưới âm mười độ thì tốt hơn nhiều. Cả một ngày “chạy sô”, Cù Thừa Sâm phải làm không ngừng nghỉ, bây giờ ngồi ở ghế sau không nhìn được mà nhắm hai mắt lại, muốn tranh thủ chớp mắt một tí.

Ngoại trừ Tiểu Dao bị thương phải giữ lại bệnh viện để quan sát, lần quân diễn này không còn rắc rối nào khác, kết quả tất nhiên là hồng quân thắng, đồng nghĩa với việc tiểu đội hoa dao giành thắng lợi.

Cù Thừa Sâm vội vàng trở về, trong nhà chưa có ai nhận được tin, anh cũng chẳng muốn báo cho cả đám người biết. Xe rẽ sang một khúc cua, xuyên qua cửa sổ, người đàn ông thấy một tòa nhà cao tầng không mấy quen thuộc bên ngoài, đèn đường đang dần sáng lên, chút ánh sáng mềm mại chiếu thấp sáng vùng đô thị lúc hoàng hôn.

Lấy điện thoại ra, quyết định gọi cho cô gái kia.

Lúc Ôn Miên nhận được điện thoại, đúng lúc đang dặn dò các học sinh những động tác cần về nhà luyện tập thêm, thẳng nhóc Vire họ hàng của Thi Thiển Nhu quần cô rất chặt, muốn ăn kẹo trước kia về nhà.

“Hôm nay cô không có mang, lần sau sẽ mang cho em có được không?”

“Cô Ôn, người lớn các cô nói rồi sao lại không giữ lời, có phải cô không thích con không?” Một đôi con người nho nhỏ màu xanh thăm chớp chớp: “Dì Thi nói sẽ cho con kẹo sữa hình con thỏ đó...”

“.....”

Nhìn thẳng nhóc đang bày ra dáng vẻ người lớn này, nếu không phải nó là con lai, Ôn Miên còn nghi ngờ rằng đứa nhỏ này là con riêng của người họ Cù nào đó với mối tình đầu, ách, chỉ là nghĩ cho vui thôi.

Ngay khi đang suy nghĩ vấn vợ, sếp Cù nói với cô, anh đã kết thúc diễn tập trở về nội thành rồi, tin tức tới quá nhanh khiến cho người ta trở tay không kịp.

“Giờ đang ở đâu.”

“Năm phút nữa là tan học rồi.”

Anh lại chuyên chế ra lệnh như trước: “Trực tiếp về nhà, tập hợp khẩn cấp.”

Ôn Miên nào dám chậm trễ, tan tầm vừa xử lý mọi chuyện xong, bước ra ngoài, một trận gió to thổi qua, cô vội kéo chặt áo lại, dọc theo đường đi, trong lòng luôn có một loại lo âu không rõ.

Bắt đầu từ biến hóa xảy ra ở quân doanh, từ đêm hôm đó, mọi chuyện liền trở nên tự nhiên rồi.

Khiến cho Ôn Miên thấy bất ngờ chính là, cô về đến nhà đã thấy anh nằm ngủ trên giường rồi.

Người đàn ông yên tĩnh nằm ngang trên giường, cô nhẹ nhàng bước qua, nhìn thấy khuôn mặt đang hô hấp nặng nề trong bóng đêm, sếp đúng thật là có bản lĩnh khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt trong vô thức.

Tài năng võ học vượt trội, khí chất mạnh mẽ của bộ đội đặc chủng, Ôn Miên không chút nghi ngại, ngồm ngoàm muốn vuốt một lọn tóc đen giúp anh, vừa mới vươn tay, đột nhiên liền cảm thấy không ổn.

Đòn tấn công của người đàn ông giống như một tia chớp màu trắng đâm tới, cô cuống quýt nghiêng đầu, nhưng mắt trái vẫn bị một quyền mạnh mẽ của anh đánh vào.

Màn chỉ treo chuông, thật nguy hiểm.

Xưa nay sau khi bọn họ trở về sau nhiệm vụ, luôn cần thả lỏng vài ngày để điều chỉnh lại trạng thái, Cù Thừa Sâm vốn chỉ tham gia quân diễn thì thần kinh cũng không bị căng quá mức, ai ngờ lúc ngủ vẫn phòng bị cao độ, đánh về phía cô.

Trung tá mở mắt ra, một đôi mắt đen tràn đầy sát ý, anh nhéo nhéo mi tâm, khôi phục lại bình tĩnh, từ trong bóng đêm đưa mắt nhìn người bên giường, ngồi thẳng người, đột nhiên anh thoáng có dự cảm không tốt: “Sao thế?”

“Không có chuyện gì, chỉ là vừa rồi đột nhiên anh lại động đậy, làm em bị dọa.” May mắn trong phòng không bật đèn, Ôn Miên che một bên mắt, thanh âm vẫn ôn nhu như cũ: “Anh ngủ tiếp đi, em không làm ồn anh đâu.”

Cô vội vàng chạy đến phòng tắm, nhờ ánh đèn để nhìn rõ vết thương: khoe mắt bị nứt ra một chút rồi, còn chảy máu, hốc mắt hơi xanh.

Vào nhà bếp tìm bông băng, mắt vẫn còn đau, trong lòng cô cảm thấy buồn cười, cô thiệt tình bội tài dự đoán trước của Chu Như, nếu không phải mình học được mấy chiêu, nói không chừng đúng là bị đánh đến tàn phế rồi.

Bàn tay vừa định kéo ngăn kéo liền bị Cù Thừa Sâm chặn lại, lòng bàn tay anh còn có vết chai, to lớn mạnh mẽ.

“Còn nói không có chuyện gì?”

Ôn Miên thăm thè lưỡi, để mặc anh giải quyết tốt hậu quả.

“Đừng nhúc nhích, để anh nhìn xem.” Cù Thừa Sâm nói xong, cô gái nhỏ liền đứng nghiêm lại, ánh đèn trong phòng chiếu lên khuôn mặt tươi cười của cô.

Người nào đó bất đắc dĩ: “Em ngốc sao, nào có ai bị đánh mà vẫn còn cười vui vẻ như vậy.”

Ôn Miên nghe vậy, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ.

Anh đã trở lại, cô có thể không vui được sao.

Cù Thừa Sâm để cho cô gái nhỏ giữa bông băng, xoay người đi tìm áo khoác: “Vẫn không ổn, đi, dẫn em đi bệnh viện.”

“Không sao, chỉ là vết thương nhẹ thôi mà.”

“Nhìn hai mắt con lớn con nhỏ thế này.” Anh vỗ vỗ đầu Ôn Miên, ánh mắt thâm thúy, thần sắc trừ vẻ cương nghị quả quyết, còn có chút vẻ dụ dỗ lừa gạt: “Anh sẽ lo lắng.”

Bệnh viện Phụ Chúc số hai của đại học quân y cách nơi này không xa, Cù Thừa Sâm ra cửa đón một chiếc taxi, dắt Ôn Miên đi tới ghế sau.

Nói rõ mục đích xong, sắp nhảy cảm phát hiện, vị lái xe này đang xuyên qua kính chiếu hậu, lặng lẽ quan sát bọn họ.

Anh mới về nên còn chưa cởi bộ quân trang trong người ra, cộng thêm cô gái bên cạnh còn có vết thương trên mặt, đáp án thật là sinh động.

Trung tá cũng không tức giận, lúc nhìn Ôn Miên còn nở nụ cười: “Lần trước em nói em không có bằng lái?”

“Ừ.”

“Có rảnh thì đi học đi.”

Sau khi Cù Thừa Sâm suy xét cẩn thận, thăm nghĩ, nếu cô có thêm một chiếc xe, đi về giữa nhà mẹ đẻ và nhà chồng sẽ không quá vất vả.

Dù sao rảnh rồi không có việc làm, Ôn Miên “Ừ” một tiếng, tiếp tục cúi đầu lơ đãng đùa giỡn với ngón tay của anh.

Vết thương trên mặt cô gái không thể nghi ngờ là do bị đâm, rốt cục bác tài xế kia không nhận được nữa: “Cô gái này, có gì cần giúp đỡ không?”

Ôn Miên nghe hỏi thì trở mắt ra, không hiểu tình hình liếc nhìn trung tá Cù một phen, sau đó cô liền cà lăm: “Không, không cần.”

Bác tài xế cố ý cười vài tiếng, lúc nói chuyện phiếm còn đề cập: “Mắt cô bị sao thế? Có phải bị người khác đánh không?”

Ôn Miên nghĩ nghĩ, thì ra là vì nguyên nhân này, chuyện này nói nhỏ thì là mâu thuẫn gia đình, nói lớn thì liên quan đến danh dự của quân nhân rồi.

Cô nhất thời nghẹn lời, quay sang cầu cứu sếp.

Cù Thừa Sâm vỗ vỗ lưng vợ, giải thích với ông bác: “Lúc đùa giỡn không cẩn thận bị thương.”

Bác tài xế thừa dịp đèn đỏ nghiêng người quan sát trung tá Cù, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, giống như đang nói cậu là đàn ông sao lại hung hãn tệ hại như vậy, làm chồng mà lại đi làm cái chuyện bạo lực gia đình.

Ôn Miên không thể tiếp tục giữ im lặng được nữa, cho dù người khác có lòng tốt muốn bảo vệ cô, cũng không thể khiến Cù Thừa Sâm tự đứng bị hiểu lầm như thế.

“Cảm ơn bác, tình cảm của cháu và chồng rất tốt, quả thật là lúc ở ”trên giường“, không cẩn thận bị đụng phải.”

Lúc phát âm còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “trên giường”, cô bé Ôn như thế sẽ có hiệu quả đánh lừa dư luận.

Sếp Cù mím môi, anh xoay mặt ra ngoài cửa sổ, mím cười, lại có vẻ như đang cẩn thận suy nghĩ gì đó, đặc biệt không có ý tốt.

Ôn Miên nhất thời .

Đăng ký, thanh toán viện phí, chẩn bệnh, kiểm tra thị lực, vị quân y xác nhận vông mạc của cô bé này không bị tổn thương, chỉ bị thương ngoài da một chút, Cù Thừa Sâm mới nhẹ nhàng thở ra.

Ôn Miên nhìn con mắt bị bao bởi một khối vải bông, quả thật giống với thuyền trưởng độc nhãn long, hu, đáng vẻ này thật quá buồn cười rồi.

Người đàn ông mặc quân trang vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt đang chán chường của cô: “Ôn Miên, anh nên xin lỗi em.”

Cô không hiểu ngữ đầu nhìn xung quanh, chỉ có thể nhìn xuyên thấu qua đôi mắt sáng của anh.

“Do anh không nhắc em trước, hại em bị thương thành như thế, sau này..... tuyệt đối không có lần sau.”

Ôn Miên vội vàng lắc đầu với Cù Thừa Sâm, tỏ vẻ không đồng ý, cô đâu có giận anh!

Chẳng lẽ thật sự còn phải đi tính toán với anh bị thương là do lỗi của mình sao, người đàn ông này chỉ muốn có thể về sớm một chút thôi. Huống chi, đầu tư luôn có nguy hiểm, trước khi gả cho anh, cô đã sớm chuẩn bị rồi, chẳng qua là hôm nay xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn mà thôi.

Ôn Miên tựa vào bờ lưng rộng của sếp, tim đập ngày càng nhanh, thấp giọng thì thầm: “Sếp, em rất nhớ anh.”

Cù Thừa Sâm xoay người, nghe xong nhẹ nhàng cười, bàn tay áp sát vào, xoa khuôn mặt đỏ bừng của cô: “Anh biết.”

Một mỗi cả một ngày, Cù Thừa Sâm về nhà tắm rửa xong, lau tóc đi xuống nhà bếp, Ôn Miên chuẩn bị cho anh một sự ngạc nhiên nhỏ.

Người nào đó nhận lấy cái túi lớn, mở ra vừa thấy, không khỏi nhú mày, chỉ là vì nhìn thấy size của chiếc áo sơ mi này nhỏ, mà lại dở khóc dở cười rồi.

“Ôn Miên, size này nhỏ.”

Dát, dòng suy nghĩ của Ôn Miên khựng lại trong nháy mắt.

“Em thấy anh nhìn không mập, thật sự không dám mua size lớn nhất....”

Cù Thừa Sâm cũng không muốn phụ lòng tốt của cô, tính toán, đây là lần đầu tiên, cô gái này vậy mà lại nhớ mua quà cho anh, không tệ.

Sếp đứng trước mặt Ôn Miên cởi áo, tự mình mặc áo mới cho cô xem.

Kết quả cái áo nhỏ thật, trên người anh còn hơi nước đọng lại sau khi tắm, chất vải dính sát vào vùng ngực rắn chắc của người đàn ông, mang lại hiệu quả mờ mờ.

Khối cơ bắp như ẩn như hiện, hơi nước mờ ảo khiến cho vẻ đẹp của người nào đó trở nên đặc biệt sa đọa.

Thì ra cô vẫn xem nhẹ những thứ được ẩn giấu dưới lớp quân trang sao, Ôn Miên đâu còn chăm chú nhìn áo sơ mi được nữa, xoang mũi nóng lên, chỉ kém đổ máu tử trận ngay tại chỗ thôi.

Cù Thừa Sâm không chú ý tới ánh mắt si mê cực độ của người nào đó, anh lại muốn thử duỗi thẳng hai tay, nhưng vừa làm, cúc áo trước ngực liền bắn ra ngoài, bay một vòng cung duyên dáng đáp lên giữa cằm Ôn Miên!

Ôn Miên: “.....”

Được rồi, cho dù là mua sai kích cỡ, sếp cũng đâu cần phải dùng thủ đoạn dụ người ta phạm tội để nhắc nhở cô chứ, lại nhìn người đàn ông này thêm lần nữa, cổ áo rộng mở, eo không có một vết sẹo, chẳng lẽ còn muốn trình diễn tiếp một màn dùng cơ thể để mê hoặc người sao.

Ôn Miên xoa xoa hai tay đang dính nước rửa rau lên tạp dề, trong đầu mơ hồ có suy nghĩ thôi thúc cô tiến lên sờ khắp người sếp, thật là, từ khi nào thì cô cũng trở nên háo sắc như thế chứ!

“Anh cởi ra nhanh đi, em còn phải nghĩ cách để kết nút áo lại, đi đổi số khác.”

Cù Thừa Sâm nhìn Ôn Miên không tự nhiên quay người đi, dáng người dưới lớp tạp dề trở nên lung linh gấp bội, không khỏi miệng đắng lưỡi khô. Anh mở nút áo, cởi áo ra, đuôi tóc vẫn còn đọng nước, cơ thể trần truồng như đang dụ hoặc người khác phạm tội, mang theo chút ẩm ướt, người đàn ông ôm chặt eo Ôn Miên từ phía sau, quay đầu cô lại đối mặt với mình.

Ôn Miên cảm như hén, phía dưới của sếp đã dựng lên thành một cái lều nhỏ, thẳng tắp đứng vững ở móng cô.

“Sếp, anh không nhìn thấy em đang thế này sao.” Chỉ chỉ vào mắt bên trái của mình.

“Anh không ngại.”

“Anh về phòng ngủ trước đi, em, em còn muốn dọn dẹp ở đây.....”

“Không cần.”

“.....”

Hai người chỉ mới làm vài lần thôi mà, sếp đã nghĩ cũng cô chơi trò đặc biệt rồi sao! Ôn Miên cười khổ, không lẽ đây chính là tính cách của bộ đội đặc chủng trong truyền thuyết. Dục vọng thật mạnh mẽ, bằng không sao cô chỉ đeo một cái tạp dề màu hồng nhạt cũng trở nên gợi cảm chứ?!

Kỳ thật nếu tính toán rõ ràng, dựa theo tố chất thân thể tốt, tinh lực dư thừa của sếp Cù, trước kia bọn họ vẫn chưa thực sự trải qua một đêm tuyệt vời đâu. (.....)

Lần trước lúc hai người trải qua chuyện này, là lần đầu tiên của cô, anh lại chỉ có một ngày, căn bản không dám thả lỏng để mặc sức giày vò.

Ôn Miên vùng vẫy, cho người đàn ông này một cái tối hậu thư: “Cù Thừa Sâm, không cho anh cười!”

Trung tá tiên sinh buồn cười, hai tay khóa chặt eo Ôn Miên: “Ôn Miên, em dám uy hiếp sếp, lá gan thật không nhỏ nhỉ.”

35. Chương 36: Nhược Thủy Của Anh

Binh bại như núi thật.

Trong lòng không phục, nhưng cũng không có biện pháp, Ôn Miên không có tiền đồ cúi đầu nhận tội, tay còn chưa kịp cất hành, đã bị bàn tay to của Cù Thừa Sâm vung lên, mở ra một địa hình thuận tiện, báo cáo chiến sự thắng lợi.

Thân hình cao lớn đem cô gái nhỏ đặt lên một góc nhỏ trong phòng bếp, mông của cô cọ vào mặt đá cẩm thạch bóng loáng.

Tỉ lệ đáng người của Ôn Miên vốn không tệ, cả người cao 1m65 rất vừa vặn, chiếc tạp dề màu hồng nhạt bọc bên ngoài bộ ngực căng tròn, chân ra chân, eo ra eo, bờ mông đầy đặn vênh cao, khuôn mặt thanh tú đáng yêu, cả đôi mắt nhỏ luôn luôn không giấu được vẻ sắc bén.

Nhớ lại cảm giác khi đặt cô dưới thân không ngừng vân vê nhào nặn, tiến vào rút ra, máu huyết cả người anh liền sôi trào.

Cù Thừa Sâm cởi tạp dề của người nào đó xuống, véo áo của cô lên cao, lúc này lại có chút kiên nhẫn, cư nhiên còn tự mình cởi nút thắt nội y của cô!

Hai tay của sếp linh hoạt qua lại, hơi dùng lực một chút, Ôn Miên cảm thấy quanh ngực được thả lỏng, ràng buộc bị anh gỡ xuống, bộ ngực mềm mại giống như mặt đào chín, cảnh đẹp trước mắt thật mê người.

Cô nghe thấy từ đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở, yết hầu đã không thể bình tĩnh, đôi môi mỏng của Cù Thừa Sâm mang theo sắc đỏ tuyệt đẹp, từng chuỗi nụ hôn, nối gót mà tới.

Anh hà hơi vào môi cô, đầu lưỡi tùy ý càn quét từ ngoài vào trong, chỉ dẫn cô đáp lại. Ôn Miên bị hôn đến cả người đều mẫn cảm, phổi như không thể cung cấp thêm không khí.

Sếp Cù ngai quần áo vương bận, dứt khoát cởi toàn bộ ra, đôi môi của anh chuyên chú ngậm quả đào nhìn được không sót chút gì của cô, không ngừng dùng miệng khiêu khích.

Nụ hôn ẩm ướt của anh luôn không đủ ôn nhu, lại thừa bá đạo, đầu ngón tay chạm đến vết sẹo sau lưng Ôn Miên, người đàn ông dùng ngón tay để miêu tả hình dạng vết sẹo.

Kỳ thật, từ trước, anh đã muốn hỏi: “Cái này sao lại bị vậy?”

Ôn miên đang bận ứng phó với hành động của sếp, há mồm lên tiếng: “Bị cái xẻng đập vào.”

“..... Tần Đông Dương?”

“Không thể nói rõ được.”

Cù Thừa Sâm dừng động tác lại, vẻ mặt hơi nghiêm túc, “Hả?”

“Đừng hỏi, không có gì đáng ngại.” Ôn Miên muốn kéo lại bầu không khí lúc trước, hai tay cố ý kéo quần dài của anh xuống: “Nhớ năm đó em còn là cảnh sát, bị thương lúc giằng co với kẻ bắt cóc.”

Cù Thừa Sâm nở nụ cười, dán môi sát vào vết thương của cô gái nhỏ, rõ ràng có thể chịu đựng được vết thương như vậy, nhưng khi nằm dưới người anh thì cô gái nhỏ này lại giống như mỏng manh yếu ớt, chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến cho người ta không thể cứng rắn được.

Mà Ôn Miên còn đang suy nghĩ, những vết thương trên người này còn đáng sợ hơn so với cô, vừa nhìn đã thấy ghê người.

Vật được bọc trong quần lót căng phồng lên chạm vào mu bàn tay cô, Ôn Miên cắn môi, che che giấu giấu hạ mí mắt xuống, nhìn thứ đồ chơi phía dưới của anh.

Ngạch..... Tới cùng là dài bao nhiêu chứ? Cô nhớ rõ lần lấy tay giải quyết giúp anh kia, ngày hôm sau tay vẫn còn mỏi nhừ..... Thật khó hầu hạ!

Cù Thừa Sâm bị cô nhìn khiến cho dục hỏa lên cao, nhắc vấy lên, chạm nhẹ vào, đưa đẩy cửa huyết non nớt, ngón tay vân vê điểm lỗi ra, cũng nâng một chân của cô lên.

Tư thế này có chút khác so với lúc trước, anh phải tiêu hao chút bản lĩnh mới có thể khiến cho cô ngoan ngoãn ngồi yên, Ôn Miên thấy Cù Thừa Sâm nâng vật kia lên định tiến vào, liền hỏi anh: “Anh không mang sao.”

Lúc bọn họ kết hôn đã nhận được lễ vật mà những “chiến hữu tốt” trong bộ đội của anh đưa tới, cả một đồng bao cao su, đủ các loại, đều bị cô giấu dưới tủ đầu giường.

Anh nhú mày: “Em không muốn sinh cho anh sao?”

Ôn Miên bị hỏi không biết nói sao: “Chuyện này chưa thương lượng qua.....”

Trong lúc nói chuyện người đàn ông đã cầm lấy chân của cô, mượn chất dịch ẩm ướt để chen vào nơi sâu nhất: “Mang thai thì sinh, có vấn đề gì sao?”

Hu, nào có ai “Thương lượng” vấn đề như vậy chứ, Ôn Miên chưa kịp tiếp nhận, lại bị anh nâng hông lên, thuận tiện cho anh càng mạnh mẽ tiến công.

“Tôi cũng là có vấn đề hay không?”

Cù Thừa Sâm giống như đang dụ dỗ hôn lên con mắt bị thương của cô, tóc của anh dường như có mùi bạc hà, khiến cho cô hoàn toàn an tâm.

“Không có nữa.”

Sếp Cù hôn lên trán cô, tùy ý tạo ra từng cỗ sóng nhiệt trong hoa cốc, tư thế so với bình thường càng khiến cho người đàn ông lộ vẻ từ trên cao nhìn xuống, bị ánh đèn sáng rực của phòng bếp chiếu vào, ước chừng người nào đó có thể thấy rõ giữa hai chân cô, bởi vậy Ôn Miên ít nhiều cảm thấy không chịu nổi, căn bản không dám nhìn thẳng vào anh.

Mặt bàn lạnh lẽo, cách đó không xa vẫn còn đặt nồi bát muối thảo, rau cải tươi ngon. Nhìn thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy cảnh này thật đậm đặc. Hình ảnh đôi trụ không tính, về sau chỉ cần cô đứng ở nhà bếp liền thấy lúng túng rồi!

Anh dùng hông eo để giữ vững thân thể của anh, không hổ là người đàn ông đã từng được huấn luyện trong quân đội, lại có thể không cần dạy cũng biết, chỉ ở nhà bếp thôi đã có thể khiến cô làm nũng kêu khóc cầu xin tha thứ. Người ta đều nói ẩm ướt mới có thể nghĩ đến chuyện thâm dục, còn chưa ăn cơm, sao anh lại có khí lực hành hạ cô như thế chứ?

Cù Thừa Sâm rất thích cô gái này cùng anh chơi trò muốn tiếp nhận lại còn từ chối, như khi, cô dùng cánh tay nhỏ mềm mại như bông của mình đẩy nhẹ anh: “Chân rất mỏi..... có thể”

Anh để cho cô đổi tư thế dùng hai chân kẹp chặt eo của mình, thân thể và thanh âm của Ôn Miên đồng thời mềm xuống, Cù Thừa Sâm cố ý thả chậm tiết tấu, liếm lên đỉnh đôi mềm mại, đã thấy cô gái kia khom người đón nhận, cái eo thon nhỏ tự mình chuyển động, anh ôm chặt cô, cho cô một nụ hôn cực nóng.

Ôn Miên thật sự không có cách, muốn dùng sức lực toàn thân để làm chủ trận này, qua lại khép mở như vậy một hồi, cô giống như muốn nắm chặt lấy ngọn lửa kia, nhưng lại không thể đá trúng vào khung thành được.

Cù Thừa Sâm hưởng thụ sự chủ động của cô gái nhỏ, cũng với nước mắt bất lực của cô.

“Cù Thừa Sâm.....” Ôn Miên mơ hồ gọi tên anh, bàn tay tựa vào vòm ngực săn chắc của người đàn ông: “Giúp em.....”

Hấp dẫn trí mạng.

Trung tá biết cô đã đến cao trào, lật người cô lại, để cho tựa vào mặt bàn trơn láng, giống như một con mèo nhỏ nghe lời.

Chỗ ướt đầm vẫn đang khép mở, chất nhầy trong suốt chảy ra khắp nơi.

Huyết mạch bắn ra khiến anh không thể nhịn được nữa, kìm chặt vợ anh vào góc bếp, hung hăng va chạm giữa hai đùi cô, hông của anh không ngừng chuyển động, để Ôn Miên dựa vào mình, kéo hai tay của cô, áp chặt lên vùng lưng mềm mại của cô.

Từng đóm lửa trên người cô được châm lên khiến cô hoảng loạn, quay đầu muốn tìm trung tá Cù.

Cù Thừa Sâm véo một cái vào giữa hai chân trắng như tuyết của cô, đôi mắt chứa đầy dục vọng, anh nâng cặp vú mềm của cô lên: “Ôn Miên, biểu tình này của em là muốn tìm anh nói chuyện phiếm sao?”

Ôn Miên: “.....”

Sếp à, anh là sợ nhìn thấy mặt em sẽ muốn cười, nên mới phải tiến vào từ phía sau sao?

Vùng vẫy muốn nhìn thấy thân người trần truồng đầy khiêu gợi của người đàn ông, cặp đào căn tròn của cô bị anh bọc chặt từ phía sau, mồ hôi không ngừng rịn ra trên thân hai người, eo Ôn Miên hơi cong lên, để cho anh tiến vào càng thuận lợi, anh thẳng lưng, nơi căng cứng để giữa hai chân đang khép lại của cô, từng chút đánh phá nơi thâm sâu đang khép chặt của cô.

Hô hấp của trung tá rót vào tai cô, lực đạo của anh không đồng đều đụng chạm an ủi da thịt trên lưng cô, hai người bám dính càng lúc càng chặt, rút ra vật tượng trưng cho nam tính đang sôi sục máu huyết, lại ngang ngược tấn công, cả người cô đều bị từng đợt tấn công của anh làm cho run rẩy tê dại.

Trước ngực căng trướng, toàn thân rung động, mỗi dây thần kinh đều chạy tán loạn khiến cho Ôn Miên chìm trong khoái cảm say mê không dứt, rốt cuộc ngọn lửa trong nơi chật chội kia cũng phun trào, cô cuộn người lại, hưng phấn lên đến cao trào.

Cù Thừa Sâm cắn răng một cái, giữa đùi cô chảy ra một dòng chất lỏng sền sệt màu trắng.

Loại chuyện bí mật nhất giữa vợ chồng này, quả nhiên là vừa ướt át vừa động tình.

Ôn Miên dán hai má lên mặt đá cẩm thạch, còn chưa kịp ngồi dậy, đã bị sếp Cù ôm lấy từ phía sau!

Cô biết bộ đội đặc chủng người người đều mang tuyệt kỹ, lại không biết ở phương diện này trung tá cũng có thiên phú kinh người.

Người đàn ông này cư nhiên lại mang cô đến sofa làm thêm một lần nữa, cô quay lưng cười trên người anh, anh đem vật vừa cứng lại của mình mạnh mẽ sáp nhập vào nơi ấm áp của cô.

Quả nhiên lại là vào từ phía sau!

Cù Thừa Sâm hiểu được cô gái này thường không thích đùa: “Lại ẩm ướt sao.”

Ôn Miên bị nói thì đột nhiên co rút một trận, kéo anh lại dò xét độ mạnh yếu, dư vị lúc trước vẫn còn chưa mất đi, rất nhanh lần cao trào thứ hai đã đến. Dịch chảy ra, như từng cơn sóng lớn không ngừng trào ra, khiến cho cô chỉ có thể dựa sát vào ngực anh, tìm kiếm một chỗ dựa vững chắc.

Thân thể căng cứng, đột nhiên Cù Thừa Sâm xoay mặt Ôn Miên lại, hôn môi cô, mang cô đến những đợt sóng triều mất hồn.

.....

Hai chân run lên, Ôn Miên chỉ có thể nhìn chằm chằm vào trần nhà mà thở dốc, rất lâu sau đó mới tỉnh lại. Cô vô cùng thỏa mãn, có một loại vui vẻ khoáng khoái không nói nên lời, thậm chí hi vọng người đàn ông này cách cô thật xa, đừng đụng chạm cô thêm một lần nữa.

Cù Thừa Sâm ngồi trên sofa đưa quần áo cho Ôn Miên, cô vội vã cần lên che người mình lại.

Người đàn ông sau khi ăn no nhìn thấy dáng vẻ mềm yếu của cô gái nhỏ, theo quán tính đùa giỡn: “Ôn Miên, dựa vào chút thể lực đó của em, nếu em là lính của anh, ta sẽ luyện chết em.”

Cô gái chu mỏ, thảm nói trong lòng sếp đã luyện em sắp chết rồi!!

“Sếp, vậy hiện giờ anh muốn luyện chết em, hay là giúp em chuẩn bị đồ ăn tiếp?”

Sếp Cù: “.....”

Có thể là do trung tá quan tâm cẩn thận, khi anh về bộ đội, con mắt bị thương của Ôn Miên đã có chuyển biến tốt đẹp, Cù Thừa Sâm cũng an tâm. Người đàn ông này tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong mắt lại hiện lộ ra mấy phần tâm tư, khiến cho Ôn Miên không quen lắm.

Lại qua vài ngày, Bùi Bích Hoa gọi điện tối, nói là ông nhà muốn sửa sang dọn dẹp nhà cửa, cô có rảnh thì tới giúp một tay, căn phòng ngủ của Cù Thừa Sâm cũng cần sửa sang lại, muốn cái gì thì cứ trực tiếp lấy về nhà mới.

Ôn Miên không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Từ lần trước khi nghe thấy lời bàn luận của những người thân thích kia, trong lòng cô liền sáng tỏ, vị mẹ chồng này rất biết phân rõ phải trái.

Nhìn quanh một vòng, căn phòng vốn sạch sẽ dọn dẹp chắc cũng không quá khó khăn, Bùi Bích Hoa nói những đồ cũ của con trai mặc không vừa nữa thì dọn hết ra, quỳn góp cho những vùng gặp nạn cũng được.

Những thứ Ôn Miên có thể lấy cũng không nhiều, phát hiện trên giá sách có vài bộ sách quân sự thú vị, vừa mới lấy ra, bỗng nhiên thấy một cuốn sách có bọc bằng giấy có hoa văn.

Cô thoáng nghĩ, từ thời thiếu niên sếp Cù đã lộ ra khí chất lạnh lùng, cho dù thế nào, cũng tuyệt không dùng giấy có hoa văn để bao sách, nhất thời hiểu ra, chẳng lẽ là tín vật để lại khi quen với Thi Thiển Nhu?

Không lay chuyển được lòng hiếu kỳ, Ôn Miên mở ra, mới phát hiện đây không phải là sách, mà là một cái hộp đựng đĩa CD.

Nhờ vào ánh sáng, cô nhìn thấy dòng chữ tiếng Anh xinh đẹp trên mặt đĩa CD, không phân biệt được là chữ viết của ai, người đó viết tên một bản tình ca: Someone like you.

Ôn Miên mở máy tính lên, đặt đĩa CD vào.

I heard, that your settled down.

Đã nghe thấy quân, mọi việc an khang

That you, found a girl and your married now.

Gặp người đẹp, vừa kết hôn không lâu.

I heard that your dreams came true.

Đã nghe thấy quân, hoàn thành ước nguyện.

Guess she gave you things, I didn't give to you.

Liệu là, cô ấy có biết anh nhớ.

Kết thúc bản nhạc, Ôn Miên nghe được một giọng nói chua xót từ đầu kia truyền đến, mang theo tiếng khóc khàn khàn, tuy rất nhỏ, nhưng vẫn nghe rõ, cô hơi ngẩn ra.

“Em nghe nói anh gặp được một cô gái, hai người sắp kết hôn. Em vừa làm xong thủ tục, mua vé máy bay, xin tha thứ cho sự không mời mà đến của em..... Cù Thừa Sâm, anh biết rõ lúc trước là do gông cùm xiềng xích mới khiến cho chúng ta chia tay. Nếu, sau này em nguyện vì anh mà chăm lo việc nhà, anh nói em nấu canh rất khó uống, em có thể chăm chỉ học tập để sửa..... Em sẽ vì anh mà thay đổi, vì anh mà vứt bỏ tất cả. Anh có nguyện ý tiếp nhận em không? Anh có còn nhớ bài hát này không? Em tìm không được cho dù chỉ là người có chân dung giống anh.....”

Đột nhiên hoàn hồn, hai tay Ôn Miên run nhè nhẹ.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, đoạn tình cảm này, trong lòng anh, có phải không có cách nào để quên hay không?

You'd know, how the time flies.

Only yesterday, was the time of our lives.

We were born and raised in a summery haze.

Bound by the surprise of our glory days.

Anh có biết, thời gian trôi qua thật nhanh.

Chỉ mới hôm qua thôi, chúng ta vẫn còn cùng dắt tay nhau đi khắp thế giới.

Phảng phất như chúng ta đang chìm trong lớp sương mù, quần áo thì ướt đầm.

Những ngày tháng vui vẻ và rực rỡ đã qua kia, sẽ không trở lại.

Never mind, I'll find someone like you

Cuối cùng cũng có nhược thủy thay thương hải.

Cuối cùng cũng có nhược thủy thay thương hải.

(Đại khái có nghĩ là cuối cùng sẽ tìm được một dòng sông nhỏ để thay thế cho biển lớn)

36. Chương 37: Cô Bị Bắt Cóc

Never mind, I'll find someone like you

Cuối cùng cũng có nhược thủy thay thương hải.

Nếu Thi tiểu thư từng là thương hải (biển lớn) của người đàn ông kia, cô tự hỏi không biết mình có phải là nhược thủy (sông nhỏ) của anh hay không.

Bình tĩnh mà suy xét, đĩa CD này khiến Ôn Miên xúc động, nhưng không có nghĩa là tán thành.

Thi Thiên Nhu được phác họa rất đẹp trong lòng Cù Thừa Sâm, cô hâm mộ người phụ nữ này, có được mối tình thuần khiết với chồng cô. Hiện giờ, vị bạn gái cũ này muốn mạo hiểm, thậm chí vứt bỏ cả tính kiêu ngạo, tự ái và tự tôn thời niên thiếu, chỉ muốn có được một vị trí bên cạnh người đàn ông này.

Trong lòng Ôn Miên nổi sóng, cô muốn hỏi, cô có thể có bao nhiêu phần thắng?

Ngày ấy khi kết hôn với Cù Thừa Sâm, cho rằng cuộc hôn nhân này sẽ dần trở nên mỹ mãn, bất quá đó chỉ là ý nghĩ của riêng cô.

Đúng vậy, ngay cả một câu “Anh thích em” anh ấy cũng chưa từng nói, đến nay cũng chỉ là cô tự mình suy diễn.

Ôn Miên yên lặng nhăm nháp nỗi chua xót trong lòng, từng muốn thử chủ động một lần, đập nổi bán sắt nói thích anh, nói anh thuộc về mình.... Anh lại cầm chiếc khăn quàng cổ do mối tình đầu tự mình đan lấy, nói anh sẽ xử lý.

Biết rõ lý do lúc đầu kết hôn với cô, cũng biết sâu trong nội tâm của anh, hôn nhân chung quy cũng không bằng tin ngưỡng và quân lệnh. Cho nên mặc kệ nói thế nào cũng được, người ngay từ đầu đã không có lòng tham là cô..... Đã thay đổi.

Ôn Miên cất đĩa CD, tốn hết cả buổi chiều để thu dọn phòng ngủ, cuối cùng, cô đưa ra hai quyết định.

Đầu tiên là sẽ không né tránh nữa, cô phải nhanh chóng từ chức, thi làm nhân viên nhà nước, không muốn cách Cù Thừa Sâm càng ngày càng xa.

Sau đó, cô muốn người đàn ông này ỉn một cái đáp án, trong tình cảm và hôn nhân của anh, rốt cuộc ai mới là kẻ thứ ba chen chân vào.

Hôm sau, Ôn Miên đến trường liền tìm chủ nhiệm Phùng để đưa ra đề nghị, sau khi kết thúc học kỳ cô không muốn làm tiếp nữa, chủ nhiệm Phùng cũng không quá khó, cười tí mắt gật đầu, nói sẽ nghĩ cách sắp xếp.

Chủ nhiệm nghĩ nghĩ, còn hỏi cô: “Tiểu Ôn, em từ chức có phải vì có thai rồi không?”

Ôn Miên ngẩn ra, không nghĩ tới đối phương sẽ nghĩ như vậy, vội vàng cười nói: “Không phải, em chỉ muốn làm chút việc mình đã lên kế hoạch trước thôi.”

“A... vậy cũng được, em còn trẻ, một hai năm nữa rồi có con cũng không muộn.”

Ôn Miên nghe xong không khỏi chán nản, mâu thuẫn vợ chồng còn chưa giải quyết, nói gì đến chuyện sinh con.

Rời khỏi văn phòng, mới vừa đi đến dưới lầu, đối diện đã là vị tình địch nào đó, đối phương phát hiện Ôn Miên đang nhìn mình, cong khóe môi cười rộ lên.

Ôn Miên nán lại một lát, cô cũng không thể giả bộ ngốc: “Tôi biết cô đang muốn làm gì.”

Ngụ ý, tất nhiên là xin đối phương thu hồi vẻ thiện ý đối trá này lại đi.

Thi Thiển Nhu có chút kinh ngạc, nhưng cũng đã sớm có dự liệu với chuyện này, liền nghe cô gái này nói: “Tôi biết cô về nước, là vì Cù Thừa Sâm.”

Chỉ nói một câu, còn lại mọi chuyện cả hai người đều tự mình hiểu rõ. Thi Thiển Nhu đứng trên hành lang lẳng lặng nhìn Ôn Miên, người phụ nữ này cô cho rằng kém mình không biết bao nhiêu lần này.

“..... Là do anh ấy đã nói gì với cô sao?”

Hà tất phải cần để sắp Cù mở miện vàng, Ôn Miên đã sớm nhìn thấu chút tình cảm hỗn loạn trong mắt cô ta rồi.

“Cô Thi, không biết nói dối trước mặt tôi có mệt không nhỉ? Huống chi, cô nghĩ rằng tôi và cô thực sẽ tin, cô tiếp cận chúng tôi mà không có mục đích gì sao?”

Thi Thiển Nhu tháo mắt kính xuống, trong đôi mắt thanh lệ tràn ngập vẻ tiêu tụy, cô nhéo nhéo mi tâm: “Ôn Miên, tất cả địch ý tôi đối với cô đơn giản đều là vì anh ấy, nói thật tôi không biết phải đối mặt với cô như thế nào..... Quen biết nhiều năm như vậy, tôi luôn thương anh ấy, tôi không hiểu vì sao, đột nhiên anh ấy lại cười cô.”

“Cho nên cô cho là mình có thể tùy ý phá hoại hôn nhân của người khác?”

“Thực xin lỗi, Ôn Miên..... Thực xin lỗi, đối với tôi mà nói anh ấy quan trọng hơn tất cả mọi thứ.....”

Ôn Miên không nhịn được cắt ngang: “Trước khi tôi và anh ấy quen nhau, hai người đã chia tay được một khoảng thời gian rồi, lúc đó cô ở đâu hả?”

“Tôi vẫn cho là, chờ tôi về nước, chúng tôi có thể.....”

Lần này, người cắt ngang Thi Thiển Nhu không phải là Ôn Miên, mà là một tiếng nổ mạnh vang lên cách đó không xa!

Đôi mi thanh tú của Thi Thiển Nhu nhíu chặt lại: “Trường học sao có thể có pháp nổ?”

Thật là, cực kỳ hiển nhiên, không phải như vậy, nghe như là người nào đó đang nổ súng.

Sắc mặt Ôn Miên trở nên khó coi, nội tâm ngưng trọng giống như bị một tảng đá lớn đè ép, hai người nhìn trộm nhau, ai cũng không dám phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch đến lạ thường này.

Tình thế quỷ dị, phát sinh khiến người ta trở tay không kịp.

Vài người đàn ông ngoại quốc mặt đồ vũ trang, đầu đội mũ sắt đen loại chống bạo động, nghiêm chỉnh triển khai đội hình, trong đó có một người cao giọng thét lên, giọng Anh chính gốc: “Mọi người ở trong tòa nhà này nghe đây! Hôm nay chính là ngày bất hạnh của các người!”

“Các giáo viên hay dẫn theo học sinh của các người, nếu không muốn chết trong tay chúng tao, thì ngoan ngoan nghe theo mệnh lệnh đi!”

“Giúp chúng tao đàm phán với cảnh sát, làm cho chúng tao có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này đi!”

Mà những khẩu súng tự động trên tay bọn họ, vừa lúc đã chứng thực suy đoán của Ôn Miên.

Mỗi khi bộ đội đặc chủng Hoa Dao tiếp nhận một nhiệm vụ, tổng bộ sẽ dựa theo tham số của các phương diện để suy xét nên chọn và bỏ ai, cuối cùng quyết định danh sách đội viên sẽ phái ra.

Nếu như là nhiệm vụ có tính chất cơ mật, thì sẽ không công bố bất luận thông tin nào cho những đội viên khác, mà những người không bị phong tỏa tin tức, tất nhiên sẽ đem chuyện nào treo bên miệng nói không ngừng nghỉ, để lên mặt với bọn họ xem mình tài giỏi đến mức nào!

Thính lực của Cù Thừa Sâm rất tốt, tuy hai đội viên đang nói chuyện cách anh một khoảng xa, nhưng trung tá vẫn nghe được không sót một chữ.

“Thật tốt, thật kích thích mà, trường học quốc tế ở thành phố Nam Pháp diễn ra vụ án bắt cóc lớn nhất từ trước đến nay!”

“Cậu nói xem vận may của chúng mình lớn đến mức nào, phóng mắt toàn Trung Quốc cũng tìm không thấy....”

Cù Thừa Sâm còn không kịp nghĩ lại, ngoài miệng đã nói ra hai chữ ngăn bọn họ lại: “Đứng lại.”

Bị trung tá điểm danh hai người đành phải đứng nghiêm cúi chào: “Chào đội trưởng! Chúng tôi đang vội.....”

“Đại đội trưởng bố trí nhiệm vụ? Trước học quốc tế xảy ra trọng án?”

Hai vị quân nhân đối diện, thậm chí tin này không lâu nữa sẽ phát lên bản tin buổi chiều, không đáng để giấu diếm lão Đại.

“Vâng! Chúng tôi đang khẩn cấp tập hợp để đợi mệnh.....”

Vừa nói xong, trước mắt đã không còn bóng dáng của sếp, chỉ chừa lại một trận gió tựa như tàn ảnh.

Cù Thừa Sâm bước đi rất nhanh, càng đi càng nghĩ thấy chuyện này không chỉ có như vậy, cũng không quản ở cửa còn có lính gác, một phát kéo người nọ ra.

“Đội trưởng, anh không thể vào.....”

Bên trong đang chìm trong bầu không khí khẩn trương, Trang Trí Hạo đang cùng Tham mưu Kỹ lên kế hoạch để giành giật từng giây, Cù Thừa Sâm theo nghi thức làm một động tác chào đẹp đến không thể đẹp hơn, trầm giọng nói: “Báo cáo đội trưởng, tôi xin gia nhập nhiệm vụ lần này.”

Trang Chí Hạo rất bất mãn với thái độ của anh: “Tôi, con mẹ nó hiện tại tôi không rảnh nói những thứ này với cậu, đầu cậu bị cửa kẹp vào rồi à? Không hiểu quy củ? Lăn ra đi!”

Mặt Cù Thừa Sâm không chút thay đổi, tỏa ra khí chất như ngang hàng với Đại đội trưởng: “Tôi rất kiên quyết, xin đội trưởng phê chuẩn cho tôi tham gia nhiệm vụ.”

Trang Chí Hạo không nhúc nhích, bỏ lại một câu: “Cậu rõ hơn tôi, có người nhà thì không được tham gia, là vì muốn cho tất cả hành động đều thành công.”

Nếu chỉ là hành động cứu viện thì sẽ không gây ra bất cứ thương vong gì, nhưng hành động kia không chỉ có như vậy?

Trung tá quăng ra một nụ cười, trong mắt đầy vẻ nặng nề: “Đội trưởng, người tôi tin nhiệm nhất trong lúc tập kích chỉ có mình tôi.”

Trang Chí Hạo cũng sớm đoán được Cù Thừa Sâm hẳn sẽ không sống chết mặc bây, tiếc tất niên khi đó tên nhóc này đi đâu cũng dắt vợ phía sau, đáng vẻ như sợ người khác không biết cậu ta đã lập gia đình rồi vậy.

Hiện tại cô Ôn này gặp phải chuyện bắt cóc lớn như vậy, sao cậu ta có thể bình tĩnh được!

Đại đội trưởng cũng biết rất rõ năng lực của anh, nhưng ông phải thận trọng trong việc đề ra sách lược: “Trung tá Cù, tôi ngoại lệ cho cậu, vậy những người khác thì sao?”

Chuyện này anh mắc kẹ, người đàn ông đứng trước mặt Trang Chí Hạo, giữa trán có sự nghiêm túc quyết không chùn bước: “Nếu như ngay cả người nhà của tôi mà tôi còn không bảo vệ được, vậy làm bộ đội đặc chủng để làm gì chứ, còn không bằng xuất ngũ.”

“Cù Thừa Sâm!” Trang Chí Hạo vỗ mạnh lên bàn: “Cậu dám uy hiếp cấp trên!”

“Đội trưởng, tôi không dám, tôi chỉ tùy việc mà xét.” Anh căn cứ vào đạo lý để bảo vệ quyền lợi của mình: “Tôi có thể dùng quân hàm, dùng quốc huy trên mũ của tôi để đảm bảo, tôi sẽ tuân theo toàn bộ mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ.”

Trang Chí Hạo đã sớm đoán được kết quả, aiz, dù sao thằng nhóc đau đầu này ông đã sớm không thể dạy dỗ được nữa rồi.

Huống chi, năm đó khi ông mất đi vợ, giây phút đó, ông đã tự mình nếm trải được cảm giác sống không bằng chết khi nhìn người nhà chìm trong hiểm cảnh.

“Hành động đặc biệt lần này, không chỉ có đội SPC (đội đặc công chống khủng bố) của chúng ta, mà còn phối hợp với hình cảnh quốc tế, tôi cho cậu theo, không chỉ đơn thuần vì cậu đem vinh quang quân nhân của cậu ra đánh cược, mà còn vì tất cả mọi người! Cậu tư cân nhắc suy nghĩ cho kỹ, tự mình xử lý!”

Cù Thừa Sâm há lại không hiểu những quân kỹ quân quy này nặng nhẹ lợi hại thế nào, chỉ là bất luận thế nào, anh cũng không đi không được.

Cô ấy vẫn còn đang ở đó.

Mâu quang xoay chuyển, đôi đồng tử đen cuối cùng cũng hiện lên nụ cười thần nhiên, anh đáp: “Vâng! Cảm ơn đội trưởng!”

Chiếc xe đặc công màu đen thật dài tiến vào chỗ rẽ, bốn tuyết đường xung quanh đều bị phong tỏa, ngành giao thông phối hợp điều động cảnh sát giao thông, duy trì tình hình giao thông trị an, canh giữ toàn bộ các tuyến đường.

Vương Giác khoanh tay đứng trước dải băng phân cách màu vàng, chỉ thấy một chiếc BMW màu bạc hung hãn đứng trước một hàng xe máy, cậu quét mắt nhìn biển số xe, cực kỳ bất đắc dĩ.

Tiến đến gõ vào cửa sổ, cúi chào người điều khiển, cậu buồn cười: “Sửa đèn sửa đèn, tôi nhắc nhở cô bao nhiêu lần rồi hả? Cô có biết mỗi lần nhìn thấy cái đèn vỡ này của cô trong lòng tôi tan nát đến mức nào không hả?”

Chu Như vốn còn đang tức giận tên cảnh sát giao thông đẹp trai này đùa giỡn tình cảm của cô, nghe cậu ta nói như vậy, cơn giận càng phun trào!

Cô giương cằm, liếc cậu ta một cái: “Tránh ra!”

Vương Giác không khỏi đau đầu: “Chu tiểu thư, đầu tiên, cô đi sửa lại cái đèn có gì là khó chứ? Có thể có trách nhiệm với an toàn của bản thân mình một chút được không?”

Chu Như muốn cãi lại, lại bị cậu ta đoạt quyền lên tiếng: “Tiếp theo, không có chuyện gì cô chạy đến đây làm gì? Trời nóng đến ngực luôn rồi sao!”

“Hắc, tôi cũng không có đàn độn! Tôi biết trong trường học xảy ra chuyện, anh để cho tôi vào nhanh đi!”

“Cho dù cô vào thì được gì? Đánh gục kẻ bắt cóc? Còn nói cô không đàn độn..... Biết những người đang chiếm giữ bên trong là ai không? Trên tay nắm giữ bao nhiêu mạng người cô biết không?”

“Cho dù tôi không có bản lãnh, tôi cũng cần phải đại biểu nhân dân đại biểu đảng, giám sát đám cảnh sát các anh xem có toàn lực cứu người hay không, cái này có thể chứ?”

Vương Giác vui vẻ, cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, khiến cho Chu Như thất thần.

“Chu tiểu thư, cô dựa vào cái gì để đại biểu nhân dân đại biểu đảng hả?”

Chu Như trầm nghĩ, anh là tên đàn ông một chân đạp hai thuyền còn có thể đại biểu cho cảnh sát, cô không ăn trộm ăn cướp thì sao lại không được hả?

Chu như bĩu môi, nhìn thấy có một chiếc xe tiếp vào dây phân cách của cảnh sát, cô chỉ vào: “Chiếc xe này sao có thể đi vào?”

Cậu cảnh sát giao thông bên cạnh Vương Giác nhin không được xen mồm: “Đó là xe bộ đội!”

Bạch Phú Mỹ nhú mày, cuối cùng coi như không có gì.

Vương Giác trở lại cương vị, người đồng sự bên cạnh đánh giá bóng lưng của Chu Như, cực kỳ hâm mộ: “Đó bạn bạn gái cậu?”

“Tôi cũng muốn, đáng tiếc không có phúc khí này.” Cậu cảnh sát giao thông Tiểu Vương sửa lại vành nón, trên mặt có vài phần lặng lẽ.

Kỳ thật, đối với thái độ đột nhiên chuyển biến của cô, cậu vẫn chưa thể thoải mái được: “Người ta là đại tiểu thư lái BMW, sao có thể xem trọng một tên nhóc nghèo như tôi.”

Xe cứu thương, xe cảnh sát toàn bộ đã đến, tất cả biên giới đều được phong tỏa, theo cửa xe mở ra, Cù Thừa Sâm cùng nhóm chiến hữu xuống xe, trao đổi thông tin quan trọng với đội trưởng đội đặc công và người phụ trách FBI.

Trong dự kiến, anh liếc mắt một cái liền nhận ra một người mỹ gốc hoa đứng trong nhóm FBI: Tả Luân.

Một vị người mỹ cao lớn mở miệng nói trước: “Chào các anh, tôi là tổng chỉ huy FBI của ‘hành động Tây Bắt’ lần này, tôi tên John, đây là trợ thủ của tôi, Revolver.”

Tổ chức tâm lý của mấy người quân nhân rất tốt, lặng lẽ bàn luận với nhau.

“Tôi nghe nói tên của hành động ”Ma Tây” (Phiên âm tiếng Trung của từ Moses) bắt lần này là do Tả Luân đặt, tên gọi tắt là “Tây Bắt”, tên tiếng Anh còn gọi là “Sheep” đó.”

“Cái gì mà ”Sheep”? Cậu có từng học Anh văn không đó? Sheep nghĩa là cừu!”

“Lúc này mới còn nói nữa! Nếu không hay là chúng ta gọi là hành động cừu.....”

“Đều, im, miệng, hết!” Phó đại đội trưởng của Hoa Dao thầm nghiêng răng nghiêng lợi với bọn họ: “Các cậu dám làm xấu mặt trước mặt cảnh sát quốc tế, khi về nói lại với Đại đội trưởng, không lột da các cậu là không được!”

Tây Bắt, Sheep, Cừu.

Một ngọn lửa không tên thiêu đốt trong ngực, sắc mặt Cù Thừa Sâm xanh mét, hai nắm tay nắm lại chặt đến nỗi các đốt ngón tay đều phát ra tiếng động, giờ phút này anh chỉ cần dùng ánh mắt cũng đủ khiến cho lông tơ người ta lập tức dựng đứng lên. Mà cái người gây họa kia, đồng thời cũng dùng ánh mắt khiêu khích, lạnh lùng nhìn anh.

Đứng sóng đôi.

Chú thích của editor (chỉ mang tính chất cá nhân): Theo mình nghĩ, ý của Tả Luân là từ “Tây Bắt” bắt có nghĩ là tóm lấy, bắt giữ, còn từ Tây tiếng trung là ,đọc là [xī], gần giống với cách đọc của từ sheep trong tiếng anh, mà từ sheep (cừu) mà từ cừu tiếng trung là Miên Dương, chắc anh ý muốn nói là muốn chiếm lấy Ôn Miên.

37. Chương 38: Tình Địch Của Anh

Khi Tả Luân biết trong nhóm bộ đội đặc chủng có phái cả Cù Thừa Sâm theo làm tay súng bắn tỉa, trong lòng có chút kinh ngạc.

Người đàn ông này không phải là không thích hợp tham gia hành động lần này sao, nhưng nếu anh ta đã đến đây, vậy thì chỉ có thể có hai khả năng:

Thứ nhất, Bộ đội đặc chủng Hoa Dao ngu xuẩn đến mức phái chồng của con tin đi chấp hành nhiệm vụ cứu viện.

Thứ hai, người đàn ông này có được yếu tố tâm lý vững vàng không bị yếu tố bên ngoài tác động, từng binh lính của anh ta đều có năng lực đạt tới loại đỉnh cao nào đó.

Tuy Tả Luân không tin vào khả năng thứ hai lắm, nhưng chỉ có thể bài trừ giả thiết thứ nhất, đôi mắt của anh tối đen như mực, kết hợp với những đường cong trên mặt thì càng trở nên lạnh lẽo.

Đội trưởng đội đặc công giảng giải tình huống nhiệm vụ với tiểu đội đột kích Hoa Dao: “Đội hình cảnh quốc tế đã tiêu diệt sào huyệt của tổ chức buôn lậu thuốc phiện này ở nước ngoài, nhưng không nghĩ tới tình hình báo bị sai, có vài trọng phạm lén lút thoát được, hiện giờ ở biên cảnh đã tăng thêm số người lùng bắt, muốn chạy thoát thì còn khó hơn lên trời, huống hồ hiện giờ tổ chức của bọn họ đã trở thành ”đồ bỏ“, cho nên mới bí quá hóa liều đi đến bước này....”

Cảnh sát vây trùng trùng điệp điệp quanh trường học, nhìn theo sơ đồ, đám người bắt cóc tập trung chủ yếu ở ba khu, bọn họ còn sắp đặt một ít thuốc nổ, uy lực không rõ.

“Vũ khí của bọn họ không hề lạc quan với chúng ta, hỏa lực rất mạnh, hơn nữa, các cậu cũng có thể tưởng tượng được, đợt sóng của lần bắt cóc này có thể dâng lên rất cao.”

Đầu tiên, những con tin bị bắt cóc đều là con nít, phụ nữ, người ngoại quốc, trong đó có không ít người có gia thế hiển hách, là những nhân vật nổi tiếng, vạn nhất có chuyện gì, sẽ gây ra hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Về phương diện của kẻ bắt cóc, đều là những tội phạm chạy trốn được tổ chức tội phạm quốc tế huấn luyện ra, có vài người còn là bộ đội đặc chủng đã xuất ngũ, năng lực phản trình sát vượt trội.

Lúc này John đề xuất những địa điểm mà mọi người cần đặc biệt chú ý.

“Theo tin tức chúng ta nghe lên có được, vài phút trước có một tên bắt cóc kèm hai con tin nữ trẻ tuổi, đi vào phòng học này.”

Đôi mắt của Tả Luân trở nên âm u, âm thanh lạnh lùng nói: “Tên bắt cóc này là Richard, xuất thân từ quân xuất ngũ Mỹ, từng có tiền án là tội phạm giết người biến thái, thủ đoạn đối phó với phụ nữ cực kỳ tàn nhẫn.”

Điều tra viên bắt đầu làm việc, loại trừ những người không phù hợp với điều kiện: “Chúng ta đã hỏi nhân viên nhà trường, tóc dài màu đen, phụ nữ châu Á còn trẻ, dáng người xinh xắn, muốn đồng thời phù hợp với những điều kiện kể trên, còn là con tin đang bị bắt giữ, bọn họ cho đáp án..... cũng chỉ có hai người.”

Cù Thừa Sâm liếc mắt dò xét cậu ta một cái, trong lòng hiểu rõ, gằn từng chữ: “Hắn là con gái của bộ trưởng bộ giáo dục Thi Thiển Nhu, cùng với, vợ của tôi, Ôn Miên.”

Sắc mặt các quan lớn càng trở nên khó coi, nhìn nhau một cái, đây đều là những nhân vật quan trọng không thể để xảy ra chuyện!

Phó đại đội trưởng Hoa Dao chỉ vào bản đồ, “Vị trí này do chúng ta phụ trách.”

“Nơi này có thể để một lính bắn tỉa ẩn nấp.” Cù Thừa Sâm chỉ lên một mái nhà trên lầu: “Tôi đi.”

“Tôi phản đối.” Tả Luân không mang theo chút cảm tình chất vấn: ” Con tin là người nhà của anh, lúc này sẽ làm ảnh hưởng đến sự phán đoán, và cả tâm trạng của anh.”

“Tôi hoàn toàn có thể làm được.” Cù Thừa Sâm quét mắt một vòng nhìn những điều tra viên không nên ở chỗ này nhúng tay vào chuyện của bọn họ: “Nghĩ ngờ của anh là làm nhục tôi.”

“Anh không thể phụ trách khu vực khác sao? Không nhất thiết phải đứng trên hòng súng.”

Đề nghị của Tả Luân về tình có thể tha thứ, người nào cũng không thể đoán trước được trong phòng học đó sẽ xảy ra cảnh tượng khủng khiếp gì, bọn họ chỉ muốn đề phòng những tình huống xấu nhất.

Ngón tay của Cù Thừa Sâm khẽ chạm vào bản vẽ: “Chính bởi vì trong đó là vợ của tôi, tôi mới hi vọng sẽ dùng tay súng bắn tỉa giỏi nhất.”

“Vậy thì, để tôi đi. Anh có thể đến chỗ cấp trên của tôi để xác minh khả năng bắn tỉa của tôi, hướng chi, tôi có kinh nghiệm đối phó với những tên bắt cóc này.”

“Không tự mình nhìn thấy, tôi không tin.”

Sắc mặt Tả Luân không tốt, hai người tranh chấp không ngừng.

“Anh vì cái gì mà có thể tin tưởng bản thân mình vậy chứ?”

“Moses đã từng nói: Tin tiên tri, tin hậu thế, tin tôi.” Cù Thừa Sâm vừa nghiên cứu địa hình, vừa trả lời nghi ngờ của người nào đó: “Lời này anh chắc chắn đã từng nghe qua, Điều tra viên Tả, xét về kinh nghiệm đối địch tôi không thua anh.”

Phó đại đội trưởng phát hiện ra bọn họ đang ngầm giao chiến, liền thấy kỳ quái, cậu áo đen kia không lo đi nhìn nhóm tiên phong của bọn họ, vì cái gì mà cứ thích nhắm vào cái cửa sổ này?

“Các người có thời gian đi cài cọ những thứ này, sao không trực tiếp xông vào xử lý kẻ địch? Điều chỉ biết nói thôi sao? Gai bạc (Viết ngắn gọn của biệt hiệu Bụi gai màu bạc được khắc trên cây súng của Cù Thừa Sâm), tôi ra lệnh cho cậu lập tức đi vào vị trí!” Ông lại chuyển hướng đi giải quyết người kia: “Điều tra viên Tả Luân, xin hỏi còn có ý kiến gì không? Bất quá có khả năng tôi sẽ bảo lưu ý kiến của anh!”

Tả Luân không cần nghĩ cũng biết mình đã đi quá giới hạn, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào người nào đó trong một giây, sau đó xoay người rời đi.

Phó đại đội trưởng chỉ vào ót trung tá Cù, dạy bảo: “Tôi nói cậu này, có phải cậu còn quên chuyện gì đó chưa xin phép không?”

Cù Thừa Sâm sờ sờ mũi, tương đối bình tĩnh vô tội.

“Cả vợ, bạn gái cũ đều hỗn loạn như vậy, cậu cũng được thật đấy!”

“.....”

Đối vật mới phó đại đội trưởng của đội Hoa Dao đã quen biết nhiều năm, chuyện trung tá Cù có suy nghĩ không công chính, liền lộ rõ.

Thừa dịp chuyên gia đàm phán dùng loa phóng thanh trao đổi với nhóm tội phạm, một tổ nhân viên dùng tia hồng ngoại và thiết bị thăm dò hiện trường.

Nhóm bắt cóc đã chờ đến hết kiên nhẫn, chỉ thấy một thi thể đàn ông bị bắn thủng mi tâm, bị ném ra ngoài một cách tàn nhẫn, tên cầm đầu ra thông điệp với cảnh sát:

“Nói cho chúng bây biết, bọn tao không sợ gì hết! Đám cảnh sát chúng bây nếu dám có hành động gì, cùng lắm thì đồng quy vu tận! Hiện tiện bắt đầu chuẩn bị tiền mặt và xe mà bọn tao yêu cầu đi! Cứ cách mười phút, tao sẽ giết một con tin!”

Cùng lúc đó, cảnh sát đã phân công xong các nhóm đột kích, cứu viện, bắn tỉa, phá bom, nhóm người FBI, đặc công vác súng lên vai, lên đạn, chuẩn bị sắp xếp, lập tức phân tán đến địa điểm đã chỉ định.

Bọn họ chỉ giờ súng nhắm mục tiêu, hai bên đều đang tìm cơ hội có lợi nhất.

Tiếng thét chói tai đã bị tiếng nổ của súng tự động ngăn chặn, chỉ còn tiếng khóc thút thút nghẹn ngào, khói thuốc súng tràn ngập.

Mọi người bị nhóm bắt cóc áp giải đến phòng âm nhạc, bọn họ ôm đầu ngồi xổm xuống đất, bất luận là đứa nhỏ khóc đến khàn giọng, hay là người lớn cảm xúc không ổn định, đều có vẻ chật vật không chịu nổi.

“Don’t move!”

Từ ngoài cửa sổ truyền đến những tiếng la khóc không rõ ràng, Ôn Miên nhìn sắc mặt trắng bệch và đáng vẻ mọi mặt của Thi Thiển Nhu bên cạnh, tên ngoại quốc biến thái không để ý đến sự phản bối của đồng bọn bên cạnh, nhốt riêng hai người vào phòng mỹ thuật.

Cù Thừa Sâm và bộ đội đặc chủng Hoa Dao sẽ phái người tới đây cứu viện sao, nếu để cho người đàn ông kia nhìn thấy vẻ bất lực này của Thi tiểu thư, sẽ có cảm tưởng thế nào?

“Tôi còn nhớ rõ cô, bảo bối, chúng ta lại thấy mặt.” Lý Tra Đức cầm một cây súng lục Walter của Đức trong tay, hòng súng đem ngòm lạnh lạnh, một viên đạn bắn vào cạnh chân Ôn Miên: “Đi kéo rèm che lại.”

Ôn Miên từ từ đi đến cửa sổ, kéo màn che lại, bên trong trở nên u ám, hoàn cảnh kích thích này càng kích phát tính tàn bạo trong nội tâm Lý Tra Đức, muốn hành hạ người đến chết.

Lý Tra Đức nắm chặt cổ Thi Thiên Nhu, đè chặt cô ta xuống đất, ngẩng đầu cảnh cáo cô gái đứng bên cạnh: “Nếu mày dám động đây, tao giết cả hai người!”

Hắn ta thật sự có thể làm như vậy, Ôn Miên và Thi Thiên Nhu chỉ là hai trong số rất nhiều con tin, cho dù chết cũng sẽ không có ai đặt vào mắt.

Nghe thấy tiếng tim đập nhanh của mình, làm thế nào để tự cứu liền trở thành vấn đề nan giải nhất.

Thi Thiên Nhu cố chết phản kháng, cô ta bị người đàn ông xé áo khoác ngoài ra, tiện tay quơ lấy một cái ghế nhỏ muốn đập bẻ đầu hắn, Lý Tra Đức thở hổn hển, giơ tay lên cho cô ta mấy bạt tay, khuôn mặt trắng nõn liền sưng đỏ lên, nắm đấm tay rõ ràng khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Ôn Miên nhìn theo Lý Tra Đức liền biết đại sự không ổn, cô vẫn để ý đến nhất cử nhất động của hắn, lúc đầu bắn mấy phát để uy hiếp, thêm nữa vừa rồi..... dung lượng 8 phát, hắn là hắn ta chỉ còn một viên đạn.

Váy dài của Thi Thiên Nhu bị xé rách, thân thể mềm mại bị phơi bày ra ngoài, Lý Tra Đức trời sanh tính tình vụn vặt, thích ngược đãi đàn bà đến chết, hắn nhìn vẻ mặt hít thở không thông của cô, nơi đó cứng đến không thể nhìn được nữa, một tay mở quần, đồng thời nắm bộ ngực no đủ trước mặt, dùng móng tay vẽ mấy vết máu lên da thịt trắng mịn, sau đó xé rách cái quần lót còn sót lại của cô gái.

Ôn Miên như đang trở lại hiện trường của vụ cường bạo mấy năm trước.

Cô từng hỏi, nếu thời gian quay ngược, gỗ chưa thành thuyền, thay vì chỉ biết lo sợ bị liên lụy, có thể cứu được cô gái bị hại đó hay không.

Hiện tại rốt cuộc cô cũng đã tìm được đáp án, cứu cô ấy, cũng là tự cứu mình.

Ôn Miên bức bách chính mình phải chiến thắng được nội tâm yếu đuối, cắn chặt khớp hàm đang run rẩy, dù cô làm không được, chỉ còn tay không, cũng không thể trơ mắt nhìn Thi Thiên Nhu bị người khác lăng nhục.

Thừa lúc hắn phân tâm, Ôn Miên cầm lấy cái bàn tứ giác của con nít, “Biến thái! Mẹ nó cho dù có chết tao cũng cần mày chôn cùng!”

Lý Tra Đức bóp cò súng, động tác của cô nhanh đến mức khiến bản thân phải kinh ngạc, một cước đá bay cây súng trong tay người đàn ông, biết rõ căn bản không phải đối thủ của hắn, nhưng giống như bị kích phát ý chí cầu sinh, cảm giác cận kề cái chết đã làm bùng phát cảm xúc bạo phát mãnh liệt trong cô.

Ánh mắt, vết hầu, hạ thân, Ôn Miên cùng công kích của mình để phát tiết tất cả sợ hãi và phẫn nộ, vừa xé vừa cắn, cô biết tài nghệ của mình không bằng người, tổ chức của hai bên cách nhau quá lớn, mà khi bạn đối mặt với một đối thủ có ý chí kiên định, đem sinh tử ra để chiến đấu, bạn phải hiểu thời gian đo sức sẽ không dài.

“Bức màn!”

Thi Thiên Nhu vốn nghĩ muốn giúp cô đánh vừa nghe thấy lời này, lập tức hiểu rõ, muốn cho cảnh sát nhìn thấy được tình huống của bọn họ!

Cô cũng bất chấp bản thân đang chật vật, bò trên mặt đất đứng lên, kéo màn che, để ột luồng ánh sáng chiếu thẳng vào tội ác biến chất.

“Con tin và tên bắt cóc xảy ra xung đột!”

Viên quan sát bỏ ống nhòm hồng ngoại trong tay xuống, chỉ thấy họng súng đã sớm nhắm vào người đàn ông này.

Đang đấu với Lý Tra Đức đích thực là Ôn Miên, cô bị ăn vô số đòn, phản ứng quá chậm, bị chân người đàn ông giẫm lên, cả cơ thể bị đập vào vách tường, mà Thi Thiên Nhu bị Lý Tra Đức bắt lấy, làm tấp chần, súng bắn tia không thể tìm được vị trí để bắn hạ.

Nhưng đối với trung tá Cù mà nói, anh chỉ cần đối phương buông lỏng ba giây, đã đủ vừa lòng.

Mặc dù mục tiêu của anh đang di động, bị chặn.

Lâm nguy không sợ, tay súng bắn tĩa cho dù có ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không thể dao động.

Người đàn ông báo cáo hành động, “Súng bắn tĩa số một có tầm nhìn, yêu cầu tùy thời tiến hành bắn hạ, hết!”

Ôn Miên tỉnh lại từ trong cơn hoa mắt, nhìn thấy cây súng của người đàn ông rơi xuống cách mình không xa, nhất thời mừng rỡ!

Lý Tra Đức cũng muốn ngồi dậy đi nhặt, nhưng Thi Thiển Nhu lại ngoan độc cắn lên tay hắn, thừa dịp hắn dời tầm mắt đi, ôn Miên nhặt súng lục lên, một mảng máu tươi mờ hiện lên trong tầm mắt, muốn dùng hết sức nhắm vào Lý Tra Đức.

Thân hình người đàn ông mới hơi lệch đi một tí, một viên đạn từ ngoài cửa sổ chiếu vào, viên đạn sắc nhọn lạnh lẽo, xuyên thẳng vào đầu hắn, cả thân hình đổ ập xuống nền đất.

Thi Thiển Nhu ra sức kêu một tiếng, cảm xúc vỡ òa trong chốc lát, trái ngược hoàn toàn với hình tượng hoàn mỹ thường ngày, đầu tóc cô ta hỗn độn, ngồi dưới đất gào khóc.

Toàn thân Ôn Miên cũng hết sức lực, nằm trên sàn không thể động đậy, chân mày cô nhíu chặt lại, đau như vậy có lẽ là xương sườn bị gãy rồi.

Tiếng súng vang lên bốn phía, giống như có tiếng cọ xát của áo chống đạn ngay bên tai, còn có tiếng vang của súng ngắm, cả trái tim đều rơi xuống, cô biết, một phát vừa rồi là của Cù Thừa Sâm.

Chỉ có thể là anh, mới có thể có được khí phách 800m không còn một bóng người như vậy.

Ánh nắng vừa chiếu vào viên đạn của anh.

Vừa chiếu vào người vừa bị anh giết.

Cù Thừa Sâm vẫn im lặng nhìn chăm chăm kính ngắm, phát hiện ngón tay có hơi chút buông lỏng, nghĩ xong, tâm trạng của anh liền chìm trong tiếng thở dài.

Tới cùng vẫn khẩn trương sao.

Thanh trừ đám bắt cóc xong.

Cảnh sát giúp người bị nạn rút lui khỏi hiện trường, nằm dài trên đất, Ôn Miên được người ta nâng lên cáng, cô thấy cảnh sát lấy tay che từng đôi mắt ngây thơ lại, không lưu lại bóng mờ trong tâm lý bọn nhỏ.

“Từ từ...” Cô nói xong, ra ngoài liền khom người “ọe” một tiếng, nôn ra đầy đất.

Nhớ tới hình ảnh người nọ bị bắn nát sọ, óc bắn ra, Ôn Miên tin tưởng, cô cần dùng chút thời gian để thích ứng.

Người áo đen vươn cổ tay áo của mình ra, giúp cô lau đi những thứ không sạch sẽ bên miệng.

Ôn Miên ngửa đầu, thấy một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, dường như mỗi lần gặp mặt gương mặt anh ta đều cứng như sàn nhà,... Ừm, cánh tay của người đàn ông này còn đang chảy máu.

Tả Luân, anh ta thật sự là FBI?

“..... Anh trúng đạn hả?”

“Cô bị thương, ngậm miệng, không được nhúc nhích, đừng nói chuyện.”

“.....”

38. Chương 39: Cô Bị Thương Nặng

Trong tay Tả Luân cầm một cây súng tự động, bên hông giắt một khẩu súng khác, anh túm một người bạn mắt xanh từ phía sau ra, chính là che cho thằng nhóc này, anh mới có thể bị kẻ bắt cóc bắn đạn vào tay.

Ôn Miên nằm một chỗ không thể nhúc nhích, bàn tay nhéo nhéo khuôn mặt tròn tròn: “Vire.....”

“Cô Ôn..... Hu hu hu..... Người nào ăn hiếp cô thế!” Vire mở to hai mắt, phát hiện toàn thân Ôn Miên đầy vết thương, nó lên tiếng khóc lớn: “Con muốn trả thù cho cô!”

Tả Luân nhìn một lớn một nhỏ, khoe miệng hơi cong lên, ý bảo nhân viên y tế mang cô gái này đi.

Viên chỉ huy FBI John đứng không xa quan sát hành động của cấp dưới, có chút kinh ngạc không biết cậu ta có quan hệ gì với cô gái này?

Không hề nghỉ ngơi, Tả Luân vẫn luôn là học trò đặc ý của ông.

Cậu ta có kinh nghiệm nhiều lần xử lý những vụ cướp máy bay, bắt cóc con tin, thân thủ giỏi giang, nhận được sự ưu ái của cấp trên, chỉ bởi vì tính cách quái gở, thích làm việc một mình, mỗi mất đi rất nhiều cơ hội được đề bạt.

Hành động Tây Bắt, Sheep, Cừu báo cáo thắng lợi, kế hoạch toàn thắng, cũng hợp với lẽ phải.

Trong một khu nhà khác, Cù Thừa Sâm bỏ súng xuống, giơ tay ra hiệu cho đồng đội.

“Thiện xạ!”

Được khen ngợi trung tá tiên sinh kí đầu đối phương một cái.

Thi Thiển Nhu khoác áo khoác nhân viên y tế đưa cho, đang lúc lơ đãng thì một bóng dáng anh dũng xâm nhập vào tầm mắt của cô, cô gái che miệng, xông tới ôm lấy người đàn ông này, không chỉ Cù Thừa Sâm bị cô làm cho sửng sốt, những chiến hữu khác bên cạnh cũng sửng sốt.

Thất thần thì thất thần, nhưng vẫn đứng bên cạnh xem kịch vui không chịu đi!

“Cù Thừa Sâm.....” Nước mắt Thi Thiển Nhu rơi đầy mặt, tay chân lạnh ngắt, chân như không đứng vững trên mặt đất, nhân viên y tế phía sau không biết có nên tiến lên hay không.

Cô cần được trấn an, cần được chữa trị tâm lý: “Không thể ôm em một cái được sao?”

Thi Thiển Nhu khóc không thành tiếng, căn bản không biết chính mình đang nói cái gì.

Cù Thừa Sâm quen cô lâu như vậy, vẫn chưa từng thấy cô gái sĩ diện này khóc bi thương như vậy..... Trừ bỏ ngày cô và anh chia tay, anh kêu cô đi.

Chuyện bị cưỡng bạo lần này sẽ lưu lại di chứng không nhỏ trong trí nhớ của Thi Thiển Nhu, nhưng trong lòng trung tá Cù vẫn còn những việc khác, anh không chỉ là một tay súng bắn tỉa tâm ngoan thủ lạt, anh còn là chồng của Ôn Miên.

Hiện giờ anh chỉ vội vã muốn gặp cô gái nhỏ xem tôn nghiêm và chính nghĩa còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của mình.

Cù Thừa Sâm nói vài câu an ủi Thi Thiển Nhu, hình thức hóa vờ vờ vai cô, thừa dịp đối phương còn không kịp phản ứng, một tay dẫn cô đến chỗ của viên quan sát.

“Chiếu cố con tin, thụ lập quốc uy (tạo dựng thanh danh một nước).”

Viên quan sát: “.....”

Đội trưởng, hai câu nói này của anh không thể ở cùng một chỗ được mà.

Chung quanh có người hoan hô nhảy nhót, cũng có người khóc vì được sống sót sau tai nạn, Cù Thừa Sâm tìm thấy chiếc xe cứu thương của Ôn Miên, nhưng anh cũng thấy, Tả Luân ngồi bên cạnh cánh cửa cô, như là muốn cùng rời khỏi.

Cù Thừa Sâm oán thầm, từ khi nào thì bọn họ có loại ăn ý ngầm này chứ? Không phải Ôn Miên chí mới gặp anh ta hai lần thôi sao?

Hiện tại anh phải trở về xe của Hoa Dao, nhưng mà, hai chân không nhích được một bước.

Phó đại đội trưởng lấy cây súng bắn tĩa trong tay người đàn ông này ra, nhìn người vợ đang bị thương của cậu ta một cái: “Trung tá Cù, xem như tôi thả cho cậu một buổi, vừa rồi bị thương trong lúc hành động đúng không? Đến bệnh viện chụp tầm phim đi, xem nào có bị chấn động không.”

Cù Thừa Sâm: “.....”

Hiếm khi anh bị người khác đùa cợt, bắt quả, anh vẫn muốn cảm tạ vị sếp có tình người này.

Y tá vừa định đóng cửa xe cứu thương lại, chỉ thấy một bộ đội đặc chủng ánh mắt anh khí (khí khái hào hùng) tiến tới, một tay anh chặn cửa lại, cả người tràn ngập khí phách bình tĩnh ung dung.

Ôn Miên thấy anh, nước mắt liền thi nhau rơi xuống.

Lúc cô bị nâng ra, liếc mành nhìn xung quanh, chỉ muốn liếc nhìn anh một cái cũng được rồi, nhưng chỉ thấy, người đàn ông này đang bị Thi Thiển Nhu ôm chặt không rời.

Lúc ấy mỗi chỗ xương trên người đều đau nhói lên, đau đến mức khiến cô hít thở không thông.

Hơn nửa ngày, Ôn Miên mới phản ứng được, cố sức hỏi: “Sao anh lại.....”

Anh cũng bị thương ở đâu sao?

“Sao anh không thể tới?” đội trưởng Cù mí mắt cũng không nâng bỏ lại một câu: “Em là vợ anh, tất nhiên anh phải đi với em rồi.”

Ôn Miên nghẹn lời, người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, phiên một nỗi cả đoàn người đều đang ở đây, anh lại đang mặc trang phục tác chiến, bằng không đã sớm hôn cô rồi.

Cô y tá cảm động nhìn cảnh vợ chồng son đang kề cận bên nhau sau trận chiến, còn mỉm cười hướng mắt nhìn về phía Tả Luân đang không nói được một lời.

Kết quả, bị người ta xem như không tồn tại, điều tra viên Tả quay đầu nhìn về nơi khác, đáy mắt ẩn giấu chút trêu tức.

Móng vuốt của Ôn Miên lặng lẽ thò ra dưới lớp vải trắng, tay Cù Thừa Sâm bị cô kéo, anh ử ử cười nói: “Sợ sao? Có chỗ nào không thoải mái thì lập tức nói.”

Hai người liếc nhìn nhau một cái, Ôn Miên cắn môi, hốc mắt ầm ướt lại muốn trào ra.

Từ trước đến nay đều là như vậy, một câu trấn an, quan tâm của anh, lại khiến cho cô chua xót gấp bội, thậm chí gấp trăm lần.

Cô sợ, sợ hãi khiến cô bất lực run rẩy, nhưng mà, cô cũng tin, cô sẽ được cứu.

Chỉ vì cô tin tưởng quân nhân Trung Quốc, là huyết nhục đúc nên Vạn Lý Trường Thành.

Chân trái của Ôn Miên bị trật khớp, hai xương sườn bị gãy, trên người có nhiều vết thương, lúc ấy bị thương mà còn xoay người cử động, thiếu chút nữa phần xương gãy đã đâm vào các tổ chức trong ngực, vậy thì xảy ra chuyện lớn rồi.

Thật may mắn, mạch máu, màng phổi và phổi cũng chưa bị tổn thương quá lớn, chỉ cần cố định xương sườn lại, phòng ngừa bị lệch vị trí, rồi từ từ chờ xương lành lại.

Cô bị tiêm thuốc giảm đau, xương sườn đã được cố định lại, bà Nghiêm, Chu Như đều đã tới, nhưng lại sợ làm ồn ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô, nên cũng chỉ để ột mình Cù Thừa Sâm canh giữ bên cạnh cô.

Sáng mai anh phải về căn cứ, ít nhất có thể ở đây một đêm, cũng coi như có chút vui mừng.

Cù Thừa Sâm vuốt tóc mái của cô, cô nhắm mắt lại, không rên một tiếng.

Lúc này Bùi Bích Hoa nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh, kêu con trai ra ngoài, hiện giờ bà cũng khó xử, nguyên nhân là vì vừa rồi lúc đi xem cả nhà cục trưởng Thi, bác sĩ nói tiểu thư nhà họ bị di chứng nhỏ sau khi bị thương, cô ấy quá cảnh giác, không ai tới gần cô ấy được, chỉ muốn gặp Cù Thừa Sâm.

Về tình về lý, đi xem cô một chút cũng không quá đáng, nhưng con trai đã có vợ, chỉ sợ Ôn Miên biết lại nghĩ nhiều, huống chi nếu quả thực Thi Thiển Nhu không thể rời bỏ nó được, chẳng lẽ phải phụ trách luôn nửa đời sau của cô ấy sao.

Cù Thừa Sâm nhớ rõ, anh đã từng nói với Ôn Miên một câu: ở nhà anh nghe vợ.

“Lúc này con đi, rất bất tiện.” Người đàn ông chuyển mắt, nhàn nhàn nhìn vào bên trong: “Trước tiên chờ cô ấy tỉnh lại đi, đỡ để cô ấy cũng tìm con.”

Bùi Bích Hoa ngẫm lại thấy cũng đúng, Cù Thừa Sâm trở lại phòng bệnh, chỉ thấy Ôn Miên mở to mắt, cô cũng là một cô gái tâm tư tinh tế.

“Mẹ tìm anh..... Có chuyện gì?”

Ôn Miên không dám nói quá nhiều, bất quá, việc này nếu nén mãi trong lòng cô sẽ thấy khó chịu.

Trung tá tiên sinh nói rõ nguyên do cho cô nghe, anh thở dài một hơi: “Hiện giờ đi gặp cô ấy thì không thích hợp, tuy có chút ích kỷ, nhưng anh không thể. Chờ cô ấy bình phục rồi muốn giúp đỡ cái gì, sẽ nói sau.”

Ôn Miên không phải thánh mẫu, cô cũng không đại lượng đến mức đưa anh cho người khác, dù chỉ là “mượn tạm”.

“Cô ấy có nặng lắm không.”

Cù Thừa Sâm lắc lắc đầu, anh quản không được, cũng không có cách nào để quản.

Đây không phải là vô tình vô nghĩa, trung tá vẫn nguyên ý giúp đỡ khi Thi Thiển Nhu cần, nhưng việc này chẳng may nếu xử trí không ổn thỏa, sẽ phá hủy cả ba người bọn họ.

Trong ấn tượng Thi Thiển Nhu cũng không phải người phụ nữ yếu ớt như thế mới đúng chứ.

Ôn Miên nhớ tới đĩa CD kia, nhớ bài hát Someone like you kia, khiến cô khấn nguyện một trận.

“Bất luận như thế nào, anh cũng sẽ không trở về bên cô ấy đúng không?”

Cù Thừa Sâm sững sốt, im lặng cười: “Vấn đề này, nếu em vẫn muốn miệt mài theo đuổi, chờ khi vết thương tốt lên, có thể từ từ nói tiếp.” Anh cũng không hoảng, đôi con ngươi đen mười phần bình tĩnh: “Hiện tại, nói với em một câu, Ôn Miên, cô ấy là một ”quá khứ“, hiểu chưa?”

Thay vì cứ nhớ đến rồi khó chịu, không bằng dứt khoát buông tay.

Cù Thừa Sâm cũng không có nhiều thời gian rồi như vậy, đi đặt giả thiết ột đoạn tình cảm khác.

Cái anh muốn, đã ở ngay trước mắt, chỉ cần một người này là đủ rồi.

Ôn Miên vẫn còn đang thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ lại, không được, sĩ diện ra vẻ không để ý, cô đổi vấn đề khác hỏi anh: “Hiện tại em khó coi lắm sao?”

Cô sợ mặt mũi bầm dập, xấu đến nỗi không có cách nào gặp người.

“Cũng không phải anh chưa từng thấy lúc tệ hơn.”

Ôn Miên ,đúng lúc này Cù Thừa Sâm cúi người nâng mặt cô lên, vốn chỉ muốn trấn an cô gái này một chút, nhưng khi môi anh tiếp xúc với cô, thậm chí mới chỉ nhẹ nhàng cọ xát, thì dục vọng đang ngủ đông lại thức tỉnh không lý do.

Người đàn ông vội buông cô ra, trạng thái cứng ngắc kia tượng trưng ột loại tín hiệu nguy hiểm.

Ôn Miên cho rằng, ít nhất cái hôn này cũng phải kéo dài vài giây chứ, hu, kết thúc quá nhanh, cô còn chưa kịp lưu giữ nhiệt độ của anh.

Từ đầu đến chân cô rõ ràng là một người bệnh, hai người lại còn muốn bắt lửa, xem ra lại phải chờ thêm một thời gian nữa rồi.

Cù Thừa Sâm nhéo nhéo huyết Thái dương, dần vật không thôi. Thực chưa thấy qua cô nhóc nào xui xẻo hơn cô.

Nửa đêm, Ôn Miên đói bụng, Cù Thừa Sâm biết cô thèm ăn, anh cầm áo khoác, ra dạo một vòng bên ngoài kiếm thức ăn cho cô, kết quả là thấy được một tiệm bán trái cây, người đàn ông nghĩ muốn mua chút quả tươi về, ngòm xồm xuống lựa chọn, trong lòng chậm rãi dâng lên một loại tư vị không rõ.

Anh không biết, trái cây cô thích ăn là loại nào, thời gian anh ở nhà không nhiều lắm, kết hôn với cô chưa tròn một năm, nhưng đây cũng chỉ là lấy cơ.

Cù Thừa Sâm cho rằng anh rất am hiểu những chuyện của mình, mà lúc này..... Cô lại không nằm ngoài phạm vi am hiểu của anh, đối với nhận thức này anh cực kỳ nhức đầu.

Anh đúng là, chưa hiểu rõ về cô.

Cuối cùng vẫn là chọn chút trái cây dễ tiêu dễ nhai, người đàn ông mang theo túi trái cây, đi trên hành lang khu nội trú, rốt cục cũng hiểu được tình cảnh của chính mình.

Vừa mới ngẩng đầu, thấy phòng bệnh đơn của Ôn Miên không có khép, trí nhớ của anh rất tốt, lúc ra ngoài khẳng định là có đóng cửa.

Trong phòng không có bật đèn, Cù Thừa Sâm dựa vào thị giác của mình, nhìn thấy một người đàn ông đứng ở đầu giường Ôn Miên.

Anh ta đưa lưng về phía cửa, cánh tay bị thương đang được quần băng, mà cánh tay kia, đang xoa nhẹ lên trán cô.

Đó đều là chân tình không thể che giấu, nhưng bóng lưng chìm trong sắc tối của người đàn ông, vẫn lộ ra vài phần dụng ý không thể đoán được.

Một thứ gì đó lập tức nảy lên, ngực trở nên vô cùng ngọt ngào.

Cù Thừa Sâm đưa tay mở cửa phòng bệnh ra, âm thanh vang lên trong màn đêm yên tĩnh trở nên đặc biệt kinh người, những người bệnh của các phòng khác cũng bị đánh thức, nhỏ giọng nghi ngờ, nói chuyện với nhau, ló đầu ra nhìn ngó xung quanh.

Y tá có trách nhiệm cũng lên sàn, tỏ ý muốn tìm kiếm người gây náo loạn trong bệnh viện.

Trung tá tiên sinh trừng mắt nhìn Tả Luân, vừa lãnh vừa khốc nói: “Anh tìm vợ tôi, có chuyện gì sao?”

39. Chương 40: Anh Ghen

Tả Luân bình tĩnh tự nhiên, anh thu tay, nghĩ đến chuyện mình lại làm ra hành động này, bộ dáng lúc ngủ của cô khiến anh nhớ tới nụ hôn không thể giải thích được vào buổi tối hôm ấy.

Lúc đầu chỉ là sự hấp dẫn của người khác phái, vì anh trống trải đã lâu, muốn tìm một người phụ nữ để đùa giỡn?

Anh chưa từng có kinh nghiệm kết giao với người khác phái, cho nên cũng chỉ có thể dung túng cho chính mình.

So ra, Ôn Miên vô cùng mất bình tĩnh, cô mới đúng là người vô tội nhất, đầu tiên, đầu tiên, rõ ràng cô đang ngủ trong chăn lại bị hành vi bạo lực của trung tá làm cho tỉnh lại, tiếp theo, hai người đàn ông này lại mất to trừng mắt nhỏ, khí thế giống như đang ném phi đao vậy, cô cảm thấy mình bị ngộ thương rồi.

Cúi đầu không nói, Ôn Miên để mặc Cù Thừa Sâm giải quyết cục diện.

Tả Luân nhìn thẳng trung tá Cù, giọng điệu không nặng không nhẹ: “Tôi đến xem Ôn tiểu thư.” Anh nhìn xuống giường bệnh của cô: “Vết thương đã tốt lên chút nào chưa?”

Ôn Miên rối rắm không biết có nên trả lời hay không, liền nghe trung tá Cù lạnh nhạt nói: “Là Cù phu nhân.”

Tả Luân nghe vậy, cười đến có chút trào phúng, thôi đi, phân rõ giới hạn trước mặt anh, còn tuyên thệ quyền sở hữu, không có chút ý nghĩa nào.

“Cù phu nhân?” Người đàn ông không chút buồn bực, vẫn chăm chăm vào vấn đề cũ: “Vết thương đã tốt lên chút nào chưa?”

“Cảm ơn, không tồi.”

“Cô ấy cần nghỉ ngơi.”

Cù Thừa Sâm hoàn toàn không phát hiện ra hành vi của mình là điển hình của “chồng ghen”.

Tả Luân liếc xéo anh, ánh mắt đảo qua những trái cây trong tay người đàn ông: “Không làm phiền nữa.”

Kéo chiếc mũ đen trên đầu, điều tra viên lướt qua người trung tá Cù, người sau liếc anh ta một cái: “Nếu không có chuyện gì thì đừng có đến tìm vợ tôi, anh mang lại cho cô ấy không ít phiền toái.”

Thân phận của anh ta, luôn luôn là lá chắn giữa hai người.

Ai ngờ Tả Luân nhú mày, như không phục nói: “Thân là chồng, trước công chúng để ột cô gái khác ôm ấp, anh có tư cách khiển trách tôi mang đến phiền toái cho cô ấy sao?”

Ôn Miên thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy loại ánh mắt này của trung tá Cù, phỏng chừng lúc này anh đang hận không thể cởi quần hàm trung tá ra, quăng Tả Luân xuống đất đánh ột trận.

“Bất quá chuyện nhà các người, chẳng liên quan gì đến tôi.”

Tả Luân phá rồi, khiến cho trong lòng trung tá Cù vang lên một hồi chuông cảnh báo thật lớn, anh có chút khó chịu, sếp luôn có thói quen, thật đúng là chưa từng gặp qua cảm giác không được như ý này.

Ôn Miên dường như không thèm để ý, hẳn là cô không nên hoàn toàn im lặng như vậy, là anh đã xem nhẹ những áp lực Thi Thiển Nhu gây ra cho cô.

Cù Thừa Sâm nhú mày nhìn xuống Cù phu nhân nhà anh, cô nhóc này bị quẩn như một cái xác ướp, sao lại còn có thể chiêu dụ hoa đào được chứ?

“Có phải anh đã bỏ qua chuyện gì giữa em và anh ta rồi không?”

Người kia dường như sững sốt một phen, sau một lát liền tổng kết tình huống ngẫu nhiên gặp phải giữa cô và người đàn ông kia.

Ôn Miên nói thầm trong lòng, sếp có trách cô có chuyện không báo hay không?

Thế mà Cù Thừa Sâm lại cười nhạo bản thân, anh ý thức được cuộc hôn nhân này không thể xảy ra chút sai lầm nào, lúc trước đem quyền quyết định giao cho Ôn Miên, nếu có một ngày cô thực sự đề xuất chia tay, anh có thể thần nhiên tiếp nhận sao.

Từ lúc mới bắt đầu, hoàn cảnh sinh hoạt của bọn họ đã khác nhau, nhưng trung tá Cù vừa nhìn thấy cô, liền cảm thấy cô là người cùng một thế giới. Bọn họ có thể thấu hiểu, nhân nhượng cho tính cách, sở thích, gia đình, công việc của nhau.

Anh nghĩ muốn quan hệ hôn nhân hòa hợp chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, hướng chỉ anh đối với cô cũng coi như là rất có cảm giác.

Kinh nghiệm sống, sự nghiệp, năng lực, những thứ có được sau khi đã trưởng thành, khiến cho Cù Thừa Sâm từ trước đến nay luôn làm việc đơn giản rõ ràng, anh có tín ngưỡng, có quốc gia của anh, không thể đòi hỏi sự bảo vệ thời thời khắc khắc của anh được, anh không có cách nào phân tâm để ý đến chuyện khác.

Chỉ là có chút quan niệm, đã sớm thay đổi rồi.

Cù Thừa Sâm nhìn sắc mặt suy yếu của Ôn Miên, bình thường sếp nói chuyện luôn có thứ tự rõ ràng giống như súng máy tự động thì giờ đây lại trở nên ấp úng quanh co, anh ấn vai cô, trầm ngâm nói: “Ôn Miên, anh không cho phép em tiếp tục gặp rắc rối nữa.” Thuận tay dán sát vào mặt cô: “Không cho phép em gây ra cục diện rối rắm rồi để ột mình anh xử lý.”

Ôn Miên không hiểu người đàn ông này đang muốn nói cái gì, ý của những câu này là gì?

“Nếu em làm cho anh tức giận, anh thề, anh sẽ dạy dỗ em thật tốt, nghe hiểu chưa?”

“Ừ..... rõ rồi.”

Cho nên, cô có thể cho rằng, đây là trung tá tiên sinh đang ghen, sau đó mới đe dọa cô?

Kỳ thật có nhiều chuyện Ôn Miên rất muốn nói cho sếp Cù nghe, ví dụ như, dường như là em cực kỳ thích anh, em yêu anh rồi. Đúng là, cô không muốn tự mình nói ra trước, cô muốn dụ địch xâm nhập, lùi một bước để đánh trả.

Mao gia gia nói, đây chính là chính sách quân sự hữu hiệu nhất để quân yếu đấu với quân mạnh!

Sau ba ngày, vết thương ở Ôn Miên gần như đã khép lại được một nửa, nhưng vết thương lớn vết thương nhỏ khác thì vẫn phải nán lại quan để quan sát. Cô nghe mẹ chồng nói, tình trạng của thiên kim nhà cục trưởng Thi đã ổn định, buổi tối Cù Thừa Sâm đi theo cha thuận đường nhìn cô ta một chút, xuất phát từ tình nghĩa hai nhà, cũng là điều đương nhiên.

Ôn Miên thầm nghĩ, Thi Thiển Nhu này hẳn là sẽ không lấy oán trả ơn, định cướp đoạt chồng cô chứ?

Bùi Bích Hoa mang bình thuốc đông y đã sắc xong đến cho con dâu, đen đặc vừa ngửi đã thấy buồn nôn, nhưng rất hữu hiệu trong việc điều trị vết thương của cô.

“Miên Miên, mẹ mang cho con.....”

Đẩy cửa ra, bên trong không một bóng người, Bùi Bích Hoa vào WC tìm, cũng không thấy bóng người.

Chết thật, vết thương của con bé vẫn chưa tốt lên, chạy đi đâu chứ?

Cả người Ôn Miên được trang bị đầy đủ, phần cổ định ở ngực còn chưa được gỡ bỏ, đang chậm chạp bước về phía cổng bệnh viện, bỗng nhiên vai bị vỗ một cái, cô xoay người lại thì chỉ thấy bộ dạng bốn cột của người nào đó, ít khi nào có thể nhìn thấy anh thả lỏng như vậy.

Biểu tình phóng túng kinh điển của Ôn Tinh đặt ở trên mặt Tả Luân, chẳng biết từ lúc nào, Ôn Miên cảm thấy được anh ta không giống với anh cô, cụ thể không giống ở chỗ nào thì cô cũng không thể nói rõ được.

Dù sao, lúc anh ta mặc trang phục màu đen để hành động, hoàn toàn khác với vẻ bư hãn của Ôn Tinh.

Ôn Miên đánh giá Tả Luân, bỏ miếng băng vải cột trên tay, nhìn không ra chút suy yếu nào, tố chất thân thể của những người đàn ông này thật sự là đáng sợ.

“Tả tiên sinh..... Vết thương của anh đã tốt rồi à?”

“Lời này tôi đang muốn hỏi cô.”

“Tôi nhầm chán, muốn đi dạo.”

Nói xong, cô nghĩ muốn chuồn đi, Tả Luân kéo cổ tay cô, điều tra viên nắm được thóp của cô ngay tại chỗ: “Bác sĩ cho cô xuất viện đi dạo sao?”

“Tả tiên sinh, tôi không có nằm trong phạm vi giám thị của anh.”

Tả Luân thấy thế cười cười: “Tôi đến thăm bệnh..... cô.”

Dát, đại nào Ôn Miên không hoạt động kịp rồi.

Sẽ không phải là khí thế mạnh mẽ đêm đó của Cù Thừa Sâm, làm khơi dậy ham muốn khiêu chiến trước nay chưa từng có của người đàn ông này chứ? Cô không muốn xui xẻo trở thành vật hy sinh đâu.

“À, Tả tiên sinh, anh nhìn xem đi, tôi rất tốt, không khéo tôi còn có việc phải xử lý.”

“Đi đâu, tôi cũng đi.”

“Không tiện.”

“Là vì người đàn ông kia sao?” Tả Luân liếc cô một cái, dùng lời nói để châm chọc cô nhóc này: “Anh ta tuyệt sẽ không đòi ý tôi cùng cô ‘đi dạo khắp nơi’?”

Ôn Miên có thể nghĩ ra vô số lý do để cự tuyệt người này, cô không muốn khiến cho tình hình ngày càng trở nên phức tạp.

“Nếu cô đã muốn đi một mình, chứng minh cô không muốn người nhà hay bạn bè biết hành tung của mình, tôi là người ngoài, cô có thể coi như tôi không tồn tại.”

Đâu phải chỉ vì hai người là người xa lạ, quan trọng nhất là, Tả Luân không thể để cho cô nhóc thiếu chút nữa xương sườn gãy làm hai khúc này chạy loạn khắp nơi.

Ôn Miên nghe xong không khỏi bĩu môi, thẳng thắn Tả Luân này cũng có lúc vô vị như thế!

“Đưa cô đến nơi, chuyện khác tôi không nhúng tay, cô biết tôi sẽ theo sát.”

..... Anh ta nói thật?

Tả Luân tuyên bố sẽ không để mặc cho bệnh nhân này là chuyện xằng bậy.

Ôn Miên suy nghĩ trong phút chốc, cô liếc mắt nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, đến lúc đó đừng nói lên ô tô trở về, chuyện này cũng bị chậm trễ rồi.

Ôn Miên thở dài, cũng chỉ có thể để người đàn ông tùy ý đi theo bên cạnh.

Tả Luân không thích lải nhải, thậm chí tính cách cũng không thích nói chuyện, hai người ngồi taxi rồi đổi sang xe đường dài, sau khi trầm mặc suốt cả đoạn đường, Ôn Miên chân thấp chân cao bước xuống xe.

Tả Luân nhìn quanh bốn phía, thì ra là một khu nghĩa trang.

Ôn Miên mua một bó cúc trong cửa hàng, còn có điểm tâm, Tả Luân thức thời, không nhắm theo đi theo đuôi cô nữa, không khí cực kỳ tươi mát, Ôn Miên đi vào một đoạn ngắn, rồi dừng lại.

Cô đặt bó hoa lên trước bia mộ, yên lặng nở nụ cười.

“Nhìn thấy cô, tôi cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.” Ôn Miên khom mình bái lạy một cái: “Lại thêm một năm, Lâm tiểu thư.”

Cô ngồi xổm xuống, dùng khăn tay lau sạch di ảnh của cô gái, đặt từng món vật phẩm ngay hàng trước mộ.

“Cô có biết, đời này của tôi quả thật không có chút tiền đồ nào, chuyện anh dũng nhất mà tôi từng làm chính là cứu cô.” Nói tới đây, nước mắt đã tràn mi: “Kết quả, lại vẫn là hại chết cô.”

Bức ảnh đen trắng nghiêm trang, phía trên là một thiếu nữ trẻ tuổi tươi cười như hoa, nhẹ nhàng động lòng người, có thể tưởng tượng được khi cô ấy còn sống đã khiến cho bao nhiêu người yêu mến.

“Lâm tiểu thư, cô biết không, tôi thật không cam lòng.” Ôn Miên lau nước mắt, những giọt nước mắt sáng trong lại càng rơi xuống nhanh hơn, khiến cho cô không cách nào dừng khóc được: “Nếu người cô gặp là tôi của hiện tại, tôi nhất định sẽ không để cô rơi vào hoàn cảnh đó....”

Bởi vì, cô gả cho người đàn ông này, còn có vụ án lớn từng trải qua này, đều khiến cho cô tin tưởng, thế giới luôn có một mặt khiến cho cô thất vọng.

Có đôi khi, không cần ngôn ngữ, con người thâm trầm của người đàn ông kia cũng đủ để cô an tâm.

“Lần này tới..... Tôi còn rất nhiều điều, muốn nói với cô.”

Ôn Miên muốn mượn ngày kỷ niệm này, tới nói cho cô ấy, Lâm tiểu thư, nếu cô còn sống, tôi tin cô cũng sẽ gặp được một người như vậy, cô sẽ hạnh phúc.

Mà cô cũng đã giam cầm sự hoạt bát hồn nhiên của thiếu nữ quá lâu, cô muốn nói cho cô gái đã an nghỉ này, đã tới lúc bước ra khỏi bóng đen quá khứ rồi.

Tả Luân nhìn về phía xa, ở nơi non xanh nước biếc này, nếu có thể có một cô gái sau khi anh chết, tới trước mộ phần đặt một bó hoa, hẳn là một chuyện rất đẹp.

Ý nghĩ này khiến có người đàn ông không dừng được ý cười, Ôn Miên ngẩng đầu, cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau.

“Nếu ngày nào đó tôi chết, có thể đến tặng một bó hoa không?”

Thanh âm trầm thấp nghiêm túc của người đàn ông khiến cho Ôn Miên ý thức được đây không phải là chuyện đùa, mà càng giống như một lời giao ước.

“Đừng nói lời này.” Cô nhú mồm, đối phương hờ hững với cái chết như vậy, khiến cho trong lòng cô có một loại áy náy không hiểu: “.....Bộ dạng của anh giống anh trai tôi.”

Chân mày Ôn Miên khẽ nhúc nhích, biểu tình thành khẩn: “Còn có, cảm ơn anh đã tham gia hành động lần này, đã cứu tôi, hi vọng anh trở về Mỹ mọi chuyện đều thuận lợi.”

Tả Luân hơi nhú mi, sắc mặt tái mét, không nói một từ.

Lúc này Ôn Miên cho rằng, không có lý do để gặp lại anh ta nữa.

Cô cũng không muốn trung tá Cù ở phía nơi bộ đội đang bảo vệ quốc thổ thêm phiền hà, vạn nhất hậu phương này cháy, sếp mà nóng giận, cầm súng lên người đầu tiên bị bắn chính là cô!

Cù Thừa Sâm cùng ôn Cù đi đến bệnh viện trung tâm, Thi Thiển Nhi nằm ở phòng VIP trên tầng cao nhất, từ ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy phong cảnh hoa viên xung quanh, yên tĩnh như họa, là nơi tốt nhất để tĩnh dưỡng.

Cù Viễn Niên nhiệt tình bắt tay với cục trưởng Thi, hai người là bạn bè lâu năm, pha một ấm trà, ngồi vào bàn đàm đạo.

Cù Thừa Sâm chào hỏi trưởng bối, lấy cơ đưa Thi tiểu thư đến hoa viên giải sầu, hai người đơn độc rời khỏi.

“Em đã hoàn toàn nhượng bộ rồi, vẫn không khiến anh hồi tâm chuyển ý được sao?”

Cù Thừa Sâm thấy tình trạng tinh thần của cô đã tốt, cũng không lo sẽ quá mức kích thích cô.

“Thi tiểu thư, đừng quấy rầy vợ của tôi nữa.”

Thi tiểu thư? Nghe thấy xưng hô này, Thi Thiển Nhu không khỏi cười khổ, trong lòng lạnh giá nhìn về phía người đàn ông này.

Anh lúc này đã khác xa thiếu niên tự phụ bạc tình lúc trước, nhưng vì sao lại càng đối xử lạnh lùng với cô hơn cả lúc trước.

Về mặt của Cù Thừa Sâm vẫn là không sóng không gió, anh biết dựa theo tính cách lúc trước của Thi Thiển Nhu, cô thật đúng là người sẽ không làm ra những việc này.

Trước kia cô cũng không đeo bám như thế.

Nhớ năm đó cô là hoa hậu giảng đường của trung học Trí Viễn, có tài năng, khéo hiểu lòng người, thông tuệ, độc lập, đương nhiên bộ dáng cũng rất được, cô phù hợp với tất cả yêu cầu về một người bạn gái của Cù Thừa Sâm.

Thời kì niên thiếu của Cù Thừa Sâm, anh đã đặt ra mục tiêu, tìm một cô gái ưu tú làm bạn gái, cho rằng loại tình cảm tán thưởng và yêu mến đối với người khác phái này chính là yêu.

Còn sau đó cũng không phải không toàn tâm toàn ý, anh rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, cũng tuyệt không phải tìm một người để chơi đùa, thậm chí còn suy xét tương lai có muốn cưới Thi Thiển nhi làm vợ hay không.

Anh là quân nhân, cái anh muốn là một đoạn tình cảm xuôi buồm thuận gió, dù sao lý tưởng luôn tốt đẹp, còn hiện thực quá tàn nhẫn.

Chỉ có điều vận mệnh trêu đùa, hai người vẫn phải xa nhau, mãi đến khi Cù Thừa Sâm gặp được nhóc con hiện giờ kia, anh mới biết có một số việc không bao giờ muộn.

Cô có thể khiến cho tâm của anh, nhuộm đầy tình cảm chân thành mềm mại.

Cù Thừa Sâm không thể quay lại, trở về chính mình của năm đó, cũng không thể quay đầu tìm lại Thi Thiển Nhu.

“Em chỉ muốn biết, vì sao anh lại muốn kết hôn với cô ấy?”

“Tôi đã kết hôn, cô cảm thấy quá đột nhiên, là vì cô không dự đoán được, tôi không cần thiết phải giải thích.”

Thi Thiển Nhu thót tim, hít một ngụm khí lạnh: “Cù Thừa Sâm, chẳng lẽ anh chưa từng tiếc nuối sao?”

“Quan niệm cách nghĩ giữa chúng ta kỳ thật không giống nhau, năm đó tôi không rõ, chẳng lẽ hiện giờ cô vẫn không rõ sao?”

Anh sợ cô chưa hoàn toàn thông suốt, hôm nay rốt cuộc cũng vạch ra một giới hạn rõ ràng, cảnh cáo cô không được vượt qua.

“Em sẽ không từ bỏ như vậy, em sẽ chờ anh.”

Cù Thừa Sâm không đoán được là cô sẽ ngang ngược như vậy, đành phải dùng lời nói sắc bén đáp lại: “Thi Thiển Nhu, cô không đợi được tôi đâu.”

“.....”

Thấy hai người không còn gì để nói, sắp không tiện nhiều lời liền rời khỏi.

Chờ người đàn ông đi rồi, Thi Thiển Nhu gửi cho vợ anh một tin nhắn thật dài.

“Cô có biết bài hát tiếng Anh Cù Thừa Sâm thích nhất là gì không? Năm đó sinh nhật anh ấy, chúng tôi đã nghe bài hát này, sau đó..... tôi quên không được mỗi một chuyện xảy ra vào đêm đó, tôi không quên được sự nhiệt tình, ôn nhu, lạnh lùng, hơi thở mạnh mẽ của anh ấy....”

“Ôn Miên, tôi nên nói một tiếng cảm ơn với cô, sự dũng cảm cứu tôi khi đó của cô khiến tôi cực kỳ cảm động. Mà ta vẫn luôn tâm niệm, coi anh ấy là duy nhất..... Mất đi sinh mệnh lại trở thành gông cùm xiềng xích của anh ấy, cho nên chúng tôi mới không ngừng khắc khổ, cuối cùng tôi không chịu nổi những thứ này mà xuất ngoại, khi đó anh ấy vẫn giam cầm chính mình, mua dây buộc mình, sau khi biết được tôi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng hối hận, tôi không nên rời khỏi anh ấy.”

Bên kia Ôn Miên nhận được tin nhắn trong điện thoại, trong lòng rối loạn.

Cô không phải là kẻ ngốc, cô biết người phụ nữ này đang phơi bày những lãng mạn cảm động từng có với trung tá Cù cho cô xem.

Một đêm mất hôn, mất đi sinh mệnh? Liên tưởng như vậy, chẳng lẽ câu chuyện cầu huyết này là Thi Thiển Nhu mất đi đứa con của trung tá Cù?!

Sắc mặt Ôn Miên trắng bệch, tim đập thật nhanh, trong đầu loạn lên mơ mơ hồ hồ, toàn thân lại như nhũn ra.

Cho dù cô không chấp nhận được đoạn quá khứ này của anh, chuyện quan trọng nhất lúc này là, thua người không thua trận, cô cầm điện thoại nhắn một tin, nhìn hồi lâu mới cắn răng một cái nhấn gửi đi.

“Thật không, vậy thì thật đáng tiếc. PS: Tôi cho rằng những lúc người đàn ông này chơi đùa với tôi trong nhà bếp đã phát huy tất cả thực lực, xem ra còn có những chỗ còn chưa khai phá.”

—— Cho cô tức chết!

40. Chương 41: Kỹ Thuật Lái Xe Của Cô

Ông Cù đến xem con dâu thứ hai của ông, ngồi một chút, nghe nói Ôn Miên đã có thể xuống giường đi lại, ở thêm vài ngày nữa là có thể xuất viện, sau khi ông cảm thấy yên tâm, liền theo Bùi Bích Hoa về nhà.

Cù Thừa Sâm ngồi bên giường, cầm dao trái cây tính toán xem làm sao tách loại trái cây kỳ dị của New Zealand này ra làm hai, để tiện cho vợ ăn.

Cô bé Ôn nhớ tới tin nhắn Thi Thiển Nhu gửi cho cô, vì tính toán lâu dài, cho dù đây là lần đầu tiên đào gốc bói rể, cô cũng đành phải làm vậy.

“Lúc trước anh nói với em, có thời gian từ từ nói về vấn đề của Thi Thiển Nhu, vậy hiện tại anh đã xử lý chưa?”

Cù Thừa Sâm ngừng động tác trên tay lại, nhíu nhíu mi: “Có phải cô ta lại làm gì rồi không?”

Ôn Miên uể oải, tâm tư cực kỳ rối loạn, mắt thấy trung tá Cù giống như không có việc gì ngồi cắt hoa quả, giờ tay giật lấy con dao trong tay anh.

“Sếp, bạn gái trước của anh quyết tâm muốn tái hợp với anh, lại còn nói cho em biết hai người như thế nào..... Dù sao, cũng chỉ còn thiếu chưa nói dùng tư thế nào..... Nguyên tin nhắn vẫn còn lưu lại, anh có muốn nhìn một cái hay không?”

Nếu nói cô không cần thì quá giả dối, nhớ lại bọn họ có thể đã từng có con với nhau, giả thiết này khiến cho Ôn Miên gần như đêm không thể ngủ yên, những chuyện này có lẽ anh ấy đã sớm không cần nữa, hoặc là đã từng chôn sâu trong lòng, đều là chuyện cô cực kỳ để ý.

Không có cách nào để có thể hoàn toàn hiểu được cách nghĩ của người đàn ông này, thì càng đừng nhắc tới chuyện có được với mất đi.

Cù Thừa Sâm thoáng nghiêng đầu nhìn cô, cặp mắt lạnh giống như gió đông lại lóe lên tia sáng.

“Có gì mà buồn cười?”

“Ôn Miên, trước bỏ dao xuống đi.”

“.....”

Ôn Miên vừa nghe, đặt lại con dao trên bàn.

“Em rất để ý chuyện anh với cô ấy xảy ra quan hệ?”

“..... Em chỉ muốn biết, hai người đã xảy ra chuyện gì.”

Cù Thừa Sâm giơ tay vòng qua người nào đó, khống chế vòng eo nhỏ nhắn của cô, ngón tay dùng chút lực, liền cấp cho Ôn Miên một cái ôm, những người qua lại thấy được cảnh trong phòng, cô có chút ngượng ngùng, nhưng lại không muốn buông anh ra.

“Ôn Miên, anh đã nói rất rõ với cô ấy, bọn anh không thể nào tái hợp được.” Trung tá thành khẩn giải thích với cô: “Anh là quân nhân, chắc chắn sẽ không phản bội lại lời hứa.”

Chỉ bởi vì cái này thôi sao?

Ôn Miên không khỏi uể oải.

“Anh với Thi Thiển Nhu căn bản chưa từng xảy ra quan hệ.” Anh nói xong, lập tức cúi đầu cười.

“Nói mò, vậy cái đêm gì kia..... chắc chắn không chỉ có một hồi.”

“Đúng là có, nhưng anh luôn cảm thấy không ổn, cuối cùng vẫn không...”

Im lặng vài giây, hai người đều không biết phải nói tiếp thế nào, tâm sếp nói, anh có cần thiết phải thẳng thắn như vậy không?

“Mới đầu, bọn anh quen nhau cũng chỉ bởi vì thích hợp. Chia tay là anh đề xuất, lúc ấy bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, tình cảm không ổn định.”

Muốn nói mấy ngày Thi Thiển Nhu và trung tá Cù thật sự chia xa kia, thực tế hai người cũng không dễ chịu.

Đó là khoảng thời gian áp lực nhất trong cuộc đời quân nhân của anh, anh hoài nghi tín ngưỡng của mình, mất đi đồng đội, Thi Thiển Nhu đến bộ đội tìm anh, mở miệng lại nói muốn cùng anh nói chuyện tương lai.

Cô muốn anh chuyển nghề, nói anh còn trẻ, vì sao lại lãng phí thời gian ở trong bộ đội, còn nói không thể chấp nhận được cuộc hôn nhân quanh năm phải tách riêng ra, buộc anh phải lựa chọn.

Cù Thừa Sâm huyết khí sôi trào, há mồm liên quảng cho cô một câu: “Con mẹ nó muốn chia tay thì chia tay!”

Thi Thiển Nhu cũng là thiên kim tiểu thư bị làm hư từ nhỏ, từ trước đến nay chỉ có đàn ông tăng bốc nâng niu cô, đâu chịu nổi bị đối xử như thế, trong cơn tức giận liền xuất ngoại đi đào tạo sâu.

Trung tá Cù được đội trưởng cũ Liên Thành dạy bảo, mới hiểu được làm thế nào để tĩnh lại.

Anh nhớ tới tính khí táo bạo của mình, làm cho tâm con gái nhà người ta bị tổn thương, liền gọi điện thoại đường dài cho Thi Thiển Nhu, giải thích với cô, còn nói nếu cô nguyện ý trở về, anh nguyện ý chờ.

Thi Thiển Nhu cũng cố gắng phần đầu vì bài vở và sự nghiệp, muốn cô từ bỏ tiền đồ trở về cũng không phải chuyện nhỏ, huấn chi cô không đảm đương nổi chức danh con dâu nhà quân.

Cù Thừa Sâm cũng không cưỡng cầu, chuyện của hai người cứ trì hoãn vài năm như thế.

Trung tá tìm lại trạng thái đỉnh phong, nỗ lực chém giết, trở thành Trung đội trưởng của bộ đội đặc chủng Hoa Dao, sau khi ổn định, không lay chuyển được sự thúc giục của người nhà, nghĩ muốn tìm một cô cái nữa để sống chung.

Ôn Miên chính là người mà anh chọn đúng, anh dung túng cho thói quen của cô, dường như cũng hài lòng tất cả về cô.

Anh thật sự chưa từng hối hận.

Ôn Miên chỉ cảm thấy mũi đau xót, cô có thể tưởng tượng được mối tình đầu này đi lệch quỹ đạo thế nào so với nguyên bản, cô biết Thi tiểu thư cũng không dễ dàng, nhưng tư tâm nổi lên, cô càng đồng tình cho sự thống khổ vùng vẫy của người đàn ông kia hơn, ngay cả một người tri kỷ bên cạnh cũng tìm không ra.

Cô cũng từng trải qua những chuyện tàn nhẫn như vậy, cho nên hiểu rất rõ anh đã phải trải qua những khó khăn thế nào, mới có thể có được hạnh phúc.

“Ôn Miên, về sau chúng ta định ra mấy quân quy đi, thứ nhất, đừng có lấy chuyện của cô ta tới để giày vò chính mình, cũng không được giày vò anh, hiểu không?”

Vết chai hình thành do nhiều năm cầm súng ôn nhu vuốt ve gương mặt cô, Ôn Miên ôm ấp Cù Thừa Sâm, cô tất phải thừa nhận, xem như cô vừa lòng với lời giải thích của anh.

Sếp mỉm cười, vỗ vỗ đầu Ôn Miên, cảm xúc của cô tĩnh lại, cuối cùng nội chiến kết thúc.

Ôn Miên cố nén ánh lệ trong mắt, khi chạm đến đôi mắt tìm tòi nghiên cứu của Cù Thừa Sâm, cô cúi đầu, nhìn cúc áo trên quần áo của anh, khắc chế tâm ý muốn thổ lộ.

Dường như anh không hiểu cô không nói nên lời, hơi hơi hí mắt.

Ôn Miên đã nghĩ xong, phải đợi anh mở miệng trước mới được.

Cho dù đây là cách nghĩ không thực tế nhất.

Hai người trầm mặc một hồi, Ôn Miên nhúc nhích đầu, ngồi im thật lâu mới nhớ tới, nếu nói như thế, đêm đó chính là lần đầu tiên của bọn họ?!

, làm sao có thể!!

Ôn Miên hận không thể che mặt mình, trước kia có nghe chị em tốt Chu Như nói, lần đầu tiên của đàn ông có người còn không tìm thấy chỗ để tiến vào, nhưng sếp chính là sếp, trời sinh năng lực lĩnh hội rất cao, phỏng chừng anh tra một chút tư liệu, đến chỗ thực chiến đã có thể phản ứng kịp rồi.

Vài ngày sau, Thi Thiển Nhu thật đúng là không có tìm đến quấy rầy cô.

Ngày Ôn Miên xuất viện chưa đến ngày nghỉ của Cù Thừa Sâm, không có thời gian rảnh đến đón, cô nhóc cũng có thói quen thiếu anh, sau khi quay về trường học, cô biết được Thi Thiển Nhu xin nghỉ bệnh rất lâu, có thể cô ấy còn rời khỏi nơi này sớm hơn mình.

Đi làm đúng lúc, khai thông tâm lý cho những đứa nhỏ gặp cảnh bất cóc, ôn tập chuẩn bị cho cuộc thi nhân viên công vụ, kiểm tra thân thể, điều trị tinh dưỡng, chủ nhật còn phải tập xe, thời gian biểu của Ôn Miên vô cùng phong phú, cũng không rảnh để buồn bực.

Lúc Cù Thừa Sâm đến nhà mẹ đẻ đón vợ, Ôn Miên đang buồn bã ngồi chơi mạt chược với các chị em tốt của mẹ.

Trong khi Ôn Miên đang xào bài rắc rắc rầm rầm nhint hấy bóng dáng đến thần thánh cũng không thể khinh nhờn của trung tá tiên sinh, cô vẫn chưa thể thích ứng kịp.

Nghiêm Di vừa nhìn thấy rể hiền đến đây, vô cùng sĩ diện ngẩng đầu lên.

“Nghiêm Di à, đây là chồng của Miên Miên nhà cô sao? Tham gia quân ngũ thế này chúng ta muốn gặp mặt một chút cũng không dễ dàng gì.”

“Là sĩ quan trong bộ đội sao? Cô xem dáng người thật tốt nha!”

Da mặt Ôn Miên mỏng, đã ngồi không yên, khẩn trương đẩy những quân bài trước mặt ra ngoài: “Các đi đánh ba thiếu một đi, chúng cháu còn có việc, phải đi trước rồi.”

Kỳ thật cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là sếp quyết tâm muốn về tân phòng của bọn họ triền miên chăm sóc trước, buổi tối lại đến nhà họ Cù ăn cơm.

Cù Thừa Sâm mặt không đổi sắc, đem những thứ đã chuẩn bị tốt đưa ẹ vợ: “Lần trước Ôn Miên có nói trong điện thoại mẹ lại bị chóng mặt, con có mua gói sâm đỏ.”

Con rể có tâm, không tự cao tự đại mà còn bình dị gần gũi, khiến ẹ vợ thấy xúc động.

Trên đường về Cù Thừa Sâm không ngừng nhìn sang Ôn Miên, cô gái thấy thế thì sợ hãi trong lòng, cô nhìn vào đôi mắt đen trầm kia, “Anh muốn cái gì thế?”

“Đến khi em bằng tuổi của mẹ, cũng bày một bàn mạt chược ở nhà như thế ư?”

Ôn Miên buồn bực, sếp lại đang trêu ghẹo cô sao?

Cù Thừa Sâm đánh giá biểu tình thăng thấn của cô gái này, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Cô không còn giả vờ nhu thuận ở trước mặt anh nữa, cô học được cách giữ văng quang điểm với anh, như vậy không phải tốt hơn sao, lúc nhấc lông mi tròng anh, bộ dáng kiêu ngạo đáng yêu khiến cho tâm tình của sếp trở nên rất tốt.

Xe chạy qua khu nội thành vừa được khai phá, trên đường vắng vẻ không bóng người, ô tô cũng rất thưa thớt, trung tá Cù nghiêng đầu hỏi cô: “Học lái xe thế nào rồi? Chạy một đoạn cho anh xem.”

Phải nói lái xe xem trọng nhất là quen tay hay việc, phải luyện từ từ mới tiến bộ được, nhưng hiện giờ ở lớp dạy lái xe luôn là mọi người thay phiên nhau tập, chạy chưa được bao nhiêu km đã phải đổi người.

Ôn Miên vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi, để cho sếp Cù dạy cô lái xe, chẳng phải tự tìm tai vạ hay sao, phải biết rằng lúc huấn luyện bộ đội đặc chủng mới anh chưa từng khách khí với ai!

Ôn Miên ngồi vào ghế, bất chấp khó khăn chạy đến được một giao lộ, mới phát hiện bản thân ngay cả dây an toàn cũng chưa cài, trung tá Cù cũng không nhắc nhở, xem cô tới lúc nào mới phát hiện ra quy tắc giao thông tối thiểu này.

“Chết thật, quên thắt dây an toàn....”

Người đàn ông cười nhạo, nhẹ nhàng nói một câu: “Lại còn biết là chết thật, anh nghĩ em không cần nữa.”

“.....”

Bạn nhìn đi, đây không phải là bắt đầu sao.

Ôn Miên nơm nớp lo sợ, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, hai tay nắm chặt vô lăng không rời, con người đen xa cách của Cù Thừa Sâm lúc này tràn ngập ý cười, anh rất thích xem phản ứng của cô sao khi bị trêu đùa.

“Ôn Miên, lực tay nhẹ chút, vô lăng sắp bị em tháo xuống rồi.”

Phía trước đúng lúc có người băng ngang qua đường, Ôn Miên sợ dựng phải, cách một khoảng xa đã bắt đầu nhún kèn liên tục.

Người qua đường khó hiểu quay đầu nhìn bọn họ, trung tá Cù bốn cột vợ của anh: “Người ta đang đi yên lành, em đi dọa hấn làm cái gì?”

Ôn Miên chu mỏ, đành phải buông còi ra, túm chặt vô lăng lần nữa.

“Đã nói là nhẹ chút, muốn gãy rồi.” Dừng một chút, người đàn ông nghiêm túc nhắc nhở: “Ôn Miên, nhìn đèn đỏ.”

Đèn xanh chuyển thành đèn đỏ, ai ngờ Ôn Miên thắng lại một cái quá ngoan độc, thân thể hai người đồng thời lao về phía trước.

Cù Thừa Sâm lấy lại bình tĩnh, nói thực ra anh thật đúng là chưa từng kỹ thuật lái xe mạnh như vậy: “Sớm hay muộn cũng có ngày, anh sẽ bị em làm cho đắm vào miếng thủy tinh này.”

Sếp chỉ chỉ kính chắn gió, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Nhớ đến bệnh viện chăm sóc anh là được.”

Hu, Ôn Miên cảm thấy mình sắp khóc rồi.

“Chờ một chút, trước kia em từng làm tài xế taxi?”

“Không có mà....”

“Vậy tại sao em lại muốn đi đường xa?”

“.....”

Cô cảm khái từ tận đáy lòng, tuyệt kỹ của Cù Thừa Sâm tuyệt đối không phải là bắn súng, mà là một chữ thấu triệt, một câu giết người!

Vượt qua Thái Bình Dương, phía Tây của Đại Tây Dương, New York nước Mỹ, tháng tư vừa qua lễ Phục Sinh, trên đường lộ ra khung cảnh buôn bán sa sút tiêu điều, hình điêu khắc trên nhà thờ lại trở về hoàn mỹ như lúc ban đầu.

Gần bến cảng, Tả Luân đang rửa sạch từng viên đạn, kiểm tra toàn bộ cây súng thấy không có gì sai sót, anh yên lặng mai phục ở địa điểm, trợ giúp dò xét viên tiền hành trao đổi tin tình báo.

Đại khái, cho dù thân là tay súng bắn tỉa, cũng có rất ít người có thể nhiệt tình yêu thương súng đạn được như anh, anh tin tưởng chúng nó, không chỉ là vì nó có thể bảo vệ mạng sống và công kích, mà sâu xa hơn nữa là trong khoảng thời gian lẻ loi độc hành của anh, chúng nó là những người bạn duy nhất.

Thời gian chờ đợi buồn tẻ bắt đầu, lúc chấp hành nhiệm vụ, tầm nhìn của Tả Luân thường chỉ có mục tiêu trái tim.

Mãi đến khi trong máy truyền tin hạ lệnh thu đội, Tả Luân mới thu hồi súng ngắm, cùng đồng sự rời khỏi địa điểm mai phục.

Bỏ đi trang phục ẩn nấp, anh mặc bộ cảnh phục có thêu chữ FBI, bầu trời New York không ngừng đổ mưa, ném cho đối phương một điều thuốc, mình cũng ngậm một điều, vội vàng tranh thủ trong lúc rãnh rồi đứng nhìn rừng cây sừng sững như sắc thép này đang chìm trong màn mưa, cảnh đêm xám mờ vẫn cực kỳ hùng vĩ.

Tả Luân lúi lút bức ảnh cất trong điện thoại, xóa đi những tin tức đã quá hạn, lúc nhìn thấy tấm ảnh kia liền hứng khởi, tấm ảnh này là tiện tay chụp được ở khu nghĩa trang, trên đó có bóng người nhỏ nhỏ của Ôn Miên, còn có khuôn mặt mỏng lung thanh lệ lúc nhìn nghiêng của cô.

Ngón cái của anh dừng lại ở phím xóa hơn mấy giây, cuối cùng vẫn không nhấn xuống.

Cách đó không xa có mấy con bồ câu đang đậu trên mái hiên, điều thuốc còn chưa tàn, Tả Luân đã dùng bàn chân dập tắt.

Trở lại bãi đỗ xe, anh mở cửa xe, vừa mới ngồi vào ghế trúc, mơ hồ cảm thấy được có chỗ nào đó không ổn.

Ngay khi phát hiện gương chiếu hậu khẽ nghiêng đi một chút so với lúc rời khỏi, Tả Luân hoàn toàn tỉnh ngộ, ngăn cản đồng sự khởi động xe, gầm lên một câu: “Ô tô có bom! Chạy mau!”

Tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, ánh lửa chiếu sáng đêm mưa, ngọn lửa bay lượn chung quanh, mui xe bị nổ tung, khói đen cuộn cuộn bốc lên.

Tả Luân ngã vào vũng máu được nhóm cứu viện của FBI phát hiện, tay anh nắm chặt điện thoại trong vô thức.

Đêm New York, Quảng trường thời đại, Broadway.... Vẫn rục rịch như cũ, còn có tiếng còi báo động in ỏi của xe cảnh sát.

41. Chương 42: Phúc Lợi Của Anh

Lĩnh giáo qua kỹ thuật bưu hãn của vợ, cuối cùng trung tá Cù tiếp nhận vô lăng.

Ôn Miên ngồi ghế trước, hôn lên má người đàn ông, đối phương siết chặt cầm cô, giọng điệu chế nhạo: “Đây tính là gì?”

Cô không biết từ lúc nào, mình hôn chồng cũng cần lý do rồi hả? Cũng cùng cô gái khác lăn lộn trên giường rồi, cho cô hôn một cái cũng không được sao?

Cù Thừa Sâm thấy cô trầm mặc không nói, hung hăng cắn cô một cái, bá đạo gặm cắn cắn bản không tính là hôn.

Không biết môi lưỡi giằng co như thế trong bao lâu, sau khi buông cô ra, anh im lặng khởi động xe.

Mặt Ôn Miên tự nhiên cũng rất nóng, rút về chỗ ngồi không lên tiếng. Xe có rèm che vững vàng dừng trong một con ngõ nhỏ, đương nhiên không phải vì người nào đó lạc đường, cô cảm thấy đây là dấu hiệu của điềm xấu.

“Không phải chúng ta về nhà sao?”

“Ôn Miên, em trêu chọc anh trước.”

“..... Em nào dám trêu chọc sếp?”

“Cho nên mới phải tiếp nhận trừng phạt.”

“.....”

Cô xoay mặt, tránh thoát ánh mắt như muốn nuốt sống cô của anh: “Cù Thừa Sâm, anh đã từng tuyên thệ trước cờ tổ quốc, anh không thể làm ra hành vi lưu manh như thế.”

“Đối với vợ mà nói, đây không phải là hành vi lưu manh.”

Trung tá đại nhân hôn lên cô cô, kích thích khu vực nhạy cảm sau tai cô.

“Thực không được.....” Thanh âm của Ôn Miên mềm mại, không hề có sức thuyết phục, trong hoàn cảnh bị phủ kín thì càng sợ hãi càng miễn cưỡng.

“Thật sự? Ừm?” Cù Thừa Sâm ôm cô đặt lên vô lăng điều khiển như lần trước, tách hai chân ra ngồi lên người anh.

Hiển nhiên trận này là muốn làm chuyện chính sự, nhưng Ôn Miên vẫn bại trận: “Em sợ sẽ có người tới.”

Người đàn ông dường như dương lên một nụ cười nhạo nhàn nhạt: “Thật không?”

Cô biết khi anh không mặc quân phục, quả thật có thể tính là to gan lớn mật rồi.

Ôn Miên gục đầu xuống, cách biệt nhiều ngày, trải qua mấy ngày dưỡng thương, quả thật anh đã nhẫn nại đến cực hạn rồi.

Sự bình tĩnh, kiên nhẫn, cẩn thận của lính bắn tỉa toàn bộ đều ném ra sau đầu, hiện tại anh chỉ muốn nhớ đến cô.

Xương sườn của cô gãy, nằm ở trên giường không thể động đậy, anh muốn ăn cũng ăn không được.

Cô trêu chọc Tả Luân, để cho tên kia tới khiêu khích trung tá, anh tức giận đến mức chỉ nghĩ muốn làm cô như vậy như vậy, là ai khiến cô dám làm như thế đối với anh!

Anh trở lại bộ đội, không còn thấy mặt cô, rất không dễ dàng, lúc mới mới kiên kiên định định ôm được vợ, sao Cù Thừa Sâm có thể bỏ qua cơ hội này.

Kéo mở vạt áo Ôn Miên, gần bó như môi với răng, hai người hôn ngày càng sâu, tâm tình lo lắng lúc trước không còn nữa, hoặc là nói, địa điểm càng kích thích bọn họ càng không thể tách rời ra được.

Cô không chịu thua, cũng chủ động cởi nút áo của anh, bắp thịt trước ngực của trung tá đại nhân đều đều, cường tráng, có lực, mười phần gợi cảm.

Cô nhóc phần khích, thi hành nguyên tắc ra tay trước thì chiếm được lợi thế, khom người hôn lên yết hầu của anh, ngực của anh, đầu lưỡi đảo quanh đầu vú của anh, khiến cho đối phương run rẩy một trận.

So với những kỹ xảo trêu chọc thường ngày của Cù Thừa Sâm, cô chính là dựa vào loại xúc động không muốn sống là bạo phát, tựa như có người nói cho cô biết không thể nhỏ lỏng hồ, nhưng ỷ vào việc được hổ sủng, càng muốn chọc giận đối phương mới thôi.

Hiển nhiên là Ôn Miên chơi đùa đến nghiện, vừa ngậm đầu vú anh, đồng thời một bàn tay vòng qua phần lông dưới rốn của người nào đó, di chuyển tay đến giữa đùi anh, cây gậy sắt lúc này đã dựng thẳng lên, trưởng nóng vô cùng.

“Em cạo sát cái gì đó.” Cù Thừa Sâm thấp giọng nói.

Từng chữ từng chữ mang theo dục hỏa không thể đè nén, người đàn ông khó chịu, vật trưởng nóng để vào đùi cô, mặc sức vuốt ve.

Cởi áo khoác của Ôn Miên ra, bên trong chỉ cần một cái áo ngực màu hồng, Cù Thừa Sâm hiếm khi thất sách, không để ý đến nụ cười xấu xa bên miệng của cô nhóc, anh lần mò nửa ngày vẫn không tìm thấy cái móc khóa đáng ghét kia.

Anh không kiên nhẫn ra lệnh: “Tự cởi nó ra.”

“Vì sao? Em không muốn.”

“Vậy em muốn anh xé cái này ra sao?”

“.....”

Hu, được rồi, sắp cũng là anh thắng.

Hai tay Ôn Miên di chuyển đến ngực, cần môi cởi cái móc trước ngực ra.

Cù Thừa Sâm rốt cuộc cũng rõ ràng, cô nhóc này cố ý đi?!

Khuôn ngực nóng bỏng dán vào thân thể mềm mại lạnh như băng của cô, một tay anh cởi đi vật cản trở trước ngực cô, một tay lần mò xuống dưới.

“Chơi đã không?” Anh thì thào hỏi: “Đến lượt anh rồi.”

Bên ngoài xe gió thổi lên những phiến lá cây, có vài ngọn cỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, cành lá quần vào nhau, hình thành bức màn che chắn thiên nhiên cực tốt.

Trên khuôn mặt anh tuần của Cù Thừa Sâm đầy vẻ ngang ngược, trung tá tiên sinh trêu chọc khiến cho người ta chán ghét, ngón tay tiến đến vùng cổ thơm rậm rạp của cô, nhu động, điều chỉnh, men theo những khúc cong, tấn công vào tầng tầng lớp lớp phòng thủ của cô.

Lông mày của anh rất đẹp, lông mi dày, Ôn Miên sờ lên lưng của anh, cúi đầu nhìn thấy vật cứng rắn đã căng trướng trong quần lót, hình ảnh khêu gợi đập vào mắt, đầu nổ “oanh” một tiếng.

Tóm được đến gốc của nó, khiến cho người đàn ông phát ra tiếng rên trầm thấp, anh đã cấp bách khát vọng tìm được chỗ phát tiết từ trên người cô, hai người luống cuống tay chân cởi đi quần áo còn sót lại trên người đối phương.

Những cái hôn nóng hổi đầy say mê khiến Ôn Miên gần như đạt tới cao trào, trung tá tiên sinh cứ như vậy ngồi sau tay lái, nhưng sói đói bỏ nhào vào dê con.

Anh liếm quanh hàm răng của cô, đùa giỡn con cừu nhỏ này, vùng giữa đùi của cô như bị một thiết côn đánh phá mở ra, đôi mắt bị che phủ bởi một tầng sương mờ, mà anh thì vẫn trưng ra vẻ mặt cảm dục như cũ.

Vật thô ráp ấy cứ như thế mà nhấn tâm đùa giỡn bên ngoài cô, nơi đó đã lâu lắm chưa được mở ra nên có cảm giác đau đớn giống như lần đầu vậy, Ôn Miên nhú nhú mảy, khiến cho người đàn ông không khỏi cười nhạo.

Đầu tiên là gây sức ép bên ngoài một lát, cuối cùng cô cũng ẩm ướt, phía dưới như một hồ nước ướt át. Anh chèn toàn bộ vào trong, cầm chặt thắt lưng cô, hưởng thụ cảm giác hồn bay phách tán đã lâu không gặp này.

“Em khiến anh nhịn lâu lắm rồi.” Đầu gối của Trung tá Cù hướng về phía trước, bên hông điên cuồng va chạm vào thân thể mềm mại của cô gái.

Hai chân của Ôn Miên vắt ở hai bên người anh, anh cố định chặt hai vai cô, để tránh lúc cô không chịu nổi muốn chạy ra ngoài.

Đầu gối Ôn Miên ép chặt vào đệm ghế có chút đau, nơi bị va chạm giữa hai chân cũng có chút phát run, nhưng cổ thân thể lại giống như không còn là của mình, cô như bị tan ra thành một vũng nước, lại giống như sợi bông trôi nổi trên mặt nước, tâm thần lay động.

Hơi thở Ôn Miên hỗn loạn, anh cố gắng đòi lấy không chút lưu tình, mỗi lần đều cắm vào tận đáy, khiến cả người cô run lên, ẩm nóng khó nhịn.

Cánh tay có lực của người đàn ông ôm chặt vòng eo mềm mại không xương của cô, Ôn Miên nắm chặt đầu vai của Cù Thừa Sâm, chưa kịp giây dựa nhiều, đã bị sự mãnh liệt của anh kéo đến cao trào, không thể kháng cự được nữa phần.

Nhịp tim đập dồn dập còn chưa ổn định lại, anh đã nhào nặn thân thể bóng loáng của cô, cả người đầy mồ hôi, lại cố tình không bắn ra, mà điều chỉnh vị trí bên cạnh tay lái, ôm Ôn Miên qua, để cho cô nằm ở trên.

Hoa huyết của cô vẫn cứ phát run, mặt ngoài đã dày đặt vết ố sần sệt, anh lại ôm lấy eo của cô, hai người ôm nhau thật chặt, dùng lưỡi đụng chạm từng bộ phận trong miệng cô, anh muốn dùng nụ hôn để thay thế cho toàn bộ ngôn ngữ.

“Thế nào.” Anh cười cười, muốn cô đưa ra một đáp án: “Thoái mái không, hả?”

“Ừ.....”

“Sau này còn nghĩ không muốn nữa không?”

“Còn.”

Cù Thừa Sâm nghiêng thân thể của cô sang bên, kéo mở một cái chân dài của cô, nơi tư mật nữ tính triệt để bị mở ra, Ôn Miên xấu hổ không thôi, muốn khép lại, đã bị anh chen vào, dương cụ chưa hoàn toàn mềm xuống lại cố gắng chen vào.

Ôn Miên nửa ngồi nửa dựa vào ghế ngồi lạnh lẽo, nửa trước lại ma sát vào lồng ngực người đàn ông, hai tầng lửa băng thay nhau oanh tạc, khiến cô dứt khoát nhắm mắt lại, giống như sa vào một đầm lầy vô tận.

Mùi hương nhàn nhạt trên người cô vừa giống như mùi son phấn, lại giống hương hoa, bởi vì nằm nghiêng, bộ ngực đầy đặn mượt mà không còn hình dạng no đủ nữa, khe rãnh mê người dụ dỗ hai tay của anh nắm giữ.

Vật cứng rắn của anh và nơi mềm mại của cô quấn quýt si mê, thất lực hoàn mỹ dùng sức qua lại, khiến cơ thể cô nổi lên từng cơn tâm niệm kiều diễm.

Cù Thừa Sâm tìm được môi lưỡi của cô, để cho cô từ từ hoạt động theo tiết tấu của anh, hai cái miệng nhỏ nhắn trên dưới của cô đều bị ăn vô cùng nhanh, như nước với lửa dung hợp vào nhau.

Sự chiếm đoạt mạnh mẽ của anh khiến cho người ta nghiện, nụ hôn của anh hấp dẫn người khác sa vào, Ôn Miên từ từ nhắm mắt, sự vui sướng khiến nước mắt rơi xuống nệm ghế, toàn thân đều ửng hồng.

Anh đỡ đùi cô lên, cánh tay và thân thể bọn họ giống như dây mây quấn chặt vào nhau, dịch nước dưới thân lại tràn ra.

Bên trong xe tràn ngập hơi thở tình dục, Cù Thừa Sâm buông chân Ôn Miên, lại đè chặt thân thể cô, ép buộc cô tự mở hai chân, anh va chạm vài cái ở huyết khẩu của cô, lại nâng mông của cô lên, thâm nhập đong đưa.

Không bao lâu Ôn Miên liền rên rỉ ra tiếng, cô biết cô sắp tới cao trào, Cù Thừa Sâm cắn răng, dù sao không gian trong xe có hạn, không thể duỗi thẳng tay chân, nhưng cũng may nơi này cũng có chỗ ưu việt, cô gần trong gang tấc, vừa cao hứng lại vừa khấn trương, gấp đến độ ầm ụt.

“Chuẩn bị tốt.....” Người đàn ông cắn cắn lỗ tai nhỏ của Ôn Miên, chú ý dùng sức, canh chuẩn góc độ đánh sâu vào, mồ hôi theo cổ anh chảy xuống ngực.

Ôn Miên ngẩng cổ lên, thân thể mềm mại đáng yêu, nhô ra từng đường cong duyên dáng, sự xâm chiếm của anh khiến cô khóc ồ lên, đột phá thừa nhận cực hạn cao trào khiến cho người cả người đều trống rỗng.....

Cù Thừa Sâm ngẩng nhìn đôi gò má ửng hồng dị thường của cô, vừa định nói vài câu trấn an cảm xúc, Ôn Miên đẩy người đàn ông này ra, cũng không nhìn lại cái mông nhỏ trắng mềm còn để trần, bò xuống ghế sau nằm xuống, cô thật sự cần nghỉ ngơi một lát.

Cả người ầm ướt dính dính, khiến cho người ta có chút khó chịu, Ôn Miên nhắm mắt thở đều, bộ ngực phập phồng lên xuống cùng với tư thế mị diễm, toàn bộ đều rơi vào đáy mắt Cù Thừa Sâm.

Anh thu lại nụ cười, đáy mắt lộ ra tình quang, ánh mặt trời giữa trưa theo cửa sổ đổ xuống vùng lưng rộng lớn để trần của anh, đúng là tình sắc hai trong một. (tình là tình dục, sắc là màu sắc)

Ôn Miên chỉ cảm thấy người bị đè nặng, cô vừa mở mắt ra, trung tá đã nghiêng người hôn xuống, vật tượng trưng cho dục hỏa nam tính đã khôi phục, khiến cho bụng dưới của cô một trận hưng không.

“Em không có mời anh làm lần nữa.” Cô nhóc ủy khuất nói với anh.

“Không quan trọng.” Sếp nói như thế.

Anh chỉ muốn tiếp tục hung hăng xuyên qua cô, eo của anh lại nổi lên từng đợt run rẩy.

Ôn Miên cho rằng, trái tim cô thật sự còn chưa đủ kiên cường. Nụ hôn của Cù Thừa Sâm vẫn vô cùng kịch liệt, khiến cô cảm thấy mình giống như một con cá nhỏ bị mắc cạn.

Ngón tay của trung tá tiên sinh vân vê đầu vú của cô, đầu tựa vào trán cô, trầm giọng nói: “Quay lưng lại quỳ gối xuống.”

“.....”

Ôn Miên nghe xong chỉ thị này của Cù Thừa Sâm, lập tức liền thấy không vui rồi!

Thứ nhất, là chê anh nói quá ít những lời âu yếm, thái độ không đủ săn sóc.

Thứ hai, cô đã mệt lắm rồi.

Cô nhóc Ôn lấp bắp trách cứ: “Sếp, em không phải dùng để anh phát tiết..... phát tiết nhu cầu sinh lý..... Đây, em muốn thử một chút, em hết không khí rồi!”

“Hả? Thử xem?” Người đàn ông tà ác nắm cằm của cô, cạy mở cái miệng nhỏ của cô, thổi một hơi thật dài vào.

Hương bạc hà thơm ngát lấp đầy hô hấp của hai người.

“Ưm.....!!” Ôn Miên cau chặt mày, thật vất vả mới tránh thoát được bàn tay của anh, vội vàng hít vài ngụm khí.

Cù Thừa Sâm nhú chặt đôi mày lại, cố nén ý cười của anh xuống, một khắc này Ôn Miên vẫn quyết định liều chết đến cùng, cô trở mình xoay mặt vào lưng ghế, không để ý đến anh.

Đôi mắt lạnh của Cù Thừa Sâm mỉm cười, lông mày nhú lại, hai tay nắm chặt cái đuôi trắng nõn thon dài của Ôn Miên, mạnh mẽ giang hai chân của cô ra.

Sức lực của cô không mạnh bằng anh, đương nhiên là trốn không thoát rồi.

Nếu cô không đồng ý, anh sẽ làm chuyện khác vậy.

42. Chương 43: Kẻ Thù Cũ Của Cô

Cù Thừa Sâm có tính toán của anh.

Khuôn mặt đầy kiêu ngạo của người đàn ông cúi xuống, nhìn từ góc độ của Ôn Miên, vẻ mặt này càng kích thích người.

Cô kéo quần áo che hạ thân lại, Cù Thừa Sâm nghiêng mặt hôn phía trong đùi cô.

Vừa hôn vừa gặm cắn da thịt nhẵn mịn, mang theo hơi thở nóng hổi của anh, truyền vào u cốc yếu ớt không chịu nổi một kích của cô gái nhỏ, Ôn Miên muốn kẹp chặt hai chân, lại khó khăn không làm được.

“Cù phu nhân, không khí đã đủ chưa, anh thấy không cần đâu.” Thanh âm trầm thấp của Cù Thừa Sâm quanh quẩn bên tai, xua tan mệt mỏi của cô, an ủi lòng cô: “Có đồng ý hay không?”

Mắt thấy trung tá tiên sinh sẽ mạnh mẽ lấy đi vật che chắn trong tay cô, đầu lưỡi liếm láp da thịt mẫn cảm trong đùi cô, tiến thẳng đến nơi đang run rẩy bên trong, Ôn Miên khuất phục, cô thật sự không thể mạo hiểm, nếu người đàn ông này thật sự dùng đến... Cô sẽ điên mất.

“Em đồng ý!”

Người đàn ông một bên đè ép nơi căng tròn của cô, một bên nâng cái mông nhỏ của cô lên: “Cù phu nhân?”

Xung hô này thật sự là đòn sát thủ, Ôn Miên vì muốn ngăn chặn cái miệng của người đàn ông, cô đáp lại nụ hôn của anh, bàn tay đặt ở trên bụng anh.

Lúc rời môi, Ôn Miên mắc cỡ đỏ mặt, quay lưng lại, nửa ngồi nửa quỳ ở ghế sau, thân mình nghiêng về phía trước, bắt lấy cửa sổ xe phía sau, tóc đen xỏa tung trên lưng, da thịt như ẩn như hiện làm tăng thêm vài phần động lòng người.

Cù Thừa Sâm ổn định tâm thần lại, đè chặt móng nhỏ của cô, bỗng chốc đâm xuyên vào, khoái cảm phong phú nhanh chóng lấp đầy bọn họ.

Trung tá thành tạo, tìm được khu vực khiến cho cô nhóc này không chịu nổi, tiến công sâu vào. Không khí trong xe yên tĩnh, càng có thể nghe được rõ ràng tiếng ma thịt cọ sát và tiếng vang do va chạm phát ra.

Anh đâm sâu vào, rồi lại rút ra, tất cả cảm xúc của cô đều bị kích thích, không cần nghĩ ngợi liền quay đầu cả giận nói: “Cù Thừa Sâm em ghét anh!”

Người đàn ông liền giật mình, một lát sau, trong đôi mắt lạnh liền dâng lên một cỗ cảm giác áp bách, thất lưng của anh mặc dù đang lướt động rất nhanh, nhưng đáy lòng Ôn Miên lại có một cảm giác bất an.

Quả nhiên, lúc cô sắp sửa lên đến cao trào, anh bỗng nhiên rút vật nóng hừng hực như ngọn lửa đang thiêu đốt thân thể cô ra, tàn nhẫn treo cô giữa không trung.

Ôn Miên thở hồng hộc, dịch ẩm chảy xuống giữa hai chân, sắp thì thào vào tai cô: “Ghét anh?”

Ôn Miên ủy khuất lắc lắc đầu: “Ai biết anh cứ khi dễ em, em cũng không phải đứa con nít ba tuổi.”

Cù Thừa Sâm vừa nghe liền vui vẻ, thừa dịp cô chưa kịp chuẩn bị, một lần nữa áp sát vào người cô, đâm vào tận gốc: “Anh thích.”

Ôn Miên co rút lại một chút, làm hại Cù Thừa Sâm chưa chuẩn bị tốt, thiếu chút nữa liền bắn ra.

“Anh thích cái gì?” Giọng nói của cô cơ hồ rất nhỏ.

Trung tá tiên sinh hôn lên lưng cô, thật vô cùng thân thiết, “Thích em phản kháng.”

Ôn Miên nói không ra lời, người đàn ông đâm thêm vài cái, khoái cảm nồng đậm từ bụng dưới truyền lên, khiến cho năng lực tư duy của cô đều vỡ vụn. Anh dán chặt vào người cô từ phía sau, lại phóng thích thêm lần nữa, nhưng vẫn không chịu rời đi.

Trì hoãn thêm một lát, Ôn Miên hít hít mũi, tùy ý để sắp Cù giúp cô mặt từng món quần áo.

Cù Thừa Sâm mở cửa sổ ra, từng trận gió thổi vào, có thể này mới làm tan đi một buồng khí tức dâm mỹ.

Nhóc Ôn nằm ở ghế sau không lên tiếng, anh nhìn thấy vài sợi tóc của cô hơi hỗn loạn, nhưng lại thanh tú mê người. Ôn Miên như đang hồi tưởng lại chuyện gì đó quan trọng, lâm vào một hồi trầm tư.

Giữa trưa về nhà, hai người tắm nước nóng, Ôn Miên quấn chăn chợp mắt một lát, chạng vạng đi đến siêu thị gần đại viện với Cù Thừa Sâm, mua sắm vài thứ.

Đừng nhìn sắp Cù chỉ mặc thường phục, trình độ quyến rũ phụ nữ của người đàn ông này vẫn vang dội không ngừng, Ôn Miên chỉ mới xoay người một cái, đã thấy ông chồng đang xếp hàng của mình bị người khác tới bắt chuyện rồi.

Trung tá Cù giữ phép lịch sự, khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn lạnh lùng nghiêm khắc như cũ, liếc mắt nhìn biểu cảm của vợ ở đằng xa, biết cô đang nghĩ cái gì, cũng không vạch trần, chỉ gọi cô tới.

Ôn Miên hơi mím môi, chỉ thấy Cù Thừa Sâm mở bóp da ra chuẩn bị thanh toán.

Thanh toán xong vừa bước ra cửa, Ôn Miên hơi sững sờ, đột nhiên đâm phải ba người đàn ông.

Người đứng giữa ngẩng đầu lên thấy là cô, không chút để ý ném ra một quả bom: “Đây không phải là con cảnh sát dự bị thích lo chuyện bao đồng sao!”

Ôn Miên cười cười, cúi đầu ngẫm nghĩ, lâu như vậy mà chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra cô, cũng không dễ dàng gì.

Cù Thừa Sâm nhân nhạ liếc nhìn học họ, vợ anh dùng sức kéo anh một chút, ý bảo chạy là thượng sách.

“Đừng có đi! Món nợ năm đó của chúng ta còn chưa tính xong đâu!”

Những người qua đường thích xem náo nhiệt cũng hướng ánh mắt tò mò về phía họ, lúc này hành lang siêu thị trở nên vô cùng yên tĩnh.

Một người đàn ông bước lên khiêu khích: “Lúc đó tao đã nói cái gì hả? Sau này ở trên đường đừng có để cho tao nhìn thấy mày, bằng không mày sẽ không tốt lành gì đâu! Cô nhóc, mày quên kết cục của con đàn bà kia rồi à....”

Ôn Miên như giẫm phải địa lôi, đồng tử co rút lại, khuôn mặt trở nên căng thẳng, lạnh lùng nói: “Súc sinh, tôi nghĩ tôi thiếu anh cũng phải biết tôn trọng người chết một chút!”

Còn chưa nói xong, bỗng nhiên cô bị một người kéo tay ôm vào lòng, cách tay có lực của Cù Thừa Sâm che mặt cô lại, ôm vợ của anh trước mặt mọi người, còn ôn nhu dỗ dành: “Không đáng để tức giận, không cần để ý đến bọn họ, được chứ?”

Cù Thừa Sâm e ngại thân phận nên không có cách nào để đánh, những người này đều là trời sinh thiếu ăn đòn, anh chỉ có thể bảo vệ vợ mình, duy trì khoảng cách thích hợp với bọn họ.

Thanh âm của anh khiến lòng cô run lên, cô như là cô vợ nhỏ được chồng thương yêu, chỉ cần nghe anh dỗ dành một chút là cô hoàn toàn không có cách kháng cự.

Ôn Miên trốn trong vòm ngực cường tráng của trung tá, bộ dáng vốn quật cường cũng từ từ yếu đi, nước mắt bắt đầu tràn ra, “Anh không hiểu....”

Anh nhéo nhéo cái mũi nhỏ của vợ, không biết phải làm thế nào với cô mới tốt: “Ôn Miên, anh biết.”

Cô cũng không muốn nói với anh quãng thời gian bị trường cảnh sát khai trừ này. Nhưng mà, thân là chồng của cô, anh nhất định biết.

Ba người đàn ông bị sự coi thường không thêm liếc nhìn của Cù Thừa Sâm chọc giận, một người muốn nhấc chân đá anh, kết quả không thành công, lại đổi sang dùng quyền đấm vào mặt sếp Cù.

Cả người Cù Thừa Sâm chợt nghiêng qua, linh hoạt né tránh, hai tay anh đan lại bắt được cánh tay đối phương, sau đó đá một cú vào cạnh sườn, đối phương hoảng loạn đưa tay ra đỡ, tay của hắn bị trung tá đá trúng vừa khéo lại đập vào trán mình, lảo đảo lùi về phía sau.

Cù Thừa Sâm thu chân phải lại, dường như sắc mặt đã không còn kiên nhẫn nữa, trực tiếp hỏi: “Các người ai là người thân của chính ủy Triệu?”

“Tao là con của ông ấy.” Đáp lại là người mới vừa bước xuống từ một chiếc xe quân đội, quần áo có khoét lỗ, hắn từ phía sau lướt qua ba người, khi thấy mặt Cù Thừa Sâm, giọng điệu có phần kinh ngạc: “Trung, trung tá Cù....”

Cù Thừa Sâm khẽ nâng mắt, một cổ khí thế mạnh mẽ của quân nhân phả vào mặt, dường như anh đang chờ đợi đối phương giải thích.

“Thực xin lỗi, là em tôi không hiểu chuyện, cho dù lúc trước nó làm gì, xin anh đừng so đo với nó! Không bằng ngày khác, tôi sẽ đến cửa xin lỗi anh!”

“Không cần, Triệu Liên Trường, tôi không có thời gian.” Tầm mắt Cù Thừa Sâm xẹt qua người hắn: “Quản cho tốt đám ”em trai” của cậu, sau này đừng có mà lại gần vợ tôi, lấy 800m làm tiêu chuẩn.”

Nói xong, không đợi đối phương đáp lời đã ôm Ôn Miên rời khỏi.

Triệu Liên Trường xoay người, hung hăng nhéo lỗ tai của em trai hắn: “Tụi mày điên rồi à?! Con mẹ nó ăn cái gì mà lớn thế? Con dâu nhà họ Cù mà cũng dám trêu ghẹo!”

Em của hần xanh mét cả mặt, “Anh, em không có trêu ghẹo, con nhỏ này..... anh thật sự không có chút ấn tượng nào sao?”

Triệu Liên Trường vừa nghe, tong lòng không khỏi nhớ lại bộ dáng của cô gái này dường như là đã từng gặp qua.

“Năm ấy người lên tòa án cùng chúng ta chính là cô gái này! Mẹ nói, không nghĩ tới chỉ sau vài năm, cô ta cư nhiên lại gả cho nhà giàu!”

“Khó trách Tần Đông Dương cũng bị người ta đồn ngã! Có lẽ là do nhà họ Cù ở sau lưng giở trò quỷ!”

“Mày cũng biết?” Triệu Liên Trường không thể dùng sắc mặt tốt để nhìn đứa em này của hần và đám bạn xấu này: “Gây nghiệt cho nhiều vào, sớm hay muộn ông trời cũng sẽ trừng phạt tội mày, hiện tại Tần Đông Dương cũng đã Đông Sơn khó lòng tái khởi (Đông sơn tái khởi là một câu trích từ điển cổ, ở đây tác giả dùng điển cổ này để nói Tần Đông Dương không thể vực dậy như xưa được nữa)

Sau lưng Triệu Liên Trường tuôn ra một tầng mồ hôi lạnh, hần biểu đại sự không ổn, sở dĩ Cù Thừa Sâm hỏi ai là người thân của chính ủy, chứng minh cô gái này chắc chắn đã thổi không ít gió bên gối.

Nếu người đàn ông này mượn cơ hội ra tay, hai nhà Cù, Bùi cùng nhau liên thủ, cho dù cha hần một tay che trời ở quân khu nào đấy, cũng không tránh được một hồi ác chiến.

Đắc tiếc hần lại không nghĩ đến, nếu Cù Thừa Sâm thực sự muốn ngăn chân bọn họ để báo thù cho vợ, căn bản sẽ không có chuyện gió êm sóng lặng cho tới bây giờ.

Ôn Miên trở lại xe, cô oán thăm: “Ngay cả việc này anh cũng biết nhiều nhỉ?”

Mắc công cô còn muốn che giấu, chỉ là, cô quá ngây thơ rồi.

Nhớ lại bản thân mình khi đó, mỗi đêm đều không ngừng mơ thấy ác mộng, cô muốn biết làm thế nào để cứu được cô gái kia.

Thậm chí cô còn nghĩ, có lẽ, nếu Cù Thừa Sâm xuất hiện sớm một chút thì tốt rồi, bằng không..... nếu cô có thể mạnh hơn chút nữa thì tốt rồi.

“Không phải trước kia anh có nói, anh đã từng tra qua hồ sơ của em rồi sao?”

Đoạn quá khứ này Cù Thừa Sâm không thể không biết.

Có lẽ, bởi vì anh có một số nguyên tắc đối nhân xử thế, nên từ khi ở chung đến giờ, tuy rằng vẫn sống yên ổn với nhau, nhưng chưa bao giờ thật sự nói chuyện để hiểu biết sâu về đối phương.

Trung tá nắm rõ suy nghĩ trong đầu Ôn Miên, không kèm được đưa tay nắm lấy cằm cô, nở nụ cười: “Cô bé ngốc.”

Thật sự là cô bé ngốc của anh.

Giờ tan học năm ấy, Ôn Miên và Nghiêm Di đã hẹn nhau, tìm Tần Đông Dương trả nợ, ký hiệp nghị. Địa điểm hẹn nhau là khu nội thành có rất đông người qua lại, để tránh cho người đàn ông này giở trò gì với bọn cô.

Trùng hợp khi đi qua một khu nhà bỏ hoang, nhìn thấy ba kẻ thường hay đi chung với Tần Đông Dương, kéo theo một cô gái trẻ xinh đẹp, còn mặc một chiếc áo sơ mi in lô gô trường đại học T ở gần đây.

Ôn Miên nhìn thoáng ua, nhất thời cảm thấy hơi nghi ngờ, cảm thấy đám người này không thể làm ra được chuyện tốt gì, không chừng là giết người phóng hỏa, cưỡng hiếp, bắt cóc, cướp đoạt...

Cô thầm nghĩ, không thể làm chậm trễ chuyện của mình, nhưng bộ dáng thanh thuần của cô gái kia vẫn không thể nào xua đi được.

Ôn Miên không còn cách nào khác, đành phải quay đầu lại, đi theo xem xảy ra chuyện gì.

Đi vào con ngõ nhỏ chín khúc cong mười tám cua queo, mãi đến khi nghe được tiếng khóc nức nở của nữ sinh kia: “Các người mau buông tôi ra!!”

Ôn Miên ngạc nhiên, chạy nhanh tới, kinh hãi phát hiện cô gái này đã bị bọn họ giữ chặt, quần áo đều bị cởi gần hết, một tên đàn ông còn lấy món đồ chơi trong quần ra, thô bạo tiến vào.

Tên cầm đầu còn giáo huấn cô gái kia một câu: “Ngaon ngoan nghe lời giống như lần trước đi, chúng ta sẽ bỏ qua cho cô em!”

Ôn Miên lập tức chạy đi báo cảnh sát, cúp điện thoại xong lại tìm một khúc cây, khí thế hùng hục đi đến chỗ ba tên cầm thú đang cưỡng hiếp cô nữ sinh kia.

Khi đó cô rất ngốc, lại nhiệt huyết, lại yêu chủ nghĩa anh hùng cá nhân, cắt một mái đầu ngắn, cho rằng đã là chị cả cầm súng của trường cảnh sát rồi.

“Buông cô ấy ra! Tôi đã báo cảnh sát rồi!”

Ba người kia một chút cũng không hoảng, một người đứng dậy mặt quần, còn dùng ánh mắt háo sắc đánh giá Ôn Miên.

“Cô bé này, muốn chơi đùa với bọn anh sao? Anh dạy em, có tìm cảnh sát đến cũng không làm được gì đâu.”

Ôn Miên cũng lười nói mấy lời vô nghĩa, cầm cây lên liền tuyên chiến.

Ba người vốn tưởng rằng vậy đánh cô gái này không thành vấn đề, không ngờ cô ra chiêu rất hung ác, không lâu sau, nắm đấm trong tay đã đánh áu bắn tung tóe!

Một tên bị đánh mấy quyền, lao đảo té vào tường, vài giây sau tỉnh táo lại vừa vịn thấy dưới đất có cái xẻng dài, bèn nắm lấy đập vào người Ôn Miên!

Ôn Miên trốn không kịp, vai bị đánh một cái, máu văng tung tóe, máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả quần áo.

“Xem tao làm thế nào đánh chết mày!”

Tên đàn ông nói xong, cũng không ngờ Ôn Miên tưởng thật, từ trong tuyệt cảnh kích phát bản năng cầu sinh, cô vung ra quyền cước, xoay người giơ tay ra chân, đơn thân độc mã chiến đấu vô cùng hung hãn, đánh với máu nhuộm đỏ khắp nơi.

Ba tên đàn ông trưởng thành bị cô đánh đến miệng mũi đều đầy máu tươi, không có cách nào đứng lên được!

Phía sau lưng của Ôn Miên đã huyết nhục mơ hồ, cô nghe thấy tiếng còi cảnh sát, ném gậy gỗ xuống, chỉ cảm thấy miệng vết thương đau đến không chịu được, bước chân lao đảo, bị thương té xuống đất, hai mắt nhắm nghiền rồi ngất đi...

43. Chương 44: Tình Yêu Của Anh

Cù Thừa Sâm đã xem qua hồ sơ của Ôn Miên, chuyện kỳ quái vợ bị trường cảnh sát khai trừ, trung tá đã xuống nước lấy lòng thiếu tá Lục Trang Nghiêm, hỏi thăm vài nơi mới biết được, năm đó, trong đám lưu manh không có nhân tính đó có một người là người thân của một vị chính ủy quân khu nào đó, chắc hẳn hẳn với cô gái này đã từng có chuyện gì đó, mới làm nhục đối phương.

Chuyện Ôn Miên phát hiện và cứu nữ sinh kia, không có ai làm chứng cho cô, cô bị bọn họ tố cáo là cố ý đả thương người vô tội, cũng may không đủ động cơ và chứng cứ, nên không thể lập án.

Bởi vì từng thấy tên trường học, Ôn Miên đứng chờ một ngày để tìm cô nữ sinh kia, lúc đó cô ra xã hội chưa lâu, chỉ có nhiệt huyết hăng hái, cũng không hiểu sao đối phương lại không bằng lòng.

Ngày thứ hai, nữ sinh tên Lâm Xảo này ngã bệnh, được đưa vào bệnh viện.

Ôn Miên chưa kịp làm gì, đã truyền đến tin tức cô gái kia tự sát.

Theo những tình tức điều tra gom góp từ khắp nơi Ôn Miên biết được, những người đó đã đến tìm Lâm Xảo, còn muốn ép cô chỉ chứng mình, Lâm Xảo bất hạnh không muốn hại người khác, lại không chịu nổi chuyện mình bị làm nhục, cả ngày buồn bực không vui, cuối cùng dùng đến cách tự sát.

Một bức di thư, qua tay nhiều người, cuối cùng nằm ở thùng thư nhà Ôn Miên, trên tờ giấy trắng chỉ có ba hàng chữ:

Ôn tiểu thư, cô là người tốt, xin cô không cần đau lòng.

Chẳng qua chỉ là con bướm bướm, chết đi trước tiết Kinh Chập.

Bởi vì phá kén rất đau.

Lâm Xảo được an táng, ba tên lưu manh vẫn canh cánh trong lòng vì Ôn Miên làm hỏng chuyện tốt của bọn họ, thậm chí bọn họ còn lợi dụng sức mạnh của internet, nói cô dùng thủ đoạn để vào trường cảnh sát, nói cô lui tới với Tần Đông Dương và đám người ở công ty cho vai để mượn tiền, bịa đặt cô đánh bạc, có nợ, cuộc sống cá nhân phóng túng, bạo lực dả thương người.

Cũng không biết trường cảnh sát làm thế nào biết tin, cuối cùng hiệu trưởng tự mình tìm cô nói chuyện, nói là trường học không chịu nổi áp lực dư luận lớn đến thế, chỉ có thể khai trừ cô.

Mấy ngày đó, thậm chí ngay cả đi đến siêu thị cũng có người qua đường chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán về cô.

Bao nhiêu lần cô muốn chạy về nhà khóc, bạn xem, vì sao luôn có những người không hỏi rõ nguyên nhân, trái lại đã tự dùng cái danh nghĩa “chính nghĩa” và “thiện lương” kia.

Bọn họ không thèm để ý đến chân tướng sau lưng, còn nói gì mà đạo lý, bọn họ không biết ai mới thật sự là người vô tội, người bị hại.

Cái giá phải trả cho sự nỗ lực của cô chính là bị cả thế giới phụ lòng, cô bị thương tổn lại không có cách nào nói ra, những kẻ làm nhiều việc ác kia, lại mượn danh nghĩa truyền thông để hoành hành ngang ngược.

Phá kén rất đau.... Cô có thể hiểu được ý của Lâm tiểu thư, cô gái này phải đối mặt với hết thảy.

Buồn cười nhất là, công lý của bản thân, lại bởi vì chút “công lý”, nửa bước cũng không đi được.

Thoát ra khỏi hồi ức, Ôn Miên phát hiện Cù Thừa Sâm cũng không vội lái xe, anh ngồi hút một điếu thuốc, mở một bên cửa sổ, gió lạnh từ ngoài thổi vào, cô ngửi mùi khói, nội tâm bị đảo loạn dần bình tĩnh lại.

“Em và Ngụy Tây Kiều, chính là trong khoảng thời gian đó....”

“Ừ.” Ôn Miên cúi đầu, lại bắt đầu rồi, trong lòng thầm nói thì ra sắp vẫn còn nhớ món nợ cũ giữa cô và bạn trai trước.

Đôi mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trầm tĩnh kia hiện lên chút do dự, trí nhớ cô không tính là tốt, cho nên cô luôn nhắc nhở bản thân đừng nên suy nghĩ nhiều, có thật là không nên nói ra chuyện này với anh?

“Mấy ngày đó..... tinh thần của em cực kỳ sa sút, hơn nữa, chuyện anh trai em mất tích, Bùi Sách bọn họ cứ nói không ngừng, khi đó em đã từng hoài nghi những gì mình tin tưởng trước kia.”

Đáng sợ hơn cả lừa gạt và nói dối, chính là niềm tin bị sụp đổ.

“Thậm chí em còn nghĩ, không có ai hay việc gì đáng được tuyên dương, giống như những người này..... Ý vào thể lực trong bộ đội để làm nhục một cô gái. Vậy thì cái gọi là tín ngưỡng của quốc gia, có ích lợi gì? Quân nhân nói đến cùng cũng chỉ là bảo vệ quốc gia mình, mà lại đi phá hủy sinh mệnh người khác, càng đừng nói đến những cảm thú để cả người nước mình cũng không tha..... Vinh dự là thứ dùng để tô son trát phấn cho tội ác quang minh chính đại, không phải sao.”

Lời này của cô rất cực đoan, nhưng Cù Thừa Sâm lại không hề thấy bất ngờ, cô gái kia từng trải qua sự bất công của thế gian, có quyền thủ định những thứ này.

“Anh cũng từng hoài nghi tất cả những thứ này.”

Câu nói của anh đầu tiên là khiến Ôn Miên sửng sốt, ngay người một hồi, cô mới hiểu rõ.

”Anh biết dùng sinh mệnh đổi lấy sinh mệnh, dùng sinh mệnh đổi lấy vinh quang, chưa bao giờ là chuyện đương nhiên. Đồng ý rằng có một số người, bản thân họ không muốn hy sinh, không có nghĩa là em có thể phủ định sự cao thượng của những người còn lại.

Ôn Miên, anh tham gia quân đội không có quan hệ đến người khác, chỉ bởi vì anh yêu quốc gia này, và người nhà của anh, anh muốn bảo vệ những thứ đó, anh nguyện ý trở thành người quân nhân mà nhân dân có thể tin nhiệm, anh không hy vọng có một ngày, sẽ nghe thấy số đông mọi người đều nói những lời như “tôi chưa bao giờ tin vào quân đội của nước chúng ta”.”

Mỗi lần trước khi Cù Thừa Sâm chấp hành một nhiệm vụ đặc biệt, tổng hội đều dặn dò nhóm của anh, cho phép chết, nhưng không cho phép thất bại, bởi vì anh đã tuyên thệ sẽ giao phó bản thân cho tổ quốc.

Yêu nước không phải là một loại tình cảm nhưng nhớ, rồi đơm hoa kết trái, nó là sứ mệnh, là ý nghĩa tồn tại của quân nhân.

Ôn Miên không hiểu, người đàn ông này đã phải trải qua bao nhiêu sự hy sinh, đổ bao nhiêu máu tươi mới có được sự tin tưởng kiên định không đổi như thế, cho nên cô vạn phần ngưỡng mộ.

Mà cô lại nghĩ không ra, một người đang sống như vậy đột nhiên mất tích, nhưng không hề có công trạng, không có vinh dự, thậm chí không có trợ cấp.

Vì sao những người này không cần? Phải chăng ngay cả bộ đội cũng chưa từng có ai để ý đến sự sống chết của binh lính....

Cù Thừa Sâm lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Có lẽ, không phải không cần, mà là không có cách để nói ra.”

Anh luôn có biện pháp chỉ dùng một câu để khéo léo đổi đề tài.

Ôn Miên chu mỏ: “Em biết nhất định Ôn Tinh cũng nghĩ như vậy, có lúc em còn rất hận anh ấy, anh ấy có biết hay không..... Một cô gái nhỏ không có ba, cũng không có anh trai bảo vệ, từ nhỏ đến lớn đều bị người khác khi dễ....”

Vài năm qua, cô sống không dễ dàng chút nào.

Trong lòng Cù Thừa Sâm đột nhiên run lên, ánh mắt cô ửng đỏ, trong con ngươi màu hổ phách ẩn chứa một tầng hơi nước, hai gò má đều vì xúc động mà đỏ rực lên, thoáng chốc đã trở về trạng thái yếu đuối.

Trung tá tiên sinh lấy tay giữ cằm cô, nhanh nhẹn hôn đến, mạnh mẽ tách hai môi ra, hơi thở mát rượi trộn lẫn vị thuốc lá chen vào trong miệng cô, anh hút cái lưỡi mềm mại, chiếm cứ và đòi hỏi, Ôn Miên bị hôn đến nói không nên lời, chỉ có thể phát ra từng âm thanh nhỏ vụn đơn độc.

Mùi hương của anh cứ vờn quanh bên người, xúc cảm ấm áp bao quanh khắp miệng, cô không biết làm sao, khóe mắt ẩm nước, đây là mùi hương mà cô ý lại và tín nhiệm.

Trong cuộc sống, ai không từng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng mà, luôn có một nguyên nhân sẽ khiến bạn tự khích lệ bản thân kiên cường đứng lên.

May mắn biết bao, bởi vì bọn họ là người như thế..... Cô có thể một lần nữa tin tưởng vào chính nghĩa, tín ngưỡng và vinh dự.

“Ôn Miên, không làm được nữ cảnh sát, không phải là điều quan trọng nhất, chính nghĩa không nằm ở chức nghiệp của em, mà là tâm em.” Sếp Cù vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Em vẫn rất thiện lương.”

Người nào đó được khen ngợi mà thụ sủng nhược kinh, Ôn Miên ngẩng đầu liếc mắt nhìn trung tá Cù một cái, lại cuống quýt hạ mí mắt xuống, cô yêu anh, cái hôn này cùng với những hành động này, có phải đã nói lên rằng, anh cũng có một chút..... thật lòng để ý đến cô đúng không?

Có phải hay không, anh cũng yêu cô?

Hay là, sự ôn nhu trên người Cù Thừa Sâm mê hoặc cô, khiến bản thân nghĩ lầm.... đây là tình yêu?

Thành phố Nam Pháp nghênh đón từng trận mưa tháng tư, khí hậu tương đối mát mẻ, sức xuân tươi trẻ khiến cho thành phố này trở nên tràn đầy sức sống.

Chỉ tiếc là, Chu đại tiểu thư giàu có đang mặc bộ quần áo thời trang mùa xuân mới nhất của Chanel, lại đang thiếu sự hào hứng. Cô đang định lúc nào đó sẽ bán chiếc BMW này đi, từ khi đổi sang chiếc xe này cô làm gì cũng không suông sẻ.

Chu Như vốn là có cuộc hẹn với bạn, kết quả chiếc xe phía sau muốn vượt lên xe cô, cô còn chưa kịp nhường đường, đối phương đã lao đến. Xuống xe kiểm tra tình huống hư hại, đuôi xe đã bị trầy xước một mảng.

Tài xế phía sau là một người cường tráng, xoay nắm đấm muốn tìm cô nói chuyện: “Con nhỏ này mày có biết lái xe không?!”

Chu Như vội chạy về hướng có nhiều người: “Anh đừng hư xe của tôi còn muốn đánh người sao?!”

Dường như là hôm nay tâm trạng của người đàn ông kia không được tốt, chỉ muốn vượt mặt một cái xe cũng không xong, đang chuẩn bị tìm cô gái trẻ tuổi ăn mặc sang trọng này để trút cơn giận, thì một chiếc xe máy đi tới.

“Anh bạn, tôi nhắc nhở anh, việc này vốn nhỏ, anh đền ít tiền thì mọi chuyện đều được giải quyết, vạn nhất anh động thủ đánh người, vậy là hành vi xấu xa, nên tôi đến đây xem.”

Trong mắt Chu Như đầy vẻ giật mình không che giấu được, chỉ thấy Vương Giác vừa lạnh nhạt nói, vừa đi đến giữa hai người họ, lạnh lùng hòa giải, khiến trong lòng cô không hiểu là tư vị gì.

Cuối cùng, lái xe này bồi thường mấy trăm đồng, tùy tiện mắng mấy câu rồi chạy lấy người.

Vương Giác bước về chỗ xe máy, trước khi đi bỗng nhiên quay lại dặn cô: “May mà lần này không xảy chuyện gì, tôi không có nói chơi, sau này chú ý an toàn giao thông.”

“Anh đã có bạn gái sao lại còn muốn trêu đùa tôi?” Chu Như khởi động xe, hướng về phía cậu ta oán trách một phen: “Rời xa anh mới là an toàn nhất!”

Vương Giác lúng túng đứng tại chỗ, đối phương “vèo” một cái đã phóng xe chạy mất. Cậu nói cuối cùng kia vẫn đọng lại trong tai Chu Như, khiến khuôn mặt cô từ từ hồng lên.

Lúc Ôn Miên bước vào nhà hàng, nhìn thấy Chu Như quả nhiên không có chút thương tổn nào, mới yên tâm.

“Xử lý thế nào? Mình đã nói cậu bao nhiêu lần rồi, kêu cậu lái xe cẩn thận một chút”

Chu Như chạy tới ôm cô một cái, trấn an cảm xúc bất an của cô nhóc này.

Hai người ngồi xuống, gọi phục vụ đem tới hai chén trà nóng, Chu Như trì hoãn hồi lâu, mới kể lại chuyện vừa xảy ra một lần, nói xong cô cảm thấy rất thoải mái.

Nghĩ lại, Ôn Miên hỏi cô: “Có phải trong chuyện này thật sự có hiểu lầm gì không? Có một số chuyện vẫn nên tìm cậu cảnh sát Vương Giác đó hỏi rõ thì hơn.”

“Cũng phải, mình cũng không giống như ai kia, gả ột người đàn ông thâm sâu khó lường, lại không chịu chủ động, cho cậu ghen chết.”

Ôn Miên “phốc” một cái phun hết trà trong miệng ra, Chu Như nhịn không được đánh giá thần sắc của cô gái này một chút, chỉ thấy cô phun hết nước vào cái bàn trước mặt mình, bộ dáng rối rắm.

“Miên Miên, cậu đã thích anh Tiểu Sâm, chẳng lẽ không muốn biết anh ta nghĩ thế nào sao? Cậu có thể uy hiếp anh ta ”rốt cuộc yêu hay không yêu em? Nếu không nói rõ ràng em sẽ không cho anh làm“!”

Ôn Miên nhất thời trắng mặt, chuyện khác còn có thể hỏi trực tiếp, còn chuyện này một khi đã hỏi ra miệng, thật đúng là nước đổ khó hốt, cô không thích cái cảm giác bị dày vò không có cách nào để thỏa mãn được thể này, cô tình nguyện làm bộ như không cần.

“Bằng không hay là dùng biện pháp khác, tìm người đàn ông khác đến kích thích anh Tiểu Sâm, buộc anh ta phải tỏ thái độ.”

“Càng nói càng thấy không được.”

Chu Như nắm hai bàn tay mềm mại của cô: “Miên Miên, có biết lúc trước vì sao mình hẹn Vương Giác ra không? Mình chỉ cảm thấy, nếu cậu đã thật tình nỗ lực theo đuổi tình yêu, chẳng sợ mình đầy thương tích, ngã xuống cũng không sao, luôn có người đáng để mình làm như vậy.”

Ý cô muốn nói là, tình yêu cần phải tự mình giành lấy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên ngắt ngang lời của hai người, Ôn Miên nhìn vào màn hình, là một số điện thoại xa lạ.

“Alo, xin chào.”

“Hello, Is that Mrs Wen?”

“Yes, this is....”

Người nọ cười một tiếng, thâm mật nói cho cô, hẳn là người phụ trách FBI trong đợt hành động “Tây bắt” lần trước - John.

John dừng một chút, nói: “Điều tra viên Revolver của chúng tôi, lúc trước bị một tên khủng bố không rõ danh tính tập kích, bị nổ bom trong ô tô gây thương tích, xương đầu bị rạn nứt, não phải còn có máu tụ..... hiện tại vẫn đang hôn mê, lúc nào cũng có thể...”

Tử vong.

Ôn Miên nhớ tới ngày đó ở khu nghĩa trang, Tả Luân nói với cô những lời này, cô không biết mình có thể làm gì, cũng không biết vì sao bọn họ lại gọi điện thoại cho cô.

“Người Revolver cung cấp để liên lạc khi khẩn cấp, là cô.”

44. Chương 45: Cô Bỏ Đi

Buổi chiều Cù Thừa Sâm vừa dẫn tiểu đội thực hiện hành động đặc biệt xong trở về căn cứ, nhiệm vụ lần này là tập kích những phần tử phạm tội của tổ chức khủng bố bí mật lén vào nước ta với mục đích làm mất ổn định trật tự xã hội.

Trung tá đã mấy ngày mấy đêm chưa chợp mắt, một khẩu súng quét ngang qua vùng phòng vệ của toàn bộ kẻ địch.

Theo tiếng đáp xuống của máy bay trực thăng, trong đầu bọn họ vẫn còn hồi tưởng lại cách thức tự sát của những người đó, bọn họ cũng bị tổn thất không nhỏ, cũng may chỉ là súng ống và xe.

Một thân đầm máu, người đàn ông mặc trang phục nguy trang trở về khu ký túc xá để tắm rửa thật sạch, có như thế mới rửa trôi được vết máu trên người, anh ngồi yên lặng trước bàn, xem văn kiện của Đảng, hơi đắm chìm.

Một lát sau có người gõ cửa, Bùi Sách đứng bên ngoài lộ vẻ tươi cười với khuôn mặt kết một tầng băng lạnh của đứa cháu.

Đối phương hờ hững, “Có việc?”

“Cháu đoán thử xem.” Bùi Sách trêu ghẹo, đem mấy thứ trong tay quơ quơ trước mặt anh: “Nhìn xem đi.”

Vị trung tá tiên sinh từ trước đến giờ luôn biết cách tự khống chế mình trước mắt này, giờ phút này, ánh mắt lại không kiềm được mà nhìn về phía tấm hình, Bùi Sách để lại nó rồi xoay người rời đi, muốn để người đàn ông này tự mình tiêu hóa lượng tin tức khổng lồ vừa biết được.

Trong nháy mắt Cù Thừa Sâm còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, sau khi lấy lại bình tĩnh mới phát hiện mình không nhìn lầm, người con gái của anh mặc một bộ váy, mắt nhắm lại, vẻ mặt vô cùng quyến rũ, lại đang ngồi trên thềm đá ôm hôn một người đàn ông khác.

Đây không phải là cảnh tượng mà anh muốn nhìn thấy.

Thân là trung đội trưởng đội hành động, tay súng bắn tỉa, trung tá Cù việc bắt gió bắt bóng, chỉ cần cho anh một bóng dáng, anh có thể khiến đối phương không còn chỗ để trốn.

Nhưng chuyện này hiển nhiên không phải là chuyện anh có thể khống chế, lúc ý thức mình bị mất bình tĩnh, Cù Thừa Sâm mới xem kỹ lại tấm hình một lần nữa. Dựa theo quần áo hai người, anh trầm ngâm, nếu Ôn Miên và Tả Luân có tình cảm từ trước, sao anh có thể không phát hiện ra được chút gì?

Trước hết, Cù Thừa Sâm muốn đến chỗ người nào đó tìm tin tức, cầm lấy điện thoại liền nhấn số, vừa ấn vừa nói: "Tôi muốn gọi một cuộc điện thoại ra bên ngoài."

Lục Trang Nghiêm thoáng ngẩn ra, nhìn bộ dáng không nhanh không chậm, giả vờ lạnh nhạt của trung tá, anh ta có chút dở khóc dở cười.

"Anh ta kêu tôi cho anh đi cửa sau, sếp à, hành vi này là không tốt."

Cù Thừa Sâm không rãnh nhìn phản ứng của anh ta, điện thoại vừa được nối, nghĩ nghĩ, mắt nhú lại, trong mắt tỏa ra hàn khí bức người.

"Ôn Miên."

"Sếp, nhiệm vụ lần này của anh kết thúc rồi à?" Trong microphone truyền đến giọng nói ôn nhu như cũ của cô.

"Ngày mai anh muốn trở về một chuyến, có chuyện nói với em."

Nhiệm vụ sau không biết được sắp xếp lúc nào, bọn họ chỉ có thể nghỉ từ nửa tối tới một ngày.

"Vừa khéo em cũng có chuyện rất quan trọng, muốn nói với anh."

Cù Thừa Sâm nghe Ôn Miên nhắc vậy, nhàn nhạt đáp: "Được."

Cúp điện thoại, anh mặt không biểu cảm xoa xoa mi tâm, có đôi khi, thật đúng là đoán không ra tâm tư của cô gái này.

Ôn Miên như thế, không hề cố kỵ mà khóc lóc, cười vui trước mặt anh, cũng sẵn lòng mở rộng cửa lòng với anh, anh thích ở trong lòng cô nhiệt tình ra vào, cô gái có thể khiến anh coi trọng như thế, anh tự hỏi sao cô có thể làm ra chuyện như vậy.

Trung tá nắm chặt nắm tay, Lục Trang Nghiêm khẽ nâng cằm đánh giá một chút, mới phát giác người đàn ông này hơi khác thường, trong tay anh ta thậm chí còn đang vò chặt một tờ giấy, có vẻ giống như một bức ảnh.

Gần chạng vạng, Ôn Miên ở nhà dọn dẹp vệ sinh, lau dọn mấy cái cúp và huy hiệu trung tá tiên sinh đặt trong tủ kính.

Huy chương quán quân trận đấu quân khu, huy hiệu công lao hạng nhất, hạng hai, danh hiệu đệ nhất trận đấu của đội đặc chủng, bằng sinh viên danh dự của trường, và thứ đặc biệt nhất - nón Berets màu nâu.

Nó tượng trưng cho bộ đội đặc chủng trong bộ đội đặc chủng ở Nga, cao hơn cả Alpha, là phần thưởng của cuộc thi đấu tuyển chọn chức nghiệp tiêu chuẩn, muốn đoạt được danh hiệu này, trước hết phải trải qua hàng trăm cuộc thi của hành hai lần một năm, sau đó mới tiến vào ba giai đoạn khảo hạch tàn khốc.

Nghe nói chạy việt dã, không chỉ phải chạy như điên qua một cái khe địa hình bằng phẳng, mà trên không còn có khí độc.

Nghe nói bãi mìn, có lửa mạnh cuộn cuộn, những thanh chắn cực nóng, khói lửa dày đặc....

Còn có khảo nghiệm năng lực chiến đấu, năng lực bắn súng các loại... vũ khí chống xe tăng, súng lục, súng tự động...

Cộng thêm giai đoạn ba, được mọi người biết đến với tên gọi “12 phút địa ngục”.

Đó là thời khắc mất đi tín ngưỡng, chỉ còn ý chí đánh nhau, nó khảo nghiệm tố chất tâm lý của một người.

Ôn Miên nhìn những chiến công chói lọi qua lớp kính, biết cô còn chưa đủ tư cách, muốn mình phải ngày càng ưu tú, mới có thể xứng đôi với quân nhân ngoan cường như thế.

Cô muốn làm chút gì đó, nhưng không biết, phải nên làm thế nào, mới có thể đuổi kịp anh. Quyết định đi thi làm nhân viên công vụ, là vì ít nhất cô biết làm như thế là chính xác.

Ôn Miên lau lớp bụi, khoe miệng nhin không được cười lên một tiếng.

Cô có rất nhiều lý do yêu người đàn ông này, nhưng mà, lý do thứ nhất, có lẽ là yêu khoảnh khắc anh nỗ lực.

Nghĩ đến đây, Ôn Miên nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ có lực ở phía cửa, đó là tiếng giày quân nhân giẫm xuống sàn nhà.

Tầm mắt của Cù Thừa Sâm thoáng dừng lại trong khoảnh khắc vừa ngẩng đầu lên, đứng trước mặt anh là cô nhóc đang tươi cười ngọt ngào, lại khiến cho lòng anh như bị thứ gì đó đâm vào.

“Em có việc tìm anh.”

“Ừ, anh vào nhà trước hay nói.”

Ôn Miên lấy đôi dép lê cho trung tá, treo áo khoác lên, lúc này mới nói cho người đàn ông này biết, có lẽ trong mấy ngày tới cô sẽ đến Mỹ thăm Tả Luân.

Kỳ thực trong lòng Ôn Miên cũng không hiểu, quan hệ giữa cô và Tả Luân cũng không tính là quá thân, cho dù bệnh tình của anh ta có nguy kịch, cũng không đến lượt điều tra viên có thứ bậc cha chú như John đến bao cho cô.

Nhưng điều tra viên đã nói người được ghi để liên lạc khi cần thiết của Tả Luân đúng là cô, thậm chí vạn nhất gặp chuyện không may, tất cả tài sản đều sẽ giao cho cô!

Lúc đó Ôn Miên cố gắng tự ổn định tình thần, chất vấn mãi, nói có phải điều tra viên đã nhầm lẫn rồi không, John lại nói ông ta sẽ phái điều tra viên của FBI đến để giúp cô làm các thủ tục nhập cảnh, đưa cô đến bệnh viện.

Cù Thừa Sâm nghe xong, sau khi phản ứng kịp thì đột nhiên thay đổi sắc mặt, bắt lấy cổ tay của Ôn Miên, kéo đến trước mặt.

Cô gái nhỏ này chẳng những từng có cử chỉ vô cùng thân mật với Tả Luân, hiện giờ đối phương bị thương cô còn muốn đến Mỹ thăm, vậy tiếp theo thì sao, hằng năm anh đều ở trong bộ đội không thể chăm sóc cho cô được, cho nên..... Cô muốn rời khỏi anh, đi tìm cái tên FBI kia sao.

“Anh không cho em đi.”

“Nhưng mà.....”

“Em muốn ly hôn sao?” Người đàn ông hơi hơi mỉm cười, cười đến vô cùng lạnh lẽo: “Anh có thời gian, Ôn Miên, chúng ta từ từ day dưa.”

“Anh nói cái gì? Đang êm đẹp, tại sao em lại muốn ly hôn với anh?”

“Vậy sao em lại muốn hôn anh ta?”

“Cù Thừa Sâm anh..... nắm tay em đau quá!” Ôn Miên không hề chuẩn bị tâm lý, hơi thở của anh lạnh đến mức khiến cho cô bị dọa: “Buông ra!”

Trong lúc phản kháng, móng tay vô tình sượt qua khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông làm hiện lên một vết đỏ.

Cả hai người đều cứng lại.

Cù Thừa Sâm nhận thấy được người cô đang co rúm lại, vội nói tay, anh không khỏi tự trách, việc này hẳn là giống như suy đoán tối qua của anh, Ôn Miên là người bị động, thậm chí không biết rõ tình huống, mới có thể để cho Tả Luân hôn môi.

“Cho tới bây giờ em chưa từng làm việc gì quá giới hạn với anh ta.” Ôn Miên ủy khuất thở nhẹ một hơi, xoa xoa cổ tay bị đỏ.

“Có phải em quá ngây thơ rồi hay không? Hay ldiendan à anh ta lớn lên giống anh trai của em, nên em không hề có chút phòng bị nào với anh ta?” Tình huống yêu anh trai của cô, lại vừa vụng chọc vào cơn tức của anh.

“Em biết có lẽ anh ta không hề đối xử với em đơn giản như vậy.”

Bằng không, Tả Luân cũng sẽ không viết tên của cô, hoặc nhiều hoặc ít, cô cho rằng mình có chút đặc biệt đối với anh.

“Em muốn đi thăm anh ta, Tả Luân hôn mê, nếu anh ta gặp chuyện không may thật,... Em hy vọng có thể làm chút gì đó cho anh ta, nếu anh ta có thể tỉnh, em cũng muốn kêu anh ta sửa tên lại.”

Đương nhiên cô còn cất giấu một tâm tư khác, cô vốn định dùng người đàn ông khác để dò xét tâm ý của Cù Thừa Sâm, nhưng kết quả này dường như đang đi ngược lại với mong muốn.

“Cù Thừa Sâm, anh đã nói là giao quyền chủ động của cuộc hôn nhân này cho em...”

Ôn Miên còn chưa nói xong, đã bị trung tá ngắt lời: “Nhưng anh không cho phép phản bội.”

Thì ra, anh tức giận là vì không chịu được cảm giác bị phản bội.

Ôn Miên có chút khó chịu thấp giọng: “Đúng, vậy nên anh để em đi đi, bởi vì em sẽ không ly hôn với anh, sẽ không ra ngoài.... Trừ chuyện này ra, anh còn có yêu cầu gì không? Anh còn kỳ vọng em làm những gì, em đều có thể đáp ứng.”

Dù sao, anh cũng chưa từng đòi hỏi tình yêu của cô.

Lời của Ôn Miên khiến cho trong lòng Cù Thừa Sâm run lên, mỗi một con chữ này đều thật chói tay, làm vợ, chẳng sợ làm chị dâu nhà quadiendan n, cô đã toàn tâm toàn ý, đã hoàn mỹ như thế, anh lại còn bất mãn cái gì chứ? Từ đáy lòng anh cũng không tin Ôn Miên và Tả Luân có khúc mắc gì, không phải sao.

Trong đầu giống như một sợi dây cung bị kéo căng ra, Cù Thừa Sâm có chút đấu tranh, cuối cùng, anh nhàn nhạt nói: “Anh không thể để em đến Mỹ một mình, em không thể quá tin tưởng anh ta, nhất định phải để phòng anh ta.”

“Anh có thể không tin tưởng anh ta, nhưng phải tin em.”

“Tóm lại, anh không chấp nhận cho em đi một mình.”

“Cù Thừa Sâm, em muốn hỏi anh một chuyện.” Ôn Miên đè nén thật lâu, mới ngăn chặn được cổ chua xót trào ra theo thanh âm: “Em biết anh cưới em không phải bởi vì yêu em.”

Lúc đó cô chưa gả, anh chưa lập gia đình, cho rằng sau nhiều năm gắn bó với nhau ít nhất sẽ không rời bỏ đối phương, đây là hôn nhân mà cô muốn. Ôn Miên biết mình rất ngốc, bây giờ cô yêu anh, mới có lòng tham muốn ngày càng nhiều hơn.

“Vậy hiện giờ anh có yêu em, một chút thôi cũng được, có hay không?”

Đột ngột như thế, khiến cho người có kinh nghiệm sa trường phong phú như trung tá tiên sinh cũng phải giật mình.

Cù Thừa Sâm nhìn cô, thật lâu sau, môi giật giật, lại không có cách nào mở miệng nói chuyện được giống bình thường.

Ý của anh có lẽ là..... Đại khái là anh không hề có ý kia.

Tất cả tình cảm chứa chan của Ôn Miên đều bị gạt bỏ.

Thân là quân nhân, anh luôn bày mưu tính kế vô cùng hoàn mỹ, thân là chồng, anh lại không làm được.

Đến cùng cô đã yêu một người thế nào chứ, cô đã hỏi trắng ra như vậy, anh vẫn chẳng thể đưa ra được đáp án, có lẽ, cô thật sự chỉ là diendan một người vợ mà anh cần, giống như một nhân vật trong gia đình, có còn hơn không.

Một cảm giác thất vọng lạnh như băng lan tràn khắp toàn thân, Ôn Miên không nhúc nhích được, cô há miệng thở dốc, cũng không biết mình nên nói gì, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, cô vội xoay mặt, đi ra ngoài lấy ba lô, mang giày vào.

“Em phải đi?”

Cù Thừa Sâm thấy Ôn Miên xoay người, vừa định hỏi cô muốn đi đâu, chợt nghe thấy một câu giải thích rầu rĩ truyền đến từ đối phương: “Thật xin lỗi, em muốn yên tĩnh một mình.”

Cô không muốn giữ anh lại, bởi vì vấn đề sẽ mãi không được giải quyết, còn cô lại cảm thấy quá mất mặt.

Người đàn ông này quả thật là đủ ung dung, mặc dù đây là bị cô bức bách phải bình tĩnh. Nhìn bóng lưng Ôn Miên từ từ biến mất, trung tá nhíu chặt lông mày, trên khuôn mặt anh tuần gầy gò hiện lên vẻ không dám tin.

Cô vợ nhỏ của anh, thế nhưng, lại bỏ nhà ra đi?

Cù Thừa Sâm nhìn trần nhà, cười đến chán nản, là phản ứng của anh khiến cô cảm thấy anh rất lạnh nhạt sao, nhưng nhiều năm như vậy anh đã tập mãi thành thói quen rồi, anh không chỉ là một quân nhân, anh còn là trung đội trưởng của đội hành động, là tay súng bắn tỉa hạng nhất, nhiều trách nhiệm như vậy diendan ều đặt lên vai anh, sớm đã khiến anh tập thành thói quen phải nghĩ kỹ mọi chuyện rồi mới mở miệng, chuẩn bị tốt cả rồi mới ra lệnh.

Lúc cô hỏi anh, yêu hay không yêu, sự bình tĩnh và trầm mặc của anh có phải hơi quá đáng một chút hay không.

Cù Thừa Sâm nghiêm túc suy nghĩ, anh yêu cô sao?

Anh rất thích cô gái này, nhưng thích không phải là yêu, nhưng yêu là gì.

Trung tá cảm thấy, thứ này thật khiến mình u mê.

Anh chỉ khẳng định, không có bất kỳ ai có thể thay thế được cô, lúc cô vui vẻ nhất định phải có anh ở đây, lúc cô khó chịu anh muốn là người đầu tiên đến an ủi, lúc cô gặp nguy hiểm quả thật khiến lòng anh như lửa đốt, cô là người vợ mà anh đã nhận định rõ ràng.

Trong chớp mắt Cù Thừa Sâm có chút hoảng hốt, thân là tay súng bắn tỉa, anh thế nhưng lại hoảng hốt.

Sao anh có thể cam lòng để cô rời đi như thế? Sao anh có thể nhẫn tâm khiến cô đau lòng như vậy.....

Cô gái luôn thích mỉm cười nhẹ nhàng với người khác, luôn mềm mại ôn nhu kia, cô đã lau những huân chương của anh sáng ngời như vậy, vẻ kiêu ngạo trên mặt còn nhiều hơn cả anh nữa.

Lúc cô bị gãy xương sườn nằm trong xe cứu thương, lại nhìn đến hốc mắt đang nóng lên của anh trước, chỉ đơn giản là vì cô cho rằng mịdiendan nh cũng bị thương.

Cô nhớ được sinh nhật của anh, có một bữa anh về nhà thấy một bàn đồ ăn, còn có bánh kem có cắm nến, cô nói là muốn bổ sung một bữa tiệc chúc mừng cho anh.

Một chỗ sâu trong lồng ngực giống như bị báng súng đánh vào, đáng ghét thật, anh cảm thấy rất đau.

Cù Thừa Sâm bấm thử số di động của Ôn Miên, quả nhiên cô tắt điện thoại, anh lại quyết định thật nhanh gọi điện thoại cho Cù Thần Quang, không cho phép cô từ chối: “Tiểu Quang, đi theo chị dâu của em đến Mỹ, nếu FBI gây phiền toái, em phải đi tìm Bùi Sách, chăm sóc Ôn Miên cho tốt, nếu cô ấy không thiết một sợi tóc nào, khi về sẽ có thưởng.”

Đôi mắt của trung tá tối đi vài phần, lạnh nhạt nói: “Đúng rồi, vạn nhất nếu như cái tên Tả Luân kia dám đùa giỡn chị dâu em, cứ bắn chết hắn cho anh, anh chịu trách nhiệm.”

45. Chương 46: Anh Bị Ngược

Máy bay vẫn còn phải bay thêm gần ba giờ, mới có thể đến được sân bay New York. Ôn Miên tháo kính mát xuống, nhìn tầng mây đến gần người, thỉnh thoảng lại muốn nói ra suy nghĩ của chính mình.

Cô thật sự là quá mất mặt, sao lại có thể trong cơn tức giận liền trở về nhà mẹ đẻ như vậy, còn không nhận điện thoại của sếp!

Trước khi kết hôn cũng không phải không nghĩ tới, cho dù giữa anh và cô không có tình yêu sét đánh thì thế nào, cuộc sống gia đình tạm ổn cũng đã có thể mãn nguyện lắm rồi.

Bất quá, chuyện cho tới bây giờ, tâm tư của hai người bọn họ đã sớm thay đổi, địa vị của cô trong lòng anh lẽ ra phải quan trọng hơn, không phải sao.

Hay là, vẫn do cô quá tự cao?

Ngày hôm sau Cù Thừa Sâm trở về bộ đội, Ôn Miên chỉ biết người đàn ông kia dặn dò Tiểu Quang, nói để em gái xuất ngoại cùng cô.

Cù Thừa Quang thấy thế thì thở dài một tiếng, khép bức thư nhỏ trong tay lại, trong lòng cô minh bạch vài phần, trên mặt cũng chỉ xem như không có việc gì.

“Chị dâu, chị cũng đừng quá tức giận, người anh hai này của em, rất để ý đến chị, chỉ là không nói ra miệng thôi, chị nên cho anh ấy biết tay một chút, ai biểu anh ấy cả ngày chỉ biết mạnh miệng nói lời cay độc.”

Ngoài miệng nói như vậy, Tiểu Quang lại lặng lẽ suy nghĩ trong lòng, anh hai nhà mình nói với cô ấy những lời như thế, ngay cả cô cũng không dám không cẩn thận.

“Trước khi đi chị cũng chưa nhận điện thoại của anh ấy.... Em nói, anh ấy có tức giận hay không?”

“Chị làm đúng, phải buộc anh ấy cho chị một cái công đạo!”

“Công đạo?”

Tiểu Quang nhẹ nhàng cười với Ôn Miên, đôi mắt cô chuyển động, nghiêm mặt: “Anh ấy cưới chị chính là công đạo, anh ấy có nói những lời đó hay không... cũng là công đạo.”

Ôn Miên nghiêng đầu, cô nghĩ chắc sếp Cù sẽ không tưởng tượng ra được, em gái nhà mình sẽ nắm chân sau của anh đi.

“Chị dâu, chị cứ làm theo lời em, chờ đến khi chúng ta xuống máy bay, sắp xếp mọi thứ xong xuôi, đợi lát nữa anh em gọi đến nổ điện thoại của em, em mới cho chị nhận điện thoại của anh ấy.”

Nếu Cù Thừa Sâm không nói chuyện rõ ràng, thì trước khi visa hết hạn, hai cô liền đi shopping khắp New York, cho người đàn ông bình tĩnh này gấp chết mới thôi.

Ôn Miên yên lặng nghe, thỉnh thoảng nhớ tới lần đầu tiên tức giận trước mặt Cù Thừa Sâm, cô nói anh đừng có quá coi trọng chính mình.

Nhìn xem, rõ ràng muốn anh đừng xem mình là nhất, không phải tất cả phụ nữ trên thế giới này đều mong được anh yêu, nhưng chính cô lại thành người nói ra trước, cho nên nhất định là người thua trước.

Ôn Miên cũng không cam lòng nha, tuy từ đáy lòng cô kính nể vị sếp dù gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không gấp này, nhưng dù ột chút thôi cũng được, cô muốn anh chịu thiệt một lần, muốn nghe anh nói ra lời trong lòng.

Đây cũng không phải là lý do cô rời nhà trốn đi, hơn nữa, tới thăm Tả Luân chỉ là một trong những nguyên nhân.

Nghĩ thông suốt xong Ôn Miên cắn răng một cái, quyết định không rời rắm nữa, nhân dịp này xem như ỉn nghỉ phép mấy ngày, cũng coi như chiếm chút chỗ tốt trước mặt Cù Thừa Sâm.

“Em mong buổi tối bọn họ sẽ chuẩn bị hai giường.”

“Tiểu Quang chị không ngại cùng em.....”

“Chị dâu, em có thói quen ngủ khỏa thân.”

Ôn Miên thoáng sửng sốt, cô gái nhỏ trước mặt này cười hì hì nói với cô: “Có cơ hội chị cũng thử đi, rất có ích cho sự khỏe mạnh của thể xác và tinh thần.”

Ôn Miên, nói thế này, cô còn có gì để nói, chỉ là thể.....

New York, trong bệnh viện hiện đại, hành lang sáng trưng, phía ngoài tường bò đầy dây leo, tường sơn màu quả quýt mang lại cho người ta cảm giác ấm áp.

Hai nhân viên FBI đứng trực trước cửa, bảo vệ sự an toàn cho đồng sự đang bị thương bên trong.

Trong phòng bệnh tư nhân cực kỳ yên tĩnh, chỉ có âm thanh của thiết bị vang lên, trên người Tả Luân vẫn còn cắm vài loại ống, buổi sáng bác sĩ nói anh đã có dấu hiệu khôi phục tri giác, điều này khiến cho Ôn Miên cực kỳ vui mừng.

Cô không nghĩ tới nhanh như vậy, người đàn ông này đã có thể chiến thắng vận mệnh.

Ôn Miên thay bình hoa, cắm hoa mới do người khác tặng vào, mở cửa sổ màu trắng ra, sau đó nhéo nhéo con gấu bông không biết là ai tặng.

Cửa két..... một tiếng, Cù Thừa Quang đẩy cửa bước vào, cầm hai cái sandwich, “Chị dâu, ăn chút gì trước đi.”

Một chén trà nóng được nhét vào trong tay, Ôn Miên cười nhận lấy: “Anh ta đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi, mấy ngày nay đang chờ xem tình hình thế nào.”

Cù Thừa Quang đánh giá người đàn ông gầy yếu đang nằm trên giường, trán của anh ta được bọc bằng băng vải, nhưng có thể tưởng tượng được khi thanh tỉnh là một người kiêu ngạo mạnh mẽ như thế nào.

“Em chỉ từng gặp FBI trong phim Mỹ, có vẻ cũng giống trong phim.” Cô tà ác chọc chọc mấy cái lên mặt Tả Luân: “Bộ dạng của anh ta rất giống anh trai chị sao?”

Ôn Miên nhấp một ngụm trà nóng, hương thơm vẫn quanh bên môi, ở nước ngoài xa xôi cũng có thể uống được loại trà quen thuộc. Ôn Miên không biết phải trả lời vấn đề của cô nhóc này thế nào, hiện giờ mình đã có thể phân biệt rõ, họ hoàn toàn là hai người khác nhau.

Cô ngồi một chỗ nghĩ xem phải giải thích thế nào, Cù Thừa Quang xoay người, chỉ vào người đàn ông trên giường thét chói tai: “Anh ta, anh anh ta, anh ta anh ta.....”

Tả Luân tỉnh.

Cho dù ánh mắt của anh ta vẫn rời rạc như cũ, nhưng mờ hồ đã thấy được chút ánh sáng.

Thấy cô em chồng chạy nhanh tới chỗ điều tra viên ở cửa, bảo bọn họ báo cho bác sĩ, Ôn Miên ngồi xuống bên giường, cẩn thận kiểm tra mức độ tỉnh táo của Tả Luân.

Mấy ngày nay anh ta luôn chìm trong mộng cảnh (cảnh trong mơ) của chính mình, những đoạn chuyện ngắn đầy màu sắc rực rỡ, như rõ ràng trước mắt rồi lại vỡ tan tành, có đôi khi, anh ta cũng sẽ mơ thấy cô gái nhỏ trước mắt này.

Cô mặc một bộ váy bằng tơ màu tím sậm với những nếp gấp trước ngực, phần cổ trống trải không thể chịu được gió lạnh, vì thế người đàn ông xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng xoa đôi gò má hồng nhợt bị đông lạnh của cô.

Cho nên khi đôi mắt to tròn của Ôn Miên chuyển động trước mặt Tả Luân, anh vẫn chưa xác định rõ đây là hiện thực, hay chỉ là một cảnh trong mơ.

“Tả tiên sinh, anh còn nhận ra tôi không?”

Ngón tay phớt nhẹ qua khuôn mặt đầy ý cười của cô, Tả Luân có thể tin chắc đây không phải là giấc mộng của anh.

Bởi vì ở trong mộng, cô chưa từng mỉm cười như thế với anh.

“..... Ôn Miên?”

Mười tám tiếng.

Huấn luyện ròng rã suốt mười tám tiếng.

Đeo vật nặng chạy việt dã, vượt qua lưới thép gai, đánh đối kháng không hạn chế, leo dây.....

Kỳ “huấn luyện địa ngục” của bộ đội đặc chủng Hoa Dao vẫn còn chưa tới, bọn họ đã sắp bị ép chết.

Vốn tưởng rằng sau khi kết thúc huấn luyện thể năng sẽ có chút thời gian để thở, nhưng trung đội trưởng đội hành động hạng nhất là làm ra một chuyện khiến các đội viên như bọn họ đều không thể tưởng tượng được: kiểm tra phòng ngủ đột xuất.

Phần lớn những phòng ngủ của bộ đội Hao Dao là sáu người một phòng, giường trên là giường nhỏ, giường dưới có gắn liền với bàn sách, mỗi người có một cái tủ, một toilet, xem như là điều kiện sống tương đối không tệ, dù sao đây cũng là nhóm bộ đội đặc chủng đứng thứ nhất thứ nhì trong nước.

Theo lý thuyết, làm một người quân nhân, những điều lệ về nội vụ (phòng ngủ) phải thực hiện vô cùng nghiêm túc, nhưng đơn vị bộ đội của bọn họ cũng không quá hà khắc về yêu cầu nội vụ, cộng thêm Cù Thừa Sâm ngày kiểm bạc tỷ (ý nói bận trăm công nghìn việc), rất ít khi có cơ hội tự mình ra trận kiểm tra.

Tối hôm nay, khi trung tá tiên sinh bước vào phòng ngủ của bọn A Tường, mấy anh em bọn họ còn đang tối một quyền, cậu một cước đùa giỡn với nhau, Trung đội trưởng liền khoanh tay đứng nghiêm, mọi người không tự diendan chủ được há to miệng, ngay cả thở cũng không dám thở một cái.

Vài giây sau, Chuột hèn hạ tố cáo: “Đội Trưởng! Vừa rồi Đại Khuất phạm quy! Cậu ta cắn phía trong bắp đùi của em!”

Trung tá trẻ tuổi, đội mũ Berets vinh dự màu nâu, một bên mặt còn lưu lại vết xước khi bị cào, đen mặt tuyên bố: “Nghiêm! Bây giờ tôi sẽ kiểm tra phòng của các cậu! Không hợp quy cách thì đứng ra bên ngoài cho tôi! Phạt rửa toilet một tháng!”

“.....”

Cù Thừa Sâm nhất thời nổi hứng mới nghĩ đến muốn làm việc này, (đương nhiên sếp của chúng ta sẽ không thừa nhận con cừu nhỏ nhà anh không để ý đến anh, cho nên mới cô đơn), cũng không ngờ tới đám lính bình thường luôn kiêu ngạo kia lại có cuộc sống nát bét, cả kỷ túc xá đều loạn hết cả lên!

Người đàn ông xoa xoa huyệt Thái dương, không lường trước được nhiệm vụ khám xét này còn gian nan hơn so với tưởng tượng, bọn diendan họ thể nhưng lại tàng trữ hàng cấm, quả thực là biến thành đầu trí đầu dưng!

Không lâu sau, cả tầng lầu đều có thể nghe thấy tiếng kêu rên của nhóm binh lính và tiếng mắng chửi đầy tức giận của trung tá.

“Cút cút cút!”

Chuột ôm đầu trốn ra hành lang đứng, Cù Thừa Sâm tìm ra một cái “Kiệt Sĩ Bang” (tên một nhãn hiệu bao cao su) quăng vào mặt cậu ta: “Cậu xem đây là khách sạn sao?!”

“Đội trưởng, vật này là do lần trước vợ em....”

Đội trưởng Cù không thèm nghe giải thích, lại dùng khí thế lạnh lùng của vua chúa lục ra một bộ truyện tranh “Bảy viên ngọc rồng” dưới diendan giường của Tiểu Dao, hung hăng đập vào người cậu ta.

“Con mẹ nó thực muốn cậu nuốt hết cái đồng này cho tôi!”

“.....”

Tiểu Dao cũng chỉ có thể xám mặt cút ra bên ngoài đứng.

Khi Cù Thừa Sâm phát hiện trong tủ quần áo của người nào đó cư nhiên còn làm thêm một cái hốc ẩn, anh thật dở khóc dở cười, lục lọi những thứ bên trong ra. Tạp chí sắc, quay đầu vừa định mắng A Trường, phó đội trưởng đã ngoan ngoãn chạy ra bên ngoài đứng.

“Đội phó, đội trưởng của chúng ta có phải đã bị tổn thương tình cảm rồi không vậy? Chì dẫu để anh ấy ngủ trên sofa rồi hả?”

“Tôi thấy rất có khả năng, từ ngày trở về bộ đội, khuôn mặt của đội trưởng vẫn cứ cứng ngắc như vậy, ngay cả nụ cười vui sướng khi người gặp họa cũng chưa từng thấy qua!”

“Bộ bảy viên ngọc rồng bìa cứng của tôi.... Đều phải trở thành giấy bỏ diendan cả rồi....”

Hiển nhiên là Cù Thừa Sâm không hài lòng với kết quả khám xét, lạnh như băng quét mắt qua sáu trái bí đỏ đứng trên hành lang, anh lắc lắc đầu, sau đó lại lập tức đá văng cửa lớn của căn phòng ngủ thứ hai.

Ngay lập tức, lại có thêm một trận khô hài cực kỳ bi thảm.

Cù Thừa Sâm không có cách khiến cho bản thân mình rảnh rỗi được, thậm chí phải tìm tất cả chuyện nên làm và không nên làm đến để làm hết, huấn luyện, đánh giá, báo cáo..... Cho dù là đơn giản đến mức nào, thì anh vẫn phải dốc hết sức ra mà làm.

Nhưng trong lòng của trung tá tiên sinh lại vô cùng rõ ràng, cái anh muốn là gì, lại không biết phải làm gì để không mất đi hạnh phúc trong tương lai.

Không nói rõ được tư vị trong lòng là gì, hoặc là tư vị gì cũng có, anh không thể nhận thua, hơn nữa còn là một thất bại thảm hại.

Ôn Miên chọn một điểm mấu chốt khó gặp được như vậy, cuối cùng cũng kiểm tra được anh có bao nhiêu phần nhiệt tình.

Tình hình sức khỏe của Tả Luân nhanh chóng có được chuyển biến tốt đẹp, một ngày sau khi anh ta tỉnh lại đã có thể suy nghĩ, nói chuyện diendan bình thường.

John tới thăm cấp dưới của ông ta, còn cười cười trêu ghẹo: “Revolver, ngay cả bom cũng không giết được cậu, muốn bọn họ phải làm sao bây giờ đây, dùng đạn hạt nhân bằng bạc có ngấm qua nước Thánh sao?”

Ôn Miên chờ đến khi phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ, nghĩ muốn nói cho anh ta biết nguyên nhân quan trọng của chuyện này.

“Tả tiên sinh.....” Ôn Miên không đành lòng, nhưng cũng chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Anh không thể ghi tên tôi vào cái gì mà..... người liên lạc lúc khẩn cấp của anh.”

Người đàn ông nhìn vẻ khó xử trên mặt cô, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Tôi thích tiếp xúc với anh, không chỉ bởi vì anh giống anh trai tôi. Tôi còn rất tôn kính nghề nghiệp của anh. Nếu anh cần, đương nhiên tôi sẽ sẵn lòng giúp đỡ anh, nhưng trách nhiệm mà anh giao cho tôi lúc này, thật sự là..... Tôi không gánh vác nổi.”

Tả Luân ngẩng đầu nhìn cô một cái, thấp giọng diendan nói: “Nhớ những lời tôi từng nói với cô không.”

“Anh nói lúc đi tảo mộ sao?”

Anh xin cô, sau này hãy đến trước mộ phần, để lại một bó hoa tươi.

Một lát sau, Ôn Miên cười hỏi: “Tôi vẫn.... không rõ lắm.”

Đôi con ngươi đen của Tả Luân dừng lại trên gương mặt thanh nhã của cô gái nhỏ, mặt không đổi sắc.

“Tôi không có người nhà, không có người bạn nào đáng để tin tưởng.” Anh trầm mặc vài giây, lời nói lạnh nhạt như cách ngoài nghìn dặm: “Lúc cô tới John không có nói cho cô biết sao, tôi là cô nhi, cho nên..... Tôi không có người diendân để tôi hoàn toàn tin cậy.”

Ôn Miên biết phải tốn một ít thời gian, mới có thể nghe xong chuyện xưa của anh ta.

46. Chương 47: Nói Rõ Với Cô

Thời tiết hôm nay ở New York rất tốt, Tả Luân từng nghe cha nuôi nói, ngày ông ấy ôm đứa trẻ quần tả lót mới sinh từ rừng về nhà, ánh mắt trời cũng rực rỡ.

Từ nhỏ Tả Luân đã được thợ săn nuôi dưỡng, ba tuổi anh đã bắt đầu theo cha nuôi lên núi săn thú, khi đó đứa nhỏ còn chưa được tiếp xúc gì với súng ống hiện đại, anh chỉ dùng một cây súng săn tổ truyền (được ông cha truyền lại).

Anh thích đuổi theo bóng dáng to lớn của cha nuôi trong trời đông tuyết phủ, cho dù hai người bọn anh không hề có quan hệ huyết thống, nhưng bọn họ lại làm bạn với nhau lâu ngày, tình cảm còn sâu hơn cả tình cha con.

Có thể là do cuộc sống cô độc nơi rừng hoang, nên đã tạo nên một Tả Luân tính tình quái gở xưa nay không thích kết bạn với ai, anh kết bạn với những động vật trong hẻm núi, nhưng cũng là kẻ địch trời sinh của bọn nó, giống như con thỏ, con nai, còn có sói nữa.

Ngày tháng dần trôi qua, đứa nhỏ đến thành thị gần đó để đi học, có một ngày khi về nhà, chào đón anh không còn là người cha nuôi có tài thiện xạ, mà là một khối thi thể lạnh băng.

Cha nuôi bị một tên tội phạm nổ súng giết chết, đây cũng là lý do chính khiến cho Tả Luân lựa chọn trở thành FBI. Anh muốn gửi gắm tất cả hận thù vào cây súng trên tay này, chỉ có đuổi bắt tội phạm, mới có thể trấn an được tâm hồn anh.

Tả Luân thường nhớ lại khuôn mặt đầy râu của cha nuôi, ông dạy anh tin vào thượng đế, cũng tự tay dạy anh cách sử dụng súng săn, trở thành một thợ săn ưu tú.

Có đôi khi râu đâm vào mặt anh, chỉ là, khoảng thời gian tốt đẹp ấy sẽ không bao giờ trở về nữa.

Ôn Miên nghe rất chú tâm, mũi hơi chua xót, ánh mắt Tả Luân bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ:

”Do not stand at my grave and weep, I am not there, I do not sleep.

I am a thousand winds that blow, I am the diamond glints in snow,

I am the sunlight on ripened grain, I am the gentle gentle Autumn rain.”

Xin đừng khóc lóc trước mộ bia của tôi, tôi không ở nơi đó, tôi chưa từng an nghỉ.

Tôi là cơn gió lạnh thấu xương, là tia sáng lóe lên nơi đồng tuyết.

Tôi là cơn mưa thu dịu dàng tươi mát, là ánh mặt trời chiếu sáng hạt lúa vàng.

“Đây là văn bia (những văn tự khắc trên bia) của cha tôi.” Anh bình tĩnh nhìn cô, giọng nói vô cùng rõ ràng: “Tôi không sợ chết, chỉ muốn có ai đó vì tôi mà khắc những câu thơ này, tặng tôi một bó hoa.”

Ôn Miên có chút băn khoăn, dù sao cũng là cô khiến cho người đàn ông này nhớ lại chuyện cũ, nhưng cô cũng có cách nghĩ của cô: “Việc này của anh thì tôi chắc chắn mình có thể làm được, nhưng tôi không cần... tài sản để lại của anh.”

“Trao đổi ngang giá.”

“Tôi bắt anh đưa tôi cái gì đó mới thay anh làm việc, vậy có gì khác với những người khác?”

Tả Luân nghe vậy thì nhìn cô, anh hiểu rõ hàm ý trong lời nói của cô gái này, chỉ là vẫn không đủ.

“Về phần, người liên lạc khi khẩn cấp... Có lẽ anh nên tìm người gần gũi với anh nhất, Địch Đan Lân quý Đôn. bây giờ chưa gặp không có nghĩa là sau này không có.” Ôn Miên nói, cắn môi cười: “Nói thật ra, tôi lo chồng tôi sẽ ăn giấm (ghen).”

Người đàn ông sững sốt, biểu cảm trên mặt thoáng trở nên cứng ngắc.

So với việc dây dưa không có kết quả, không bằng gói chặt phần tình nghĩa này lại, cất kỹ trong tim.

Anh tự nhận mình không phải là loại đàn ông này, nếu anh thật muốn giành lấy thứ gì đó, thì nhất định sẽ không buông tay.

Cô tới nơi này quả nhiên là vì..... anh là bạn của cô?

Cửa đột nhiên bị gõ hai cái, trước mắt là một cô gái ngoại quốc tóc vàng vô cùng xinh đẹp: “Sorry, không quấy rầy hai người chứ?”

Có lẽ là vì không khí lúc này có chút lúng túng, nếu không thì cô điều tra viên này cũng đã không hỏi một câu như thế.

“Xin chào, tôi là đồng sự của Revolver, Magi, cô là bạn gái anh ấy?”

Ôn Miên mỉm cười: “Không, tôi là một người bạn ở Trung Quốc của anh ấy.”

Ánh mắt của cô gái tóc vàng dạo qua chiếc nhẫn trên tay Ôn Miên: “Anh ấy từng từ chối tôi, tôi còn tưởng anh ấy đã có người trong lòng rồi.”

Tả Luân ho khan vài tiếng, nhíu mày: “Magi, nói nhiều quá.”

“Nếu cô không kết hôn, Revolver quả thật là một người đàn ông không tệ.” Magi chớp chớp mắt: “Anh ấy là một nhân vật truyền kỳ trong cục của chúng tôi, luôn thích hành động một mình, hoàn toàn không nghe theo chỉ huy.”

Ôn Miên cười ra tiếng, điều tra viên Tả càng thấy xấu hổ.

“Miss Ôn, chồng của cô là loại thể nào? Revolver không phải là loại mà cô thích sao?”

Ôn Miên xấu hổ, thậm chí nói cô điều tra viên này định tác hợp cho bọn họ sao?

“Anh ấy không giống với Tả Luân, chỉ là, chồng tôi cũng là một tay súng bắn vô cùng tía xuất sắc.”

“Thật sao? Đàn ông Châu Á đều ưu tú giống Tả Luân vậy sao?” Magi mỉm cười: “Tôi nhớ lúc trước đồng sự Sherry cũng có nhắc tới, lúc ở Trung Quốc cô ấy cũng đã từng gặp một người đàn ông rất giống Tả Luân.”

Ôn Miên kinh hãi, còn chưa kịp nghĩ, đã thốt ra: “Khi nào? Cô ấy nhìn thấy ở đâu?”

“Đã là chuyện lâu lắm rồi..... tôi cũng không nhớ rõ lắm.”

Tả Luân biết cô gái này đang nghĩ gì, cũng giúp cô hỏi rõ đồng sự: “Sao lại không nghe cô nói đến? Rốt cuộc là bao lâu?”

Magi giả bộ liếc mắt trắng với người đàn ông trọng sắc khinh bạn này một cái, trong lòng Ôn Miên hơi loạn, cô theo bản năng xoay người nắm chặt cánh tay Tả Luân, như muốn tìm kiếm một sự giúp đỡ.

Một trận run rẩy kỳ dị truyền vào lòng bàn tay, anh ngăn người, mới khôi phục lại sự nghiêm nghị: “Ôn Miên, Sherry chết rồi.”

Giờ phút này Ôn Miên cứ lo lắng không ngừng nghỉ hoặc nhìn Magi, nhưng thấy sự lo lắng của cô ấy, cô cũng muốn giúp đỡ một chút: “Bởi vì nhiệm vụ có tính cơ mật, nên tôi không biết cô ấy gặp người đàn ông này ở đâu.”

Tả Luân thấy thế thì thở dài, vỗ vỗ vào lưng cô mở miệng: “Cô không thể chắc chắn là anh ta, cũng không thể xác định là trước hay sau khi anh ta mất tích.”

Ôn Miên nhớ đi nhớ lại, không buồn lên tiếng. Cô biết có lẽ chỉ là trùng hợp, điều tra viên bọn họ cũng từng gặp bộ đội đặc chủng một lần, nhưng mà bọn họ chẳng hề để ý đến một lần gặp gỡ bất ngờ, cũng vì cô chưa từng từ bỏ hi vọng.

Cô tin Ôn Tinh chưa chết, luôn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Đến đêm thì trời bỗng nổi gió, còn kèm theo một chút mưa, bệnh viện chưa mở máy sưởi nên không khí nhất thời trở nên lạnh buốt, Ôn Miên giúp Tả Luân đóng cửa sổ lại.

Ôn Miên đã hạ quyết tâm, muốn gạt vị sếp này qua một bên vài ngày, đối với những người đàn ông kiêu ngạo thì không thể nghe lời quá mức, có khi phải thu tâm lại, mới có thể thuận phục dã tính của anh ta.

Tuy rằng Cù Thần Quang thật muốn Ôn Miên làm như thế, nhưng một tin nhắn của anh hai lại khiến hai cô không thể không nhận cuộc điện thoại này.

Cô gọi Ôn Miên lên phòng, đưa di động ra: “Anh nói một lát nữa sẽ gọi đến, lần này nhất định phải nhận.”

Ôn Miên không khỏi kinh ngạc, suy nghĩ một lát, cô gật đầu đồng ý, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Rất nhanh Cù Thừa Sâm đã gọi điện thoại tới, giọng nói của người đàn ông vẫn du dương như thế, chỉ là tốc độ nói chuyện có hơi nhanh: D iễnđànL êquýĐ ôn.“Ôn Miên?”

“Ừ, là em.”

Người đàn ông không tiếng động cười cười: “Quy tắc cũ, anh chỉ có năm phút.”

Cô theo bản năng nắm chặt ống nghe, kinh ngạc: “Các anh sắp phải làm nhiệm vụ à?”

Cù Thừa Sâm vừa định mở miệng, ở phía xa như có ai gọi: “Đội trưởng.....” anh quay lại trả lời đối phương, mới tiếp tục nói: “Ừ, lập tức xuất phát.” Anh tiếp tục đề tài: “Mọi việc thuận lợi không, người đàn ông kia chết chưa.”

“..... Không cần lo lắng, em tốt lắm.” Ôn Miên quyết định không trả lời vấn đề chanh chua của người nào đó.

Bất quá, nếu sớm biết anh sắp phải xuất phát như thế, cô đã không giận đối với anh, yêu hay không yêu, một đáp án cũng không phải điều tất yếu, có lẽ chỉ là anh nói không nên lời.

Ôn Miên có chút hối hận, còn có chút sợ hãi khi nghĩ đến.

“..... Vậy anh có tốt không?”

Cù Thừa Sâm thở dài, giờ phút này anh không thể không thừa nhận: “Ôn Miên, anh không muốn về nhà.”

Cô nghe được thì cứng đờ cả người.

Mấy ngày nay trung tá Cù quả thật giống như trở về với tình cảnh trước khi anh kết hôn, quanh năm luôn phải trải qua cuộc sống vội vàng ở bộ đội, nhưng anh đã hoàn toàn khác với quá khứ, anh đã không còn là một thiếu niên, anh không còn thời thanh xuân để thỏa thích thiêu đốt nữa.

Căn nhà quen thuộc này, còn có cô vợ nhỏ này, nếu có một ngày phải rời bỏ, sẽ khó khăn đến mức nào.

Cù Thừa Sâm không nói cho Ôn Miên, ngày đó lúc anh đứng một mình dưới lầu, quay đầu nhìn về cửa sổ nhà bọn họ, một mảng tối đen không chút sinh khí, anh đã biết, anh không muốn trở về căn nhà không có cô, anh rất nhớ cuộc sống có cô.

Nếu ngọn đèn này, không còn sáng nữa, thì phải làm thế nào.

Cù Thừa Sâm thấp giọng nói: “Chờ em trở về, anh sẽ cho em đáp án.”

Anh đồng ý, sẽ cho cô đáp án mà cô muốn.

Trong lúc nhất thời Ôn Miên không biết phải nói cái gì, Cù Thừa Sâm thấy cô không nói, thì nói tiếp: “Lần trước đã định ra điều thứ nhất trong quân quy rồi đúng không?”

Người đàn ông bỗng nhiên giương khóe miệng lên, ra một mệnh lệnh: “Điều thứ hai: về sau, cãi nhau không được về nhà mẹ đẻ, lại càng không cho phép bỏ nhà trốn đi.”

Ôn Miên vuốt một lọn tóc bên tai: “Ừ, sẽ không.”

“Còn điều thứ ba.”

Gì, còn điều thứ ba nữa sao?

Cù Thừa Sâm gằn từng chữ, cười trong màn đêm, lặp đi lặp lại điều thứ ba trong quân quy nhà bọn họ: “Ôn Miên, luôn phải ghi nhớ, em là của anh, em là của anh, em là của anh.”

Ôn Miên triệt để đứng hình.

Người đàn ông như là không hề ý thức được lời nói của mình buồn nôn đến mức nào, bá đạo ra lệnh: “Em có nghe hay không?”

Hốc mắt cô ẩm ướt, trên mặt lại cười ngọt ngào, vừa mừng vừa sợ, nghĩ một lát thì đáp: “Em cũng muốn chờ anh trở về, nói cho em biết đáp án.”

Cho nên, anh không thể không về.

Sếp Cù cũng cười, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng: “Được.”

Cù Thừa Sâm thấy thời gian đã đến, không nhiều lời nữa, còn những lời muốn nói khác, gặp mặt nói sau cũng không muộn.

Ngắt điện thoại, làm công tác chuẩn bị cho nhiệm vụ lần này.

Mặc dù đây không phải là nhiệm vụ quân sự cơ mật, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người đều đau đầu: kết hợp với biên phòng Quảng Tây để truy bắt bọn buôn ma túy.

Lúc trước một tiểu đội cảnh sát biên phòng đã lọt vào ổ mai phục của những phần tử buôn lậu thuốc phiện có vũ trang, mười mấy nhân viên cảnh sát bị giết chết, khiến ấy vị thủ trưởng bên trên đều tức giận.

Trang Chí Hạo ra lệnh, cho dù đuổi tới địa ngục cũng phải thay các chiến sĩ đã hy sinh bắt hết bọn họ.

Vũ khí đều trang bị loại tiên tiến nhất, Cù Thừa Sâm nhìn điệu bộ đó đã hiểu rõ, muốn xuất cảnh, cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này. Nhưng chỗ đau đầu là chỉ cần bước một bước ra khỏi biên cảnh, thì đồng nghĩa với việc bọn họ đã biến mất, giống như anh trai của Ôn Miên năm đó.

Không ai hi vọng sẽ hy sinh không có tiếng tăm gì như thế.

Trên trực thăng, Lục Trang Nghiêm gọi trung tá Cù đang phát ra khí lạnh: “Cứ cho là bình thường cậu đối nhân xử thế không cần quá phong tao chứ.”

“Thế nào?”

“Cậu còn nhớ rõ cậu là ”Ngân Gai” chứ?”

Bởi vì anh là trung tá Cù - “Bụi gai màu bạc” phong tao sắc bén nhất, cho nên không ai có thể thay thế được anh, anh và đội của anh phải là chiến tích huy hoàn nhất của quốc gia.

Cù Thừa Sâm nở nụ cười, hỏi lại: “Lo tôi không hoàn thành được?”

Lục Trang Nghiêm đang nhắc nhở anh, đừng để tình cảm cá nhân trở thành nhân tố ảnh hưởng trong khi đang chấp hành nhiệm vụ.

Anh ta biết trung tá không phải là người đàn ông hay mất kiểm soát, nhưng mấy ngày nay, điệu bộ diễn giả như thật của Cù Thừa Sâm khiến cho lòng anh ta hơi sợ hãi.

Nhìn thần sắc lúc này của anh, thiếu tá Lục hiểu rõ: “Giờ thì không lo rồi.”

Nói xong, anh ta vỗ vai người đàn ông: “Đừng trách tôi tò mò, vết thương trên mặt cậu là sao thế?” Thiếu tá Lục nhún mày: “Nhà cậu không có nuôi mèo mà.”

Con người đen của trung tá tiên sinh trầm xuống, lời nói không chút ý đùa: “Không phải mèo, là cừu.”

Tối hôm qua Ôn Miên lăn lộn khó ngủ, trong lòng luôn lo lắng cho sự an nguy của Cù Thừa Sâm. Vừa rạng sáng ngày thứ hai, cô nhìn vào chiếc gương trong nhà vệ sinh, không khỏi mím môi đôi với đôi mắt gấu mèo của mình.

Tiểu Quang lại ngủ nướng, Ôn Miên không làm phiền cô, tự mình đến thăm Tả Luân được rồi, hướng chỉ khách sạn cũng không cách xa bệnh viện.

Nhân viên chăm sóc đang ở lau người cho Cù Thừa Sâm, Ôn Miên ngượng ngùng, đứng ở cửa một lát.

Tinh thần của Tả Luân rất tốt, trên mặt đã được thay thuốc, không hề giống với người đàn ông vừa đi một vòng từ quỷ môn quan về.

“Đây là lần đầu tiên tôi bị thương nặng đến vậy.” Anh nhìn mắt Ôn Miên, hơi dăm chiêu: “Cảm giác chuyện gì cũng phải có người khác làm giúp, thật khó chịu.”

Ôn Miên nghe ra giọng điệu nói chuyện của người đàn ông này có chút giống với đứa trẻ giận dỗi, không khỏi nở nụ cười: “Tổ chức thân thể của anh tốt, không phải bác sĩ nói anh phục hồi rất nhanh hay sao?”

Người luôn có thói quen một mình như anh, để người đàn ông này chuyện gì cũng phải dựa vào người khác, khó tránh khỏi không thích ứng được.

Ôn Miên thấy Tả Luân muốn lấy di động bên cạnh, đương nhiên là chủ động đến giúp, ai biết bỗng nhiên anh kéo lấy tay cô, rõ ràng là vết thương chưa lành, nhưng động tác trên tay lại sung mãn như thế.

Anh nằm trên giường bệnh, đầu còn quấn băng vải, trong mắt chứa đựng ánh mắt anh tuấn mê người, ngay cả khi cả người đều bị thương như thế, vẫn có sức hấp dẫn khiến người khác mềm lòng.

Tả Luân không cần cô làm bạn của mình.

Ôn Miên nhìn cánh tay đang nắm lấy tay mình, đoán được những lời anh ta định nói, sẽ phá hủy hết tình cảnh hiện nay trong chốc lát.

Anh không cần cô làm bạn, bởi vì đây chỉ là suy nghĩ ích kỷ của riêng cô.

“Ôn Miên, tôi chưa từng có loại cảm tình này với bất kỳ ai.” Thanh âm trầm thấp có lực của người đàn ông vang lên.

47. Chương 48: Anh Chịu Thua

Dù Ôn Miên có ngốc thì cũng nhìn ra được, thái độ Tả Luân đối với mình trước sau vẫn có sự khác biệt với những người khác, chỉ là, cô cho rằng loại cảm tình này có thể biến thành tình hữu nghị, hướng chỉ Tả Luân còn có phẩm chất đặc biệt khiến cô yêu thích.

Nhưng hiện tại anh ta lại thẳng tất cả ra trước mặt cô, điều này cũng có nghĩa là bọn họ không thể tiếp tục làm bạn, cô không thể tùy ý để sự tồn tại của anh phá hư cuộc hôn nhân với Cù Thừa Sâm.

Có lẽ do chuyện tới rất đột ngột, Ôn Miên có chút oán giận, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Vì sao anh phải làm như vậy?”

Tả Luân không khỏi cười cười: “Cái tôi muốn không phải là tình bạn.”

Anh không thèm làm bạn của cô, lại càng không muốn làm người thay thế anh trai cô.

“Nói cho cùng thì người đàn ông kia có yêu cô không?” Tả Luân nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng: “Sao lại đồng ý cho cô tới đây thăm tôi chứ?”

Những lời này như cây kim đâm vào lòng Ôn Miên, trước khi đi không phải là cô không đợi được câu trả lời của Cù Thừa Sâm hay sao.

“Tả Luân, tôi tới nơi này, là vì tôi coi anh là bạn, anh cũng đã là người trưởng thành rồi, không nên nghĩ những lời này có thể ảnh hưởng đến chúng tôi.” Ôn Miên yên lặng hít một hơi, đứng trước mặt anh ta tiếp tục nói hết: “Cù Thừa Sâm không muốn tôi đến chăm sóc anh, anh ấy chỉ tôn trọng tôi thôi.”

Ôn Miên không thật sự để ý lắm đến một câu “yêu hay không yêu” của chồng, có đôi khi, cô chỉ muốn biết, anh có giống cô hay không, cũng có cảm nhận và suy nghĩ tương tự như vậy.

Cô chỉ là, nhất thời muốn tìm được chút gì đó từ anh để đền đáp lại, kỳ thật đó chỉ là lòng tham nhất thời của cô, tình yêu mà anh cho, có đủ để đáp lại câu “có yêu em chút nào không” kia.

“Anh đã không muốn làm bạn tôi, tôi cũng không thể nói gì hơn, sau này cũng không thể liên lạc nữa.”

Người đàn ông này từ đầu đến cuối đều rất độc đoán, rất nhiều chuyện chỉ cần mình muốn làm thế nào thì làm thế đấy, nếu anh ta đã đưa ra lựa chọn cho bọn họ, cô cũng chỉ có thể dựa theo nguyên tắc mà làm việc.

Thật không nghĩ ra, Tả Luân cũng không rõ tình cảm của mình là thích, hay chỉ đơn thuần là thiện cảm, anh chỉ dựa theo suy nghĩ trong lòng mình mà làm, nói ra những lời này, đã chọc cho cô xù lông lên rồi hả?

Mất thấy cô xoay người định đi, anh kích động muốn đứng dậy khỏi giường bệnh, “Ôn Miên!”

Không cẩn thận, đụng đến băng vải nơi cánh tay, còn có những ống dẫn, dây điện, làm chạm đến miệng vết thương của mình, Ôn Miên nghe thấy tiếng thở khó nhọc của người đàn ông, mới quay đầu, thấy mặt mũi của anh đều căng thẳng, xem ra hẳn là rất đau.

Ôn Miên không nói chuyện, có chút tức giận bước qua, dìu anh ngồi ổn định lại, rồi vội vàng xem miệng vết thương của người này có vấn đề gì hay không.

“Anh yên tâm, tạm thời tôi còn chưa đi.” Ngữ khí của cô có chút uể oải: “Tôi chỉ định đi rót ly nước.”

Hiện tại anh cũng cần bình tĩnh, bằng không sẽ không biết mình còn có thể nói ra những lời làm tổn thương người nào nữa.

“Thực xin lỗi.” Tả Luân nhìn sắc mặt giận giữ trên mặt cô, cuối cùng chịu thua: “Tôi sẽ không tùy tiện nói những lời như thế với người khác nữa.”

Ôn Miên nghe xong không biết nên cười hay nên buồn, đành phải nói: “Tả Luân, lúc này anh cần phải hoàn toàn tin tưởng vào những người bên cạnh mình, tôi có thể hiểu được.”

Người đàn ông bị tập kích nổ bom bất ngờ, lại không có ai thân thích trên đời, cho dù là đồng sự trong FBI cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, anh ta luôn thảo một giai bình (ý cây này là nhìn thấy cỏ mà cứ tưởng là binh lính, nhìn đâu cũng thấy kẻ thù) ở cái thành phố này.

Điều tra viên Tả lựa chọn cô làm người liên lạc lúc khẩn cấp, cũng phải thôi.

“Cho nên, xuất phát từ đạo nghĩa (đạo đức và chính nghĩa), trước khi anh ‘an toàn’, tôi sẽ không đi, nhưng anh cũng không thể khiến tôi khó xử.”

Anh nhìn vẻ mặt yếu đuối mà kiên định của cô gái nhỏ, nghĩ rằng mình đã bị chính khí chất này của cô hấp dẫn, bằng không, sao có thể ngay cả khi hôn mê cũng có thể mơ thấy bóng dáng của cô.

“Vậy hẳn là cô có thể đoán được,” anh nhìn xoáy vào cô, “Chờ vết thương của tôi tốt lên, có thể sẽ tiếp tục chuyện....”

“Nếu anh nói những lời này, hoặc là làm ra chuyện gì khiến tình cảnh chúng ta trở nên không thoải mái, tôi sẽ ném anh ở đây mặc kệ anh, anh tin không?”

Biểu cảm của cô gái trước mắt này nói cho Tả Luân biết, cô đang rất nghiêm túc, cuối cùng, anh chỉ có thể ngậm miệng không nói chuyện.

“Còn nữa, trước khi chồng tôi về nhà, tôi phải trở về Nam Pháp.”

Đến cùng là anh kém người đàn ông bao nhiêu chứ? Mặc dù anh không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng tự nhận sẽ không thua ột bộ đội đặc chủng Trung Quốc, Tả Luân yên lặng nghĩ.

Không thể phủ nhận, trong lòng anh đang âm thầm đo sức với Cù Thừa Sâm.

Lại bất đắc dĩ phát hiện ra là, bất luận là quá khứ, hay là tương lai sau này, người Ô Miên yêu, đều không phải là Tả Luân.

Hành động truy bắt kéo dài hơn một tuần lễ, cuối cùng chấm dứt bằng một màn phản kích thắng lợi.

Các phân đội nhỏ lục đục kéo lại điểm tập kết, mỗi người nhìn qua đều chật vật không chịu nổi. Các đội viên của đội đặc chủng Hoa Dao được phái ra đều trở về căn cứ, Trang Chỉ Hạo tổng kết lại chiến sự một chút, rồi ra lệnh giải tán tại chỗ.

Cù Thừa Sâm vừa định trở về ký túc xá, lại bị Trang Chí Hạo gọi lại, đối phương nhưu mảy không vui, như là hành động thắng lợi không đủ để khiến mặt anh giãn ra.

“Thừa Sâm, đi đến phòng họp với tôi, chúng ta còn có việc muốn nói.”

“Vâng.”

Trung tá Cù cũng không phải là lần đầu tiên đối mặt với tình huống như thế, dựa vào khuôn mặt không mấy dễ nhìn của đại đội trưởng có thể đưa ra được kết luận: chuyện tiếp theo không mấy tốt đẹp.

“Lần hành động này bị thương ở đâu?”

Trung tá liếc mắt dò xét chú ý một cái, biết người đàn ông này đang điều tra xem anh còn bao nhiêu phần trăm năng lực có thể để đối phương lợi dụng.

“Cánh tay phải bị thương một chút, còn lại rất tốt.”

“Xem ra cũng không đủ thời gian cho cháu nghỉ ngơi rồi.” Bùi Sách nâng môi cười, ánh mắt quét vài vòng trên người trung tá: “Đây là tư liệu quan trọng, trước khi làm nhiệm vụ phải xem xong.”

Thật hiển nhiên, muốn phân cao thấp với người như Bùi Sách là vô dụng, điều duy nhất có thể làm, chính là cố gắng đào ra một đường máu trong đồng cam bất tử vong liên tiếp mà anh ta bố trí cho bạn.

Nhiệm vụ thế nào mới có thể khiến cho chú ấy tự mình ủy nhiệm, Cù Thừa Sâm hiểu rất rõ, bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cản nhiệm vụ này được thi hành và thành công.

Nhìn sơ qua một lượt, trong lòng người đàn ông đã rõ, hành động cơ mật lần này nếu không lấy mất của bọn họ nửa cái mạng thì không xong.

“Đến lúc đó sẽ có thêm những bộ phận khác liên lạc với các cháu, phối hợp cho tốt.”

“Vâng.”

Điều mà trung tá Cù cần phải làm chính là phục tùng mệnh lệnh, dựa theo yêu cầu của bọn họ căn cứ của kẻ địch, cuối cùng là tiến hành diệt sạch.

Mà những thứ này đều là vì trong tay đối phương có nắm giữ một thứ công nghệ cao, con chip tư liệu này liên quan đến thuốc và tư liệu nghiên cứu quân sự của chúng ta, chẳng những sẽ ảnh hưởng đến nước ta, còn có thể đánh vào một số công ty có liên quan ở trong và ngoài nước, nếu không lấy lại được vật này, thì không còn vấn đề để ấy tổ chức phản động quốc tế chiếm được món hời lớn rồi.

Mà bọn họ là bộ đội đặc chủng bộ binh, không thể để bại lộ thân phận quân nhân như trước, những người được phái ra nếu đã chết sẽ bị xóa hết những ghi chép không cần thiết.

Cho dù còn sống trở về, cũng phải tuyệt đối im miệng, phải bị cách ly ít nhất là hơn nửa tháng để thẩm tra chính trị.

Đây không phải là lần đầu tiên Cù Thừa Sâm bán mạng vì bọn họ, anh biết những cơ mật của bộ quốc an đều là cơ mật nhất, cũng không quan tâm là từng có kinh nghiệm hay không, mỗi lần gặp phải tình huống này, đều liên quan đến sống chết.

“Cho cậu hai ngày.” Trang Chí Hạo nghiêm mặt nói: “Trở về với ba mẹ cậu, còn có vợ.”

Cù Thừa Sâm làm một tư thế chào quân nhân với đại đội trưởng, mặt không đổi sắc, lại liếc mắt nhìn Bùi Sách một cái, chậm rãi cười.

Cho dù là được nghỉ hay không, đều không ảnh hưởng đến khí thế của quân lính, từ ngày lựa chọn trở thành quân nhân, bọn họ đã làm xong tất cả công tác chuẩn bị cho sự hy sinh rồi.

Không ngờ rằng, quả thật bọn họ sắp gặp phải đủ loại tình huống ngoài ý muốn không hề được chuẩn bị trước.”

Bộ quốc an còn muốn thương lượng với Trang Chí Hạo sắp xếp thêm bộ binh khác, lúc Cù Thừa Sâm đi ra khỏi phòng họp thì đụng phải một vị tham mưu trưởng nào đó.

“Chú út nhà cậu vẫn luôn không nói tình cảm như vậy.” Kỷ Xuyên Thần quàng vai bạn tốt.

Biết rõ tình hình nghiêm trọng, nhiệm vụ có hệ số khó khăn cao, vẫn không bậm tâm trung tá là người trong nhà mà cho chút tình cảm và thể diện.

Đương nhiên hành động lần này của Bùi Sách cũng nói rõ, chỉ có trung tá tiên sinh là trung đội trưởng mà anh ta tín nhiệm nhất, không thể không có anh.

Sự ứng biến, tài chỉ huy, tính độc đoán của trung tá Cù trong nhiệm vụ, thậm chí đến kỹ thuật của từng binh sĩ, đều được phó cục trưởng Bùi anh tính toán không sót một phần.

Cũng như, hoàn thành bất cứ một hành động cơ mật nào, đều là sứ mệnh của đội trưởng Cù, anh không thể trốn tránh trách nhiệm.

Cù Thừa Sâm cười nhạt, giọng điệu tựa hồ như không để ý chút nào: “Chú ấy cũng chỉ thực hiện chức trách của mình, giống chúng ta thôi.”

Trong mắt bọn họ, chỉ có lợi ích quốc gia.

Bác sĩ nói vết thương của Tả Luân đã gần ổn định, trừ việc còn sốt nhẹ một chút, thì không còn biến chứng nào khác.

Tuy rằng anh đã tìm đủ các cơ để kéo dài, nhưng Ôn Miên không về không được, huống chi còn có Magi và các đồng sự khác chăm sóc, hẳn là anh cũng không còn đáng ngại.

Cô đã nghĩ kỹ, trở về Nam Pháp sẽ triệt để đoạn tuyệt quan hệ với người này, ngay cả bạn bè cũng không phải.

Từ New York trở về, chuyện đầu tiên Ôn Miên làm là đến trường học trả phép, chủ nhiệm Phùng nói với cô, đã tìm được thầy giáo khác dạy thay, cô không cần làm đến khi kết thúc học kỳ mà có thể nghỉ ngay.

Lúc Ôn Miên ra khỏi phòng giáo vụ, liếc mắt liền nhìn thấy Vire đang đứng dậm chân ở cổng lớn, chắc là đang đợi Thi Thiển Nhu đến đón nó.

Đứa nhóc liếc cô một cái, lỗ mũi vênh lên thật cao: “Cô Ôn, con đã nghe nói hết rồi.”

“Con đã nghe nói gì rồi hả?”

“Cô sẽ rời khỏi, không dạy chúng con nữa.”

Ôn Miên cúi người, lấy từ trong túi ra cho nó một viên kẹo sữa hình thỏ: “Đây, cô Ôn đã từng hứa với con.”

Con người màu xanh của Vire xoay xoay, mắt húng dẩu môi: “Con không cần kẹo của cô, cô là kẻ lừa đảo.”

Ôn Miên ngó ra, bạn nhỏ xinh xắn đang nắm quai đeo của cái balô nhỏ, cúi đầu không nói chuyện, cô có chút không đành lòng.

“Cô Ôn, cô đã nói sẽ dẫn con đến nhà cô chơi, còn làm bánh trứng, đầu sư tử cho con.....”

Đứa nhóc liệt kê từng món ăn ngon, khiến cho người khác phải thật lòng bội phục trí nhớ thật tốt của nó.

“Vire, tuy rằng sau này cô không dạy các con nữa, nhưng chúng ta vẫn là bạn mà, con vẫn là....”

“Không có đâu! Daddy và Mammy cũng nói như vậy, bọn họ không được ở cùng nhau nhưng vẫn là bạn, mẹ còn nói sẽ thường đến thăm con.... Hu hu hu, người lớn các người đều thích nói dối!”

Vire khóc đến thảm thương, quả thực giống một con mèo nhỏ bị mắc mưa, Ôn Miên trấn an vuốt đầu nó, lại hỏi: “Vậy con muốn cô phải làm thế nào mới được?”

Đứa nhóc khịt khịt mũi, néo cách tay cô Ôn nói: “Bây giờ con sẽ về nhà với cô Ôn!”

Ôn Miên nghẹn lời, tầm mắt lệch đi, lúc này mới thấy bóng dáng yếu điệu của cô Thi xuất hiện trước mặt hai người bọn họ, bạn nhìn xem, tình địch cũng tới rồi.

Thi Thiển Nhu nhàn nhạt liếc nhìn Ôn Miên: “Vire, chúng ta đi thôi.”

Vire chớp mắt một cái, bỗng nhiên túm chặt bàn tay Ôn Miên, “Hôm nay con muốn về nhà cô Ôn, chúng con đã thống nhất với nhau rồi.”

Dường như Thi Thiển Nhu đột nhiên lấp bắp kinh hãi, một lát sau, mới trở lại vẻ mạnh mẽ bình thường: “Vire, con đừng quẩn lầy cô Ôn nữa, cô ấy còn phải về nhà nấu cơm cho chồng.”

Vire không vừa ý, toét mồm “oa”, khóc lớn lên.

Ôn Miên xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Được rồi, đàn ông không được dễ dàng rơi lệ.” Tuy rằng bắt đắc dĩ, nhưng cô cũng thật lòng thích đứa nhóc này, đành phải kiên trì hỏi Thi tiểu thư: “Nếu có thể, để cho nó tới nhà tôi một đêm đi, sáng ngày mai tôi sẽ đưa nó đến trường.”

Thi Thiển Nhu sững sốt một chút, cúi đầu nhìn thấy Vire đang chờ mong nhìn mình chằm chằm, ánh mắt xanh như biển, khiến cho người khác không đành lòng từ chối.

Cuối cùng, cô thở dài một hơi, đứa trẻ này đúng là một đứa gây họa trời sinh.

“Bản lĩnh của Ôn tiểu thư thật inh, lớn nhỏ ăn hết.... Không cần cô đưa nó, sáng mai tôi tới đón.”

Ôn Miên hoàn toàn không biết phải ứng phó với cô ấy thế nào, đành phải xấu hổ cười cười.

Sáu giờ tối, mang theo túi lớn túi nhỏ đựng đầy nguyên liệu nấu ăn, trong tay Ôn Miên còn dắt theo một đứa trẻ, cô vừa lấy chìa khóa ra, thì thấy cửa lớn đã mở.

Ngẩng đầu, nhìn về phía trước, Cù Thừa Sâm mặc một bộ quần áo ở nhà, bóng dáng cao lớn tuấn lãng, nhất thời khiến cái mũi của Ôn Miên đau xót.

Trung tá Cù nhéo nhéo mi, tầm mắt quét vào vòng lên đứa nhỏ đi cùng Ôn Miên: “Đừng nói với anh, em còn dắt theo một đứa nhóc từ New York về đấy.”

Phát hiện trong đôi mắt màu hổ phách kia có chút ảm ướt, trung tá che giấu ý cười, đón mấy cái túi trong tay cô, cho vợ một cái ôm ấm áp.

Anh không muốn dao động cũng không được.

48. Chương 49: Cô Về Nhà

Rõ ràng có nhiều lời không thể nói ra như vậy, dùng một cái ôm là đủ để thay thế sao.

Ôn Miên cũng nghĩ không ra sao hành động này lại có thể trấn an được nỗi lòng của cô, cái ôm của anh mang theo hương vị đặc biệt, chỉ trong nháy mắt đã khiến ối của cô chua xót, trong lòng xẹt qua một trận rung động khó tả, vừa chua xót lại vừa xen lẫn một chút ngọt ngào...

Cù Thừa Sâm cũng không sốt ruột, chỉ yên lặng ôm lấy vợ, giống như cô đã rời khỏi vô số ngày đêm, hai anh không có một ngày nào được ngủ ngon.

Hai trái tim như đập cùng nhịp đập, hình thành sự cộng hưởng dịu dàng, Ôn Miên bám vào đầu vai của người đàn ông, tay anh ôm chặt cô không rời.

Cái ôm không tiếng động an ủi nỗi bi thương nơi đáy mắt cô, chỉ đơn giản muốn ôm chặt lấy người như thật mà như mộng này.

Tất cả những thứ thuộc về cô đều kích thích trái tim đã sớm được tôi luyện thành thép của Cù Thừa Sâm.

Giờ khắc này, thiếu một lời bày tỏ còn quan trọng sao? Còn khẳng khẳng giữ vững sự cố chấp được nữa sao?

Cù Thừa Sâm là người mà Ôn Miên nhận định cả đời, mà cô không rời không bỏ, thì anh cũng phải đi theo đến cùng. Chỉ cần có thể nhìn thấy anh bình yên vô sự trở về, cô đã thấy thỏa mãn rồi.

Thật lâu sau, tay áo Ôn Miên bị người khác kéo kéo, tầm mắt vừa chuyển, lúc này mới nhớ tới anh bạn nhỏ đang đứng bên cạnh!

Ôn Miên giới thiệu hai người với nhau, sếp Cù đương nhiên là không hài lòng với cái bóng đèn độ sáng. cực lớn trước mắt này.

“Vire không phải là đứa nhỏ em mang từ New York về, nhưng mà, nó là đứa nhỏ nhà Thi Thiển Nhu.”

Bước chân của trung tá Cù chợt dừng lại một chút, xoay người chất vấn cô, Ôn Miên vội nói thêm một câu nữa: “Đứa nhỏ nhà họ hàng.”

Tên nhóc kia lanh lợi, đôi con ngươi màu xanh đảo quanh: “Cô Ôn, con đã từng thấy chú này rồi.”

“Hả? Gặp ở đâu?”

“Nhìn thấy ở bên giường của dì Thi, tấm hình đó là chú này mà, dì Thi còn nói, đây là người trong lòng của dì, bọn họ sẽ kết hôn với nhau: ”

Ôn Miên: “.....”

Cù Thừa Sâm đặt mấy túi đồ ăn lên vào phòng bếp, anh đi ra, nhàn nhạt liếc mắt về phía đứa nhỏ: “Vậy con trở về nói với cô ấy, chú đã cưới vợ rồi, sau này cũng không thể kết hôn với cô ấy.”

Ôn Miên đỏ mặt, thật lòng bội phục sếp Cù, ngay cả nói chuyện với một đứa nhóc cũng không nề mặt như vậy, cô thầm nói có cần phải làm tổn thương người ta đến thế không.

Vire kẻ tai cô nói nhỏ: “Cô Ôn ơi, con ghét chú này.”

Hừ, ai kêu chú đó cướp đoạt cô Ôn với mình, còn khiến dì Thi đau lòng nữa!

Ôn Miên bắt đầu dĩ, kéo tay đứa nhóc để nó ngồi yên trên sofa, lại đưa điều khiển tivi cho nó: “Giờ cô Ôn phải đi nấu ăn, không phải con rất thích mấy chủ giải phóng quân sao?”

“Thật sao?” Vire nhảy dựng từ trên sofa, hừ nhẹ một tiếng: “Vậy chú ấy có thể dạy con đánh Quân thể quyền không?”

Ôn Miên bật cười, hôn một cái lên gò má béo tròn của thằng nhóc.

Trung tá tiên sinh đứng bên kia nhìn thoáng qua, nhất thời trong lòng không yên, thì ra từ sau khi trở về, cô còn chưa hôn anh.

Thừa dịp Ôn Miên ở trong bếp cắt rau thơm, Cù Thừa Sâm từ phía sau ôm lấy eo nhỏ của cô, cô dùng khuỷu tay đẩy đẩy anh, mặt đỏ lên.

“Sếp, tuy em rời nhà bỏ đi đã trở lại rồi, nhưng cơn giận này còn chưa tan đâu: ”

Anh làm đau cô, còn hung hăng với cô, thậm chí còn không trả lời câu hỏi của cô, chuyện Ôn Miên cần so đo với anh có rất nhiều.

Bất quá, Ôn Miên đã nghe được ý tứ đầu hàng triệt để của người đàn ông này qua cuộc gọi kia, nếu không, cô nào dám làm càn như thế chứ: “Tóm lại, sau này anh không được ôm em: ”

Thanh âm trầm thấp của Cù Thừa Sâm truyền đến bên tai: “Nếu anh vẫn muốn ôm?”

“Phản kháng.”

“Nếu anh muốn hôn em?”

“Đương nhiên cũng phải phản kháng.”

“Nếu.....”

Ôn Miên cắt ngang giả thiết của anh, nói rõ một câu: “Tóm lại là phản kháng.”

“Tĩnh lại đi.” Con người đen của trung tá Cù hiện ra chút ý cười, anh nhéo mũi vợ, cười nhạo cô: “Không biết sức lực của phụ nữ có hạn hay sao?”

Ôn Miên chán nản, quả nhiên là cô quá ngây thơ rồi, từ đầu người đàn ông này đã không muốn nhượng bộ!

Buổi tối làm cho Vire một bàn toàn những thứ nó muốn ăn, anh bạn nhỏ này ăn đến bụng căng phồng lên, vẫn chưa chịu ngừng lại.

Ôn Miên thu dọn bàn ăn xong, vừa định đi rửa chén, bỗng nhiên khăn lau trong tay bị Cù Thừa Sâm rút đi, liền thấy sếp đi về phía bồn rửa, cô nghĩ nghĩ, ánh mắt không tự chủ được dừng ở cánh tay phải của người đàn ông.

Tuy Ôn Miên cũng không biết trên cánh tay phải của anh có vết thương, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được chút manh mối. Cúi đầu than nhẹ một tiếng, trên mặt tươi cười nói: “Sếp, phiền anh giúp Vire làm bài tập đi, một lát anh còn phải dẫn nó đi tắm nữa.”

Vừa nói, vừa cẩn thận quan sát vết thương trên tay Cù Thừa Sâm, anh biết rõ dụng ý của Ôn Miên, đành phải đi tới xoa đầu cô nhóc.

“Đừng nghĩ nhiều, anh không sao.”

Ôn Miên ngẩng ra, sau đó nghe thấy câu an ủi nhàn nhạt của anh thì thoáng an tâm.

Mặc dù Cù Thừa Sâm không có kinh nghiệm dạy con nít, nhưng lại có tư thái lãnh đạo trời sinh, dù Vire có phá phách, ở trước mặt anh cũng trở thành dễ bảo, theo dự kiến, thằng nhóc này sẽ làm xong bài tập rất nhanh.

Ôn Miên vốn tưởng rằng bình yên vô sự, chờ đến khi Vire ngủ rồi, có thể tiến hành một cuộc đối thoại nghiêm túc giữa vợ chồng với trung tá.

Ai biết, đứa nhỏ này đột nhiên lại mở cửa phòng tắm, trần truồng chạy ra: “Cô Ôn! Con không muốn tắm chung với chú này!”

Ôn Miên ngẩng người, sợ nó bị cảm lạnh, giơ tay lấy quần áo bên cạnh bọc người nó lại: “Sao thế? Không phải ở chung với chú ấy rất tốt sao?”

“Bình thường luôn là dì Thi tắm cho con, chú ấy..... Không giống: ”

Vire còn chưa nói xong, Cù Thừa Sâm đã nghiêm mặt xuất hiện.

Trái tim Ôn Miên đập mạnh, muốn nói sếp ra ngoài sao lại không mặc quần áo choàng hoàng, chỉ quần một chiếc khăn tắm, cả người lại còn ướt đầm, đây là sự hấp dẫn trần trụi mà!

Cù Thừa Sâm xoa xoa tóc, cơ ngực như ẩn như hiện, đôi mày rậm của anh chau lại, đường nét lạnh lùng còn đọng đầy những giọt nước: “Bao lớn rồi hả? Còn muốn tắm chung với con gái.”

Vire quay người lại, trợn mắt chống lại biểu cảm lạnh như băng của Cù Thừa Sâm.

Tuyên bố một lớn một nhỏ lại bắt đầu giận dỗi nhau rồi.

Ôn Miên đành phải dỗ nó: “Vire, con phải tắm chung với chú mới đúng, dì Thi của con là vì không có ai giúp, nên đành phải tắm với con.”

Bỗng nhiên, Vire nói mấy câu vào tai Ôn Miên, nhất thời, cô không dám nhìn chồng của mình nữa.

Tuy rằng cô gái nhỏ đang cúi đầu, nhưng Cù Thừa Sâm cũng không bỏ qua cho hai cái lỗ tai nhỏ đang đỏ bừng lên của cô, đứa nhóc này lại nói cái gì vậy?

“Cô biết rồi, cô Ôn tắm chung với con, được chưa.”

Dứt lời, cô kéo tay Vire đi vào phòng tắm, trung tá Cù đứng phía sau nhú mào, sau đó, khước miệng đột nhiên giương lên, anh kéo cái khăn lông trên người ra.

Bên này Ôn Miên vừa đưa anh bạn nhỏ vào bồn tắm lớn, đồng ý cho nó chơi với con vịt một lát, vừa quay đầu đã thấy Cù Thừa Sâm toàn thân trần truồng nhưng lại xem như không có việc gì, còn mở vòi hoa sen!

Cô gơ hai tay che mắt, ngượng ngùng đến chết: “Em giúp Vire là được rồi, anh còn vào làm gì?”

“Tắm rửa.” Thanh âm của người đàn ông tràn ngập ý cười: “Nếu không thì sao chứ?”

Ôn Miên lặng lẽ hé mắt, chỉ thấy Vire ở trong nước đang nhìn chăm chăm vào bộ dáng buồn cười của mình, cô nói tay: “Còn cười nữa, thoa sữa tắm nhanh lên, tắm xong đi ngủ.”

Thật vất vả mới hầu hạ xong thằng nhóc này, Ôn Miên vỗ một cái vào mông nó, chợt nghe thấy mệnh lệnh lạnh nhạt của đàn ông từ phía sau truyền đến: “Vire, tự mình về giường, chú có chuyện muốn nói với cô Ôn.”

Bây giờ? Còn ở ngay đây?”

Ôn Miên nâng trán, cũng may Vire còn chưa biết được người đàn ông này đang nghĩ gì.

“Anh muốn nói gì?” Cô ngồi bên bồn tắm lớn, ngoái đầu nhìn vị trung tá tiên sinh khoác một cái áo tắm.

Thân hình rắn chắc chìm trong lớp sương mù lượn lờ tạo nên một vẻ đẹp rất mờ lung, dòng nước xuôi theo vùng bụng săn chắc của anh, hai chân cường tráng càng làm tăng vẻ gợi cảm của người đàn ông.

“Tả Luân thế nào rồi?”

Anh thật đúng là châm kim đá vào lỗi sai(chỉ ra sai lầm để mong sửa chữa), Ôn Miên báo cáo chi tiết tình huống bị thương của đối phương, cuối cùng, trung tá Cù nhìn vào đôi mắt ẩn chứa chút chất vấn của cô: “Hắn có nói gì khác không?”

Ôn Miên có chút khó xử, vốn cô đã đồng ý là sẽ không giấu diếm gì, nhưng lúc này lại muốn giấu kín chuyện đó trong lòng, dù sao thì làm thế mới không xúc phạm đến anh ta.

Cù Thừa Sâm lại chỉ dùng bốn chữ, đã khiến cô chấn kinh: “Hắn từng hôn em.”

Ôn Miên nghe xong một màn tự thuật về tắm hình này, quả thật là hoa mắt choáng váng một trận, không khỏi thẫn thẫn Tả Luân vài câu, người này thực thích gây rối.

Cô thấp giọng nói: “Em, em không biết chuyện này.... Lúc đó em thật sự bị say.”

Ôn Miên ngẩng đầu lên lần nữa, chống lại vẻ mặt giả hoạt của sếp, bỗng nhiên cô có cảm giác, chẳng lẽ anh đang ra oai phủ đầu cô, để tỏ ra mình là người khoan dung sao.

“Anh đoán ra được, cho nên, anh không trách em.”

“Lần này em đã nói rõ với anh ta, sau này em cũng sẽ không liên lạc với anh ta nữa.”

Tất nhiên là anh tin tưởng cô, đi đi lại lại một hồi, hỏi: “Ôn Miên, ba điều quân quy này, em đều nghe theo sao.”

Cô nở nụ cười, kháng nghị: “Sếp, cái này không phù hợp với hiến pháp.”

“Được, vậy có phải em muốn tố cáo anh không? Đưa em đến tòa án quân sự nhé?”

Ôn Miên mím mím môi: “Vậy đáp án của anh đâu.”

Cù Thừa Sâm biết nhất định cô sẽ hỏi, anh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi, không phải sao.

Giữa bọn họ, vốn không thể có được cái gọi là tình tiết lãng mạn.

Trung tá chỉ nhớ, cô đi rồi, anh yên lặng ngồi trong ký túc xá quân doanh, muốn gọi cho cô một cú điện thoại, lại nhớ ra cô đã tắt máy.

Anh muốn uống ly nước, lại nhớ đến chén trà Phổ Nhĩ cô pha.

Anh muốn ra cửa đi dạo, lại thấy trên cầu thang khóa có treo một con cừu nhỏ do cô tặng.

Cô đối tốt với anh, luôn như thế, vậy thì, đến cùng thì anh yêu hay không yêu cô.

Đợi đến khi anh ngồi xuống, mới biết tình yêu đã mất.

Cù Thừa Sâm nhìn như tự nhiên nói: “Ôn Miên, có nhớ lần đầu tiên chúng ta ở nhà hàng, anh ngồi cạnh em, em luôn luôn lẩn tránh không muốn nói chuyện với anh. Nếu đổi lại một người khác, anh có thể dựa theo phẩm chất quần áo, hoặc là một số động tác, đoán ra được tính cách của người này, nhưng hôm đó anh ngồi cả một buổi tối, kết quả phát hiện ra, anh không nhìn ra gì cả.”

Người đàn ông cười cười, thanh âm có chút khàn khàn: “Dựa theo chủ quan của anh, anh lại không nhìn thấu được em, cũng không hiểu được tính cách của em. Cho nên, đành phải lấy em về, nghiên cứu thật kỹ, muốn nhìn xem bên trong em rốt cuộc ẩn giấu những thứ gì.”

Giọng nói của người đàn ông này cũng đủ khiến cho người ta đắm chìm, Ôn Miên buồn bực định lên tiếng, chợt nghe anh nói tiếp: “Vấn đề em hỏi anh, anh đã nghiêm túc suy nghĩ, cho tới tận bây giờ, chưa từng nói qua lời nào đáng để em thấy vui vẻ, anh đáng phải bị em bỏ lại một mình ở đây, kỳ thực em có thể ác hơn một chút.”

Ôn Miên nghe câu nói đùa này của anh thì mỉm cười, lắc lắc đầu, hạ mí mắt: “Em nhớ khi kết hôn với anh, anh có nói, anh sẽ cố hết sức, em đã rất vui rồi... Vốn là, em không cần nhiều như vậy, em cũng không biết từ khi nào.... Em lại muốn nhiều hơn. Không phải em muốn anh thỏa hiệp, trên thực tế cho dù anh thỏa hiệp, cũng không phải cái em muốn, thực xin lỗi..... Em hơi rối, em cũng biết kết quả mà mình muốn là gì nữa.”

Dù sao, chỉ là một câu “yêu hay không yêu em”, căn bản không đủ để biểu đạt sự khó chịu và khát vọng của cô.

Cù Thừa Sâm trầm mặc, anh hắt giọng một cái, như là muốn sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Nếu bây giờ anh không nói ra những lời này, cô sẽ rất khó chịu, còn anh sẽ buồn phiền hối hận, những thứ anh để lại trong ký ức của cô thật sự quá ít, quá ít, ít đến nỗi muốn cô phải so đo từng tí.

“Anh biết anh muốn cái gì, Ôn Miên, anh không muốn bỏ lỡ bất cứ chuyện gì của em, anh muốn tất cả, còn muốn cho em một gia đình, sau này, cùng sống với anh thật hạnh phúc.”

Đây xem như, lời thông báo của anh sao? Sau khi nghĩ thông suốt Ôn Miên cảm thấy hơi buồn cười, nhưng khóe miệng còn chưa nâng lên, sắp Cù đã nói một câu khiến cô khắc ghi cả đời.

“Ôn Miên, đối với quân nhân mà nói, lời tỏ tình êm tai nhất không phải là ”anh yêu em“, anh nói cho em, câu này chính là ”Anh sẽ vì em, liều mình sống sót.”

Liều cả sinh mạng, cũng muốn sống sót.

Ôn Miên hạnh phúc muốn chảy nước mắt.

Đây là là một người quân nhân, một bộ đội đặc chủng có tài năng có tất cả sự chính trực và lòng hăng hái, anh cho cô tất cả của anh.

——Mẫu chuyện nhỏ——

Nhiệm vụ kết thúc, Cù Thừa Sâm còn phải viết báo cáo mấy vạn chữ.

Đối với nhóm quân nhân bộ đội đặc chủng này, bọn họ tình nguyện chọn mang vật nặng chạy việt dã 20km, cũng không muốn phải làm cái việc vùi đầu viết văn buồn tẻ này, vì vậy, trung tá tiên sinh của chúng ta đi tới ký túc xá của đám binh lính.

“Ai giúp tôi hoàn thành bản báo cáo, tôi sẽ trả lại cho người đó những vật phẩm riêng tư bị tôi tịch thu trong đợt kiểm tra phòng vừa rồi.”

Chuột: “Đội trưởng! Chọn tôi đi! Tôi viết giúp anh!”

Tiểu Dao: “Đội trưởng! Tôi là người thức thối! Tôi không cần nghỉ phép về nhà thăm bạn gái!”

Đại Khuất: “Đội trưởng chọn tôi đi! Chọn tôi đi! Từ nhỏ tôi đã có giấc mộng trở thành một nhà văn!”

A Tường: “Đội trưởng! Quyển tạp chí mà anh thu chính là sinh mệnh của tôi!”

Tốt lắm, trung tá Cù nghĩ, vậy thì có thể lập tức về nhà tìm vợ rồi.

49. Chương 50: Trong Phòng Tắm

Cù Thừa Sâm xả hết nước lạnh ra khỏi bồn tắm, sau khi rửa sạch, lại xả nước ấm vào lần nữa.

Ôn Miên đảm bảo Vire đã nằm trên giường ngoan ngoan xem sách thiếu nhi và phim hoạt hình, lúc này mới nhẹ tay nhẹ chân trở về phòng tắm.

“Khóa cửa lại, em lại đây.”

Ôn Miên giương mắt nhìn anh, “Cù Thừa Sâm.”

“Hả?” Người đàn ông lấy tay thử độ ấm của nước, xoay mặt nheo mắt.

Cô ngòm xồm xuống, nhào lết dần dần về phía bồn tắm, một bàn tay chống cằm, “Những gì anh vừa nói, đều là thật đúng không?”

Trung tá Cù không vui sầm mặt: “Quân nhân không nói đùa.”

Ôn Miên nghe thấy thì vui vẻ, chớp chớp hàng mi dày, cười nói: “Anh biết không, lúc trước khi kết hôn với anh, kỳ thực cũng không nghĩ tới hiện tại sẽ có tình huống thế này.”

“Tình huống gì?”

“Em cảm thấy em nhất định sẽ thích anh, nhưng không nghĩ tới sẽ thích nhiều như hiện tại....” Cô ngượng ngùng chu mỏ, dùng tay khoát nước trong bồn tắm, “Em thậm chí còn từng tính đến trường hợp tệ nhất, có lẽ, anh sẽ gặp được một cô gái khác, thích cô ấy.”

Cù Thừa Sâm không phát biểu ý kiến, chỉ chăm chú nhìn cô thật sâu.

“Nhưng mà, cuối cùng em muốn tìm cách vượt qua nỗi sợ hãi này, cho nên, em nói với chính mình, cho dù anh thích người khác cũng không sao, em có thể hiểu được, anh cũng không cần gạt em, đến lúc đó chúng ta nói chuyện thẳng thắn với nhau, nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.”

Anh mỉm cười: “Anh thích người khác cũng không sao..... ngay cả như vậy cũng không sao?”

“Khi Diễm nhân Lê Q ụy Đôn chúng ta kết hôn đã nói là sẽ cố gắng hết sức, nhưng không ai có thể cam đoan, trong cuộc hôn nhân này sẽ không xảy ra chuyện gì, không phải sao?”

“Cho nên..... dựa theo đó mà suy luận, cho dù em thực sự yêu Tả Luân, anh cũng phải chấp nhận, chúng ta ”nói chuyện một chút“, sau đó anh ủng hộ em vô điều kiện, đúng không?”

Mặt Ôn Miên hơi đỏ lên, giải thích: “Những thứ em lo lắng đều là phiên bản ”bên ngoài” của anh, em không có nghĩ đến mình sẽ thế nào.”

“Bây giờ anh nói cho em biết, anh và em đã đăng ký kết hôn, thì chứng minh không thể xảy ra tình huống yêu mến người khác. Nghe rõ chưa, trong này không có ”vạn nhất“. Anh là quân nhân, không chấp nhận giả thiết này, anh chỉ có thể chung sống với một mình em, thực thi vô điều kiện, hiểu không?”

Sếp Cù nói, thân hình cường tráng đè ép cô nhóc xuống nền gạch men, nắm chặt cằm cô: “Về phần em, tuy anh đã từng nói, anh giao ”quyền quyết định” cho em, nhưng khi em tâm địa gian xảo muốn làm chuyện gì đó, thì phải xem anh có cho em cơ hội hay không.”

Ôn Miên nghĩ nghĩ, khởi động lại bộ não đang ngừng trệ: “Vậy nếu em và Tả Luân thật lòng yêu nhau thì sao?”

Nói xong cô liền hối hận, lông mi Cù Thừa Sâm khẽ chớp, trong mắt bị một tầng băng đen che phủ.

“Ôn Miên, em đã đồng ý kết hôn với anh, chúng ta sống với nhau cả đờiDiễn đàn Lê Q ụyĐôn, anh cho rằng đây cũng là điều em muốn, anh biết em không phải là cô gái như thế.”

Ôn Miên bĩu môi: “Em chỉ đơn thuần muốn nghe đáp án của anh thôi mà.”

Hơi thở mạnh mẽ như gió bão bao quanh cô, người đàn ông bỗng nhiên tiến sát lại gần ôc, chớp mũi chạm lên mặt cô: “Anh sẽ dùng tất cả biện pháp để em rời khỏi hắn, sau đó yêu anh, không rời khỏi anh..... Anh, sẽ không thả em đi như vậy.”

Ôn Miên nắm chặt tay, vòng ôm lấy đầu Cù Thừa Sâm, đây là một cái ôm quan trọng hơn tất cả mọi ngôn ngữ, biểu đạt tình yêu và sự cảm kích của cô.

“Sếp, em thật thích, thật thích anh.”

“Anh biết.”

“Ngày đó em hỏi anh ”yêu hay không yêu“, kỳ thực là vì.... gần đây em luôn nghĩ đến những chuyện rất ngu ngốc.” Trong lòng Ôn Miên mềm lại, khiến cho tiếng nói chuyện cũng trở nên êm dịu, “Nói ra anh không được phép cười em.”

Sếp Cù gật gật đầu, tiếp tục cười nhạt nhìn cô.

“Có đôi khi, em muốn nhốt anh ở nhà, không cho anh ra khỏi cổng. Có đôi khi, em còn muốn đến đại viện quân khu của các anh, để các nữ quân nhân, nữ gia quyến đều biết anh là chồng của em, còn có khi, không có lý do gì nhưng vẫn thấy hốt hoảng trong lồng, buổi sáng khi tỉnh dậy, cảm thấy mình còn đang nằm mơ.” Ôn Miên nhú nhú mày, bộ dáng rất phức tạp, “Em cũng không biết sao lại như thế, cũng không biết phải làm thế nào mới tốt, anh nói em đã gả cho anh rồi, còn có cái gì mà phải suy nghĩ lung tung chứ...”

Trung tá tiên sinh cảm thấy sáng tỏ, anh thấp Diễn đàn Lê Q ụyĐôngngọng nói: “Anh cũng có suy nghĩ rất ngốc.”

“Hả?”

“Sau khi anh kết hôn với em, mỗi ngày đều sẽ rất vui vẻ.”

“Vì sao?”

“Nghĩ đến sẽ kết hôn với em, liền thấy rất vui.”

Ngay cả nhóm binh lính đều nói gần đây huấn luyện viên rất điềm đạm, không còn tàn bạo như trước.

Ôn Miên nghẹn ngào, có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông đang nhếch môi trước mắt, cơ bắp màu đồng của anh đang căng chặt, đôi mắt trong trẻo mà sạch sẽ đang cùng cô nhìn nhau chăm chú.

Cả phòng tắm bốc lên từng luồng khí nóng.

“Kết hôn với em, anh vui như vậy sao?” Cô hơi hờn dỗi: “Vậy anh thật đúng là kẻ ngốc.”

Người như vậy, cũng là chồng của cô, cô có thể có được con người anh, còn có trái tim củ anh, có cái gì đáng để chúc mừng hơn việc này chứ?

Trên đường đời của con người, một cô gái trẻ có thể có được một cuộc hôn nhân, cùng anh ta dắt tay nhau, đi qua từng đoạn đường, thì còn có gì để tiếc nuối chứ.

Cù Thừa Sâm nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Ôn Miên, anh ôm chặt cô vào lòng, chuẩn xác tìm được môi của cô nhóc, hôn xuống.

Không hôn còn đỡ, anh vừa hôn lên, Ôn Miên liền cảm thấy sức lực cả người đều biến mất, đêm nay xem như là gỡ bỏ lệnh cấm sau giai đoạn dài cấm dục đi.

Hai kẻ ngốc.

Ánh mắt hiện thời của Cù Thừa Sâm giống như con sông ẩn giấu đầy sỏi cát, môi lưỡi của anh dạo quanh trong miệng cô, bướng bỉnh muốn hòa tan đủ loại cảm xúc vào trong nụ hôn này.

Thế nào cũng đủ.

Anh muốn giữ lấy đối phương, không hể bởi vì thú tính bị khơi mào, còn có, anh rất để ý đến toàn bộ những thứ thuộc về người kia, Dĩ nhiên Lê Q uyển nếu anh có thể tiến vào trong cơ thể cô, thật giống như được trao đổi máu thịt với cô, như một nghi thức, tuyên bố tình yêu của bọn họ, bọn họ sẽ vĩnh viễn không chia lìa.

Ôn Miên như đang bay bổng, đầu choáng mắt hoa, lưu luyến đôi môi của người đàn ông, nụ hôn của anh như lưỡi dao cực nóng mà lại lạnh thấu xương, nồng đậm tinh tế như một ly rượu mạnh, nước bọt hai bên cũng nhiễm phải hương vị tình dục.

Cô gái mình khao khát ngày đêm đang nằm ngay trước mắt, rốt cuộc Cù Thừa Sâm lại có thể vuốt ve an ủi cô một phen.

Ôn Miên cố chấp khẽ gọi: “Sếp.....”

Tất cả tình cảm sâu nặng đều khó lòng kiềm chế, ngón tay của Cù Thừa Sâm đưa qua đưa lại trong tóc cô, tìm kiếm phương thức khiến cô run rẩy khắp người.

Khuôn mặt của anh giống như được đắp một tầng mặt nạ bằng nước, dưới ánh đèn sáng bóng trong phòng tắm, khiến cho bọn họ nhìn có chút hư ảo.

“Anh muốn làm em.” Máu trong người Cù Thừa Sâm đều nóng lên, anh đã sắp không thể kiềm chế được nữa, quyết định truyền đạt mệnh lệnh của sếp xuống, không được dị nghị, phải lập tức chấp hành.

Ôn Miên nhìn trung tá tiên sinh luôn luôn bình tĩnh như không mà giờ lại biểu hiện như lửa cháy đến nơi, không khỏi buồn cười: “Sếp, muốn dùng súng sao.” Cô chặc vài tiếng: “Anh có biết hay không, Vire chính là bị cây ‘súng’ của anh dọa chạy.”

Cù Thừa Sâm nhú mày, thì ra là thế, anh có thể coi như đây là vật khẳng định năng lực nam tính của mình không?

“Không sao, em thích là được rồi.” Anh nhẹ Dĩ nhiên Lê Q uyển cười: “Em thích nhất, đúng không?”

Ôn Miên quay lưng lại, muốn né câu nói khiến khuôn mặt cô đỏ lên của anh, “Quân nhân vô lại! Đồ lưu manh!”

Cù Thừa Sâm nghe cô nói thì nhớ tới chuyện gì đó, một mặt vừa cởi bỏ quần áo của cô nhóc, một mặt nói: “Lúc vừa kết hôn, em sống chết không chịu thực hiện nghĩa vụ vợ chồng với anh, lúc đầu anh còn tưởng, là do anh không có tình thú chứ.”

Cho nên anh còn từng đi tìm kiếm thông tin, xem phải hành động thế nào, để có thể ôn nhu dịu dàng khi ở trên giường? Phải chăng anh nên nói với Ôn Miên..... những lời nói không đứng đắn, mới có thể đánh chiếm được cô gái này?

Ôn Miên cúi thấp đầu, cả người trên dưới chỉ còn mỗi một cái quần lót, “Khi đó em còn để ý đến việc anh có cùng người khác...”

Ánh sáng trong phòng tắm chiếu lên khuôn mặt lãnh khốc của người nào đó, anh ôm lấy cô gái trước mắt, cất bước tiến vào bồn tắm.

Nước ấm bao trùm lấy hai người, lòng bàn tay thô ráp của Cù Thừa Sâm chạm tới vùng bụng của cô, một ngọn lửa nhỏ bắt đầu thiêu đốt khắp người cô, khiến cho cổ họng bật ra một tiếng rên khẽ.

Anh đặt cô ở bên dưới, dựa người vào bồn tắm, một tay kéo người anh em đã bị cô đơn lâu ngày ra, đặt lên bụng Ôn Miên.

Cô tỉnh ngịch chọc một chút lên đỉnh đầu chắc nịch và mượt mà này, cây gậy bị chọc ghẹo hồi lâu đã trở nên to cứng.

“Vật nhỏ đáng thương.” Ôn Miên nói xong, mớiDiễn đàn LêQ uyĐôn phát giác được họa là tự miệng mình mà ra.

Nhất thời, trên trán sếp Cù như có vài sợi gân xanh nổi lên: “.....Nhỏ?”

Không đợi Ôn Miên giải thích, bốn cánh môi đã dán lại với nhau, Cù Thừa Sâm nắm lấy hai cái đùi của cô, dùng sức tách ra, không kịp báo trước, đã thuần thục kéo quần lót của người nào đó xuống, vậy thô cứng của anh bắt đầu tiến vào thăm dò.

“Ừm.....” Nụ hôn như dã thú khiến Ôn Miên gần như không hít thở được, anh vừa bá đạo chuyển động, vừa trấn an cô.

Phần cơ bắp chỗ vai của Cù Thừa Sâm hở ra, những giọt nước đọng chảy xuống phần lưng rộng lớn của anh, mà nơi bí ẩn của cô bị dòng nước ấm lạnh lẽo viếng thăm, sóng tình giữa hai người bắt đầu khởi động.

Anh cúi đầu cắn lấy đầu vú đã dựng thẳng của cô, khiến cho cô nhóc tê dại khó nhịn, tay Ôn Miên di chuyển đến giữa mông người đàn ông, vuốt ve vùng mông đầy đặn của anh.

Bị bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô kích thích, ‘hoa cúc’ của anh không tự chủ được mà kẹp chặt, phần eo chắc khỏe nặng nề va chạm vào thủy huyết ứ át của cô gái, liên tiếp không ngừng.

Hai người đã lâu lắm rồi chưa quan hệ với nhau, kích thích vui vẻ này khiến trung tá Cù không thể không say sưa.

Anh than nhẹ một tiếng, dứt quãng nói cho cô: “Ôn Miên, anh muốn tắm rửa cho em thật sạch, rồi gấp lại, thả vào trong túi.”

Ôn Miên ngẩng đầu, liếm bờ môi của anh, hai thân thể chồng lên nhau, tình cảm mãnh liệt cộng với khoái cảm trong người không ngừng Diễn đàn LêQ uyĐônlan tràn, giống như dòng nước ấm này, đưa bọn họ lên tầng tầng trời mây.

Giống như một cái giếng cạn đã lâu được nước mưa tưới mát, không chỉ có trung tá Cù bị mất phương hướng, ngay cả Ôn miên cũng khó lòng kiềm chế được suy nghĩ, mơ mơ màng màng kêu gào: “Sếp, Cù Thừa Sâm..... A..... Dùng sức..... Nhanh một chút.....”

Đây là lần đầu tiên nghe thấy cô gái này chọc người như thế, thậm chí còn không hề lúng túng mà nói ra những câu kích thích như vậy, Cù Thừa Sâm giống như bị một tia chớp đánh trúng, xương sống cảm thấy tê dại mãnh liệt một trận.

Người đàn ông không nhịn được nữa, phóng thích ngay trong khoảnh khắc rút ra khỏi người cô, bắn tất cả tinh hoa lên ngực cô.

Trung tá Cù thở hổn hển mấy hơi, tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội chế nhạo Ôn Miên: “Em lớn tiếng như thế, không sợ bị thằng nhóc kia nghe thấy à?”

Cô nhóc Ôn tỉnh lại từ giữa một mảnh hỗn loạn, mặt đỏ lên, anh dùng khăn lông lau chất dịch dính dính trên ngực cô, ánh đèn chiếu sáng cơ thể trần trụi của người đàn ông, khiến anh giống như một bức tượng hoàn mỹ, còn có khí chất lạnh lùng của một kim loại cứng rắn.

Ôn Miên nói thầm, phải xong nhanh một chút mới tốt, đỡ phải để tên nhóc tai họa kia phát hiện ra động tĩnh, đang muốn đứng dậy khỏi bồn tắm, lại bị người đàn ông giữ chặt phần eo.

Cù Thừa Sâm không chút do dự nắm lấy cánh Diễm nhân Lê Quý Đôn tay cô nhóc, cắn một cái lên phần thịt nhẵn mịn.

Ôn Miên kinh ngạc: “Anh làm gì thế?”

“Sau này không được để anh nhìn lâu như thế.” Sếp nói, vuốt ve cô vô cùng có kỹ xảo: “Nghe rõ rồi chứ?”

Cả người Ôn Miên đều giống như một tấm thiết bị nung đỏ, thân thể của cô bị anh chọc đến nhũn ra.

“Vậy anh có thể... đừng phóng ra hay không?”

Cù Thừa Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, chỉ chốc lát sau, tay của Ôn Miên nắm ngược lại anh, ghé vào lỗ tai anh thổi khí nóng: “Cù Thừa Sâm, anh không sợ tên nhóc phá phách kia khi dễ sao?”

50. Chương 51: Cô Muốn Ôm Anh

“Cù Thừa Sâm, anh không sợ tên nhóc phá phách kia khi dễ sao?”

Hai tay của trung tá Cù chống vào tường, giam cô gái nhỏ trong cái bồn tắm bằng gạch men này, hai người đứng trong bồn nước ấm, vừa mới hết thúc một trận “đánh nhỏ”.

“Chỉ cần không phải mất xanh là được.” Anh nói.

Ôn Miên cong miệng lên: “Lời này là có ý gì? Cù Thừa Sâm, anh dám chất vấn em treo tường?”

Trung tá tiên sinh cố ý giữa chặt cầm cô, giọng điệu cảnh cáo: “Vợ, em đã bỏ rơi anh, đi dạo một vòng ở New York.”

Ngụ ý tất nhiên là bất mãn.

Mặt Ôn Miên ghen đỏ lên: “Đây không phải xuất phát từ lòng nhân đạo, chăm sóc bệnh nhân bị thương hay sao?”

“Hả? Em chăm sóc Tả Luân thế nào?”

Nhìn một cái, lúc đầu Ôn Miên còn tưởng rằng anh không thêm để ý, kỳ thực trong lòng trung tá lại rất khó chịu.

“Em cũng chỉ lau người cho anh ta, rót nước, giúp anh ta ăn cơm, buổi tối thì ở cùng anh ta cho đến khi anh ta ngủ...”

Cù Thừa Sâm vừa nghe lời này, liền cắn lên cái cổ trắng nõn của cô nhóc, “Em dám?”

Ôn Miên ngẩng đầu, liếc mắt thật sâu nhìn người đàn ông này, ánh mắt anh vừa u tối vừa hấp dẫn.

Hai cái tay của trung tá Cù không thành thật sờ lên cổ không che đậy của cô, có thể đoán được người đàn ông không hề keo kiệt mà phơi bày dục vọng mạnh mẽ của anh, vả cả, những khối cơ bắp rắn chắc tràn đầy sức mạnh đàn ông.

Ôn Miên xấu hổ, đẩy ra, cô không hiểu rõ, đây hình như là lần đầu tiên trung tá Cù cởi quần áo cô, không sợ lộ ra phần chân thật nhất, nguyên thủy nhất trước mặt cô, vật nam tính của anh không chút che giấu lộ ra trước mặt cô, loại tự tin này của đàn ông tạo nên sức quyến rũ không thể cưỡng lại đối với phái nữ.

Sự đứng đắn của anh, sự nghiêm túc của anh, sự bảo thủ của anh, việc coi trọng kỷ luật quân đội của anh.... Mỗi một tính cách đều khiêu khích tiếng lòng cô, khiến trái tim cô cứ ngứa không thôi.

Cho nên, Ôn Miên chỉ có thể bỏ mặc bản thân, cùng anh vui buồn khóc cười, anh giống như một đầm lầy u tối và sâu thẳm, một khi sa vào, sẽ không còn đường giãy giụa, cô mặc cho chính mình bị chìm sâu vào trong đó.

Khuôn mặt của sếp đầy vẻ dục vọng chưa được thỏa mãn, nguồn nhiệt to lớn vuốt về khu vực ẩm ướt của cô gái nhỏ. Ôn Miên bất đắc dĩ, người đàn ông này sao lại dễ bị kích thích đến thế, nói cứng liền cứng à!

Bàn tay của người đàn ông xoa bóp bộ ngực đầy đặn, cô gái nhỏ lập tức cảm thấy một trận khoái cảm dâng trào, một tay của anh làm tròn bốn phần cầm vào. hoa cúc của cô, thông thả ra vào, đầu lưỡi mềm mại đảo quanh trong miệng cô, lưu lại dấu vết ướt át, và cả tiếng chếp miệng.

Bị anh mút như thế, nhất thời cảnh tượng có chút ngưng ngừng, Ôn Miên khẽ nhú mày, phía dưới lại chảy ra càng nhiều dịch nước.

Cù Thừa Sâm phát hiện chỗ đó của cô đã vô cùng ẩm ướt, khoe miệng cong lên, tuyên bố: “Nâng chân lên, cho anh.”

Hai cái chân đều bị người đàn ông tách ra đặt hai bên thắt lưng, khí lực của anh thật đúng là mạnh, vững vàng nâng cả người cô lên, áp vào tường sau đó tách nơi đó ra, đột ngột tiến vào.

Người đàn ông cọ sát một chút, hạ xuống, sau khi ra vào vài chục cái, lúc này mới đẩy thẳng vào tận trong cùng.

Cù Thừa Sâm đứng thẳng, Ôn Miên bị anh ôm chặt, phần lưng dán chặt lên vách tường, bởi vì cô sợ té xuống, đành phải kẹp chặt chân vào eo người đàn ông, tư thế như vậy khiến thân thể hai người như dính chặt vào nhau.

Cù Thừa Sâm có phần lưng rộng lớn rắn chắc, có eo có mông, cũng được xem là “cực phẩm” trong đám đàn ông rồi,... Khụ, đương nhiên ý tưởng này cũng không thể để sếp nghe được.

Khuôn mặt của Ôn Miên đỏ như quả táo chín, đứng trong phòng tắm oi bức thiếu không khí không ngừng thở hổn hển.

Hai người dính sát vào nhau, không bị thứ gì ngăn trở, nhìn cô nhóc trong lòng giống như con mèo hoang dùng móng vuốt cào vào lưng anh, trong đầu người đàn ông tràn đầy cảm giác thỏa mãn cả về sinh lý lẫn tâm lý.

Lúc anh dùng sức đâm sâu vào trong cô, giữa mông và eo hình thành một độ cong, hơi lồm xồm, vô cùng khêu gợi.

Ôn Miên đón nhận từng đợt khoái cảm từ hạ thể truyền đến, bỗng nhiên, anh bất động, cô vẫn chưa được thỏa mãn, đành phải xoay xoay thân người, ý bảo anh mau cho cô.

Cù Thừa Sâm gắng gượng đưa vật nóng cứng của mình ra vào nội hạch mềm mại mẫn cảm của cô, vận động nhịp nhàng mang đến một trận thủy triều.

Lúc này, Ôn Miên ngẩng đầu, trông thấy tấm gương lớn ở phía sau lưng bọn họ, thì ra hai chân của cô đang quăn vào giữa lưng người đàn ông như thế.... Hình ảnh trực quan này khiến cô chợt dạ không thôi.

Như là cảm giác được trận run rẩy khác lạ của cô gái nhỏ, Cù Thừa Sâm nhìn theo hướng mặt Ôn Miên, vài giây sau, anh không có ý tốt hạ mắt.

Người đàn ông rút vật còn đang cứng rắn kia ra, bàn tay to lớn ôm lấy cả người Ôn Miên, cùng nhau rời khỏi nguồn nước ấm áp.

Anh, anh lại nghĩ đến trò gì thế?

Cù Thừa Sâm cũng im lặng, chân dẫm bước trên nền gạch, hai tay vỗ về chơi đùa bộ ngực của cô, khiến cô không có cách nào kháng cự được, cùng lúc đó, anh đối mặt với tấm gương, ngồi ở cạnh bồn tắm, ôm Ôn Miên quay lưng lại, cách ngồi giống y như bình thường ngồi ở ghế sofa.

Chỉ là hôm nay, có thêm thêm một tấm gương khiến cô hoàn toàn sụp đổ!

“Cù Thừa Sâm anh.....!!”

Ôn Miên hoàn toàn phát điên, giống con cá vàng nhảy khỏi hồ, không ngừng quẫy đạp, trung tá Cù mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, hai ngón tay chen vào chỗ kín của cô, các đốt tay đẩy vết chai vuốt ve vách tường phía trong của cô.

Đúng như anh đoán, ngọn lửa của Ôn Miên bị dập tắt ngay lập tức, yếu ớt muốn kẹp chặt u huyết, lại không lay chuyển được lực đạo của anh, kết quả là hai chân vẫn mở rộng ra.

Vật cứng cao thẳng ngay lập tức nghiền nát hạ thể của Ôn Miên, người đàn ông cần D iễn đàn L ê quý Đ ôn lên vành tai của cô: “Nâng lên thêm một chút, anh nhìn không rõ.”

Anh nâng hông của cô lên, búng vào bên trong bắp đùi cô, để vật to lớn của mình đâm vào cái lỗ nhỏ đầy nước kia.

Tất cả trình tự đều được phản xạ lại bởi chiếc gương, Ôn Miên nhắm mắt lại, chỉ có thể đổ thừa cho sức lực hai người chênh lệch nhau quá xa, toàn thân cô nhiễm lên một tầng mị sắc e lệ mà kích thích.

Cù Thừa Sâm thưởng thức vẻ ản nhĩn (ngắm ngẫm chịu đựng) và ngưỡng ngưỡng của cô trong gương, hung ác xâm lược để rêu rao tình yêu của anh, dùng sức đâm một cái lại một cái, tất cả bụng dưới đều bị lửa nóng thiêu đốt khó lòng dập tắt, cô kẹp rất chặt, xoắn chặt đầu trước của anh, và cả mỗi một tác thân cây của anh.

Dòng dịch ản chảy ra, dính vào phía trong hai chân anh, thỏa mãn hoàn toàn lòng tự trọng của người đàn ông, miệng anh ngậm chặt vành tai của cô, hai tay siết chặt phần thịt mềm của cô, không cho phép cô chạy thoát.

Đúng ngay lúc tăng khoái cảm sâu nhất sắp sửa khởi động, cửa phòng tắm bị Vire đập thùng thùng.

Ôn Miên ngẩn ra, vội vàng muốn rời khỏi hung khí trên người anh, ai ngờ Cù Thừa Sâm lại nhanh hơn một bước nắm chặt lấy vai cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

“Cô Ôn! Cô Ôn! Câu chuyện xưa này rất hay, con muốn cô kể cho con nghe!”

Sự mềm mại ản ướt của cô nhanh chóng bao trùm lấy anh, phải dừng lại ngay thời điểm mấu chốt này đúng là muốn giết người mà.

Cù Thừa Sâm thét lớn một tiếng, tìm được nơi mẫn cảm của Ôn Miên, va chạm không ngừng, tiếng rên rỉ thiếu chút nữa đã trào ra khỏi miệng cô.

“Vire..... Cô.....chờ thêm một lát, lập tức ra ngay....”

Trung tá bị câu nói “hai nghĩa” này của cô chọc cười, chớp mắt, con người u tối tăng thêm một tầng kích thích.

Cô gái nhỏ này, thật rất biết mang lại niềm vui cho người khác.

“Cô Ôn! Sao các người còn chưa ra? Đừng có mà không để ý đến con!”

Ngữ khí đáng thương tội nghiệp của tên nhóc thiếu chút nữa đã khiến cô dao động, thời khắc mấu chốt, càng cố gắng ra sức, khiến cả người cô nảy lên một cảm giác đói khát mãnh liệt, chất dịch không ngừng tràn ra, cô thực sự không còn cách nào khác hay sao. Thời gia như ngừng lại, đành phải trả lời Vire một cách khó nhọc: “Được rồi.... Cho cô thêm năm phút nữa.... Lập tức..... Con ngoan ngoãn về phòng đi! Một lát..... cô kể chuyện xưa cho con.”

Lúc này Vire mới miễn cưỡng đồng ý, hừ, hiện tại người lớn đúng là càng ngày càng không có trách nhiệm mà!

Đợi đến khi thằng nhóc kia chạy về phòng ngủ, cả người Ôn Miên đã nổi lên một tầng những đóa hồng nhàn nhạt, tầm mắt của cô đảo qua chiếc gương bóng loáng, một trận khí nóng lại truyền đi khắp toàn thân.

“Nhanh một chút.....” Cô muốn xong sớm, để có thể đi kể chuyện xưa cho tên nhóc kia.

Ai ngờ Ôn Miên còn chưa nói xong, trung tá Cù đã hỏi lại: “Còn chưa đủ nhanh?”

Cô nhóc này một lát thì nói anh “nhỏ”, một lát lại chê anh chưa đủ “nhanh”, chắc chắn, bạn xem, còn gì nữa chứ!

Vì thế, sếp hơi nâng cái mông nhỏ của cô lên, đôi mắt như được phủ một lớp sương mù, anh không ngừng nói những lời ân ái vào tai cô, bàn tay nóng bỏng không ngừng chuyển động, tận tình phục vụ cơ thể bên dưới, không để cô thấy trống rỗng một chút nào.

Bỗng nhiên, người đàn ông nắm lấy một bàn tay của Ôn Miên, cúi đầu mút mấy ngón tay của cô, tình cảm dịu dàng trong nháy mắt này, lời bày tỏ của con người kiên cường, thiết huyết (ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh) và ít nói kiệm lời này mới có thể cường hãn mà chấn động lòng người như thế!

Cơ thể của cô gái nhỏ trở nên hoàn toàn mềm mại như mì sợi, Cù Thừa Sâm thừa thắng xông lên, kéo chân cô đang rộng hết mức, xoay mặt cô lại, dây dưa quần quít mà hôn môi, dưới thân thì tiến công khi chậm khi nhanh, khi lùi khi tiến, rốt cuộc cũng khiến Ôn Miên khóc nức nở liên tục, cả người vừa đau nhức vừa tê dại.

Hai tay của anh đè lên cặp mông nhỏ của vợ, đầu lưỡi rời khỏi đôi môi hồng của cô, tiến mạnh vào trong không ngừng khuấy đảo, ma sát quá nhanh, cô cảm thấy vừa nóng bỏng vừa đau rát, nhưng lại vô cùng thoải mái, không nói rõ được là mùi vị gì.

Cù Thừa Sâm nín thở, chuyển động không ngừng khiến nơi đó của cô ngày càng trơn ướt, phần eo sử dụng toàn bộ sức lực, tay thì nắm lấy đỉnh ngực của cô, khoái cảm không ngừng trào dâng như cuồng phong bão táp, kéo dài không thôi, anh làm sục đổ tất cả ý chí của cô, Ôn Miên thiếu chút nữa thì thét chói tai, mà anh thì lại không chịu thỏa hiệp, một lần lại một lần, đưa cô gái nhỏ lên đỉnh khoái cảm....

Cơ thể nhỏ này run rẩy trong lòng trung tá vài cái, mùi xạ hương trong phòng tắm từ từ lan tỏa, kết hợp với hương vị nam tính nồng đậm không ngừng vờn quanh hơi thở của cô, Ôn Miên khép chặt mắt, cô thích thời khắc này, hai người trần trụi ôm sát vào nhau.

“Em đi tắm đi, anh đi xem anh bạn nhỏ kia đã.”

Lời nói sắc sảo của lợt vào tai khiến cô nhóc vô cùng hưởng thụ, cô cười cười, đáp: “Vây phiền sếp đỡ nó ngủ dùm.”

Trung tá Cù cười cười: “Diễn tập thực chiến.”

Ôn Miên đổi áo ngủ, vào phòng chỉ thấy thằng nhóc kia đang dựa vào người sếp nghe chuyện xưa, Cù Thừa Sâm rất ra dáng làm cha, nhìn một lớn một nhỏ vui vẻ hòa thuận, cô không khỏi cười ôn như, hơi hơi thất thần.

Nếu thực sự là con của anh, nhất định cũng có thể gần gũi như vậy.

Bạn Vire của chúng ta cũng không sợ người lạ, từ trước đến giờ ai cũng có thể làm quen, cô Ôn đi tới, nó nhanh chóng lật người lại: “Cô Ôn, mau đến đây ngủ.”

Trung tá Cù nắm lấy cổ áo nó, nhấc bổng đứa nhóc lên, thả xuống bên cạnh anh.

“Sao anh không để Vire ngủ ở giữa?” Ôn MIên nhìn khuôn mặt giống bánh bao hấp của thằng nhóc, bật cười: “Nó còn nhỏ mà, sẽ té xuống giường.”

Cù Thừa Sâm gõ vào trán Vire một cái: “Vợ chú phải ngủ với chú.”

Ôn Miên , lúc này cái miệng nhỏ nhắn của Vire cong lên: “Không được, con muốn ngủ cùng với cô Ôn.”

Trung tá Cù nhíu mày, tên nhóc thúí, cũng chỉ có nhóc mới dám nói ra lời này.

Ôn Miên bảu bọn họ không được cãi nhau, ôm anh bạn nhỏ qua, nhét nó vào chăn: “Được rồi, chú chỉ chọc con thôi, đương nhiên là con ngủ ở giữa, nhắm mắt lại đi.”

Ôn Miên hôn lên trán thằng nhóc một cái, trong đôi mắt không tự chủ được mà tràn đầy vẻ cưng chiều.

Cù Thừa Sâm ngửi được mùi hương tươi mát của sữa tắm từ người cô, bỗng nhiên nhớ đến đêm Ôn Miên không có nhà.

Không có cô, nơi này chỉ là một căn nhà trống không. Ánh đèn mờ nhạt không còn những tia sáng ấm áp, căn phòng ngủ trống rỗng cũng không còn nụ cười ngọt ngào.

Có cô nên căn nhà mới trở nên ấm cúng, đây là nơi mềm mại nhất trong lòng anh, chỉ khi có cô ở đây, anh mới là nam chủ nhân của nơi này.

_____Mẫu truyện nhỏ_____

Ngủ đến nửa đêm, trung tá tiên sinh nghe được tiếng rên rỉ đau đớn, anh mở mắt ra, chỉ thấy hai tay của tên nhóc phá phách đang ôm cổ Ôn Miên, hai chân trần cũng quấn chặt lên người vợ anh.

Anh nhỏ giọng đánh thức Ôn Miên, ôm Vire với cái tướng ngủ vô cùng không an phận sang bên kia.

Sau đó, sếp Cù đại nhân, học theo bộ dáng của học sinh tiểu học, hai tay hai chân bám chặt vào vợ như gấu koala.

Ôn Miên trừng mắt liếc chú giải phóng quân không chút đứng đắn này một cái, “Tướng ngủ này...”

“Anh còn chưa thử qua.”

Trung tá Cù nói xong, còn cọ cọ vào vợ vài cái, Ôn Miên giật mình, được rồi, có cái gì đó chọc trúng cô rồi....

51. Chương 52: Sự Hy Sinh Của Anh

Bất thành lĩnh, Ôn Miên bị chuông cửa đánh thức, ký ức cuối cùng còn sót lại về tối hôm qua của cô là bồi hồi ở sofa chỗ phòng khách. Lúc mở to mắt, những tia nắng đầu tiên của buổi sớm chiếu lên nửa bên má của cô, rất ấm áp.

Người nào đó đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức, hồng rồi, đã 7h, cô ngủ rất sâu, còn chưa kịp gọi Vire rời giường, chuẩnDiễn đànLêQ uýĐôn bị điểm tâm!

Ôn Miên xuống giường đi dép lê ra cửa, đứng ngoài cửa chính là một thân hào quang chói lọi của Thi Thiển Nhu, cũng không biết có phải do cô đa nghi hay không, hôm nay Thi tiểu thư mặc một chiếc áo màu xanh ngọc, đoan trang tao nhã, còn đeo thêm đồ trang sức trang nhã.

“Chào cô Thi.”

So ra, Ôn Miên biết bộ dáng lúc này của cô vô cùng tệ.

Thi Thiển Nhu cười nhẹ, ánh mắt xinh đẹp lại trở nên âm u.

Cô gái này thực không tự nghĩ xem bộ dáng của mình hư hỏng đến mức nào sao, mái tóc Ôn Miên xõa tung, vô cùng nhếch nhác, vạt áo thì bị mở ra, trên ngực có mấy dấu hôn vô cùng thâm, còn có dấu răng.

Nếu như Thi Thiển Nhu không nhìn lầm, chiếc áo trên người Ôn Miên là kiểu nam, cô ta đang mặc quần áo của Cù Thừa Sâm sao.

“Cô Ôn, tôi tới đón Vire.”

Ôn Miên bất giác ngừng một chút, đang nghĩ xem phải trả lời thế nào, anh bạn nhỏ chạy từ trong toilet ra, vừa rửa xong đôi tay nhỏ bé của mình, Cù Thừa Sâm đi sát phía sau chăm sóc nó.

Ôn Miên như trút được gánh nặng, có vị huấn luyện viên ma quỷ luôn kiên trì nghe theo tiếng còi trong quân đội mà rời giường ở đây, cô còn bận tâm cái gì chứ.

Thi Thiển Nhu nhìn trung tá Cù trước nhất, sắc mặt không khỏi khẽ biến, sững sờ tại chỗ, Ôn Miên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cù Thừa Sâm ở trần, trên mặt, trước ngực đều có dấu móng tay của cô, dưới ánh mặt trời buổi sớm, những khối cơ bắp càng trở nên nổi bật.

“Chờ Vire ăn xong điểm tâm đã, còn sữa nữa, đi đi.” Anh chỉ vào tên nhóc phá phách mắt xanh nào đấy, ý bảo nó phải nghe theo mệnh lệnh, uống hết sữa.

Sau đó, Diễ ndầnLêQ ụyĐôntrung tá Cù thấp giọng nói: “Mời vào.”

Ôn Miên nghiêng đầu, không lên tiếng, học bộ dáng làm sếp chỉ chỉ vào ngực của người đàn ông này, anh hiểu được, nhượng mi, trở về tìm áo mặc vào.

Thi Thiển Nhu vốn định chờ ở ngoài cửa, nhưng trong lòng cô cũng muốn nhìn xem một lần, căn nhà của người đàn ông này và vợ của anh có dạng gì.

Cô gái đi tới, ngẩng nhìn bốn phía, lọt vào tầm mắt đều là những vật trang trí với những gam màu ấm áp.

Ôn Miên rửa mặt chải đầu xong, lúc đi ra thấy cô ta đang nói chuyện với Cù Thừa Sâm, giọng nói của hai người cũng không lớn, cô không có cách nào nghe rõ được cuộc đối thoại của bọn họ.

“Em không nghĩ đến, thì ra khi thật sự đối mặt với tất cả chuyện này lại đau khổ như vậy.” Thi Thiển Nhu trầm mặc nửa ngày, lông mày chau lại, thanh âm hơi trầm: “Nếu em cũng có được một gia đình như vậy, có lẽ, cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ.”

Trung tá Cù không nâng mí mắt, đáp lại cô một câu: “Anh đã có được thứ mà mình muốn nhất trên đời này.”

Thi Thiển Nhu ngơ ngác đứng đó, cô hiểu rõ một khi người đàn ông này đã nhận định một con đường thì sẽ đi đến cùng, chỉ là, muốn cô phải hoàn toàn bỏ cuộc, cô lại không cách nào làm được.

Vire ngồi bên cạnh ngoan ngoãn ăn bánh bao, còn uống một ngụm sữa lớn, dùng giọng điệu trong trẻo của trẻ con hỏi: “Dì à, nhà của cô Ôn chơi rất vui, sau này con đến chơi nữa được không?”

Thi Thiển Nhu không trả lời vấn đề của anh bạn nhỏ, chỉ cười nhạt, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Cù Thừa Sâm thấy vợ bước ra, không ngại đang ở trước mặt mọi người kể tai cô nói nhỏ: “Em mặc cái áo này rất đẹp, tặng em luôn đó.”

Ôn Miên trừng mắt liếc sếp một cái, Thi Thiển Nhu đương nhiên là nghe được lời thì thầm của bọn họ, vô cùng chán nản kéo tay Vire, thằng bé lau miệng xong, Diễ ndầnLêQ ụyĐônnhận lấy túi xách từ tay Cù Thừa Sâm.

“Cô Ôn, chú, con đi trước đây, lần sau con muốn tới nữa.”

“Đi đi, sau này dẫn con đến đây chơi nữa, để chú dạy Quân Thể Quyền cho con.”

Hai vợ chồng rút cuộc cũng tiễn được đứa nhóc này đi, Ôn Miên ra về đăm chiêu, kéo kéo cái áo sơ mi trắng trên người: “Sao em lại mặc áo của anh?”

Trung tá ra về kinh ngạc: “Tối hôm qua không phải em ngủ chung với anh sao?”

Ôn Miên nghe vậy mới lơ mờ nhớ lại, ngủ đến nửa đêm thì bị người đàn ông này đánh thức, hai người lén lút chạy tới sofa trong phòng khách, tiếp theo đó là kịch liệt đè cô xuống dưới thân, hung hăng xé quần áo của cô, cô kim lòng không được cũng lắc nhẹ theo từng động tác của anh, từng trận khoái cảm cắn nuốt cô, đưa cô lên đỉnh.

Sau đó vì quá mệt, Ôn Miên khoác đại một cái áo của trung tá vào người, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Cù Thừa Sâm sắp phải về bộ đội, buổi tối còn phải đến thăm ba mẹ và Nghiêm Di, lúc này, anh cũng không muốn lãng phí thời gian ở chỗ khác.

Trung tá vừa có ý nghĩ xấu, chợt khi thấy cô gái này quay đầu nói: “Thiếu chút nữa thì quên mất, có thứ này muốn đưa cho sếp.”

Nói xong, Ôn Miên chạy nhanh về phòng ngủ, mở ngăn kéo của cái tủ đầu giường, lấy món quà ra đưa cho anh.

Cù Thừa Sâm vừa cầm lên, thăm thấy giắt mình, một cái túi bằng tơ vàng thêu hoa, đúng là giống y tấm bùa hộ mệnh mà anh từng nhặt được.

“Em đặc biệt lên ngôi miếu cũ đó để cầu đó.” Ôn Miên chủ động chui vào ngực anh, nghiêm túc nói: “Không phải anh đã từng nói, bùa hộ Diễn đàn Lê Q uyển mệnh của em mang đến vận may cho Ôn Tinh sao, anh ấy chưa chết.”

Cho nên, cô mới thành tâm thành ý, đi cầu một cái về cho sắp, chỉ mong mỗi lần anh ra cửa, đều có thể bình an trở về nhà.

Một dòng nước ấm chảy vào lòng Cù Thừa Sâm, nhưng trên mặt lại như không hề tỉnh ngộ, hơi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười mê hoặc lòng người, “Em sợ anh ăn dấm chua với anh của em?”

Ôn Miên lười phản ứng lại, ôm anh cọ cọ, tìm được một vị trí thích hợp, nhắm mắt lại.

Hiện giờ cô cũng đã lần mò ra được chút manh mối, biểu hiện trong hai ngày nay của anh rất khác lạ, rõ ràng là có mục đích, nhưng cô cũng không muốn vạch trần, chỉ cần anh có thể hiểu được lòng cô.

Trung tá Cù mở tấm bùa hộ mệnh ra, tấm hình bên trong này vốn thuộc về Ôn Tinh, anh đã từng khen ngôi tạo dáng này đáng yêu, giờ xem như trở thành vật sở hữu của mình rồi đúng không?

Đưa mắt lặng lẽ nhìn cô, kỳ thật suy nghĩ của cô gái này anh đều biết, chỉ là anh cũng không biết làm thế nào để an ủi. Ôn Miên là vợ anh, là vợ của bộ đội, nhưng cũng không có nghĩa là cô nên quen với việc sinh ly tử biệt.

Ôn Miên khẽ nhăn mặt, tự mình đeo bùa hộ mệnh vào cho trung tá, còn chưa kịp phản ứng, đã bị người nào đó nhẹ nhàng ôm vào lòng, đầu tiên là anh nhẹ nhàng hôn, dịu dàng tê dại, khiến ất đi sự tự chủ, giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy ra. Sau đó, người đàn ông ngang ngược cạy mở phòng tuyến của cô, cắn đầu lưỡi của cô, hôn cô đến thần hồn điên đảo.

Cù Thừa Sâm bật cười, đương nhiên anh sẽ không phụ bạc ý tốt của cô, thừa dịp này cởi luôn cái áo sơ mi của mình trên người đối phương xuống.

Bên trong Ôn Miên chỉ mặc một cái áo lót, bởi vậy, nhất thời bị lộ ra một mảng da thịt lớn, rơi thẳng vào đáy mắt người đàn ông, đồng tử của anh co lại.

Cô nhóc cuống quýt muốn chạy trốn khỏi người này, nhưng chưa chạy được bao xa, đã bị một cách tay của trung tá kéo lại vào trong ngực.

“Giải phóng quân không thể lấy một cây kim một sợi chỉ của quần chúng nhân dân.” Về mặt Cù Thừa Sâm vẫn lạnh nhạt như cũ, đứng đắn nói: “Để báo đáp lại, anh chỉ có thể hiến thân cho em.”

“Không, không em không cần....”

“Giờ em cứ kêu đi, không cần sợ có ai nghe thấy, đúng không?”

Ôn Miên bỗng thấy hoảng loạn, cô không hề có Diễn đàn Lê Q uyển mệnh đường sống nào để phản kháng, hơn nữa thân người đã bị lộ ra bên ngoài, cộng thêm buổi sáng là thời điểm trạng thái tinh thần của đàn ông phấn khởi nhất, cuối cùng cũng chỉ có thể buông tay chịu trói, bị trung tá tiên sinh bắt lấy, vác về phòng ngủ.

(Tắt đèn, tắt đèn, tắt đèn.....)

Trong phòng ngủ, từng trận tiếng rên qua đi, chỉ còn tiếng thở dốc vững vàng, anh hơi cúi mắt nhìn cô, chỉ thấy Ôn Miên dựa đầu vào ngực mình, giống một chú cừu non ngủ say dưới ánh mặt trời, trận lẫn lộn vừa rồi khiến cô bé này mệt nhọc quá rồi.

Cù Thừa Sâm cúi đầu cười, anh nghĩ lúc này đây cô nhóc này mới hiểu được hết tâm ý của anh, cô sao có thể không phải là tình cảm chân thành của anh được chứ.

Con người khi còn sống, nếu có thể tìm được một người vợ hiểu bạn, thông cảm cho bạn, ủng hộ bạn như vậy, vậy thì cô ấy tất nhiên là người tốt nhất, sao anh có thể từ bỏ cho được.

Trong những nhiệm vụ mà bộ đội đặc chủng Hoa Dao phải chấp hành, khu Tam Giác Vàng chính là một khách hàng quen thuộc của chúng nó, đó là một khu rừng mưa ẩm ướt, sâu thẳm lại ngột ngạt, núi non trùng điệp, giao thông không hề thuận tiện, các lực lượng vũ trang đều tụ tập tại đây, là nơi hỗn loạn nhất của khu vực Đông Nam Á, cũng là nơi bị trù thủ thuốc phiện chiếm giữ.

Bên cạnh một con sông nằm sâu trong núi cao rừng rậm, Cù Thừa Sâm dẫn dắt một tiểu đội, bước từng bước giẫm lên lá khô, còn có những mảng bùn lầy, những con côn trùng to đến kinh người, nhắm thẳng đến đám người để hút máu.

Những thứ càng đẹp dễ thì càng nguy hiểm, khu rừng nhiệt đới xanh tươi này, chính là minh họa chính xác nhất cho đạo lý này.

“Từ lúc này phải giữ vững đội hình..... Tiểu Dao, cậu đang làm cái gì thế?”

Mi mắt của đội trưởng Cù nhíu chặt lại, nắm chặt lưỡi dao trong tay, sau lưng là khu rừng đen tối vô tận, trong nháy mắt khiến cho lòng người rung động, Tiểu Dao trợn mắt nhìn.

“Đội trưởng của chúng ta thật đẹp trai.....”

A Tường suýt nữa thì ngã sấp xuống, “Tiểu Dao à, lúc này cậu còn có thể gặp được thứ còn đẹp hơn.”

Đơn giản là vì nhiệm vụ lần này rất đặc biệt, Diễn đàn Lê Q uý Đôn một năm có thể làm được hai lần thì chỉ có thể nói vận khí của cậu quá kém.

Trung tá thật sự là đã khuất phục đám lính đặc chủng gà mờ này của anh, Tiểu Dao là một hạt giống tốt, cũng đã trải qua không ít huấn luyện thực chiến, chỉ là cho đến bây giờ cậu ta còn chưa tham gia nhiệm vụ ở biên giới bao giờ, đây cũng là một chuyện lớn mà cậu ta cần phải trải qua.

Tâm tình của mọi người đều vô cùng rối rắm, vừa phấn chấn lại vừa lo lắng, bởi vì đây là nhiệm vụ quân sự tuyệt mật, Cù Thừa Sâm không có cách nào để nói rõ tình huống với bọn họ, trước khi bọn họ đi phải giữ bí mật, sau khi trở về vẫn không được công khai.

“Đến lúc nào rồi mà còn phân tâm? Lúc trở về viết kiểm điểm cho tôi.”

Tiểu Dao thường cho rằng, phần lớn những lần nhìn thấy đội trưởng, hoặc gọi là huấn luyện viên, trên mặt của anh luôn treo một ánh mắt ý vị sâu xa, hẳn là người tài ba nhất trong những người lớn lên dưới lá cờ đỏ trong quân đội mà mình từng thấy.

Nhưng giờ phút này, khí thế của Cù Thừa Sâm lại bị phóng đại đến vô cùng rồi.

Trong khu rừng tậm còn có rất nhiều mối nguy hiểm không thể biết trước, ngoại trừ kẻ địch, còn có bệnh sốt rét, trùng độc, khí độc.....

Nhưng mà giờ phút này, bọn họ đơn giản chỉ cần tin tưởng vào đội trưởng, tin tưởng anh là người quân nhân đội trời đạp đất, là tiếng sấm vang rền giữa trời xuân, là cơn lũ cuộn cuộn ngập trời của mùa hạ, cũng là trận bão tuyết kinh động đất trời của mùa đông.

Cỏ khô trên đất có dấu vết bị thay đổi, Cù Thừa Sâm đưa tay ra hiệu, “Đây là một vị trí mai phục rất tốt.”

Mỗi một người đều bắt đầu tìm vị trí ẩn nấp và thích hợp để bắn súng ình, đội trưởng Cù khom lưng, cẩn thận tiêu sái đi qua lấy một nhánh cây mở những phiến lá này lên, sau khi đến gần, quả thực tìm được một sợi dây vừa dài vừa thô đang được căng ra.

Cù Thừa Sâm biết cái bẫy này là của đám người muốn ngăn cản bọn họ đuổi theo tên giữ con chip, mà nhiệm vụ của tiểu đội bọn họ là quét sạch đám người trợ giúp này.

“Mẹ nó, những người này còn rất có sáng kiến.” Đại Khất vừa nói vừa định tháo cạm bẫy ra, Chuột ở phía sau nghe được động tĩnh: “Diễn đàn Lê Q uý Đôn Khoan, còn có mai phục!”

“Ẩn nấp! Cẩn thận những tên súng bắn tĩa!”

Quân số của kẻ địch nhiều hơn vài lần so với bọn họ, chuyện này vượt xa dự tính của đại đội bọn họ, trong lòng Cù Thừa Sâm có dự cảm không tốt, mà dự cảm của anh luôn rất chuẩn.

Nhưng trước mắt không phải là lúc để buồn chán, anh tập trung tinh thần, như một con ưng nhìn chăm chăm con mồi, dưới tình huống có được tầm nhìn ưu thế, chuẩn xác tìm được góc chết (nơi đạn pháo bắn không tới) để ngắm bắn, nội trong ba phút đã giải quyết được hơn phân nửa mục tiêu, xử lý được hai tên đánh lén đang tập kích.

“A Tường!”

Không biết là ai hô lên một tiếng, trong lòng của tất cả mọi người đều run lên!

A Tường thiếu chút thì trúng đạn, cả người giống như chim bị gãy cánh, ngã khỏi triền núi.

Cù Thừa Sâm thăm mắng: “Che cho tôi!”

Anh dựa vào điều kiện cho phép, thả người nâng súng, gần như là nhắm mắt nổ đại một loạt súng, bắn trúng một tên đang giơ súng chuẩn bị tập kích A Tường.

Đến khi giải quyết hoàn toàn đám người này xong, các đội viên nhanh chóng chạy đi tìm A Tường, chỉ thấy nửa người cậu ta đầy máu, đám người Đại Khuất vây quanh vừa cấp cứu, vừa không ngừng nói với cậu ta: “A Tường, cậu không sao chứ? Cậu cố chịu đựng!”

A Tường suy yếu gật gật đầu, sau lưng cậu ta đã bị một nhánh cây đâm vào, may là không bị thương đến bộ phận quan trọng, tạm thời băng bó khẩn cấp để cầm máu.

A Tường nhìn về phía Cù Thừa Sâm, hai người đã hợp tác với nhau không chỉ hai năm, đội trưởng hiểu rõ cậu muốn nói cái gì, lấy máy truyền tin ra liên lạc với tổng bộ, sau đó nói với bọn Đại Khuất: “Để những đồ dùng cứu thươngDiễn đàn LêQ uyĐón lại đây, cả súng nữa, cái gì cần đều để lại cho cậu ta, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát.”

Lời nói của anh giống như một quả bom nổ tung trái tim của mọi người, Tiểu Dao như không nghe thấy mệnh lệnh của đội trưởng: “Đội trưởng..... Chúng ta không nên để một mình A Tường ở lại đây, lỡ như.....”

Thần kinh của Cù Thừa Sâm âm ỉ đau, con người của anh âm u mà bình tĩnh, giống như một con sói cao ngạo: “Là binh lính của tôi, thì phải đặt lời nói của tôi vào trong lòng! Trước khi xuất phát tôi đã nói cái gì?”

Cho phép chết, nhưng không cho phép thất bại.

Bọn họ không có vũ khí sát thương ở quy mô lớn, cũng không có đội cứu thương hoàn thiện, bọn họ chỉ có một cái mạng này.

“Em muốn ở lại với A Tường! Đội trưởng, tôi biết nhiệm vụ này quan trọng đến mức nào đối với chúng ta, nhưng cậu ấy là phụ tá của anh, là chiến hữu, anh em của chúng ta! Em muốn cậu ấy sống! Em muốn bảo vệ mạng của cậu ấy!”

Vừa dứt lời, A Tường đã dùng chút khí lực cuối cùng, hét vào mặt cậu ta: “Cút! Con mẹ nó cút xa cho tôi! Ông đây...Ông đây không có người anh em như cậu

Đại Khuất và Chuột quay mặt nhìn nhau, còn lại đám người Đại Bằng cũng trầm mặc, ai không muốn cứu chiến hữu, nhưng lúc này cũng không phải lúc để do dự.

“Tôi không đoán được là cậu còn ngây thơ như vậy... Còn muốn nghe lời nói thật?” Đội trưởng của bọn họ nở nụ cười, khinh miệt mà lại lạnh như băng, “Hôm nay tôi đã dẫn nhóm các cậu đến đây, thì không thể bảo đảm tất cả các cậu đều có thể sống sót trở về.”

Ngoại trừ Tiểu Dao, những người khác thậm chí còn không hề thấy kinh ngạc, bọn họ không sợ hãi, đi theo vị đội trưởng bất cận nhân tình (không hợp tình người) nhưng đáng tin cậy hơn bất kỳ ai này, bọn họ lại càng không sợ hãi!

“Đội trưởng..... Không sao..... Tôi sẽ ở nơi an toàn chờ cứu viện tới.” A Tường như là không nhìn thấy sự căm phẫn của Tiểu Dao.

Trong lòng Cù Thừa Sâm rất rõ tình cảnh của từng người bọn họ.

Anh cũng đã từng tiến lên từ con đường này, vành mắt ửng hồng này, nước mắt nóng bỏng này, chỉ là bọn họ chưa từng nhìn thấy thôi .

Bọn họ là quân nhân của tổ quốc, nhưng cũng là người, thậm chí còn có thể xem như là những đứa trẻ chưa trưởng thành, chỉ mới bước qua tuổi 20, chưa từng yêu đương, chưa lập gia đình.....

Ai nghĩ được sẽ phải chết trong một trận ám chiến (những nhiệm vụ mật không được công khai) không được ghi nhận công lao như thế.

Nhưng anh là đội trưởng, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười nhàn nhạt như thế: “A Tường, ráng chịu đựng, chờ đội trưởng đưa cậu về nhà.”

52. Chương 53: Anh Là Huyền Thoại

Lúc Cù Thừa Sâm phân phát trang bị cho các đội viên, đại đội trưởng Trang Chí Hạo đã nói một lời rất sâu xa để cổ vũ anh, đây là cơ hội tốt nhất, thăng nhóc nhà họ Cù này phải nắm cho thật chắc đó.

Anh chỉ cười nhạt, muốn dùng mạng để đổi lấy cơ hội, tổn thất cũng quá lớn rồi.

Mang theo súng ngắn, súng tự động, đạn, các loại bánh quy cùng với những vật dụng dùng trong lúc khẩn cấp, bọn họ liền bị Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn.kéo đến một khu rừng nguyên thủy mịt mù tăm tối.

Sau khi giải quyết xong mấy nhóm trinh thám yểm trợ, Cù Thừa Sâm quyết định nghỉ ngơi một đêm, dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngón tay của anh di chuyển trên bản đồ.

Chẳng những phải đề phòng kẻ địch, mà còn phải thu thập những tin tình báo chuẩn xác, chuẩn bị cho nhóm bộ đội chủ lực tiến công, cho dù thời gian có gấp, anh cũng muốn mọi chuyện phải đầu vào đấy.

Mà các đội viên cho dù không rõ lai lịch của kẻ thù, không hiểu mục đích của hành động lần này, nhưng bọn họ cũng biết rõ, đối phương mạnh hơn nhiều so với các lần diễn tập thực chiến, lần hành động giải cứu con tin, thậm chí là cả lần vây bắt tiêu diệt nhóm người buôn bán ma túy, sức công phá của vũ khí bọn họ vượt xa mình.

Cù Thừa Sâm không khỏi trầm than, lần này bọn họ gặp phải nhóm tội phạm quốc tế xuất thân từ bộ đội chủ lực, đây không phải là chuyện đùa.

Về phần con chip, phỏng chừng cũng chỉ là một trong những lý do mà mấy lão hồ ly ở bộ Quốc An dùng để giải quyết những người này, trong đó cũng bao gồm cả Bùi Sách lúc nào cũng đầy những chủ ý ẩn giấu.

Đội trưởng Cù sắpDi ễn đàn L ê Quý Đ ôn. xếp mọi người lần lượt thay phiên nhau canh gác và nghỉ ngơi, bởi vì A Tường bị tụt lại phía sau, nên không khí của cả nhóm rất căng thẳng, Tiểu Dao không buồn lên tiếng, chỉ ngồi một chỗ ngắm người.

Dựa vào kinh nghiệm, bọn họ đều biết cho dù đã liên lạc với bộ chỉ huy, đội phó vẫn lành ít dữ nhiều.

Tình huống này rất ảnh hưởng đến tinh thần tác chiến của bọn họ, Cù Thừa Sâm không còn cách khác, lúc này vẫn cần anh làm công tác tư tưởng.

Người nào đó hùng hùng hổ hổ xông tới đập anh một cước, Tiểu Dao sờ sờ miệng: “Đội trưởng, có thể nói chuyện với anh không?”

Đội trưởng Cù rất muốn nói “nói cái rắm, cậu cũng không phải vợ tôi”..... Nhưng anh vẫn chọn im lặng.

“Em biết vì nhiệm vụ chúng ta không thể không làm như vậy, nhưng nếu nhiệm vụ chúng ta đang làm là một sai lầm thì sao?” Tiểu Dao im lặng một lát, thấp giọng hỏi: “Đội Di ễn đàn L ê Quý Đ ôn.trưởng, anh có nghĩ tới hay không...”

“Thế giới này không có thứ gì đúng hoàn toàn, cũng không thể chắc chắn tất cả những nhiệm vụ chúng ta chấp hành đều là trăm phần trăm chính nghĩa, công chính, vậy cậu muốn thế nào?” Cù Thừa Sâm đánh

gây lời của cậu ta, trước sau vẫn duy trì vẻ bình tĩnh: “Cậu không thể điều tra rõ được chân tướng của việc này, cậu mãi mãi không thể biết được đáp án.”

“Nhưng ít nhất A Tường không nên bị chúng ta bỏ rơi vì một cái nhiệm vụ không rõ ràng như thế! Chúng ta vì cái nhiệm vụ đáng chết này.....”

“Sự sống chết của cậu ấy, cậu ấy hy sinh vì cái gì, không tới phiên cậu tới định nghĩa.” Trung tá trầm giọng trách mắng: “Không nên vũ nhục đội phó của tôi.”

Tiểu Dao thấy vẻ mặt của đội trưởng nhà mình có hơi tức giận, cậu biết lựa chọn lúc đó của đội trưởng là chính xác nhất, không đơn thuần chỉ là cân nhắc đến nhiệm vụ, còn vì bị thương mà lên chiến trường thì đồng nghĩa với chịu chết.

Cù Thừa Sâm giấu đi phía sau sự quả quyết, một nỗi đau rướm máu.

Không phải mỗi người đều thích hợp với chức nghiệp này, không Di ễnđànL êQuýĐ ôn.phải ai cũng có thể gánh vác được sứ mệnh của anh.

“Quân nhân phải học được cách phục tùng mệnh lệnh, cậu là bộ đội đặc chủng của Hoa dao, hẳn là càng phải hiểu rõ, sau này sẽ còn phải đối mặt với đủ loại tình huống.”

“Cho nên anh mới cho tôi tham gia nhiệm vụ lần này, đúng không?” Tiểu Dao cảm thấy lòng mình trống rỗng, bóng đêm và bầu trời sao giống như một bức tranh rục rở, lộng lẫy: “Đội trưởng, anh cũng là..... giống như em, đúng không?”

Cù Thừa Sâm hất mặt đi không muốn quan tâm đến tên lính này nữa, đúng thế, anh cũng từng là một kẻ không có tiền đồ như thế.

“Tiểu Dao, cậu phải nhớ kỹ, chúng ta đã từng tuyên thệ sẽ nguyện trung thành với tổ quốc.”

Giữ vững niềm tin, tới một khắc cuối cùng của đời người, mới là kiếp sống quân đội không hối tiếc của chúng ta.

Cù Thừa Sâm biết thay vì nghi ngờ, không bằng kiên trì đi tiếp con đường này, dùng chính trái tim mình để cảm nhận, đúng ánh mắt, lỗ tai, đi nghe, đi nhìn, tự mình phán đoán.

Chính quyền của mỗi quốc gia đều có những cái tà ác và không hoàn thiện của riêng nó, nhưng nếu có thể dùng sự hy sinh cao quý nhấtDi ễnđànL êQuýĐ ôn. để che lấp những khiếm khuyết đó, kỳ thực cũng rất đáng giá.

Ngôi sao sáng ngời còn chưa mờ đi, những tầng lá đã tỏa ra hơi ẩm của khí trời, rạng sáng, bọn họ đánh lên doanh địa đồng quân của kẻ địch, lần đầu tiên Tiểu Dao chân chính nhìn thấy Cù Thừa Sâm dùng vũ khí lạnh để giết người, cậu cho rằng mình đã sử dụng quân đao (dao dùng trong quân đội) đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nhưng thì ra giết người vốn không cần kỹ xảo.

Thân thể của người đàn ông kia đột ngột chui từ mặt đất lên, sải bước tiến tới, vặn eo, xoay người, nhấc chân, anh rút quân đao ra, máu tươi phun trào, bắn vào mặt, anh không thể trách đi, liên tiếp cắt đứt yếu hèn của đối phương, ngay sau đó lại quay người về phía sau cắt yết hầu của một người khác, máu tươi bắn ra.

Thì ra vẻ ngông cuồng tự cao của anh, không chỉ là những lý luận suông trên sân huấn luyện ngày thường, mà có được từ kinh nghiệmDi ễnđànL êQuýĐ ôn. giết địch chân chính, độc cô cầu bại.

Tất cả âm thanh đều bị màn đêm đen tối cắn nuốt, đôi mắt của Cù Thừa Sâm trở nên u ám, Tiểu Dao cảm thấy mình bị anh làm cho chấn kinh rồi.

Cậu cảm thấy nhiệm vụ lần này không giống với những nhiệm vụ bình thường, ngay cả cánh tay luôn vững vàng của cậu, cũng nhịn không được mà run run.

Đội trưởng đứng trầm mặc giữa một vùng máu, lạnh như băng, anh tắt máy truyền tin, mùi máu tươi nồng đậm này tựa hồ như không tồn tại, không hề khiến anh dao động lấy nửa phần: “Đi thôi, chúng ta phải tiến hành nhiệm vụ kế tiếp rồi.”

Các đội viên lặng im không một tiếng động, bọn họ liếc nhìn bóng lưng cao lớn lạnh lùng của trung tá, biết rằng tất thấy khát khao và sự kính sợ, đều có khởi nguồn.

Có đôi khi, trung đội một đội hành động Hoa dao cảm thấy mình rất may mắn, bởi vì đối thủ của bọn họ không phải là vị huấn luyện viên mặt lạnh gian xảo, quỷ kế đa đoan này.

Nhưng nếu lúc này đây, bọn họ gặp được anh, hoặc giả, là một người khác không thua Cù Thừa Sâm thì sao?

Dựa theo mật lệnh, hiện giờ bọn họ phải trợ giúp đại đội hủy diệt một cứ điểm ở gần đây, Cù Thừa Sâm dẫn theo Đại Khuất, Chuột đi dẫnDi ễnđànL êQuýĐ ôn. rấn ra khỏi hang, còn các đội viên khác sẽ tiến công vào đại bản doanh.

Dựa theo chỉ thị của đội trưởng, bọn họ chỉ cần đứng ở những vị trí khác nhau trên đỉnh núi để nổ súng, dẫn một phần quân địch ra. Kết quả, Chuột bắn trúng phương tiện thông tin liên lạc mà bọn họ khổ tâm thiết kế, quân địch bỏ trốn, bọn họ trở thành cái đích ọi người chỉ trích.

Kế hoạch hoàn toàn bị đảo lộn, sau khi Cù Thừa Sâm chạy được mấy trăm thước liền bị một nhóm quân địch truy kích, anh đặt tất cả tâm huyết lên nhóm người bọn Chuột, vinh quang của Tổ quốc cần phải do những binh lính trẻ tuổi đó kế thừa.

Vì vậy, trung tá hút hút phần lớn binh lực, anh bắn phát một, bắn liên thanh, khoảng cách gần như được tính toán bằng giây.

Lúc này đây anh muốn đo sức với kẻ địch, nơi nào có nguy hiểm liền đi nơi đó, mà ở khu rừng mưa nhiệt đới này, có nơi nào mà không nguy hiểm?

Ném lựu đạn, nâng súng, dụ địch, bóp cò, khi đi đến một nơi ẩn núp, cơ bắp trên tay phải của Cù Thừa Sâm vốn đã không còn linh hoạt, giờ trên vai lại bị thương, gần như không thể nhúc nhích, anh chỉ có thể đổi sang tay trái.

Cuối cùng cũng chỉ còn lại năm tên lính tinh nhuệDi ễnđànL êQuýĐ ôn., trung tá vẫn cứ làm cho bọn họ hao hết tất cả số đạn, anh không xác định được đến tột cùng là bọn họ phá ra bao nhiêu truy binh, nhưng anh biết anh phải giết hết tất cả những người muốn dồn anh vào chỗ chết.

Sói, dù có chết vẫn sẽ cắn chặt con mồi, mãi đến khi bị chảy đến giọt máu cuối cùng.

Cù Thừa Sâm tìm một chỗ ẩn nấp tạm thời, anh lấy băng vải ra, lại không thể băng được hết tất cả miệng vết thương trên cơ thể, chua xót cười cười, đó là cơn đau trong lòng, máu không ngừng từ trong cơ thể trào ra.

Ở vòng phản kích cuối cùng anh đã làm hư dụng cụ, không thể liên lạc với đại đội, bọn họ từng nói năm phút sau sẽ đến chi viện, mà lúc hai anh đang hai mặt đối địch, trở thành một con thú bị vây khốn.

Cù Thừa Sâm không có chi viện, không tìm được đường tiến lên hay rút lui, xác chết trải rộng bốn phía, anh nhớ tới người đàn ông đầu tiên bị chết dưới họng súng của mình, người kia đã từng là bạn thân của anh.

Tuyệt vọng cộng với cơn mệt mỏi suốt mấy ngày liền ùn ùn kéo tới, anh đã quen với nỗi đau sắp mất đi tri giác này, mất đi tín ngưỡng, chỉ còn dùng bản năng để đánh nhau.

Gió núi thổi qua đầu vai anh, người đàn ông nhìnDi ễnđànL êQuýĐ ôn. về phía sâu trong rừng, lại như thấy được cảnh mặt trời mọc.

Trời đã sáng, ánh nắng ảm áp giống như khuôn mặt dịu dàng của cô nhóc nào đó.

Có một loại hơi thở gọi là bá khí, có một loại hơi thở gọi là ngoài ta ra chẳng còn ai.

Có một loại năng lực gọi là cố gắng xoay chuyển tình thế. Có một loại khí chất gọi là khí phách vương giả.

Có một cô gái mà anh yêu sâu sắc, cho nên, anh liều mạng cũng muốn sống.

Cây súng cũng chỉ còn một viên đạn cuối cùng, thôi, chỉ cần trái tim còn đang đập ầm ỹ, nhất định phải tìm được đường sống để rời khỏi.

Cù Thừa Sâm rút quân đao ra, ánh mắt phủ kín tơ máu híp lại, anh nhiệt huyết sôi trào, xúc cảm mạnh mẽ không ngừng trào dâng, hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm, con mẹ nó!

Ông đây kết hôn còn chưa tới một năm, cũng Di ễnđànL êQuýĐ ôn.không tin sẽ chết ở đây!

Đau đớn khiến cho tứ chi dần mất đi cảm giác, càng chiến đấu càng đổi lấy nhiều vết thương, không phải là anh chưa từng có kinh nghiệm tìm được đường sống từ trong chỗ chết, chỉ là chưa bao giờ biết, sau khi kết hôn với cô nhóc Ôn Miên, anh lại sợ cái chết đến như vậy!

Người đàn ông chỉ có thể dùng lưỡi dao trong tay, đỡ lấy lưỡi hái tử thần.

Vật lộn, đọ sức, trọng kích, đá nát xương đầu gối của kẻ địch, đâm vào bả vai, vặn gãy cổ, hoặc là đâm dao vào trái tim của đối phương..... Chiêu gì anh cũng làm!

Cuối cùng năm binh lính kia cũng bị anh dọn dẹp triệt để, không biết tiếp theo còn có kẻ địch đuổi theo hay không, nhưng cả người anh đều đã bị trọng thương, không còn khả năng để tiếp tục chiến đấu nữa.

Cù Thừa Sâm tựa người vào một thân cây, khôngDi ễnđànL êQuýĐ ôn. đủ sức để lo mình đã chỉ rõ vị trí của mình hay chưa.

Từng tán lá trên cây đong đưa theo cơn gió, có tiếng gió đánh úp lại, người đàn ông ngoắc ngón tay, muốn dùng chút khí lực cuối cùng nắm chặt vũ khí trong tay.

Anh có thể một địch hai mươi, cũng không thể một địch hai mươi mốt.

Cù Thừa Sâm còn chưa kịp phòng ngự, một giây sau, bóng đen đã không chút lưu tình đánh một quyền vào người anh!

Thân thủ của đối phương không thua gì bộ đội đặc chủng, anh cau chặt mày, muốn thấy rõ diện mạo của hắn, ít nhất sau khi đến địa ngục, cũng phải tìm hắn để thanh toán món nợ này.

Thứ đầu tiên tiến vào tầm nhìn của Cù Thừa Sâm, là một vết sẹo màu nhạt, khác rõ vào giữa lông mày của tên đàn ông, càng khiến hắn có thêm vài phần ngông cuồng, quỷ mị như anh.

Có lẽ, là do ánh mặt trời, cũng có thể là do anh thật sự đã quá mệt, ngũ quan của người nọ mơ hồ, tuy cảm thấy quen thuộc, nhưng anh lại không thể nhớ được đã từng gặp ở đâu.

Tên đàn ông lạnh lùng nâng vũ khí lạnh trong tayDi ễnđànL êQuýĐ ôn. lên, vừa nhắm ngay cổ Cù Thừa Sâm, đồng tử liền co rút lại, tựa hồ như đã nhìn thấy gì đó ngoài dự đoán.

Lúc này trung tá mới nhớ, đó là bùa hộ mệnh mà Ôn Miên cho anh!

Đối phương kéo nó xuống, thậm chí còn lấy tấm hình bên trong ra, hắn nhìn kỹ vài giây, sau đó, sau đó..... nở nụ cười!

Tên đàn ông có sẹo nhét lại tấm bùa hộ mệnh vào trong tay Cù Thừa Sâm, tựa hồ như tán thưởng dũng khí liều mạng của anh, khẩu khí vừa lạnh lùng vừa ngạo mạn, nhưng cũng không thiếu vẻ tán thưởng: “Khó trách anh có trái tim cứng như sắt thép.”

Bởi vì mất quá nhiều máu, ý thức của Cù Thừa Sâm bắt đầu có chút mơ hồ, anh không biết được sau đó mình sẽ sống hay chết, chỉ có thể nắm chặt tấm bùa hộ mệnh trong tay.

Hình dáng và giọng nói của Ôn Miên chiếm giữ tất cả trái tim anh, thật lâu cũng không tan biến.

Thì ra khi cận kề cái chết, cái anh nghĩ tới lại không phải Tổ quốc, xin lỗi quân đội..... Anh chỉ có thể xin lỗi cô.

Trời biết, nếu có một ngày, anh đem theo sinh Di ễnđànL êQuýĐ ôn.mệnh này mà rời khỏi, thế giới của cô nhóc này sẽ vỡ ra nát vụn đến mức nào?

Cù Thừa Sâm không dám tưởng tượng, nếu Ôn Miên chỉ có thể góp nhặt từng bóng dáng của anh từ trong hồi ức.... Tình cảnh như thế, thật sự quá đau rồi.

Dù sau, anh cũng là tình cảm đến chết không đổi của cô, còn cô, là tình cảm chân thành nhất của anh.

Lúc đội cứu viện tìm được trung tá, chung quanh anh là một mảnh chiến trường thảm thiết tịch mịch, mọi âm thanh đều cô quạnh.

Khuỷu tay Cù Thừa Sâm ôm lấy báng súng, dựa người vào cạnh một thân cây, hai tròng mắt hơi khép lại, nhưng vẫn sắt bén như cũ, giống như lưỡi dao lạnh thấu xương.

Bùn đất và thân cây đều đã bị máu của người đàn ông nhuộm thành một màu khác, trung đội trưởng nghiêng người về phía trước, dùng súng ngắm làm điểm tựa, dưới con mắt của những người xung quanh, tư thế dựa vào này vẫn mang một vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt.

Anh giống như một binh lính sắp chết nhưng vẫn quật cường không muốn nhận thua, đương nhiên, càng giống như một vị anh hùng cái thế.

Mồ hôi và máu tươi hòa lẫn vào nhau, máu nhuộmDiễn đànLê QuýĐôn. quân trang, trong không khí tràn ra một mùi tanh khiến người ta buồn nôn, anh vẫn không nhúc nhích, như đã chìm vào hôn mê.

Có người nói, trung tá Cù lúc này giống như một pho tượng được tuyết che phủ, ngang tàng lạnh lẽo, sừng sừng giữa đất trời.

Núi xanh chưa già, lại vì tuyết mà trắng đầu.

53. Chương 54: Lòng Anh Vẫn Vẹn Nguyên Như Cũ

Máu tươi bị bùn đất che phủ.

Người bị thương trong lúc thi hành nhiệm vụ đều đã được trực thăng đưa đi, quân y cùng nhau cứu giúp đội trưởng đội hành động hạng nhất, Cù Thừa Sâm mất máu quá nhiều, thương thế lại nặng, biến chứng của bệnh khiến cho cơ thể suy kiệt....

Bọn họ tính đến tình huốngĐDLQĐ tồi tệ nhất, liền liên lạc với thủ trưởng Cù Viễn Niên đang họp ở quân khu.

Ở Nam Pháp, tiếng chuông di động của Ôn Miên vang lên thật lớn, đầu kia điện thoại là Tiểu Ngô, cậu ta nói nửa ngày, mới nửa che nửa hở tiết lộ tình huống của trung tá cho vị con dâu nhà quân này biết, sau đó kêu cô, mẹ chồng và Tiểu Quang đứng chờ ở địa điểm định sẵn, đến lúc đó quân khu sẽ phái trực thăng đến đón bọn họ tới bệnh viện của Cù Thừa Sâm.

Huy động lực lượng nhiều như thế, đương nhiên không chỉ bởi vì quân hàm của Cù Viễn Niên, quan trọng hơn là ngay cả Trang Chí Hạo cũng đã chạy tới biên cảnh, ông ta còn cầm điện thoại ở trên không, mắng thẳng vào đám người của bộ Quốc An: “Mẹ nó, cậu ta là ai các người có biết không! Cậu ta quý giá hơn nhiều so với cái nhiệm vụ rách này của mấy người! Nếu cậu ta mà xảy ra chuyện, từ nay về sau ông đây sẽ không nhận nhiệm vụ mà mấy người sắp xếp nữa!”

Lúc Ôn Miên nghe được tin tức, giống như đang nằm mơ, nhìn cái gì đều cáchĐDLQĐ một tầng sương, có cảm giác không nói nên lời, bờ vai cô sớm đã sụp xuống, mắt trở ra, nhưng vẫn không quên thời thời khắc khắc phải an ủi mẹ chồng.

Đoàn người vừa xuống máy bay, tất cả những người có liên quan đều đứng ở cửa, tình huống đã có chút đi ngoài dự liệu, Ôn Miên nhìn thấy một vòng người vây quanh phía trước sân bay, lúc này Tiểu Ngô chạy về phía bọn họ.

“Sao lại thế này? Hiện giờ nó thế nào rồi?” Bùi Bích Hoa kéo tay cậu ta hỏi.

Tiểu Ngô miễn cưỡng cười, vẻ mặt có chút khác thường, lại như là không có gì: “Người đã đến, đang được chuyển xuống máy bay.....”

Lúc này Ôn Miên cũng bất chấp quy củ gì đó, chạy đến vào vào giữa đám người, rốt cuộc cô cũng nhìn thấy trung tá Cù đang nằm trên cáng, cả người của anh đều đầy vết thương, trắng bệch không còn chút máu, trên người cắm đầy các loại ống dẫn, cô cảm thấy đến cả dấu hiệu sinh tồn của anh cũng sắp không còn rồi, vẫn còn có thể sống được sao?

Ánh mắt chưa xót, bỗng nhiên, Ôn Miên phát hiện trong một bàn tay của anh còn lộ ra một đoạn dây đỏ, đó là lá bùa hộ mệnh mà cô đưa sao?

Cô ngơ ngác như bị rút mất đi linh hồn, di chuyển khó DDLQĐkhẩn.

Van cầu các người, đừng mang anh ấy đi, anh ấy là một trong những đội trưởng ưu tú nhất của Hoa dao, anh ấy giỏi như vậy....

Súng của anh đảo qua, trong vòng 800m không còn một bóng người.

Cô vẫn muốn nụ hôn ấm áp của anh như lúc trước, cô vẫn muốn nắm chặt lấy đôi tay kia, cho dù có khó khăn thế nào cũng không buông ra. Cứ như vậy, năm tháng trôi đi, đến rất nhiều năm, rất nhiều năm về sau, cho tới khi trái tim vẫn còn yêu anh như trước của cô ngừng đập...

Tin tức bệnh tình nguy kịch được truyền tới, nơi nơi đều là khuôn mặt căng thẳng và tiếng rên rỉ được đè nén đầy thống khổ.

Ông Cù nói, đội quân tóc dài của nhà họ Cù đều là mẫu người xuất sắc, mà quả thật như lời ông nói, Bùi Bích Hoa cúi đầu khóc ròng, khóc đến sưng cả mắt, nhưng vẫn không hề từ bỏ hi vọng, tin tưởng vững chắc con trai sẽ vượt qua được nguy hiểm!

Cù Thần Quang lại càng trực tiếp hơn, Ôn Miên vừa bước ra khỏi toilet, đã nghe thấy cô chỉ vào mũi Bùi Sách mắng: “Bùi Sách cháu hận chú! Nếu anh hai cháu có gì bất trắc, cả đời này cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho chú!”

“Cháu cũng biết đây là công việc của chú.”

“Cháu cũng đã sớm nói chú nên bỏ cái công việc tổn hại âm đức này đi! Cảm giác làm quan thực tốt như vậy sao?”

Bùi Sách nhìn cô gái trước mắt, nước mắt còn chưa khô, khóa chặt ánh mắt vào người cô: “Chú cũng đã sớm nói với cháu, DDLQĐtrừ phi chú chết, bằng không thì không bao giờ.”

Trên hành lang, một hàng bảy tám chiến sĩ bị thương hoặc chờ kết quả đang ngồi, Ôn Miên nghĩ hai chú cháu gây gỗ với nhau ở đây cũng không phải là cách, cô xấu hổ ho khan vài tiếng, mới giảm bớt không khí quỷ dị giữa bọn họ.

Tất cả mọi người đều nín thở, lúc này Ôn Miên nghe thấy tiếng khóc nức nở của ai đó.

Bọn họ đã sớm không còn là tân binh thích khóc, nước mắt của bọn họ là dành cho chiến hữu đã hy sinh.

Tiểu Đào ru rú trong góc, nhỏ giọng khóc, trong lòng chỉ còn lại bi thương và oán giận, hiện giờ mạng sống của đội trưởng thần thánh đang nguy ở sớm tối, người anh em tốt nhất thì biến thành một khối thi thể lạnh băng....

Tiếng cười của A Tường còn phảng phất vang lên bên tai, trong lòng Tiểu Đào tràn đầy tức giận và phẫn uất.

Ôn Miên đã từng ở đại viện quân khu, bọn họ đã từng tiếp xúc với nhau, hơn nữa cũng biết được cách thức chung sống giữa các bộ đội đặc chủng và trung tá Cù, cô nghĩ bất kể thế nào cũng nên thử một lần xem có thể an ủi được đối phương hay không.

Đám người Đại Khuất và Chuột cũng ngồi ở một bên, hốc mắt cũng đều ẩm ướt, Ôn Miên chậm rãi bước về phía trước vài bước, khiến cho người ta bất ngờ: “May mắn là đội trưởng của các người bây giờ còn đang

hôn mê, không nhìn thấy đám quân tiên phong mà anh ấy tần tần khổ khổ dạy dỗ ra đều đang mang về mặt sợ hãi thế này.”

Tiểu Dao vừa nhìn thấy người chị dâu luôn ôn nhu dịu dàng trong ấn tượng, nước mắt liền trào ra khỏi hốc mắt, thả lỏng vũ khí trong tay ra.

“Tiểu Dao, tôi còn chưa khóc, cậu khóc lóc vớ vẩn cái gì chứ?”

Vẻ trào phúng của Ôn Miên quả thực giống hệt với Cù Thừa Sâm: “Các cậu nghe kỹ cho tôi, phải cất hết nước mắt vào, đừng có ngồi ngốc ở đây nữa! Chờ Cù Thừa Sâm tỉnh DDLQĐ lại, tôi sẽ kêu anh ấy thu dọn hết đám các cậu!”

Dường như thấy được nụ cười tự phụ và giọng nói lạnh nhạt của đội trưởng nhà mình, Tiểu Dao ngẩng người, nín cả khóc.

Ôn Miên nắm vai cậu nhóc, lúc này mới ôn nhu trấn an cậu ta: “Không sao, tên nhóc cậu nghĩ thử xem, cho dù anh ấy muốn chết, Diêm vương dám nhận anh ấy sao?”

Đúng vậy, đừng nói đội trưởng Cù của bọn họ là tay thiện xạ, chỉ riêng một cái miệng thôi, chưa cần dùng đến nửa chữ thô tục cũng có thể mắng đến người ta phải quỳ xuống cầu xin tha thứ rồi.

“Chị dâu.....”

“Tiểu Dao, đừng khóc, tôi biết.”

Cô thật sự biết.

Ôn Miên cho người quân nhân đáng để tôn kính nhất này một cái ôm cảm kích, cậu ta không chỉ là bộ đội đặc chủng đội trời đạp đất, kỳ thực cậu ta chỉ mới là một tên nhóc chưa đến 20 tuổi.

Cù Viễn Niên ở một chỗ không thấy được một màn này, vị quan lớn bên cạnh ông thấp giọng khen ngợi: “Thừa Sâm nhà ông, thực đã cưới được một người vợ tốt nha!”

Ông Cù hơi nở mặt, nếp nhăn nhạt đi không ít: “Căn chính miêu hồng (gốc rạ cũng đỏ, ý chỉ con cháu gia đình có xuất thân cách mạng), câu này DDLQĐ là dùng để chỉ con dâu nhà họ Cù.”

Sau khi mấy bác sĩ bước ra khỏi phòng phẫu thuật, vừa thấy Cù Viễn Niên, ông ta liền cảm thấy nhiệm vụ lần này áp lực quá lớn, càng miễn bàn tới cái gì mà Bùi Sách, Trang Chí Hạo..... vị nào cũng là sếp lớn!

Quân y cũng rất thức thời, câu nói đầu tiên thốt ra chính là: “Cậu ta sẽ không có chuyện gì!”

Mọi người thở một hơi thật dài, lại nghe bác sĩ bổ sung thêm một câu: “Chỉ là còn phải dựa vào ý chí của bệnh nhân, có thể qua được cánh cửa nguy hiểm nhất hay không.”

Bùi Sách là người phản ứng đầu tiên: “A, ý chí của nó thuộc loại không phải của người thường, cứ việc yên tâm.”

Ôn Miên hít thở thật sâu, cố gắng khiến cho chính mình trở nên phấn chấn, cô đồng ý với lời của chú út Bùi, cũng tin người đàn ông kia sẽ không dễ dàng đầu hàng trước mặt tử thần!

Không quan tâm người là đầu trâu mặt ngựa, tiên ma quỷ quái gì đó, một cây súng trường của anh sẽ bắn tới khi các người không động đậy được nữa mới thôi.

Phẫu thuật xong, Cù Thừa Sâm trực tiếp được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, rất nhiều chiến hữu, binh lính thủ hạ của huấn luyện viên Cù, trên người còn đang mặc trang phục chiến đấu dính đầy máu, hoặc đứng hoặc ngồi trên hành lang, vẻ mặt mệt mỏi và lo âu.

Ôn Miên nhìn cảnh tượng này, rót cuộc nước mắt cũng rơi xuống, im hơi lặng tiếng, lại mãnh liệt đến mức khiến người ta không thể kiềm chế, nóng rực, hỗn loạn, cảm xúc đè nặng trong lòng, cái gì gọi là tình DDLQĐ đồng đội, còn thâm sâu hơn biển, cô nhìn ra được sự vĩ đại này từ trong mắt những người đàn ông đó.

Giờ khắc này cô có chút vui sướng, thật sự thật sự, vô cùng vui sướng.

Đồng đội cùng vào sinh ra tử, bọn họ kề vai chiến đấu bằng cả sinh mệnh, bọn họ dùng sinh mệnh đáng quý nhất thế gian để gây dựng nên phần tình cảm đáng quý này, hòa thành một khối với tình bạn.... Điều này còn không khiến người ta cảm động hay sao?

Cù Viễn Niên và Bùi Bích Hoa tìm bác sĩ để trao đổi bệnh tình, nói về khả năng bình phục, Ôn Miên đứng ngoài phòng bệnh bám vào cửa sổ cố sức lắng nghe, người kia đang nằm trên khăn trải giường trắng, giống như là đang ngủ.

Thời gian lại qua đi thật lâu, Ôn Miên gọi điện thoại cho Nghiêm Di nói sơ qua tình huống, cũng không dám miêu tả bệnh tình của trung tá nặng đến mức nào, sợ khiến ẹ thấy ám ức trong lòng.

Mà đám quân nhân thì đã bị đuổi đi hơn phân nửa, nhất thời trong bệnh viện trở nên yên tĩnh đi không ít, cô nghe người ta nói, nếu lần này trung tá Cù có thể vượt qua, sẽ ĐDLQĐ được thăng hàm, nếu không phải vì đây là nhiệm vụ đặc biệt, phải tuyệt mật không thể để lộ ra, khẳng định còn ghi cho anh một công lao hạng nhất.

Ôn Miên đã nghĩ, những thứ này có là gì chứ, cho dù đối với quân nhân mà nói, vinh dự là vô cùng cao thượng, nhưng cô chỉ cần chồng mình sau này đừng quá anh dũng chiến đấu, cái gì nguy hiểm đều ôm hết vào người mình là được.

Mỗi một người vợ, đều ích kỷ hèn mọn như thế, đều có những suy nghĩ vô cùng tầm thường.

Lúc này y tá chạy đến nói, nếu mọi người không yên tâm, có thể để một người ở lại canh chừng, những bác sĩ, y tá bọn họ cũng sẽ ở bên chăm sóc trung tá.

Bùi Bích Hoa nhìn chồng một cái, sau đó liền đẩy cô con dâu nhu thuận lên, lúc này Ôn Miên mới như tỉnh khỏi giấc mộng, đi theo cô y tá trẻ tuổi kia vào phòng bệnh.

Giờ phút này, chỉ cần có thể nhìn thấy mặt chồng, đã là niềm hạnh phúc rất lớn của cô rồi!

Đã không còn phân biệt rõ kim đồng hồ đã quay bao nhiêu vòng, ban ngày hay ban đêm cũng không còn quan trọng đối với Ôn Miên nữa, cô canh giữ trong phòng bệnh, mệt đến mức phải dựa vào đầu giường ngủ một hồi.

Bỗng nhiên có người gọi cô, Ôn Miên vội vàng mở to ĐDLQĐ mắt, chỉ thấy trên mặt Tiểu Quang tràn ngập vẻ chờ mong, hô lớn: “Chị dâu! Anh trai em tỉnh rồi!”

Ôn Miên đứng lên, tầm mắt lướt qua người cô, trong khoảnh khắc, liền không hề báo trước mà chống lại mắt của Cù Thừa Sâm.

Con ngươi của anh bất động dừng lại trên mặt cô, vẻ mặt như có lớp sương mù che phủ, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, kéo mặt nạ hô hấp xuống, cho nên mới có thể nhìn rõ khuôn mặt suy yếu.

Nước mắt Ôn Miên theo gò má chảy xuống, rất nhanh đã lạnh đi, đôi môi của cô vì kích động mà run lên nhẹ nhẹ, cô rất muốn nói, rất muốn nói, Cù Thừa Sâm, em hận anh! Quả thật hận anh chết đi được!

Lục phủ ngũ tạng đều như bị đánh hết vào nhau, sau khi nghe được tin tức, cô như ngừng thở, trong lòng đau đến chết lặng, không còn cảm giác gì đối với mọi vật chung quanh.

Sao anh có thể đối xử với cô như thế, đặt cô vào hoàn cảnh sống không bằng chết như thế.

Nhưng sao cô lại có thể vui vẻ đến thế.

Tình yêu có thể mang đến sự vui sướng, vượt xa những gánh nặng mà bạn phải chịu đựng.

Nước mắt Ôn Miên chảy không ngừng, khuôn mặt ướt đẫm nước, vị bác sĩ bên cạnh cũng bị ý chí kiên cường và sự hy sinh quên mình của quân nhân làm cho cảm động: “Con em của quân đội nhân dân, giỏi lắm.”

Đúng vậy, dường như bọn họ gánh vác phải gánh vác kỳ vọng to lớn của nhân dân, nên cũng trở nên vô cùng vĩ đại.

54. Chương 55: Tình Yêu Của Chúng Ta

Cù Thừa Sâm đã qua khỏi gian đoạn nguy hiểm nhất, bác sĩ làm kiểm tra sơ bộ cho anh, đầu óc của trung tá vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Ôn Miên không thể rời đi được, ngồi xổm bên giường trông coi người này, chờ anh tỉnh lại, cô nhất định phải mắng như tát nước vào mặt anh mới được.

Cho rằng cầm bùa hộ mệnh thì là Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.thân thể trở thành kim cương bất hoại (ý nói rắn chắc như kim cương) sao, Ôn Miên nghe được từ miệng người khác, vết thương trên người anh nhiều đến mức đủ ột người bình thường chết đi vài lần, vết đạn bắn, vết cắt,..... Thậm chí còn bị trúng ám khí có độc.

Anh phải đối phó với bao nhiêu kẻ Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.địch, mới có thể khiến ột người bị dính nhiều vết thương như thế?

Ôn Miên tưởng tượng ra vài cảnh, nếu anh tỉnh, nên nói mấy câu giận dữ thế nào với anh mới tốt đây, vị trung tá tiên sinh này bình thường quá mức kiêu ngạo, lúc này lại hại cô xem chút mất đi nửa cái mạng.

Không lâu sao Cù Thừa Sâm tỉnh lại thật, Ôn Miên cố gắng kiềm nén không để nước mắt rơi xuống, cô định nghiêm giọng cáo anh: Anh còn dám bị thương, em sẽ không cần anh nữa, anh thật xấu xa.

Nhưng mà, nhìn người đàn ông hơi hơi nhăn mày, hô hấp cực kỳ khó khăn, không khí như đông cứng lại, chỉ còn sự im lặng, trung tá Cù không nói ra tiếng được, chỉ có thể dựa vào khẩu hình miệng để đoán ra đại khái ý của anh: “Hôn một cái.”

Ôn Miên nín khóc mà cười, đến lúc này rồi mà trung tá vẫn chưa quên nêu cao tác phong trào phúng chọc người của anh, nâng khuôn mặt của người đàn ông lên, cô đặt một nụ hôn nhẹ lên trán anh.

Có thể còn sống, cảm nhận được sự tiếp xúc đầy tình cảm ấm áp của cô, thì tốt hơn bất cứ thứ gì.

Cù Thừa Sâm trầm tĩnh chăm chú ngắm nhìn nụ cười ôn nhu của cô, giống y như đúc trong trí nhớ của anh.

“A Tường đâu?”

Ôn Miên sững sốt một lát, cô không dám nói cho anh biết, nhưng lại không thể không nói.

Cô nói thật chậmDi»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.: “Cậu ấy hy sinh rồi.”

A Tường đã chết, người đội phó một tay anh đề bạt lên, hy sinh rồi.

Cù Thừa Sâm quay mặt đi, lại không che giấu được vẻ đau đớn trong mắt..... Chuyện này đau đớn đến mức nào chứ.

Người đàn ông đáng giận, có biết hay không, lòng của cô cũng đau đến tan rã rồi!

Ôn Miên khẽ vuốt cánh tay bị kim tiêm làm cho sưng lên, hô hấp của trung tá Cù hơi hỗn loạn, nhưng biểu cảm lại không chút phập phồng: “Miên Miên, dẫn anh đi gặp cậu ấy.”

Nhưng mà, một tiếng “Miên Miên” của anh, lại đại biểu cho sự cố chấp của anh, anh muốn thăm dò.

Ôn Miên lấy mu bàn tay lau nước mắt: “Em đi hỏi bác sĩ một chút.”

Lúc đó, khi trực thăng tìm được A Tường, cậu ta đã gặp bất trắc, Ôn Miên cũng không biết được tình hình cụ thể, còn bác sĩ thì đương nhiên là không cho phép Cù Thừa Sâm xuống giường đi lại, cuối cùng khuyên can mãi, mới cho phép lấy xe lăn đẩy đi.

Trước khi trung tá đi, còn có người đặc biệt tới để tiêm thuốc cho anh, cầm máu, bôi thuốc thay băng toàn thân một lần, băng bó còn kín hơn lần trước Ôn Miên bị gãy hai cái Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.xương sườn.

Ôn Miên nhìn thấy liền nở nụ cười, thậm chí lúc này anh khỏi nghĩ đến chuyện tỏ ra uy phong đi trung tá Cù.

Bên kia mọi người đang suy sụp vây quanh bên ngoài phòng của A Tường, các chiến hữu tự mình sửa sang lại cho cậu ấy, thay quần trang sạch sẽ cho cậu, còn lấy ra một lá cờ đỏ năm sao, đắp lên người cậu.

Đại Khuất vừa nhìn thấy người đội trưởng mình sùng bái nhất, nước mắt liền trào ra: “Đội trưởng, đội trưởng anh.....”

Cù Thừa Sâm ngồi trên xe lăn liếc mắt nhìn qua, giọng nói không còn trầm thấp ổn định như ngày thường, nhưng vẫn có thể giết chết mục tiêu ngay tức khắc: “Khóc lóc với tôi cái rắm, đội trưởng cũng chưa có chết.....”

Đại Khuất sững sờ nhìn anh, nhớ tới bộ dạng chị dâu giáo huấn Tiểu Dao lúc trước, thế là nước mắt lưng tròng, khó trách người ta hay nói không phải người một nhà không vào cùng một cửa!

Cù Thừa Sâm được Ôn Miên giúp đỡ, đẩy vào trong phòng, anh nhớ lại tình cảnh khi A Tường vừa mới gia nhập Hoa Dao.

Thằng nhóc này tuy không phải là người xuất sắc nhất trong đội, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.nhưng tình trạng của cậu ta lại rất ổn định, các hạng mục đều đồng đều, là nhân tài thích hợp với việc dẫn đội, A Tường là một quân nhân từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều đặc biệt kiên cường, sáng sủa sạch sẽ, đương nhiên, ham mê duy nhất của cậu ta chính là thích đọc những tạp chí không đứng đắn, thường được cậu ta gọi với mỹ danh là giáo dục trước hôn nhân.

Nghe nói cũng có một cô bạn gái, không biết bọn họ đã phát triển đến bước nào rồi....

Cù Thừa Sâm nhắm mắt lại, tình trạng vẫn vô cùng suy yếu, kỳ thực với tình trạng hiện tại này của anh, không hề thích hợp với việc xúc động quá mức.

“Nếu lúc đó anh không bỏ.....”

Ôn Miên nghĩ nghĩ hồi lâu, mới phản ứng kịp với câu nói của chồng, cô yên lặng nói với anh: “Anh có biết, quyết định lúc đó của anh không hề sai.”

Từng chữ từng chữ, chậm rãi nhưng lại vô cùng tin tưởng, không chút nghi ngờ.

Nếu như không làm như thế, cậu ta sẽ làm liên lụy đến toàn bộ đội ngũ, ảnh hưởng đến việc hoàn thành nhiệm vụ, khiến những chiến hữu khác rơi vào hiểm cảnh, còn có thể bởi vì không thể tự bảo vệ mình, bị kẻ địch....

Cù Thừa Sâm nhớ tới còn có một người hằn là đang vô cùng bị thương, dù sao anh cũng không bỏ rơi được đám lính này: “Tiểu Dao còn tốt không?”

Ôn Miên chớp chớp mắt: “Vốn là bị em mắng đến không dám lên tiếng, sau đó được em dạy dỗ, đã ngoan ngoãn nghe lời rồi.”

“Tên nhóc này rất giống với anh lúc trước.” Cù Thừa Sâm cười cười, anh muốn nói cho cô biết, trong lúc hôn mê mình đã mơ thấy cảnh tượng chất vấn và phản bội này, đây là vùng cấm không thể chạm tới mà anh đã chôn sâu dưới đáy lòng mấy năm nay.

Kỳ thực, anh cũng không chỉ mơ thấy chuyện Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.này.

Từng mai phục trong hồ tuyết lạnh như băng, yên tĩnh chờ đợi thời cơ trong cơn mưa xối xả, trong trận đấu ở nước ngoài xem chút thì vui thân trong biển lửa, còn có, trong lúc tiến hành điều tra tập trung sau lưng kẻ địch, cũng từng ám sát một chính trị gia chân chính, phá hủy mô hình vũ khí hạt nhân cơ động của kẻ địch....

Anh đã từng trải qua vô số thương tổn, rất nhiều thứ đáng để khắc ghi, nhưng khiến cho Cù Thừa Sâm khó quên nhất, là lần đầu tiên anh chấp hành nhiệm vụ, lúc anh dùng súng ngắm nhắm vào mục tiêu, lại phát hiện người đó là chiến hữu nhiều năm của anh.

Anh vô cùng kinh hãi, cũng quên ngón tay phải bóp cò như thế nào, bọn họ đã từng cùng tiến vào quân đội, ngủ chung một phòng, lúc huấn luyện luôn là một tổ hợp ăn ý.

Nhưng mà, anh vẫn không thể giết chết người bạn phản quốc kia.

Tín nhiệm, chính là có một ngày cậu cầm súng chia vào tôi, cuối cùng tiếng súng vang lên, tôi cũng tin là do súng bị cướp cò.

Nhưng khẩu súng này không bị cướp cò, là anh tự tay giết đối phương.

Người quân nhân trẻ tuổi cảm thấy một sự tuyệt vọng khi bị phản bội, cảm xúc trống rỗng cắn nuốt nội tâm, khiến cho cuối cùng, trong trận giao tranh với tổ chức tội phạm quốc tế, anh không thể đưa ra được phán đoán kịp thời.

Cục diện khi đó vốn đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Cù Thừa Sâm, nhưng anh vẫn cho rằng nếu không phải do mình thất trách, thì đã không chọn lầm chiến hữu.

Những ý nghĩ tiêu cực cứ đè nén khiến anh gần Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.như muốn nổi điên, thậm chí anh còn không thể cầm được cây súng bắn tĩa lên.

Cảnh tượng của hai tầng đá kích không ngừng hiện lên trước mắt anh, như một cái giá lớn phải trả cho sự non nớt.

Mỗi ngày đều như có người dùng dao cắt vào thịt của anh, cái cảm giác đau khổ khi bị lãng trì này, khiến cho ý chí của anh ngày một hao mòn.

Liên Thành bắt đầu tìm anh để nói chuyện, ông nói cậu có biết hiện giờ cậu có thể đứng ở đây, là dùng mạng của người khác để đổi lấy hay không?

Chi vì một chút sai lầm đó, cậu thật sự vứt bỏ tất cả mọi thứ hay sao?

Quốc gia, quân đội, vinh quang, sứ mệnh.

Cậu thân là tôn nghiêm của quân nhân, tôn nghiêm quốc gia, tôn nghiêm quân đội.....

Cậu còn vì cái gọi là chân tướng từ miệng của người khác này, hoài nghi những thứ mà mình nguyện trung thành? Cho dù cậu có đi chất vấn chính quyền, chất vấn thế giới, thì có được cái gì không? Kết quả là khiến cho tín ngưỡng của cậu đều sụp đổ.

Sao cậu không thử nghĩ xem, rất nhiều đồng bào của cậu, đã dùng sự hy sinh, dùng cái chết để đổi lấy hòa bình, chẳng lẽ không đáng đểDi»ễnđànL«êQuýĐ»ôn. cậu kiêu ngạo hay sao? Không đáng để cậu dùng sinh mạng quý giá nhất của mình để gìn giữ hay sao?

Đúng vậy, không đáng sao? Là một bộ đội đặc chủng của Hoa Dao, ai lại không từng có những vết thương vẫn luôn âm ỉ?

Cù Thừa Sâm tự nhận, mình có một tâm hồn phong phú nhưng cũng đầy mâu thuẫn.

Anh sẽ không để cho bất cứ ai thấy được một mặt yếu đuối của mình một lần nữa, anh sẽ một lần nữa cầm lấy súng ngắm, để có thể làm chuyện đúng đắn nhất, chuyện anh cần phải làm nhất, thì phải có được một trái tim cứng rắn như sắt đá!

Bởi vì, anh muốn gìn giữ tín ngưỡng của anh, bảo vệ hòa bình dân tộc.

Cự ly, hướng gió, tốc độ gió, sửa chữa, bắn. Cho dù là, ngay cả những người bình thường cũng không thể không nắm rõ, thì mỗi một cụm từ cực kỳ nhỏ bé kia, cũng có thể ẩn chứa cả một âm mưu ở phía sau.

Trong nháy mắt, Cù Thừa Sâm nhìn lá quốc kỳ tươi đẹp như máu trước mặt này, trái tim bị đè ép thật nặng, dường như cảm giác đau đớn Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.của nhiều năm về trước đã quay trở lại.

Anh không nghĩ ra, vì sao những người đó lại không chịu sống những ngày tháng yên bình, mà phải đến lãnh thổ của đất nước anh, giết chết anh em của anh?!

Tội ác trên thế gian này đến tột cùng là thế nào, nhóm thiếu niên trẻ tuổi, nhiệt huyết, đơn thuần như bọn họ, vì sao phải chết?

“Mỗi lần đảm nhận nhiệm vụ kỳ thực cũng không đáng sợ, anh chỉ sợ bọn họ sẽ xảy ra chuyện, mà anh lại không thể nói.....”

Anh là đội trưởng, anh chỉ có thể kiên cường nói với bọn họ, đừng nhóc các cậu nghe cho rõ đây, cho phép chết, nhưng không cho phép thất bại!

Rõ ràng là, anh cảm hận những chữ này!

Nước mắt, cuối cùng cũng men theo hốc mắt của người đàn ông mà chảy xuống, như có người cào vào tim phổi.

Từ khi Cù Thừa Sâm bắt đầu hiểu chuyện, anh đã không còn chảy nước mắt nữa, nhưng anh cảm thấy như bây giờ thật tốt, anh rốt cuộc cũng có được cảm giác, thật sự, anh vốn cho rằng mình sẽ chết ở đó, hiện giờ có thể nắm bàn tay của vợ một lần nữa, đã khiến anh cảm thấy rất đủ rồi.

Chính sự hy sinh cam nguyện bị lãng quên này, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.lại không dễ an lòng, quá mức nặng nề.

“A Tường, là đội trưởng không thể giữ được lời hứa, không thể dẫn cậu về nhà.....” Anh chậm rãi giơ tay lên, làm một động tác quân lễ đầy kính trọng với A Tường.

“Thượng úy Tề Tường của tôi, cậu trung với tổ quốc, trung với nhân dân, cậu hy sinh vì tín ngưỡng của cậu, cậu là một người lính tài ba nhất của tôi! Tôi thề với cậu, tôi sẽ dùng phần đời còn lại, chiến đấu vì tổ quốc mà cậu luôn gìn giữ! Quân lệnh như núi!”

Những câu nói trong lúc không kiềm chế được của trung tá, tuy đã suy yếu đến mức chỉ còn nửa phần hơi sức, lại giống như một thanh giáo dài xé toạt màn trời, khiến cho người ta rung động đến tận tâm can.

Ôn Miên sao còn nhìn được, từ sau lưng ôm lấy Cù Thừa Sâm, cùng anh rơi lệ, kỳ thực cô không chỉ thương tâm, mà còn tự hào.

Một khoảng thời gian này, đã phải trả giá bằng biết bao nhiêu nỗ lực, phải chịu biết bao sự cô độc tịch mịch, tham gia quân ngũ cũng không oán giận, không kể khổ, sau này khi nhắc đến, cũng chỉ nói đó là những tháng ngày không đáng nhắc tới.

Không cần lưu danh sử sách, chỉ cần không thẹnDi»ễnđànL«êQuýĐ»ôn. với lương tâm.

Anh và bọn họ, đều giống nhau. Anh tín nhiệm đồng đội, chí cao vô thượng như vậy, đốt lên trong lòng cô một ngọn lửa vô cùng nóng bỏng.

Cù Thừa Sâm cũng sẽ không ngây ngô như lúc trước, bàng hoàng hồi lâu, anh lau mặt, đến cùng vẫn không thể ngã xuống. Bởi vì trong tay bọn họ nắm giữa sức mạnh, bọn họ muốn bảo vệ quốc gia nhân dân, anh muốn dùng hết toàn lực để khiến ọi người tin tưởng, tất cả sẽ được bảo vệ an toàn.

Đây là sự tín nhiệm dịu dàng mà lại chân thành đến mức nào.

Mọi người được những người này giữ vững an bình, nhưng không có cách nào để nói cảm ơn, những người này cũng không cần hồi báo.

Bọn họ hiến dâng tuổi xuân cho tổ quốc, kiên cường bất khuất, bất kể được mất, không sợ sinh tử.

Cô há có thể không thương anh, cô thương anh là vì tình yêu của anh, cũng bởi vì tình yêu nước của anh không phải là dẹt hoa trên gấm, Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn.đó là sự ấm áp tỏa ra từ người anh, máu thịt của anh đều thuần khiết và lẫm liệt.

Cho nên anh dùng nước mắt, cúi chào tất cả những dũng sĩ hy sinh vì đồng bào, anh em.

Anh là niềm tự hào lớn nhất của cô!

55. Chương 56: Người Yêu Của Cô

Thương thế của trung tá có hơi nặng, cả người bị thương rất nhiều chỗ, thậm chí có cả nội tạng, ít nhất phải dưỡng thương trên giường một tháng, Trang Chí Hạo ra lệnh một tiếng, phê chuẩn cho trung đội trưởng nghỉ liền hai tháng, dứt khoát để anh chuyển đến bệnh viện Nam Pháp, vừa có điều kiện chữa trị tốt, vừa có thể ở cạnh vợ và ba mẹ, nhất cử lưỡng tiện.

Tuy rằng Cù Thừa Sâm không thể rời khỏi bệnh viện, nhưng vẫn tham gia toàn bộ quá trình chuẩn bị hậu sự cho A Tường, chăm sóc an ủi cho thân nhân như thế nào, rồi khen thưởng như thế nào. Bởi vì nhiệm vụ lần này đặc biệt, nên không thể làm lớn lên được, cuối cùng vẫn là Bùi Sách ra mặt, nói chuyện riêng, tạo cho A Tường một lý do, mới khiến cho ba mẹ cậu ta hiểu rõ, sự hy sinh của con trai đáng để tự hào như thế nào.

Lần hành động này thật đúng là rèn luyện cho đám tiểu binh kia không ít, đứa nhỏ Tiểu Dao này, không thể không nói là đã bị bóng đen Diendan tâm lý.

Ngày đó đến thăm đội trưởng, trùng hợp bắt gặp Ôn Miên đang xoa bóp cánh tay cho chồng, cậu ta thấy Ôn Miên hiền lành dịu dàng, trong lòng nhất thời kích động, đã nói: “Chị dâu, chị nhất định phải sinh cho đội trưởng một đứa con trai nha!”

Động tác của Ôn Miên cứng đờ, không khỏi có chút , hai tròng mắt hồ hững của Cù Thừa Sâm liếc qua, kết quả là Tiểu Dao vẫn không hề phát hiện, tiếp tục lải nhải: “Không được, con trai không thì chưa đủ, còn phải có con gái nữa! Phải sinh một tá!”

Cậu ta nghĩ, đội trưởng nhà mình anh dũng phong tao như thế, vạn nhất anh dũng hi sinh, ngay cả đời sau cũng chưa lưu lại, giống như phó đội trưởng vậy.... Vậy thì thật đáng tiếc, sẽ khiến cho nhiều người thương tiếc!

Cù Thừa Sâm chỉ tay về phía cậu ta: “Sinh hay không sinh liên quan gì đến cậu, biến, giống y như đàn bà, đừng có làm phiền vợ tôi, mau cút đi.”

Ôn Miên bị Tiểu Dao nói như thế, nhớ tới chuyện đứa nhỏ, trung tá có tới hai tháng nghỉ phép, vậy không phải là bọn họ sẽ có nhiều thời gian để lăn lộn trên giường hay sao....

Nhưng nghĩ lại, sếp là người bệnh cần phải dưỡng thương, cô sao lại còn nghĩ đến chuyện bóc lột sức lao động của anh, vì thế khuôn mặt của người nào đó không khỏi nóng lên.

Buổi chiều Cù Thừa Quang đến thăm anh hai, Ôn Miên gặp được em chồng, nhân lúc đi đến cửa hàng bên cạnh mua đồ dùng ấy ngày nay, cô đi ngang qua khoa trẻ em, nhìn không được dừng chân một lát, có mấy gia đình dắt trai dắt gái, đứa nhỏ tròn tròn mềm mềm giống như cái bánh bao thịt, trong lòng như có một viên kẹo ngọt đang từ từ tan ra.

Ôn Miên nhìn không được suy đoán, đứa nhóc của người đàn ông kia, tất nhiên cũng sẽ biết chọc người nhĩ.

Đi trên hành lang trở về phòng bệnh, cô nhóc cầm theo mấy túi vật dụng, những thứ này tuy nhiều nhưng không nặng, bỗng nhiên, cô nghe thấy sau lưng có tiếng người hô một tiếng: “..... Miên Miên?”

Đàn ông gọi cô như thế cũng không nhiều, Ôn Miên nhìn lại, khuôn mặt ôn nhã của người đàn ông kia phản chiếu dưới ánh mặt trời, anh ta mặc một bộ vest màu nhạt rất vừa người, khuôn mặt tươi cười, vẫn giống như trước là một thanh niên tài năng và anh tuấn hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cô kinh ngạc, “Ngụy Tây Kiều? Sao lại trùng hợp Diendan như vậy!”

Anh ta cũng cảm thấy rất bất ngờ: “Có người thân bị bệnh, nằm ở bệnh viện này, một nhà bọn anh đến Nam Pháp thăm bà ấy, còn em?”

Ngụy Tây Kiều nhìn cô gái dịu dàng có khuôn mặt sạch sẽ, đuôi tóc hơi cong lên trước mắt, cảm thấy rung động: “Đừng có nói cho anh biết, em đã.....” Vừa nói vừa chỉ về phía phần bụng của cô.

Ôn Miên cười cười: “Là chồng em bị thương trong bộ đội.”

“Anh ta có khỏe không?”

“Không sao, thân thể anh ấy rất tốt.” Cô nhớ tới khi qua lại với Ngụy Tây Kiều, mẹ anh ta đối xử với mình rất tốt, liền hỏi: “Bác trai bác gái có khỏe không?”

“Bà ấy rất nhớ em, thời gian trước không hiểu sao lại nghe được tin em kết hôn, mỗi ngày cứ căn nhắc anh.....”

Ôn Miên thấu hiểu vuốt cằm, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của người nọ: “Đáng tiếc là đến bây giờ anh vẫn chưa tìm được vợ.”

“Điều kiện của anh tốt như thế, cần gì phải sốt ruột chứ?”

Ngụy Tây Kiều nhìn thật sâu vào cô, đến cùng vẫn thấy tim đập nhanh, tình cảm này vẫn chưa thể biến mất hoàn toàn, những lúc lơ đãng vẫn cứ khẽ chọc vào nội tâm.

“Nếu có chuyện gì cần giúp, nhớ tới tìm anh.”

Anh nhẹ khom người, ôm cô gái này vào lòng, than nhẹ vào tai cô: “Anh là mối tình đầu của em, ai ngờ được trong chớp mắt em đã...”

Ôn Miên cười đầy thiện ý, vỗ vỗ bả vai người đàn ông: “Đàn anh Ngụy, em sẽ không quên anh đâu.”

Bởi vì, cô rất cảm kích, trong khoảng thời gian đen tối kia, anh không oán không hối, cho cô toàn bộ tình yêu, và một tấm lòng vẹn nguyên.

Ngụy Tây Kiều đang định nói chuyện, một người mặt đồ đen từ phía sau Ôn Miên bước tới, đi đến trước mặt hai người bọn họ thì ngừng lại, anh ta quét mắt nhìn Ngụy Tây Kiều, tùy tay nhất cổ áo Ôn Miên lên, kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra!

“Không phải là cô đã quên mất tôi rồi đó chứ?”

Nhìn vị điều tra viên Tả Luân kiêu ngạo ương ngạnh Diendan trước mặt, Ôn Miên có chút ngơ ngác, sự xuất hiện của người đàn ông này thực khiến cho cô hoảng sợ rồi!

Cô ngẩng đầu, thấy biểu cảm sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người đàn ông, vội vàng muốn tránh dây dưa với Tả Luân, nhưng vừa mới rời khỏi cổ tay anh ta một chút, tức thì đã bị anh ta kéo trở lại.

Ai có thể nói cho cô biết, chuyện gì đang xảy ra không?

Cả người Tả Luân đầy vẻ phong trần mệt mỏi, trên mặt là nụ cười tinh nhuệ, giả dối như báo săn, Ôn Miên bị anh ta kéo đến bên cạnh, không cẩn thận chạm phải thân dưới của anh ta, cô hơi giật mình, thấp giọng hỏi: “Anh còn mang theo cả súng?”

Cô không khỏi suy đoán, chẳng lẽ nơi này bị bao vây rồi hả?!

Tả Luân chậm rãi mỉm cười: “Tôi không đến để chấp hành nhiệm vụ.” Anh thu lại nụ cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Tôi đến đây, là vì người tình của tôi... muốn ném tôi đi.”

“Người tình?” Bộ dạng của người đàn ông này có điểm rất giống với người nào đó, Ngụy Tây Kiều cố đoán ra khúc mắc giữa bọn họ, buồn cười hỏi Ôn Miên: “Hai người ngoại tình?”

Ôn Miên liếc trắng mắt, sau đó khinh bỉ Tả Luân: “Tả tiên sinh, anh học tiếng trung giỏi thật đấy?”

Tả Luân cố ý bôi đen quan hệ giữa hai người, giọng điệu khiến cho người khác nghi ngờ, tràn đầy sự ngang ngược của người đàn ông này: “Tôi nhất định sẽ khiến cô hối hận, ai kêu lúc trước muốn ném tôi đi.”

Ngụy Tây Kiều khâm phục dũng khí của anh ta: “Xin chào, tôi là mối tình đầu của Ôn Miên.”

Thân phận này đáng tự hào lắm à, Ôn Miên không hiểu sao anh ta lại lên mặt như thế!

Tả Luân không thèm nhìn đàn anh Ngụy, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt cô Diendan nhóc: “Bạn trai trước có thể dây dưa không rõ ràng được, người theo đuổi thì không ư?”

Ôn Miên thật sự hận không thể tìm một cái động để chui xuống!

Cách đó không xa, Cù Thần Quang phát hiện ra trò hay này, kéo anh hai của cô tới, “Nơi này thật náo nhiệt nha.”

Vốn là muốn dẫn Cù Thừa Sâm xuống lầu tản bộ, giờ thì cô thích xem cục diện rối rắm giữa bọn họ.

“Đây không phải là vở kịch mỹ nam sao? Chị dâu, còn có anh đẹp trai bên này nữa, là ai thế?”

Ngụy Tây Kiều nhún vai, không chút để ý nở một nụ cười, nhìn về phía chồng của người nào đó: “Bạn trai trước.”

Cù Thừa Quang nhất thời kích động, kéo cao âm lượng: “Chị dâu, ánh mắt của chị thật đúng là tốt hơn nhiều so với anh của em nha! Bạn gái trước của anh ấy, toàn là hồ ly tinh chuyển thế, cứ muốn phá hỏng hôn nhân mỹ mãn nhà người ta, đẩy mình làm người thứ ba.”

Lời này cô thích nghe, Ôn Miên không khỏi nháy mắt mấy cái với cô gái nhỏ.

Cù Thừa Sâm có chút không vui, nhéo nhéo mi tâm, nụ cười nhạt trên mặt căn bản không hòa vào trong mắt, đặt ở trường hợp bình thường anh đã sớm mở miệng giáo huấn, đây còn không phải là muốn cho cô vợ nhỏ này chút mặt mũi sao!

Nhìn vẻ mặt tái nhợt hơi chút biến sắc của trung tá tiên sinh, Ôn Miên không đành lòng, lập tức chủ động giải thích: “Đàn anh Ngụy là tới thăm người thân, Tả tiên sinh là.....”

Tả Luân Diendan nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: “Tôi đến điều tra chút việc.” Anh dừng một chút, hai mi mắt hơi chau lại: “Thuận tiên tới tìm chồng của Cù phu nhân, nói mấy câu.”

Trong lòng trung tá Cù cũng đã biết trước, nhưng cũng không muốn vạch trần mục đích muốn tiếp cận Ôn Miên của anh ta, chỉ lạnh nhạt nói: “Đi theo tôi.”

Căn cứ theo lời kể của Tả Luân, người khi đó đặt bom trong ô tô để dồn anh ta vào chỗ chết, đúng là tổ chức tội phạm quốc tế mà bọn họ cũng truy đuổi nhiều năm kia.

Phòng bệnh cách xa nơi ngựa xe như nước, anh nhìn những chiếc xe di chuyển ngoài cửa sổ, nặng nề mở miệng: “Quân chủ lực của bọn họ đã bị thương nặng, nhất định sẽ tìm các người để trả thù.”

Cù Thừa Sâm dùng sự im lặng để thay thế ý tán thành, Tả Luân liếc mắt nhìn anh một cái, hai người đều loại người có khí chất mạnh mẽ, trong lúc nhất thời, căn phòng vắng vẻ như có sự yên tĩnh trước cơn bão lớn.

“Anh có năng lực bảo vệ cô ấy không?”

“Chuyện nhà tôi, không nhọc công anh đến làm thay.”

Mắt của điều tra viên Tả giật giật mấy cái, trung tá Cù biết anh ta nghe không hiểu, mặt lạnh giãn ra, phiên dịch cho anh ta: “Ý là anh đã đi quá giới hạn rồi, đừng quá phận.”

Tả Luân nâng mi, xoay người đi ra khỏi phòng.

Cù Thừa Sâm trầm nghĩ trong lòng, đợi lát nữa Ôn Miên tới hỏi, anh phải báo lại chuyện người đàn ông này đã nói thế nào đây?

Ngoài ra, giây phút sinh tử ngày hôm ấy, người đàn ông có vết sẹo trên mặt mà anh nhìn thấy kia, thật là Ôn Tinh sao.

Bất luận là phải hay không, xuất phát từ nguyên tắc giữ bí mật, anh muốn báo cáo lại chuyện này cho Trang Chí Hạo trước; hơn nữa, vạn nhất người đó có liên quan đến cái chết của A Tường, thì cô định xử lý thế nào?

Giữa trán của người đàn ông không khỏi hiện lên vẻ bất an nhàn nhạt, cảm thấy sự việc vẫn chưa phát triển theo phương hướng thuận lợi.

Bên kia, Ôn Miên chào tạm biệt Ngụy Tây Kiều, lúc trở về vừa lúc gặp phải Tả Luân từ bên trong đi ra, hai người nhìn nhau một cái, trong đôi mắt người đàn ông tràn ngập vẻ u tối.

Ôn Miên không để ý đến anh ta, ai ngờ người nọ lại chặn đường cô: “Tôi thích được nhìn thấy cô.”

Lại một lý do cực kỳ đơn giản. Một câu nói, thể hiện rõ suy nghĩ hồn nhiên của một người đàn ông ích kỷ.

Ôn Miên vừa bực mình vừa buồn cười, rõ ràng anh ta cũng không thích cô lắm.

“Tôi không thích nhìn thấy anh, phải làm thế nào đây?”

Tả Luân bỗng nhiên nghiêng đầu một cái, chống lại ánh mắt bất đắc dĩ của cô: “Tôi tiếp tục nhìn cô, cô không cần nhìn tôi là được rồi.”

“Nhiều cô gái chưa lập gia đình như thế, sao anh không đi mà tìm một người? Tôi thấy cô điều tra viên Magi lần trước cũng được đó....”

Tả Luân giơ tay ra bảo cô ngừng lại, không cho cô cơ hội nói hết lời.

Hai người, hai tòa thành, hai thế giới.

Kỳ thực, cũng không có ai đúng ai sai, chỉ là gặp nhau quá muộn, không thể đợi được kết quả mà thôi.

Suy nghĩ trong đầu Ôn Miên rất hỗn loạn, không biết phải làm thế nào mới có thể hoàn toàn bóp chết chút tình cảm vừa phát sinh này, cô nhìn bóng lưng bình tĩnh tiêu điều của Tả Luân, thật sự cảm thấy hơi bức tức, còn có chút buồn bức, chẳng lẽ, cô vẫn còn quá nhân từ nương tay với anh sao?

Đẩy cửa đi vào phòng bệnh, Cù Thừa Sâm đang đứng ở vị trí Tả Luân đứng lúc nãy, đường nét trên mặt anh lạnh cứng, vẻ mặt hơi ngưng trọng, hình ảnh như vậy càng khiến cho người đàn ông có chút bí hiểm.

“Anh đang nghĩ cái gì thế?” Cô thuận miệng hỏi, đi qua kẹp ngón tay của trung tá.

Cù Thừa Sâm nhìn nụ cười Diendan trong suốt trên mặt vợ, trong lòng thấy tê dại không hiểu, như có chút lời đã đến bên miệng, lại không biết nói thế nào, sau khi suy nghĩ tường tận, liền thuận miệng mà nói ra.

Không ngờ, lại khiến Ôn Miên trở tay không kịp.

“Anh định rời khỏi Hoa Dao.”

Vị quân nhân luôn đặt lợi ích quốc gia lên trên tất cả mọi thứ kia, căng thẳng nói với cô.

56. Chương 57: Anh Muốn Xuất Ngũ

Trong phòng bệnh chỉ còn cô và Cù Thừa Sâm, thần sắc giữa trán của người đàn ông ngưng đọng mà gần như trầm trọng.

— Anh muốn rời khỏi Hoa dao.

Lời này nặng tựa thái sơn, DiendanL êquýĐ ôn.trong lòng Ôn Miên thấy từng đợt thấp thỏm lo âu: “Anh sao thế?”

Cù Thừa Sâm cân nhắc từng câu từng chữ: “Có ý nghĩ này.”

Nhất thời một cảm giác kích động dâng lên từ đáy lòng, giờ phút này, tựa hồ như cô có thể hiểu được một chút.

Cho dù Ôn Miên cũng không thật sự hiểu rõ, trung tá Cù đang lo lắng nếu như bị trọng thương một lần nữa, chẳng phải sẽ lại làm cô bị tổn thương hay sao? Nếu ngày nào đó mệnh số không tốt... sao cô có thể chấp nhận được kết quả này.

Anh vẫn lo lắng, Tả Luân may mắn thoát nạn trong trận nổ bom đó, là một lời cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

Càng khỏi nhắc tới trái bom hẹn giờ Ôn Tinh phiền toái kia, lúc đó khi anh nhìn thấy người đàn ông có sẹo trên mặt kia thì có một dự cảm không rõ, không phải chưa nghĩ tới anh của cô sẽ đi nằm vùng, nhưng phải xuất phát từ nguyên nhân nào mới có thể phái anh ấy đi?

Huống chi, ngay từ đã báo là anh ấy mất tích, quả thật không phải là tác phong của bọn họ.

Cù Thừa Sâm không thể không tính đến trường hợp xấu nhất, vạn nhất cấp trên nói là anh ấy phản quốc, có một ngày ra lệnh cho anh bắn chết..... Chắc chắn trong lòng anh sẽ khó chịu không thôi.

Anh có thể xuống tay với người bạn thân mang tội phản quốc, nhưng đó là anh trai của Ôn Miên,DiendanL êquýĐ ôn. anh không thể nắm chắc mười phần được.

Ôn Miên nhìn trung tá đang lặng người, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác bị đè nén, khiến hốc mắt cô hơi đỏ lên: “Em biết, anh có rất nhiều sự băn khoăn.”

Trái tim của người đàn ông cũng làm từ thịt, lần trước khi anh rơi lệ vì đội phó, đã khiến cô cảm thấy càng gần gũi với anh thêm một chút, không phải lúc nào Cù Thừa Sâm cũng ở mãi chỗ kia.

“Chức nghiệp của anh rất cao thượng, em rất tự hào vì anh, mà em cũng thừa nhận, rất sợ nhìn thấy anh rời khỏi nhà. Mỗi một lần huấn luyện, diễn tập quân sự, nhiệm vụ, em đều thấy lo lắng, đề phòng.”

Sự thẳng thắn, thành khẩn của Ôn miên đã làm cho Cù Thừa Sâm cảm động, anh lẳng lặng lắng nghe, nắm lấy bờ vai cô.

“Nhưng em sẽ không vì chút ”nguyên nhân” này, yêu cầu anh rời khỏi Hoa dao, rời khỏi bộ đội.”

Cô thừa nhận từ tận đáy lòng, mình cũng có sự ích kỷ, người vợ nào lại không hy vọng chồng của mình có thể rời xa nguy hiểm.

Không phải là cô không đủ thương anh, nên mới có thể đè nén sự hoảng sợD iễnđànL êquýĐ ôn. xuống tận đáy lòng, tùy ý để anh liều mạng giữa mưa bom bão đạn.

Mà là rất để ý anh, cho dù cơn mất ngủ hàng đêm gần như đã đánh bại cô, muốn khiến cô sụp đổ, cô cũng không thể nói ra lời ngăn cản.

“Ai nói do em yêu cầu.” Tính tình của Cù Thừa Sâm lãnh liệt, quyết đoán, vậy mà, lúc này đây lại không biết phải xử lý chuyện này như thế nào, thật sự là rất khó gặp phải: “Đây là quyết định của anh.”

Mái tóc đen dài của Ôn Miên chạm vào cảnh tay anh, vẻ mặt cô vừa phiền muộn vừa chân thành, tha thiết: “Em còn nhớ khi ở Đan Đông, anh nói với em nguyên nhân chú Liên Thành rời khỏi Hoa Dao, bộ dáng khi đó của anh nói cho em biết, vĩnh viễn anh cũng không nỡ rời bỏ.”

Mấy năm Cù Thừa Sâm ở bộ đội, là khoảng thời gian nhiệt huyết nhất của tuổi thanh xuân, cũng là những năm tháng đấu tranh gian khổ nhất, mà một thân quân trang của anh, cảm tình đối với chiến hữu của anh, thậm chí là tình yêu của anh đối với Hoa dao, đã như máu thịt, như không khí, chiếm giữ sinh mạng của anh.

Muốn anh rời khỏi bộ đội đặc chủng, chẳng khác nào bóc hết tất cả vinh quang và nỗi nhục của đất nước đã từng khắc sâu trong lòng ra khỏi sinh mạng anh, điều này quả thật là vô cùng tàn nhẫn đối với anh!

“Em không muốn khiến anh buồn phiền, không muốn anh vì em, từ bỏ tín người của anh.”

Ôn Miên nghiêm túc nói, ánh mắt phác họa rõ nét từng đường cong của người đàn ông, anh là bạch dương, dũng cảm sinh trưởng, hướng về phía trước.

“Anh cứ đứng ở đó, để em đuổi theo anh, bởi vì em muốn tiến về phía trước.”

Mọi người nói, đặt một dấu chấm tròn ở đây, là nơi đẹp nhất của một câu. Nơi này hiển nhiên không phải là điểm cuối của Cù Thừa Sâm, anh còn cả một con đường dài phải đi.

Con người màu đen của trung tá khóa chặt vào người cô, cúi đầu, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Thân phận giữa chúng ta, vẫn luôn khiến em cảm thấy mệt mỏi sao?”

Ôn Miên lắc đầu, cô cảm thấy không phải như thế.

Kỳ thực có thể tiếp xúc với thế giới của anh, chiếm giữ một phần quan trọng trong sinh mệnh của anh, đã là một niềm vui mừng rất lớn, cô đã rất thỏa mãn rồi.

“Chỉ cần anh vì em, từng có suy nghĩ này, em cũng đã cam tâm tình nguyện..... có thể đợi anh cả đời.”

Trong lòng Cù Thừa Sâm chấn động, nắm chặt lấy vai cô, trầm giọng: “Ôn Miên, anh không muốn em ngoài việc chờ đợi, vẫn chỉ có thể chờ đợi.”

“Vậy là không có nguyên nhân khác, em chỉ là..... không làm được.” Ôn Miên miễn cưỡng cười cười, nướn mặt lại chợt rơi xuống khuôn mặt trắng nõn, cô kiên D iễnđànL êquýĐ ôn.trì với quan điểm của mình: “Em không làm được.”

Muốn để anh từ bỏ toàn bộ giấc mộng, cô không cách nào làm được.

“Huống chi anh đã đáp ứng với A Tường, anh quên rồi sao?”

Dùng suốt quãng đời còn lại, vì quốc gia mà cậu ta yêu, viết nên một khúc nhạc huy hoàng.

Anh không quên.

Chỉ là quá mức để ý cô, vượt qua cả giới hạn mà một người lính như anh xác định rõ từ đầu, trầm mê, hoang mang, cố chấp, chuyên chế, và cả hoảng loạn..... Anh đã vì cô mà phá vỡ vô số nguyên tắc.

Thậm chí còn lo lắng nêu lên điều linh chạy theo niềm tin của anh, sẽ tạo thành gánh nặng cho cô, tình yêu của bọn họ phải chăng sẽ sụp đổ?

Thậm chí anh còn không xác định được, mình có thể ứng phó được tình cảnh đó hay không.

Nhưng mà, Ôn Miên lại đưa ra một đáp án rõ ràng như thế, cô muốn anh như vậy.

Khi đó Cù Thừa Sâm lựa chọn kết hôn với cô, quá trình này dễ khiến cho người ta kinh ngạc lại thuận lý thành chương (hợp tình hợp lý), bây giờ nghĩ lại, bọn họ rất ăn ý với nhau, có một số việc trong lúc mơ hồ đã được định sẵn.

“Anh phải làm thế nào, mới có thể bù đắp cho em?”

Lòng bàn tay thay cô lau đi những giọt nước mắt, giọng nói của trung tá thông thả vang lên giữa không trung, phần eo của Ôn Miên bị sức lực cực lớn của anh khóa lại, anh thấy rõ đôi mắt ẩn chứa nước mắt của cô, hàng lông mi dài nhỏ, hơi run run.

“Tốt nhất là đừng bị thương, sau đó, không cho kẻ địch tiến vào đất nước.”

Ôn Miên nói, lại được bàn tay ấm áp của người đàn ông lau nước mắt một lần nữa.

Anh sẽ không biết được, cô sùng bái và tín nhiệm anh đến mức nào.

Ôn Miên chủ động hôn lên khóe môi anh, dùng hành động thể hiện sự ủng hộ, Cù Thừa Sâm hung hăng phản kích, tập kích đôi môi mềm mại của cô, không ngừng lặp lại, hôn đến khi cô không thở nổi, cần quét triệt để, giống như một vũ điệu nóng bỏng triền miên, cô tùy ý để anh hôn hồi lâu, anh không nỡ buông ra, như đùa dai, cắn vào đầu lưỡi cô, thiếu chút khiến cho người nào đó xù lông.

Đã không thể suy tính, vậy thì cứ dứt khoát đi tiếp đi, anh là Cù Thừa Sâm, tất nhiên có thể tìm được phương pháp giải quyết vấn đề.

Trung tá nhịn không được, thầm nghĩ, vợ của D iễnđànL êquýĐ ôn.anh như thế, còn cầu gì hơn.

Rạng sáng ngày hôm sau, Ôn Miên đưa Chu Như và cậu bạn trai nhỏ mới nhậm chức đến thăm trung tá, hai người tìm được chỗ đậu xe dưới lầu, đi về phía khu nội trú.

Phòng bệnh của Cù Thừa Sâm là phòng đơn, bệnh viện Thượng Khả, điều kiện hoàn cảnh cũng không tệ, tuy không thể nói là có đầy đủ các máy móc thiết bị, nhưng cũng đủ để dưỡng thương chữa bệnh.

Ôn Miên nhìn thấy vẻ mặt ngập tràn ý xuân của người nào đó, lại nhìn cậu cảnh sát nhỏ Vương Giác tuần tú lịch sự bên cạnh, cậu ta mặc thường phục nhìn rất hoạt bát, cô cười chế nhạo: “Không dễ nha, đồng chí Vương, hai người cuối cùng cũng tốt đẹp rồi.”

Vương Giác nắm bàn tay trắng mịn của người bên cạnh, ánh mắt tỏa sáng: “Quả thật là không dễ dàng, khiến cho tôi phải dùng hết tất cả thủ đoạn.”

Chu Như đưa hoa quả cho Ôn Miên, quay đầu trừng mắt liếc Vương Giác một cái: “Nói hay lắm, là ai nửa đêm uống say gọi điện thoại cho em, khóc lóc đòi sống đòi chết, nhưng lại không chịu nói rõ ràng!”

Ôn Miên nghe xong liền hiểu rõ, vậy là lúc trước hai người này hiểu lầm nhau. Sau này, cô có nghe Chu Như giải thích, từ “Cô ấy” trong miệng Vương Giác lúc đó, không phải là bạn gái trước, là mà một con chó chăn cừu Scotland bọn họ nuôi đã nhiều năm, nó đột nhiên chết!”

Chân tướng chuyện này khiến Chu Như tức giận vài ngày, mấy ngày trời không thèm nói chuyện với Vương Giác!

Ôn Miên chăm chú nhìn vào trung tá Cù đang dựa vào đầu giường đọc sách, cô nhắc nhở mọi người một đạo lý: “Câu chuyện đầy máu và nước mắt này của các cậu nói lên một đạo lý, giữa người với người, vẫn khai thông tư tưởng chưa đủ.”

Cù Thừa Sâm nghe ra được ngụ ý trong câu nói của cô nhóc, khoe miệng nhàn nhạt giương lên thành một nụ cười: “Vậy phải khai thông thể nào?”

Ôn Miên không có cách dầy được như sếp, khuôn mặt đỏ ửng lên, quay đầu hỏi Chu Như: “Cậu còn chưa nói với mình, sau này hai người D iễnđànL êquýĐ ôn.các cậu làm thế nào mà đến được với nhau? Ai tỏ tình trước?”

Vương Giác gãi gãi đầu, chủ động thừa nhận: “Còn không phải là tôi hay sao.”

Cậu cảnh sát giao thông đẹp trai này vừa bị Chu Như mắng ột trận, lại bị ném vào tủ đá ướp lạnh mấy ngày, tâm tình có chút buồn bực, không chỉ dẫn đến sai sót trong lúc làm việc, về nhà cũng mệt mỏi không còn chút sức lực.

Trùng hợp, còn để cậu ta bắt gặp một ngày nọ Chu Như tan tầm không lái xe của mình, mà ngồi trong một chiếc xe Ferrari đỏ tân thời, đang nói nói cười cười với người đàn ông ngồi sau tay lái.

Một luồng nhiệt huyết xông thẳng lên trán, Vương Giác cười mô tô đuổi theo, cũng không quan tâm nhà người ta là xe thể thao mấy trăm vạn, giờ tay ra bắt đối phương đánh xe vào bên đường.

Chu Như hạ cửa xe xuống, nhất thời chu mỏ: “Tôi nói này đồng chí cảnh sát giao thông, người bạn này của tôi hình như là đầu có vi phạm luật giao thông?”

“Anh không tìm anh ta, là em.” Vương Giác nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một cậu: “Em xuống xe cho anh.”

Chu Như bị câu mệnh lệnh có lực uy hiếp của người đàn ông dọa cho sững sờ, thậm chí nói một thân đồng phục thể này cũng khiến người ta rung động lắm.

Người điều khiển xe là một vị đẹp trai con nhà giàu, bước xuống phía bên kia, áo mũ chỉnh tề, vừa nhìn thấy cảnh đó liền hí hóp mắt lại: “Vị cảnh sát giao thông này, anh bị sao thế?”

Từ trước đến nay tính tình Vương Giác luôn thẳng thắn, làm việc cũng ngay thẳng, cậu ta đánh giá người này từ trên xuống dưới, xoay người nháy mắt ra hiệu với cô: “Em không làm thật đấy chứ, anh ta trừ bỏ có tiền nhiều hơn anh, còn có chỗ nào tốt đâu?”

Sau khi Chu Như nghe được nửa câu kia liền không tự giác mà hiểu sai ý, cô bị hỏi đến không biết nói gì, kỳ thực người đàn ông này chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.

Anh bạn đẹp trai con nhà giàu kia giật giật khoeD iễnđànL êquýĐ ôn. miệng: “Tiểu Như, quan hệ giữa hai người là thế nào? Anh ta đến tìm cậu à? Quán lấy cậu không tha?”

“Kỳ thực mười phút trước anh đã chính thức tan sở rồi.” Vương Giác cởi mũ xuống, nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt cậu ta sáng rực, đáng đứng thẳng tắp: “Hiện tại anh muốn dùng thân phận của một công dân bình thường để hỏi em, Chu Như tiểu thư, em có nguyện ý làm bạn gái của anh không? Là loại mà sau này sẽ sinh con cái cho anh.”

“.....”

Chu Như hoàn toàn ngơ ngác, nghĩ đến cô giường oai trong tình trường nhiều năm như thế, lần đầu tiên gặp phải lời tỏ tình dũng mãnh như thế!

Đầu óc của Vương Giác đang cực kỳ tỉnh táo, lúc đầu là vì cô gái này răng bén lười nhon, mới khiến cậu lưu lại ấn tượng sâu sắc. Sau này, khi cậu và cô đầu vô mồm, mới phát hiện ra rất thích thái độ xử sự của cô, liền để lại số điện thoại.

Kết quả người ta quả thật đã gửi tin lại, cậu lại không biết làm thế nào để tiến thêm một bước, cũng may Chu Như thông minh hơn cậu, hai người ở chung lâu ngày, giữa lúc bất tri bất giác Vương Giác mới từ từ chung tình.

Cô đột nhiên không liên lạc với cậu mấy ngày trời, cậu còn tự mình kiểm điểm vô số lần, may mắn chỉ là hiểu lầm, nhưng cũng gõ cho Vương Giác một hồi chuông cảnh báo.

Loại chuyện này không thể cứ dơ dài dây dưa mãi được, đã thích cô gái này, không bằng nhất cổ tác khí (một tiếng trống làm cho tinh thần trở nên hăng hái), bắt trời cô lại!

Cánh tay nhỏ bé của Chu Như bị Vương Giác kéo lấy, đặt lên bộ cảnh phục cảnh sát giao thông của cậu ta, xung quanh là ánh mắt ngưỡng mộ của quần chúng vây xem, lỗi tai ông trở nên ong ong, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy người đàn ông mất hết kiên nhẫn.

Cậu ta liếc nhìn anh bạn đẹp trai con nhà giàu Dĩnh Đan Lôi quý Đôn một cái, bàn tay to nâng gáy cô lên, trực tiếp đặt xuống một nụ hôn thân mật.

“Cuối cùng là có đồng ý hay không?”

Chu Như vừa xấu hổ vừa giận dữ, đập mạnh vào trong ngực người đàn ông: “Anh hôn cũng đã hôn rồi! Còn muốn gì nữa?!”

Vương Giác hiểu được, ôm lấy cô gái mình thích đến mức đặt trên đầu quả tim, gặm cắn thêm vài cái.

Đợi đến khi bọn họ kể lại đoạn chuyện này cho trung tá và Ôn Miên nghe xong, người nào đó lật sách mấy cái, trên mặt hiện lên vẻ buồn cười. May mà Vương Giác không phải là lính của anh, bằng không sẽ lại có thêm một bộ đội đặc chủng vi phạm kỷ luật bộ đội, tâng trư hàng cấm.

Ôn Miên lấy lại tinh thần, mặt mày sinh động, nhiem lên một tầng ý cười: “Vương Giác, tuổi của Chu tiểu thư cũng không còn trẻ, nắm chắc thời gian cầu hôn.”

Chu Như cốc đầu bạn một cái, không cam lòng yếu thế, nheo mắt tìm tới Cù Thừa Sâm.

“Anh Tiểu Sâm anh nói cho bọn em nghe xem, lúc đó anh cầu hôn Miên Miên thế nào? Vừa hay để cho Vương Giác tham khảo.”

Bị điểm danh, trung tá Cù lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn bọn họ, lục lọi trí nhớ một hồi, xem như không có việc gì nói: “Dẫn cô ấy theo anh về nhà gặp ba mẹ.”

Vương Giác và Chu Như trộm mắt nhìn nhau, cho nên, ngay cả cầu hôn sếp cũng lướt bỏ?

Cù Thừa Sâm nhìn thần sắc tươi cười yếu ớt đầy dục dăng của người nào đó, biết là nếu đặt việc này vào hoàn cảnh hiện tại, dường như là không hợp cho lắm. Cũng may Ôn Miên không so đo với anh.

Cũng trong buổi sáng đẹp trời đó, ở California, nước Mỹ, một bưu kiện màu cam được gửi theo đường hàng không từ quận Yorba Linda, đến nhà mẹ đẻ của nhóc Ôn, Nghiêm Di ký nhận với người chuyển phát, thậm chí nói con bé này lại đặt hàng gì trên mạng nữa thế, bữa nào phải dạy cho con bé này biết thế nào gọi là cần cù tiết kiệm.

Bà tiện tay đặt cái hộp lên cạnh tủ giày.

57. Chương 58: Cô Được Yêu Thương Vô Cùng

Chu Như nôn nóng muốn dẫn Vương Giác đi gặp cha mẹ, hai người cũng không nói chuyện nhiều, đã đứng dậy cáo từ.

Ôn Miên tiễn bọn họ một đoạn ngắn, lúc ngẩng đầu thấy cách đó không xa có người quen đi tới, hơi sững sốt một chút, vội vàng cười, bước tới nghênh đón: “Ba, anh cả, sao hai người lại đến đây?”

Bên cạnh ông Cù đúng là con trai trưởng của nhà họ Cù, Cù Thừa Hoàn. Anh ta lớn hơn Cù Thừa Sâm hai tuổi, đang công tác ở thành phố Lịch Xuyên, thời tiết lúc này không lạnh, anh ta chỉ mặc một lớp áo thô màu bạc, biểu cảm nhu hòa trầm ổn, đám y tá đi ngang qua nhìn thấy đều lộ vẻ háo sắc.

Lần đầu tiên Ôn Miên gặp anh ta là trong hôn lễ của mình, gả vào nhà họ Cù, sau đó số lần gặp gỡ giữa bọn họ mới nhiều lên.

“Thằng nhóc đó đang ở trong phòng à?” Cù Viễn Niên nhìn bộ dáng điềm đạm nho nhã của con dâu, đau lòng gật đầu: “Ba tìm nó nói chút chuyện.”

Ôn Miên hiểu được ý tứ sâu xa của ông Cù, không đi theo ông vào trong, Cù Thừa Hoàn đặc biệt đi theo trò chuyện với em dâu.

“Mấy ngày nay nó thế nào?”

“Đã có thể xuống giường đi lại, bất quá nếu muốn đi lại bình thường thì còn phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.” Ôn Miên nhìn đôi giày da màu đen trên đất, không dính một hạt bụi: “Kỳ thực mấy ngày nay người đến thăm anh ấy cứ nổi dài không dứt, anh ấy sắp bị chọc đến xù lông rồi.”

Cù Thừa Hoàn nghe người nào đó lên lút báo cáo, cười nhẹ: “Từ nhỏ nó đã không thích nhiều người náo nhiệt, nhiều năm rồi vẫn luôn như thế.”

Con trưởng nhà họ Cù bình dị gần gũi hơn chồng cô nhiều, tuy rằng nụ cười của anh ta thường có vẻ phúc hắc, nhưng Ôn Miên không hề thấy áp lực khi nói chuyện với anh ta.

Nói lên rằng người đàn ông này khôn khéo trên quan trường hơn đội trưởng Cù nhiều, Ôn Miên biết trước kia anh ta từng trở mặt với ông Cù, nghe nói là vì không nghe lời cha đi làm lính, Cù Thừa Hoàn mới có thể một mình chuyển đến thành phố khác, quan hệ cha con luôn ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, chùng đùng với người người thì ít mà cách xa thì nhiều. Cuối cùng, ông Cù cũng chịu xuống nước, chủ động lấy lòng cầu hòa, mấy năm nay hai bên dần dần gần gũi, mới trở nên tốt đẹp hơn một chút.

Cù Thừa Hoàn nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, cười cười, phải biết rằng trước đây em trai anh là một đứa cuồng quân sự điển hình, quanh năm suốt tháng không bao giờ về nhà, bây giờ thì, đã thành người đàn ông tốt chuẩn mực, biết lo cho gia đình rồi.

“Lại nói nếu không phải do anh, cũng sẽ không khiến nó gánh phần tội này.”

Ngữ khí vẫn lạnh nhạt, nhưng Ôn Miên lại nghe ra được sự áy náy của người đàn ông này, năm đó gây đến tình trạng này, cũng không phải hai câu ba chữ là có thể giải quyết nội chiến, Cù Thừa Sâm quyết định đi tông quân thay anh, lại biểu hiện nổi trội xuất sắc, cổ tức giận trong ngực của ông Cù mới lắng xuống.

“Anh cả anh nói cái gì thế, em thấy Cù Thừa Sâm anh ấy rất thích thú, nếu anh thực đuổi anh ấy đi, anh ấy còn không nỡ bỏ ấy chứ.”

Cù Thừa Hoàn lắc đầu, lại nghĩ tới một chuyện: “Em nghĩ việc ở trường quốc tế rồi à?”

“Dạ, em sợ làm chậm tiến độ học tập của bọn trẻ, vẫn nên thay đổi giáo viên sớm một chút để bọn nó có thể làm quen thì tốt hơn, chờ thi đậu nhân viên công vụ sẽ đổi công tác.”

Cô không còn cách nào khác, hi vọng có thể tìm được tất cả mọi đường, để có thể đến gần người đàn ông kia hơn.

Cù Thừa Hoàn lớn lên ở quân khu đại viện, lại công tác ở chính phủ, quen biết rất nhiều, nếu chờ cô thi xong đợt này, liên hệ tìm một công việc cũng không thành vấn đề, chỉ là, đương nhiên anh sẽ không nói ra những lời này.

Người đàn ông bỗng cười rộ lên: “Có đôi khi anh nghĩ, tình yêu giữa em và em trai anh hẳn là rất thú vị.” Anh tiện đà chống cằm, nói: “Có cơ hội không ngại kể cho anh nghe một chút.”

Ôn Miên giật mình, cuối cùng, cười nói được với người anh cả này.

Trong phòng bệnh, một cặp cha con lặng lẽ ngồi, Cù Viễn Niên cố gắng sắp xếp công việc đi cặp con trai một lát, là có chính sự muốn nói, ông nhìn thấy sắc mặt của Cù Thừa Sâm tốt hơn nhiều so với mấy ngày

trước đây, cảm thấy hơi thả lỏng: “Mấy ngày nay con cố gắng dưỡng bệnh cho tốt, đừng để lại di chứng, đến già sẽ phiền phức lắm.”

Cù Thừa Sâm nghe xong, cười khẽ gật đầu.

Ông Cù đột nhiên nói: “Cha nhớ con đã từng nhắc đến, Chánh Ủy Triệu ở quân khu có một đứa cháu trai, từng có khúc mắc với con dâu nhà chúng ta, đúng không?”

Ban đầu, bọn họ nghĩ không cần tiết phải lạm dụng chức quyền để ngăn chân ai, dù sao, muốn làm được như thế cũng không phải là chuyện đơn giản, huống chi việc này cũng không phải là tác phong của nhà họ Cù.

Cù Thừa Sâm trầm ngâm một lát, hỏi ông Cù sao lại hỏi thế.

“Trước đó vài ngày nhà bọn họ lại gây ra một chuyện thiếu đạo đức, bên anh cả con cũng nhận được không ít tin tức.”

Ý là, một khi điều tra rõ, thì có thể nhà nào cũng bị dính đến, mà tất nhiên nhà họ Cù không định dọn dẹp dùm bọn họ, hai nhà vốn cũng không có giao tình gì.

Cù Thừa Sâm cười cười, cầm hơi giương lên, hướng về phía cửa phòng bệnh, “Cha có biết vợ con đã ăn không biết bao nhiêu thiệt thòi từ bọn họ không, nếu thực có thể tìm được cách cắt bỏ khối u ác tính này, coi như là giúp con, cũng đỡ cho quân đội một gánh nặng.”

Cù Viễn Niên gật gật đầu, xem như đồng ý.

“Nhìn cô nhóc đó không thích nói chuyện, nhưng lá gan lại rất lớn.”

Cù Thừa Sâm buồn cười, quả thật, lá gan của đồng chí Miên Miên không nhỏ đâu, cô có lòng tham không đáy.

Cù Viễn Niên liếc anh một cái: “Việc này phải giải quyết từ từ, hơn nữa, cũng phải điều tra kỹ nhiều mặt, cái loại chuyện bỏ đá xuống giếng này..... Cha cũng không rành lắm. Chỉ là, hôm nay đến nói với con một tiếng, nên có động tĩnh rồi.”

Cù Thừa Sâm thầm nói, ông cụ cố gắng diễn xuất như thế, là muốn anh chuyển mấy đại thần cấp cao tới hàng yêu trừ ma, còn có thể xảy ra sự cố được sao, càng miễn bàn người năm đó bọn họ động đến là đứa con dâu yêu quý của Cù Viễn Niên.

Cha con gặp mặt, không tránh khỏi sẽ nói đến chút chuyện quan trọng trong quân đội, trùng hợp còn gặp bác sĩ phụ trách đến kiểm tra định kỳ, Cù Viễn Niên biết được tình huống của con trai mình, lại nói chuyện trao đổi với bác sĩ, sau đó với cùng Cù Thừa Hoàn rời khỏi.

Cả ngày đều có người ra ra vào vào trong phòng bệnh, giờ cuối cùng cũng yên tĩnh, Cù Thừa Sâm tựa người vào giường quan sát cô vợ lấu lỉnh đang gọi táo cho anh.

Ôn Miên nói câu được câu không: “Sếp, khi nào thì, ngài được thăng lên làm đại tá?”

Tầm mắt của người đàn ông dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thư bỏ nhiệm thượng tá còn chưa xuống tới, đã nôn nóng thấy anh thăng hàm rồi.

“Thế nào? Chê quân hàm của anh nhỏ à?”

Chứ còn gì nữa, người nào đó vội vàng khoe mẽ: “Sao có thể chứ, chỉ là em cảm thấy ”thượng tá” nghe không xuôi tai, cứ khiến em nhớ tới cái ông già râu bạc kia.”

Hóa ra cô nhóc này đang nói tới người phát ngôn của KFC.

Hai mày Cù Thừa Sâm thoang nhú lại, nói rất nghiêm túc: “Nếu hiện tại anh có một hơi chiếm được mấy cái đảo, phỏng chừng nhất định sẽ thăng.” Ôn Miên nghe xong, thoáng ngẩn ra, trong lòng rơi bộp một tiếng.

Cô có chút may mắn hiện giờ đang sống trong thời kỳ hòa bình, nếu ở thời kỳ chiến tranh, nhất định anh sẽ là quân tiên phong xông ra tiền tuyến, đi sâu vào lòng địch.

Cô nhóc mắt húng, ném quả táo trong tay cho Cù Thừa Sâm: “Không phải em chỉ đùa một chút thôi sao.”

Anh cũng không nói gì, một tay nâng cằm cô lên, cúi sát cọ cọ lên mặt cô vài cái, Ôn Miên rụt cổ, lúc này đội trưởng Cù mới cười nói: “Bị đâm đúng không, sáng mai cạo râu giúp anh.”

Cô hơi phản ứng kịp, bả vai Cù Thừa Sâm bị trúng đạn, hiện tại động tác của tay còn chưa linh hoạt, nhưng còn chưa đến nỗi đứt tay đứt chân, cũng không tin anh thực không thể tự mình cạo râu được.

Chỉ là, tưởng tượng đến cảnh người đàn ông anh tuần lãnh liệt này miệng đầy bọt trắng, đứng cạo râu, cô lại cảm thấy vô cùng gọi cảm, trong cơ thể như bùng lên một ngọn lửa nhỏ, cảm giác có chút là lạ.

“Đi khóa cửa lại.”

Ôn Miên không chút suy nghĩ, nghe lời đứng dậy đi khóa cửa, vừa xoay người lại đã thấy vẻ mặt Cù Thừa Sâm hơi nghiêm chỉnh, bỗng nhiên gọi cô: “Ôn Miên, anh đã từng đưa ra rất nhiều quyết định.”

“Ừ.” Cô dựa vào người anh, chăm chú lắng nghe.

“Có khi chuyện đó liên quan đến tánh mạng của không chỉ một người.”

Cô biết chứ, đó là đương nhiên.

“Đến khi anh trở về bộ đội, có thể sẽ vẫn giống như trước đây, gặp vô số tình huống, đưa ra rất nhiều quyết định quan trọng ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng em không cần lo lắng cho anh, trong lòng anh đã có một chỗ dựa.”

Ôn Miên có chút không hiểu hàm nghĩa trong câu nói của Cù Thừa Sâm, mãi đến khi nghe thấy câu nói tiếp theo của anh.

“Em là sự lựa chọn chính xác nhất của anh, anh sẽ không quên.”

Ôn Miên không nghĩ anh sẽ nói ra một câu như vậy, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu hút của anh, trong lòng cô cảm động không thôi, thật sự, là nghẹn ngào nói không nên lời.

Chút tâm tư nhỏ của cô, một ánh mắt, một động tác của cô, đều không thoát khỏi mắt anh.

Rốt cuộc là vì anh là bộ đội đặc chủng không gì sánh được, hay vì, anh là chồng của cô?

“Em có biết hôm nay Cù Thừa Hoàn đến, đã nói gì với anh không?”

Ôn Miên lắc lắc đầu, Cù Thừa Sâm cúi đầu xuống: “Anh ấy nói, nhanh chóng sinh một đứa trẻ, làm phân tán lực chú ý của hai lão gia ở nhà, để cho bọn họ không nhớ đến việc bức hôn.”

Người nào đó lại , đột nhiên lại bị anh ôm vào lòng, vội hỏi: “Anh..... không phải anh còn đang trúng độc sao?”

Đây không không phải là phim võ hiệp cổ trang, trong con người của Cù Thừa Sâm mang theo ý cười thần nhiên: “Vậy em còn không mau ‘thử súng’?”

“Anh đừng phá, trên tay còn đang truyền nước biển đó.”

Ôn Miên chọc chọc vào người đàn ông, một tay anh đỡ phần lưng mềm mại không xương của cô, cô hít thở từng đợt, trợn trừng mắt, phát hiện đôi mắt của sếp Cù sáng lên như đuốc, cánh tay cường tráng đỡ bên eo cô.

“Không phải em muốn có con sao?” Anh kề sát lỗ tai cô, mềm giọng: “Nhân lúc anh nghỉ phép, thử nhiều một chút, nhỉ?”

Tuy rằng cô cảm thấy đây là đang làm bừa, cũng không thể phủ nhận, vẫn bị người đàn ông tác động, nếu không thì cứ thử xem, việc này vẫn phải từ từ mới được.

Con người Ôn Miên sáng lên nhìn về phía anh, Cù Thừa Sâm nhẹ nhàng hôn lên trán cô, lén người qua, cô giúp anh tháo cái nút thắt duy nhất trên bộ đồ bệnh nhân do bệnh viện phát này.

Cù Thừa Sâm thở dài một cái, tựa hồ cảm thấy nếu lúc này mà làm tình, nhất định sẽ khiến anh phát điên.

Lúc trước khi Ôn Miên tắm rửa giúp chồng, kỳ thực đã được nhìn thấy những vết thương mới này rồi, nhưng hôm nay ở trên giường, khi cởi áo của anh ra, nhìn những vết thương dính đầy vết máu trên người, vẫn khiến cho nước mắt của cô rơi tí tách lên da thịt trần trụi của anh.

Tim như thắt lại, cảm thấy đau quá.

Cù Thừa Sâm không muốn lại khiến cô khóc nữa, dứt khoát cắn lên cái miệng nhỏ của cô, nụ hôn ấm áp dần khiến cho đầu tóc người ta mụ mẫm, cuối cùng cô gái nhỏ cũng ngừng nỉ non.

“Cởi quần áo đi.” May mắn anh vốn am hiểu việc ra lệnh không chế người khác.

Ôn Miên bị rối loạn trận tuyến, ngơ ngác thật lâu mới cởi được áo ngoài xuống, cô ngồi ở bên giường, hai tay nắm chặt nào nhau, chỉ còn sót lại một bộ nội y, nhưng lại không biết phải xuống tay thế nào.

Bả vai bị thương của Cù Thừa Sâm hơi dùng sức, mảy nhú lại: “Ôn Miên.”

Lúc này Ôn Miên mới nhớ tới anh đang bị thương, cho nên chẳng sợ thẹn thùng, cũng không thể chuyển gì cũng giao hết cho anh làm được, hu, cứ nhiên còn dùng đến chiêu này để uy hiếp cô... Đây không phải là muốn mạng người hay sao!

Ôn Miên thật sự không còn cách nào, chỉ có thể cởi bỏ nội y của mình dưới ánh mắt cực nóng của người đàn ông, hai bầu ngực căng tròn được cởi bỏ trời buộc, nhất thời cảnh xuân hiện ra.

Cù Thừa Sâm điều chỉnh hô hấp, thưởng thức cử chỉ chủ động đầy e lệ của cô gái nhỏ: “Lại đây, để anh ôm em.”

Ôn Miên xóc tẩm chăn màu trắng lên, trèo lên giường, cả thân thể của cô đều hoàn toàn nằm trong tay anh, đáng sợ nhất là, cho dù anh tùy ý làm bậy, cô cũng không thể tránh được chút nào.

Dục vọng không được thỏa mãn lâu ngày bị banh rộng ra, trong tiềm thức cô muốn hai cái tay khiến cô phát run này, lại cố gắng nhắc nhở bản thân không được trốn.

Cứ thế mà đón nhận tất cả yêu thương, an ủi của anh, từng đợt sóng không ngừng bị khuấy đảo trong lòng.

58. Chương 59: Chân Tướng

Người nào đó ngồi ở chỗ kia, khoe miệng vẽ ra một nụ cười thật tươi. Theo động tác cởi đồ của Ôn Miên, cơ thể vai rộng, eo thon của anh hoàn toàn lộ ra trước mắt cô.

Một tay Cù Thừa Sâm giúp cô cởi quần lót ra. Ôn Miên kêu lên một tiếng, ôm cổ anh thở nhẹ, người đàn ông chuyển tư thế.

“Tay của anh..... lấy ra đi.” Ôn Miên lo lắng cau đôi mày thanh tú, “Đừng chạm vào kim truyền.”

Cô cẩn thận ngồi lên eo anh. Đường cong xinh đẹp gần ngay trước mắt, lại bởi vì tình trạng vết thương, anh không có cách nào hung hăng đè cô dưới thân để giày vò.

Hai chân Cù Thừa Sâm thoáng giơ lên, ý bảo cô tách đùi ra, vật thô dài cố gắng ma sát nhẹ nhàng, chậm chậm đâm vào bộ phận ướt át.

Ngón tay của người đàn ông nắm bầu ngực trắng mềm của cô, độ mạnh yếu vừa phải, khiến cô vô cùng thỏa mãn, không ngừng bị dục vọng hành hạ. Ôn Miên cắn môi dưới, không để tiếng rên tràn ra khỏi khoe miệng.

Dù sao cũng để anh nắm quyền chủ đạo, cô gái nhỏ thật sự không còn cách khác, hai tay ôm lấy thân hình cao lớn rắn chắc của anh, mềm mềm nhẹ nhẹ cọ xát vào người Cù Thừa Sâm. Con người đen trầm xuống, anh cúi đầu ngậm chặt lấy đóa hoa ngượng ngùng, lúc này mới tiến vào nơi mềm mại của cô.

Anh bị nơi tư mật của cô kẹp thật nhanh, cơ thể hư không của Ôn Miên bắt đầu thừa nhận từng đợt tiến công dồn dập.

Thất lực của người đàn ông không ngừng luật động đưa đến từng trận khoái cảm, cô muốn né tránh những trận công kích quá mức mãnh liệt này, nhưng với tình hình hiện tại của đội trưởng Cù, căn bản không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Cô chỉ có thể cắn răng, tùy ý để anh tấn công, đầu óc choáng váng, dòng dịch nóng ẩm ướt theo khe hở chảy xuống, thấm một mảng lớn lên khăn trải giường.

Cơ thể dần dần tiếp nhận sự kích thích cuồng dã, hông của cô hơi nhô lên, vô thức nỉ non, khẩn cầu động tác của Cù Thừa Sâm có thể mãnh liệt hơn.

Một tay anh vòng qua eo nhỏ của cô, tầm mắt hai người giao nhau, khóe mắt Ôn Miên phấp phồng, theo từng động tác ra vào, rớt cuộc nước mắt cũng chảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn dần bị che phủ bởi một tầng nước mắt.

Sếp Cù ôn nhu hôn lên từng giọt nước mắt mặn chát đọng lại trên khuôn mặt, cự vật vừa cứng vừa nóng phối hợp với hạ thân của cô nhóc, dần dần đạt được thỏa mãn.....

Ôn Miên hô hấp nặng nề, hai người ôm nhau ngồi trên giường, quên đi cả thời gian, chậm rãi hôn nhau, nụ hôn ngày càng cuồng nhiệt, không ngừng thay đổi tư thế và góc độ, ném thử những phương thức khác nhau, mãi đến khi mặt trời lặn về phía tây.

Rốt cuộc Cù Thừa Sâm cũng buông tha cho người nào đó bị mệt mỏi quá độ, dường như còn rất hài lòng với sự phục vụ của cô nhóc này. Anh xoa nắn cặp hông nhỏ nhắn của Ôn Miên, khóe miệng cong lên: “Hai bình dịch đều đã cạn, nên rút kim rồi.”

Lớp bột màu trắng chạy vòng quanh miệng, dao cạo râu lướt qua hai má của người đàn ông, Ôn Miên cũng không dám lơ là, theo động tác kéo xuống của bàn tay, hình ảnh đẹp mắt nổi bật ở đáy mắt cô.

Người nào đó cười yếu ớt, sửa lại cổ áo, hai người đều đã thay quần áo.

Trước khi Cù Thừa Sâm xuất viện, phải đi tham gia nghi thức từ biệt Tề Tường.

Hiện giờ nhắc tới người lính này, anh vẫn thấy vô cùng tiếc hận: “Lúc cậu ta vừa tới, anh vẫn còn là đội phó.”

Từng trải qua một khoảng thời gian ở chức vị của A Tường, nhớ tới bộ dáng lúc trước của mình, lại nhìn người lính đang nằm dưới lá quốc kỳ kia, bản chất của bọn họ vốn không có gì khác nhau.

“Cậu ta là tổn thất của toàn quân các anh.”

Cù Thừa Sâm nghe xong cười cười, nhàn nhạt phủ lên mù bàn tay của cô nhóc.

Mấy hôm trước đã phát tin cáo phó, toàn bộ lễ tang cũng tổ chức rất đơn giản, lại cực kỳ trang trọng. Bộ đội còn phải quan tâm tới qua quyền của sĩ quan bị mất, người đàn ông sắp được thăng lên thành thượng tá dẫn vợ đi an ủi ba mẹ của A Tường, Ôn Miên xoa xoa đôi mắt thô ráp, cô hiểu nhất nỗi đau khi mất đi người thân.

Ngơ ngác đứng một chỗ hồi lâu, mãi đến khi chống lại đôi mắt lạnh lạnh của đội trưởng, cô mới cảm thấy kiên định thêm một chút, đứng vậy, may mắn là anh vẫn còn ở đây.

Trong thời khắc u tối nhất của cuộc đời cô, khi đang đứng ở cạnh vách núi dày đặc sương mù, may mắn cô đã gặp được anh, chỉ cần đi theo bước chân của anh, thì có thể tìm được con đường đúng đắn.

Ôn Miên tỉnh lại, bị đối phương néo mũi. Bởi vì sắp bước vào tháng sáu, khí hậu ở Nam Pháp bắt đầu nóng dần lên, cô cởi áo khoác ra.

Cù Thừa Sâm nắm chặt tay của cô gái nhỏ, có thể là vì hoạt động nhiều, miệng vết thương có hơi đau, xong việc, hai người ngồi yên trên xe trở về bệnh viện.

Buổi chiều, Nghiêm Di mang theo một ấm canh gà thật ngon tới tắm rửa cho con rể, thuận đường giao bưu kiện nhận được mấy ngày trước cho con gái, Ôn Miên nhìn vào dòng địa chỉ được ghi bằng tiếng Anh ở phía trên, lại nhìn xuống khoảng ghi tên người gửi, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Sherry Winchester.

Không chỉ nhớ được cái tên này, còn có ấn tượng rất sâu sắc, chỉ cần người hoặc chuyện có liên quan đến Ôn Tinh, cô không có cách nào quên được!

Nghiêm Di phát giác thấy sắc mặt của con gái không bình thường, không khỏi ngẩng ngó gói bưu kiện trong tay con gái thêm vài lần: “Là ai gửi tới vậy?”

Ôn Miên líu lưỡi, vội nói: “Là một người bạn ở nước ngoài.”

Nghiêm Di ho khan vài tiếng, trước mặt con rể cũng không thể tức giận: “Bạn bè cũng phải lựa người mà kết giao.”

Cù Thừa Sâm nhớ tới vị FBI kia, con người nghiêm lại, thần sắc khiến cho người ta không nhìn được manh mối: “Ôn Miên, mẹ nói đúng đó.”

Rốt cuộc bà Nghiêm cũng rời đi, Ôn Miên bắt đầu cúi đầu xé gói bưu kiện, đội trưởng Cù tiến gần lại một chút, cô ngẩng đầu, thần sắc có chút kích động: “Em không biết cái này là cái gì, nhưng sợ là có liên quan đến anh trai, nên không dám mở ra trước mặt mẹ.”

Tay người đàn ông phủ lên bờ vai cô, nhẹ nhàng ấn xuống, trấn an tâm tình thấp thỏm của cô nhóc.

Kết quả, bên trong lại là một tấm thẻ ngân hàng, bình thường đến mức khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên. Ngoài ra, còn có một bức thư viết tay, lời giải thích được ghi rõ trên tờ giấy trắng.

Ôn Miên chăm chú đọc, mới biết được gói bưu kiện này là do một người họ hàng của Sherry Winchester gửi giúp cô ấy, sau khi Sherry qua đời, gói bưu kiện này luôn được đặt trong nhà cô ấy, có thể là khi còn sống đã định gửi đi.

Mấy ngày trước đây, người họ hàng tới dọn dẹp phòng ốc, mới phát hiện ra di vật mà Sherry để lại.

Cù Thừa Sâm mở máy tính, vào mạng, tìm được website của ngân hàng, giúp Ôn Miên nhập tên và mật khẩu của tấm thẻ, không khí có chút khẩn trương, cô hít vào một hơi, mới dám nhìn vào màn hình máy tính.

Một tay Cù Thừa Sâm xoa xoa cái trán, ngay cả anh cũng không khỏi ngạc nhiên, tấm thẻ không chút đặc biệt này cứ nhiên đang có..... Năm trăm vạn?!

Ôn Miên dụi dụi mắt, cô không có nhìn lầm chứ? Cô gái ngoại quốc này sao phải gửi một tấm thẻ có giá trị lớn như thế cho cô?!

“Sherry Winchester là ai?” Cù Thừa Sâm hỏi, đứng dậy rót cho cô một ly nước, an ủi cô.

Ôn Miên kể lại chi tiết những tin tức biết được từ chỗ Tả Luân cho đội trưởng Cù, cô chu mỏ, bộ dạng vẫn không dám tin như cũ: “Vậy là tấm thẻ này là anh em để lại cho em sao?”

Dù sao khi còn sống cô gái này cũng đã quen biết với một vị có diện mạo giống hệt với Tả Luân, không phải sao.

Người đàn ông ôn nhu ôm cô nhóc vào lòng, đưa cốc nước tới: “Xổ số?”

Đúng rồi, trước kia cô không có nói đùa, nói mình đã trúng một giải thưởng lớn!

“Là anh ấy nhờ cô FBI này, gửi số tiền trúng độc đắc cho em sao?” Đã uống vài ngụm nước ấm, tâm tình của cô mới bình tĩnh được đôi chút.

“Nhưng nếu anh ấy có thể đi lãnh tiền xổ số, thì sao mất tích được?” Ôn Miên không khỏi có chút đau đầu, động tác nhú mày lệt vào trong mắt Cù Thừa Sâm, anh than nhẹ một tiếng.

Cù Thừa Sâm cũng biết kết quả không mấy rõ ràng này là tình huống gì, nếu Ôn Tinh thật sự là “nằm vùng”, anh ấy sẽ không thể tùy ý bại lộ thân phận, lúc đó đi nhận tiền thưởng, anh ấy đã dùng thân phận thật sao?

Tuyệt đối là không có khả năng, tổ chức tất nhiên sẽ điều tra, cho nên sẽ phát hiện ra hành động của anh ấy, anh ấy không có khả năng sẽ mạo hiểm lớn như vậy.

Có lẽ, là cô gái FBI này thay anh ấy đi lãnh tiền? Vậy thì, tấm thẻ vốn nên được gửi đi từ sớm này, chẳng khác nào gián tiếp thay Ôn Tinh nhắn với người nhà anh ấy vẫn chưa chết.

Nhưng mà, nếu anh ấy thật lòng muốn nói cho người trong nhà, sao lại không nhờ người đưa gửi chút tin tức, dù là hơi khó hiểu một chút cũng không sao.

Dựa theo logic của Cù Thừa Sâm, anh không thể giải thích được hành động của Ôn Tinh, cho nên lại càng không thể nói cho Ôn Miên, rất có thể anh cũng đã gặp qua anh trai của cô, trên mặt của người đàn ông kia còn có dấu vết chứng tỏ đã từng bị thương.

Ôn Miên cực kỳ ảo não, mỗi lần đều như đã đến gần được chút manh mối, nhưng lại không cách nào nhìn rõ được.

“Em muốn biết Sherry Winchester đã làm những gì, cô ấy bị chết thế nào.”

Nhìn bộ dáng ủy khuất và thần sắc bất an của cô, anh hơi giật mình, tiếp đó ôm cô thật chặt, vén những sợi tóc che trước trán cô.

Ôn Miên bởi vì những cử chỉ của chồng mà thả lỏng tâm trạng, cô nói: “Em biết cho dù anh có điều tra được những việc này, cũng không dễ dàng tiết lộ cho em biết, anh có nguyên tắc giữ bí mật, cho nên em sẽ không làm khó dễ anh, sẽ tự mình tìm cách.”

Cù Thừa Sâm ngẩn người, đường cong sắc nét trên khuôn mặt hoàn mỹ trở nên nhu hòa đi một chút: “Nếu đã muốn biết như thế, thì cứ đi tra đi.”

Vào những lúc thích hợp, anh luôn dung túng cô vô điều kiện.

Mũi Ôn Miên chua xót, giấu khuôn mặt buồn vào trong lòng anh, chợt nghe thấy Cù Thừa Sâm không nhịn được cao giọng: “Nhưng mà đừng quên, em là Cù phu nhân.”

Cô vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, ngoại trừ những thứ này thì trong lòng còn thấy ngọt ngào, chẳng qua chỉ muốn gọi một cú điện thoại cho Tả Luân, anh đã đề phòng như thế là sao chứ.

Rõ là.

Ngày hôm đó thời tiết ẩm áp, mỗi nhà đều đem quần áo chăn mền ra phơi, Ôn Miên ở nhà giúp Nghiêm Di làm tổng vệ sinh, lúc cô khom người đỡ cây sào trúc ra ngoài, Tả Luân gọi điện thoại.

“Tôi đã giúp cô tra xét chút chuyện mà cô muốn.” Ở đầu kia điện thoại, khóe miệng của người đàn ông khẽ nâng lên, tựa hồ như đang mỉm cười: “Có nhớ lúc cô bị chèn ép ở trường học, những người đó là quân cờ bị một tổ chức vứt bỏ?”

“Ừ, đương nhiên là nhớ.”

“Có thể tiết lộ cho cô là..... lúc đó Sherry Winchester là người được chúng tôi phái đi, thu thập tình báo cho FBI.”

Ôn Miên nhắm chặt mắt, dường như cảm thấy có chút phiền muộn: “Cho nên cô ấy và anh trai tôi, rất có khả năng đã quen nhau trong hành động lần đó?”

“Cũng có khả năng bọn họ đã sớm quen biết với nhau..... Bất quá dựa theo quan điểm của Magi, có lẽ cô ấy có cảm tình với anh trai cô.” Tả Luân thẳng thắn, “Sherry Winchester bị người trong tổ chức vạch trần, sau đó bị nổ súng bắn chết, người nọ nổ súng từ dưới cằm cô ấy, Sherry chết rất thảm.....”

Ôn Miên nghe mà đổ mồ hôi lạnh liên tục, thầm nói người đàn ông này có cần phải miêu tả kỹ như thế cho cô biết không chứ.

“Sherry có nhắc đến chuyện muốn gửi thứ gì đó, hay là, chuyện về một số tiền lớn không?”

“Hoàn toàn không có.” Tả Luân phát giác đối phương đang hoảng sợ, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Khiến cô thất vọng rồi.”

“Không thể nào, ít nhất, chúng tôi biết được lúc anh ấy mất tích, anh ấy thật sự còn sống.”

[Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Ôn Miên cười nói, Tả Luân nghe ra được thâm ý đằng sau nụ cười này, anh bình tĩnh nói: “Chúc cô may mắn.”

“Anh cũng thế.”

“Có hứng thú ra ngoài uống tách cà phê hay không?”

Ôn Miên bị vấn đề đột ngột của anh ta làm cho chần chừ, đành phải lễ phép đáp lại: “Hình như là sau khi lợi dụng anh xong, không bày tỏ một chút thì thật không thỏa đáng, hay là, nếu Tả tiên sinh không để ý, tôi kêu chồng tôi mời anh?”

Mày của Tả Luân giãn ra, nhưng suy nghĩ trong mắt lại không hề đơn giản: “Tốt thôi, tôi không để ý.”

Hả!! FBI rảnh rỗi như vậy sao, rõ ràng là cần phải bí mật cho nhanh rồi mau chóng về nước mới đúng chứ, Ôn Miên bị câu trả lời của anh ta đánh bại rồi.

“À, còn có một manh mối.” Giọng nói của người đàn ông như từ xa xăm truyền đến: “Lúc đồng sự đuổi tới hiện trường để trợ giúp, có người thấy người đàn ông bắn chết Sherry Winchester, trên mặt có một vết sẹo.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Ôn Miên đặt di động xuống, lẳng lặng nhìn những bức ảnh cũ dán trên mặt kính, khuôn mặt không giấu được vẻ buồn bã.

Cô đã từng là một cô gái nhỏ buộc tóc thắt bím, luôn luôn cười vui vẻ như thế. Cô co khoe môi lại, lấy bức ảnh của Ôn Tinh xuống, dùng khăn lau đi lớp bụi, sau đó, cất vào ngăn kéo thứ nhất.

Anh ấy vẫn là một sự sùng bái và ngưỡng mộ trong lòng cô, chỉ là, cô không thể ao ước dựa vào người anh như trước đây được nữa.

Cô có lý do để khiến mình phải trở nên kiên cường, cũng có người đàn ông cô cần phải dựa vào.

Thoáng chớp mắt, trung đội một đội hành động Hoa dao trông sao trông mây, cuối cùng cũng trông được đội trưởng đại nhân vĩ đại nhất, anh minh nhất, vĩnh viễn luôn đúng của bọn họ trở về.

Cù Thừa Sâm luôn luôn nhanh nhẹn, bộ đội đặc chủng cũng không cần nghỉ ngơi để điều chỉnh gì đó, vừa về bộ đội đã tiến vào trạng thái công tác. Sau khi A Tường hi sinh, tạm thời không có đội phó, người dự bị được tuyển chọn có hai người, Đại Khuất và Chuột.

Thượng tá Cù trải qua cân nhắc, cuối cùng chọn Đại Khuất lên làm phó đội trưởng của anh, tính cách của Chuột rất bộp chộp, mà Đại Khuất trong lần diễn tập trước có thể dựa vào khứu giác mà nổ súng và đội trưởng, đã chứng minh bản lĩnh của mình.

Tuy rằng thằng nhóc này hơi hướng nội một chút so với A Tường, nhưng đợi một thời gian nữa, tất nhiên cũng sẽ trở thành một binh lính tốt nhất dưới tay anh.

Trang Chí Hạo tiếp nhận báo cáo của cấp dưới, cũng không nhiều lời, đôi mắt đen của Cù Thừa Sâm nhìn chằm chằm vào ông ta, đối phương không hiểu ra sao: thằng nhóc này lại muốn làm gì.

“Đội trưởng, tôi biết có một số việc, không nên hỏi, chỉ là, có chút chuyện cần phải báo cáo với ngài một chút.” Ngữ khí của thượng tá Cù nghiêm túc, ánh mắt nhìn không thấy đáy: “Trong hành động lần trước, trước khi hôn mê tôi gặp được một người đàn ông, bộ dạng rất giống với bộ đội đặc chủng Ôn Tinh đã ‘mất tích’ trước đây của chúng ta, ngài có thể giải thích một chút được không?”

Trang Chí Hạo ngẩng ra, sắc mặt trầm xuống, tiếp xúc với ánh mắt của anh, “Cậu cũng nói là ”bộ dạng rất giống“, vậy thì còn cái gì để hỏi chứ?”

“Nếu tôi cố ý muốn biết tình huống của Ôn Tinh thì sao?”

“Cù Thừa Sâm, cậu có biết cậu đang nói cái gì không?”

“Tôi biết.”

Trang Chí Hạo đập bàn một cái, cúi người về phía trước, hai tay chống trên bàn: “Cậu không có quyền hỏi tôi về chuyện của cậu ta.”

Cù Thừa Sâm gật gật đầu, ánh mắt ngưng đọng, khóe miệng treo lên vẻ cười nhạo: “Nói cách khác, nếu sau này khi hành động mà có gặp lại người đàn ông này, có thể bắn chết ngay tại chỗ?”

Về mặt Trang Chí Hạo lóe lên, hít sâu một hơi, hơi thả lỏng: “Cù Thừa Sâm, tôi chỉ có thể nói với cậu, lúc trước khi phái cậu ta đi thi hành nhiệm vụ tiêu diệt doanh trại kẻ địch kia, quả thật cậu ta đã mất tích trong lúc hành động rồi.” Ông đề nén cơn tức giận xuống, cuối cùng vẫn không muốn nói tiếp: “Về phần hành tung sau này của cậu ta..... Nếu cậu cứ nhất định muốn biết, tôi sẽ sớm nói cho cậu biết.”

Cù Thừa Sâm thấy đốt ngón tay của đại đội trưởng đè chặt trên mặt bàn, anh ngẩng đầu, thần sắc như thường, không có chút biến hóa: “Tôi hiểu.”

Anh tin, Ôn Tinh đang ở trong tổ chức tội phạm quốc tế kia, nhưng chỉ sợ căn nguyên không chỉ đơn giản như vậy, vốn là bọn họ cũng không định phái “Lưu tinh màu đỏ” đi nằm vùng.

Khó trách, Cù Thừa Sâm cứ thấy cả câu chuyện đều không theo lẽ thường.

Trang Chí Hạo nhú mày, giống như cảm thấy phiền muộn đối với chuyện này, “Được rồi, không có việc gì thì rút ra ngoài cho tôi.”

Người đứng đầu đối với những binh lính thủ hạ đầu đầu vĩnh viễn đều cứ nóng nảy như thế, Cù Thừa Sâm cười cười, nghiêm chào đại đội trưởng.

Anh ra khỏi văn phòng, vừa vặn chạm mặt Đại Khuất bị Trang Trí Hạo gọi lên nói chuyện, người quân nhân trẻ tuổi nhìn thấy đội trưởng sùng bái nhất, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Đội trưởng! Đại đội trưởng tìm em nói chuyện.....”

“Ừ, cậu làm cho tốt.”

Cù Thừa Sâm vỗ nhẹ bả vai của cấp dưới, quân hàm hai gạch ba sao này đặc biệt tự hào trong mắt Đại Khuất.

“Đội trưởng, bọn Chuột kêu em hỏi anh một chuyện, về mấy quyển tạp chí của phó đội trưởng.....”

Đội trưởng Cù nghe thế, không khỏi cười cười: “Những thứ của các cậu ở chỗ tôi cũng lấy đi luôn đi, các cậu đổi chỗ khác mà cất, đừng để xuất hiện dưới mí mắt của tôi là được.”

Hai mắt Đại Khuất sáng lên, đứng thẳng người, cao giọng trả lời: “Vâng!”

Đợt huấn luyện mùa hạ của bộ đội Hoa dao sắp diễn ra, lần này nghe nói cấp trên trực tiếp hạ quân lệnh, muốn Trang Chí Hạo dắt đám lính này đi Đông Hải “hải huấn (huấn luyện hải chiến)” với đội hải quân lục chiến.

Tin này vừa lan ra đã gây ra động tĩnh không nhỏ, sao có thể không động được chứ. Hoa dao đều là tinh binh trên lục địa, tuy rằng “Hải, lục, không” không chỗ nào lại bọn họ không chạm đến, không gì không đánh bại được, nhưng nếu thật muốn so công phu dưới nước với đội hải quân lục chiến, thì phải cố gắng thật nhiều rồi.

Các đội trưởng vội vàng nghiên cứu các loại kế hoạch huấn luyện. Hôm nay Lục Trang Nghiêm, Kỷ Xuyên Thần cùng tụ tập trong phòng của thượng tá để thương nghị, ở cửa có binh lính đang đứng, cầm vật gì đó trong tay muốn phân phát cho các trung đội, “Báo cáo!”

“Vào đi.”

“Em đến truyền tin.”

Lục Trang Nghiêm tập mãi thành quen nắm lấy bả vai Kỷ Xuyên Thần: “Tham mưu trưởng Kỷ, vợ cậu lại gửi những bức thư đầy ấp tình cảm đến đây à?”

Kỷ Xuyên Thần không khỏi có chút lên mặt, vừa đi đi qua, chỉ nghe tên lính gác ấp úng: “Tin này không phải gửi cho anh, là cho thượng tá Cù.”

Cù Thừa Sâm ngẩn người, sau khi phản ứng kịp mới đi ký nhận thư, anh cũng buồn bực, ai viết thư cho anh thế?

Chăm chú nhìn vào chữ viết xinh đẹp trên phong thư, người đàn ông càng cảm thấy không thể tin được, hơi khựng lại một chỗ rồi mới mở ra, hai tên giải phóng quân thích vô giúp vui đứng hai bên trái phải làm che đi ánh sáng của anh.

Cù Thừa Sâm đen mặt, nói rõ không phải chuyện của các người.

“Thừa Sâm, có phải là thư của em dâu Ôn Miên nhà ta gửi tới không? Tôi nên giúp em ấy canh chừng cậu thật kỹ.” Lục Trang Nghiêm còn làm bộ muốn giành lấy bức thư trong tay anh.

Cù Thừa Sâm xoay người tránh bọn họ, tự mình đọc bức thư tay do Ôn Miên gửi đến.

“..... Thời tiết ngày càng nóng bức, mẹ nhờ em tạm thời đến phụ giúp trong một cửa hàng của bạn mẹ, lúc không phụ giúp thì xem lại một số thư từ. Gần đây có gọi điện thoại cho bạn, cô ấy nói đến vấn đề “tiền nhiệm” này (được rồi anh có biết người bạn này chính là cô gái nhỏ Chu Như kia), em biết giữa người với người thì không thể so sánh với nhau, nhưng mà, em ở trong mắt anh, rốt cuộc là khác gì với bạn gái trước của anh?

Hắc hắc, còn về phần anh, em cũng đã nghĩ đến. Ngụy Tây Kiều là đàn anh của em, từng là người em rất sùng bái, anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều. Giúp đi bước ra khỏi nỗi đau, nhìn thẳng vào cuộc đời một lần nữa, dạy em cách tự tin và bình tĩnh. Mới đầu em cho rằng, em cũng sùng bái anh, có lẽ kết hôn với anh, là vì anh cũng cho em sự tín nhiệm và tin cậy, chắc đây là một trong những nguyên nhân.

Sau này, mới phát hiện ra là không phải, các anh không thể so sánh với nhau được. Bởi vì, em và đàn anh Ngụy chỉ là cùng nhau đối mặt trong lúc suy sụp. Còn anh, là toàn bộ vận may mà em có thể gặp được trong cuộc đời này.

Nếu không có anh, em không biết phải sống thế nào.

.....

Tả Luân gọi điện thoại cho em, khi nào được gặp anh, thì sẽ nói chuyện này với anh.”

Bức thư này quả thật còn khiến cho người ta kinh hỉ hơn là năm trăm vạn kia.

Thượng tá Cù tự nhận là bách độc bất xâm, lại chỉ vì vài câu nói của cô gái này, nội tâm cũng chỉ còn lại quấy luyến và ôn nhu.

Sao anh có thể không biết suy nghĩ của cô được chứ, những rối rắm trong đó anh đều thông suốt rõ ràng, bức thư truyền từ ngàn dặm này, rất nghiêm túc và cũng đầy thâm ý.

Cù Thừa Sâm đã sớm nhận thức, nếu đối thủ của anh là cô, anh sẽ đánh một trận về lại vốn gốc, nhưng sẽ tràn đầy niềm vui, thoải mái đến mức nào.

Thượng tá gọi điện về nhà, Ôn Miên không xác định được là anh đã nhận được thư của cô chưa, giọng điệu của người đàn ông kia vẫn thâm sâu như nước: “Qua tuần này, đợt huấn luyện của bọn anh sẽ rất căng thẳng, ước chừng là một khoảng thời gian dài nữa mới về nhà được.”

Ôn Miên “À” một tiếng, chu mỏ không nói chuyện.

Cù Thừa Sâm chậm rãi nói: “Em có muốn đến đây ở hai ngày không?”

Từ lần tân niên trước cô nhóc này có đến ở vài ngày, sau đó thì không có đến bộ đội nữa.

Cô chìm vào giọng nói trầm thấp sâu xa của người đàn ông, thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, anh đang nói muốn cô đến bộ đội sao?

Ôn Miên thật may mắn, anh hiểu được tâm tư của cô, mình không có đoán sai.

Con người trong suốt hơi ẩm ướt, nâng tay xoa xoa cặp mắt hơi rát, cả đầu đều là vẻ mặt cười như không cười của Cù Thừa Sâm, cô rất muốn nhìn thấy anh, nhất là khi đã từng một lần bỏ mất cơ hội với Ôn Tĩnh.

Sự ăn ý và che chở vô điều kiện này, mới có thể khiến cho tình yêu của bọn họ, mãi được gìn giữ, không phải lo âu.

59. Chương 60: Cô Mất Tích

Ôn Miên xách theo hành lý đơn giản, khi cô xuất hiện trước cửa đại viện dành cho thân nhân. Cù Thừa Sâm đang dứt hai tay vào túi, dưới cái mũ quân đội là một gương mặt giỏi giang và thâm trầm, quân phục được là vô cùng phẳng phiu, khóe miệng mơ hồ hiện lên một nụ cười, anh tuần đến mức khiến cho người ta quên cả hô hấp.

Tiểu Ngô nhún cùi một cái, lộ đầu ra khỏi cửa sổ, cười hì hì nói: “Chị dâu, đã đưa chị đến đây an toàn, nhiệm vụ của em cũng hoàn thành rồi, em đi trước đây.”

Cô nói cảm ơn với cậu nhóc kia xong, xoay người liền thấy bóng dáng cao lớn đang gần trong gang tấc, cô hơi khẩn trương, nhưng nhiều hơn là kích động.

Cù Thừa Sâm nâng tay, lau đi những vệt nước mắt trên mặt Ôn Miên. Cô chặt vật cúi đầu, chân tay luống cuống tự lau ỉnh.

Cũng không biết từ lúc nào, cô đã chảy nước mắt rồi.

Khóe môi của thượng tá tiên sinh hơi cong lên, “Làm sai cái gì rồi à? Khóc thì có ích lợi gì, nhanh chóng viết một bản kiểm điểm đi.”

Lúc này Ôn Miên mới nín khóc mà cười, Cù Thừa Sâm nắm nhẹ tay cô, nếu không phải e ngại ở bộ đội sẽ ảnh hưởng không tốt, anh đã sớm ôm chặt lấy cô gái này vào ngực, không thả ra rồi.

Nhận lấy cái túi của cô, tâm tình của vợ cũng điều chỉnh rất nhanh, giờ phút này con người xinh đẹp đang khẽ mỉm cười: “Tả Luân kêu em mời anh ta uống cà phê, em nhường cơ hội này lại cho anh.”

Bước chân của người đàn ông khựng lại một chút, ánh mắt không rõ nguyên do nhìn sang, Ôn Miên ra vẻ hối tiếc thở dài một hơi: “Nhưng thế cục trước mắt có vẻ căng thẳng, không nên tiếp xúc nhiều với anh ta, em chỉ có thể khuyên anh ta về nước sớm một chút.”

“Em có vẻ đặc ý nhỉ.”

Cù Thừa Sâm vuốt hai má của cô, vừa vịn bị Đại Khuất và Chuột đi ngang bắt gặp, chào quân lễ với bọn họ.

“Chị dâu, lâu rồi không được gặp chị, mọi người rất nhớ chị!”

“Em còn muốn uống nồi canh củ sen hầm xương lần trước của chị dâu...”

Ôn Miên xấu hổ, lòng thầm nói nồi canh lúc trước là do bạn gái cũ của sếp đem tới mà, cô cười cười, hỏi, “Tôi thấy thời tiết rất nóng, nên có mang theo một bao đậu, làm canh đậu xanh ướp lạnh cho các cậu được không?”

Hai sĩ quan cấp úy vui mừng hơn hở, nói không ngừng, càng thêm bày tỏ sự cảm kích với người chị dâu dịu dàng, sẵn sàng này, chộc cho Cù Thừa Sâm thật muốn bay qua đập hai người bọn họ một cái.

Cù Thừa Sâm còn mơ hồ nghe Chuột hỏi phó đội trưởng mới nhậm chức một câu: “Bị say sóng thì nên ăn cái gì để trị?”

Đại Khuất ném một cái liếc mắt qua: “Không phải đội trưởng đã nói rồi sao? Khắc, khắc cho thành thói quen, cho dù muốn ới cậu cũng phải đứng ở trên thuyền mà ới!”

Sau khi từ biệt chiến hữu của Cù Thừa Sâm, tiếp tục đi về hướng ký túc xá, Ôn Miên cúi đầu suy nghĩ ý nghĩa đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ, ai ngờ, vừa mới bước vào cửa, môi đã bị đoạt quyền khống chế.

Người đàn ông dán vào cánh môi dịu dàng của cô, tùy ý vuốt ve, đầu lưỡi chui sâu vào miệng của cô gái nhỏ. Ngực của cô bị đốt lên một đám lửa nhỏ, cổ họng khát khô, toàn bộ cơ thể đều mềm nhũn ra. Mà anh lại như một con dã thú muốn ăn sạch con mồi.

Cuối cùng, nụ hôn rơi vào nửa bên má của cô, “Rất muốn anh sao?”

Ôn Miên rất nghe lời gật đầu một cái, sắc môi đỏ tươi, sóng mắt lay động, cô có quá nhiều lời muốn nói với anh, chỉ là, hiện giờ không gấp, bọn họ có cả một buổi tối để từ từ tán gẫu.

Thật ra thì, mới đầu thượng tá Cù cũng muốn bình tĩnh, đáng tiếc anh không chống lại được ánh mắt muốn nói lại thôi của cô nhóc này.

“Sherry đúng là được bọn họ phái đi nằm vùng, lúc đó, cô ấy bị tổ chức kia phát hiện và bắn chết.” Ôn Miên lại nghĩ tới gì đó, bổ sung thêm, “Tả Luân còn nói, trên mặt của người đàn ông nổ súng có một vết sẹo.”

Thượng tá Cù kinh ngạc nhú mày, trong lòng hơi rung lên.

Cái gọi là kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, người đàn ông kia vì sao phải bắn chết nữ điều tra viên FBI kia? Chẳng lẽ vì muốn nhận được sự tin tưởng của tổ chức?

Không thể nào, hành động này không khỏi có chút cực đoan.

Ôn Miên hồn nhiên không hề biết tâm tư của anh, phối hợp ôm lấy bả vai của người đàn ông, dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh: “Sếp, anh nói xem anh của em rốt cuộc thế nào, năm trăm vạn này nếu thực sự là anh ấy cho em, vậy phải sử dụng thế nào?”

Cù Thừa Sâm sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Tùy ý em.”

Ôn Miên rũ mắt xuống, không lên tiếng.

Người đàn ông đã nghe cô nói chuyện gọi điện cho Tả Luân, nên cần nhần cũng đã cần nhần rồi, nhưng những điều này không phải là nguyên nhân chủ yếu cô viết lá thư kia, cũng không phải nguyên nhân Ôn Miên vội muốn gặp anh.”

“Cù phu nhân, tới bộ đội chỉ là để thương lượng chuyện gia tài nhỏ với anh? Không còn gì nữa?”

Anh biết khúc mắt của cô, một mình cô không thể tháo gỡ được nên mới nhất định tới đây gặp mặt, điều này khiến cho Ôn Miên không kiên trì được nữa, chớp mũi chua xót, nhất thời có chút nói không nên lời.

“Mấy ngày nay em xem tin tức, cộng với mấy bình luận trên web, em không khống chế được những ý nghĩ không tốt trong lòng.”

Cô ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt của Cù Thừa Sâm bình tĩnh hơn bình thường, khóe miệng hơi cười nhạt.

Xem đi, mặc dù anh không nói một chữ, nhưng cô vẫn có thể phát hiện, lần huấn luyện này bất luận là anh đi đến đâu, cũng không đơn giản chỉ là huấn luyện, mà có thể là vì quốc phòng.

“Cù Thừa Sâm, tại sao cái thế giới này, phải có chiến tranh chứ?”

“Em nghĩ như thế anh có thể hiểu, nhưng là quân nhân, không thể nghĩ như vậy.” Thượng tá nhìn vào ánh mắt vút sáng của cô, trong đôi mắt đen có cảm giác uơn ướn: “Bọn anh phải thời thời khắc khắc sống trong cảm giác nguy cơ, mà loại trạng thái này tồn tại bởi vì thế cục luôn biến hóa không ngừng.”

Ôn Miên không thể nghi ngờ là một người nhiệt tình yêu nước, cô không thể chịu được khi tôn nghiêm và vinh dự của tổ quốc bị người khác giẫm đạp, cô chỉ hận không thể trước mặt những kẻ có âm mưu xấu xa muốn cướp đoạt lãnh thổ của nước mình, hung hăng tát bọn họ một vạn bạt tay.

Nhưng, chiến tranh lại không phải thứ mà cô hy vọng nhìn thấy, những người dễ dàng kêu gào đánh đi, đánh đi, căn bản không hiểu được đằng sau một chiến dịch, cái giá phải bỏ ra cho sự hy sinh cao đến mức nào, đáng sợ đến mức nào, huống chi, cái mà bọn họ không muốn mất đi nhất có lẽ chính là người thân của mình.

“Vậy anh có say sóng hay không?”

Cù Thừa Sâm nghe ra ý dò xét của cô, không khỏi bật cười: “Ôn Miên, đừng suy nghĩ nhiều, 70% thời gian của bọn anh đều là huấn luyện ở đây, em không biết sao? Từng binh sĩ của bộ binh, ngay cả Hoa đao của bọn anh đều có tư tưởng tranh giành đua với nhau, nhưng với hải quân thì hoàn toàn khác.”

Thật đúng là khác nghề như cách núi, có thể hợp tác với đội quân tiên phong của đơn vị khác, kỳ thực đây là sự rèn luyện không thể tốt hơn.

Biểu cảm của Cù Thừa Sâm vừa trầm tĩnh, vừa nghiêm túc, anh rất vui mừng, có thể cùng vợ mình tâm sự những suy nghĩ trong lòng như những người bạn, “Trọng điểm quốc phòng trong tương lai là ở hải phận, chúng ta cũng cần phải thức thời.”

Chuyện này thì Ôn Miên biết, đất mất đi thì còn có lực quân đi giành lại, nhưng biên giới đường biển, thì không thể chứa lại chút đường lui nào.

Cù Thừa Sâm mím môi, ngón tay di chuyển trên bàn tay cô, giống như đang phác họa một đường bờ biển mỹ lệ: “Nhất định phải tăng cường kỹ năng mọi mặt, bởi vì, quốc thổ, một tắc cũng không được thất thủ.”

Cho dù sinh trưởng trong bụi gai, cũng phải tìm kiếm con đường chiến đấu chính nghĩa thiêng liêng.

Nhưng mà cho tới bây giờ, vấn đề tôn nghiêm và lãnh thổ quốc gia, căn bản không thể nói lý, càng không có con đường thứ hai để đi, chỉ vì chúng ta là người Trung Quốc.

5000 lịch sử, bọn họ gánh vác, bọn họ phải tiếp tục gánh vác!

Tâm thần hơi loạn, Ôn Miên nhớ tới những người bạn trên mạng của cô, còn có bạn học đã xuất ngoại, không khỏi cảm thán: “Nếu những người đó biết, còn có những chiến sĩ bảo vệ Tổ quốc đáng yêu như các anh, nhất định sẽ không nói ra những câu “thực không hy vọng mình là người Trung Quốc” như thế.... Không, người nói ra những lời này không xứng được những quân nhân ưu tú như các anh bảo vệ.”

Cù Thừa Sâm trấn an cô: “Những người tốt nhất, ưu tú nhất, nhất định sẽ không rời bỏ lòng trung thành dành cho Tổ quốc của bọn họ.”

Sau khi bạn biết được mặt tối của nó, vinh nhục vĩ đại của nó, vẫn có thể yêu thương sâu sắc, không muốn rời đi, đây mới thực sự là tình yêu.

Ôn Miên nhìn người đàn ông của mình, nhất thời có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đến cùng anh có bao nhiêu sự ngoan cường, thân hình đứng thẳng của anh, bờ vai rộng lớn của anh, giống như một dãy núi không thể sụp đổ, lúc anh cầm súng bắn tỉa lên, có thể lạnh lùng, sắc bén giống như lưỡi dao.

Năng lực của anh không ai có thể đoán trước được, sự nỗ lực của anh cũng không có ai có thể tưởng tượng được.

Có đôi khi, Ôn Miên chỉ hận mình không thể đứng bên cạnh anh, cùng anh bàn chuyện xa vời, không chỉ giới hạn ở trang bị vũ khí của quân lính, tài chính chiến tranh, vũ khí hạt nhân... còn có thể cùng nhau tham dự những nhiệm vụ huấn luyện tuyệt mật, chia sẻ nguy hiểm và nỗi đau. Đây đều là những chuyện mà chỉ có chiến hữu mới có thể làm được.

Cù Thừa Sâm nhìn khuôn mặt đầy vẻ mất mát của vợ, há có thể không đoán được tâm tư của cô, anh không dấu vết cười nhẹ, sau đó thì hỏi: “Trong thư không phải em còn hỏi anh một chuyện hay sao, không cần đáp án nữa à?”

Ôn Miên tạm thời không thể nhớ tới, thượng tá đành phải nhìn chăm chăm vào cô, mở miệng: “Miên Miên, anh cho rằng trên đời này không thể có người nào, yêu một người khác yêu đến lay động tín ngưỡng của anh ta, thậm chí cả sự trung thành của anh ta.” Quân hàm trên quân phục của người đàn ông khắc sâu vào

đẩy mắt cô, anh dừng lại một chút: “Khi đó gặp được em, anh cũng chỉ dựa vào thiện cảm và yêu mến, đã nghĩ những thứ này cũng đủ để cưới em rồi.”

Cô nhóc bừng tỉnh đại ngộ, thì ra sếp đang muốn bày tỏ sự khác nhau lớn nhất giữa cô và Thi Thiển Nhu? Anh cũng đi một vòng thật lớn nha, không phải quân nhân đều chú trọng “Nhanh, ác, chuẩn” sao?

“Cho nên nếu thực sự gặp phải chuyện gì, anh sẽ không chọn... tình yêu, đúng không?”

Đối mặt với lời chất vấn sắc bén của Ôn Miên, Cù Thừa Sâm cũng thành thật gật đầu một cái, trước mặt quốc gia, vinh dự, bộ đội, tình yêu hoàn toàn có thể bỏ qua.

Tình yêu vĩ đại chỉ có thể dâng hiến cho quốc gia, cho lòng trung thành. Cù Thừa Sâm không phải là người đàn ông lãng mạn, anh xem lợi ích quốc gia lớn hơn hết thảy.

Mãi đến khi bọn họ kết hôn, chân chính sống chung với cô, người đàn ông không khỏi suy xét lại tình yêu này, cho tới bây giờ anh đều mê hoặc một cách khó hiểu.

Tất cả nhận thức đều dễ dàng bị cô gái nhỏ này làm cho đảo lộn, thì ra điều quan trọng trong tình yêu không phải là bạn yêu ai, mà là người bạn yêu, có thể cho bạn một thế giới với diện mạo hoàn toàn mới hay không.

Từ đó anh chỉ nghĩ càng phải đối xử tốt với cô, không tốt không được.

Cù Thừa Sâm nói đến đây, rốt cuộc Ôn Miên cũng không nhịn được nữa, thân hình mềm mại xông lên, ngàn vạn lời nói đều chuyển đến một chỗ, không phải là cô cố ý chạy đến bộ đội để cầu xin sự vuốt ve, an ủi hay sao?

“Em sẽ không để cho anh phải lựa chọn, em đều biết hết, như thế còn không được sao?”

Ôn Miên gối mặt vào vai anh, ngày đó khi ở bệnh viện cô đã nói với anh, cho dù muốn đi đến đâu, làm chuyện gì, cô vẫn sẽ chờ đợi anh.

Hiếm khi Cù Thừa Sâm thấy được vợ mình chủ động như thế, nếu lúc này mà còn nói “chờ một chút, lúc này chưa được” thì đó chính là nỗi nhục của đàn ông, nhất thời, trong thân thể của đội trưởng chúng ta tràn đầy năng lượng, lập tức muốn bộc phát!

Đôi chân mặc quân phục để lên thân thể mềm mại của cô vợ nhỏ, tách hai chân ra, đầu gối gấp khúc, hung hăng hôn cô gái nhỏ này, cô cười đến ngọt ngào, giống như một trái anh đào vừa chín.

Người đàn ông như vậy, cô sao có thể không kiêu ngạo, mà cô gái như vậy, sao anh có thể không thương!

Ôn Miên và sếp lẩn qua lẩn lại trên giường. Ngày hôm sau, nhân viên trực đêm nói cho các chiến hữu trong đội, đội trưởng Củ của chúng ta đã có sức đề kháng để liều mạng, thật là may mắn của quân ta...

Tuy rằng, thượng tá Cù đang huấn luyện hải quân ở Đông Hải, nhưng khó tránh khỏi việc nhớ thương người vợ trên đầu quả tim. Lúc này chỉ sợ ngay cả một cuộc điện thoại ngắn anh cũng không gọi được. Tiểu Ngô là thân tín bên người Cù Viễn Niên, Ôn Miên có việc nhưng lại ngại nhờ cậu ta giúp đỡ, vì thế Cù Thừa Sâm cố ý nhờ vả một người, kêu đối phương có rảnh thì đến giúp chị dâu làm chút chuyện.

Đương nhiên, vạn nhất nếu gặp phải điều tra viên Tả, người này cũng có năng lực giải quyết.

Xuất phát từ sở thích cá nhân của Cù Thừa Sâm, anh thích gọi người này là “Tiểu Phương” sau đó bình tĩnh chờ đối phương xù lông. Mà trên thực tế, tiểu Phương tài hoa vừa được điều đến làm phó đội trưởng trung đoàn đặc công của Cục công ta ở thành phố Nam Pháp không lâu, tên thật là Giang Hoài Phóng.

Trước đó, vụ án bắt cóc xảy ra ở trường quốc tế của Ôn Miên, chính là do đội tinh anh của bọn họ phụ trách công tác giải cứu. Sau này được thượng tá Cù giới thiệu, hai người cũng coi như quen nhau, chủ yếu nhất là Giang Tiểu Phương không chỉ có bộ dạng tàn bạo, mà còn có da mặt đủ dày, miệng đủ đề tiện.

Hôm nay Giang Hoài Phóng cố ý hẹn cô đi xem phim, nói là tiện thể còn dẫn theo hàng xóm.

Ôn Miên không biết nói gì, từng nghe nói dẫn vợ, dẫn con gái, dẫn bạn gái..... Thậm chí còn dẫn theo mẹ, chỉ là chưa từng nghe nói đi xem phim còn có thể dẫn hàng xóm!

Bọn họ hẹn gặp nhau trên đường, người đàn ông vừa gặp đã tặng bốc Ôn Miên: “Chị dâu, lại đẹp ra nha!”

Ôn Miên được khen ngợi không biết phải trả lời thế nào, dứt khoát dời tầm mắt sang vị “hàng xóm” của Giang Hoài Phóng, nháy mắt cô đã hiểu rõ rồi.

Cô gái này bộ dáng tươi mát, buộc một kiểu tóc đáng yêu, tươi cười thoải mái, thấy hai người bọn họ mặt áo T-shirt cùng màu, Ôn Miên cười, “Mặc đồ tình nhân....”

“Không phải.” Cô gái nhỏ này tròng mắt liếc Giang Hoài Phóng một cái, quay đầu giải thích với Ôn Miên, “Là mua riêng.”

Giang Hoài Phóng cũng không để ý, đùa giỡn khuôn mặt của cô gái, “Còn mạnh miệng? Không phải cô thích tôi lâu rồi sao?”

Gia Nhân đỏ mặt lên, nhìn anh ta chằm chằm, phản bác. “Anh thích tôi thì có.”

Ôn Miên cũng không còn cách nào đối với đôi nam nữ kỳ quái này, bọn họ vừa đi vừa nói, “Tiểu Phương, Cù Thừa Sâm còn nói hiện giờ muốn gặp anh một lần còn khó hơn lên trời, thì ra là đang bận yêu đương?”

“Ngược lại tôi đang nghĩ, đã sáu mươi mấy ngày tôi không được nghỉ phép rồi.” Giang Hoài Phóng cắn chặt răng, oán giận tên kia tới cả chuyện nhảm chán như vệ sĩ cũng bắt anh ta tới làm, “Anh đây làm đặc công vất vả đến cỡ nào, phải đeo đôi găng tay bị ngâm nát trong mồ hôi, mỗi một phân tiền đều là tiền mồ hôi nước mắt.”

Ôn Miên bước đến trước cửa quán ăn nhanh thì dừng lại, “Tôi đi toilet, chờ một chút.”

Giang Hoài Phóng gạt đầu, lườm cô gái bên cạnh một cái, Gia Nhân không để ý, hâm mộ trong lòng nói: “Người anh em của anh may mắn thật đấy, cưới được một người vợ vừa xinh đẹp vừa ôn nhu như thế.”

“Cảm ơn lời ca ngợi của cô, bắt quá tục ngữ có nói, một cây củ cải một cái hố.” Đường đường đội phó đội đặc công nhường mày với cô.

Hai người đợi một lát, cũng không thấy Ôn Miên bước ra, nhưng ở con đường nhỏ cách vách lại có một chiếc xe tải chạy ra.

Đặc công Giang vô ý đảo mắt qua một cái, nhất thời sắc mặt cứng đờ!

“Cầm giúp tôi đi.” Đưa vé xem phim trong tay cho Gia Nhân, người đàn ông phản ứng mau lẹ, được huấn luyện nghiêm chỉnh, giống như một cơn gió xoáy, cô còn chưa thấy rõ, anh ta đã chạy xa vài trăm mét!

Ai biết được xe đi thẳng một đường không hề gặp đèn đỏ, Giang Hoài Phóng biết không thể đuổi kịp, thở gấp mấy hơi, trong lòng nhắc lại và lưu bảng số xe vào trong trí nhớ, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho trung đoàn.

Anh ta thề anh ta muốn đánh những người kia đến mức mẹ ruột cũng nhận không ra! Cư nhiên dám cướp người đi ngay dưới mí mắt anh ta?!

– Con bà nó, kỳ nghỉ của ông đây lại bị ngâm nước nóng rồi!

60. Chương 61: Chiến Trường Của Anh

Tình thế trước mắt có chút bất lợi.

Ôn Miên bước ra khỏi toilet, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy hai người đàn ông cao lớn cản đường cô lại. Phản ứng đầu tiên của cô là bình tĩnh lại, nhìn bọn họ chăm chú rồi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Cô chủ chúng tôi muốn mời cô tới ngồi một chút, uống chén trà.” Một người đàn ông vẻ mặt hung dữ trả lời cô.

“Thực xin lỗi, bạn của tôi còn đang ở....”

Lời nói của Ôn Miên khiến ột trong hai người tức giận, sắc mặt hần trăm xuống: “Cô chủ chúng tôi nói, bà ấy quen biết anh trai cô.”

Ôn Miên liền sửng sốt, nhưng cũng không định cứ u u mê mê mà đi theo bọn họ như thế, khiến ột người đưa tay muốn nắm lấy vai cô, Ôn Miên khó khăn lắm mới tránh thoát được.

Đối phương cũng không thương hương tiếc ngọc chút nào. Phía dưới lớp quần áo là cơ bắp rắn chắc của người đàn ông, hần túm chặt lấy tay cô, muốn cố định Ôn Miên vào tường.

Nhưng không nghĩ tới, Ôn Miên đúng là không sợ cánh tay bị trật khớp, hung bạo xoay người muốn trốn thoát, nhắm ngay hạ thân của hắn đá một cước, khiến hắn đau đến mức phải dừng động tác lại!

“Con mẹ nó, không được nhúc nhích! Khuyên cô đừng có nghĩ đến chuyện đó nữa!” Tên còn lại không biết đã lấy con dao ra lúc nào, đặt lên cổ Ôn Miên.

Chung quy là đấu không lại với binh khí lạnh, lại nói nếu đánh nhau cô cũng không phải là đối thủ của hai người này, Ôn Miên đành phải đưa tay chịu trời.

Đáng tiếc cô không phải là bộ đội đặc chủng, không thể bẻ nát còng tay thành mì sợi.

Dưới cái nhìn chăm chú của những người không biết chuyện, Ôn Miên đi theo hai người họ ra cửa sau, leo lên một chiếc xe, vừa rồi trong lúc di chuyển cô đã bị bịt mắt bằng một miếng vải đen, trước mắt tối đen, xe chạy không lâu thì bắt đầu xóc nảy, xung quanh còn có mùi xăng, bọn họ thậm trọng nói chuyện với nhau, cũng không tiết lộ quá nhiều tin tức cho cô.

Ôn Miên cảm thấy đầu vô cùng đau đớn, túi xách tùy thân đã sớm bị tịch thu, hiện giờ cô chỉ có thể kỳ vọng Giang Hoài Phóng có thể làm gì đó.

“Các người muốn gì?”

Có người trả lời, “Muốn cô giúp chúng tôi làm chút chuyện.”

Ôn Miên thấy kinh sợ trong lòng!

Bởi vì, tiếng nói mềm mại phát ra từ bên cạnh, ngồi bên cạnh cô là một cô gái trẻ tuổi!

Trong phòng tổng thống của khách sạn năm sao, ánh sáng mờ ảo, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen chui đầu, quần dài đã bị cởi đi.

Thiệu Tử Doanh quỳ trước mặt anh ta, đôi mắt to đen như mực lộ ra vẻ quyến rũ, cô giơ tay nắm giữ vật thể giòn xốp còn đang ngủ say này, nhẹ nhàng xoa nắn.

Vẻ mặt khiêu khích, động tác lớn mật, giống như một đứa trẻ đang giày vò kẻ địch mà nó nhận định.

“Thiệu Tử Doanh, đừng đùa.” Người đàn ông nghiêm mặt nói, trên khuôn mặt anh tuần có một vết sẹo nhân nhật, vắt ngang mi tâm.

Bàn tay nhỏ bé khuấy động qua lại bộ vị trọng yếu của anh ta, Thiệu Tử Doanh ngẩng đầu cười nhìn anh ta: “Em thích nghe anh gọi em như thế.”

Trên người chồng chất vết thương, cái mông rắn chắc không được che đậy vênh lên. Anh ta như đang ở trong một bộ phim bom tấn của Mỹ, mỗi một cử chỉ, động thái đều tràn ngập sắc thái truyền kỳ.

Đôi mắt của Ôn Tinh lạnh lùng mà nghiêm nghị, đang muốn dùng sức đẩy cô ra, ai biết cô gái này bỗng dưng cuối đầu, nhét vật tượng trưng cho nam tính đã cứng lên của anh vào trong miệng.

Anh ngẩn ra: “Đừng cấu kính, bỏ ra.”

Kỹ thuật của cô ta không được xem là tốt, thậm chí còn có vài phần ngây ngô, nhưng cô gái rõ ràng không biết gì này lại đang cố gắng lấy lòng anh, khiến trong lòng người đàn ông dâng lên cảm giác thương hại, sống lưng tê dại một trận.

Ánh mắt sâu xa kia, rốt cuộc cũng nhuộm lên một tầng tình dục nhàn nhạt.

Bàn tay của Ôn Tinh đặt lên bả vai của Thiệu Tử Doanh, không khỏi dùng sức, cô nhận được sự đồng ý của anh, lại càng cố gắng dùng sức khuấy động vật trứng nóng trong tay.

Dần dần, vật nhô cao kia run run vài cái, phun ra dòng dịch màu trắng, cô gái đắc ý nở một nụ cười.

Người đàn ông rút tờ khăn giấy, hỏi cô: “Cả một ngày đi đâu thế?”

“Anh không cần xen vào.” Thanh âm của Thiệu Tử Doanh truyền ra từ buồng rửa mặt, “Anh đã không còn là vệ sĩ của em nữa.”

“Lần này về nước cùng em, là vì bảo vệ sự an toàn cho em, vạn nhất xảy ra chuyện gì.....”

Thiệu Tử Doanh đi ra, đi một vòng quanh người đàn ông: “Anh thật sự đang lo lắng cho em sao?”

Cô chỉ mặc một bộ nội y tình thú mỏng bằng tơ đen, dáng người hấp dẫn lộ ra không sót chỗ nào, cánh tay mềm mại quấn quanh cổ anh.

Ôn Tinh nhú mày, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, “Buổi tối còn có việc phải làm, em đừng có chạy đi một mình, qua vài ngày nữa nên về Cuba.”

Thiệu Tử Doanh ngồi giang chân trên chiếc giường lớn rộng rãi, cánh xuân giữa đùi lộ ra không sót chút gì, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng ngoại trừ vẻ động lòng người, còn có chút hồn nhiên ngây thơ.

Người đàn ông quay lưng lại, cởi đi cái áo chui đầu còn sót lại, tiện tay lột sạch quần áo trên người.

Ánh mắt cô dõi theo cơ thể đang pháp phồng của anh, trong miệng thì thào: “Anh đang nghĩ cái gì?”

Ôn Tinh sửng sốt, động tác trong tay vẫn tiếp tục.

“Em thấy mấy ngày nay anh có hơi không tập trung, ngày giỗ của người kia sắp đến, nhớ cô ấy sao?”

Anh quay đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn, lạnh lùng trả lời: “Có thể đừng hỏi những vấn đề không có ý nghĩa này được không?”

Kỳ thật phụ nữ đều rất nhạy cảm, Thiệu Tử Doanh có thể nhìn ra được từ trong ánh mắt của người đàn ông này, anh quả thật không thương nữ điều tra viên FBI kia.

Bất quá, cô và cha lại có cách nghĩ rất giống nhau, cô chưa bao giờ tin người đàn ông này tự tay nổ súng bắn chết Sherry.

“Còn nữa, phải đợi đến khi người ta chuyển thứ đó của em đến đây. Ba em vẫn chưa đồng ý chuyện của hai ta, lúc này em ở đây sẽ bị những người đó bắt được nhược điểm.”

Mắt thấy anh ta định đóng cửa cánh của buồng rửa mặt lại, Thiệu Tử Doanh tức giận giơ khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch lên, rống anh: “Ôn Tinh! Đến cùng là anh có ý gì? Hiện giờ thẳng chúc nhanh quá, chê con gái của tên bán ma túy là em không đủ nhìn sao?”

Người đàn ông nhắm mắt lại, như bị lời nói của cô làm cho bừng tỉnh, anh đành phải đi đến trước mặt cô gái nhỏ, thần sắc dịu xuống, “Thực xin lỗi, mấy ngày nay hàng hóa giao cho anh xảy ra chút chuyện, hiện giờ anh phải nghĩ cách.... tâm tình không tốt, giọng điệu có hơi cau có.”

Ôn Tinh ôm cô gái vào ngực, suy nghĩ trong mắt hỗn loạn, ngoài miệng lại có ý dỗ dành: “Em ngủ trước đi, nếu anh trở về sớm, sẽ đến với em.”

Nói xong, anh nắm lấy cằm cô, Thiệu Tử Doanh trừng mắt nhìn anh, vẫn không nói gì, người đàn ông đành phải nghiêng người hôn lên cánh môi đỏ bồng của cô, “Nghe lời.”

“Em yêu anh, Ôn Tinh.”

“Ừ.”

Nếu không ép buộc anh, anh vĩnh viễn sẽ luôn đưa ra một câu trả lời lập lờ nước đôi như vậy.

Ra khỏi phòng khách sạn, Ôn Tinh xoa xoa mi tâm, ngón trở và ngón giữa nhấc lên một điều thuốc, im lặng dựa vào tường một lát, muốn suy nghĩ rõ ràng những chuyện trong đầu.

Trông mong lâu như thế vẫn chưa đến ngày kết thúc, còn có những nỗi nhục, những mạng người không nên hy sinh..... Đây là tội lỗi mà cả đời anh cũng trả không hết, cũng là chiến công mà anh sợ hãi nhất.

Trong lòng anh như có một tảng đá đang đè nặng, mỗi phút mỗi giây đều phải sống rất vất vả.

Hai thuốc hạ của cha Thiệu Tử Doanh từ phía trước đi tới, Ôn Tinh chợt bừng tỉnh, ném mẩu thuốc lá trong tay xuống, nhìn không chớp mắt về phía trước.

Ngũ quan của anh anh tuần, nhưng đường cong của cằm luôn siết chặt khiến cho người ta có cảm giác bị uy hiếp, cộng với vết sẹo nhân nhật kia, nên rất có tiếng cũng có miếng trong giới hắc đạo.

Người đàn ông ra khỏi khách sạn, quay đầu nhìn một tòa nhà cao tầng sau lưng anh.

Lương tâm của anh, còn cắn rứt không.

Ôn Miên ở trong một căn phòng yên tĩnh, bịt mắt bị người ta tháo xuống, bên tai cô chỉ có tiếng máy điều hòa đang hoạt động, nhìn khắp bốn phía, phát hiện chỉ là một căn phòng bình thường, tuy rằng hoàn cảnh không được như khách sạn cao cấp, nhưng cũng không đến mức dơ dáy bẩn thỉu.

Một trong những người đàn ông bắt cóc cô khỏi quán ăn nhanh đi tới, là một tên đầu trọc.

“Em gái, em đói bụng sao? Đến đây, ăn chút gì trước đi.”

Hắn đặt mâm thức ăn lên đầu giường, ngồi xuống bên cạnh Ôn Miên, mắt lộ ra tinh quang, cánh tay đầy lông đang định chạm vào người cô!

Ôn Miên sốt ruột tránh đi, vội lui về phía sau: “Anh làm gì? Đừng động tay động chân!”

Tên đầu trọc lấy con dao nhỏ ra, thét to trước mặt cô gái: “Thành thật chút đi! Không phải chỉ cùng tao vui vẻ thôi sao, trung trinh như thế có thể đáng giá được mấy đồng?”

Ôn Miên không muốn chết, nhưng cô cũng không cho rằng chỉ có con đường hiến thân này mới có thể cứu mạng.

Nếu ngay từ đầu bọn họ đã muốn bắt cô để làm nhục, vì sao còn phải cung cấp điều kiện tốt như thế để cô nghỉ ngơi? Thậm chí còn không trói cô, chẳng lẽ đều là để hành hạ cô, chà đạp cô cho tốt, có cần thiết không?

Bất kể như thế nào, dù sao Ôn Miên cũng phải nghĩ biện pháp đối phó với tên đầu trọc này đã.

“Đừng có kêu tôi là ”em gái“, chồng tôi chỉ dùng một ngón tay cũng đủ khiến anh tàn phế cả đời!”

Tránh đi lưỡi dao sắc bén, Ôn Miên bước lên đỡ, động tác chưa xong đã bổ sung thêm một cước, tên đầu trọc hoàn toàn không tránh, cô thuận thế lại đá thẳng lên đầu gối của hắn, vài lần ra quyền đều đánh trúng chỗ hiểm của hắn, nhưng vẫn chưa hết giận!

Ai ngờ tên đầu trọc kia bị trúng mấy quyền, ngược lại càng hưng phấn, đột nhiên giơ khuỷu tay lên, cô bị ăn một đòn, ngực co rút đau đớn, Ôn Miên cắn răng một cái, dồn toàn lực vào đầu gối thúc một cú vào bụng tên đàn ông.

Tên đầu trọc lão đảo một cái, cả người bị đánh ngã nhào trên đất, cái ót đập vào góc của thành giường, lần này là hoàn toàn lâm vào cảnh ngộ bất hạnh!

Ôn Miên thuận lợi đoạt lấy con dao, đề hắn lên đất, cô không không chế lực đạo, lưỡi dao lập tức dính máu, giọng điệu có vài phần căm hận: “Đừng nhúc nhích!”

Lúc Thiệu Tử Doanh bước vào, chính là thấy một màn như thế, cô đánh giá Ôn Miên, hét với tên đầu trọc: “Cút đi.”

Tên đầu trọc chạt vật bò dậy, Thiệu Tử Doanh nhếch miệng, vỗ tay với cô gái: “Nice job.”

Con người thanh nhả của Ôn Miên híp lại, trên mặt tràn ngập cảm xúc chán ghét, Thiệu Tử Doanh như bắt được một tia say mê hấp dẫn rất giống Ôn Tinh.

Cô gái xinh đẹp tóc dài, vừa cứng vừa mềm này, quả nhiên cũng không bình thường.

“Cô khen sai rồi.” Hiện giờ chỉ có ở trước mặt Cù Thừa Sâm, Ôn Miên mới có thể trở nên ngoan ngoãn nghe lời, dịu dàng như nước.

Cô yên lặng giấu con dao dính máu vào túi, nghiêm mặt nhìn cô gái trước mắt, Thiệu Tử Doanh cực kỳ bất mắt, giống như một món trang sức không thể thiếu trong ngày Giáng sinh, ngôi sao chói sáng nhất trên cây thông Noel.

Chỉ là, một khuôn mặt tươi sáng như thế, lại như không có chút tinh thần.

“Cô bắt tôi đến, muốn làm gì?”

Thiệu Tử Doanh ra hiệu bảo cô ngồi xuống, sau đó vẫy vẫy tay, vệ sĩ nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

“Tôi nghĩ nếu bắt cô, ít nhất của thể kéo dài kế hoạch của anh ấy.”

..... Anh ấy?

Ôn Miên phỏng đoán, “Cô nói Ôn Tinh?”

Thiệu Tử Doanh gật đầu, giữa trán ngập tràn mây đen: “Nếu anh ấy nguyện ý từ bỏ, cũng không tiếp tục đóng kịch để đi nương nhờ cha tôi, tôi có thể không quan tâm đến tất cả mọi thứ, đi theo anh ấy.”

“Tôi không hiểu, anh ấy mất tích lâu như thế, cũng bởi vì cô không để anh ấy đi?!”

“Đương nhiên không phải.” Con người của Thiệu Tử Doanh tối đi vài phần, nhìn ra được cô rất để ý đến người đàn ông kia: “Tôi biết anh ấy luôn ở lại chỗ này là vì cái gì, chỉ là, tôi không quan tâm.”

Cô gái ngẩng mặt, kiên quyết lại bi thương: “Tôi thích anh ấy, cho nên tôi chỉ để ý, anh ấy có thích tôi hay không.”

Ôn Miên đỏ khốc đỏ cười.

Anh trai của cô, lưu vong biết bao năm tháng, có lẽ còn nhiều lần rơi vào tuyệt cảnh cùng đường, mẹ giấu cô khóc sưng cả mắt vào đêm khuya, cô ngày đêm khẩn cầu Ôn Tinh bình an..... Giờ đây rốt cuộc cũng có thể tin vào tin vui anh ấy còn sống, thậm chí chỉ cần người trước mắt này đồng ý, bọn họ có thể gặp nhau!

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thiệu Tử Doanh vẫn cứ rối rắm với chuyện thích hay không thích. Đúng rồi, cô ấy có thể tùy hứng làm bậy, thậm chí còn nắm giữ quyền sinh sát của cô.

Ôn Miên điều chỉnh cảm xúc, cần môi hỏi cô ta: “Đến cùng thì cô là ai? Ôn Tinh muốn đánh ngã cha cô?”

“Không, anh ấy muốn đánh ngã tổ chức khủng bố quốc tế có quan hệ buôn bán với cha tôi.” Trong lòng Thiệu Tử Doanh dâng lên cảm giác vừa đau vừa chất: “Dã tâm của anh ấy quá lớn, có phải không?”

Ôn Miên đã biết, cô ấy muốn lợi dụng mình để ngăn anh ấy lại, không muốn để anh ấy tiếp tay làm việc xấu.

“Tôi thương anh ấy, tôi không muốn anh ấy chết.” Lông mi Thiệu Tử Doanh run run, lòng bàn tay nóng bỏng: “Anh ấy thương cô như vậy, cô sẽ giúp tôi chứ, Ôn tiểu thư.”

Ôn Miên quả thật không thể trơ mắt nhìn Ôn Tinh hy sinh.

Mấy năm nay không có một chút tin tức của anh ấy, nhưng cô cũng vì cho rằng có thể nhìn thấy ngày anh ấy trở về, mới sống quá đau khổ, chung quy cũng vì cô quá nhớ anh ấy mà thôi!

Nhưng cô cũng đã xem qua quá nhiều sự hy sinh anh dũng, còn có cảnh tượng các chiến sĩ, đám lính nhỏ ngồi ở hành lang bệnh viện, gào khóc rơi lệ, muốn cô phải khuyên Ôn Tinh từ bỏ thể nào chứ?

Không có bất kỳ ai muốn anh ấy hy sinh cả!

Cô thật muốn nói cho Thiệu Tử Doanh, đừng tưởng rằng tôi với cô là cá mè một lứa, chỉ cần cô buông lỏng cảnh giác một chút, tôi sẽ chạy trốn.

Ôn Miên hỏi cô ta: “Hiện giờ anh tôi đang ở đâu? Bằng không cô để tôi với anh ấy....”

“Không, tôi không thể để cho hai người gặp mặt.” Thiệu Tử Doanh đánh vỡ ảo tưởng của cô, thản nhiên nói: “Cô là đứa em gái quan trọng nhất của anh ấy, Ôn Miên, tôi sẽ không làm cô bị thương, cô chỉ cần ở lại đây vài ngày, chờ chuyện giữa tôi và anh ấy được giải quyết.”

Ôn Miên thầm cười cô ta trong lòng, thật sự cô ta đã xem chuyện này quá mức ngây thơ rồi, những thứ liên quan đến thành bại trong tay Ôn Tinh, chỉ sợ bọn cô không có cách nào tính được.

Khó trách người ta nói thất bại lớn nhất của một người cha, chính là sinh ra một đứa con gái gài bẫy cha mình.

Lúc này, ai cũng không thể thấy, có một bóng người lặng lẽ đứng trong màn đêm, anh ta mặc trang phục màu đen, ánh mắt dừng lại ở cửa sổ đang sáng đèn, đôi mắt lóe ra hàn quang, lại giống như mang theo sự nhung nhớ.

Mặt trời sắp lặn.

Hôm nay trong phòng họp của trung đoàn đặc công thành phố Nam Pháp, có đặc biệt xuất hiện vài nhân vật lớn.

Lúc trước Cù Thừa Sâm đang trên đường đến Đông Hải thì bị một mệnh lệnh triệu hồi, quét ngang một vòng, tầm mắt đột nhiên dừng lại, bắn thẳng vào.

Sống lưng của Giang Hoài Phóng đột nhiên cứng ngắc.

Thấy người đã đến đủ, đội trưởng của trung đoàn đặc công lên tiếng: “Đây là lần hành động của UN quốc tế (Lực lượng bảo an LHQ), trung ương phái Hoa dao hiệp trợ với đặc công nước ta, cùng đi Haiti.”

Nhiệm vụ của UN phần lớn tập trung ở những nơi chiến hỏa chưa dứt, chính trị rung chuyển, trị an phức tạp, bệnh dịch tràn lan, các đội viên có thể hy sinh mọi lúc.

“Ngoại trừ UN, chúng ta còn có một nhiệm vụ đặc biệt.” Đội trưởng úp mở, quyết định nói vào trọng điểm trước: “Chính là, trước khi xuất phát phải giải quyết một vụ bất cóc, vị đồng chí mà các người sắp hợp tác ở Haiti, em gái của anh ta bị trù thuốc phiện bắt cóc rồi.”

Đội trưởng nhìn về phía Cù Thừa Sâm, thành khẩn giải thích: “Vốn tôi nói là muốn tránh hiềm nghi, nhưng đại đội trưởng Trang lại nói biểu hiện của cậu trong hành động lần trước không tầm thường, mới khẩn cấp điều cậu tới đây.”

Quan trọng hơn là, nếu không để thượng tá Cù biết được việc này, sau này đại đội trưởng của anh ta có thể phải chịu sự oán trách của mọi người rồi!

Cù Thừa Sâm lập tức quay sang nhìn Giang Hoài Phóng bên cạnh, đội trưởng lập tức giải thích cho anh: “Căn cứ theo lời khai của tiểu Giang, người bị hại Ôn Miên đang trên đường đi đến rạp chiếu phim với cậu ấy, đi toilet ở một quán ăn nhanh thì bị bắt cóc...”

Ánh mắt của đội trưởng đội đặc công bỗng nhiên nheo lại, ông ta phát hiện cấp dưới lấy ra một bao Hồng Tháp Sơn: “Tiểu Giang, không được hút thuốc!”

“Em biết!” Giang Hoài Phóng đưa gói thuốc cho thượng tá Cù, “Anh cầm trước đi.”

Cù Thừa Sâm cười cười, hung hăng cầm gói thuốc trong lòng bàn tay, vò thành một cục, trong mắt có một mạch nước ngầm đang chảy, “Tôi thật muốn tát cậu một cái.”

Nụ cười bên miệng Giang Hoài Phóng đột nhiên chạy trở về, đành phải pha trò, “Sếp à, sao anh nỡ được.”

61. Chương 62

Cù Thừa Sâm bật dậy khỏi ghế, ngón tay xoa xoa nguyệt thái dương.

“Tôi dẫn Giang Hoài Phóng đi cứu người là được rồi, những người khác cứ trực tiếp đến Haiti đi.”

Thứ nhất là không ảnh hưởng đến đại cục, thứ hai là hỏa lực của kẻ địch hẳn là không mạnh, chủ yếu là phải làm tốt công tác thâm nhập, đảm bảo cho người bên trong an toàn.

Phân công mọi việc xong, thượng tá tiểu lý tàng đao (nụ cười chứa dao) nhìn về phía Giang Hoài Phóng, nhất thời khiến người nào đó hoảng hốt, vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể chờ bị tính sổ.

“Tôi làm sao biết vợ anh được nhiều người nhớ thương như thế? Vừa xoay người đã bị người khác bắt đi rồi!”

“Vừa xoay người cũng có thể để mất người được, cậu cũng giỏi thật đấy? Đi ra ngoài đừng có nói với người ta cậu từng là bộ đội đặc chủng của Hoa đao, mắc công lại dọa người.”

“Anh phải quan tâm đến tôi nhiều một chút, tôi dù là ngậm trong miệng, nâng trên tay, cũng sẽ trông coi chị dâu thật tốt!”

Cù Thừa Sâm nhũ mào, anh thiết tình chỉ tiếc rên sắc không thành thép.

“Hiện giờ trong tay tôi không có súng, bằng không, trực tiếp giết cậu.”

Lòng Giang Hoài Phóng lạnh xuống, gờ tay che ngực.

Căn cứ vào tin tức Ôn Tinh cung cấp cho tổ chỉ huy, anh đoán thủ phạm của vụ bắt cóc chính là Thiệu Tử Doanh đã chạm mặt ở khách sạn, đến rạng sáng là bọn họ có thể xuất phát đi cứu người.

Thiệu Tử Doanh giam giữ Ôn Miên trong một nhà xưởng cũ ở Nam Pháp, trước kia cha cô đã từng dùng qua nhà xưởng này.

Cù Thừa Sâm hội họp với viện bên chỗ cách đó vài ngã tư, dựa theo tình hình thực tế của bọn họ để sắp xếp lại mấy tiểu đội đột kích, đánh lén, đánh sập...

Trời vừa tờ mờ sáng, cơn gió mùa hạ mang theo cái nóng lẫn với hơi nước, một tầng mồ hôi trên người bị cơn gió mát cuốn đi, trong lúc thượng tá Cù lơ đãng, nhìn thấy một bóng người đứng thẳng ở góc đường.

Có người nói, tay súng bắn tỉa sợ nhất là lúc vừa điều chỉnh kính ngắm xong, thì thấy họng súng của một cây súng bắn tỉa khác, điều này tuyệt đối có thể khiến cho người ta dựng tóc gáy.

Cù Thừa Sâm đối với Tả Luân, có lẽ, còn có một tia dục vọng bức thiết muốn chiến thắng.

Anh liếc nhìn qua, tên FBI này sao cũng tới rồi?

“Tôi thông qua nguồn tin của mình, biết được tình hình gần đây của cô ấy: ” Tả Luân liếc thượng tá Cù một cái: “Tôi sẽ không tham dự vào nhiệm vụ của các người, chỉ là....” Anh ta dừng một chút, ánh mắt khinh bỉ, nhưng lại có tia sáng trong trẻo và kiên định: “Tôi sẽ nhìn anh, cứu cô ấy ra.”

Cù Thừa Sâm hơi sững sờ, nâng mắt lên nhìn anh ta một cái, không vội phát biểu ý kiến.

Từ lần trước khi Giang Hoài Phóng tham gia vụ án ở trường quốc tế, đã nhìn ra vị FBI này nhòm ngó chị dâu, anh nhìn chằm chằm: “Đi đi, đừng có gây trở ngại cho công tác của chúng tôi.”

“Tôi sẽ đứng ngoài phạm vi hành động, cậu là người mời cô ấy đi xem phim?” Tả Luân nghe anh ta lên tiếng, khó có thể tin người này là đội phó đội đặc công oai hùng, “Sao ngay cả một cô gái cũng không bảo vệ được thế.”

Cù Thừa Sâm lạnh nhạt cười cười, cắt ngang cuộc nói chuyện tào lao của bọn họ, túm chặt cổ áo Tiểu Phương: “Được rồi, giờ không phải là lúc nói những chuyện này, trở về chờ tôi bắn chết cậu đi.”

Trong tai nghe của bọn họ truyền đến tin tình báo mới nhất: “Con tin hẳn là bị bọn họ nhốt ở tầng hầm, hết.”

Thiệu Tử Doanh biết Ôn Tinh sẽ tìm “giúp đỡ”, trước đó cũng đã có chút chuẩn bị, thậm chí có thể nói là như khuôn như mẫu.

Nhưng mà, một đám phần tử không hợp pháp lại không đủ tính uy hiếp trong mắt Cù Thừa Sâm, lần này anh không làm tay bắn lén từ xa, mà tự mình dẫn tiểu đội lên vào nhà xưởng của bọn họ.

Sau khi biết được tình hình phân bố và số lượng kẻ địch, bọn họ muốn cố hết sức để nắm giữ thế cục trong tay, mỗi lần ra tay đều chỉ có thể bắn một phát, mấy tiểu đội thận trọng tiến vào, bất cứ lúc nào cũng có thể nhận được tin mới.

Theo phát hiện của quan sát viên, nơi này còn có khả năng còn là một cứ điểm tạm thời để tàng trữ súng ống đạn dược và chế tạo thuốc phiện riêng của ông chủ, Cù Thừa Sâm nghĩ nghĩ, nhắc nhở các đội viên, “Ở gần con tin có thể có hỏa dược hoặc là bom, nhìn rõ hãy bắn, bây giờ báo cáo vị trí của các cậu, hết.”

Thời tiết nóng bức, đêm tối cũng qua đi rất nhanh, Ôn Tinh đứng ở cửa sổ sát đất của phòng tổng thống, nhìn về ánh đèn đường vẫn chưa tắt ở đằng xa.

Anh không nhìn ra được tâm tư của Thiệu Tử Doanh, cũng không dám vội vã nhốt cô vào cục cảnh sát, vạn nhất ông chủ Thiệu phát hiện nữ nhi mất tích, chắc chắn sẽ đi tra xét, hiện giờ bất luận thế nào cũng không thể để bại lộ thân phận được.

Chỉ chốc lát sau, Thiệu Tử Doanh đã tới.

Phòng khách rộng lớn sáng trưng, cô đứng ở chính giữa, hơi cong khoe môi.

Ôn Tinh trầm mặc vài giây, hỏi cô: “Chuyện giữa chúng ta, vì sao phải động đến em ấy?”

“Bởi vì em biết cô ấy là thịt trong tim anh, là tiểu tâm can của anh.”

“Tử Doanh, đừng lấy em gái anh ra đùa.”

Nước mắt trong suốt của Thiệu Tử Doanh tràn ra, cô lau khoe mắt, gọn gàng dứt khoát: “Vây anh phải đáp ứng em, đừng đi Haiti.”

“Được, chỉ cần em thả người.”

“Em muốn anh soạn một phần khẩu cung cho em, còn nữa, phải gọi điện thoại nói với bên kia, anh sẽ không về.”

Ôn Tinh ngẩn người, tâm tình có chút phức tạp, không thể không nói, trước kia cho dù anh đối với cô không có tình yêu, nhưng vẫn rất cảm kích, thật lòng cảm kích.

“Hiện giờ em bắt anh phải làm thế, vì sao lúc trước còn muốn giúp anh.”

“Bởi vì em biết rõ anh sẽ lợi dụng em, nhưng em nguyện ý.” Thiệu Tử Doanh nhìn anh, thấp giọng nói: “Ôn Tinh, các anh định chơi trò chặt đầu, không thể hoàn thành nhiệm vụ được đâu.”

Ôn Tinh không rõ, sao cô có thể đoán được kế hoạch của bọn họ?

“Anh rất hiểu anh, từ trong ánh mắt của anh em có thể biết được anh định làm gì.”

Mặc dù trong phương diện tình cảm Thiệu Tử Doanh rất ngốc nghếch, nhưng dù sao đây cũng là kết quả do cha cô dung túng mà thành. Nhưng việc đó không có nghĩa là cô không phân tích được cục diện mà họ đang gặp phải, còn cả chiến lược tiến công của hai bên giằng co.

“Thủ lĩnh của bọn họ rất狡 hoạt, cho dù anh có đứng bên cạnh ông ta... vậy.....” Đã nói đến nước này, cô bi thương nhìn khuôn mặt không biểu cảm của người đàn ông, cười nhạo: “Anh đã tính lại chưa.”

“Vây thì để anh đi.”

“Ôn Tinh, anh phải hiểu rõ, chỉ cần giữ lại em, em sẽ đi tố giác anh, muốn em không can thiệp vào chuyện này... trừ phi anh tự tay giết em, lại mượn tay anh giết chết em ruột của anh!”

Thiệu Tử Doanh không biết làm thế nào để trấn an cảm xúc của con gái, nhưng anh hiểu tính nết của cô, người đàn ông bước tới vài bước, bàn tay áp lên gương mặt cô: “Nếu anh đồng ý với em, anh sẽ còn sống trở về. Em đợi đến ngày đó, rồi đi theo anh.....”

Hốc mắt Thiệu Tử Doanh không khỏi nóng lên, rồi sau đó, cô xuôi theo mái tóc dài hỗn độn, gơ tay tát một cái lên gò má người đàn ông!

Ôn Tinh hơi chút giật mình.

“Anh đừng tốn tâm tư để gạt em nữa.....” Thiệu Tử Doanh cắn môi dưới, run run nói: “Anh căn bản là vì nhiệm vụ nên mới đồng ý với em!”

Ôn Tinh khê động một tí, nếu nhìn kỹ, vẻ mặt đã hơi chút tức giận.

“Anh căn bản không định sẽ sống cùng em, cho dù chết anh cũng muốn rời bỏ em!”

Rốt cuộc cũng bị dồn đến chân núi, vẻ mặt của người đàn ông sắc bén mà u tối, anh hung hăng nắm chặt cánh tay cô, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc: “Đúng, bởi vì căn bản em không hiểu được cái giá mà anh phải trả, em cũng không hiểu..... tai họa mà ông ta mang đến cho quốc gia dân chúng và quân nhân của tụi anh nhiều đến mức nào!”

Ôn Tinh hít sâu một hơi, anh nhớ tới rất nhiều việc, lại chỉ có thể nở nụ cười.

“Kỳ thực anh cũng không cao thượng như vậy, hết thấy việc làm của anh đều bắt đầu từ việc báo thù. Nhưng bao gồm cả cái chết của Sherry, anh không gánh vác nổi nhiều mạng người như vậy, cho dù chỉ vì bọn họ, anh cũng muốn làm như vậy!”

Càng miễn bàn đến mấy ngày nay, anh đều phải dùng thứ tình cảm mà trước kia không cách nào hiểu rõ để chống đỡ chính mình.

— Tình yêu của tôi, mẹ của tôi, Trung Quốc của tôi, đây là cái giá mà tôi không tiếc tất cả để bỏ ra.

Cho dù lưu lạc phương xa, dưới ánh nắng nơi tha hương, tim tôi vẫn hướng về Tổ quốc.

Nhưng khi nào, mới có thể để cho tôi cùng với tấm lòng son của mình, hồn về cố hương.

Thiệu Tử Doanh chăm chú nhìn Ôn Tinh, chính bởi vì cô hiểu được hết thấy sự hy sinh của anh là vì cái gì, mới cam nguyện giúp anh cho đến bây giờ, mới hiểu được anh sẽ vứt bỏ tất cả để thực hiện, cô mới không dám để anh đi. Cô giống như một đứa nhỏ bú sữa bình, cố chấp muốn tìm đáp án của một hỏi khó, chưa tới phút cuối chưa thôi.

Thiệu Tử Doanh cúi đầu khóc nức nở, quân lính tan rã, nước mắt chảy dài trên má.

Ôn Tinh cất giấu mấy câu nói trong lòng, không thể không nói: “Mấy ngàn ngày đêm, anh ngay cả nhà cũng không dám về, anh nhớ mẹ anh, và cả em gái..... nhớ tới tê tâm liệt phế, nhưng lại không thể trở về, Thiệu Tử Doanh..... em không thể phá hủy những thứ này.”

Thiệu Tử Doanh cầm lấy ống tay áo của người đàn ông, cô nghĩ mình thật là khờ, sao có thể cho rằng lợi thế trong tay đã đủ nặng để khiến anh quay đầu.

“Tử Doanh, ”Ôn Tinh” mà em yêu, đã sớm không còn trên đời này, anh ta quá yếu ớt, sự yếu ớt và ích kỷ của anh ta đã hại chết quá nhiều người..... Mà tên của anh, từ nay về sau, chỉ có thể là nhân dân Trung Quốc.”

Thiệu Tử Doanh kinh ngạc ngẩng đầu, cô như nhìn xuyên qua đôi mắt anh, nhìn đến một linh hồn khác.

Những tiếng điện thoại đầy lo lắng không ngừng vang lên trong điện thoại cô, Ôn Tinh bảo cô đi nghe, Thiệu Tử Doanh ấn vào phím call, nói với đối phương vài câu, nước mắt càng rơi càng nhanh.

“Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.” Cô rối loạn, khàn giọng nói: “Nhà xưởng bị nổ lớn rồi.....”

Khuôn mặt Ôn Tinh trong nháy mắt biến thành màu đen, khiếp sợ qua đi, chỉ còn lại vẻ đau đớn khôn cùng.

Ôn Miên mất ngủ cả đêm, cô bị người ta cột vào ghế dựa, tầng ngầm của kho hàng chất đầy những thùng tàng trữ súng ống.

Trong buổi rạng sáng nhìn như yên bình này, rất nhanh đã có người phát hiện điểm dị thường, bọn họ cầm vũ khí buôn lậu lên, để phòng cảnh sát vây bắt.

“Đoàn —” Bên ngoài không biết ai đã nổ súng, trong lòng Ôn Miên không ngừng nảy lên.

Ngay ở cánh cửa lớn của tầng hầm, Cù Thừa Sâm di chuyển tới sau lưng một người đàn ông, đánh cho hắn ngất đi, không kịp lau máu trên mặt, anh đang bị kẹt trong một góc chết, nhắm súng vào ngay cánh cửa tầng hầm, chiến hữu nhanh chóng chạy tới, vây kín nơi này lại.

Bỗng nhiên đối phương ném ra một quả lựu đạn cay, cảnh sát đều được đeo mặt nạ phòng độc nên không sao, nhưng vấn đề là những người trước là kẻ địch hay là phe mình, có người căn bản không nhận rõ địch ta, gơ súng bắn quét một trận!

Cù Thừa Sâm hạ lệnh vào tai nghe: “Chú ý đừng nổ súng bậy! Cẩn thận con tin....”

Nhưng mà, kẻ địch lại không nghĩ thế, một gã đàn ông xông tới cửa kho hàng, cầm một con dao sắc bén, giữa màn sương mù trắng xóa, đánh lên Cù Thừa Sâm.

Cù Thừa Sâm đâm súng về phía sau đánh vào bụng hắn, xoay người đạp một cước khiến gã ta ngã lăn ra đất, anh bảo các đội hữu cùng nhắm vào phía tầng hầm, vừa đi vào đã thấy có người đang giữ cổ Ôn Miên, tay kia của tên bắt cóc thì không ngừng bắn phá, dường như tình huống xảy ra quá bất ngờ khiến hắn không có cách nào điều khiển được hành động của mình.

Cho dù biết họng súng đang hướng về phía mình, nhưng Cù Thừa Sâm phải bắt lấy cơ hội này, bằng không Ôn Miên sẽ rất nguy hiểm, anh đứng thẳng nổ súng, viên đạn trúng ngay mi tâm đối phương, động tác nghiêng người xinh đẹp, viên đạn khó khăn lắm mới xượt qua được cách tay anh!

Ôn Miên thoát khỏi ràng buộc, còn chưa kịp chạy tới, một tiếng nổ mạnh từ bên ngoài truyền đến, tiếng gầm rú vang vọng toàn bộ khu vực!

“Nằm xuống!”

Bên tai là tiếng hô của Cù Thừa Sâm, trước mắt là một mảng ánh sáng trắng vô cùng chói mắt, sau đó, ý thức chìm vào bóng đen.

Toàn bộ công trình xây dựng, hóa thành hư ảo, lửa mạng như tiếng gầm thét từ địa ngục, như thể là ngày tận thế, chỉ trong nháy mắt, chính tại nơi đây, tất cả những thứ tốt đẹp mà bạn có đều bị hủy diệt.

Hô hấp, nhịp tim, ánh mắt sâu thẳm trong trí nhớ, có lẽ, cái gì cũng không còn.

Ôn Miên bị choáng váng một trận, cô lắc đầu, cố gắng muốn dùng sự đau đớn để khôi phục ý thức.

Chậm rãi mở mắt, thì ra, mình đã bị chôn vùi dưới tòa kiến trúc bị phá hủy, ngọn lửa đỏ đang thiêu đốt bên ngoài. Gạch ngói vụn và đoạn tường bị sứt lở gần như chắn kín xung quanh cô, không có một khe hở dư thừa nào để hoạt động, bên ngoài là lửa nóng cực mạnh, không gian bị lấp kín, dưỡng khí dần dần thiếu hụt.

Bên tai truyền đến tiếng hô gấp gáp: “Tĩnh? Cảm thấy thế nào?”

“Chân..... Bị đè lên.....” Ôn Miên cố sức trả lời, cô không có cách nào để nhích nhích, đoán chừng là chân đã bị gãy.

Vừa rồi nửa người của Cù Thừa Sâm đều che trên người cô, trán của anh chảy máu, quần áo cũng đầy vết máu, nơi cô không nhìn thấy, hai tay đã sớm máu thịt lẫn lộn.

“Còn bị thương ở đâu không?”

Ôn Miên lắc đầu, thật may, hai người bọn họ còn chưa bị đè chết, nổ chết, xem ra vị trí của bọn họ trùng hợp có phương tiện ngăn cản sóng xung kích để chống bạo động.

Cù Thừa Sâm dùng cái tay không gãy xương để lấy mặt nạ phòng độc xuống, đeo vào cho cô: “Đừng sợ, sẽ có người đến cứu chúng ta.”

Ôn Miên cũng không lạc quan, cho dù mọi người tranh thủ thời gian, nhưng nếu không chờ được đến lúc ấy thì sao? Miệng vết thương đang chảy máu, hơi thở mỏng manh, khói mù khắp nơi.... Tình huống vô cùng hiểm trở, chống đỡ không được bao lâu.

Tro tàn màu xám trắng bay lượn khắp nơi, đâm vào mắt khiến nước mắt chảy ra, cô thở hổn hển, nói cho người đàn ông: “Suy nghĩ một chút, còn có chuyện gì, chưa kịp làm, đợi sau khi ra ngoài rồi, nhanh chóng đi làm.”

“..... Sinh đứa nhỏ thì cũng phải chờ cả tháng mới được.”

Đôi mắt đen tố của anh dần đỏ lên, Ôn Miên giơ tay nắm chặt người đàn ông: “Em còn muốn cùng anh đi du lịch.”

“Ừ, anh đồng ý.”

Khuôn mặt Cù Thừa Sâm rũ xuống, một tay ôm chặt cô, anh bỗng nhiên nhớ tới cái đề tài kỳ quái vào mấy ngày trước của cô gái nhỏ này.

Mọi người đều nói mối tình đầu khó quên, với anh mà nói, đó chỉ là một hành trình đi được nửa đường, tình cảm nhỏ bé đó có gì đáng nói trước mặt quốc gia quân đội, nhưng Ôn Miên lại đến đập nát thành trì của anh.

Cô có thể thông hiểu, người khác có lẽ không thể, cô có thể để anh đi làm, người khác lại càng không thể.

Đôi mắt Cù Thừa Sâm mang theo ý cười, trong thời khắc này còn có thể thoải mái như vậy, cũng chỉ có người đàn ông như anh: “Hình như anh còn nợ em một lời cầu hôn.”

Trong lòng đã bị cảm động, cô lặng lặng chờ đợi, chợt nghe thanh âm của người đàn ông: “Ôn Miên, em có nguyện ý gả cho anh hay không?”

Cô cố ý không trả lời, Cù Thừa Sâm đành phải kiên trì, lại vô cùng thành kính nói: “Anh yêu Tổ quốc của anh, nhưng nếu không có em, sao có thể là Tổ quốc của anh.”

Cô khóc, hít thở thật lâu, cố gắng giảm bớt lượng khí bị tiêu hao: “Cù Thừa Sâm, em tự hào vì tổ quốc của em, nhưng mà, em tự hào vì anh hơn.”

Cù Thừa Sâm cũng cười, rất vừa lòng với câu trả lời này.

Trong đầu anh bắt đầu xuất hiện một loạt chữ số, giống như tử thần đang phát ra tín hiệu đếm ngược cho bọn họ, phía sau lưng anh là cây súng trường sừng sững bất khuất như chính anh.

“Cù Thừa Sâm, em không muốn chết, em còn muốn yêu anh....” Ôn Miên cố gắng đè nén, làm cho cảm xúc của mình bình tĩnh lại, nhưng càng đè nén, nó lại càng dâng trào.

Ôn Miên, anh cũng yêu em.

Hy vọng anh có thể vĩnh viễn sống trong sinh mệnh của em.

Đáng tiếc cô nhìn không rõ, ánh mắt thâm trầm mà ôn nhu của anh.

Cù Thừa Sâm nắm chặt cây súng trong tay, đảm bảo có thể sử dụng được bất cứ lúc nào.

Còn có một câu nói, cho dù sống hay chết, anh đều sẽ không nói cho cô.

Ôn Miên, viên đạn cuối cùng của người chiến sĩ, là để lại cho chính mình.

62. Chương 63

Yết hầu nóng lên, không gian gần như bị bịt kín khiến cho hô hấp ngày càng khó khăn, hoàn cảnh trước mắt mơ hồ, lượng oxi trong không khí dần loãng ra, Ôn Miên trầm mặc suy nghĩ, nếu không có anh ở đây, sao cô có thể bình tĩnh khi đứng bên bờ sinh tử như thế.

Có thể là sợ cô cảm thấy tuyệt vọng, đáng tiếc huấn luyện viên thích dạy dỗ người khác lại không có cách nào phát huy sở trường của anh, má của Cù Thừa Sâm dán vào bên tai Ôn Miên, cái đụng chạm an ủi vô cùng kiên định.

Sau đó, không nhớ rõ là bao lâu, mặc dù Cù Thừa Sâm không nói nữa, nhưng ngực anh vẫn hơi phập phồng, khối thuốc súng vương nơi lồng ngực trở nên chân thật.

Miệng vết thương của bọn họ lộ ra trong không khí dơ bẩn, nhiễm trùng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Ôn Miên sắp bị choáng, ánh mắt mờ đi ngỡ như không thấy được tiêu điểm, cô cố gắng giữ vững tinh thần, thấy người đàn ông giơ súng lên, trừ bỏ anh, cô không nghe được cũng không thấy được thứ gì.

Một tai nạn không thể đồng thời mang đi cả hai người bọn họ, ít nhất, anh để lại cho cô một con đường sống.

Cho dù là có thêm năm phút đồng hồ để chờ người tới cứu cũng được, anh nguyện ý để lại những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này lại cho cô: Nước, ánh mặt trời, không khí, sự rực rỡ của các loài hoa, sự ấm áp của gia đình.

Bằng không, hai người bọn họ đều sẽ phải chết vì thiếu dưỡng khí.

Ôn Miên nghẹn ngào, đã không còn cách nào để khắc chế cảm xúc, cô không mở miệng được, không thể nói cho anh biết, nếu anh bóp cò, em sẽ không tha thứ cho anh.

Nhưng mà, cái anh muốn chưa bao giờ nhiều, chỉ cần cô có thể bình an hạnh phúc sống hết một đời, là lý do anh cầm súng bảo vệ lãnh thổ.

Môi Ôn Miên run run, nửa ngày không nói ra được một chữ, ngực bị một tảng đá nặng đè lên.

Khóe miệng Cù Thừa Sâm nở ra một nụ cười, một cổ hơi thở mờ mịt và vẫn đục vọt tới ngực cô.

Anh không được chết ở chỗ này, anh là chiến sĩ, nên chiến đấu anh dũng và hy sinh trên chiến trường, cho dù là nhân dân trong nước không hề biết đến, anh vẫn giữ vững niềm kiêu hãnh và lòng tự tôn của người quân nhân, anh và bộ đội của anh là lực lượng bí mật của quốc gia.

Hoặc là, có một ngày bọn họ cùng nhau già đi, dưới cây đa già tử trong hoa viên, Cù Thừa Sâm tóc trắng xóa, ngồi đong đưa trên ghế mây, kể cho bọn nhỏ nghe lúc bấy giờ lệnh cấm chiến tranh đã bị gỡ bỏ.

Sau đó, vào một bữa trưa yên ả nào đấy, anh sẽ cùng cô, bình an mà chết đi.

Thần sắc của người đàn ông trước mắt dịu xuống, là lính bắn tỉa trời sinh, viên đạn là thuộc hạ trung thành nhất của anh, cả người anh đều là máu, trên khuôn mặt lạnh lùng trang nghiêm đầy vẻ sát khí.

Anh có sắt thép làm gân cốt, anh là dòng nham thạch nóng bỏng nhất.

Anh sẽ dùng sự hy sinh, để hoàn thành cho tình cảm sâu nặng đến chết không đổi này.

Cù Thừa Sâm nhắm mắt lại, trái tim Ôn Miên vỡ ra thành từng mảnh nhỏ.

Một dòng máu tươi che đi đôi mắt cô, phá nát dấu vết của sự giao thoa với bụi gai màu máu!

— Sinh mệnh như thế, không có ý nghĩa gì, Cù Thừa Sâm, không cần!

Ôn Miên bừng tỉnh khỏi giấc ngủ say.

Ngực đập phập phồng kịch liệt, cả người cô bị phủ bởi một tầng mồ hôi lạnh.

“Ôn Miên, cô làm sao thế?”

Bên người bày đầy dụng cụ chữa bệnh, khó thấy rõ hình ảnh của người trước mắt, cô cố chớp mắt mấy cái, giờ phút này cảm xúc hơi dao động, đúng là Tả Luân đã lâu chưa gặp.

Cô nắm lấy cổ áo đối phương, nước mắt chảy ra thấm ướt cả khuôn mặt: “Cù Thừa Sâm, anh ấy..... Cù Thừa Sâm.....”

“Anh ta không sao, còn đang ở trong phòng vô khuẩn.”

Tảng đá lớn nhất trong lòng Ôn Miên rơi xuống, nhưng cô vẫn cảm thấy rất đau, không nhớ rõ kết quả đáng sợ kia là hiện thực hay là cảnh trong mơ, nhưng giờ phút này là thật hay giả cũng không còn quan trọng.

Cù Thừa Sâm vĩnh viễn đều có thể bảo vệ cô chu toàn như thế, trời sập xuống cũng có anh đến chống đỡ, nhưng cái giá này cũng không khỏi quá lớn rồi.

Ôn Miên không thể ngừng nước mắt lại được, vành mắt đỏ ửng, bức thiết hỏi: “Anh ấy bị thương thế nào?”

“Xuất huyết nội đã ngừng, sau lưng có vết nứt xương, cũng may xương chưa bị gãy, hai người thiếu chút nữa đều phải dựa vào xe lăn để sống qua ngày rồi.”

Đùi phải của Ôn Miên đã được cố định bằng thạch cao, những vết thương khác cũng không nặng.

Cổ tay Tả Luân bị cô nắm chặt, lòng bàn tay của cô đầy mồ hôi lạnh, mà trên tay anh cũng bị cột băng vải, đó là vết thương lưu lại khi anh đào phế tích.

Nhớ lại lúc đó, khắp nơi đều là khói đặc cuồn cuộn, khiến anh cũng sợ đến ngất người, cũng không nghĩ nhiều nữa, vừa đào bới vừa gọi tên Ôn Miên, cảnh sát cường chế kéo anh ra, để anh không gây trở ngại cho công tác cứu nạn.

Khi Tả Luân nhìn thấy hai người bọn họ được cứu ra trong tình trạng hôn mê, cõi lòng bỗng dâng lên một cảm giác rất lạ, dường như là.... anh đã bị tình cảm kia làm cho cảm động.

Nó không buồn nôn, không giả tạo, không kích thích, cũng không được đạo diễn trước.

Nó giống như là..... một hạt mầm trời dấy từ đất, phát triển thành một cây cổ thụ che trời, dù cho trời long đất lở, cũng không lay động được nửa phần.

Tình yêu không vụ lợi đến tận cùng, cũng ích kỷ đến cực điểm.

“Cảnh sát đã báo cho người nhà của cô rồi, hiện tại cơ thể cô rất yếu, cứ yên tâm nghỉ ngơi trước đi.”

Ôn Miên không phát hiện tia sáng nơi đáy mắt của người đàn ông, gật đầu: “Cảm ơn anh, Tả Luân.”

Cô còn đang hoảng hốt thì đã chìm vào giấc ngủ, não vẫn chưa nhận đủ được lượng oxi, người vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Tả Luân giúp cô chỉnh lại chăn, chút không yên cuối cùng nơi đáy lòng cũng dần tản đi. Chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Ôn Miên, anh nghĩ, khi đó anh hôn mê bất tỉnh, cô cũng chăm sóc anh như thế à.

Loại tình cảm này thật ấm áp, nhưng, còn chưa đủ điên cuồng.

Bên ngoài bệnh viện giăng đầy mây đen, thời tiết rất xấu, một trận mưa to sắp kéo đến, những cơn gió mang theo hơi nóng không ngừng thổi qua những tảng đá.

Cả thành phố đều chìm trong bầu không khí u tối, người đàn ông nhìn thấy thượng tá Cù sớm hơn Ôn Miên, đã đến đây tìm hiểu vào một ngày mưa thế này.

Thân hình Ôn Tinh cao lớn như cây tùng, đầu đội mũ lưỡi trai đứng một bên, đây là lần đầu tiên anh và người đàn ông sốt cao chưa giảm nằm trên giường chính thức gặp mặt, giờ phút này tất cả ngôn ngữ đều là dư thừa.

Bọn họ có cùng người yêu, có cùng gia đình, có quỹ đạo cuộc đời giống nhau như vậy, chỉ là, có hoàn cảnh ra đời khác nhau.

Ôn Tinh không có gia đình cách mạng như anh ta, nhưng bọn họ vẫn có thể tự hào vì nhau.

“UN ở Haiti, chờ vết thương của cậu tốt lên rồi đến đó, còn nhiệm vụ đặc biệt của tôi, sẽ có người hỗ trợ.”

Nói không lo lắng thì cũng không đúng, Cù Thừa Sâm biết thủ lĩnh của tổ chức quốc tế kia là phần tử bạo lực cực đoan, hấn kích động nội chiến trong khu vực, nhiều lần biểu hiện địch ý với Trung Quốc, tự xưng là

quân cách mạng, lại dẫn dắt thuộc hạ của hắn đi cướp đoạt dầu mỏ ở các quốc gia khác, khai thác mỏ, giết hại phụ nữ và trẻ em vô tội.

Tàn sát đối lập, cực kỳ hiếu chiến.

Lúc này đây hành động của Ôn Tinh là muốn tiêu diệt vương quốc của hắn, cho dù thủ lĩnh chết cũng không có nghĩa là toàn bộ tổ chức bị tiêu diệt, nhưng bọn họ cũng không thể cứ hao binh tổn tướng mãi được.

Ôn Tinh trầm mặc đứng đó vài giây, vẻ mặt có chút chật vật, mơ hồ, còn có một tia áy náy: “Cảm ơn cậu, đã cứu em gái tôi.”

Cù Thừa Sâm bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười: “Cảm ơn anh, chăm sóc cô ấy nhiều năm như vậy.”

Ôn Tinh mỉm cười.

Người đàn ông yên lặng chớp mắt một cái, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: “Chuyện Ôn Miên nhận được năm trăm vạn là sao?”

“Hai người có thể trả lại cho người nhà của Sherry Winchester, là tôi nói với cô ấy em gái nằm mơ, không nghĩ cô ấy lại thực sự đi mua sổ xổ..” Về mặt của Ôn Tinh thoáng qua tia cô đơn: “Cô ấy nói muốn gửi sổ tiền này cho người nhà tôi, nhưng tôi đã từ chối rồi.”

Sau khi cô ấy qua đời, chuyện này cũng không ai nhắc tới nữa.

Ôn Tinh nhớ tới một cô gái khác, cũng là thủ phạm của vụ nổ bom này, anh nói: “Thiệu Tử Doanh quyết định theo tôi đi Haiti.”

Anh không thể không dẫn theo cô, nhưng mà, bất luận là sống hay chết, bọn họ đều phải chia ly.

“Phải sống, Ôn Miên rất muốn gặp anh.” Cù Thừa Sâm dặn anh ta.

Sấm chớp vang trời, hình thành cộng hưởng với mặt đất.

Người anh trai yêu quý này, nặng nề vượt cạm, nghiêm chỉnh hành lễ với thượng tá Cù.

Còn sống mới là tất cả.

Ôn Miên không nhớ rõ mình ngủ lúc nào, chỉ biết là có một đám người đến đây, rồi sau đó đám người ấy đi ra, bác sĩ nó một tràng dài, cho cô làm đủ các loại kiểm tra.

Cô cứ nhắm mắt là những cơn ác mộng lại kéo đến, cả người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, sau khi bị đánh thức, cô quyết định đi gặp người đàn ông kia một lần.

Cù Thừa Sâm đã được chuyển tới phòng săn sóc đặc biệt, bên giường có một cánh cửa sổ lớn, sau cơn mưa to, bầu trời trở nên đặc biệt xinh đẹp.

Thấy khuôn mặt thanh tỉnh của anh, vết cắt trong lòng cô dần dần khép miệng.

Từng vòng băng vải màu trắng quấn quanh cơ thể sếp Cù, nụ cười của Ôn Miên có chút thương cảm, cũng có chút bất đắc dĩ, cô đi tới ngồi xuống.

“Ôn Miên.....” Cù Thừa Sâm cúi đầu phát ra tiếng, triền miên giống như đang thở dài.

Thanh âm của Ôn Miên hơi run run: “Anh khỏe lên nhiều chưa?”

“Ừ.” Anh chạm nhẹ lên chóp mũi của cô, nghiêm túc cảnh cáo: “Sau này, phải bồi bổ, không thể chịu nổi sự dày vò của em.”

Ôn Miên gơ tay vuốt ve khuôn mặt Cù Thừa Sâm, anh thu tay lại, trực tiếp ôm cô vào ngực, để cô nằm ở bờ vai anh.

May mắn biết bao, cô cảm thấy sinh mệnh thật sự rất tốt đẹp.

Khóe miệng của Cù Thừa Sâm vẫn tươi cười như lúc ban đầu, khiến Ôn Miên lại nghĩ đến giấc mộng kia, trái tim cô hơi co lại.

Lúc đó suýt nữa đã hỏi anh, nếu xảy ra chuyện như vậy, anh có làm như vậy hay không.

Nhưng mà, may mắn là cô chưa hỏi.

Bởi vì tình cảm của quân nhân, trang nghiêm đến mức khiến cho người ta thấy kính nể.

Ôn Miên thu lại suy nghĩ, định nói chuyện gì khác để phân tán lực chú ý: “Em biết Thiệu Tử Doanh bắt em là vì Ôn Tinh, vậy bây giờ thế nào rồi hả?”

“Tiểu Phương nói vụ nổ này là do ông chủ Thiệu sai người làm ra, Thiệu Tử Doanh hẳn là đã hối hận, thiếu chút nữa cô ấy đã gây ra sai lầm lớn.”

Cha của Thiệu Tử Doanh hẳn khoản cảnh sát sẽ từ nhà xưởng mà phát hiện ra dấu vết bất lợi cho ông ta, dứt khoát sai người san bằng mảnh đất này, xong hết mọi chuyện.

Cũng may bọn họ đều mạng lớn, Thiệu Tử Doanh yêu cầu Ôn Tinh dẫn cô ấy đến Haiti, cũng là một loại kết thúc.

Bàn tay dày của Cù Thừa Sâm nắm chặt lấy tay vợ: “Về phần anh của em, hai người bọn họ đã đi rồi.”

“Sao anh ấy lại đi rồi? Em còn chưa được nhìn thấy anh ấy....”

Thượng tá Cù nghiêm túc nói: “Anh ấy đồng ý với em, nhất định sẽ trở về.”

Ôn Miên vẫn thấy thất vọng, cô đã đợi lâu như thế, anh ấy lại vẫn muốn hoàn thành sứ mệnh trước.

“Phải tin tưởng vào anh trai em.”

Cô nghe thấy giọng nói như sóng nước của anh, trong lòng có chút rung động: “Ừ, em tin.”

Ôn Miên tin, Ôn Tinh và Cù Thừa Sâm, đều là những người đàn ông rất giỏi.

Cũng không chất vấn sinh mệnh này còn phải trải qua bao nhiêu thử thách, chỉ nói với chính mình, không thể lảng tránh, không thể lùi bước, bởi vì bọn họ, là những con chim ưng bay vút giữa bầu trời bao la.

Cô tin, xuyên qua khói lửa súng đạn và hành trình gió tuyết vinh quang, cuối cùng anh sẽ thành công, anh sẽ trở về.

Mùa đông năm nay, trận tuyết lớn lại đúng hẹn rơi xuống thành phố Nam Pháp, nhiệt độ ở quân khu ngày càng xuống thấp. Ngày trời đông tuyết phủ, Cù Thừa Sâm ngồi trong thư phòng tán gẫu với ông Cù, Cù Thần Quang lại hăng hái đáp người tuyết trước cửa nhà.

Ôn Miên chuẩn bị cho cô ấy túi chườm nóng, cô vừa bước ra cửa đã thấy cô nhóc đó cười tươi nhảy nhót trên mặt tuyết.

Cuộc sống cứ trôi qua từng ngày như thế, đúng với câu người nhà như hoa thơm, thời gian như nước chảy.

Tiểu Quang không biết lấy nút áo và nơ ở đâu ra, gắn lên làm mắt và mũi cho người tuyết, nghĩ nghĩ dường như còn thiếu gì đó.

Ôn Miên cười khẽ một tiếng, “Trước kia hồi nhỏ, chị đắp người tuyết thích lấy trộm khăn quàng cổ của anh trai chị đồ trang trí, anh ấy tan học về nhà, thấy khăn bị ướt, muốn tìm chị tính sổ nhưng lại không nỡ mắng.”

Tiểu Quang nghe chị dâu nói vậy, nhảy nhót vỗ tay hoan nghênh: “Súng đồ chơi hồi nhỏ của anh hai còn ở đây, em phải đi lấy ngay mới được!”

Thì ra, em gái đều thích chọc phá anh trai nhà mình như thế à, Ôn Miên nhất thời không nói gì, cảm thấy rất thú vị, cô nghĩ không cần thiết phải báo cáo lại chuyện này cho sếp Cù.

Bông tuyết rơi xuống vai, dính lên mái tóc đen dài của cô, cô nhẹ lắc mình, đốm trắng liền rớt xuống nền đất.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy phía sau có người đến gần mình, mới đầu Ôn Miên còn tưởng là Tiểu Quang, cũng không lên tiếng, một cái khăn quàng cổ màu xám quần quanh cái cổ của người tuyết mập mạp.

Ôn Miên hơi ngẩn ra, cô quay đầu lại, tầm mắt chống lại người nọ, một giây sau, biểu cảm giống như bị người ta ấn phím dừng lại.

Tất cả mọi thứ đều như biến mất, cô sững sờ tại chỗ không nói ra lời.

Bóng dáng của người đàn ông sừng sững, cái lưng đứng thẳng giữa trời gió tuyết, áo khoác ngoài màu đen lay động trong không khí, tuyết trắng phau phau, giống như đang miêu tả một bức tranh sống động.

Rất cao to, rất động lòng người, rất hoài niệm.

Giống như thiếu niên lúc đó.

“Ôn Tinh.....” Nước mắt theo gió mà chảy xuống, Ôn Miên không nói nên lời: “Anh.....”

Mặt của anh làm sao thế, vết sẹo nhạt giữa trán trở nên đặc biệt chói lọi.

Ôn Tinh bước về phía trước, hai người ôn nhau thật chặt giữa trời tuyết, nặng nề như màn chào cảm ơn kinh điển của tất cả các vở kịch.

Tiếng khóc của Ôn Miên quá lớn, khiến cho cả nhà họ Cù đều chấn động, Cù Thừa Sâm đi theo Tiểu Quang ra ngoài, em gái chỉ chỉ người nọ tỏ vẻ lo lắng, anh hai của cô thì chỉ lắc đầu.

Đó là màn nước mắt mà Ôn Tinh đã thiếu cô nhiều năm.

Ôn Miên cũng đã từng khóc khàn cả giọng trước mặt Cù Thừa Sâm, nhưng chưa bao giờ khóc đến mức này, giống như một đứa nhỏ, cuồng loạn lên án như vậy, chỉ hận không thể khóc lóc om sòm để chơi xấu.

Đó là nỗi đau đến tận tim phổi mà chỉ có Ôn Tinh mới có thể mang đến cho cô, cô cảm thấy ủy khuất cho chính mình, cũng cảm thấy thương cảm cho anh.

Bọn họ đã từng vắng bóng trong trí nhớ của nhau nhiều năm như thế, anh đã thay đổi nhiều như vậy.

Người anh trai rời nhà từ thuở nhỏ, đi qua chân trời góc biển, mỗi một đường nét trên khuôn mặt đều đã nhuốm vẻ từng trải.

Ôn Tinh giờ tay lau khuôn mặt ướt đẫm của em gái, cô gái nhỏ mà anh dùng tâm để che chở, từ lâu đã trưởng thành.

Có thể nào không cảm thán sức mạnh của thời gian.

Người tuyết ở trước cửa nhà họ Cù, đeo khăn quàng cổ, trên tay cầm một cây súng đồ chơi, những bông tuyết yếu ớt từ trên trời rơi xuống.

Cả núi sống đều chìm trong màn tuyết.

Người đàn ông kia cuối cùng cũng hoàn thành, trước khi tuyết tan.

.....

Từ nhỏ đã mong đợi có thể mau lớn lên, lớn lên rời khỏi nhà, từ biệt cha mẹ, tự mình xông pha chân trời.

Cánh chim nhỏ giờ đã lớn, không sợ gió mưa, bay qua thiên sơn vạn thủy, nơi nào là nhà của ta.

63. Chương 64

Khí hậu dưới 0 độ C thật đúng là làm cho người ta có chút chịu không nổi. Bên ngoài tuyết rơi ngày càng dày, gió lạnh thổi vù vù, trong nhà có lò sưởi, tốt hơn rất nhiều.

Ôn Miên đi cùng anh trai lên lầu, người nhà họ Cù đương nhiên sẽ không tới quấy rầy.

Lúc trước cô khóc đến sưng cả mắt, giờ vẫn không ngừng nức nở. Cù Thừa Sâm vỗ lưng vợ, dỗ cả nửa ngày, đợi đến khi cảm xúc cô ổn định lại mới thôi.

Những chuyện anh em muốn nói với nhau, kỳ thực, cũng không có gì phức tạp.

Những nhung nhớ trong lòng Ôn Tinh, cả nỗi tang thương Ôn Miên thầm giấu kín, cả hai bọn họ đều hiểu rất rõ, chỉ là luôn giữ trong lòng, không cần thiết phải nói ra miệng, chỉ cho người kia không phải đau lòng hơn nữa.

Trước đó Ôn Tinh còn nghĩ có phải hai người không hiểu nhau hay không, hiện giờ xem ra hoàn toàn là do mình lo buồn vô cớ.

“Miên Miên, thật xin lỗi.”

Dù sao sự ra đi của anh, rõ ràng giống một thanh dao đặt trên cô, một cây lao mắc kẹt trong ngực, một quả lựu đạn đã tháo chốt, khiến cho toàn bộ cuộc sống của cô đều hoàn toàn thay đổi, chỉ còn một mình, phải quật cường chống đỡ, nỗi tịch mịch và hốt hoảng của cô, cũng không có ai để dựa vào.

“Những ngày đó, thật ủy khuất cho em và mẹ, Miên Miên, em giỏi hơn anh nghĩ nhiều, chăm sóc ẹ rất tốt!”

Nước mắt rơi xuống mu bàn tay cô, Ôn Miên lắc đầu: “Người một nhà, còn nói những thứ này làm gì? Hay là..... hiện giờ anh với em thành người xa lạ rồi hả?”

Ôn Tinh chậm rãi cười, nhéo gò má của cô nhóc, như lúc còn nhỏ, anh xem cô như bảo bối trân quý nhất, con búp bê tinh xảo đắt tiền nhất.

Những thứ anh đã trải qua, khó có thể một lời mà nó hết với cô được, phần lớn đều là những chuyện cần phải tuân theo quy tắc bảo mật, cũng không tiện nói nhiều.

Chỉ có một việc, Ôn Tinh phải nói rõ với em gái: “Trước đó anh có tới gặp mẹ, mẹ nói với anh em đang ở đây.”

Anh hạ giọng, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh định đưa mẹ sang New York, sống cùng với anh, nhận chế độ bảo vệ.”

Đây là kết quả sau khi phía nhà nước và phía mỹ bí mật hiệp thương, năm đó Ôn Tinh đã làm giao dịch với FBI, sau khi Sherry chết, anh thay thế công tác của cô, và tiếp tục giữ liên lạc với tổ chức, bọn họ nhận lời Ôn Tinh, sẽ cung cấp cho người nhà anh kế hoạch bảo vệ tốt nhất.

Ôn Miên không biết anh đã làm gì ở Haiti, những thứ này không nằm trong phạm vi cô được phép biết, cho dù trước đó 3 đã lộ ra một ít, nhưng cô vẫn nên cố gắng biết càng ít càng tốt.

Trên phim cũng có nói, bí mật càng nhiều, bị chết càng nhanh.

Chân tướng, thường khiến người ta không có cách nào cứu vãn được.

Ôn Tinh nhìn ánh mắt của em gái, nói cho cô: “Theo lý thì em cũng nên đi cùng anh.”

“Cù Thừa Sâm không thể xuất ngoại được, em không thể đi...”

Phản ứng này của cô anh đã đoán được từ trước, người đàn ông rũ mắt xuống, thần sắc bình tĩnh cười cười, bỗng nhiên, anh hỏi từ tận đáy lòng: “Anh ta đối với em rất tốt sao?”

“Cả nhà anh ấy đều rất tốt.”

Ôn Miên gả cho người trong sạch, theo lý thuyết anh nên thấy vui sướng, nhưng tâm trạng cha gả con gái thật đúng là nghìn đời đều giống nhau.

“Nếu sau này.... có chuyện gì cứ nói với anh, sau này anh sẽ luôn làm chủ cho em.”

Tầm mắt Ôn Miên mơ hồ, cau chặt mày, có thể mới cố gắng kìm dòng nước mắt lại, anh lại muốn chọc cho cô khóc lớn sao.

Bất quá, lại có thêm một người thương cô, như vậy thật tốt, không phải sao.

“Anh đã nghĩ, mẹ ở một mình sẽ có nhiều bất tiện, lại nói, anh nên ở bên cạnh mẹ để làm tròn chữ hiếu, về phần em..... Anh sẽ thương lượng lại với Cù Thừa Sâm, xem thế nào đã.”

“Vậy không phải hai chúng ta lại phải tách ra sao?” Ôn Miên tức giận, lắc đầu như trống bỏi.

“Cái này sao có thể giống được, huống chi em là em gái đã gả ra ngoài, bát nước đổ đi, còn muốn cả ngày kề cận anh sao?”

“Sao em nghe giống như có chút chua nha, Ôn Tinh?”

Ôn Miên nói, cười đùa với anh trai, giống nhau trở lại lúc trước.

Phải một mình cố gắng mạnh mẽ, sống nương tựa với mẹ qua ngày, rất nhiều lần cô đã suy nghĩ tại sao cuộc sống lại đối xử không công bằng với mình, nhưng vậy mệnh tự có sự an bài của nó.

Ngay cả khóe mắt của người đàn ông cũng dần trở nên ướt át, anh rời quê rồi lại trở về, một thân một mình sống lang bạc khắp nơi, có mấy lần gần như là không vượt qua được, thậm chí còn từng có nghĩ coi thường mạng sống, may là đã trở về, từ đây về sau, anh không còn phải lưu lạc nữa.

Ôn Tinh dứt tay vào túi áo, ngoài ý muốn lấy ra một cây viết bi có hình hoa hồng..... Đây chỉ là một vật tầm thường.

Trên mặt người đàn ông không có một tia cảm xúc, nhìn không ra anh đang nghĩ gì, “Đúng là, những thứ của phụ nữ anh dùng không quen.”

Ôn Miên sưng sốt, còn chưa hiểu đang có chuyện gì, đã thấy Ôn Tinh nhét cây bút vào tay cô, sau đó xoay người mở cửa, bóng lưng của anh cất giấu rất nhiều bí mật.

Cô làm em gái, trong lòng cô rút đau đớn một trận.

Trên đời này vốn không thiếu nam nữ yêu nhau, nhưng có một số người, nên hiểu rõ từ lúc mới gặp, bọn họ không thể đến với nhau.

Vì sao phải chờ đến khi phí hoài thanh xuân, mới hiểu ra được so với sự điên cuồng, nhiệt tình trong một chốc để rồi vạn kiếp bất phục, không bằng không gặp.

Ôn Miên không nên cũng không dám hỏi chuyện của Thiệu Tử Doanh, cô chỉ mong bọn họ có thể nhanh chóng tháo bỏ gánh nặng trời buộc. Đừng thấy anh cô không hiểu tình yêu, anh cũng chỉ là không lay chuyển được lương tâm của chính mình.

Không khỏi nhớ tới tình cảnh hiện tại của mình và huấn luyện viên Cù, Ôn Miên cảm thấy may mắn, cho tới lúc này vẫn chưa xảy ra sai lầm gì, có thể khiến cho bọn họ chia lìa.

Những quân nhân dũng cảm quyết đoán đó, kỳ thực đều là những người đàn ông có tình cảm chân thành nhất.

Bạn có dám nói, sau khi bọn họ trải qua những kỳ huấn luyện tàn khốc, chưa từng nghĩ tới người yêu nơi phương xa?

Hoàn toàn ngược lại, vợ con mẹ già mới là những vướng bận lớn nhất trong lòng nam tử hán, ở cửa ải sinh tử, bọn họ luôn tỏ ra dũng cảm và nghị lực, hành động phi thường vĩ đại, không phải đều do cái khối cơ thể có máu có thịt này hay sao?

Ai nói chỉ có truyện ngược mới lay động lòng người, đó là vì bạn chưa hiểu được mối tình sâu nặng trong truyện ngọt.

Những khối tuyết rắn chắc, mỗi một năm, cứ đến mùa đông là lại đổ xuống thành phố này, bông tuyết đọng trên vai tan đi rất nhanh, giờ phút này trên một con phố buôn bán sạch sẽ, nơi nơi đều treo đèn lồng đỏ.

Người đàn ông đang gọi điện thoại, sức quyến rũ toát ra từ bộ dạng chín chắn này hấp dẫn sự chú ý của mọi người, khuôn mặt nhìn nghiêng khảm vào nền trời tuyết trắng, như ánh mặt trời chói mắt giữa mùa đông khiến người ta không thể mở mắt.

“Anh đã nói là không cho em làm như thế.”

Ai biết, người trong điện thoại không may mắn nhường: “Là anh đổi ý trước, anh đã phá hủy ước định, em cũng không cần tuân thủ.”

“Anh không cố ý.....”

“Rắc-!”

Anh còn chưa nói xong, người nọ đã cúp điện thoại.

Sắc mặt của người đàn ông đen như mực, cô gái thực sự là lá gan càng ngày càng lớn, hiện giờ dám chơi đến trò leo tường dỡ ngói rồi!

Người qua đường thấy thế, đều nhao nhao tự giác nhường đường, người đàn ông nắm chặt di động, ngửa đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu của một cửa tiệm, một mỗi bước vào.

Đầu kia điện thoại, mùa đông ở New York cũng không ấm áp hơn bao nhiêu so với thành phố Nam Pháp, một cặp song sinh khoảng ba tuổi từ trong xe chui ra.

Đứa bé trai mặc một chiếc áo khoác bằng vải nỉ màu xanh của lính đánh thủy, khuôn mặt được quấn trong một cái khăn quàng cổ màu xám tro, bàn tay nắm lấy em gái, đứa bé gái ôm một món đồ chơi bằng nhung, hơi giống một chú chó nhỏ..... hoặc là cừu.

“Mama, con nóng quá, chảy cả mồ hôi rồi! Mẹ xem!”

Ôn Miên vừa kéo rương hành lý từ sau xe xuống, cô thở dốc một hơi, lúc này mới đi tới hầu hạ hai tiểu tử tông.

Chiếc áo lông thú công trên người con trai là do Bùi Bích Hoa dệt, còn là lông dê thật, hai đứa nhỏ cũng thật đã bị gói quá dày rồi.

Ôn Miên không còn cách nào, đành phải cởi ra giúp bọn nó, ngoài miệng còn dặn: “Một lát gặp bà ngoại phải nói gì có nhớ không? Phải ngoan ngoãn chào hỏi, không được thiếu lễ phép.”

Hai đứa nhỏ thật sự là còn quá bé, lực chú ý còn chưa đủ tập trung, chỉ thấy đứa em gái đang vuốt lớp lông quần trên người con cừu.

Rương hành lý bên cạnh bỗng nhiên bị người khác kéo đi, mấy đứa nhóc nhảy nhót: “Chú Tả Luân!”

Người đàn ông còn mặc đồng phục có chữ FBI màu vàng, đội một cái mũ len màu xám có chỉ thêu và bao tay, con người lạnh nhạt trong nháy mắt trở nên nhu hòa: “Ai không ngoan? Ông già Noel không tặng quà.”

“Chú Tả Luân, con rất ngoan, ôm con một cái!” Đứa bé gái có một đôi mắt to trong sáng, thuần khiết, thân hình nhỏ bé mũm mĩm, bởi vì mặc nhiều áo nên rất ấm áp, thật sự khiến cho người ta không có cách nào không thích.

Tả Luân ôm đứa bé lên, quay mặt nói với Ôn Miên: “Vừa kết thúc một vụ án tử, lần trước mẹ cô nhờ tôi mang cho bà ấy bộ ”mặt chột“.”

Ôn Miên cũng không biết nên giấu mặt ở chỗ nào: “Tôi đã dặn mẹ đừng có tùy tiện sai bảo anh rồi..... Chấp nhận đi, ai bảo anh lớn lên giống con trai của bà ấy làm gì.”

Nhắc đến mới nói, anh ta và Ôn Tinh đã gặp mặt nhau, hai người đứng chung một chỗ quả thật cũng không giống nhau nhiều lắm, chỉ khi nào thấy mặt anh ta mới khiến cho người ta tránh không được mà liên tưởng tới Ôn Tinh, thực kỳ quái.

“Chú Tả Luân, chú lại bắt người xấu sao?” Đứa lớn Cù An Tường giật nhẹ tay áo của anh.

Bé trai thích nhất là lấy những chuyện về chủ nghĩa khủng bố, nội chiến, dân tộc phân tranh để làm truyện xưa bên gối, Ôn Miên muốn kể cho nó nghe truyện cổ tích, tên nhóc này lại chớp mắt không chịu nghe.

“Vẫn chưa, để hần chạy thoát rồi.” Tả Luân cười cười, bước lên nắm tay bé trai: “Nhưng mà chú sẽ cố sức ngăn cản, đến khi hần dừng lại mới thôi.”

Nói xong, hai người lớn dắt một đôi long phượng đỡ hơi vào nhà, ở cửa có mấy giám thị, nổi thẳng với cục cảnh sát, hơn nữa đôi lúc sẽ có điều tra viên của FBI đi tuần tra ở xung quanh, căn bản không cần lo lắng đến vấn đề an toàn.

Bà ngoại Nghiêm Di vừa nhìn thấy cặp long phượng thai xinh đẹp đáng yêu thì cười như nở hoa, bà và con trai ở đây, bình thường muốn gặp cháu lại không thể gặp, nhưng cũng không thể đi qua đi lại.

Cũng may nghe Ôn Tinh phong phanh nói, những ngày ẩn cư khổ cực ở hải ngoại của bọn họ sắp qua rồi.

Khi đó, Ôn Miên không muốn cùng chồng tách riêng hai nơi, liền quyết định bình thường khi anh không ở nhà thì cô dọn đến quân khu ở, Ôn Tinh còn ủy thác riêng cho đội cho cô học mấy khóa đặc huấn, dạy cô phải xử lý thế nào trong tình huống cấp bách, bao gồm theo dõi, phản theo dõi...

Trong năm gần đây, Ôn Miên cũng đã chuyển sang công tác mới, hiện giờ cô làm dân sự trong đại đội phòng chống ma túy của cục công an thành phố Nam Pháp, tuy rằng đã thành mẹ của một đôi long phượng thai, nhưng những người trong đội cũng phải nói cô được xem như là nửa đóa hoa của ngành cảnh sát.

Cù Thừa Sâm cũng vừa mãn thời hạn, được thăng lên làm đại tá, cũng dần dần lui về tuyến hai trong đa số nhiệm vụ, nhưng những người trong đội nói thế nào cũng không để anh đi, bởi vì có một số người, sự tồn tại của họ như một loại tượng trưng, anh vĩnh viễn được xem là phòng tuyến vững chắc nhất.

Lần này Ôn Miên dẫn theo hai đứa bé đến New York khi chưa được sự đồng ý của anh, sau khi trở về không biết sẽ bị thu thập thế nào đây.

Ôn Miên nấu cháo điện thoại để phát tiết, Chu Như đang suy nghĩ xem ngày kỷ niệm kết hôn nên mua quà gì cho Vương Giác mới tốt.

Nghiêm Di ở trong bếp học cách nấu món Tây mới, chờ Ôn Tinh trở về ăn cơm. Tả Luân vốn phải đi sớm, nhưng bà tìm mọi cách để giữ anh ta ở lại ăn cơm, con gái không có bên cạnh, anh còn tìm điều tra viên Magi, hỏi cô có cách nào để giúp bác Nghiêm giải sầu hay không.

Magi thậm chí còn giới thiệu những người thân cùng tuổi cho bà, nhưng lại bị tác dụng ngược, mấy người phụ nữ tác phong cởi mở kia còn định giới thiệu bạn trai cho Nghiêm Di.

Chuyện này thật đúng là khiến cho Ôn Miên và Ôn Tinh thích thú, dù sao mẹ của bọn họ trước kia đã sống quá áp lực, bà cũng không vui vẻ gì.

Tả Luân ngồi trên sofa chơi với Cù An Tường, Cù An Hoan, từ góc độ của anh ta có thể nhìn thấy bóng lưng của cô gái đồng phượng, nụ cười tự tin ôn nhu của cô, còn mang theo tình thương của người mẹ.

Anh hơi giật giật đầu ngón tay, chạm vào cốc nước cảm thấy có chút mát.

Ba năm nay anh đã tự hỏi chính mình vô số lần, câu chuyện của bọn họ bắt đầu từ lúc nào, phải làm thế nào mới có thể kết thúc.

Anh bước ra khỏi biển lửa, nhìn thấy cô, nói anh giống với anh trai mình, ánh mắt của cô thật ôn nhu.

Anh hôn cô ở vũ hội, cô xem anh như chồng mình, nụ cười của cô thật ôn nhu.

Anh bị thương nằm trên giường không thể cử động, cô chăm sóc anh chu đáo cẩn thận, sự quan tâm của cô thật ôn nhu.

Rất kỳ quái, dường như từ đầu đến cuối, sự tiếp xúc giữa bọn họ đều nhẹ nhàng như vậy, không nghĩ tới, anh lại không cách nào quên được.

Sau này, vào một ngày cuối tuần Tả Luân có đến giáo đường, anh nói, cha sứ, con có tội.

Cha sứ nói với anh, khi yêu một ai đó, chúng ta đều mắc tội.

Cha sứ nói, con phải có lòng nhẫn nại, dịu dàng và sáng suốt, con chỉ cần chờ đợi một tình yêu cân bằng.

Anh nghĩ, anh chưa bao giờ là đối thủ ngang tài ngang sức với cô, chỉ vì không đủ cân bằng, mới không thể thích hợp.

Anh lại hỏi, cha sứ, dạy con làm thế nào để quên cô ấy.

Cha sứ nở nụ cười, đứa nhỏ, trên đời này không có bông hoa nào không héo úa.

Không có cơn sóng nào không rút đi.

Không có tia sáng nào không tàn lụi.

Con nhất định sẽ tìm được hạnh phúc của con, không cần làm gì cả, bởi vì, Chúa yêu con người.

Ở lại New York mấy ngày, Ôn Miên kết thúc kỳ nghỉ, chuẩn bị dọn đồ về nhà. Trời lạnh đất đóng băng nên cũng không để bà ngoại đi tiễn, mấy đứa nhóc vẫy tay chào tạm biệt với Nghiêm Di.

Ngồi trên xe của Ôn Tinh, bọn nó còn dùng tiếng anh nói hẹn gặp lại với mấy chú điều tra viên FBI đang trực ban, khiến mấy chú ngoại quốc cười to.

Cù An Tường ló đầu, nhìn Tả Luân, ra vẻ người lớn nói: “Không sao, chú về đi, nhớ chú thì con sẽ gọi điện cho chú.”

Ôn Miên dở khóc dở cười, đành phải áp tay lên mặt con trai vuốt ve.

Tả Luân nghĩ một lát, cũng không nghĩ ra được câu an ủi nào khác, liền vẫy tay chào tạm biệt bọn họ.

Trước đó Cù An Hoan không nhận được mà cọ cọ Ôn Tinh, dựa vào người anh ngủ thiếp đi.

Trải qua một đoạn đường dài, máy bay hạ cánh an toàn ở sân bay quốc nội.

Trước cửa đón khách có một vị quân nhân mặc thường phục đang đứng, quân hàm hai gạch bốn sao nổi bật giữa những người xung quanh, bởi vì đang vội, anh đã trực tiếp lái xe từ bộ đội đến, cũng chưa kịp thay quân trang xuống.

Người quân nhân dáng đứng thẳng tắp vững vàng nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý, nhưng anh chỉ mím môi nhìn chằm chằm vào lối ra, không hề nhúc nhích.

Ôn Miên giúp lấy hành lý xuống, hai đứa nhóc một trái một phải vây quanh cô, đoán chừng là sắp gặp được ba, nên không dám nghịch ngợm nữa, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh mẹ.

Cô vừa nâng mắt, tầm mắt xuyên qua đám người, đối diện với người đàn ông kia, ánh mắt của anh tối đen, vô cùng sốt ruột, thâm thúy, mệt mỏi, và cả ôn nhu nồng đậm.

Ôn Miên giãi ủng quân nhân xuống sàn, mạnh mẽ bước qua, ôm đứa bé gái lên, anh gơ tay đánh vào gáy con trai: “Không giúp ba khuyên mẹ, còn dung túng ẹ dẫn tụi con đi, đúng không?”

“Báo cáo sếp, là Tiểu Mị, không phải con.”

Còn nhỏ tuổi mà đã học theo mẹ gọi anh là “sếp”, nhiều năm như vậy rồi mà Ôn Miên vẫn không sửa được thói quen này, đó là tình thú vợ chồng giữa cô và anh, ngược lại còn khiến anh rất thích thú.

Tiểu Mị co người lại, nhìn vô cùng đáng thương tội nghiệp, Cù Thừa Sâm chăm chú nhìn vợ giấy lát, cũng không để ý còn có người khác, ôm chầm lấy eo cô.

Ôn Miên định giãi dụ: “Là do trước khi quân diễn anh không gọi điện cho em, anh đã đồng ý với em, cho dù là nhiệm vụ gì, cũng phải nói cho em biết, di động của em đâu có tắt máy, cũng không là tìm không ra tụi em.....”

Cù Thừa Sâm lạnh nhạt nghe cô trút hết bức tức một lần, cuối cùng, vợ trừng mắt, “Em nói rồi, không thể để lại dù là một chút tiếc nuối nào....”

Người đàn ông gật đầu, đầu tiên là khiêm tốn thừa nhận sai lầm: “Do anh không suy xét cẩn thận, nên phạt.” Anh vừa nâng mi, khí thế lại lên cao: “Nhưng đồng chí Ôn Miên, em cũng quá chuyện bé xé ra to rồi, anh nói rồi cãi nhau thì cãi nhau, nhưng không cho rời nhà trốn đi.”

“Em chỉ mang theo con trai con gái đi gặp bà ngoại và cậu của tụi nó.....”

Ôn Miên muốn tranh cãi, bàn tay của Cù Thừa Sâm đã phủ lên khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ của cô, cô có biết hay không, có một giọt nước mắt đã theo hốc mắt mà chảy xuống.

“Anh biết, em lo lắng lần này là điềm báo cho sự bắt đầu...”

Cô xuyên qua màng nước mắt mờ lung nhìn anh.

Có phải, anh không còn coi trọng lời hứa nhỏ lúc trẻ này với cô nữa.

Không còn nói “anh đi đây” với cô trước kia xuất phát, không còn để cô tự tay ủi phẳng quân trang cho anh, bọn họ đã trải qua những năm tháng yêu nhau cuồng nhiệt, khi nhìn đối phương sẽ không còn tình cảm mãnh liệt như lúc ban đầu....

“Em không cần nghĩ như vậy.” Đôi mày của Cù Thừa Sâm hơi cau lại, nói ra một câu làm rung động lòng người: “Bởi vì, anh sẽ làm hết thảy vì em.”

Đồng ý với em, cho nên anh mang cả tính mạng bản thân ra để thề thốt, anh sẽ thực hiện đến cùng.

Ôn Miên không nghĩ là đột nhiên sẽ bị người đàn ông này làm cho cảm động, cúi mắt xuống liền nhìn thấy hai bánh bao nhỏ đang nhìn chăm chăm hai người họ, cô ngượng ngùng.

“..... Anh nói thì được rồi.”

Cù Thừa Sâm dắt tay Ôn Miên, cô đoán không ra giờ phút này anh đang nghĩ gì “Đang nghĩ gì thế?”

“Anh đang suy nghĩ sau khi về nhà, làm thế nào để giáo huấn con cừu nhỏ kia....”

Ôn Miên lại ngẩn ra, “Mấy đứa nhóc vẫn còn ở đây, bớt phóng túng một chút đi.”

“Anh đã gọi điện rồi, trực tiếp đưa bọn họ đến nhà ông nội.”

Ông nội tư lệnh của bọn nó còn đang chờ mong muốn gặp hai đứa nhóc này kìa.

“Anh đừng có tự chủ trương, em có nói là đồng ý sao?”

Cù Thừa Sâm bỗng nhiên thừa nước đục thả câu, “Anh có mua quà cho em.”

“Mua gì?”

“Súng.”

Ôn Miên ôm cổ chồng, khẽ tai anh nói nhỏ: “.....Sếp, em yêu anh.”

Cha sứ nhất định sẽ nói, tình yêu chân chính, luôn gắn kết với niềm vui, sự chân thành, cởi mở và sung túc, mà hôn nhân, còn mang đến cả sự thấu hiểu và bao dung.

Sân bay quốc tế của thành phố Nam Pháp, một đôi vợ chồng tay trong tay, bế một cô bé mắt to, phía trước còn có một anh trai của nó đang nhảy lên, cô gái đang kể lại các chuyện vụn vặt, dưới quân mũ là vẻ mặt hài lòng của người đàn ông.

Cuộc sống gia đình ấm áp, hạnh phúc và bình yên, những thứ chúng ta luôn hướng tới, cũng có lý do của nó.

Mới đầu, cô cũng chỉ là một hạt mầm trong lòng anh, phát triển mạnh mẽ khiến anh không thể thích ứng, nhưng trực giác nói cho anh biết, cô chính là phần thiếu hụt trong trái tim anh.

Hạt mầm ngày càng vươn dài ra, phát triển thành một bụi gai bền chắc, chiếm giữ anh, xâm nhập vào tận tim anh.

Cuối cùng, cộng sinh với nhau mà tồn tại, đây là người bạn đồng hành suốt cả đời người.

Giữa chúng ta.

Cuộc đời chìm nổi cũng không thể ngăn cản, anh nguyện chỉ có một mình em.

Chỉ cần có em ở đây, thì đây chính là khoảng thời gian đẹp nhất của anh, làm bạn đến già, mãi đắm thắm như lúc ban đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ngot-ngao-cua-trung-ta>